MIHAIL BICA

ZILE SCRISE

(JURNAL IV)

MIHAIL BICA

•

ZILE SCRISE

(JURNAL IV)

Mihail Bica

Debut editorial: 1.– **Clepsidra spartă** – haiku-uri (plachetă), Editura Ambasador, Târgu-Mureș, 1999.

Publică:

2.– **Rănile tăcerii** (haiku-uri și poeme în versuri albe), Editura Nigredo, Arad, 2007.

3.– **Nori în derivă** (proză scurtă), Editura Nigredo, Arad, 2009.

4.– **Jurnal silvestru în fărâme**, Editura Mark Hause, Gheorgheni, 2011.

5.– **Ierbar**, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2012.

6.– **Vara îngerului fără aripi**, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2013.

7.– **Zile scrise (Jurnal, vol. I),** Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014.

8.– **Umbra fulgului de nea**, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014.

9. – **Zile scrise (Jurnal, vol. II),** Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2017.

10. – **Și pietrele îmbătrânesc…,** Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2019.

11. – **Zile scrise (Jurnal, vol. III),** Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2024.

Prezent în antologii:

– **Antologia de haiku**, Constanța, 2001.

– **Bucurii efemere**, Târgu-Mureș, 2002.

– **Aromă de nea**, Editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2003.

– **Salutându-l pe Basho: Cartea Festivalului Mondial de Haiku**, Mamaia, 2005, Editura Boldaș, Constanța.

– **Antologia de poezie și comentarii**, Valentina Becart, Editura Pan Europe, Iași, 2008.

– **Antologia vinovatelor plăceri (vol. I**), Asociația Culturală Maria Domina, București, 2010.

MIHAIL BICA

ZILE SCRISE

(JURNAL IV)

Napoca Star
2024

Editura NAPOCA STAR
Str. Bucureşti, nr. 1
e-mail: contact@napocastar.ro
www.edituranapocastar.ro
tel./fax: 0264/432.547
mobil: 0740/167.461
Director: Dinu Virgil Ureche

Fotografia copertei: ***Mihail Bica***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BICA, MIHAIL
Zile scrise : (jurnal) / Mihail Bica. - Cluj-Napoca : Napoca Star, 2014-2024
4 vol.
Vol. 4. - 2024. - ISBN 978-606-062-791-3
821.135.1-94

Fiicei mele, ***Andreea,***

precum și mamei sale ***Ida****...*

Motto:

„Citesc, citesc. Lectura este evaziunea mea, liniștea mea cotidiană, justificarea incapacității mele de a lucra, scuza pentru toate, vălul care îmi acoperă eșecurile și neputințele.”
(Emil Cioran)

„Lumea asta nu-i adevărata noastră lume. Altminteri, nu numai că n-am vrea să schimbăm nimic, dar nici n-am avea măcar conștiința imperfecțiunii ei, a răului.”
(E. Ionesco)

„Fericirea pentru bietul de mine este o rază imperceptibilă, pe care o ghicesc în depărtări albastre, o aștept să vină ca să încălzească sufletul meu pustiit, dar întârzie și va întârzia mereu, căci așa am fost blestemat”.
(M. Eminescu).

„Jurnalul e confidentul, consolatorul, medicul solitarului.” (Henri-Frédéric Amiel)

„Cuvintele sunt lacrimile celor care ar fi dorit atât de mult să plângă și n-au putut”. (L. Blaga)

„Nici zeii nu pot ajuta în trecut” (Plinius).

„Lumea, cât este de amară și, cu toate astea, aproape toți o iubesc! Ce ar fi dacă ar fi dulce?” (Sf. Tihon din Zadonsk).

Jurnalul – scrijelitura cu care am vrea să însemnăm pe răbojul nesfârșirii sfâșietoarea condiție a omului pe lume.
(Anonim)

[Caietul al nouălea]

2020

8 mart. 2020 duminică: Zi aniversară pentru I. Urarea mea către ea: Sănătate și bucurii!

Lămuresc, abia azi, iată, de ce anume picturile, (desenele) zen, sunt făcute numai cu cerneala. Sunt întocmite doar cu cerneală deoarece pictorul sau graficianul îi permite fiecărui privitor să perceapă „purpuriul răsăritului” așa cum își dorește el.

Mirare: Cât de mult am îmbătrânit de când am început să scriu această propoziție!

Nevoia omului de a-și cultiva afecțiunea față de cineva sau ceva; de pildă relația om – câine, atât de frecventă astăzi.

După-amiază, prin ploaie, pe Valea Sebeș, pe marginea pârâului cu același nume. Fotografiez.

9 mart. 2020, luni: Tolstoi despre Iisus și Shakespeare:

– Despre Iisus: Nu a recunoscut natura Sa divină, nici *nu a crezut în crucificare și în Înviere*. A nutrit totuși un profund respect față de Hristos ca mare învățător al omenirii, care a explicat principiile vieții corecte în Predica de pe Munte.

– Despre Shakespeare, Tolstoi credea că nu se califica nici măcar ca scriitor de mâna a patra, susținând că descrierile englezului sunt slabe, iar personajele artificiale.

Revenind la vremurile noastre și ale lor năravuri. Consider că în orice dialog cei doi trebuie să fie de față: nu prin telefon, nici chiar prin cameră video. Contactul personal în orice convorbire este mai mult decât necesar.

… Nu suntem atât de importanți pe cât ne credem; oricum, în curând nu va mai rămâne din noi decât praful și pulberea.

Toată viața mea am fost un sărac în endorfină: substanță secretată de creier, generatoare de stări plăcute, de mulțumire de sine. Ba chiar mai grav (!): este foarte posibil ca această substanță să-mi lipsească cu

desăvârșire. Numai așa îmi pot explica permanentele mele stări sufletești mohorâte. Soluția ar fi să nu acumulez stări de tristețe și frustrare, să fiu recunoscător pentru tot ce primesc (încasez!). Apoi, uitarea de sine: sfânta uitare de sine, cât de importantă ar fi ea! Corpul – preaapreciatul, mândrul nostru corp – *merită* atenția doar în măsura necesară menținerii conștiinței treze, atât. Căci tot ce e material e sortit pieirii, lucrurile acestei lumi dispar, se dizolvă, de vrem, de nu vrem: visul lua-va sfârșit în mod inevitabil.

10 mart. 2020, marți: Dimineață neguroasă cu bolta toată acoperită de nori compacți, gri. Plouă mărunt. Împreună cu I. ne propunem să mergem la Odorhei pentru cumpărături.

De câte ori deschid Facebook-ul, îmi sar în ochi, în chip agresiv, noutăți și statistici ale pandemiei – pe de o parte; pe de altă parte, moș Șora, matusalemicul cel uitat de Dumnezeu printre noi, aici pe acest pământ cotropit de toate relele posibile. Sunt uimit de energia acestui omuleț cu cei 104 ani ai lui. La drept vorbind sunt convins de amestecul Luizei Palanciuc (soția lui, mai tânără decât el cu vreo 52 de anișori!). „Producțiile”, literare și desenele uitatului de Dumnezeu, poartă, toate, amprenta acestei femei *istețe*!

11 mart. 2020, miercuri: Cu prilejul ieșirilor mele în Natură, caut în exterior corespondentele a ceea ce mă frământă în interior. Încerc să găsesc stărilor mele de suflet câte un peisaj corespunzător, grăitor, lăsându-le să vorbească ele în locul meu.

Vremuri bizare! Nu mai ai cum să fii optimist în aceste împrejurări. Oare a-i spune orbului că, după ploaia care tocmai a încetat, a apărut un mirific curcubeu cu cele șapte culori limpezi, strălucitoare, prin asta îi faci bietului om un bine ori un rău? Îl adâncești în felul acesta și mai mult în negrul întuneric permanent în care dramatic se află scufundat? Îl faci fericit, descriindu-i lumina și culorile ori îl apropii și mai mult de noaptea-i dureroasă și definitivă în care răul și suferința rămân de nedislocat?

Și totuși cum poate fi fericit cel care este plămădit să fie trist, cel al cărui orizont afectiv și spiritual este astfel constituit încât să perceapă

cu o luciditate deplină nimicnicia și zădărnicia (aparentă?) acestei lumi, dimpreună cu viața omului în care prezența suferinței, cu boli și morți, sunt evidențe inevitabile, cotidiene? Se pare că singura soluție ar fi aceea în care să poți vedea simultan: deșertăciunea și plenitudinea lumii, zădărnicia și temeinicia ei, suferința și fericirea, luminile și beznele acestei existența.

Convorbire, pe Skype, cu Andreea. Se vede nevoită să își anuleze venirea acasă din pricina pandemiei. Se iau măsuri preventive și în America. Lumea toată se află într-o profundă stare de nedumerire și crispare.

12 mart. 2020, joi: Dimineți de lectură și scris, ambele îndeletniciri devenindu-mi necesități de ordin terapeutic.

Absurdul și limbajul suferinței (din lecturi):

– Limbajul este incompatibil cu suferința, ea excedează limbajul; cel care suferă simte o nevoie acută de a-și exprima suferința, de a o exterioriza (limbajul nonverbal: plânsul, strigătul, geamătul, încleștarea dinților și a pumnilor manifestările organice, așadar, par a fi modalitățile de exprimare a acestei stări.

... Despre cel care suferă se poate spune că – într-un fel sau altul – trăiește moartea.

Abia acum, la bătrânețe, realizez importanța somnului, noaptea, în căutarea uitării de sine a omului; iar ziua: bietul om tot de sine încearcă să fugă prin îndeletniciri de cele mai multe ori inutile, doar ca să se afle în treabă și să nu gândească la cele triste, însă reale, anume: bătrânețe, boală, moarte.

În fugile mele în natură îmi caut un mediu prielnic sufletului, un corespondent al stării acestuia. Deși merg pentru liniște, frumosul natural și singurătate, cel mai adesea *trag* către pâraiele de munte cu ale lor șuvoaie șuierătoare, zbuciumate. Acest fond sonor este oare o necesitate a sufletului meu în strădania lui de a-și găsi un corespondent: un alt „zbuciumat” ca el?

– A te plictisi de propria-ți suferință, de necontenitele-i nuanțe.

(*Suferința îl proiectează pe om dincolo de viață; viața pentru suferind devine obiectul unei aspirații imposibile. Fiind, așadar,*

transcendent vieții, singura modalitate de refacere a legăturii cu viața este extazul. Vorbind de extaz, pot fi enumerate trei tipuri: extazul muzical, erotic și mistic. Toate cele trei tipuri de extaz, fiecare dintre ele, pot reface legătura cu fluxul vieții, restabilind un contact nemijlocit între om și viață – Horia Pătrașcu).

Teoretic se pare că cel care atinge culmea disperării, acela poate cunoaște trecerea spre culmile beatitudinii, întrucât *marile transfigurări nu se pot face decât pe culmi de durere și suferință.*

13 mart. 2020, vineri: Câteva caracteristici negative ale poporului român desprinse din scrierile lui Cioran: a) lipsă de vitalitate, b) scepticism, c) cultul resemnării, d) autodisprețul, e) fatalismul, f) lipsa pasionalității („temperatura scăzută a sângelui său”) … Ăștia am fost, ăștia am rămas, ba chiar mai mult de-atât!

Barba mea – spuma laptelui: o năpădire a obrazului cu păr mătăsos, nițel vâlvoi. Încă nu sunt ferm decis să mi-o las ori să renunț la ea (se împlinește, în curând, anul de când o am). Având-o, într-un fel îmi este mai comod, netrebuind să mă scarmăn de cel puțin două ori pe săpt. În plus, prezența ei parcă îmi întregește „configurația” sufletească prezentă; în consecință, o mai las: o tolerez.

Citeam undeva că ficțiunea este pentru oameni care nu au început să-L caute pe Dumnezeu. Însăși scrierea unde am întâlnit citatul de mai sus era una de ficțiune, însă una în care m-am putut ancora puternic, adânc sufletește, fiind vorba de ultima parte a vieții unui scriitor preferat. În plus, am văzut (de două ori!) și filmul acestui roman!

14 mart. 2020, sâmbătă: Pandemia zguduie lumea. Oamenii sunt în derută, deși, aparent, este liniște. Ceea ce panichează omenirea este strategia mass-media: informații alarmiste, neîncetate, detaliate (statistici); știrile difuzate sunt agresive, ne otrăvesc mințile și sufletul – asta se vrea, oare?!

Totuși, iată-mă citind un roman; și, claie peste grămadă, parcurg scrierea cu o mare curiozitate și aviditate. Ca să ajung să fac acest pas, am tot bâjbâit, ani de zile, prin lecturi colaterale, nonficționale, care mi-au deschis apetitul, stârnindu-mi finalmente interesul față de doi

autori, anume: Tolstoi și Cioran. Așadar, pot citi și ficțiune. Cert lucru, depinde pe ce *cărare* cobori către aceștia pentru a fi interesat (și) de scrierile lor de ficțiune. Asta cel puțin în cazul meu.

Citesc despre revoluții. Se afirmă, de către autor că o revoluție care nu se produce pe un *temei moral* (aceasta însemnând să nu se folosească forța, violența), aceea nu poate aduce nicio îmbunătățire în viața poporului respectiv. Exemplu concret: România '89 – este dovada clară că o revoluție violentă nu poate duce la întemeierea unei societăți drepte, împăcate, așezată pe principii democratice.

În plimbarea mea de azi fotografiez apărute deja: brândușe, spânz, crucea-voinicului. S-a trezit deja și bondarul, iar un fluture mare, verde-gălbui, zboară în zigzag cu reprize scurte pe câte o floare, pe câte un ram.

15 mart. 2020, duminică: Omenirea este în panică și în derută din pricina pandemiei. Acum, neputința și nimicnicia noastră devin mai evidente decât oricând. Doar la Mihai Șora, omul cu șederea expirată pe acest pământ (105 ani), doar el se joacă cu copiii propunându-și activități de adolescent. Iată-i programul:

Bună dimineața, copii!

Stați în casă, dacă vă pasă!

(Cine ar fi crezut că vom ajunge la asemenea îndemnuri?)

Pentru următoarele zile de carantină, mi-am propus:

- *să rezolv Rubik-ul 10x10 (lăsat multă vreme de izbeliște);*
- *să pictez frigiderul (prea alb-imaculat, – și pe dinăuntru, și pe-afară);*
- *să-l recitesc pe Domnul Proust (cam un milion și jumătate de cuvinte; – zece milioane de litere, spun socotitorii, înșiruite în fraze lungi și propoziții);*
- *să fiu mai vrednic în studiul limbii japoneze;*
- *să m-apuc de limba suedeză;*
- *să scriu, din când în când, în carnețelul feisbuc;*
- *să desenez o turmă de oițe;*
- *să fac ordine în hârtiile de pe birou;*
- *să învăț să butonez mașina de spălat rufe;*

- *să ascult, în mod stoic, concertele lui Boulez;*
- *să văd ce planete au mai descoperit cercetătorii de la N.A.S.A. și*
- *să mă antrenez în acest sens.*

Bineînțeles, să citesc câte în Lună și în stele, să dau zilnic fuguța până la Veneția, cu noua mea bicicletă.

Plus multe altele, care nu mai încap aici.

Vă doresc o zi veselă și rodnică.

Mihai Șora

– Pe mine, Doamne, lasă-mă să Te cunosc și să Te iubesc așa cum cunosc și iubesc pădurea! Îmi va fi de-ajuns.

Iarna se pare că a trecut fără a fi fost!; pe crengile arborilor neaua nu a stat decât doar câteva zile, după care a căzut, făcându-se una cu pământul, iute absorbit de el.

16 mart. 2020, luni: Isteria provocată de pandemie, la tv. și pe Net. Nu mă uit, nu citesc comunicări legate de acest fenomen. Încerc să țin o igienă corespunzătoare, deși, logic, până și igiena perfectă rămâne cu fisuri.

Pe la ora 11 voi merge să-mi plătesc taxa de asigurare, pe anul curent, la: casă, mașină, precum și taxa de drum (rovigneta).

În viul grai, mai cu seamă, îmi place să mă pierd în detalii și digresiuni (mai ales), considerând aceste abateri drept exerciții de fantezie, de imaginație.

Ora 13: Din pricina pandemiei se declară *stare de urgență* în România. A nu ne panica – foarte important! Tot atât de important este să evit a mă uita la statistici și alte detalii alarmiste date la tv. sau pe Net.

Ne gândim cu îngrijorare la Andreea: singură, peste mări și țări, trebuie să poarte acest război contra acestei tevaturi pandemice.

17 mart. 2020, marți: În Natură. Fotografiez ochiuri de smârcuri năpădite de calcea calului – popasuri de galben și verde strălucind în lumina soarelui de mărțișor.

În altă ordine de idei: o nouă zi, pandemică. Se-nchid hotelurile din stațiune, deocamdată pentru o lună.

Pe Facebook, hop și Șora care, sigur, e Luiza P., soția acestuia. să mă ierte Dumnezeu, dar mi se pare de-a dreptul dizgrațios și ilar ca o femeie de 54 de ani, dându-se drept Șora, filozoful, să se zbenguie în halul acesta pe acest site, dar și pe Youtube. Lumea naivă, preponderent feminină, crede că e chiar Șora-matusalemicul filozof, când-colo…

În legătură cu situația iscată de ivirea pandemiei în viețile noastre: oare vrea cineva un haos mondial?!

Tot despre Șora M. Cred că, pe lângă „contribuția" Luizei, pentru toate manifestările virtuale ale filozofului, acesta are oricum o atitudine excentrică, vizibilă mai degrabă pe Youtube, omul descătușat fiind de orice gând legat de frica de moarte, din punctul acesta de vedere fiind un răsfățat al destinului: în orice clipă ar veni, ea, Nedorita de oameni, în cazul lui Șora ar fi oricum mult prea târziu, personajul înfruptându-se, de mult, copios din ceea ce se numește viață. Așa încât, oricând ar sosi Doamna cu coasa, aceasta ar fi o prea-întârziată.

Cu siguranță, omul acesta orice face, le face ca pentru ultima dată; deci, bine… Din aceste făptuiri scad excesele Luizei care contrastează exagerat cu cei 105 ani ai bătrânului Mihai.

Convorbire, pe Skype, cu Andreea. Restaurantul în care lucrează s-a închis! Cauza: pandemia. Ce va urma fără loc de muncă, fără o sursă sigură de bani, având o chirie uriașă?! Ceea ce ne liniștește, pe mine și pe Ida, este că nu o vedem prea îngrijorată din această pricină.

Toate ca toate, sănătate să fie!

18 mart. 2020, miercuri: Dimineți suspect de liniștite. Bizar – nici păsările nu mai cântă! Mașinile nu se mai aud gonind pe stradă în aceste ore matinale purtând proprietarii lor către locurile de muncă.

Se pare că se dorește resetarea lumii; un lucru este cert; anume că: fără internet și tv viețile noastre ar fi fost mult mai calme, mai omenești, mai firești.

Zile deosebit de senine (meteorologic!), dar sumbre, înnorate, pe plan sufletesc; și asta din pricina pandemiei. Nu poți decât să te miri, să te uimești și să te neliniștești.

Zilele noastre pe pământ sunt ca niște petale pe o floare; această cugetare îmi vine în minte, în aceste vremuri cel puțin bizare.

<u>19 mart. 2020, joi:</u> Teroare psihică din cauza pandemiei. Ne gândim, eu și I., cu îngrijorare la situația Andreei – cea atât de singură și departe… Nădăjduim că tot acest impas mondial se va încheia în curând și cu bine.

Natura – creație dumnezeiască plină de atâtea splendori. Cât de *mic* și de lacom, cu sufletul mânjit de ură și josnicii, de tot soiul, este omul în comparație cu mediul în care i-a fost dat să trăiască!

Se desprimăvărează. De zile în șir soarele strălucește pe boltă, de dimineața până seara. În tot acest timp, în sufletul oamenilor s-a instaurat teama, îngrijorarea, neliniștea.

Seara. Convorbiri, pe Skype, cu Andreea. Bine-i că nu se plânge de situație (șomaj, singurătate…).

<u>20 mart. 2020, vineri:</u> Liniștea ciudată de afară. În zori, până și păsările ciripesc mai timide, în surdină. Înspre dimineață, am visat o întâmplare care efectiv mi-a creat o stare de bine. A fost ca o infuzie de bine în sufletu-mi ruinat. Consecința acestui vis, ciudat, îmi este benefică și după trezire: mă gândesc la el și…mă unge pe suflet! Ce bine ar fi să dureze cât mai mult acest efect binefăcător!

Echilibrul, dreapta cumpănire, între starea de bine și starea de rău, doar el poate asigura înaintarea firească pe drumul vieții. Ajută-mă, Doamne, să pot înfăptui cât mai des această stare!

Tânjesc să pot atinge exprimarea concentrată, atât în scris cât și oral, cu suficientă forță de impact, fără cuvinte de prisos, utilizând doar acele expresii care acoperă întrutotul ideea pe care doresc a o exprima.

Viața trupească este doar un soi de supliment la cea sufletească – care, în fond, este cea reală și esențială. Ideea aceasta am citit-o undeva, dar subscriu fără rezerve la ea.

Bătrânețea. Această etapă a vieții, ultima de fapt, ar trebui să aducă fiecăruia dintre cei în cauză: liniște sufletească, echilibrul, precum și deplina lumina a conștiinței. Dar asta se întâmplă atât de rar; văd acest neajuns la cei de o seamă cu mine ori la cei chiar mai în vârstă. (Poate

M. Șora este unul dintre aceștia, deși sunt convins că toate „luminile” pe care le emană seniorul vin din partea junei!).

Omenirea acum: în loc să se bucure de reînvierea naturii, de frumusețea acestor zile de primăvară, trăiește, iată, clipe, zile de teroare psihică și chiar fizică din pricina epidemiei.

21 mart. 2020, sâmbătă: Mă incomodează mult necunoașterea temeinică și corectă a limbii maghiare, mai cu seamă a ortografiei acesteia. Cu toate că o vorbesc, zi de zi, de o viață, fără să o fi învățat, decât după ureche, prin viu grai, rămânând astfel la nivelul limbii maghiare de „piață”. Adevărul acesta îmi creează, adesea, momente penibile.

„Indecenta zburdălnicie” pe Facebook a filozofului M.Ș. Ne învață (*păpușara!*), e drept, mai mult aluziv, cum să ne comportăm pe vreme de pandemie!

Din lecturi: Viața-i precum o piatră aruncată din tării; cu cât se apropie de pământ, cu atât căderea ei este mai accelerată. Adevărul acestei afirmații îl simt și eu: îl trăiesc

Fiecare țară își merită guvernul pe care îl are; e veche afirmația, dar justă și de mare actualitate. Extinzând: fiecare epocă merită încercările prin care îi este dat să treacă?

22 mart. 2020, duminică: La slujba de pomenire a lui Mitu (șase luni de la trecere…). Toate acum se petrec sub teroarea, deocamdată, morală a pandemiei. (Restricțiile îmi limitează și plimbările, obligat fiind a mă plimba doar prin pădurea din spatele livezii). După slujba de la biserica din Iuhod, împreună cu I. mergem să ne cumpărăm provizii pentru perioada care va urma.

Încerc să nu mă uit la tv. Pe Net caut să ignor enorm de multele știri alarmiste: cel puțin așa îmi par astăzi; mâine, cine știe!

23 mart. 2020, luni: Veritabil război psihologic, epuizant, din pricina pandemiei. De pe Net, tv. și din ce îți este dat să mai auzi ici-acolo, numai de rău poți afla. Trist.

Revăd, pe Net, împreună cu Ida, filmul american: *Ultima gară* după romanul biografic al lui Jay Parini. Ecranizarea se referă la ultimii

doi ani ai vieții lui Tolstoi. Între timp, sunându-ne pe Skype Andreea, printre altele comentăm filmul acesta eu aducând amănunte despre viața scriitorului rus.

24 mart. 2020, marți: Recitesc albumul Grupului Școlar „Sfântul Gheorghe” din Sângeorgiu de Pădure: *„Popas Aniversar – 50 de ani de la începerea învățământului liceal din Sângeorgiu de Pădure”*. Lectura acestui album îmi prilejuiește plăcute aduceri aminte de imagini de dascăli, colegi și întâmplări de acum mai bine de o jumătate de veac.

Din lecturi. Cum a derulat o zi din viața lui Tolstoi: „Se scoală în preajma orei opt, adeseori și mai devreme, la ora șapte ori chiar la șase. Se-ncalță cu papuci, își îmbracă halatul pe care peste noapte îl ține pe speteaza scaunului de lângă pat. Trage perdeaua uitându-se pe fereastră: privește la vremea de afară, trăgând cu ochiul și la câte grade indică termometrul instalat pe tocul ferestrei. După aceea, se așează pe marginea patului și consemnează câte ceva într-un carnet în care își notează și în cursul nopții gânduri, idei. Adeseori se întâmplă ca peste noapte să-și noteze, în acest carnet, chiar și de mai multe ori gânduri ori vise mai importante. După aceea, se spală foarte temeinic pe față într-un vechi lighean din lemn; se șterge stând pe scaun, apoi cu un pieptene cu dinții deși începe a-și pieptăna părul de pe cap și barba. Câteodată fără să se spele, după ce își îmbracă halatul, se așează la masa de scris, își scrie jurnalul ori chiar se apucă de scris temeinic. După aceea, iese la cerșetori și la cei cu diverse petiții, plecând apoi la plimbare, cel mai adesea singur, câteodată cu vreun petiționar, călător sau vizitator. (Prescurtare din Jurnalul lui Dușan Makovicky: *La Tolstoi, în Iasnaia Poliana*).

Azi, zi cu soare. Bate, aproape continuu, un vânt rece, tăios. Plimbările, în aceste zile pandemice, mi le fac în pădurea din spatele livezii.

25 mart. 2020, miercuri: Pandemia ne mai lipsea în toată nebunia vremurilor acestui secol nătâng! Lumea toată este în încremenire, retrasă fiecare în sine și în sălașe, încercând fiecare să se ferească de molima cotropitoare. Mass-media revarsă lături pandemice în mod neîntrerupt, valuri de mizerii de care încerc a mă feri pe cât se poate. Mi se pare că „informațiile” sunt de zece ori mai nocive decât virusul

pandemic. Mergem înainte. Ne gândim, I. și cu mine, cu îngrijorare la Andreea, cea atât de singură și departe de noi. Așadar, vremuri grele. Să fie oare aceste încercări precum durerile nașterii: dureri și chinuri, după aceea urmând bucuria? Vor reuși oamenii ca după această năpastă să renască spiritual?

A ne gândi la pieire, acum, este nepotrivit și de prisos; apoi, cu această plecare oricum suntem datori.

Aproape ziua toată stau în casă: transcriu consemnările din caiete pe computer. Seara – convorbiri cu Andreea; subiectul: evident pandemia.

26 mart. 2020, joi: Mă gândeam la cei trei timpi ai vieții: trecut, prezent și viitor; prezentul acesta este atât de minuscul, de infim, încât îmi pare că nici nu există. Dar trecutul, unde e? Apoi, *viitorul* cel din față? Unde se pitește, brusc sărindu-ți în față, schimbându-și, subit, veșmântul, devenind, ca prin farmec: *prezent*; după care, într-o clipită, devine *trecut*. Ce mai iureș!

Afară e frig și înnorat. Renunț să mai plec de acasă, mă plimb doar în curte, apoi în livadă, nu mai mult de o jumătate de oră. Revin în casă, optând pentru a citi în chilioară, apoi scriu și transcriu, pe computer, caietul șapte.

27 mart. 2020, vineri: Primăvară – păsări, vegetație, toate își văd de treaba lor. În tot acest timp omenirea stă retrasă în case așteptând vremuri mai prielnice, mai bune.

Or fi, n-or fi la ceva bun aceste consemnări ale mele? Oricum, le săvârșesc pentru că deocamdată îmi face bine scrisul: îmi ocup timpul cu ceea ce îmi place, îmi exersez mintea prin formulări de gânduri despre ceea ce mi se întâmplă, în exterior și lăuntric. Un lucru este cert: atunci când îmi găsesc îndeletniciri fizice, plimbări sau lucru fizic, timpul trece mai lesne; pe când dacă mă preocup de cele lăuntrice – timpul abia se târăște. De-o fi una, de-o fi alta, importantă e starea de spirit; căci, dacă aceasta este *bună*, ești în poarta raiului!

– Mi se întâmplă, adesea, să citesc gânduri, idei profunde redate însă prost, neinteligibil; acestea mă irită, obosindu-mă.

Singurătatea este bună, mai cu seamă acum, întrucât poți auzi și vedea grozăviile actuale: și câte sunt!

Oriunde ne-am situa, față de infinit suntem la egală distanță! Așa că: nu mă grăbesc!

Vremuri tulburi: ne pricopsirăm cu ceea ce-i mai rău.

28 mart. 2020, sâmbătă: Mă gândesc la Andreea „exilată" la 10 000 de km distanță de noi, părinții ei, undeva pe malul Atlanticului, singură, izolată, prin forța lucrurilor într-o cameră de garsonieră care nici măcar aceasta nu-i a ei. (Dar ce e al nostru?!).

Revăd interviul cu Sanda Tătărescu-Negroponte (*Profesioniștii*); este șocantă și emoționantă relatarea, doamnei S.T., privitoare la ordinul de evacuare a casei în fix două ore, lăsând totul acolo. Fiul ei cel mic, având cinci-șase anișori, plângea dorind să-și ia ursulețul de pluș. Ofițerul văzând că nu vrea să cedeze copilul, îi smulge din mâini ursulețul, apoi îl spintecă (pentru a se convinge că nu-i nimic ascuns în el). Uimit, copilul plângând în gura mare, se răsti la ofițer spunându-i: – Domnule, ursulețul meu nu trebuia operat! Colosal!

29 mart. 2020, duminică: Zile pandemice, triste, apăsătoare. Se varsă în noi, metodic, sistematic, panica, teroarea, deruta; ne este teamă să ieșim fie și în curte. În tot acest timp, Primăvara își vede de ale ei: păsări, primele frunzișoare ivindu-se timid, florile pădurii – creasta-cocoșului, spânzul, crucea voinicului, ițind timide printre frunzele ruginii ale trecutului an. Împreună cu I. întreprindem scurte incursiuni în pădurea din spatele livezii. Azi ne propunem să culegem urzici.

Citesc – bine că măcar citesc –, îmi scriu jurnalul, mă frământ pentru Andreea, pentru noi.

Scriu oare din vanitatea de a-mi vedea, în final, numele pe coperta unei noi cărți? Mi l-am văzut deja de zece ori, cred că îmi ajunge. Nu – scriu din pasiune, din plăcerea izvorâtă din această îndeletnicire care este scrisul. Aceasta preocupare, alături de cea a cititului, doar ele mi-au mai rămas, pe ele le mai pot savura nutrindu-mi cu ele sufletul.

Citesc, cu pasiune și râvnă, jurnalul scris în limba maghiară al lui Dușan Makovicky, medicul personal al lui Tolstoi. Lectura, în limba

maghiară, decurge, desigur, mai anevoios decât în limba română, dar avansez. Am trecut deja de jumătate. Îl parcurg cu plăcere și curiozitate. Notațiile scurte, culese cu asiduitate de D.M., *la cald*, de la marele Tolstoi.

Lecturile mele purced dintr-o nevoie lăuntrică. Citesc la întâmplare, ceea ce îmi dictează sufletul la un moment dat. nicicând nu mi-au plăcut recomandările altora, dar le-am avut în vedere atunci când aceste sugestii au parvenit de la persoane competente, conectate la fenomenul literar.

Existența mea (toată!): o suită de pași săvârșiți pe drumul convertirii mele la singurătate, încă din copilărie și până în această clipă. Cert lucru: am avansat nu glumă!

A ne atașa de ceea ce dobândim în viață: persoane, obiecte, teritorii – zădărnicii se cheamă, ele nefiind altceva decât prilej de neliniști, frământări.

Ploaia, ca o binecuvântare, nici măcar ea nu mai vine!

30 mart. 2020, luni: Zile sumbre – sufletește; meteorologic: prea frumoase. Media: zile bizare.

Din lecturi: Cel care veșnic cumpănește dacă există sau nu Dumnezeu, pentru acela Dumnezeu nu există.

Starea mea de izolare, dictată de carantină, nu m-ar deranja prea mult, deoarece fac parte din acea categorie de oameni care și până acum tot într-un soi de izolare – liber consimțită – mă aflam, urmare a modului meu de trai ascetic.

Ceea ce mă neliniștește este modul agresiv în care mass-media „toarnă” peste întreaga omenire zoaiele pandemiei.

31 mart. 2020, marți: Ultima zi a unui mărțișor neobișnuit. Câteodată nervii mei zbârnâie producând mult rău celor din preajma mea (I.); și faptul acesta îmi produce remușcări prelungi și usturătoare.

Scrisul meu cui folosește? Poate doar mie creându-mi senzația de activitate.

Privesc pe fereastră: mai ninge încă o dată, frumos, ca în copilărie. Prea târziu însă.

Ora 12:08 – încă mai ninge, acum însă cade un soi de lapoviță: o ploaie albă! Pe ramuri, pe lângă frunzișoarele abia mijinde s-a așezat din nou omătul.

Seara – frig. Orizontul vestic, acolo unde soarele coboară alene, cerul e stacojiu, sângeriu.

Convorbire, pe Skype, cu Andreea. Ne liniștește afirmând că totul este bine. Citesc, în continuare, în limba maghiară, Jurnalul lui Makovicky, partea finală: aventura fugii lui Tolstoi din Iasnaia Poliana. Fără doar și poate, dacă scriitorul nu pornea în această călătorie, viața lui nu se termina în acea dimineață de noiembrie, în gara Astapovo, în camera de serviciu a lui Ozolin, șeful gării. Tolstoi însă a preferat riscul în locul rămânerii, în continuare, alături de *insuportabila*-i soție: Sofia.

1 apr. 2020, miercuri: … Bine ar fi ca toate cele ce se petrec acum în lume să fie doar o glumă proastă prilejuită de data de azi, ca-n vremurile bune!

Culeg, în zori, niscaiva „semne”:

– durerea este semnul că ești în viață;

– problemele sunt semnul că ești puternic;

– rugăciunea este semnul că nu ești singur;

În dimineața aceasta am terminat de citit jurnalul medicului personal al lui Lev Tolstoi: doctor Dușan Makovicky (*La Tolstoi în Iasnaia Poliana*). Scrierea fiind în limba maghiară, lectura a durat mult, adeseori nevoit fiind să revin asupra propozițiilor pentru a le pricepe înțelesul.

Scrierea aceasta este una mai puțin obișnuită, fiind, în fond, un minuțios registru al stării de sănătate al lui Tolstoi condus de Makovicky. Partea ultimă a jurnalului – *Fuga* – este de-a dreptul palpitantă prin detalii consemnate mai mult decât meticulos (filmic!), cu empatie și deosebită atenție de om și de medic conștiincios pasionat de scriitorul Tolstoi.

În altă ordine de idei: – Ajută-mă, Doamne, să nu alunec în mânie, căci tare urât sunt în astfel de ipostaze.

Din lumea animală. Despre lup (din auzite): acesta se remarcă prin *organizare, discreție și mister*; de aici deduc că este superior majorității oamenilor!

2 apr. 2020, joi: Foiletând Filocaliile. În Ion Scărarul (Cuv. I, alin. 9): „Călugărul este suflet apăsat de durere, care petrece în veghe cât și în somn întru necontenită pomenire a morții”. Pe această primă treaptă a Scării se află mai tot omul, desigur unii mai mult, alții mai puțin.

Dorință aprigă și persistentă de a-mi dezbrăca de necurăție nenorocitul meu trup. Pentru asta este nevoie de un învățător; aflându-mă în lume (obște), mă străduiesc să înfăptuiesc măcar acest prim pas.

Rodul: – La moarte trebuie să fii cu rod, căci din asta te vei hrăni în viața viitoare.

Iubirea de arginți: aceasta este rădăcina tuturor relelor (păcatelor). Căci „ea pricinuiește ură, furtișaguri, pizmuiri, despărțiri, dușmănii, certuri, ținerea în minte a răului, nemilostivire și ucidere”; precum și multă, prea multă atașare de cele lumești.

În definitiv, din lăcomie și din zgârcenie își trag seva toate patimile…

După-amiaza. Cu I. la cules de urzici în pădurea din spatele livezii. (De consemnat un gest al ei de mare tandrețe, de-a dreptul copleșitor gingășia ei.). Vremea este splendidă; doar vremurile…

3 apr. 2020, vineri: Citesc Filocalia volumul IX alunecând, adesea, peste slove și rânduri. Scrierea aceasta este, pentru mine, prea densă, mult prea impregnată cu termeni monahali, teologici. Cu toate acestea, doresc să o parcurg: sunt pe… *fușteiul* 26!

Liniștea de-afară îmi convine de minune. Da, dar dacă nu ar fi teroarea psihică, amenințarea, statisticile tembele ale mass-mediei privind evoluția pandemică. Nu mai deschid televizorul!

Ieri am dialogat, pe Skype, cu Andreea, de față fiind, desigur, ca de fiecare dată și Ida. Am fost eu grăitorul principal vorbindu-le despre mafia locală, cea trecută, precum și cea prezentă, despre „aventura” pensionării mele anticipate.

Zile senine, meteorologic, răcoroase în prima parte a lor.

A nu se uita, iar și iar, că: tristețea, mâhnirea, se hrănește cu materia cenușie, că: fericirea înseamnă minte liniștită, iar nefericirea este

mintea agitată. Concluzie: dobândește o minte liniștită (cum oare, cum?!), apoi tot restul ți se va adăuga!

Nu îmi plac jurnalele-memento, jurnalele-document (vezi Marin Sorescu…), toate aceste feluri de consemnări lipsite fiind acel minim de intenții stilistice care constituie sarea și piperul unei scrieri. Chiar Marin Sorescu propovăduia acest fel de a scrie jurnalul : – ... *literatura îmi place separat*…; jurnalul interesându-l doar în măsura în care în el apare doar faptul pur și trăirea sinceră.

De la Cioran citire: „Când abuzezi de tristețe, lesne te poți trezi poet”. Fără a mă considera poet, recunosc că tristețile, mâhnirile, mele au dat naștere la toate formulările mele poematice scrise în versuri albe.

Convorbire cu Andreea, pe Skype; nimic nou, doar neliniști, nedumeriri… pandemice.

4 apr. 2020, sâmbătă: Zile deosebit de senine, meteorologic numai, căci în suflet abundă înnegurările, gândurile cotropitoare, mâhnirile.

E primăvară totuși, de ce suntem pedepsiți să ucidem zilele, lunile acestea terorizându-ne mințile cu gânduri tulburi, neliniștitoare, induse de alții, mai cu seamă de diabolica mass-media?

Din nou, convorbiri pestrițe cu Andreea; acum are și ea timp cu ghiotura. Asistăm, pe Skype, la prepararea micului ei dejun, apoi a cafelei.

5 apr. 2020, duminică: Foarte mulți semeni ai mei sunt disperați din cauza claustrării impuse de pandemie. Pentru mine, regimul acesta nu prezintă nimic nou, deoarece izolat și însingurat sunt de mai bine de 12 ani.

Observ, pe Net și la tv., atât cât mă mai uit, că în situația în care ne aflăm (pandemia), cei mai agitați sunt *barbarii*, opulenții, noii ciocoi. Aceștia încă nu pricep morala acestor evenimente.

Omul, ființa atât de limitată în cunoaștere, în a înțelege. În fond, până și lucrurile cele mai simple într-ale vieții sunt dificil de priceput: să zicem… un atom de oxigen!

Azi, în situația în care ne aflăm, cred că nu suntem cu nimic mai raționali decât acum o sută de ani (gripa spaniolă) și, în fond, cu nimic mai breji decât, să presupunem, omul din vremea grecilor antici. Omul nu poate pricepe, logic, rostul lui în această lume – cu atât mai puțin logica supremă, cea divină, fiind mult prea neștiutori, insuficient înzestrați fiind duhovnicește. Cum poate oare pricepe biata ființă umană milostenia dumnezeiască atunci când, de pildă, *un copilaș de cinci anișori stă pe malul unei ape; un vierme îi intră în ochi sfredelindu-i globul ocular!* Unde este milostenia în cazul acesta?! Sau: Chiar dacă păcatul originar se poate repercuta și asupra unui copil de doi ani, atunci de ce suferă animalele nonumane: lent, aprig și sfâșietor? (Ce-i drept, ele nu au parte de chinul usturător al conștiinței). Ce păcat ar fi avut sau făcut ele ori strămoșii lor? Dar (doar!) Dumnezeu o știe!

Convorbiri, pe teme creștinești, cu Andreea.

6 apr. 2020, luni: Natura se grăbește; mugurii se desfac ițindu-și frunzișoarele de un verde crud, proaspăt – dătător de speranțe…

Zilele sunt deosebit de senine, meteorologic, calde. Din când în când însă, câte un vârtej rece, tăios, ivit din cine știe care cotloane întunecate, încearcă să alunge parcă primăvăratica căldură a zilei, fără să izbândească însă. În tot acest timp, soarele își vede de drumul lui pe bolta de azur limpede, zâmbind îngăduitor.

În aceste vremuri tulburi, nefaste, mai mult decât neliniștitoare, citesc – de fapt, recitesc – o carte doldora de îndemnuri de bunătate, blândețe, dragoste și pace. Ce minunată scriere! Autorul, de o modestie ieșită din comun, nu și-a semnat lucrarea, disprețuind gloria literară. În această scriere totul este, cu adevărat, ceresc și liniștitor cu un conținut lipsit de orice referire confesională, autorul susține că desăvârșirea (duhovnicească) este una și aceeași pentru toți creștinii – ceea ce conferă scrierii o valoare în plus. Este o splendidă carte care te îndeamnă la contemplație, ca formă de izolare în lume; acum, în aste-vremuri pandemice, lucrarea capătă o strălucire în plus prin toate câte ne învăță ori, mai bine zis, încearcă a ne învăța, deoarece, nu-i așa: cu omul e greu! Principala calitate a conținutului acestei cărți este, din punctul meu de vedere, aceea că ajută omul întru regăsirea sinelui, a păcii sufletești.

7 apr. 2020, marți: Transcriu, în aceste vremuri pandemice, un gând al lui Lev Tolstoi din tratatul *Despre viață*: „Se cuvine înfrântă paralizanta frică de moarte spre a obține, prin moarte, trecerea într-o nouă viață. Pentru aceasta este nevoie să se accepte suferința – suferința fizică fiind condiția necesară a vieții și a binelui omenesc”.

Tolstoi într-o consemnare, în Jurnal, din data de 4 mai 1908: „Slovacii nu ar trebui să se frământe pentru nația lor vizavi de problema minorităților pur și simplu ar trebui să uite că sunt slavi, aducându-și aminte în schimb că sunt oameni, iar viața lor să fie pătrunsă de creștinism. (Am tradus din limba maghiară). Dar minorităților oare de ce nu s-ar putea aplica același principiu, mă întreb eu? Doar fiindcă sunt minoritari?!

Nu vă îngrijorați, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei. (Matei 6:34)

Așadar, calm și cumpătare.

Citiri de pe Net: matematica îți poate salva viața dacă eviți trei accidente geometrice: cercurile vicioase, triunghiurile amoroase și capetele pătrate! Just.

8 apr. 2020, miercuri: „Nutrește nădejdi deșarte acela care își pune încredere în oameni și în alte creaturi”. (Nu, Dumnezeu nu este creatură, El este tocmai Creatorul!).

Zarva lumii, acum, este potolită; dar ce se va întâmpla atunci când se va ridica bariera! Numai Dumnezeu o știe.

Pentru a mă izola (departaja?) de această lume bizară, mă scufund în scris și în citit, la fel cum m-aș azvârli în mare. Mai apoi, pentru a mă „clăti” de aceste îndeletniciri, fug în codru transformându-mă în ascet de voie, dar și de nevoie!

Oare după epoca ghiftuielii, trecând de pandemie, ce pacoste ne mai paște?

9 apr. 2020, joi: De câte ori nu mi-am propus să nu îmi pierd vremea cu ceea ce *zic sau fac* alții și ceea ce, îndeobște, nu mă privește. Realitatea însă dovedește că tot ce fac alții este imposibil să nu se

repercuteze asupra celor din preajmă; ei bine, atunci cum să nu vibrez la toate făptuirile semenilor mei, dar mai cu seamă la cele ale apropiaților mei?!

Până deunăzi am crezut că doar mă apropii de bătrânețe… Viața mi se tot împuținează, vigoarea îmi slăbește – oi fi *ajuns* și nu mi-am dat seama?

Fericiți, da, fericiți de cei simpli – săraci cu duhul –, căci ei au și vor avea, multă liniște sufletească.

Ca tot omul, am purtat și eu prea multă grijă de cele trecătoare: griji deșarte, ceea ce mi-a absorbit tot timpul, nelăsându-mă să mă preocup de cele profunde. Am purces așa cum am găsit de cuviință și, trebuie să recunosc, nu am ales întotdeauna varianta cea mai potrivită, mai cu seamă că am ignorat repercusiunile în viitorul îndepărtat. Nu, nu m-am gândit pe-atunci cât de importantă va fi mai târziu liniștea sufletească. Am purces la făptuiri, fel și fel, procedând mai mult din instinct, fără a-mi mai întreba și conștiința. Iar acum vine, iată, scadența.

10 apr. 2020, vineri: Ciudată-i existența omului pe pământ – un surghiun; niciun lucru din lume nu merită să-ți pui nădejde în el. Și cu toate astea lăcomia noastră nu are margini. În lumea aceasta nu-i nici siguranță, nici liniște. Viața omului: mâhniri și ispite – ambele inevitabile și abundente.

… Și, a nu se uita, toate cele pământești nu sunt decât deșertăciuni!

– A fi cel mai mic dintre toți și supusul tuturor: a te complace în această postură înseamnă să dobândești liniștea durabilă.

– „Munca corporală fă-o cu multă cumpăneală, căci nu fiecare poate munci la fel”.

… Este greu a trăi între oameni!

Citeam undeva că de omul ascuns de cunoscuți și de tot soiul de „amici”, de acela se-apropie Dumnezeu și sfinții săi îngeri. Vremurile prezente, încercarea prin care trece acum omenirea se pare că este o dovadă a acestei afirmații.

(I.C. îmi spune la telefon că nu mai deschide tv. de două săptămâni, preferând să citească Biblia. Simt la fel, dar fac altfel, adică: mai deschid și televizorul.)

11 apr. 2020, sâmbătă: Ciudat este cum de se mai poate bucura omul – exilatul pe pământ – cu toate că este ținta atâtor mizerii (primejdii) în viața aceasta; viață care înseamnă: păcate, amărăciuni, durere.

Pandemică. Ca și înainte de instaurarea acestei stări speciale, *de necesitate* botezată, din cauza pandemiei, afară de câteva ore petrecute în sânul naturii, în rest stau în casă, fără a mă plictisi, fără a mă nelinişti din motive de singurătate. Ceea ce mă intrigă însă, de la începutul acestei tărăşenii pandemice, este modul ciudat în care este manipulată omenirea, evidentă fiind prezența unei minți în toată tevatura aceasta a *stării de necesitate*. Nu mai pot pricepe de ce omul simplu trebuie să stea izolat în casă, în timp ce *păpușarii* scot din țară zeci de mii de oameni pentru a fi duși ca salahori pe meleaguri străine. Pare a fi totul o farsă nu de 1 aprilie, ci de toate zilele, începând din prima decadă a lunii martie.

Aștept cu mare curiozitate și nerăbdare să iasă *adevărul* la lumină.

12 apr. 2020, duminică: Paștele catolic. Peste o săptămână va urma paștele ortodox; azi – *Floriile ortodoxe*.

Am, iată, răbdarea, pasiunea și lipsa de umor de a-mi transcrie crâmpeie din viața-mi; și asta de mai bine de o jumătate de veac: un jurnal și pentru alții, deoarece este la vedere totul în acest depozit al senzațiilor mele. Luca. 17: 21 – Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru, zice Domnul. Lasă la o parte această lume ticăloasă pentru ca sufletul să-și găsească liniștea dorită; învață disprețul lucrurilor dinafară și preocupă-te de cele lăuntrice – așa ne recomandă Sfinții Părinți. Căci va veni la tine Hristos dacă Îi vei pregăti un loc pe potrivă („o locuință vrednică de El”) în sufletul tău.

Căci împărăția lui Dumnezeu este pace și bucurie în Duhul Sfânt (Rom. 14:17).

Liniștea, pe ea o caut, iată, de o viață, liniștea sufletească adevărată, sinceră, profundă; tot ce am reușit, până acum, este nu atât

înlăturarea necazurilor care produc aceste neliniști, ci doar o oarecare răbdare, uneori, de a le suporta.

În fiecare zi încerc a mă întâlni cu mine însumi; câteodată mi se întâmplă să reușesc. Schimbăm câteva vorbe, în tăcere, apoi ne vedem de drum.

Convorbiri, mai nou, zilnice cu Andreea, pe Skype. Modalitatea aceasta de comunicare audio-video este foarte practică și de bună calitate. Cei care administrează această aplicație au toată recunoștința mea.

13 apr. 2020, luni: A doua zi de Paști catolic; peste o săptămână voi mai sărbători încă un paște: cel ortodox, așadar doi paști: pentru mine ambele cu aceeași încărcătură spirituală.

Afară frigul nu cedează. Citesc, în pat, scrieri de Bacovia, poeme și proză scurtă, respectiv interviuri. Redau un citat dintr-un poem: /*Tot mai tăcut și singur/ În lumea mea pustie – / Și tot mai mult m-apasă/ O grea mizantropie/ (Ego)*.

Mare lucru să poți avea cugetul curat în permanență; de aici și multele întristări ale omului. Și cred că asta nu este neapărat o dovadă a răutății sau a nelegiuirii unui om.

Liniștea sufletească o poți avea dacă starea ta fizică este măcar acceptabilă și, în plus, dacă știi și poți să ignori părerile celor din preajma ta despre tine: lauda sau ocara lor.

Lauda (slava) lumii amestecată-i cu multă tristețe, zice-se. Nu am cunoscut acest soi de tristețe; și nici nu am vreo șansă să o cunosc vreodată. Dacă slava lumii nu mă interesează, în schimb, ocara ei, a lumii, mă neliniștește, păsându-mi de ea, chiar mai mult decât ar trebui. Oricum, am cugetul împăcat, în bună parte chiar și curat, așa cum sunt și ceea ce sunt (în ochii lui Dumnezeu!). Căci în inima mea citește doar Dumnezeu, doar El îmi vede și pricepe diversele-mi gânduri, fapte – chiar și pe acelea pe care eu nu le pot înțelege. Căci a-L purta pe Dumnezeu în inimă și a nu fi legat cu sufletul de nimic de-afară, aceasta este starea cea bună a unui *om lăuntric*.

14 apr. 2020, marți: Iisus vrea să fie iubit numai El singur, mai presus de orice (Vezi Luca 14:26). Căci cine se sprijină pe făpturi va

pieri odată cu ele, pe când cine Îl îmbrățișează pe Iisus va dobândi un sprijin statornic pe veci. Orice nădejde pusă în oameni și nu în Isus, nu valorează nimic.

„Nu te încrede și nu te rezema de o trestie legănată de vânt, *căci tot omul este ca iarba* și toată slava lui cade ca floarea ierbii*”.* (Isaia 40:7). Important*: A nu te lăsa pradă deznădejdii, ci lasă-te în voia lui Dumnezeu și vei răzbi orice ar veni asupra ta, căci după iarnă, vine primăvară, după noapte vine zi și după furtună, vreme bună și senină.*

Citesc într-o lucrare isihastă: Cea mai mică faptă săvârșită din iubire pură este, se pare, mai mare decât cea mai mare catedrală.

În preajma omului: boli, nesiguranță, lipsă de iubire, nefericire, anxietate – astăzi mai mult ca altădată. Ce vremuri!

Tot din lucrarea isihastă: – Diferența dintre Dumnezeu și Natură este diferența dintre albastrul cerului și albastrul unei priviri. Personal cred că diferența ar fi mai mică – dar nu contest!

Vremea s-a răcit; plouă mărunt și bate un vânt tăios; în această împrejurare nu am să-mi mai pot face plimbarea. S-ar putea să ies totuși, chiar și în pofida ploii.

Eva ne face cumpărăturile, ea ne plătește facturile; de când cu ordonanțele eu nu am ieșit în lume. Pe poarta care duce către oameni nu mai circul, iată, de mai bine de o lună. Singura poartă utilizată este cea a livezii – cea care comunică direct cu pădurea stațiunii.

Singurătățile mele sunt dublu motivate, anume: dorința de a mă distanța de lume și de moravurile ei, precum și nevoia mea de libertate.

Seara. Scurtă convorbire (pe Skype) cu Andreea. Singură fiind, trebuie să iasă periodic să-și procure alimentele.

15 apr. 2020, miercuri: Religia, conform Dicționarului Oxford: o recunoaștere din partea omului că „există o putere nevăzută superioară”.

Despre: știință, artă și religie.

Știința este speculativă.

Arta – practică.

Religia: intuitivă.

Despre estetic și religios: „Dacă Shakespeare ar intra acum în cameră, m-aș ridica în picioare; dar dacă ar intra Isus Hristos, aș îngenunchea”. (A.E. Taylor). Prin urmare, prima ivire produce o impresie estetică, a doua – una religioasă. Despre caracteristica religiilor în general: 1) lumea vizibilă este o parte dintr-un univers spiritual din care își trage principala ei semnificație; 2) unirea sau relația armonioasă cu acest univers superior este adevărata noastră finalitate; 3) rugăciunea sau comuniunea interioară cu spiritul *de acolo* degajează o energie spirituală cu efecte psihologice benefice.

Prin Crez conștientizez: „sunt salvat din starea rea dacă realizez legătura corectă cu puterile superioare”.

Despre nevoia omului de a transcende: „Omul este maimuța care vrea să devină Dumnezeu”. (Kaufamann)

– Omul nu poate vedea ce este bun înăuntrul său decât dacă îl obiectivează în altul, pe care îl numește Dumnezeu. (Feuerbach)

– Fără Dumnezeu viața ar deveni, poate, deșertică și fără sens.

Logică pe timp de pandemie: dacă boala care bântuie acum asupra omenirii este dată de Dumnezeu, luptând împotriva ei, înseamnă că lupt împotriva lui Dumnezeu care a trimis-o?! (Auzită la piața de zi).

Toate ar fi bune dacă Dumnezeu ar fi creat o lume cu creaturi libere, nepăcătoase însă. În lumea aceasta rea, în care omului îi este cu putință să păcătuiască, ființa slabă, care este omul, păcătuiește cu vârf și îndesat.

Se naște următoarea întrebare firească: – De ce există dureri și suferințe umane (utile, inutile?!..) dacă există un Dumnezeu absolut perfect? Libertatea este cauza Răului, ea născându-se atunci când *o creatură liberă* (omul) se îndepărtează de binele infinit al Creatorului, întorcându-se spre binele inferior al creaturilor. Libertatea este un lucru bun, răul rezultând dintr-o utilizare greșită a acesteia.

„Mândria este începutul tuturor păcatelor”. (Sf. Augustin)

Seara. Convorbiri cu Andreea. povestim despre cele pandemice; apoi, eu, îi povestesc despre Cioran, la cererea Andreei și a Idei.

16 apr. 2020, joi: Vremuri pandemice tulburi, bizare; se aude cum scârțâie planeta, precum roțile unui tren frânând în timp ce intră într-o gară.

Azi, pe Skype, vorbesc Andreei despre Cioran, de față fiind și Ida, mai bine de o oră. Ascultat fiind cu atenție, le-am vorbit cu pasiune și dăruire despre omul și scriitorul Cioran. Seara: transcriu pe computer consemnări din aceste caiete.

17 apr. 2020, vineri: A fi gata să rabzi multe-multe necazuri și felurite nenorociri în viața aceasta plină de mizerii; aceste năpaste ne urmăresc oriunde am fi, a ne ascunde din calea lor nefiindu-ne cu putință.

Dacă se va întâmpla ca suferința să-mi pară dulce și plăcută, atunci voi fi săvârșit un mare pas în viața mea.

Eu: lesne mă clatin și ușor sunt de biruit; lesne mă tulbur și mult prea lesne – și prea adesea – îmi pierd și cumpătul.

Seara. De-acum, obișnuitele convorbiri cu Andreea; apoi, revedem, împreună cu I., filmul *Pianistul* – un film deosebit. În continuare, bâjbâi pe Net ore bune, azi nemaitranscriind, din păcate, nimic din caiete.

18 apr. 2020, sâmbătă: Învățătură creștină despre evitarea cercetării curioase asupra vieții altora și despre adevărata pace a inimii și adevărata propășire a sufletului:

1) – nu fi curios și nu-ți bate capul cu griji deșarte;

2) – să nu judeci cu ușurință faptele și cuvintele altora; nici să nu te amesteci în treburile care nu te privesc; atunci, puțin, rar de tot, vei mai fi tulburat.

Importante ar fi ambele îndrumări pentru mine; deci să le rețin pentru aplicare. Azi am să postez o fotografie făcută de mine în pădurea din spatele livezii. Această imagine reprezintă, în fundal biserica Adormirea Maicii Domnului din stațiune, iar în prim-plan: fagii pădurii cu frunzulițe fragede abia ivite. Fiindcă intenționez ca această imagine să fie un foto-haiku, alături de imagine voi adăuga următorul text (haiku):

vremuri piezișe –
cu toate astea fagii
înverzesc la fel

Viața ca zdrobire; a nu simți nicio tulburare și a nu avea nicio nemulțumire sufletească – nu aparțin acestei vieți, ci odihnei veșnice.

Dimineața. Găsesc Pasca pusă pe placa stâlpului porții de intrare în curte. Hristos a Înviat!

De atâtea decenii săvârșind aceste notații jurnaliere, până și gândirea mea a devenit asemenea acestora, adică: fragmentară, sacadată și nefinită.

Referindu-mă la consemnările mele, nădăjduiesc că ele reușesc să se ferească de uscăciunile atât de frecvente multor jurnale, notațiile respective rămânând doar simple documente impersonale.

… Scriu și eu încercând (cutezând?) să sfidez inevitabilul; neputându-l „trăi”, deocamdată îl gândesc.

În lecturile mele, preponderent diaristice, caut să cunosc intimitatea, felul în care autorul jurnalului își utilizează zilnic timpul, încercând să-i cunosc temperamentul, preferințele, antipatiile. În cazul a doi autori, Tolstoi și Cioran, am ajuns până acolo încât prefer persoana, în detrimentul operei – desigur fără a le ignora nici scrierile magnifice ale amândurora: autori geniali, acaparanți.

Ca și cei mari și eu – cel mic (nimic?) – scriu cu gândul că, poate, rândurile acestea vor înfrunta timpul. oricum, pe moment, îndeletnicirea aceasta îmi creează iluzia unei activități binefăcătoare minții și sufletului. Fie și pentru atât numai, simt și cred, că scrisul ca ocupație este una magică.

D-ale pandemiei: mi-e teamă că este o molimă cu dichis politic (!).

Seara. Obișnuita convorbire cu Andreea; conținutul acestora: pandemice, precum și diverse.

La ora 24, la tv.: Învierea!

19 apr. 2020, duminică: „Căci nimic nu este statornic sub soare unde toate sunt deșertăciuni și mâhniri ale sufletului (Ecl. 1;14). ”

Paștele! Mă gândesc la… lumea de dincolo: cine știe câte mii de miliarde de biete suflete aflate *dincolo*, așteptând sau nu, Marea Înviere: generală și totală. Atunci să vezi îmbulzeală!

Părerea mea despre mine este cu mult mai rea decât cea pe care o au alții despre mine. Și, cu toate acestea, oare de ce am izbucniri de amor propriu?! Mă întreb, fără a putea însă răspunde: – Merită, oare. omul vremurile acestea de calvar? Se pare că pentru om așa este bine: să simtă, uneori, că i s-a retras mult dorita mângâiere.

Nimic din ceea ce mă impresoară nu-i al meu: e al Altuia; și dacă mi se ia ceva, nu de la mine se ia. Orice necaz sau amărăciune lesne se poate transforma din povară în bucurie; firește, nu de om. Bucuria noastră cea mare ar trebui să fie faptul că nu suntem cruțați și că suntem biciuiți de suferințe, căci din ele vom putea mai apoi soarbe binele și fericirea.

Desprinderea – de toate – mai utilă decât orice altceva pentru a mă putea înălța întru zbor, apoi spre a mă odihni.

A nu dori nimic pe pământ: ce eliberare, ce mare tihnă pentru inima bietului om!

Desprinderea de toate cele pieritoare, deci și de creaturi. Căci tot ce avem (?) aici, pe pământ, este doar ispită și nimic nu valorează. Important este să știi să te desprinzi de ele, cu atât mai mult cu cât acestea te absorb tot mai mult, amăgindu-te în fel și chip. Aceasta-i învățătura!

Aici, pe pământ, toată viața trăim între dușmani, atacați fiind și din dreapta și din stânga – îndurând greutăți, ispite și mâhniri apăsătoare.

… Adevărul este că citesc mult, prea mult ca să îmi mai rămână timp pentru a mai ști ceva.

Funcția compensatorie a jurnalului este incontestabilă, printre altele și în zona dialogului absent în traiul meu.

Sinucidere gingașă: – Un poet a avut o tentativă de suicid umplându-și camera cu flori de crin!

20 apr. 2020, luni: În toată viața noastră suntem permanent atacați, din toate părțile, de feluriți dușmani. A te putea apăra de atacatori, cât mai mult timp, nu este o strategie, ci o mare artă. Oricum, aici, pe

pământ, nu este locul nimerit pentru a ne afla liniștea, nici bucuria, nici chiar dreptatea, ci doar: durerea, ispita, frica, nevoia, nedreptatea, calomnia, umilirea, disprețul, mâhnirea. Uf!

Fericit este cel care nu are nimic față de care să se simtă atașat, căci are o viață ușoară. Aceia mai au un pas de săvârșit pentru atingerea deplinei fericiri, anume: lepădarea de sine. Atunci când se va parcurge și acest pas, inima va deveni liberă.

Mângâierile pământești – amăgiri se cheamă.

Nevoie este de fapte, nu de vorbe; or deocamdată, prea multe vorbe se rostesc, fiind mare sărăcie de fapte.

O rugă rămâne veșnic valabilă: – Dă-mi ajutor Doamne, ca să scap de necaz, căci ajutorul omenesc este zadarnic. (Ps.: 60;11).

Citesc, scriu, nu cânt, nu suspin – încă –, tac, mă rog, adeseori, suport rigorile vremii fără a crâcni prea mult! Sufletu-mi tinde în sus, trupul mă trage în jos. Cine, oare, oi fi eu?!

Zile pandemice: neliniști, nedumeriri, întrebări – toate fără răspuns.

Convorbiri, peste mări și țări, cu Andreea. Avem senzația că este cu noi, acasă: tehnică de comunicare de secol XXI! (Skype).

<u>21 apr. 2020, marți:</u> Nopți nu tocmai odihnitoare, urmate de zile neliniștitoare; dar.. e bine!

Natura reînviată, proaspătă – pădurea înverzită în mare parte. Majoritatea pomilor livezii sunt înfloriți sau pe cale de a înflori: cireșul, cel care a luat-o razna, ca înălțime, încearcă să ajungă până la soare spre a-l copleși cu belșugu-i de flori albe. Apoi, mai tereștrii: prunii, perii, vișinii. Merii încă mai așteaptă prudenți, ițindu-și deocamdată doar frunzele.

Diminețile, concertul păsărilor parcă este mai scurt decât în alți ani; și parcă mai puțin bogat în tonuri.

Oricum, bine-i că măcar Natura nu se lasă subjugată, chiar dacă omul în nesațul lui nu mai cunoaște limite. Ea, doar ea – Natura – este cea care ne oferă puzderii de frumuseți încântătoare, în chip dezinteresat. Deși aparent pasivă, ea se întristează tot mai adesea de abuzuri, de nesațul fără limite al omului cel hulpav.

Răbdare și smerenie pe timp de mari dificultăți, precum acest impas produs de pandemie. Așa ar fi creștinește, dar omul…

Un sfat, de vremuri grele, găsit într-o scriere creștină: „ – Alungă din inima ta, cum știi mai bine, tot ce te tulbură, iar dacă te-a atins suferința, nu te lăsa biruit de ea, nici abătut și tulburat timp îndelungat. Fii mai inimos și pregătește-te la suferințe și mai mari (!)”. Greu, Doamne, foarte greu, dar dacă Tu așa crezi…

Eu, nespoveditul, mă gândesc la a mă pocăi (când!?) grăind în felul următor: *– Doamne, Îți ofer pe altarul Tău de ispășire toate păcatele și nelegiuirile mele, pe care le-am comis înaintea Ta și a îngerilor Tăi, din ziua în care am fost în stare a păcătui pentru prima oară și până în ceasul de față. Vin cu aceste păcate în fața Ta pentru ca Tu să le mistui cu focul dragostei Tale și să-mi cureți conștiința mea de toate nelegiuirile mele. Fă cu mine, Doamne, după mila Ta, nu după răutatea și nelegiuirile faptelor mele.*

A încerca să dezlegi misterele Sfintelor Scripturi – o întreprindere imposibilă, cu atât mai mult cu cât prin aceasta riști să te scufunzi în prăpastia îndoielilor. Este totuși îngăduită, zice-se în scrierile patristice, pentru cine dorește cercetarea *evlavioasă și smerită* a adevărurilor din Scripturi. Mulți și-au pierdut evlavia încercând a cerceta și a pricepe misterele.

Nu înțelepciune adâncă se cere de la un creștin, nici pătrunderea tainelor lui Dumnezeu, ci o viață evlavioasă, plină de credință.

Așadar: – Crede și nu cerceta! Aceasta-i esența!

Eu, ființă naivă și păcătoasă, mă întreb cu umilință și smerenie: oare nu ar fi de-ajuns pentru bietul om să viețuiască conform a ceea ce *știe*, a învățat de la înțelepți și a nu se mai *complica și cu a crede*?

În primăvara aceasta, pandemia dă târcoale vieții, învârtindu-și lațul în mână. În tot acest timp pădurea înverzește, iar pomii din livezi înfloresc nestingheriți.

Lecturi, până la ora 13; de obicei cu această îndeletnicire îmi umplu toate înainte de amiezile. După-amiaza ies pentru o plimbare ușoară, aproape, în pădurea vecină, ciopârțită de nesațul omului. Acum, când seva urcă prin arbori, atrasă de soarele căldicel, îmi place să ascult

trilurile de păsări, zumzetul albinelor – toate vorbindu-mi de Adevărul cel măreț. Iarba, florile îmi arată Calea.

22 apr. 2020, miercuri: Lecturi matinale, apoi meditări asupra încremenirii social-economice ca urmare a pandemiei. Citesc, pe smartphone, felurite opinii despre prezentul și viitorul omenirii; închid repede sursa de informații infectă, optând să rămân doar cu lectura din cărți. Ceva mai târziu voi face o plimbare în pădurea din spatele livezii.

Vremea este însorită, dar rece. Nu a plouat aproape de două luni. Toate merg brambura: vremea dimpreună cu vremurile, oamenii, omenirea…

Țelul omului, năzuința de frunte a tuturor: traiul fericit, lipsit de suferințe. Atunci când totul este atât de tulbure și de infect, de unde oare să mai scoți fărâma de fericire atât de necesară mergerii înainte? Fericirea, la care cutezăm să aspirăm, ne scapă mereu printre degete, noi rămânând mereu cu suferința.

În vremurile de azi, am deplina convingere că fără tehnologie I.T., ultradezvoltată și ultrasofisticată, tot omul ar fi mai fericit; oricum, fără această tehnologie mintea noastră ar fi mai puțin agitată. De ce oare toate strădaniile noastre spre mai bine ajung întotdeauna la rezultate opuse scopurilor propuse?! Dacă avem în vedere că izvoarele tuturor suferințelor omului se află în propria noastră minte, factorii exteriori – pandemia, de pildă – chiar dacă ar dispare, mulțumirea tot nu o vom putea dobândi câtă vreme nu vom abandona, printre altele, egoismele noastre exagerate, iubirea de sine cu cea față de alții: aceasta este calea, anume altruismul; și mintea calmă. Căci mintea mea dacă nu ar fi mai tot timpul predispusă mâniei, câteodată chiar și urii, cred că nu ar mai avea nici un alt dușman pe fața pământului. Altruism și minte calmă, potolită: nu mânie, nu ură! Acestea sunt perturbări mentale nefaste.

Pentru orice om, dispoziția sa spirituală este definitorie, nu locul unde trăiește, cu ce se ocupă ori cum se îmbracă.

Viața mea: Natură, singurătate, nedumeriri, mânii.

Între timp, mă apropii de 70 de ani: oboseală și resemnare.

23 apr. 2020, joi: Liniște neliniștitoare; „„oprirea” aceasta forțată, planetară, a vieții economice, precum și opreliștile impuse traiului fizic, toate acestea sunt de rău augur.

În convorbirea de ieri cu Andreea am observat și la ea niscaiva semne de epuizare, de oboseală rezultată de prea multă *odihnă agasantă*. Ce vremuri! Cu toate acestea Natura, primăvara aceasta e ca toate primăverile : fără bizarerii, doar că ploaia sănătoasă, dătătoare de viață, întârzie de mai bine de două luni.

Unele plăceri, exagerate, plătite sunt cu însutite osteneli; fiecare astfel de plăceri sunt însoțite de o sută de regrete, cel puțin în cazul meu, dureri (sufletești, adesea și fizice) și oftaturi.

„Deci mintea, acest ochi al sufletului care lucrează prin intermediul simțurilor se întinează, se îmbolnăvește – trebuie vindecată. Așa cum, atunci când ochiul trupesc este bolnav, se produce întunecarea întregului trup, tot așa și ochiul sufletesc se îmbolnăvește, întreg sufletul înnegurându-se”.

O pildă de oximoron: *Întuneric luminos*; asta ca să nu mai uit!

– Înțelepciune omenească ori înțelepciune dumnezeiască, aceasta este întrebarea?..

Rețin din niscaiva lecturi creștine: *Pătimașul este un om stăpânit, robit, purtat de patimi; patima este sete de infinit. Neputându-și satisface năzuința, pătimașul suferă de o stare de sfâșiere și dezordine. Cu toate că omul pătimaș își dă seama că lucrurile finite nu pot răspunde aspirației lui după infinit și, deși această constatare îl umple de plictiseală și descurajare, totuși el continuă să se lase purtat în momentul următor de patimă…*

24 apr. 2020, vineri: Citesc despre *nebunia întru Hristos*. Iată câteva condiții (sau semne!):

1) Să crezi, profund și sincer, în Cel răstignit.
2) Să-ți împarți averea.
3) Să-ți supui trupul la cazne.
4) Să-ți petreci nopțile în rugăciuni.
5) Să nu răspunzi celor care te batjocoresc.

Se afirmă că: această înțelepciune duhovnicească este izvorâtă din *nebunia întru Hristos,* ceea ce pentru omul obișnuit este cu neputință de priceput. Acesta nu poate înțelege, deoarece faptele acestei *nebunii* trebuie judecate duhovnicește (I Cor. 2:14), omul firesc (obișnuit) fiind lipsit de această înzestrare. Pentru el, aceasta este întocmai ca pictura pentru orb și ca muzica pentru surzi.

Sufletul – se zice în Scripturi – pentru ca să poată vedea are nevoie de Duh, așa precum ochii au nevoie de lumină ca să poată vedea.

Revelația, ca și rațiunea, sunt daruri ale lui Dumnezeu.

Atracția pătimașă spre cele pământești apleacă mintea spre cele lumești ca o imensă povară, așa încât aceasta nu se mai poate îndrepta spre cer.

fără de rouă –
puful păpădiilor
zboară către cer

După-amiaza. Prima zi, după mai bine de un an, pe acoperișul foișorului. Citesc, apoi mă cufund pe nimicurile de pe Facebook; timp pierdut.

Din pădurea înverzită se aude cucul strigându-și numele. Dogoarea de pe acoperiș mă determină să mă pitesc îndărătul hornului, vrând parcă a mă alunga din acest loc, de altfel plăcut mie. Rezist dogorii, asud, citesc.

25 apr. 2020, sâmbătă: Tot despre nebunii întru Hristos: – Creștinul umplându-și inima cu iubirea de Dumnezeu, uită de sine, de tot ce e pământesc, renunță la ceea ce ține de simțuri, de senzualitate, la tot ce este al său și la toate bucuriile lumii acesteia, dându-se întrutotul lui Dumnezeu, așa încât să poată afirma că „el nu mai trăiește, ci Hristos trăiește în el”. (Gal. 2:20). Acestor oameni nu le mai pasă de grijile pământești și de nevoile trupești, preocupați fiind numai de sporirea vieții duhovnicești. Menirea nebunilor întru Hristos este să *zguduie* automulțumirea unei lumi închistate în propria-i mediocritate spirituală prin *răsturnare de valori* pe care o face „nebunul”.

În continuare, zilnic, avem convorbiri cu Andreea, pe Skype; ne consolează, pe I. și pe mine, gândul că starea ei psihică este bună, încă. Totuși, e atât de singură, Doamne!

26 apr. 2020, duminică: Previziunile mele, nu prea luminoase, se adeveresc, tot mai des, chiar dacă ele sunt de cele mai multe ori excesive.

Însemnările jurnaliere din aceste caiete sunt, desigur, fragmente, *schelete* ale unei „opere" care nu se mai înfiripă. Pricini: neputință, comoditate, lipsă de har? Probabil toate trei.

Jurnalele mele: mărturii ale existenței proprii, dimpreună cu o vie dorință de mărturisire a lăuntricului, ca urmare a unei presante nevoi de exprimare, de a-mi așterne pe hârtie sufletul. Substanța acestor notații: eu.

Gândindu-mă la cele ale vieții, îmi vine în minte o cugetare a lui Tolstoi: „Dacă viața are un scop, atunci ea ar trebui să se încheie abia atunci când existența și-a atins scopul".

Hoția ca știință a vieții – atât de specifică nației române.

Seara. Obișnuita convorbire cu Andreea, nerelatându-ne nimic nou. După aceasta, urmăresc pe Youtube dialoguri cu diverse personalități – unele nu chiar! – referitoare la felul în care acești oameni înțeleg pandemia și modul în care optează ei să-și petreacă timpul în izolarea care ne este impusă.

27 apr. 2020, luni: Ne este dat să trăim vremuri cel puțin bizare; zilele noastre sunt impregnate cu multe nuanțe diabolice și cascade de nedumeriri. Dar, târâș-grăpiș, mergem înainte.

Firea mea complicată, încâlcește și mai mult prezentele vremuri anapoda. (Neîncrezător din fire, suport mai greu anomaliile acestei vremi secătuitoare de energii vitale.) Nețiută în frâu – neplivită, neprășită! – această caracteristică a sinelui meu își arată acum, la bătrânețe, colții.

Înainte de amiază – lecturi la întâmplare, apoi scriu prezentele note pestrițo-sacadate. După-amiezile ies la plimbare, de obicei în pădurea din spatele livezii, activitate care durează o oră-două. Traseul,

mereu același, l-am botezat, în gând, *poteca pandemică.* Pe acest itinerariu, pe care îl străbat zi de zi, încă de la începutul lui martie, pe când pădurea era încă încremenită, cuprinzând niscaiva omăt, acum e înveșmântată în straie noi, populată fiind de păsări fel și fel cu triluri răsunând peste tot în această catedrală verde. Pe acest traseu am început să cunosc: fiecare arbore, fiecare creangă de pe marginea cărării; am urmărit și fotografiat, ițirea mugurilor apoi ivirea fragedelor frunze de fag, a florilor de podbal, cele iute pieritoare. Îmi sunt cunoscute și prieteni, cioatele, bolovanii, trunchiurile căzute, răgăliile. M-am atașat de acest traseu creându-mi-se, pot zice, un reflex de atașament și de frățietate cu el.

Dintr-o carte, în curs de citire, după 65 de pagini parcurse până acum rețin subtitlul volumului: *Întoarcerea țărânei în pământ.* Izbitor în creștet, acest titlu prin profundul său realism al trecerii și finalității noastre în această existență scurtă și bizară. Da, ne întoarcem în pământ de parcă pământ am fi fost dintotdeauna. Pe *planeta Tolstoi* mă interesează mai puțin scriitorul cât, mai degrabă, gânditorul și omul. Pe aceste făgașe mă tot preumblu către el.

Convorbirea cotidiană cu Andreea. Tocmai i s-au adus alimentele comandate online. Spre dezamăgirea ei – și a noastră, a mea și a Idei – lipsesc vreo două produse, fapt pe care Andreea imediat îl reclamă firmei de catering, promițându-i-se aducerea urgentă a produselor uitate.

<u>28 apr. 2020, marți:</u> România țiganizată și pauperizată: dezolant peisaj al decăderii unei țări în secolul XXI! Țara toată – o rană care nu se mai poate închide. Sângele ei se scurge prin șanțuri infecte amușinat de câini de pripas, soioși, răpănoși. Pe case părăsite, năpădite de urzici și rostopască, înverzește vița sălbatică. De undeva, dintr-o bojdeucă cu o antenă parabolică aproape cât cocioaba, brusc irump acordurile abjecte ale unei manele. Cioara de pe corcodușul uscat din colțul chichineței își ia zborul cârâind agitată. Zgomotul manelei se estompează. De la un tv., dat la maximum, Traian Hăhăilă din Parlamentul European dă sfat „boborului" uniunii; apoi și Bogdan Realistul, lătrătorul politicului aflat la putere. În tot acest timp, hămesita pandemie se-nfruptă cu viețile a mii de noi victime, vinovate doar pentru curajul de a fi cutezat să

trăiască. Noi, bătrânii, țintiți de căpcăunul pandemic, suntem, în mintea unora, cadavre iminente. Să-ți mai vină să îmbătrânești!

Eu, azi: totalmente rupt de orice vicii. Prin urmare, am devenit un bărbat ideal, purificat. Însă înainte de a mă volatiliza, caut, dar nu prea găsesc, măcar mici plăceri care să-mi ofere un sens vieții.

„Renunțarea la scris este o *eliberare* pentru cel netalentat și implicit pentru cei care nu vor mai fi obligați, din prietenie, să-i citească inepțiile”. (G.D.).

Cert lucru, în cazul meu renunțarea la scris îmi este cu neputință, deoarece scrisul este singura modalitate de a mă exprima pe mine însumi, justificându-mi în felul acesta existența. Renunțarea la scris, așadar, înseamnă pentru mine suprimarea ființei mele interioare, pierderea întrutotul a rostului și sensului înaintei mergeri.

Superficialitatea, mediocritatea și lipsa de onoare a acestui neam (românesc) sunt faimoase și demolatoare. Așadar, să nu ne mirăm că țara riscă să se destrame ca puful păpădiei, la cea mai slabă adiere a vieții.

Ceea ce afirma, la un moment dat, Cioran în ale sale Caiete este cu desăvârșire corespunzător și mie, anume: „De ce citesc atât? Fiindcă sărmanii mei străbuni nu aveau habar de acest soi de activitate; ca să-i răzbun, deci ca să câștig timpul pierdut. Căci, în trecutul nostru găsești tot ce vrei, în afară de cărți”. Cât de adevărată este afirmația și în cazul meu, asta nu neapărat ca să mă asemăn cu Cioran, ci pentru că e și în această mărturisire o perfectă simetrie sufletească între ceea ce simt eu și ceea ce a simțit filozoful rășinărean.

Îmi aduc aminte de o lectură dintr-o scriere SF în care era vorba de ieșirea planetei noastre de pe orbită, luând-o apoi razna prin Univers. Ce mai aventură, având drept miză despărțirea de „monotonia” cotidiană a rotirii mereu pe aceeași orbită, schimbată cu o rătăcire în gol, forțată!

Paradox (budist?): nimic nedorind, poți avea totul!

Secetă prelungită; în loc de ploaie avem pandemie! Adică, temeri, neliniști, nedumeriri și multe, foarte multe ordonanțe militare în context cu situația. Mai precis, până acum: zece ordonanțe, prin aceasta, recenta, noi, babalâcii, am mai dobândit încă cinci ore de liberă mișcare, cu alte

cuvinte: de libertate. Ura! (a se înțelege ambele înțelesuri ale exclamației). Dar, până la 24 de ore de libertate încă mai trebuie să dormim multe nopți! Coșmelia pandemică merge înainte – către victoria finală; și cu ea și noi: oamenii aflați sub vremuri.

Vizionăm, pe Net, eu și cu I. filmul *Doi papi* – o prea lungă polilogie, de-a dreptul plicticoasă. După film, văd un scurt interviu cu protagonistul filmului (Sir Anthony Hopkins): actorul afirmă că a fost agnostic, că în lupta lui cu alcoolismul a găsit credința în Dumnezeu; a muncit mult în viața asta, afirmă actorul, că a fost un elev slab, sortit eșecului în viață, numai că ambiționându-se, a devenit alt om.

29 apr. 2020, miercuri: Unde or fi ascunse liniștea și seninătatea acestei vieți? Nu-i de-ajuns pandemia, mai bântuie și seceta. Ce va mai urma? Consecințele nu pot fi decât sumbre. Veselește-te omenire dacă mai poți! Oricum, ne merităm soarta.

– Se afirmă că în prezent Facebook are mai mulți adepți decât creștinismul; restul nu poate fi decât tăcere!

Șpăgari, găinari, mincinoși și lași…, oare care neam? (Sau: un neam oarecare?)

Pornind de la ideea că dragostea față de om, grija față de el, sunt false lozinci de năucit lumea, prezenta „preocupare”, exagerată și manipulatoare, față de sănătatea omului îmi pare o mascaradă prea ușor acceptată de gloata învăluită în plasa groazei.

Cărțile pe care le-am citit și se află în proprietatea mea – sunt toate cu sublinieri, mai multe ori mai puține. „Masacrul” fiind săvârșit cu creionul, se pot oricând înlătura consecințele acestuia, ce-i drept cu niscaiva efort. Evident, nu voi fi eu cel care va șterge urmele minții mele care s-a preumblat pe aceste multe mii de pagini.

30 apr. 2020, joi: A treia lună de secetă prelungită. Acum – ora 7:07 – afară este înnorat; e o vreme de stat în casă. Citesc, de pe foi volante, diverse scrieri tipărite de pe site-uri fel și fel. După ce le citesc, majoritatea acestor tipărituri alimentează focul din șemineu. O parte dintre aceste printuri, găsindu-le interesante, le păstrez îndosariate propunându-mi revenirea la ele pentru recitiri.

Despre femei. Un autor francez, nu mai știu care, afirmă: „Este greu să întâlnești femei care să nu fii avut nici un amant, dar este și mai greu să afli vreuna care a avut doar unul!” Personal nu am întâlnit nici una, nici alta…

Gând pentru un timp post-pandemic: – Oare și după încercarea aceasta, care este pandemia, goana după bani, acest *blestem transformat în voluptate*, se va continua ca și înainte?[1]

Deși nu se afișează, ura care mocnește între oameni este foarte nuanțată, cuprinzând întreaga societate. Ura naște întotdeauna violență. Culmea este că veșnic sunt bani pentru războaie – niciodată însă pentru sănătate, cultură sau hrană suficientă. Enumăr câteva mostre ale acestui flagel: ura dintre vecini, rase, clanuri, țări continente, religii…

Deși știm că totul în această viață este cu desăvârșire zădărnicie (deșertăciune), cu toate acestea alergăm, ca niște creaturi neghioabe ale acestei planete, după valori materiale înșelătoare, amăgitoare, frământându-ne neîncetat, niciodată sătui de aceste agoniseli himerice și oricum prisoselnice. În toată această tevatură neliniștea pricinuită de pandemie zguduie omenirea.

Rațiunea mea zilnică de a exista să fie oare doar aceea de a citi și a face prezentele consemnări în aceste caiete? Oricum, clar lucru: ceea ce mă menține cât de cât pe *făgaș*, doar aceste două îndeletniciri mai sunt, de cele mai multe ori. La acestea mai adaug și bucuria redescoperirii Naturii.

Stau și mă minunez: un câine de pripas este mai alintat decât un om al străzii!

Traiul în România macină mai aprig, fizic și psihic, decât în alte țări. Să fie un blestem, pe lângă altele, al unui păcat major al acestei nații, păcat care se extinde asupra mai multor generații?

Acest popor: resemnat, adesea chiar împăcat, în fața abuzului, a nenorocirilor. Toate acestea sunt dovezi clare de lașitate, lipsă de mândrie națională, de exigență, poate și frică de a-și afirma demnitatea.

Notațiile mele: „săltărețe”, de la o idee la alta – așa cum însăși minții mele îi place să zburde în chip neîngrădit.

---

[1] (9 oct. 2023): goana a devenit furibundă chiar!

<u>1 Mai (… muncitoresc!) 2020, vineri:</u> Gândul îmi fuge cu 60 de ani în urmă. ... Pe poarta de la casa-mi părintească, împodobită de mine cu ramuri de mălin înflorite, foșnesc ciorchini albe, parfumate și frunze fragede. Măturat de cu seara în fața porții, gardul dinspre drum e văruit proaspăt în alb imaculat, iar pe frontonul casei, deasupra ușii boltite, flutură stindardul țării – nu numai la noi, ci pe toate casele, din întreaga localitate. Valuri de roșu, galben și albastru unduiește în fața caselor orișiunde te uiți. În aer plutește o aromă dulceagă de flori și puf de păpădii...

Pe când acum?!

În anii terminali ai liceului mă gândeam la un moment dat, având și temperamentul ușor complicat și o minte iscoditoare, mă bătea, așadar, gândul să optez pentru a-mi continua studiile universitare încercând să dau admitere la Facultatea de psihologie și filozofie, pe-atunci aceste două specialități fiind împreună. Tot elanul meu a durat doar o vară, lecuindu-mă de această năzuință pentru a mă deda geologiei; ținta aceasta a durat ceva mai mult decât cea anterioară, adică aproximativ un an, după care…

În fine, am devenit, iată, peste decenii, un septuagenar ilustru necunoscut, profesional ajungând ce a vrut poate și Dumnezeu; acum mă gândesc cu nostalgie la cele ce au fost ori n-a fost să fie!

Dumnezeu, cel care ne arată calea binelui în viață. Popii? Da și ei cu... treburile lor.

Imagine de cartier pe vreme de pandemie: „Indivizii stau la ferestre, grohăie, își suflă mucii, scuipă în grădină și își aruncă, de asemenea, chiștoacele în capul celui de jos. Îi aud distinct când se opintesc din toți bojocii cum se screm ca să adune în gurile lor scârboase cât mai mult scuipat amestecat cu muci și cum scuipă apoi de parcă s-ar afla la un concurs gen cine aruncă mai departe”.

Ida a vopsit ghivecele pentru mușcate cu felurite flori și floricele, toate pe un fond albastru. De când această schimbare, nu mă mai uit la mușcate, privirea fiindu-mi răpită de frumoasele ghivece.

Dacă gândești logic, înnebunești: – Cum să fiu eu răspunzător plătind cu viața pentru ceea ce a făcut „netrebnica” de Eva, laolaltă cu Adam, atunci, în Grădină?! La drept vorbind, de-atunci încoace

umanitatea a păcătuit, fiecare însă în parte, de o mie de ori mai mult decât cuplul inițial din Paradis. Pentru asta, da: ne merităm soarta, dar pentru… *ăia*?!

Sunt – și eu – un parazit al propriilor mele suferințe (după un gând al lui Cioran); de aici, din aceste suferințe, îmi extrag toate ideile, sentimentele pe care mai apoi le aștern prin aceste caiete. Teamă mi-e tare că doar aceste amaruri mi-au mai rămas.

Citesc, pe Net, despre V.B., coleg de Societate de haiku (Constanța). Era prin anii ’95; mă inițiam în tainele liricii nipone. Pe V.B. l-am reținut ca fiind un tânăr sensibil, talentat și… alintat de câteva femeiuști ale grupării; omul era apreciat pentru talentul lui, dar și pentru că, deși foarte tânăr, avea deja grad de căpitan!

Astăzi citesc pe Facebook că este *gheneral* și că lucrează în Senatul patriei mele!

Seara, la convorbirea de pe Skype cu Andreea îi povestesc despre volumul meu de poeme *Și pietrele îmbătrânesc*: cum au fost ticluite unele din aceste poeme, ce am simțit, cum am reușit a-mi exterioriza simțămintele. În continuare, citesc 17 poeme din cele 111 ale volumului. Amândouă, fiind de față și Ida, mă firitisesc pentru aceste *realizări.* Vom continua, lectura acestora și discuțiile despre ele, probabil, mâine.

2 mai 2020, sâmbătă: Zi întunecată, mohorâtă. Dă, Doamne, ploaie multă să ne ajungă!

Afară, liniște pandemică. În interior: obișnuitele frământări, la care se adaugă și altele noi. Una peste alta, e liniște, devreme ce îmi aud urechile țiuind.

Scrierile mele aduc a dorință de epatare; faptul este incontestabil câtă vreme îmi propun a le publica. Și dacă aceste texte vor fi făcute publice, atunci în mod inevitabil ochii care te privesc pe după umeri la ce scrii alungă intimitatea totală, desăvârșită. Ce să fac, am devenit și eu vanitos ca toți cei care scriu și își propun a-și publica scrierile. Lucru clar: nu aș mai putea scrie nicio pagină – cred – dacă mi-aș propune să le distrug mai apoi; gândul mi se pare absurd și dureros, așa cum absurd și dureros mi se pare și faptul că odinioară am putut să-mi ard cele nouă caiete de consemnări. De atunci nu-mi mai ard nici ciornele!

Vremurile care ne sunt date a le trăi ne antrenează melancoliile, depresiile, dezamăgirile: ca și cum nu ar fi fost îndeajuns cele de dinainte de acest pocinog pandemic, în care fiecare suntem posibile victime ca la ruleta rusească.

Relatare de la „fața locului”: – Suntem, cu toții, ca niște păsări în cuști. Desigur, eu fiind o „pasăre” îmbătrânită de multă vreme în colivie, starea în sine nu mă deranjează, numai că gândul la cușca aceasta planetară mă neliniștește profund: dedesubturile acestor îngrădiri ale libertății nefiind cu precizie definite. Este ceva nedefinit încă, iscând în suflete și în minți o senzație presantă, cu dureri surde care nu știm de unde răsar, dar sunt mereu prezente precum o boală cu manifestări derutante.

Viața ca o glumă sinistră, o continuă alunecare spre neant. Toată viața mea am simțit că am ceva de spus, numai că vocea mea nu mi s-a părut a fi suficient de răzbătătoare pentru a-mi exterioriza meandrele sufletului meu. Oricum, răzbătător sau nu, plăcerea exprimării și a singurătății mi-au devenit atât de necesare încât fără ele nu mi-ar fi cu putință să mai fiu.

Apoi, țara aceasta numită (încă) România: e atât de lipsită de forță, de personalitate, de vigoare națională, de viziuni profunde, precum și de voința de a realiza acel salt menit a ne scoate, în sfârșit, din mocirla în care parcă ne convine să ne zbatem de atâtea secole ca popor: *bun, așezat, cumsecade!* Mândria noastră națională este din păcate doar o himeră, o blândă adiere, căci țara își are poporul într-o sclavie mascată, sub cupola U.E. (Vezi: sparanghelişti, căpșunari, badante și prostituate romånce!).

Stările mele – caracteristice unui pesimist înnăscut; ceea ce și sunt în definitiv: un sceptic și un pesimist. Mai rar o persoană ca a mea care să fie într-o continuă deprimare și într-o permanentă nevoie (!) de tristețe, de amărăciune și neliniște.

Tot de-ale țării: se luptă hoții cu bandiții!

3 mai 2020, duminică: … Ce ar mai fi de scris? Poate că vremurile au devenit mai mult decât bizare, foarte greu suportabile. Punct; și de la capăt:

– Nu pot să nu dau grai la ceea ce e în mintea mea posacă.

F.Z., actor afirmă: că până acum a avut trei neveste și trage nădejde să moară de infarct, la 90 de ani, surprins de nevasta sa că o înșală! Îmi este simpatic omul, mai cu seamă că este pătimaș foc!

Zile cu nori sterpi și iute trecători. Bântuie o secetă prelungă, ucigașă. În noaptea care a trecut am visat o… întrebare: – De ce oare atât de multe lucruri în viața asta sunt rânduite să fie sumbre, dureroase și pline de orori?!

… Și parcă nu ar fi de ajuns că toată viața ne este o temere de boală sau – și mai trist – chiar o zăcere în ea, iată că sosiră și aceste vremuri când boala a coborât printre noi învăluind planeta în mantia-i rece și neagră.

Scriind și „comițând" câteva cărți, nu sunt nici practic, nici faptic înrolat în nicio competiție culturală; îndeletnicirea aceasta, a scrisului, o săvârșesc în chip de amator fără să tânjesc la niciun loc în nicio clasificare, postura aceasta a mea fiindu-mi foarte confortabilă, liber fiind de orice prejudecată, veleități, năzuințe sau pretenții.

4 mai 2020, luni: Zile de singurătate totală și liniște (exterioară): aud, cu adevărat, cum îmi țiuie urechile! Ce va mai urma oare: opusul acestei stări? Oricum va fi, resemnarea și detașarea vor fi cele două repere către care voi încerca să mă îndrept, trebuie să recunosc: nu cu multă seninătate.

Afară – vremea s-a răcit, norii au acoperit bolta toată; vrea să plouă, însă nu poate: parcă s-au plictisit și norii să mai verse șiroaie, așa încât cad doar câțiva stropi timizi, a lehamite parcă, asemenea unor lacrimi ascunse, mascate. Apoi, rămâne totul încremenit, așteptând parcă o poruncă fermă care nu mai vine!

Dumnezeu – precum vaporii de apă: este peste tot și nu e; apoi, dintr-o dată: aversa!

Este greu să le iert chinezilor (?) pentru cele făptuite, fie și pentru că m-au copleșit cu gânduri sâcâitoare și temeri continue legate de ceea ce ne este dat să trăim.

Adesea mă întreb: – Dar pe mine, oare de ce m-a evitat fericirea? De ce m-a croit dintr-o așa stofă încât să nu pot, nicicând și nicicum, asimila această stare, atât de omenească totuși? Oare pentru faptul că

am căutat-o în lume și mai puțin pe tărâm spiritual? Probabil aici voi fi greșit.

Deși e primăvară, mă apropii vertiginos, năucitor de capătul celui de-al șaptelea deceniu de existență. Privind în urmă, mă văd ani întregi plutind singur în derivă. Voi eșua ori voi reuși – fie și într-un târziu, să acostez lin pe țărmul însorit? Și, de va fi să ajung, tare aș vrea ca mintea mea să devină limpede ca cerul senin și calmă ca suprafața unui lac adânc.

Ploaia, iacă-tă că veni! O ploaie măruntă, rară. Nu vine, ca altădată, în șiroaie groase, într-atât de consistente încât să răsune acoperișurile, iar burlanele să se transforme în cascade, nu: ea mai nou doar atâta poate. Dar și așa e bine, decât deloc, cu seceta persistând de săptămâni bune.

Adesea mi se întâmplă să citesc tot soiul de calificative incriminatorii, exagerate, despre Ceaușescu. Dacă el, așa cum a fost, este numit „ticălos”, cei care în 30 de ani ne-au distrus țara și viețile, promovând hoția pe față, analfabetismul și golănia, ei bine, pe aceștia din urmă cum e potrivit a-i numi?

Binele nu există în viața asta. Trebuia știut de mult, dintotdeauna, această mare realitate. Și, astfel, nu am fi umblat pe două cărări, ca bețivii, crezând în supremația binelui care, atât cât va mai fi omul, va rămâne doar o himeră. Răul s-a cuibărit se pare definitiv în noi, printre noi, pe acest pământ. Cine nu se va putea adapta acestui satrap nu va putea supraviețui. Așa zișii „tari” sunt, iată-i, acești nemernici mișei înveșmântați în costume de senatori și deputați: politicienii hoți, marii jefuitori.

După-amiaza. Ploaia persistă. Fotografiez, în livadă, stropi de ploaie alunecând pe frunze și petale de măr. Urc apoi în pădurea, vecină cu livada, înveșmântată în verde crud. Mă opresc adesea privind și ascultând cum cad stropii de ploaie din frunză în frunză…

5 mai 2020, marți: De aproape două luni nu m-am mai întâlnit cu șuierul pârâului, cu apa-i limpede – simt că tare îmi lipsesc!

Din nou în pădure, însă doar în codrul din spatele livezii. Ascult fâlfâitul aripilor unei gaițe, *oftatul* unei picături de ploaie care părăsește

frunza fragedă de fag, aud, apoi, *șoapta* unei păpădii deschizându-se timid.

Mă gândesc adeseori că *plecând* voi fi totuși prezent prin aceste cuvinte scrise, chiar dacă nu în mintea și în sufletul multora, precum și în freamătul arborilor pădurilor pe care le-am păstorit o viață întreagă. Deocamdată însă rămân păstor al turmelor mele de neliniști…

Cutez, în aceste vremuri nefaste, o întrebare: – Satan, ți se întâmplă câteodată să te înduri de oameni? Pentru mine, mulți, prea mulți, oameni sunt frați gemeni cu acest Satan. Să mă combată cine o vrea.

De menționat: până în '99 tot ce am scris a fost doar pentru mine, exceptând câteva articolașe apărute din când în când în revistele vremii. După apariția *Clepsidrei…* nu am mai rezistat ispitei!

Găsit pe Net: Numele *Bica,* în România, este pe locul 421 ca popularitate. Pe glob sunt 2558 oameni cu numele acesta. *Bica Mihail* în România sunt patru (numai!?). Primul ca prenume, cu numele Bica, este *Gheorghe*, printre ultimele: Filofteia, Livia, Manda… Cei mai mulți *Bica* sunt în: București (366), Argeș (143), Constanța (125).

Seara. Între orele 22-24, pe lângă izolarea impusă mai pică și o pană de curent care durează peste două ore. Nici Net, nici tv; aprind candela și o așez între filele tipărite și ochi, veritabil pericol pentru sprâncene, dar și pentru hârtie. Însă nu cedez: risc. Citesc astfel peste două ore, lumina puțină și fumul usturându-mi ochii până la lacrimi, izvorâte și dintr-o nostalgie a copilăriei pe care mi-o evocă lumina lumânării, apoi a lămpii cu petrol.

6 mai 2020, miercuri: Gânduri pandemice…

Și-a vârât dracul coada în tevatura asta, dar și omul și-a dat arama pe față, clar lucru. Nu-i o noutate: răul este înscris în genomul uman.

Cocoțați pe porți, pe balcoane, stând la ferestre – lumea așteaptă „dezlegarea", eliberarea: ridicarea restricțiilor pentru a năvăli și pentru a se înfrupta cu *libertatea*! Sunt convins că în caz de calamitate, omul beneficiind de totală libertate de mișcare, nu ca acum, noi, oamenii, nu am mai empatiza, ci ne-am sfâșia precum hienele („se sparie gândul!").

Lumea e agresivă, falsă, deraiată în chip lamentabil, se pare că definitiv, de la ceea ce ar trebui să fie, adică: onestitate, modestie,

împreunăsimțire. Lumea prezentă: o lume sinistră. Contactul cu exteriorul începe să mă dezguste, creându-mi neliniști.

În magazinele de unde ne procurăm hrana cea de toate zilele, produsele toate îmi sunt dubioase, însă atent ambalate pentru a-ți răpi privirile și a nu-ți da timp să te gândești, acaparându-te, făcându-te captiv. Mizeriile, de cele mai multe ori otrăvuri, aflate în ambalaje multicolore, strălucitoare și puternic luminate cu nuanțe potrivite, îmbie cohorte de oameni deveniți dependenți de aceste prăvălii.

Eu despre scrisul meu: de cele mai multe ori scormonesc în mintea și în sufletul meu, adânc și cu încăpățânare, pentru a-mi umple aceste pagini albe. Nicidecum scrisul nu îmi vine ca o consecință a vioiciunii spiritului, la mijloc fiind cazna multă, sforțare a conștiinței intime pentru a-mi furniza câte ceva din ascunzișurile sale. Însă nu pot abandona această îndeletnicire, cea a scrisului, ea fiindu-mi vital necesară.

Omenirea se înrăiește tot mai mult – și mai periculos –, de prea multele mizerii sufletești și morale care se revarsă asupra ei pe toate căile de comunicare posibile: fiindu-ne servite în suflete și în minți, metodic și sistematic.

<u>7 mai 2020, joi:</u> … Că nu e cu putință mână de țărână și minte omenească a nu greși (Ieromonah Mitrofan de la Mănăstirea Bisericani: 1804 februarie 14).

Ipostaze scriitoricești: Tolstoi și Cioran.

– Tolstoi: creatorul, gânditorul, omul. Agreez mai întâi omul, abia după aceea gânditorul, abia în al treilea rând creatorul marilor romane.

– La fel și în cazul lui Cioran: pe primul loc îl așez pe omul jovial cu spiritul caustic, duios, vulnerabil, afabil, cu un umor aparte.

Fotografiile mele de pe Facebook, multe – peste 4300 –, încearcă să exprime stări de suflet; imaginile fiind „luate” cu aparate simple neavând calități tehnice deosebite, desigur nu excelează prin te miri ce clarități, profunzimi ori detalii suficient de limpezi. Imaginile cu pricina se vor a fi doar stări de suflet exprimate prin: nuanțe și unghiuri de abordare ale unor crâmpeie din natură.

Viața noastră, azi: nebunie și mocirlă. Este cu neputință să o poți străbate fără o consistentă doză de amăgire zilnică.

Ce am înțeles eu că ar fi: dogmatica, morala și cele ce face omul?

a) Dogmatica: ce este Dumnezeu în sine și ce a făcut el pentru om.

b) Morala (creștină): ce are de făcut omul, creștinul.

c) … ceea ce face omul nu face de unul singur, ci le face întărit de Hristos și de Duhul Lui cel Sfânt.

Trebuie să se știe că omul fiind *îndoit*, adică constă din suflet și din trup, îndoite are și simțurile și virtuțile acestora. Și cinci sunt ale sufletului, cinci ale trupului.

a) Simțurile sufletești: pe acestea înțelepții le numesc puteri, sunt următoarele: mintea, cugetarea, părerea, închipuirea (imaginea, fantezia) și simțirea (împreunăsimțirea, adică empatia).

b) Simțurile trupești: vederea, mirosul auzul, gustul și pipăitul.

Din această cauză, a dublei naturi a omului, îndoite sunt și virtuțile, dar îndoite sunt și păcatele; așa încât, este cu trebuință ca omul să știe care sunt virtuțile sufletești și care sunt cele trupești. Apoi, la fel: care sunt patimile sufletești și care sunt cele trupești. De reținut pricina discordiei dintre trup și duh: trupul poftește împotriva duhului, iar duhul tânjește împotriva trupului, iar aceștia se împotrivesc unul altuia care de care mai aprig. Mama tuturor relelor: iubirea de arginți.

Religia: legătura dintre Veșnicie și Om. Dar, bolnav este omul, bolnavă-i planeta; cu toate acestea ne învârtim, târâș-grăpiș: planetă și om.

8 mai 2020, vineri: Zile, săptămâni și luni frământate și tulburi. Ce ne mai așteaptă, oare, pe noi: bieți oameni sub vremi?

Zilnic plec, câteva ore, în Natură. Văd zborul păsărilor aud cântecul lor zumzetul albinelor văd plante și ierburi înflorind, apoi, după o fărâmă de timp, le văd lepădându-și petalele, arborii înveșmântându-se în verde, ascult șuierul vântului, mă încânt cu razele de soare tot mai calde, ascult șopotul izvoarelor merg apoi pe maluri de păraie în valurile cărora apele șuierânde se grăbesc la întâlnirea cu marea; le-ascult, le privesc – le citesc; căci aceasta-i marea și adevărata carte pe care am iubit-o și o voi iubi până la sfârșit, pentru că doar cu ea și în ea sufletul

meu s-a simțit cu adevărat bucuros și luminos, eliberat de atâtea poveri lumești prisoselnice și neghioabe, în bună parte.

După *Cartea* aceasta, desigur urmează, ca pasiune, cele tipărite.

În loc de ură și invidie, adresează binecuvântarea ta celor față de care simți sentimente negative, potrivnice; căci binecuvântarea sinceră a acestora înseamnă zece binecuvântări întoarse asupra ta. Așa ne învață Sfinții Părinți ai Filocaliei.

Tot ce am învățat, până acum, din lecția pandemiei este că: poți lucra, poți circula în voie, dar nu te îmbulzi și nu te hămesi, ci păstrează o decentă distanță față de tot și toate: la propriu și la figurat; și, pe lângă toate acestea, nu uita să rămâi mereu curat, moral și fizic, gata oricând să-ți ajuți semenul aflat la nevoie. Putea-voi oare?

Adeseori mă întreb de ce oare creaturile, mai toate făpturile nu își pot vedea propriul chip? Am deveni, oare, narcisiști cu toții ori, din contră, ne-am deprima în fața adevărului? Oricum, lucru cert este că dacă ne-am putea vedea chipul tot timpul, ne-ar fi imposibil a ne concentra asupra a ceea ce avem de făcut în viața aceasta. Se pare că ne este îndeajuns – ba chiar prea mult, cel mai adesea – să vedem, în permanență, propriile noastre neputințe fizice.

Da, ochiul, mirificul organ, cu care vedem tot universul, fără ca acest organ să se poată vedea pe el însuși! Bizar!

Singur fiind mai tot timpul în peregrinările mele în Natură, simt că sunt foarte aproape de Dumnezeu; clar lucru, pentru ca să pot avea această senzație mă ajută: tot ce mă împresoară: arborii, păsările, florile, pârâul, vântul, ploaia…

9 mai 2020, vineri: Oamenii, de fapt omenirea toată, se află la ananghie; acum, în aceste circumstanțe critice, negre, omul poate fi mai lesne înduplecat să purceadă pe anumite căi te miri de cine dorite.

Despre Rău… Nu există rău pe pământ la care omul să nu poată fi supus (expus). Un rău se duce, imediat altul vine, ba chiar se întâmplă ca cele vechi să reînvie. Omul, cel mai mare „făcător" de rele, pe lângă relele reale, aievea, mai și născocește o sumedenie de alte năpaste care, poate, nici nu se vor întâmpla nicicând. Foarte adesea ni se întâmplă ca

necazurile pe care le avem să ni le facem chiar mai mari decât sunt; de unde oare această aplecare către mărirea acestora?

Răul pandemic, pe care îl avem în prezent, o pacoste nevăzută, misterioasă, ne cutremură sufletele mai mult, mai intens, decât unul vădit și mai puțin perfid. Așa încât răul actual ne produce și alte disconforturi precum anxietăți copleșitoare. Oricum, nu putem vorbi, în viața omului, de bine fără un rău.

În curând, 70 de toamne umbri-vor fruntea-mi învolburată. Îmi propun ca evenimentul să fie un moment crucial, de mari desprinderi treptate de cele prisoselnice înaintei mergeri.

Viitorul mă apasă, trecutul mă tot doare; merg însă, fie și din curiozitate, înainte, resemnat.

Dumnezeu se arată prin creație. Dar oricât ar căuta omul să-L întâlnească pe Creator în persoană, încercarea îi este zadarnică; precum la fel de zadarnică îi este și aflarea sufletului căutându-l prin toate ungherele trupului.

Limbajul Creatorului este liniștea.

pe geamul murdar
lumina fulgerului –
stropi mari de ploaie

Consemnez, aici, niscaiva *frici* culese, ca noțiuni, de ici-acolo:
– anemofobia: frica de curent;
– criofobia: frica de frig;
– caliginofobia: teama de femei frumoase (nu o am!);
– filofobia: teama de iubire;
– gamafobia: frica de căsătorie;
– chorophobia: frica de a dansa…

Pandemia naște un sentiment care se poate încadra la starea de anxietate, de angoasă, ea fiind trăită ca o „așteptare dureroasă în fața unei primejdii”, cu atât mai mult cu cât nu este clar identificată, implicând deci o stare globală de insecuritate. În consecință, stării de frică i se poate mai lesne face față decât anxietății, știut fiind că teama are un obiect determinat căruia i te mai poți opune.

10 mai 2020, sâmbătă: Mă interiorizez tot mai accentuat, cu o dispoziție aproape monahală, ascetică, firea care mi s-a dat fiind atât de predispusă la asemenea stări –, constat asta mai cu seamă acum când vremurile ne împing către astfel de atitudini.

Jurnalele lui G.G., patru volume, sunt de departe cele mai neatrăgătoare pe care le-am putut ține în mâini în ultimele trei decenii; cu toate astea, nu renunț la citirea acestora. Sunt aproape de sfârșitul celui de-al treilea tom, dar îl voi citi și pe cel de-al patrulea, pentru simplul considerent că este totuși scrierea unui critic și poet român. Jurnalele acestea: citate din ziare și reviste precum: Click, Adevărul, Dilema Veche, România liberă, precum și din autori celebri de jurnale, citatele fiind însă neinspirat alese, totalmente neinteresante, încadrate forțat în contextul general al consemnărilor, deși neajunsul acesta nu ar fi o problemă, în scrierile diaristice practicându-se des acest mod de umplutură. (De pildă, autorul în cauză se *înfruptă copios* din scrierile Monseniorului Ghica – excesiv însă).

Culeg din jurnalul suspomenitului următorul citat: *Sobria ebrietas (beția slabă) este acea beție care nu te stăpânește, ci pe care tu o stăpânești, fiind de cele mai multe ori benefică procesului de creație literară.*

De o vreme, plăcerea mea ce mai mare a devenit uitarea prin somn!..

Acum este ora 23: merg să mă „uit”!

12 mai 2020, marți: Rău ne mai tulbură apele pandemia asta; după unii, cică ne-ar fi de folos. Personal încă nu văd cum, chiar dacă o alătur preamultului bine de dinainte de năpasta aceasta. Ceea ce văd însă limpede, e faptul că unora acest impas în viața omenirii le este cu adevărat de extraordinar folos material. Se afirmă că aceasta e regula!

Constatare: Observ că Gy. are aceiași dușmani ca și mine; în consecință, îl consider ca fiind prietenul meu!

Pe G.G. mi-l iau drept model privind felul în care nu se scrie un jurnal. Însă mai e un volum de citit; nu cred însă ca acest tom să-mi schimbe impresia de până acum.

Ieșirea din starea de alertă, preconizată după 15 mai, va fi pentru mulți precum părăsirea cochiliei de către melc: vreau să spun că nici așa nu va fi bine, dar vom vedea ce va mai fi…

Acum, în aceste vremuri, îmi vin în minte vorbele lui N. Steinhardt: – *Cea dintâi datorie a unui creștin este să fie fericit!* În acest sens, cred că mulți vor *face totul* întru atingerea acestui țel; ceea ce, în mod cert, numai creștinește nu se va putea întâmpla, căci cei care se vor strădui a persevera către acest scop, atât de omenesc de altfel, vor fi foarte puțini.

Scriu pentru a nu fi singur, această singurătate pe care, pe de altă parte, o caut cu lumânarea.

Nu îmi place să mă laud, la drept vorbind nici nu am cu ce. Dar dacă totuși aș fi pus în situația de a mă făli cu ceva, aș afirma că sunt un… nefalist, adică mă abțin de la orice băutură alcoolică, de aproape trei decenii; la asta aș mai adăuga că: sunt antitabagic și anticafegiu. Încolo, Dumnezeu cu mila.

13 mai 2020, miercuri: Știu prea bine că din aceste caiete ale mele lipsesc *faptele de viață*; și nu mă refer numai la perioada aceasta pandemică, ci la o absență generală a acestui „condiment” esențial al unei vieți. În fond, adevărul este că de peste zece ani, deci nu de o lună-două, întâlnesc o lume cu care am contacte mult prea puțin semnificative. Așa încât, trec zile, săptămâni și chiar luni în care nu am nici măcar ocazia să stau de vorbă cu cineva, mai cu seamă în limba română.

În privința exprimării în limba română, în afara unor dialoguri telefonice, mi se întâmplă extrem de rar să am prilejul de a purta discuții, față în față, cu vreun românaș; și asta din simplul motiv că: nu am cu cine! Da, nu am în preajma mea deloc vorbitori de limbă română; cei câțiva care ar mai fi, pe ici-colo, „aleargă pe alte cărări”, cu ei văzându-mă foarte rar și-atunci cel mult onorându-ne cu un salut aruncat peste umăr.

Citindu-l pe Cioran, de pildă, de fiecare dată încep a mă îndoi drastic de scrisul meu, simțindu-mă descurajat, întrebându-mă: – La ce bun să mai mâzgălească și unul ca mine paginile caietelor? Fiindcă în

această privință mă simt mic-mic, aproape nimic. Citind însă însemnări ca cele ale lui G.G., parcă prind curaj, așa încât continui notațiile.

Abuzul de citate din jurnalele lui G. mă disperă! Nimic personal, aproape nimic! Mă încăpățânez însă și continui lectura (volumul III al Jurnalului).

Traiul pandemic nu mă sperie: în fond, eu în singurătate și izolare îmi duc traiul de când mă știu… Desigur, molima în sine mă neliniștește, dimpreună cu îngrădirile de libertate aberante, unele, ale acestei stări.

Omul – un balon de săpun; fericirea?!: să fim serioși! Pe cei răi ai acestei lumi, oare de ce nici măcar moartea nu-i iubește?

Dau de niște însemnări ale mele săvârșite pe coperta a IV-a a unei cărți acum 52 de ani, pe vremea când mă pregăteam să-l chestionez pe un vajnic silvicultor (B.Cs.), slujbaș al pădurii românești în localitatea mea de baștină, spre a mă dumiri ce și cum e cu silvicultura asta! Îmi propusesem să-l abordez pe acest meseriaș pentru a-l întreba despre profesia pe care o practică, activitate către care mă decisesem și eu a mă îndrepta. Întâlnirea noastră, în fapt un mini-interviu, a avut loc la cofetăria din Sângeorgiu de Pădure. Eu fiind inițiatorul și profitorul acestui dialog, am considerat ca fiind oportun să comand două cafele. Comanda fiind onorată – ar fi fost prima mea cafea neagră din viață! –, având și niscaiva emoții în fața spilcuitului pădurar, într-o clipă de neatenție, săvârșind o mișcare nepotrivită, am răsturnat ceașca mea cu cafea taman în brațele „omului verde" din fața mea; cerându-mi iertare am devenit și mai timorat în urma incidentului. Dar, am scăpat de cafea, comandându-i, ulterior în loc de cafea un ceai. În sfârșit, am trecut la motivul întâlnirii noastre: „interviul".

Iată, așadar, întrebările adresate convivului pădurar:

1) De ce v-ați ales activitatea silvică drept profesie și nu altă îndeletnicire?

2) În prealabil, v-ați format o imagine despre această breaslă și dacă da, ulterior această primă impresie nu v-a fost infirmată? Dacă da, care vă sunt dezamăgirile?

3) Sunteți mulțumit cu profesia aleasă? Dacă da: de ce?; dacă nu: de ce?

4) Dacă ar fi să vă alegeți din nou o carieră, tot pe aceasta ați alege-o? Dacă nu, care anume profesie ați dori să o studiați?[2]

Iată ce întrebări mă frământau în acele vremuri de final de liceu, carieră către care, până la urmă, m-am îndreptat, mai apoi conviețuind cu ea 38 de ani, fără însă a mă rupe de obiectul ei, Natura: nici în prezent și, în definitiv, nicicând…

Mă întreb și eu: – De ce oare sunt atât de rare clipele în care ți se pare că viața asta chiar merită trăită?! De ce mai toate dezamăgirile ne vin de la oameni, de la felul lor de a fi?

Caracterul meu s-a format din ruinele dezamăgirilor și disperărilor mele mult prea dese? De ce nu am găsit nicicând raza de lumină călăuzitoare?

Lumea aceasta mă decepționează, însă înainte de lume mă dezamăgește, crunt, omul: primul dintre ei fiind chiar eu!

14 mai 2020, joi: Cunoscând destul de bine omul, aproape că nu mă mai mir de ceea ce ne este dat ca să trăim.

Adeseori recunoscându-mi-se o calitate pe care nu o posed în așa măsură cum mi-aș dori-o, elogiul primit ajunge să mă stimuleze consistent pentru a-mi cultiva respectiva-mi calitate.

Am citit, nu mai știu unde, că senectutea este o ultimă vacanță însorită înaintea agoniei. Cine a îmbătrânit devreme, adaug eu, înseamnă că a avut o vacanță îndelungată? Nicidecum, acela a avut o prelungă agonie, mascată sub forma unei vacanțe cu multe intemperii. Bătrânețea mea – epilogul unei tinereți pripite luată cu asalt. (Sincer, n-a meritat; acum regret!)

Neființa trupului: omul zice că poate tocmai lui nu i se va întâmpla, dar amăgirea-i zadarnică…

Jurnalul lui G., mult pomenitul, de mine, jurnal al acestuia, mă determină să citesc o carte așa cum nu-mi place să procedez, adică: neatent, alunecând deasupra cuvintelor și a frazelor tot căutând vreo „proeminență” de idee, o sclipire de gând care să mă prindă; dar nu, și nu!

---

[2] Ulterior, intervievatul a terminat Dreptul, practicând, apoi, avocatura.

Merg înainte, mai am puțin din volumul al IV-lea, după care va trebui să fac o pauză (îndelungată) pentru a începe cel de-al cincilea tom.

15 mai 2020, vineri: Începând de azi, „ni s-a dat voie" să umblăm liber, fără limitări orare și fără declarații, fiecare în localitatea în care domiciliază; purtarea măștilor este obligatorie în momentul în care se intră în locuri publice, aici trebuind respectate și distanțările legale (1,5 – 2,0 m). Reînvățăm, încet-încet, viața să o viețuim.

Devin tot mai impulsiv, nu pot să-mi stăpânesc impulsurile și nu am niciun chef să comunic cu cei din preajmă.

Lumea se „gudură" pe lângă Dumnezeu, acum când se află la ananghie, mai puțin însă atunci când se află în plenitudinea forțelor a libertăților de tot felul, departe de suferințe și de temeri.

Începând de azi se redeschid și bisericile, dar cu respectarea prescripțiilor legale.

Aud cum afară încep să „curgă" mașinile; am o veritabilă repulsie față de ele; cu mașina mea nu am circulat din 23 martie, azi am să încerc să o pornesc.

Iubind, afirmă G. – cel cu Jurnalul –, purifici obiectul iubit, în același timp purificându-te și pe tine; poți ajunge, afirmă autorul, să sacralizezi obiectul iubirii, concomitent sacralizându-te pe tine însuți.

Constat că am, după aceste două luni de izolare, o repulsie, chiar o frică față de oameni că nu prea vreau să-i văd, să-i întâlnesc.

Mă defulez prin lecturi și prin scris, mai puțin prin dialoguri.

Jurnalele lui G. îmi deformează modul de a citi. Observ că în timp ce citesc scrierile acestuia, nu mai „dezghioc" cuvântul, ci alunec neatent și nepăsător către altul, apoi spre altul, rupt de ideea pe care autorul vrea să-mi sugereze. Sau, poate, că nu vrea să-mi sugereze nicio idee! Foarte posibil.

Vocea lui D.R. este fără nici un ecou în masa de auditori. Glasul acestuia are ceva din măcănitul raței: nici glasul acesteia nu e în stare să producă ecou.

– Ce am făcut eu vieții de mi-a făcut ceea ce mi-a făcut?!

Zile de scufundare, de adâncă afundare în propriul meu eu…

Terminat, uf!, l-am dat gata și pe cel de-al III-lea volum al operei diaristice a lui G.G. Al patrulea, ultimul, va avea de așteptat ca să-i vină rândul.

Azi, verificând cuibul de pițigoi de pe părul din livadă, cuib în care am găsit deunăzi patru ouă, am constatat, cu o veritabilă durere sufletească, că sălașul atât de dichisit este răvășit. Din tot cuibul, căptușit cu mușchi și cu licheni, pe dinafară, iar pe dinăuntru cu puf, mușchi și bucăți de cârpe – au mai rămas doar coji de ouă pestrițe împrăștiate pe rămășițele cuibului și în iarba de sub pom. Făptașul este, mai mult ca sigur, pisica vecinului M., dar nefiind sigur de autor nu mă lasă inima să o pedepsesc. Ce năpastă pe capul bietului pițigoi! A lucrat peste trei săptămâni să-și înjghebe sălașul, apoi veni hoața de pisică și face zob, nu numai cuibul, dar și ouăle. Ce nedreptate și ce durere pe capul bietei păsări frumos cântătoare!

În altă ordine de idei: cu cât e mai împlinit trupul, cu atât e mai sfrijit sufletul. (Constatare proprie.)

De la Sfinții Părinți din pustiu am învățat că: o carte poate fi considerată ca fiind importantă în măsura în care te pregătește pentru moarte.

<u>16 mai. 2020, sâmbătă:</u> Rugăciune simplă de la avva Macarie: „ Doamne, miluiește-mă cum știi, cum vrei Tu. Doamne ajută-mă!” Atât. Ajunge. Dumnezeu știe ce ne este de folos.

În tensiunea acestor vremuri, profund anormale, este uimitor și totodată liniștitor să poți constata: puterea unui fraged fir de iarbă, strălucirea veselă a unei frunze abia ivite, splendoarea simplă a florilor poienilor traversate, adesea, de grăbitele ape cristaline ale pârâului de munte, de șuierul acestora în impetuoasa și neabătuta lor grabă de a se întâlni cu marea.

Bucuria omului trist: rară și puțină Aceasta se poate întâmpla atunci când: uită de sine, atunci când i se deschide *poteca în desișul său*, atunci când reușește a se amăgi.

Până una-alta, trăiesc și eu aici: între cer și pământ.

După-amiaza. În sfârșit, după aproape două luni de izolare ies împreună cu I. într-o plimbare pe Valea Sebeș. Mergem pe marginea

pârâului, admirând, fermecați, Natura trezită la viață. Fotografiez superbele și aromatele albe flori de păducel. Apoi, într-un loc retras, pe malul apei, loc în care cândva a fost o grădină, acum abandonată fiind, găsesc o splendidă tufă de Kerria japonica: o explozie de globulețe galbene numite și *trandafiri domnești*. La câțiva metri de trandafiri ne îmbie o altă tufă, la fel de parfumată ca și vecina ei kerria: un liliac mov cu un parfum dumnezeiesc! Culegem de pe ambii arbuști câteva ramuri pentru acasă.

17 mai 2020, duminică: Am acumulat neliniștitor de multe tensiuni; nu mai știu cum să procedez pentru a mă destinde. O modalitate cât de cât apropiată de această posibilă soluție de relaxare este lectura; apoi, după-amiezile, mă plimb, o oră-două în natură, fotografiez – în felul acesta reușind, cât de cât a mă desprinde de poverile cotidianului. Vârsta, oboseala: sunt, incontestabil, pricini care mă determină să am stările pe care nu am cum să le evit.

De-afară, prin geamurile dormitorului, pătrunde o lumină discretă, verzuie, iscată de vegetația verde a ogrăzii. Mierle și pițigoi asigură fondul sonor al acestei ambianțe încă primăvăratice.

Exercițiile acestea, constând în notațiile efectuate în aceste caiete, îmi permit să mă apropii de cuvinte (românești) și să-mi aștern pe hârtie obsesiile. Fără acest exercițiu la care se mai adaugă niscaiva convorbiri telefonice, purtate în limba română, vocabularul meu cel românesc ar fi totalmente secătuit de orice vigoare.

Jalea unei suferințe; dar atunci când sunt mai multe, cum se pot ele suporta de firavul suflet omenesc?

Ne vizitează sora-mea cu soțul ei. Stăm, un timp, în casă, apoi ne mutăm în foișor. Vremea este înnorată, nițel răcoroasă. Gustăm urdă proaspătă cu roșii și ceapă verde. Discutăm (contradictoriu!) despre pandemie. La plecare, în chip de salut eu și cumnatul ne izbim pumnii.

18 mai 2020, luni: Aseară, pe Net, neputându-mă abține, comand iarăși, cu o plăcere de-a dreptul copleșitoare, irezistibilă, o avalanșă de cărți. Una dintre librării îmi recomandă ca la primirea cărților să port mască și mănuși; ce vremuri, Doamne!

Atunci când muncești privirea sinelui lăuntric îți este obturată, pe când în singurătatea trândavă ai mereu atenția întoarsă către un aparent *altul,* care, în definitiv, este tocmai sinele, de care toată lumea caută să fugă. Și totuși tot ce fac este menit a mă cunoaște cât mai bine pe mine însumi și semenii.

Omul – ființa care este înclinată să îndure atâtea mizerii, fizice și sufletești, doar pentru a merge mai departe, pentru a mai amâna puțin *plecarea*.

Răutățile noastre purced din nefericirile noastre, din bolile noastre, din lipsa de educație (uneori), din egoism.

Această țară, a românilor care nu se poate împlini nici spiritual, nici politic – claie peste grămadă, mai este sufocată și de hoți și nemernici cocoțați în posturi cheie, țara aceasta jefuită și vândută, geme și se năruie văzând cu ochii.

Secetă prelungită. Acum, dacă aș putea plânge cu lacrimi, mi-aș putea înfăptui o veche năzuință: aceea de a-mi vedea aceste lacrimi înghițite de pământul atotprimitor.

Trebuie să recunosc că, din păcate, nu am credința înnăscută – un har care îți este dat sau nu. Căci atunci când încerci să o dobândești, din te miri ce instincte egoiste, tare mă îndoiesc de sinceritatea și adevărul acestei credințe. Așadar, nu mi-a fost dat să am această calitate: nu mi s-a dăruit; cu toate acestea, întreaga mea viață m-am sârguit a o dobândi. Unde mă aflu pe această cale, acum, la șapte decenii de trai, doar Dumnezeu o poate ști.

19 mai, 2020, marți: Deretricări în curte și în livadă. Mă ajută nepotul L.Á, de fapt îl ajut eu. Singur nici vorbă să mai pot prididi.

20 mai 2020, miercuri: Va trebui să-mi duc mașina pentru a i se schimba anvelopele, cele de vară cu cele de iarnă. Atâta tevatură și cu astea: mai bine îmi cumpăram anvelope mixte (iarnă-vară).

Se prelungește seceta; suferă întreaga fire…

Cioran despre om: „Omul va dispărea – era până acum convingerea mea neclintită. Între timp mi-am schimbat părerea: *trebuie* să dispară!”

Eu. Mă simt în apele mele doar în singurătate; feluritele întâlniri constituie pentru mine… anormalități chinuitoare de care mă grăbesc să scap cât mai repede posibil.

Privesc bolta înnorată, incapabilă să sloboadă o picătură de ploaie. Neputință sau zgârcenie să fie? Oricum, omul nu merită această dărnicie a Naturii, așa că mă resemnez să mă mai mir de absența ploii. Totuși, tânjesc după o ploaie continuă de măcar o săptămână: o ploaie de vară, cu stropi deși și mari care să astâmpere setea ierbii, a pomilor a pădurilor.

... Minune: a început să plouă! Să mă fi auzit Cineva?

Să ajungem să fim chiar atât de înrobiți de telefon și de Net, îmi pare de-a dreptul umilitor speței umane. Clar lucru: tehnologia ne face debili sufletește.

Totul apare apoi dispare în neant; diferența între toate cele o face doar durata ființării, a existenței; dar și această efemeră prezență fiind, în definitiv, neimportantă dacă ai vedere neantul a toate primitor.

Intru în legătură cu C.H., aciuată taman la Trei-Sate! Purtăm discuții pestrițe, inclusiv literare; timpul fiind înaintat, amânăm continuarea dialogului pe o altă zi.

21 mai 2020, joi: Încep ziua cu ivirea unui nou cuvânt în vocabularul meu și anume: *cenestezie*, semnificația acestuia fiind un interesantă, de reținut; iat-o: *„CENESTEZÍE s. f. Impresie generală, nediferențiată, care rezultă din totalitatea senzațiilor primite de la organele interne, caracterizându-se printr-o dispoziție plăcută sau neplăcută; sensibilitate care reflectă propria existență fizică. – Din fr. cénesthésie”.* Așadar, această noțiune cuprinde totalitatea senzațiilor primite de la organele interne, privind funcționarea lor caracterizată printr-o dispoziție pozitivă sau negativă. Rețin acest termen, deoarece mă confrunt cu efectele pe care le desemnează clipă de clipă.

Lumea de azi: – de-a dreptul mizerabilă. Se vede, din Univers, că dracul și-a vârât coada, vârtos, în toată a noastră existență.

Dintotdeauna oamenii extrem de amabili mi-au fost deosebit de suspecți, reușind a mă nelinişti din capul locului. Prin urmare, întrucât mă incomodează, mă îndepărtez de aceștia; mai bine zis: și de aceștia!

La tv agresivitatea emisiunilor referitoare la pandemie (manifestare, numărul de victime, măsuri de prevenire…) devin de-a dreptul nocive, așa cum tot la fel de dăunătoare sunt și reclamele de tot soiul, revărsate necontenit asupra bietului om din emisiunile infecte ale canalelor de televiziune.

Ieri, cu Andreea, pe Skype, la plimbare pe malul Atlanticului. Apa oceanului: liniștită, deosebit de albastră. Scoici multe, urme de pași pe nisip, câțiva plimbăreți solitari, majoritatea plimbându-și câinii.

Sufletul are nevoie aprigă de credință; încerc, ajută Doamne!

Facebook-ul, precum bine zice cineva, este un soi de jurnalistică generalizată. Acum toată lumea e jurnalist: economic, politic, cultural, ș.a. Eu mi-s fotoreporter-silvestru! Până a nu se naște internetul, rețelele de socializare, aveam o părere mai bună despre om. De când toată lumea își varsă tot ce-i trece prin cap – mai rar și prin suflet! –, mi-am schimbat radical părerea în mod negativ.

În continuare: ce altceva decât multele mizerii ale vieții!

22 mai 2020, vineri: Pandemia ne bulversează viețile. Ce se mai vrea de ce ne mai chinuie și cu această povară apocaliptică?

Apoi: iadul din interior… Să încerc a-l diminua, dacă mai pot.

Omul – ce destin! Această firavă dar prea înfumurată creatură este tot timpul hăituită de ceva sau de cineva: dacă nu de semeni, atunci de bacterii sau de viruși, ca în prezent.

Interesant sau banal oi fi eu, oare, în aceste caiete ale mele. Oricum, mă străduiesc să scot la iveală adevărul despre lăuntricul meu, așa cum este el.

În preajma noastră, în viața noastră – o vorbărie interminabilă, colosală: offline și online, apoi, colac peste pupăză, prin convorbiri telefonice. Mai bună ar fi tăcerea.

Frământările mele existențiale, subiectiv or fi având niscaiva justificări. Obiectiv însă, ce contez eu la nivel de… Univers (!) unde duratele se măsoară în milioane de ani, iar *eu*, văzut de la această depărtare, sunt mai mic decât… cea mai mică bacterie; mic-mic – un nimic!

Eu și pozele mele, de pe Facebook, peste 4000, le postez mai mult pentru mine: mă „satisfac” în acest fel.

Sinistrele și dezgustătoarele țipete (gemete) ale unor jucătoare de tenis în timpul partidelor. Cât ridicol! E drept, pentru 1 000 000 de euro aș țipa și eu două ore; ba chiar și pentru doar 1000 de euro doar.

Dar de pandemia numită curvăsărie nimeni nu vorbește?! Veche de când omul și persistentă până vor exista doi oameni: un el și o ea….

23 mai 2020, sâmbătă: Cu mască, fără mască… La bănci, la ușile prăvăliilor stau „pistolarii" cu „arma" în mână gata să te împuște în frunte pentru a-ți lua temperatura. Doamne, pe ce lume trăim!

Mă împotmolesc din nou de termenul *adicție*! Nu pot pricepe de ce noțiunea *dependență* nu (mai) este suficientă și corespunzătoare?! Cauza să fie oare economia de litere?!

Citesc pe Net o idee care îmi place: cică România de azi este cea din timpul lui Ceaușescu, însă… întoarsă pe dos. Iată câteva exemple: pe-atunci nimeni nu pleca în străinătate, acum pleacă toți; datoria externă era zero, azi suntem îndatorați cu peste 100 de miliarde; pământul, pe-atunci, era al statului român, azi este al investitorilor străini… Se pune întrebarea: când a fost mai bine? Îți vine să-ți dai cu capul de pereți.

Remarc, pentru a nu știu câta oară, îmbulzeala la ocuparea unor posturi de farniente: printre aceștia numărându-se și paznicii de la magazine, bănci ori alte instituții economice. Ce fac băieții aceștia? Nimic: dorm cu ochii deschiși, stând crăcănați și cu mâinile la spate, din când în când făcând ochii mari ca să observe dacă sunt băgați în seamă de clientelă; asta fac, ore și zile în șir. Caraghioși!

Poezia. Ea este, desigur, imaginație și limbaj, emoție și gândire filozofică (adesea). Atunci când le ai pe toate, în aceeași clipă, se cheamă că ai inspirație.

24 mai 2020, duminică: Meteorologii promit (100%) ploaie pentru azi în Sovata. Dimineața, la ora opt, bolta este senină cu soarele surâzând șăgalnic. Apoi, ceva mai târziu, nori pe toată bolta încremenită, dar fără să lase un strop de ploaie. Răcoare (12 grade). Stau în chilioară, aici unde îmi duc eu traiul: citesc și scriu și-mi macin nervii – degeaba – pentru toate absurditățile acestei vieți ciudate.

Tot meteorologică: … a-nceput să cearnă o ploaie măruntă, aproape invizibilă! O „deduc” după mișcările frunzelor de paltin și iasomie din fața ferestrei.

Ah, unde-s vremurile când ploua cu găleata, suficient ca pământul să se sature de apă; apoi, se ivea soarele radios, ca și cum totul ar fi fost doar o glumă.

… Și dacă moartea se prelungește în viață, iar viața-n moarte, apoi tot așa, într-un ciclu infinit? Viața ca o nostalgie a morții, după care – moartea ca o nostalgie a vieții.

25 mai 2020, luni: Cer mohorât. Frig. Citesc, în dormitor consemnez. E totuși trist în viață! Caut remedii. Constat că îmi rămâne doar lectura.

Îngrijorări pentru Andreea, pentru Ida și puțin și pentru mine… Dorință de uitare, de fugă, de izolare – amăgiri sunt toate; ca și multele cărți pe care le tot comand, nemaiprididind a le mai citi pe toate. Am falsa senzație că aceste cărți odată ajunse în posesia mea, ele ajung și în sufletul și în mintea mea. Clar lucru: neavându-le m-aș nelinişti; așa însă, fiindu-mi aproape, sunt, iată, liniștit.

În ce lume trăim: câinii au dreptul la plimbare, omul nu!

Acum, ora 10:45, afară plouă mărunt și pieziș; frunzele fragede devin de un verde strălucitor.

Pregătiri pentru primirea de turiști; nădăjduim că după întâi iunie se va putea demara activitatea turistică, dar mai poți să știi?

Seara. Convorbire, pe Skype, cu Andreea. Moralul ei – destul de bun.

26 mai 2020, marți: Citesc dintr-un jurnal al lui Marin Sorescu. Sunt înșirate o sumedenie de banalități adunate de fratele lui, George Sorescu. Acestea cuprind: însemnări de călătorii și poeme („scrise pe genunchi”). Se pare că este mai greu până îți creezi o faimă, că după aceea poți publica aproape orice. Sunt la pagina 110 al volumului; găunoșenii, dar merg mai departe.

Dezamăgitor acest Jurnal VIII al lui M.S. Ori, oare, cu mine-i vreo problemă că nicio scriere nu mă mai prinde?!

27 mai 2020, miercuri: Încerc să mă „scufund" în Jurnalul VIII, dar mi-e cu neputință. Continui a-l citi „planând" deasupra slovelor.

Rețin o remarcă a lui M. Sorescu referitoare la premiile literare: *Un premiu literar este o lentilă concavă care dilată făcându-te să te vezi mai mare, să crești miraculos în proprii tăi ochi. Stima față de mine a crescut și aproape că îmi vine să-mi vorbesc cu „dumneavoastră".*

Stilul scrierii: specific lui M. Sorescu, ironii și umor oltenesc inconfundabil.

Somnul meu de mult nu mai este profund, odihnitor – o amintire, a fost cândva. Însă e bine că e așa cum e și nu-i mai rău!

Pe traseul meu de promenadă, din această pandemie, prin pădurea din spatele livezii, am patru fagi[3]: doi aleși la întâmplare, iar alții doi preferați pentru vigoarea și frumusețea lor. Pe aceștia patru îmi face plăcere să-i îmbrățișez, la dus și la întors, ca într-un ritual de comunicare cu cerul. Cei doi fagi anume aleși, au vârste respectabile – de peste 100 de ani fiecare –, înălțimi impresionante, de peste 32 de metri, trunchiul lor fiind perfect cilindric și elagat, până la 20-25 de m de la sol.

… Socotesc zilele trecute din această lună ca pe un abac, numărând orificiile rămase în foițe, după scoaterea leacului. Douăzeci și cinci de găurele! Prin urmare, în două dimineți am uitat să-mi iau pastilele!

Pandemia îmi stârnește o imensă scârbă de viață; desigur, aceasta a picat pe un sol fertil, dinainte pregătit.

Adesea mi se întâmplă să am crize de furie, desigur nu fără motive. Răbufnesc destul de zgomotos, în câteva secunde – apoi ziua toată îmi pare rău de modul în care m-am manifestat.

Mi-e silă de tv, cu toate astea mă uit, o oră-două, după-amiezile. Lături! Îmi vine să fug în munți, să mă sihăstresc, lăsând lumea asta infectă. Barba, pe care o am de aproape un an este taman potrivită năzuinței mele.

28 mai 2020, joi: Citesc în continuare jurnalul VIII al lui Marin Sorescu. Am ajuns la partea de Corespondență. Sunt uimit de extraordinara popularitate a poetului pe plan mondial, fapt de care nu am știut

---

[3] (10 oct.: a mai rămas doar... unul, cel mai pirpiriu!)

până acum. A participat, aproape în mod continuu, chiar de mai multe ori într-un an, la diverse simpozioane, colocvii, festivaluri internaționale de poezii, fiind beneficiarul unui tratament de excepție (chiar și pecuniar) din partea gazdelor. A fost considerat „una din cele mai strălucite și mai originale prezențe contemporane”.

Viața devine tot mai stresantă. „Necunoscutul” ne pândește la tot pasul, e printre noi, nevăzut, hlizindu-se la noi, agățându-se de cine știe care parte a trupului nostru, înfruptându-se cu lăcomie din el. Noi umblăm cu cârpe legate de urechi acoperindu-ne nasul și gura, pândindu-ne semenul cu îngrijorare, neliniștindu-ne că, poate, el este acela care ne aduce năpasta, în consecință ferindu-ne de el, așa cum scrie la carte: la cel puțin 1,5 m! Ajunși acasă ne spălăm cu minuțiozitate cu apă și săpun și constatăm că nici pe mâini și nici pe cârpele noastre caraghioase nu a fost niciun inamic, că totul e, în fond, în mintea noastră pe care nu avem cum să o dezinfectăm pentru a o ușura de dușmanul atât de oploșit în el. Vreau, așadar, un dezinfectant pentru minte!

29 mai 2020, vineri: De luni ni se va permite să circulăm „brambura” prin țară iară! Restaurante, baruri – ioc; doar terase cu mesele îndepărtate la minim doi metri. În incinte masca este obligatorie. Mulțumim.

Eu – singur, împreună totuși, prin felurite cărți, cu gândurile altora, contemporani sau trecuți în eternitate. Doar ele, cărțile, tăcutele mele prietene, m-au ajutat, și mă ajută, întotdeauna, în copilărie, tinerețe și acum, la bătrânețe, să mă simt conectat cu lumea, cu sufletul omului.

Încep o nouă lectură, de data aceasta citind o carte care, sper, să mă ajute în arta lirică.

Caut cuvinte pure și limpezi – le caut și le sorb, fără a putea însă a mă sătura de ele.

Plimbare cu I. în zona Stâna de Vale. Deși e răcoare fiind și înnorat, ne aventurăm pe traseul pe care ni l-am propus; în final, acest parcurs s-a dovedit a fi prea lung și obositor mai cu seamă din pricina vremii nefavorabile. S-a ivit și ploaia, însoțită de rafale de vânt rece, așa încât plăcerea ieșirii iute a fost destrămată, dusă fiind de vânt.

30 mai 2020, sâmbătă: Citesc în fiecare dimineață devreme, atunci când încă toate simțurile îmi sunt proaspete. Mă pot bucura de o liniște deplină, fapt deosebit de reconfortant. Citesc... Ce proces ciudat, dar mirific, acesta al lecturii, acest transfer de idei, de la autor către cititor fără ca noi doi să fim în prezența fizică a celuilalt! Citind și scriind nu fac altceva decât să încerc a păcăli trecerea, implacabilă și ireversibilă a timpului, a necruțătorului timp, nădăjduind că, poate, voi găsi cuvinte cu care să-mi declanșeze acel declic care să mă așeze pe făgașul ticluirii de poeme, de vocabule alcătuitoare de propoziții și fraze care să-mi supraviețuiască.

Recitesc manuscrisul poemelor mele din … *Și pietrele îmbătrânesc*. Da, ele sunt și vor rămâne nu numai emoții transpuse în cuvinte, ci și experiențe de viață acumulate în aproape șapte decenii de viață.

31 mai 2020, duminică: Cuvânt rostit, cuvânt scris. Cuvintele spuse, afirmă Sapho referindu-se la poezie, sunt „doar aer, însă atât de plăcute auzului!” În schimb, cuvintele scrise fixează evanescența sunetului, fiind o armă împotriva neiertătoarei morți.

Pentru ca poezia să se nască este nevoie de o *mare dragoste de cuvinte*! În poezie important este nu numai ce spui, cât, mai cu seamă, modul în care se spune trăirea. *Menirea poetului este să dea impresia că însuși universul vorbește și se dezvăluie prin cuvintele pe care le utilizează*. Poemul liric se află la granița dintre vorbire și cântec; pentru ca poemul să fie unul reușit trebuie ca acesta să redea sentimente profunde, folosind expresii bine alese. *Arta poetică nefiind altceva decât talentul de a da vrajă cuvântului obișnuit în așa fel încât acesta să te întâmpine cu o prospețime nouă. Poemul liric atrage cuvintele din fluxul zilnic de rostiri dându-le noi sensuri și nebănuite parfumuri*.

Eu… Uneori cutez să *cânt* pentru a-mi înveseli – însenina? – propria-mi singurătate. Dacă cântul meu câteodată sună prea strident sau nepotrivit urechii și gustului auditorului, acestuia îmi prezint oricând, chiar și acum, scuzele.

1 iun. 2020, luni: Libertate de circulație în țară. Afară – răcoare; plouă slab, din când în când. În pat fiind încă, caut să mă ancorez în te

miri ce scrieri, însă fără să reușesc. De ieri un prim cuplu de turiști s-au aciuat la noi pentru două nopți.

Convorbiri cu Andreea. Este bine, moralul ei este bun. Sperăm să-și poată relua activitatea cât mai curând.

2 iun. 2020, marți: La ora nouă sunt programat la un atelier de reparații auto. Sunt necesare niște înlocuiri de piese, impuse încă de la efectuarea ITP din luna martie.

La atelier. Mecanicul constată că în afara defecțiunilor pentru care am adus mașina la depanare, mai sunt și altele. Deși nu are decât 12 ani, mașina a început să șontâcăie (și ea!) pe ici-acolo.

Transcriu mai jos un comentariu adresat lui I.C. privitor la fotografiile mele de pe Facebook, acesta solicitându-mi detalii botanice despre flori și arbori fotografiați:

– Intenția mea, referitoare la aceste imagini „culese” cu un aparat de fotografiat simplu, adesea cu telefonul, este alta decât aceea de a prezenta științific flora sovăteană; pentru asta sunt alții cu aparate de fotografiat performante, axați fiind pe acest scop, anume: popularizarea plantelor specifice anumitor zone geografice. Tendința mea este una mai modestă: aceea de a prezenta imagini, detalii de pe marginea cărărilor de munte pe unde aproape zilnic hălăduiesc, să „decupez” repere vegetale care, pe lângă splendorile lor grăitoare, de cele mai multe ori vin în întâmpinarea stărilor mele sufletești, povestind ele în locul meu despre sentimente și păsuri ale mele.

În definitiv, aceste fotografii, mai mult sau mai puțin grăitoare, se vor a fi un soi de jurnal în imagini, strict vegetale, lipsite în totalitate de prezența nefastă a omului. Încerc, așadar, să las ca doar imaginea să vorbească, eu intervenind doar cu câte un titlu discret la fiecare poză. Ele, fotografiile, aici postate, se vor a fi amprente ale unor stări de suflet ale celui care „le vede” acolo, în Natură, pentru ca mai apoi să le împărtășească cu dumneavoastră…

3 iun. 2020, marți: Remediate fiind defecțiunile constatate cu prilejul I.T.P., mecanicul îmi indică altele noi (!) care, zice el, vor

trebui drese și ele; așa încât ieri m-am ocupat cu procurarea de piese de schimb, urmând ca astăzi să fie înlocuite și acestea.

Vremea este închisă. Din când în când cad averse benefice de ploaie.

Liniaritate în toată a mea existență: în dureri, îngrijorări, necazuri și în puținele bucurii (satisfacții?) rezultate din activități fel și fel.

De ani buni, decenii chiar, am senzația că urc pe un povârniș trăgând după mine o căruță goală, grea totuși, neștiind prea bine care o fi rostul acestui efort secătuitor; dar urc și trag, căci acesta se pare că îmi este menirea. Oprindu-mă, căruța m-ar trage iute înapoi, în hăul din spate. Așa încât, optez să merg încet, cel mai adesea nedumerit – și tot mai vlăguit –, înaintând către hăul din față.

Plimbări, cu fotografieri de peisaje superbe din munții noștri. Acasă, selecționarea pozelor mai acătării pentru încărcarea lor pe Facebook; apoi, de obicei, convorbiri cu Andreea, după care plimbarea de seară.

4 iun. 2020, joi: Tare mă mai pot dezamăgi unele cărți – rău de tot! Efectele acestor dezabuzări sunt veritabile palme date sufletului meu rămas nesatisfăcut după niște așteptări adesea febrile.

5 iun. 2020, vineri: Îmi plac jurnalele care interferează cu literatura, fără a se adânci însă în fabulări ficționale.

Zile incerte de hotar între primăvară și vară, când cu soare, când cu ploaie, însă îndeobște răcoare. (Încă nu am decuplat centrala termică; factura la gaze ne va arde!).

O sumedenie de cărți ai căror autori îmi sunt știuți, cărți pe care în închipuirea mea mi le imaginez într-un anumit fel, se întâmplă, prea adesea, ca după lectură să fie de-a dreptul decepționante. Astea sunt consecințele procurării lor online. Pentru o vreme mă potolesc, dar foarte frecvent lansez alte comenzi de carte, desigur cu aceleași riscuri.

Ce încântare să poți trăi fără fasoane: simplu, natural, neobligat să joci teatru printre semenii tăi.

Cu I. pe malul Iuhodului. Privesc cu nostalgie traseele vechi ale drumurilor mele de fost silvicultor. Trecură, iată, doisprezece ani de

când am părăsit aceste itinerarii, ani de-a rândul ferindu-mă chiar să revin pe aceste plaiuri…

6 iun. 2020, sâmbătă: La tv., de fapt și pe Net, îndobitocirea prin reclame; apoi, în continuare, prin amenințarea cu boala și curățarea de pe această lume infectă.

Un autor SF-ist nota într-o consemnare diaristică: prin septembrie 2018, următoarele: „Epidemia de pestă porcină africană din România are ceva apocaliptic. Mă întreb, cu un frison, ce s-ar întâmpla dacă virusul respectiv ar suferi o mutație și i-ar afecta pe oameni?” Iată că veni și ziua, și sila!

O întrebare, lipsită de modestie, mă bântuie: — Oare și după ce n-oi mai fi, ca scriptor tot atât de *ilustru necunoscut* voi fi precum în prezent? Cărțile pe care le-am scris chiar să nu conteze deloc, să nu tragă pe nicio balanță?

Expresia: „am o vârstă” mă disperă. Spune, omule, ce vârstă ai ori, de ți-e jenă de ea, taci naibii din gură!

7 iun. 2020, duminică: Dimineață senină: sub bolta albastră, răsunând de tril de păsări, imens verde exultând de vigoare și de speranță. Este prima zi de Rusalii. E liniște, fără turiști. După-amiază îmi propun să fac o excursie la Corund împreună cu Ida, pe Dealul Melcului (647m), loc renumit, mai cu seamă printre localnici, pentru baia lui sărată, cât și pentru minereul de aici, rar în altă parte, anume *aragonitul.*

Atenție mare cu… nefericirile mele: ele pot fi contagioase. Fac ce fac cu viața mea, dar trebuie să am în vedere că port o serioasă responsabilitate și pentru viața celor din preajma mea.

Ariciul se pare că este echivalentul cel mai nimerit pentru o femeie frigidă, cea care niciodată nu se destinde, fiind mereu în defensivă, neputând nimic să ofere din ceea ce îi aparține.

Scriu ceea ce cred, ceea ce sunt – adică, jurnalul. Poate tocmai din pricina aceasta nu prea interesează pe alții, fiind foarte puțin curioși de a-mi cunoaște înneguratu-mi eu…

Moda automutilărilor „decorative” (tatuaje, piercinguri…) denotă, cred, preferința celor care se pretează la așa ceva, pentru artificialul de prost-gust, molimă care se extinde precum pecinginea.

Lumea de azi vrea libertate nețărmurită; or libertatea dacă este excesivă, ea devine de-a dreptul toxică.

8 iun. 2020, luni: Consemnez aici două recomandări budhiste pentru uzul meu, dar și al altora:

– *Câștigul material și fala lumească: capcane diavolești.*

– *Să fugi de laude și de faimă.*

Încercările mele lirice, mă gândesc la poeme, sunt puține și sporadice. Simt că ar trebui să acord mai multă atenție acestui gen, scriind consecvent și des poeme; ar trebuie să acord mai multă atenție pornirilor mele lăuntrice, „clinchetelor” interioare.

Stilul scrierii mele: amprenta sufletului meu.

De ani buni am devenit *accedic*: altfel spus, nu prea am chef de nimic, mi-e lehamite de tot și de toate. Lumea din preajma mea este nemulțumită, agresivă, dușmănoasă, nepoliticoasă, ironizând totul, oameni, fapte, gânduri și chiar pe ei înșiși; și, colac peste pupăză: chiar și pandemia! În preajma mea: revărsări de urâțenie, imoralitate și valuri de prostie, combinate toate cu o infinită nepăsare.

„*Onoare, cinste, demnitate*”: cuvinte care însămânțate în solul românesc nici măcar n-au încolțit, cum să mai dea și dea roade?!

Izvoarele vieții unei cărți: viața celui care o scrie, apoi – viața celui care o citește!

Seara: lecturi pe… acoperiș (acoperișul foișorului); citesc de pe foi volante texte copiate de pe Net. E liniște, aer bun: mă alungă doar ploaia care a început a cerne lin, timid, abia perceptibil.

9 iun. 2020, marți: De când îmi tot nutresc, intens, sufletul și mintea cu literatură ar trebui să fiu obez (sufletește!); dar fenomenul nu se manifestă nici pe departe.

Suferințele organice trebuiau să mă facă un mare creator liric, dacă am în vedere o afirmație a lui Cioran în legătură cu acest fapt. Dar pe mine și aceste inconveniente (disconforturi) ale vieții m-au

pervertit mai degrabă. Lucru cert: fără suferințele mele sufletești, dar și fizice, dintotdeauna, cert lucru că nu mă refugiam în lectură, în singurătatea acestei îndeletniciri. Așa cum nici profesia de silvicultor nu mi-aș fi ales-o, dacă sufletu-mi nu era profund tânjitor de retragere, de izolare, de liniște, de sihăstrii.

Cristian Bădiliță despre suferință: „Dumnezeu îngăduie suferința, dar ne oferă și antidotul; nu tuturor, deși cu toții avem posibilitatea de a înfrunta suferința, pentru că altminteri nu am putea trăi și respira firesc nici măcar două minute. Fiecare își găsește antidotul în coordonatele sale existențiale, sufletești sau care țin de inteligență. Priviți din exterior creatorii par a fi privilegiați. Fiți siguri că nu sunt! Cu toții am vrea să fim Mozart, dar nimeni nu ar vrea să aibă viața acestuia, cu toții am vrea să ajungem un Eminescu, dar nimeni dintre noi nu ar vrea să aibă viața lui Eminescu. Cu toții am vrea, poate, să ajungem un Cioran printre filozofi, dar nimeni nu ar vrea să aibă coșmarurile și insomniile lui Cioran. și asta o știu de la oamenii care l-au frecventat, care îl întâlneau la ora trei sau patru dimineața umblând ca un rătăcit în jurul Grădinii Luxembourg din Paris”.

10 iun. 2020, miercuri: Vremuri urâte, tulburi, anapoda; viața toată – o mascaradă. Cred că suntem jucați pe degete de *cineva* și nu ne dăm seama ori situația mondială a sănătății omenirii este cu mult mai gravă decât realizăm noi, apărându-ne, copilărește, cu niște cârpe la gură și la nas – considerând că aceste botnițe ne vor salva. Mascaradă sau apocalipsă, ce o fi tot acest coșmar?!

În altă ordine de idei: copiez de pe Net sute de pagini de texte care mi se par interesante, cărțile cu pricina negăsindu-se în librării sau anticariate. Ei bine, de cele mai multe ori însă scrierile pomenite, așternute pe hârtie, atent citite, nu mi se mai par atractive. Prin urmare, muncă de prisos și cheltuieli consistente pentru: hârtii, cerneluri, deplasări pentru procurare (cel mai adesea, la Odorhei). Ar fi cazul să mă lecuiesc și de acest nărav! Oricum, se impune să fiu mai atent la selecția textelor de tipărit. Totodată, va trebui să fiu mai drămuit și în privința cărților pe care le tot comand de nu mai încap pe rafturile bibliotecii mele.

Vremea se revanșează: după aproape trei luni de secetă, iată că mai bine de o lună tot plouă și e înnorat. În țară, ici-acolo, se mai revarsă și apele inundând gospodării, producând necazuri în plus bieților oameni.

La plimbarea de seară (de noapte!) printre hotelurile pustii, doar eu și un iepure alergând liniștit pe axul drumului. Ajungând în dreptul meu, accelerează țâșnind ca o săgeată... fără să mă salute! Puțin mai jos de Făget (*Ursina* mai nou!), iepurele „frânează” brusc, stă încremenit câteva clipe, apoi se întoarce și alergând tot pe axul drumului, virează subit pe stânga, coborând pe scara care duce către hotelul Sovata. O fi căutând cazare?

11 iun. 2020, joi: După ploaia torențială de aseară, afară s-a făcut frig și totul este jilav. Citesc în pat și mă gândesc să pornesc centrala termică; ezit însă: e totuși miez de iunie!

Ca scriptor (!), mă bucur sincer că sunt un neștiut, necunoscut. Mă deranjează până și întrebarea unora dacă mai scriu, întrebarea brusc neliniștindu-mă! Nu îmi place vorbăria, expunerea în public, „meseria mea fiindu-mi tăcerea”.

Sezonul căpușelor; aproape zilnic ne smulgem din trupuri – I. și cu mine – gângăniile acestea dezgustătoare, mereu hămesite de sânge. Căpușe și viruși: ce mai viață!

Stau și mă întreb adeseori: – De ce oare nu mă pot ancora de în nicio scriere de ficțiune?, plăcându-mi doar coborârile în realitatea dură, tulbure și agitată? Interesant de remarcat că aceste scrieri, non-fictive, le-am căutat – ori ele pe mine?! – încă de la primele lecturi din copilărie. De atunci încă, am îndrăgit scrierile de acest fel (*Convorbiri Goethe-Eckermann, Confesiuni* de J.-J. Rousseau, *Caracterele* de La Bruyére…)

Zile de ploi intense. Pământul este îmbibat cu apă, iar omul: cu frică și lehamite – multă lehamite…

12 iun. 2020, vineri: Acest 20-20 nu-mi sună bine; parcă are ceva neliniștitor în el.

Aseară, convorbire cu Andreea; îmi pare rău că nu o pot îmbărbăta decât cu pesimismul meu demoralizator!

Toată viața mea am „funcționat” la uzură maximă, încât mă și mir că mai pot merge înainte.

13 iun. 2020, sâmbătă: În lume, tot mai mulți oameni cu „sufletul smuls” încearcă să umple golul, astfel iscat, cu un animal de companie – cel mai adesea un câine! Ce trist peisaj să-ți vezi sufletul în lesă, încercând să alerge după pisici ori lătrând către necunoscuți, sprijinindu-și din când în când câte-o lăbuță de vreun stâlp, de roțile mașinilor ori de treapta unei scări.

În ce mă privește, eu sunt animalul de companie al sufletului meu, robul și supusul lui.

14 iun. 2020, duminică: Zdrobirea ori străpungerea inimii în limbajul patristic înseamnă lacrimi de pocăință continuă. Abia acum realizez semnificația inimilor străpunse, a lui Iisus și a Maicii Domnului, din cele două icoane din casa părinților mei, imagini care mi-au însoțit copilăria, icoane care acum se află la mine, acasă, depuse într-un loc anume.

Aflu din lecturi că Stalin era un mare taciturn; și mai mare disprețuitor de oameni. Apoi, că Ceaușescu a făcut colectivizarea de frica satrapului de la Kremlin (N. S. Hrușciov), presupunând că dacă nu o va face, acesta îl va suprima.

Marin Sorescu despre Nichita Stănescu: „ În lume a fost părtinitor cu *banalitățile baroce*[4], transformându-le în metafore prin sofisticare și descompunere. De aici aparența de filozofie, precum și posibilitatea de a bate câmpii la infinit. Apoi, comentariile, metaforizarea unor teorii din matematică, fizică și astronomie. Prin acestea putem explica multe din poemele lui”.

Prezentele note le „comit” taman pe acoperișul foișorului din curte. Cred că acest loc îmi este cel mai plăcut și totodată cel mai potrivit gustului meu, din toată ograda mea. Cum urc aici? Simplu: livada

---

[4] Stil încărcat, retoric, excesiv de ornamentat.

fiind în pantă, urc întâi aici, apoi cobor lejer, pe-acoperiș. La marginea foișorului, dinspre livadă, am un șir de tui. Aici, sub bolta crengilor acestora, mi-am instalat un scaun din plastic căruia nu-i „pasă” de ploaie. Înclinarea acoperișului conferă scaunului o poziție deosebit de confortabilă, încât e o delectare să stai aici: cu capul printre ramurile de tui, în nări cu mireasma de iasomie, tuia și de caprifoi, iar în urechi, triluri de mierle, pițigoi și aușei, mai cu seamă în prag de înserare.

„Poezia este, uneori, seva unei limbi; tăcerea fiind o componentă esențială a poeziei”. (Sengor)

În relațiile mele interumane nu pot și nici nu vreau să fiu abil: întotdeauna spun ce cred, ce simt – chiar dacă sparg capete. Or atitudinea aceasta, firește, nu poate fi decât în defavoarea mea.

15 iun. 2020, luni: Zilele mele sunt neliniștitor de uniforme. Partea proastă este că aș avea la îndemână cam totul pentru a mi le diversifica și a ieși, astfel, din această mlaștină. Cu toate astea, mă complac în a nu schimba nimic, lăsând ca totul să meargă din inerție pe făgașul vechi, obișnuit. Căci pentru mine, orice schimbare a rutinei în care zac înseamnă: agitație, disconfort, nervi. Așa încât, mă bălăcesc în continuare în apele mele stătute.

Ploi zilnice, consistente, în mai multe reprize. Din când în când apare și soarele zâmbindu-ne parcă amarnic. Rafalele de ploi mă împiedică să îmi fac plimbarea în voie. În țară – inundații. Seara: ies, pentru a mă aerisi, printre lacuri. Lume destul de multă.

16 ian. 2020, marți: Stare de lehamite: de om, de vremuri – ce vremuri! – coșmarești de-a binelea. Unde-s: adevăr, dreptate, iubire; de ce permite omenirea atâta înjosire?! Atâtea hoții, atâtea minciuni, atâtea manipulări?

Poemul Shakespeare al lui Marin Sorescu – atât de lăudat de critica autohtonă și de cea mondială, încât a ajuns să fie declarat a fi *poem mondial*! Iată-l:

Shakespeare

- -

de Marin Sorescu

Shakespeare a creat lumea în şapte zile.
În prima zi a făcut cerul, munţii şi prăpăstiile sufleteşti
În ziua a doua a făcut râurile, mările, oceanele
Şi celelalte sentimente –
Şi le-a dat lui Hamlet, lui Iulius Caesar,
lui Antoniu, Cleopatrei şi Ofeliei,
Lui Othello şi altora, Să le stăpânească, ei şi urmaşii lor
În vecii vecilor.
În ziua a treia a strâns toţi oamenii
Şi i-a învăţat gusturile:
Gustul fericirii, al iubirii, al deznădejdii,
Gustul geloziei, al gloriei şi aşa mai departe,
Până s-au terminat toate gusturile.
Atunci au sosit şi nişte indivizi care întârziaseră.
Creatorul i-a mângâiat pe cap cu compătimire,
Şi le-a spus că nu le rămâne decât să se facă
Critici literari
Şi să-i conteste opera.
Ziua a patra şi a cincea le-a rezervat râsului.
A dat drumul clovnilor
Să facă tumbe,
Şi i-a lăsat pe regi, pe împăraţi
Şi pe alţi nefericiţi să se distreze.
În ziua a şasea a rezolvat unele probleme administrative:
A pus la cale o furtună,
Şi l-a învăţat pe regele Lear
Cum trebuie să poarte coroană de paie.
Mai rămăseseră câteva deşeuri de la facerea lumii
Şi l-a creat pe Richard al III-lea.
În ziua a şaptea s-a uitat dacă mai are ceva de făcut.
Directorii de teatru şi umpluseră pământul cu afişe,

Și Shakespeare s-a gândit că după atâta trudă
Ar merita să vadă și el un spectacol.
Dar mai întâi, fiindcă era peste măsură de istovit,
S-a dus să moară puțin.

Sincer, nu mi se pare chiar atât de…

Poemul este o găselniță oltenească specifică Sorescului[5]; nimic deosebit, cu toate astea producția-i lirică a poetului a fost aplaudată cu frenezie de către știutori într-ale poeziei de pe întreg mapamondul. Alături de poemul sus-menționat, de același succes s-au bucurat, tot pe plan internațional și următoarele poeme ale aceluiași autor: *Adam, Capriciu…*

Norocos din cale afară, poetul s-a putut delecta de recunoașterea mondială a talentului său poetic, fiind mai tot timpul invitat la conferințe, simpozioane, colocvii internaționale – mai mult decât oricare alt autor român de poezie sau proză.

În țară, M. Sorescu a avut o ascensiune fulminantă, ajungând chiar ministru al Culturii; apoi, a… murit și el puțin.

17 iun. 2020, miercuri: Din toate cele zece cărți ale mele am păstrat câte două exemplare. De ce le-am păstrat și de ce taman câte două din fiecare – nu știu. Cert este că pentru a mai reduce numărul lor ca să-mi rămână doar câte un exemplar din fiecare, nu mai aflu doritori, așa că le păstrez în continuare.

Plouă enorm în ultima vreme: adică de mai bine de o lună. Pământul mustește de atâta apă, pâraiele și râul Târnava-Mică au albiile arhipline cu apă cafenie, șuierătoare, grăbită la întâlnirea cu marea.

F.P. – mare politician, cocoțat într-o poziție cheie de unde împarte ciolanele. În toată viața lui s-a ocupat numai cu matrapazlâcuri, iar acum, un anumit partid l-a așezat drept mare *vistiernic* al județului.

Mă întreb: – Ce oi mai fi având eu de făcut pe aici? Ocup un loc în spațiu ca să frământ, să mă zbat pentru te miri ce deșertăciuni.

---

[5] Miezul acestui poem are trăsături comune, accentuate, cu bancul privindu-l pe Sf. Paul împărțind materia cenușie omenirii.

Ora 12: O ploaie torențială de exact zece minute, apoi tunete fără fulgere și, după alte zece minute, o altă repriză de ploaie, ceva mai blândă. Cerul mustește de apă, precum și pământul de altfel.

18 iun. 2020, joi: Interminabilele ploi. Din cauza acestora ieșirile mele în natură, deci și fotografiatul, sunt amânate. Se întâmplă să mai postez totuși, pe Facebook, din arhiva-foto unde îmi păstrez pozele din anii precedenți. Nicio zi fără o imagine! Această îndeletnicire devenind, alături de scris și de citit și ea o preocupare de suflet.

19 iun. 2020, vineri: Verbul meu este impregnat de amărăciune, precum pământul cu apă în această vară mohorâtă și bizară. Citesc, printre altele, *Corespondența* dintre Cioran și Armel Guerne. Scrierea aceasta am găsit-o pe, din păcate în limba franceză. Deși buchisesc binișor franceza, mi-e neîndelamână să citesc și să pricep, savurând-o, așa cum trebuie o scriere epistolară vastă. Așa încât, am recurs la traducerea Google. Până în prezent am transpus în limba română circa 70 de pagini A4. Tălmăcirile lui moș Google sunt inteligibile, dar nicidecum nu pot surprinde subtilitățile stilistice, atât de specifice scrisului cioranian, dar și ale celei lui A. Guerne. Așadar, în linii mari toată transpunerea este cam varză (ghiveci?): am stâlcit tot farmecul scrisorilor celor doi: al unui poet (A.G.) și al celui mai mare stilist francez al secolului XX: Emil Cioran.

Patimile cele multe precum: mânia, necurăția, desfrânarea, lăcomia, slava deșartă, invidia – toate acestea când oare vor fi biruite pentru a face loc, în sfârșit, dragostei, bucuriei, păcii (sufletești), bunătății, blândeții și înfrânării?

Ca om, mă consider o ființă suficient de rațională și morală; este drept, mai puțin socială.

Am comandat online, iarăși, o carte; deja mi-e jenă de aducători care mă cunosc toți, de la toate curieratele.

20 iun. 2020, sâmbătă: O anume durere a mea îndelung răbdată și, apoi, sublimată în scris, în măsura priceperii mele…

Citesc, zi de zi, ore bune (patru – cinci), meditez, notez ce îmi este dat să simt și să trăiesc. Ceea ce consemnez, până la urmă, sunt țăndări de gânduri și sentimente care așa cum sunt: poate pentru că nu pot ori nu mă încumet să fac mai mult.

Marginalii la Sfânta Scriptură: 1) *Bărbatul va stăpâni peste tine*, adică bărbatul este stăpânul, femeia fiind ajutoarea (Fac. 3:16).

2) *Să facem om după chipul și asemănarea noastră; și să stăpânească peste peștii, mării și păsările cerului peste toate târâtoarele care se târăsc pe pământ.* (Fac. 1:26)

Cuvântul *chip* are înțeles de *stăpânire,* nu de formă. Căci este o nebunie să cobori la chip omenesc pe cel fără de formă, fără chip, neschimbător și să-i dai celui fără de trup forme și mădulare.

Omul pe pământ stăpânește pe toate, iar femeia se supune. De aceea, spune Pavel despre bărbat că este chip și slavă a lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. Dacă ar fi vorba despre forma lor nu i-ar fi despărțit – pentru că aceeași formă are și femeia ca și bărbatul.

– Pacea, acea pace lăuntrică pe care nu o poate înlocui nicio bogăție pe pământ; caut această pace… Totuși, există ea oare?! Se afirmă că da. O caut.

21 iun. 2020, duminică: Lecturi pestrițe în vremuri mohorâte și apăsătoare.

Zilnic – averse; s-a săturat pământul de atâta apă: n-o mai înghite.

În dimineața aceasta, citesc de pe foi volante o scriere lirică despre neliniștile lui Cioran privind nostalgiile, durerile și luminile sufletului său. Citesc despre poezia scrisului său care, aparent fără ca el însuși să o vrea, i-a însoțit întreaga-i operă. Citesc o scriere despre sinceritățile sale și despre elegantul său cinism atât de prezente în întreaga-i operă.

„Proiectul” meu de a traduce din franceză în română cartea de corespondență Cioran – A. Guerne va trebui să-l abandonez deoarece rezultă, în urma încercării mele de a traduce, o bazaconie! Întreaga scriere își pierde farmecul prin traducerea tembelă a lui moș Google. Scrierea aceasta, tradusă în orice limbă, trebuie să exceleze prin precizie, claritate și frumusețea expresiei. Or tocmai criteriile acestea nu le putem îndeplini: nici eu, nici moș Google!

Caut cu înverșunare cartea care să mă împace cu mine și cu lucrurile din preajma mea – nu mă las.

Anul acesta: un an olog și un an ciuntit. De ce? Pentru că, până acum, trei luni am stat în izolare pandemică; apoi, vremea imposibilă (potop) a mai înghițit peste o lună de zile, smulgându-ne, așadar, patru luni din viață. Din cele șase luni scurse, rămân doar două: și ele, bietele, nici de iarnă, nici de primăvară. Ce timpuri, ce vremuri!

Cioran – într-o scrisoare către Armel: „… Pentru mine, rugăciunea a fost întotdeauna o ispită și o imposibilitate, o necesitate de neatins.

Tocmai am terminat de citit *Pelerinul rus.*

Citesc, scriu, apoi mă plimb, o oră-două pe zi, undeva în natură. Acestea sunt activitățile pentru care mai exist și continui să țin umbră pământului…

22 iun. 2020, luni: Ploi interminabile, cu inundații în țară, pandemie cât încape, măști caraghioase, neliniști; și mult, foarte mult dezgust.

23 iun. 2020, marți: Dimineață cu soare, dar asta nu înseamnă că ploile s-au încheiat, nu, ele continuă; că doar așa îi stă bine pandemiei: să fie revărsări, multe, de ape tulburi. Și multe mizerii, de tot soiul. În rest – comedia valahă continuă…

După-amiaza. La Sângeorgiu de Pădure, la mormântul părinților mei, după care la Bezidul Nou cu o scurtă plimbare pe malul lacului.

24 iun. 2020, miercuri: Să-ți dea Dumnezeu conștiință, pentru ca mai apoi să te transforme în oale și ulcele… Bizar și tragic destin de om!

Ieri, prin parcul din Sângeorgiu, apoi prin curtea Palatului Rhédey, fostă școală pe vremea copilăriei mele, acum: *Centru de informare turistică*! Adică, nimic! O mizerie peste tot: buruieni, pereți scorojiți, paragină oriunde privești. Bietul meu sat ce ai ajuns oraș!...

25 iun. 2020, joi: Asemenea lui Dumnezeu suntem, dar prin păcat, prin încălcarea Legii suntem condamnați; degeaba avem „sclipiri dumnezeiești”, căci suntem sortiți pieirii. Speranța noastră este în mila

dumnezeiască prin care nădăjduim în mântuirea sufletului nostru după urcarea la cer.

România frumoasă-i peisagistic, dar lăcomia multora distruge frumosul încă prezent pe ici-colo. Păcat.

26 iun. 2020, vineri: Ca să am măcar iluzia că ființa mea are un sens, scrisul îmi pare a fi o soluție eficientă. Gândul că până și aceste slove, firave și superficial scrijelite pe acest caiet, cu creionul, pot dura mai mult decât șubreda-mi făptură, mă înfioară…

Citesc, din nou, despre ortodoxie. Argumentarea creștin-ortodoxă pentru susținerea existenței icoanelor în lăcașurile de cult este următoarea: – Icoanele sunt reprezentări ale unor *persoane sfinte care există ori au existat în realitate*; atunci când Fiul lui Dumnezeu a luat chip de om și s-a făcut cunoscut, reprezentarea Lui a fost justă, deci posibilă.

Icoanele nu sunt idoli, ci simboluri, porunca biblică referind-se strict la idoli (personajul reprezentat nu există, nici nu a existat). Așadar, *icoana este o reprezentare a Divinității; în timp ce „idolul” reprezintă o falsă divinitate.* Idolul este o plăsmuire a minții omenești. Icoana se raportează întotdeauna la o realitate dincolo de icoană; icoana poartă în sine chipul celui reprezentat de ea.

Ierarhia îngerească: înger (simplu), arhanghel, heruvim, serafim.

Timide semne de trezire turistică. Oamenii au pornit a se vântura prin țărișoară, întrucât peste hotare e imposibil de mers. Încet-încet, oamenii vin, parcă timizi, toți, foarte puțini respectând regulile de distanțare și de purtare a măștii. „Organele” ne amenință că ne vor instaura iar starea de urgență. Coșmar!

27 iun. 2020, sâmbătă: Nu mânie, nu ură, nu invidie; căci odată stârpite acestea, va putea fi nimicită mai lesne și dragostea de bani, de avuții – se vor potoli cu mai multă ușurință și gândurile nechibzuite. Fiindcă numitorul comun al păcatelor este goana nebună după bani. Smuls fiind din rădăcini acest nesaț, traiul omului devine mai liniștit; în schimb, strângând cu dinții agoniseli, omul lasă în urmă totul, până la urmă, luând cu sine, la plecare, numai păcatele pe care le-a săvârșit adunându-și averile.

Averile strânse sunt, cel mai adesea, împărțite între ei de către dușmani, iar cei care le-au strâns rămân doar cu ponoasele, de ele trebuind să dea socoteală la marea Judecată.

28 iun. 2020, duminică: De ce oare avem – noi, oamenii, – în gene instinctul acesta năprasnic de agonisire, adânc înrădăcinat în mintea noastră, deși știm că plecăm în curând „goi" precum am și venit, dați înapoi țărânei din care am fost plămădiți? De ce om fi atât de neliniștiți că noi nu *avem*, pe când *alții au* când și cel mai bogat om din lume nimic nu va putea lua cu sine? Cu toții vom pierde totul – aici rămân toate: fericirea lumească, averea, vom lua cu noi doar păcatele, dimpreună cu povara acestora.

– Dumnezeu: ochiul cel neadormit…

Lumea toată – o uriașă cursă de cai în care răsună neîncetat nechezătura cailor nebuni. (*Ca niște cai bine hrăniți, care aleargă încoace și încolo, fiecare nechează după nevasta aproapelui său.* Ier. 5:8).

29 iun. 2020, luni: Vară ca nealta. Amenințări (discrete) în mass-media din pricini pandemice. Oamenii sunt în derută. Libertatea prea ne-a intrat în sânge; ne este imposibil a ne despărți de ea. Distanțare socială, măști (agățate de urechi în fel și chip), interdicții fel și fel; și temeri! Viața, în felul acesta, devine imposibilă, aproape dezgustătoare.

30 iun. 2020, marți: Ultima zi de Cireșar începe cu o ploaie năprasnică. Putrezește lumea de ploi și pandemii!

Pe plan lăuntric – o seamă de zdruncinări născătoare de suferințe de ordin sufletesc; apoi, vin și inevitabilele suferințe de ordin fizic, cele care macină vigoarea trupească, acum, la vârsta septuagenară, vin și ele ca să tivească o existență în fond omenească: un etern zbucium numit viață.

Lumea este stricată și destrăbălată: cei tineri sunt în frunte, dar culmea, nici cei bătrâni nu se lasă – lumea toată, de la mic la mare, e foarte înclinată spre rău. E mai rău decât înainte de Potop: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și s-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: – Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am

făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului. Îmi pare rău că i-am făcut”.

Convorbiri, pe Skype, cu Andreea. Nu știm ce va putea face după încetarea acordării ajutorului social, ca urmare a pandemiei. Discuția despre acest subiect este tabu! Nu avem voie să o stresăm. Bine!

1 iul. 2020, miercuri: „... iar Noe era de șase sute de ani”;... iar Șora M. este de 105 ani; și nu dă nici cel mai vag semn de preparative de ducă, ba din contră: desenează și se joacă pe Facebook, susținut, vârtos, de juna-i soție (Luiza Palanciuc) care îi este și impresară de nădejde a filozofului.

2 Corinteni 4:18: „Căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice”. Dacă ar putea înțelege și aplica omul acest adevăr, i-ar fi infinit mai bine.

2 iul. 2020, joi: Pandemia, năpasta asta și-a vârât coada nu numai în trupurile noastre, ci și în sufletele și în inimile oamenilor. Amenințările (din mass-media) dau peste cap și cele mai nevinovate năzuințe (vise). Oricum, vremurile acestea sunt infecte. O mizerie este totul!

Îmi este tot mai scârbă de vremuri, de oameni, de clasa politică, în special; cât îi mai îndură Dumnezeu? Cât îi mai lasă să ne jefuiască și să ne otrăvească viețile?

Bucuria, dar mai cu seamă fericirea îmi sunt noțiuni abstracte, străine, stări pe care nu le-am trăit nicicând: prin urmare neavând cum să le experimentez. În schimb, de niscaiva stări de veselie, nu zic, avut-am parte, până la vârsta semicentenară. Dincoace de acest hotar, totul e un conglomerat sumbru, cel mai adesea sinistru chiar.

În aceste vremuri imposibile, doar florile și păsările sunt, așa se pare cel puțin, nepăsătoare de răutatea acestei lumi bizare; doar vegetalul și zburătoarele continuă să trăiască în chip inocent, așa cum omul, cel șubred și viclean, nu a putut și nu va putea să le imite acest mod de trai ale acestor viețuitoare, demne de invidiat.

3 iul. 2020, vineri: Dimineață cu soare (încă!); „desenez” cuvinte pe acest caiet.

Din varii motive, printre care și amnezia, în biblioteca mea s-au adunat mai multe cărți în dublu exemplar. Anul acesta am expus pe hol un vraf de cărți cu mențiunea: „Cărți oferite în dar turiștilor”. În două săptămâni „s-au servit” abia două cărți. Deci, nici gratis nu se vrea cultură!

4 iul. 2020, sâmbătă: Între *pasiune* și *talent* – ce cale lungă; de cele mai multe ori chiar *zid* de netrecut!

5 iul. 2020, duminică: Ce vremuri, ce viață! La ce bun toate? Cu cât devii mai cunoscător într-ale vieții (ivire – rost – pieire), cu atât te apropii de inevitabilul prag al nebuniei…

Cuvintele zilei: *apotropaic* – Obiect care ferește de farmece și boli. (Mă gândesc la crengile de mălin înverzite și înflorite, ramuri pe care, în copilărie, le fixam pe stâlpii porții sângeorzene în prag de Armindeni. Bănuiam, atunci, în copilărie, că este vorba doar de un simbol al reînvierii naturii, dar nu: iată că e mai mult de-atât.

6 iul. 2020, luni: Lecturi matinale eșuate din pricini de oboseală, plictis. Încerc alte repere, nonintelectuale, însă nu aflu niciunul. Prin urmare, programul acestei zile va semăna leit cu cel al zilei trecute: după ce mă voi scula, am să merg, din nou, undeva, în natură, apoi mă voi „cuibări” în Net, unde îmi voi ucide restul zilei.

Plimbarea de azi: pe Valea Bucin, pe o căldură greu suportabilă. Nădușesc cumplit. Ajuns acasă, mă prăbușesc într-un fotoliu și pornesc televizorul. Ațipesc. După câteva minute de moțăială, ies în curte pe balansoar, sub bolta de caprifoi cu aromă dumnezeiască. Citesc. De la unul din vecinii mei, huruie, zbârnâie, șuieră cumplit un aspirator de frunze! Adio mătură!

7 iul. 2020, marți: Îmi voi duce mașina la un atelier pentru schimbarea garniturii chiulasei. Are deja 12 ani limuzina mea, dă semne de oboseală pe ici-colo. Cere bani!

Transcriu pe computer aceste caiete. Am ajuns la cel de-al șaptelea caiet al celui de-al treilea volum al *Zilei scrise*. În format A5, s-au

adunat peste 500 de pagini; celelalte caiete, deci și acesta, vor intra în volumul al IV-lea, de va fi să fie.

Scrierile mele sunt sublimări ale unor dureri îndelung răbdate.

Creația dumnezeiască nu este: nici absurdă (omul are rațiune), nici amorală (ca om pot avea milă), dar nu este nici o creatură perfectă: dovadă că am și multă răutate. Uneori.

Ca personaj, am ceva de sepie: pentru a „scăpa”, arunc în luptă… cerneala!

8 iul. 2020, miercuri: Despre om, așa cum îl văd eu: Omul, o ființă lașă, păcătoasă, iute-pieritoare, imperfectă, însă mereu tânguitoare, fiind situat la opusul a ceea ce este. Așa îl văd pe el, omul; deci și pe mine.

Ca să mă suport, zi de zi fac eforturi supraomenești ca să uit de mine însumi. Ce trai mai e și acesta?!

Liniștea sufletului: ce mare lucru! Poate fi, oare, atinsă această stare? Dobândirea acestei stări, de o fi posibilă, aceasta este, în fapt, fericirea. În timp ce nefericirea constă, printre altele, într-o existență dusă sub presiunea îngrijorărilor tot mai sleitoare, al spaimelor de tot felul. Da: să ai, mereu, echilibru și lumină în suflet, să nu-ți mai fie otrăvită ființa de tot soiul de presiuni amenințătoare, să-ți curgă traiul în chip lin și liniștit, iată fericirea. Unde-i?!

A fi mereu invadat de remușcări (*arșița remușcărilor*) pricinuite de păcate și greșeli săvârșite, vrând-nevrând, în viața aceasta plină de hârtoape.

Înaintat fiind în vârstă, nu mă mai gândesc la viitor ci mereu doar la eternitate.

Fug de concurență, dar mai cu seamă de concurenți.

În șapte decenii de viețuire mi-a fost dat a mi se întâmpla multe; o foarte mare parte a celor întâmplate – săvârșite – le regret profund; pe câteva dintre acestea, chiar amarnic le regret. Consider că cele care puteau a nu mi se întâmpla, dar mi s-au întâmplat –, m-au adus în starea de lehamite și de oboseală continuă în care îmi este dat să mă aflu. Dar viața este o continuă încercare de a strica ceea ce e bun, apoi de a repara ceea ce e stricat. În toiul acestor încercări ne trezim că șandramaua se prăbușește. Și gata (?).

O imagine care mă obsedează: veneam de la Târgu-Mureș, după încasarea moștenirii rezultate în urma vânzării apartamentului mătușii A. În mașina condusă de mine, alături se mai aflau unchiul Ș. și vărul E. (între timp decedați amândoi). Trecând prin Sângeorgiu de Pădure, în fața casei părintești a unchiului meu, casă vândută, de ani buni, unui cumpărător indezirabil de către trei frați din cei patru ai urmașilor, observând că unchiul nici măcar nu aruncă o privire către fosta-i casă părintească, am cutezat a-l întreba dacă Sângeorgiul, respectiv casa părintească mai înseamnă ceva pentru el. Răspunsul fu unul categoric: — Nu, absolut nimic! Această replică m-a cutremurat. Am simțit cum toată copilăria mea se prăbușește în neant: casa bunicilor frumoasele clipe petrecute împreună cu ei, plăcutele, pe-atunci, întâlniri cu frații mamei, atmosfera veselă, sărbătorească, atunci când se reuneau cu toții, în care unchiul Ș. era personajul central, bucuria lor inundându-mi și sufletul meu. Pe acest unchi al meu, Ș., l-am idolatrizat. Copil fiind, găsindu-i fotografia de militar-tanchist, i-am purtat poza într-un portofel, ani de zile, până când fotografia s-a făcut ferfeniță; iar acum, amintirile, iată, se fac și ele zob, din pricina unei moștenirii dificile și pline de discordii provocate de slăbiciuni omenești. Păcat.

Pandemia. Pacostea aceasta împiedică mult activitatea turistică. Cu toate acestea, încep să vină turiștii, desigur în număr mai redus decât în anii precedenți. E bine și așa.

9 iul. 2020, joi: Țara aceasta, a noastră, ori e blestemată (iremediabil), ori suntem noi, poporul, o mulțime de neghiobi! Sau, mai degrabă, amândouă. Cât mai îndurăm jaful alor noștri comis asupră-ne?

Înger – om – demon. Extremele, înger și demon, sunt naturi *pure*, în sensul că sunt: numai bunătate (îngerul) și numai răutate – demonul.

Omul – acesta este un amestec între cei doi „puri”, un hibrid bizar; este o ființă dramatică, manipulată de forțe opuse, o slugă la doi stăpâni, de unde și sfâșierea acestuia. Totodată, ca și cum năpastele asupra acestuia nu ar fi de-ajuns, omul este supus și unei duble gravități: pământul îl trage în jos, în timp ce gravitația spirituală îl ridică înspre cer. Așadar, omul, creatura aceasta mică și slabă, este stăpânită de patru titani-tirani, enumerați anterior. Culmea: colac peste pupăză, vrea și omul să devină,

așa slab cum e, stăpân peste tot și peste toate, în loc să-și vadă de micimile ființei sale.

Un uriaș neajuns al ființei mele: nu îmi pot controla răbufnirile nervoase; la cea mai mică zgândărire sar ca ars, până la cer – apoi regret cumplit, cad și mă fac zob! Așa și azi. Vor trebui zile ca să mi se cicatrizeze rana provocată de regrete.

10 iul. 2020, vineri: De ce oare de obicei nu fac binele pe care îl vreau, ci răul pe care nu-l vreau: și, culmea, de fiecare dată reușesc!

Pandemia, cu bizareriile mass-mediei devine obositoare, epuizantă chiar.

În situații critice, cei tari pier adesea, fiindcă aceștia se avântă în vâltoare, pe când cei slabi și lași, se cruță, sunt ponderați și, de obicei, supraviețuiesc. Se pare că e plină lumea de cei slabi.

Îmi pare că neamul românesc este perfect purificat (filtrat) de cei tari, rămânând doar noi, cei slabi, lași – pleava, nemernicii…

Ciudat este că în toată această luptă pentru existență nu numai că răzbat tocmai cei slabi, dar înving exemplarele care sunt cele mai imorale, neputincioșii, slabii, infirmi, tipurile incorecte, exemplarele fără scrupule, viclenii, nesătuii. Și totuși viața merge înainte, în chip bizar, cu aceste rebuturi, fără să fie evidentă o nevolnicie generală, persistând totuși – dosit undeva – un *principiu sănătos*.

Să reușești să trăiești în perspectiva lumii de dincolo, fără să fii obsedat de copleșitorul și permanentul rău din viața asta: marea dobândire!

Din lecturi. Paralelă Steinhardt – Cioran:

– Dacă Steinhardt, având o trăire spirituală accentuată, se preocupă de rău în scop de mântuire și de perfecționare morală, Cioran, în schimb, cade (ori se preface că ar cădea?) în pesimism și în dramă, intră la îndoială privind sănătatea și sensul existenței, făcând proces existenței și, mai cu seamă, Creatorului ei. Filozoful rășinărean este obsedat de Rău ca de un stăpân care a ajuns să ne altereze iremediabil viețile, fapt pentru care se revoltă în mod zgomotos.

În definitiv, Răul – care este prezent clipă de clipă în viața noastră – îl stăpânim, în mod mai mult sau mai puțin iscusit, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Sunt atent la discuțiile în contradictoriu; aici, cortina cade, putând să vezi cu precizie caracterul, inteligența, temperamentul participanților la dispută.

Vremurile pandemice ne creează sentimentul că ne-am pierdut libertatea; și cum să nu ai această impresie, dacă tot timpul suntem bombardați (guvern, mass-media) cu amenințări și cu interdicții de tot soiul, care de care mai neliniștitoare.

<u>11 iul. 2020, sâmbătă:</u> Români stabiliți prin *străinezia*, beneficiind de oarecare recunoaștere internațională a valorii lor profesionale ne dau cu tifla în nas bătându-și joc de țara lor natală și de poporul acesteia care, este foarte adevărat, își doarme somnul lui de veci. Un exemplu în acest sens este patrologul C.B. – totalmente lipsit de modestie atunci când face atâtea nazuri de mare somitate intelectuală, fără însă a-și pune umărul la urnirea treburilor românești pentru ca acestea să meargă pe calea cea bună.

După-amiază – în Livada părăsită, de pe Valea Bucin. Pe o dogoare năucitoare, culeg nuci verzi pentru un leac pe care vrea să-l facă Ida.

Acasă. Pic în hărmălaia unui grup de turiști tineri cazați la noi…

<u>12 iul. 2020, duminică:</u> Notațiile mele – fâlfâiri de aripi de pasăre care nu știe să zboare. Rareori i se întâmplă acestei nefericite păsări ca, într-un târziu, câte o zvâcnire să o ridice de la sol, imitând atunci, într-un târziu, tânjitul zbor.

Despre haiku. Acest tristih cere talent ori chiar geniu în arta exprimării concentrate, sublimate. Rar e omul…

Dacă văd România ca pe o casă în care zidurile ei sunt constituite din totalitatea cărămizilor, fiecare ins constituind un element de nădejde al zidirii; dacă la un moment dat aceste „cărămizi” năstrușnice încep să o ia razna, începând să sară când la casa vecinului, când la o alta din mijlocul satului ori chiar la case din alte sate – atunci, clar lucru, casa mea mai întâi va deveni o hardughie, sortită, în mod inevitabil prăbușirii.

Această dramă este cauzată nu din pricina cărămizii „săltărețe”, ci din vina „zidarilor” incompetenți și criminali care, în mod deliberat, au clădit zidul cu un liant „nepotrivit” la porunca altor „meseriași”, din țări străine, interesați ca zidurile casei mele să nu dureze (!)

Bătrânul, ajuns la capăt de drum, pare a se acoperi, uneori, cu un strat de indiferență pricinuită de zădărnicia lucrurilor de neputința de a cunoaște adevărul și, în special, de oboseală.

Pandemia bate România și la capitolul turistic. Dă, Doamne, dă!

13 iul. 2020, luni: Dacă bărbile sunt expresive („grăitoare”), atunci despre barba mea aș putea spune că este, din punctul meu de vedere: răzvrătită, sălbatică, bătrânicioasă, ponosită și dezordonată.

Bărbații fără bărbi sunt maimuțe rase, pe când cei cu bărbi sunt maimuțe sadea.

Din experiența mea septuagenară: orice compasiune umană are o bucurie secretă, mai mult sau mai puțin mascată.

Se afirmă că în 55 de ani populația lumii s-a dublat, ajungând ca astăzi să fim peste șapte miliarde de creaturi păcătoase. În chip vădit, mediul, universul nu ne mai suportă – semnele sunt foarte evidente.

… Și mai scriu pentru a-mi crea iluzia unei activități, pentru a nu mă gândi la gândurile mele, precum și dintr-un instinct de nemurire.

Michiduță de M.Ș. în loc să fie sătul și plictisit de viață, el se ține de năstrușnicii copilărești taman pe Facebook. Reușește să mă enerveze. Acesta proțăpit vârtos de juna Luiza P. își trăiește o a doua, poate o a treia viață în venerația a mii de admiratoare, în special, care îl adulează pe site-ul de socializare pomenit. În mod clar, traiul acestui om a fost unul privilegiat, atât în regimul socialist, cât și ulterior. Moșul acesta este înzestrat cu un moral răzbătător dovadă fiind lejeritatea și iscusința cu care traversează deceniile, apoi veacurile.

Deși vreau să uit, să ignor că am un corp, acesta mă silește în permanență să-mi aduc aminte de el. În ciuda mult lăudatei existențe preafrumoase în toată viața noastră predomină urâtul, iraționalul, absurdul, meschinăria, silnicia, aceasta din urmă botezată adeseori „libertate”.

În mine fierbe (fermentează?) dezamăgirea, lehamitea și nedumerirea: clar lucru, am îmbătrânit rău de tot. Trăiesc în fizic,

preparându-mă pentru metafizic. Oare ce rost o fi avut ivirea mea dacă după această scurtă „stagiatură” ajung din nou de unde am plecat?!

Acum este ora 11:25. În curând voi pleca la întâlnirea cu luminile pământului (florile de câmp), cu șuierul apei pârâului de munte.

14 iul. 2020, marți: Vremuri de-a dreptul apocaliptice. Pandemia mușcă, sapă, bulversează. „ Ceața” este prea multă totuși. Lumea este în derivă. Pfui, sunt al naibii de obosit de această existență.

Ce calvar: să fii un păcătos, să ai conștiința păcatului și să te roadă remușcarea!

Astăzi mă îndoiesc al naibii de mult în privința faptului că infima bunătate mai poate învinge imensitatea răului. Propriu-mi suflet s-a transformat tot mai mult într-un mare depozit de gunoaie. Țara aceasta gâlgâie de mitocănie, de hoție și de jeg. O mizerie fără seamăn este totul.

15 iul. 2020, miercuri: Harababură pandemică. Multe neclarități, prea multe. Stres colosal. În astfel de vremuri mai este potrivit să practici îndeletnicirea pe care o practicăm și noi: cazare turistică?

Nicio recomandare precisă, fermă, general valabilă. Se are în vedere statistica îmbolnăvirilor apoi în funcție de numărul de cazuri de îmbolnăviri se iau măsurile zonale de rigoare.

Ce căutăm noi, oamenii, aici: desăvârșire spirituală?! Păi, aici nu-i loc decât de silă și dezgust. În această nebunie generală să mai poată fi vorba de înduhovnicire? Învață-mă, Doamne, cum? Vino, Doamne, să locuiești în inima mea!

Azi, zi cu soare; privesc o rază care se frânge întâlnind un zid. Deci, până și raza mărețului astru este frântă, atunci ce mai pot face eu om neputincios cu ale mele gânduri, vânturi?

… Frunză verde de morală, lumea asta e o… boală, în care România e un simptom – nu o țară!

În definitiv, viața înseamnă, clar lucru, moarte – ce mai atâta neliniștire! Iar moartea, înseamnă, veșnicie: conștientă sau inconștientă, rămâne de „văzut”.

(Sfârșitul caietului al nouălea)

[Caietul al zecelea]

16 iul. 2020, joi: Pângăritorul universului: omul. Natura toată este pură, candidă, în timp ce omul foarte pătat, ba chiar mânjit. Dacă nu se întâmpla *căderea,* omul ar fi rămas o ființă candidă, putea să rămână curat și frumos precum o floare. „Prin progres omul tinde să învingă demonii (prin răutate și orgolii). Atunci demonul se va întoarce plângând la Dumnezeu”. Înseamnă că omul l-a depășit, pe demon, prin răutate.

Omul este un ucigaș, „demn” urmaș al lui Cain. Ne mai mirăm că suntem unde suntem?

De pe Facebook îmi sare în ochi următoarea lozincă: „Să nu uitați: suntem trecători prin timp, prin vise, prin sentimente, prin greutăți, prin bucurii, prin succes, prin singurătate – prin viață!

Da, trecători suntem: totul curge (panta rei).

Dacă din bătrân ce sunt aș putea deveni prin nu știu ce minune tânăr, tare mă îndoiesc că aș putea deveni mai înțelept într-ale vieții. Sunt convins că aș repeta erorile cu care m-am confruntat pe parcursul vieții, în fond suma lor – a greșelilor – constituie însăși viața mea, așa cum e ea: bună, rea, suportabilă ori greu suportabilă. Cert lucru, aș conștientiza mai pregnant zădărniciile acestei lumi, apoi aș proceda ca atare.

Înțelepciunea bătrâneții – rodul neputinței.

A fi îngropat în pământul părinților mei, faptul acesta parcă mi-ar conferi un soi de liniște sufletească. De ce oare?

Necrezând într-o viață viitoare, absolutizăm viața de aici, cea iute trecătoare; de unde și nota de disperare în toate cele ce facem.

17 iul. 2020, vineri: Din zbuciumul acestor vremuri, înlăuntrul meu se nasc tulburări și frământări. Strădaniile mele pentru a-mi ține sufletul netulburat, să am acea pace sufletească, atât de mult râvnită de mine dintotdeauna, ca să scap de orice fel de amărăciune a sufletului și să trăiesc în pace și bucurie – iată năzuința aceasta nu mi-o pot împlini nicicum. Târât sunt mai tot timpul, ca un rob fugar, de mânie și de alte patimi, nereușind să-mi birui nicicum zbuciumul lăuntric sleitor.

Odioasa bătrânețe. Deși această etapă vieții ar fi mult mai prielnică contemplației, analizei și înțelegerii a ceea ce mi se întâmplă, cu toate acestea traiul meu nu poate fi liniștit și nici cumpătat din cauza prea multor realități tulburătoare de suflet. Viața-mi contemplativă ar trebui să-mi fie deplină, însă anii și fiziologia, dimpreună cu realitățile actuale îmi solicită un uriaș consum de nervi, liniștea-mi lăuntrică mereu tulburându-se. Bătrânețea nu poate fi scutită de neplăceri, acestea în etapa de viață pomenită fiind preponderente. Plăcerile senzuale au devenit amintiri. Ispita aceasta, atât de tentantă odinioară, abia acum poate fi văzută și cumpănită cu adevărat. Toate la vremea lor.

Temere (?), neliniște, dezamăgire și zădărnicie – toate sunt roadele lipsei de înțelepciune.

18 iul. 2020, sâmbătă: Practic intens solitudinea cea veritabilă – solitudinea interioară.

Pe mine Natura, pe care o ador mă apropie cel mai mult de Dumnezeu. Căutând Natura, fug de mine, uit de mine, apropiindu-mă în felul acesta de Dumnezeu. Descopăr singura bucurie adevărată pe acest pământ, anume aceea de a evada din închisoarea eului propriu; apoi pe calea Naturii încerc comunicarea cu Făuritorul.

Prin tot ce fac, fug de zgomotul și agitația oamenilor. Mă țin cât mai departe posibil de locurile în care se adună persoane multe. Rar se mai întâmplă să cobor vara în stațiune.

Remarc lipsa iubirii adevărate, pofta nesățioasă de bani, de reputații și de putere, goana exagerată după plăcere, cu deosebire către cele ale simțurilor. Se fuge de smerenie, sărăcie, de supunere și renunțare – de unde și lipsa păcii sufletelor noastre.

Zarva turistică din curte, mai cu seamă cea produsă de un grup de cinci copii, sub șase ani; aceștia țopăie, bat mingea în curtea ocupată de mașini. Părinții acestora, văd, tac, la rându-mi tac și eu, e drept cu mari eforturi.

19 iul. 2020, duminică: Ne irosim zilele în trudă și dificultăți înspăimântătoare de cele mai multe ori, în sacrificii pentru a obține lucruri care ne fac viața imposibilă, aducându-ne mereu numai durere și

amărăciune, descurajare și disperare. Mândria din noi este născătoare de autocompătimire, starea aceasta fiind o dovadă certă a lipsei de smerenie – atât de specifică omului. Veșnic uităm că am fost creați pentru *bucurii spirituale* și nu pentru plăceri.

Conform Regulii ar trebui să disprețuiesc profund toate cele de aici, din lumea aceasta și să am mintea și toate cele ce fac, doar către dobândirea de bucurii spirituale.

Lumea de azi, omul actual, e profund nevrozat; îndeobște acesta nu poate să instaureze ordinea în jurul lui – ba nici măcar în propria-i ființă; se crede mare erou, capabil să-L cheme pe Creator la răspundere, dar bietul „erou" dârdâie în fața unui polițist care îl oprește pentru a-l legitima.

20 iul. 2020, luni: „Căci chipul lumii acesteia trece": toate cele omenești trec ca umbra și ca visul, nu au nimic trainic și adevărat; toate sunt nesigure și schimbătoare. Bine ar fi, așadar, să trecem la cele veșnice și neschimbătoare, deci la cele sigure.

Oare toate „cele ce se văd" – cele materiale – sunt amăgiri, părelnicii? Toată truda omului este fără de folos, nulă?! Pe cele care nu se văd, zice apostolul Pavel, să le căutăm, căci numai ele sunt veșnice, putându-se folosi cu adevărat, anume cele duhovnicești.

Raiul și iadul își dau întâlnire doar în sufletul omului, în rest le este imposibil a se întâlni. Dar aici, în sufletul omului, ce uriașă confruntare pe planuri atât de diferite!

21 iul. 2020, marți: Cele ce ni se întâmplă acum ar trebui să ne pună serios pe gânduri și să ne dea cele „bune nădejdi". Deoarece toate aceste necazuri care se prăvălesc asupra noastră sunt, în fapt, modalități de curățare de păcate.

Seara. Pe dealurile din Praid. Fotografiez umbrele înserării.

22 iul. 2020, miercuri: Lecturile mele își pun amprenta asupra întregii mele ființe: mentalitate, atitudine, gândire. Pentru cei care nu mă cunosc, sunt o ființă ciudată…

Moartea, spaima omului, considerată a fi cel mai mare inamic al omenirii: în fond, ea ar trebui să fie considerată drept cel mai sigur prieten!

Conștiință = suferință = om: marele suferind.

„Fericirea pentru bietul de mine este o rază imperceptibilă, pe care o ghicesc în depărtări albastre, o aștept să vină ca să încălzească sufletul meu pustiit, dar întârzie și va întârzia mereu, căci așa am fost blestemat".

23 iul. 2020, joi: Turism sub teroarea pandemiei și a vârstei înaintate…

24 iul. 2020, vineri: „Malaxorul" turistic îmi macină nervii. Oare de ce nu se poate lucra, nu-i chip de a lucra cinstit și fără neliniști în țara aceasta? Șmecherii, învârteli, parașmecherii, combinate toate cu relații, oriunde mergi, oriunde te miști. Este năucitor și sleitor totul.

Sunt hornul în care propriu-mi foc îmi arde zgura. Nefericit e până și îngerul căruia i-a fost dat să se atașeze de năbădăioasa mea ființă.

Nebuloasă pandemică. Oare în ce măsură ne expunem, în aste-vremuri, pericolului pandemic, noi cei care cazăm turiști? Știu, luând toate (!) măsurile de prevenție…

25 iul. 2020, sâmbătă: Pe o planetă *stinsă* văd o caraghioasă ființă luptându-se cu ea însăși și cu semenii, Adevărul, cu Binele și cu Răul – cu toate absurditățile unei vieții dinainte condamnate la pieire. Oare ce rost mai poate avea lupta?!

Omul, materia înduhovnicită, cu toate astea fiind atât de rea și absurdă.

Zilnic fug de oameni pentru a mă retrage în Natură; fug de omul prost, temându-mă de cei inteligenți – fug de mine. Dar oriunde aș mai fugi, nu pot să uit că viața omului este în definitiv, mai mult decât tristă. Ceea ce ne mai poate salva ființa de la dezastru: religia sau inconștiența…

26 iul. 2020, duminică: Vremea a devenit improprie băii în apele lacurilor din Sovata: e frig, înnorat; în plus oriunde te-ai duce, urmărit ești de restricțiile pandemice, așa că turiștii, cazați la mine, preferă să stea în camere ori în foișor; jucând table ori tăifăsuind. Mai greu cu copiii: șapte la număr – între șase luni și șapte ani: urlă, plâng, aleargă prin curte și în casă, nu prea înțelegând rostul lor aici!

27 iul. 2020, luni: Prezentul jurnal, ca și celelalte ale mele însemnări se vor a fi transpuneri aidoma ale unor stări de spirit, depozitarele pulsațiilor (licăririlor?) sufletului meu.

Bătrânul: uitat de copii, cu capul în piept, nebărbierit și fără perspective, stând singur, pe o bancă dintr-un parc neîngrijit din localitatea P.

28 iul. 2020, marți: De-ale vieții, de-ale morții; nimeni nu știe nimic sigur, lumea toată doar presupune. Omul astăzi, de fapt din totdeauna, nicicând nu încetează a face rău, mereu stăpânit fiind de o nesimțire revoltătoare – unii, de fapt majoritatea; nu se satură de răutăți, se tăvălește în nelegiuiri ca un anume animal în mocirlă.

După-amiază mă retrag pe malul Târnavei, între Sărățeni și Chibed. Urc pe malul stâng al râului, în preajma unei stâne; calc prin locuri târlite, mirosind puternic, înțepător a balegă de oaie. Mă opresc printre tufele de păducel și porumbar tăiate, cotropite de flori de volbură, sunătoare și margarete. Transpirat și obosit de dogoarea zilei cobor către mașina pe care am lăsat-o, din fericire, la umbră.

29 iul. 2020, miercuri: Omul, biată ființă trecătoare, mereu nevrând să priceapă că este doar un efemer, străin, călător pe acest pământ!

De mult nu am mai scris poeme în versuri eterometrice, fără rimă. Voi fi avut idei (sentimente, trăiri), dar – cert lucru – mi-au lipsit condițiile: confortul sufletesc, detașarea de aceste timpuri tulburi, neliniștitoare pe care le traversăm.

30 iul. 2020, joi: Nu aici, pe pământ, ar trebui să fim bogați, ci *dincolo,* în patria noastră cea adevărată – acolo ar trebui să nu fim *săraci*!

– Doamne, m-am retras în mine ca într-o mănăstire!… Inima mea: când toacă, când clopot!

31 iul. 2020, vineri: Vremuri brambura, cu oamenii asemenea vremurilor.

Singura consolare : Natura, plimbările mele zilnice în lumea vegetală, tăcută și superbă.

1 aug. 2020, sâmbătă: Nu îmi plac călătoriile, mai cu seamă cele peste hotare; nu vreau să văd, să simt și să trăiesc și alte feluri de prostii decât cele de la noi: îmi ajung acestea!

Unele femei – vipere-n pantof.

… Căci toate atârnă de vremuri și de împrejurări: afirmație veșnic verde.

2 aug. 2020, duminică: Ce să mai spun – mă respect de nu mai pot, încât aproape că îmi vine să-mi vorbesc cu „excelență”!

Azi dimineață am făcut artă: mi-am „cioplit” barba folosindu-mă de un aparat de tuns Grundig. Operațiunea a durat circa 40 de minute. Îmi place cum a ieșit. Apoi, am rugat-o pe I. să mă tundă, cu același aparat, la 12 mm. Da, acum arăt altfel. Ieri o turistă mi-a afirmat că arăt ca un călugăr; i-am răspuns că asta și vreau, adică să realizez o similitudine între interiorul și exteriorul meu.

Afară este o vară blândă, cu boltă sinilie și aerul cald. De undeva de la vecini se aud cântece de orătănii; gândul îmi fuge la vremurile de odinioară, din perioada sângeorzeană când, tot cam pe vremea asta, mă refugiam pe sub merii de sub deal pentru a citi în tihnă scrierile lui J.J. Rousseau, La Bruyère, Goethe. Apoi, după amiezile, când dogoarea copleșește firea, coboram la Târnavă pentru a mă răcori ori a pescui, în apele acesteia laolaltă cu prietenii Ș.P., P.Ș, H.C. ș.a., toți deja plecați la cele veșnice, rămânând doar eu, încă puțin, pe aici.

Pândesc momentul prielnic pentru a scrie poeme – simt o nevoie în sensul acesta, însă nu am liniștea lăuntrică și nici cea exterioară prielnice.

Citesc Jurnalul lui M. Sorescu. Seci sunt și aceste consemnări, mă așteptam la mai mult lirism din partea acestui autor chiar dacă este vorba de o scriere jurnalieră. Oricum, nu mă miră faptul că pe vremea aceea, anii ’70 –’80 confrații săi îl invidiau aprig pentru vilegiaturile sale poetice internaționale interminabile, poetul fiind mai tot timpul plecat în lume la diferite manifestări poetice. În privința aceasta M.S. a avut noroc, deși nu mi se pare a fi un poet atât de mare pe cât se pare că a fost văzut peste fruntariile țării.

3 aug. 2020, luni: Să-ți deschizi ușile casei pentru a primi tot soiul de oameni, mai cu seamă în aceste vremuri, apoi să le suporți – cu zâmbete! – capriciile și foarte adesea josniciile numai pentru ca să poți prididi financiar, cu alte cuvinte ca să poți supraviețui, ei bine, asta nu-i tocmai lesnicios; colac peste pupăză, mai vine și statul român, cel hrăpăreț, ca să-i dai partea pentru cei care, cocoțați la vârf, mai apoi o fură. Ce pot face: scrâșnesc din dinți și merg mai departe…

În acest context îmi vine în minte un mesaj primit pe WhatsApp: „Învață să nu mai pui totul la suflet. Sufletul tău este un trandafir frumos, roșu, înflorit. Fiecare om care te rănește îți fură o petală. Nu, n-am să-ți spun să-ți închizi sufletul față de oameni. Îți spun doar să cauți persoane care să-ți ocrotească petalele tale, eventual să merite aceste petale.”

Singură imaginea copilăriei mele sângeorzene, doar ea supraviețuiește întregului circ al acestei existențe bizare. Doar ea, copilăria, supraviețuiește dintre toate amintirile: nemânjită cu mizeria omenească copleșitoare și fetidă. Oamenii, care mai sunt, au îmbătrânit, laolaltă cu mine, nu-mi face plăcere să-i revăd. Doar locurile îmi mai spun câte ceva, dar și ele sunt năpădite de pârloage, tot mai multe, tot mai uitate. Iar satul, devenit comună, apoi (botezat) oraș, parcă în batjocură, caricatural – este și el, asemenea dealurilor și câmpurilor năpădit de oameni zgomotoși și primitivi.

După-amiaza, la Sângeorgiu de Pădure. Trec mai întâi pe la cimitirul familiei mele, mă reculeg, rostesc apoi, în gând, câteva rugăciuni

pentru sufletul celor care nu mai sunt în lumea aceasta ciudată și de neînțeles. Merg apoi pe malul drept al Târnavei, uimit fiind de puținătatea apei acesteia, aproape că nu mai este. Atâta câtă mai este: groasă, galbenă-maronie, mocirloasă, îți stârnește greața. Unde-i apa cristalină din anii copilăriei, apa în care ne zbenguiam ziua întreagă vara, scăldându-ne ori pescuind. Clar lucru: Târnava-Mică la Sângeorgiu nu mai există!

Târnava, biata de ea, pulsul ei abia mai bate. Din tot ce a fost odată acest râu, a mai rămas doar o scursoare infectă, îngroșată de dejecții.

Clădirea gării: prăbușită, incendiată și cucerită de buruieni, are drept șef de gară un câine jegos cu lațele umplute de scai și brusturi. Nu mai sunt nici castanii seculari…

„Expediția" mea pe malul râului a trebuit să o întrerup în dreptul proprietății familiei C. Bălăriile, înalte de peste doi metri, mi-au făcut imposibilă înaintarea. Mă reîntorc pe aceeași potecă pe care am venit, fotografiind: sălcii bătrâne, de pe vremea copilăriei mele (au mai rămas doar câteva), apoi dealul părăginit. Găsesc, spre bucuria mea, un lan de floarea-soarelui – imaginea acestuia înveselindu-mi ochii și sufletul.

Biet sat al copilăriei mele, botezat „oraș", parcă în batjocură, cu edili neimplicați în treburile așezării, plictisiți și slabi gospodari…

Mă reîntorc în Sovata cu un gust amar, cu durere în suflet.

Revenit acasă, la Sovata. De pe un balconaș al uneia din camere, toată ziua, bună ziua se aud zarurile zornăind; să pleci de acasă, sute de kilometri pentru o astfel de îndeletnicire… român trebuie să fii! (Varietatea „mâncători de semințe de floarea-soarelui").

4 aug. 2020, marți: Scrisul ca act cultural și terapeutic, dimpreună cu cititul. Imobilitatea specifică acestor îndeletniciri încerc a mi-o compensa cu plimbările – aproape zilnice – în sânul naturii, de unde mai apoi mă reîntorc cu fotografii pe care, după o selecție sumară, le postez pe Net (Facebook).

Din nou lecturi despre Cioran. Îl caut și-l urmăresc „în cascada gândurilor sale încăierate cu haosul". Mă las furat de splendoarea acrobațiilor sale stilistice, a formulărilor adânci, subtile având o putere de fascinație surprinzătoare…

5 aug. 2020, miercuri: Veritabile zile de vară, însorite, cu bolta toată sinilie. Turismul ticăie, în pofida pandemiei. Lumea este, în bună parte, timorată; cu toate astea însă fiind insuficient de precaută. Ceva mai târziu, am să merg pe Valea Sebeș. Am să încerc să ajung prin locurile pe care le-am păstorit timp de aproape patru decenii.

Caietele lui Cioran sunt, pentru mine, opera vieții scriitorului, aici împletindu-se în chip subtil cele două suflete: cel al Simonei (consoartă) și al gânditorului rășinărean. În mintea mea apare, tot mai stăruitoare, năzuința de a reciti – pentru a câta oară? – aceste Caiete; însă mereu amân, ivindu-se alte scrieri care mă fac curios în chip irezistibil, răpindu-mi elanul reluării lecturii scrierilor cioraniene.

Zăpușeală. Din cauza căldurii toropitoare, nu plec prea departe pentru a-mi efectua plimbarea zilnică alegând să mă afund în pădurea din spatele livezii necutezând să mă vâr în cutia metalică încinsă (mașina) pentru a merge departe, pe coclauri.

6 aug. 2020, joi: Scrierile mele îmi sunt *cure analgezice* prin cuvânt. Prin ele încerc a-mi creiona lumea mea interioară, cea compusă din atâtea umbre și prea puține lumini. În felul acesta uit, chiar dacă pentru puțină vreme, de cele împovărătoare ale vieții. Pe zi ce trece avântul meu vital este tot mai diminuat, visurile mi se fac țăndări, iluziile devin praf.

Cu toate dezamăgirile pe care mi le stârnește orice vizită la Sângeorgiu de Pădure, originile mele sunt taine înrădăcinate în sufletul meu, cu imaginile de neșters din vremea copilăriei mele, imagini care nu au nimic comun cu cele (mizerabile!) din Sângeorgiul de azi.

România contemporană: o țară cu oameni superficiali, ironici și petrecăreți, din cale-afară aplecați către hoții…

Lumea sufletească a lui Cioran îmi este copleșitor de apropiată; de aceea și mă aflu ancorat cu lecturile în sfera scrierilor acestui autor.

Convorbiri telefonice, uneori mult prea prelungite. De redus durata acestora!

7 aug. 2020, sâmbătă: Stări sufletești execrabile. Nu văd nicio ieșire, doar uitarea.

Din lecturi: Femeia este senzitivă și instinctuală; sufletul îl are doar prin „deviație” (Adam – coastă – Eva). Prezența femeii în viața bărbatului poate duce la împăcarea temporară, la o uitare reconfortantă („Grația femeii tempereaza tragedia bărbatului). Se pare, afirmă un scriitor, că superficiale și incapabile de a trăi viața la intensități înalte, femeile sunt mai fericite.

Iubirea este un reflex al vieții, pe când tristețea – un reflex al morții. Multele-mi tristeți – venite pe linie maternă, dar foarte multe dobândite, prin proprie osârdie, mi-au anihilat avânturile bucuriei și ale iubirii.

Gândurile mele – cătrănelile mele – dacă sunt smuls din ele, nu mă mai simt bine!

După-amiaza. Incursiune prin bălăriile de pe malul drept al Târnavei-Mici , la Sovata. Frumoase și astea, acum când începe toamna a miji. Mă uit la pământurile lăsate în paragină, pârloage peste tot. Cu câțiva ani în urmă acestea erau lucrate, acum sunt lăsate de izbeliște. În loc să le facă productive, oamenii împing cărucioare prin supermarketuri și cumpără otrăvuri cu bani de împrumut, de la U.E. doamne ferește ca cineva să mai lucreze! Suntem un popor pierdut.

9 aug. 2020, duminică: De Cioran, ca scriitor, m-am atașat intens mai cu seamă atunci când i-am citit și recitit Caietele, apoi Convorbirile, precum și scrisorile. Și, nu în ultimul rând, m-au apropiat mult de acest autor povestirile cunoscuților despre omul Cioran. Mai apoi, filmul lui G. Liiceanu despre scriitorul din Rășinari a avut asupră-mi o influență determinantă, covârșitoare.

Sovata, în prezent, năpădită de turiști și, mai cu seamă, de ale lor mașini. Oamenii își caută relaxarea, în aglomerare?! Nu sunt locuri de parcare; la restaurante, din cauza distanțării, iarăși cozi – așadar, stres.

Nu îmi mai vine să ies în stațiune. Tot ceea ce îmi este dat să văd în jur mă contrariază, stârnindu-mi neliniștea.

Vârsta noastră, a mea și a Idei, începe să devină un inconvenient în activitatea turistică pe care o desfășurăm. Târâș-grăpiș mergem înainte, conștienți că vârsta la care am ajuns începe să devină o povară.

10 aug. 2020, luni: Lumea a ales să se îndepărteze de simplitate, să se despartă de vechile – și sănătoasele – tradiții; lucrul cu propriile sale mâini, respectul Naturii și credința sinceră în Dumnezeu îi aduceau omenirii infinit mai multe foloase decât toate „comoditățile" aparente ale vieții actuale. Dar noi, oamenii, am optat pentru „progres", în felul acesta părăsind calea cea bună – calea dreaptă. Acum, culegem roadele.

A-ți accepta sfârșitul cu liniștea deplină a credinciosului creștin care întrevede dincolo de hotarele vieții pământești izbăvirea de suferință, sfârșitul epuizării, a bolii inerente existenței în lumea aceasta materială.

România, acum și-n totdeauna: domoală, resemnată, mediocră, cultivă o spectaculoasă indiferență fundamentală pe o profundă lipsă de încredere în tot și în toate. Românii pe lângă multe alte „hibe" o mai au și pe aceea de a fi înțepeniți într-un naționalism blând, fapt care ne trage înapoi *căruța* pe făgașul zdruncinat al istoriei. La toate astea se mai adaugă un continuu dezmăț al nației, combinat cu iresponsabilitatea, incompetența, slugărnicia și neseriozitatea proverbiale ale acestui neam.

În lumea aceasta este prea multă libertate, adeseori ajungând să fie lipsită de bună-cuviință, lipsite fiind principiile îngrăditoare.

11 aug. 2020, marți: Nu scriu ficțiune deoarece m-am obișnuit să mă descriu sincer, fără a mă ascunde, prin aceste consemnări jurnaliere ale mele.

Viața, astăzi, în lumea toată, este deprimantă și neliniștitoare. Oamenii caută cu disperare modalități de uitare, de ieșire din această situație ingrată; una din aceste refugii este și turismul furibund din această perioadă: turism motorizat, zgomotos din cale afară, agitat.

12 aug. 2020, miercuri: Vârf de sezon turistic. Indispoziții fizice, mai cu seamă I., dar, cu vârf și îndesat și eu.

La 70 de ani acest soi de activitate a devenit anevoioasă. În anul viitor (d.v.t. = dacă vom trăi!) va trebui să ne gândim serios cum să ne continuăm această îndeletnicire care, în definitiv, ne este vitală – ea asigurându-ne siguranța financiară cea de toate zilele, nicidecum pensiile (nesimțite!).

13 aug. 2020, joi: Resemnarea și scepticismul, dimpreună cu o exagerată pasivitate a acestui popor român – sunt de, de-a dreptul revoltătoare.

14 aug. 2020, vineri: Invazie turistică de zile mari, în ciuda pandemiei. Neastâmpărul omului nu are margini, nu cunoaște opreliști.

Zi toridă. După-amiaza. Evadez în pădurea din spatele livezii. Fotografiez. Astăzi: cerul, arbori și flori!

15 aug. 2020, sâmbătă: Am încercat în toată viața mea să iau din „flori" doar ceea ce am simțit că îmi trebuie, că îmi poate folosi pentru acum și pentru mai târziu. Se pare însă că în relativul meu nesaț, mi-a fost dat să iau și otravă pe lângă nectar.

Se afirmă că persoana fizică este întotdeauna inferioară autorului unei scrieri. Cert lucru, îndărătul condeiului autorii se pot ascunde de minune.

16 aug. 2020, duminică: Tăria blândeții și puterea virtuții: nu le am! nu, nici pe acestea nu le am în „dotare"!

Pandemia – născătoare de neliniști de multe ori vecine cu patologia. Adesea, viețile ne sunt măcinate de poveri greu de cuprins în cuvinte. Omul tace, se-ncovoaie și își duce povara-i destinată până când sub greutatea acesteia se prăbușește iremediabil.

Azi dimineață în timp ce udam florile – frumoasele cercelușe, begonii și mușcate, mă gândeam la splendoarea lor tăcută, întrebându-mă:
– Oare ele cunosc *plăcerea* și *durerea*, aceste două mari provocări ale ființei omenești?

Ca bărbat, de șapte decenii, am desigur și vini, păcate, multe. Majoritatea acestora au avut consecințe incomode, stresante, multe dintre ele împovărându-mi conștiința, sufletu-mi. La ce bun oare nevoia de plăceri a omului dacă prețul lor este atât de scump?

Natura începe iarăși a îmbătrâni: cad frunzele arborilor, ierburile pălesc, numărul florilor încă strălucitoare, viabile, se împuținează. Oricum, Natura rămâne tânără, fermecătoare, revigorându-se mereu, în mod continuu.

17 aug. 2020, luni: Frunzărit „Despre lucrurile ultime” (Otto Weininger). M-a dezamăgit cumplit și definitiv și această scriere.

Plata plăcerilor trecătoare – și amăgitoare – este: durerea veșnică. Așa ne trebuie!

Prea puțin ne preocupăm de suflet în această viață, deși știm prea bine că dacă sufletul „pleacă”, trupul rămâne o entitate nesemnificativă, moartă. Așadar, mai puțină trândăvie și mai multă osteneală pentru mântuirea sufletelor noastre. Cu alte cuvinte: totul pentru mântuirea sufletelor noastre!

18 aug. 2020, marți: Dacă Târnava-Mică, la Sângeorgiu de Pădure, nu mai e „mică”, ci aproape că nu mai e deloc, acest fapt se explică prin captarea apelor unor afluenți importanți ai acestui râu și, în acest fel, constituirea Lacului de acumulare Bezidul Nou prin construirea unui baraj în aval de vechiul sat cu același nume. Principalele trei motive care au impus această soluție hidrologică au fost: asigurarea Termocentralei Fântânele cu apa necesară, asigurarea cu apa necesară a Combinatului chimic Târnăveni și, nu în ultimul rând, prevenirea inundațiilor în aval de Sângeorgiu. În prezent primele două pricini de ființare a Lacului de acumulare nu mai sunt valabile, Termocentrala și Combinatul nemaiexistând; prin urmare, rămâne singurul argument: prevenirea inundațiilor. Consider că această justificare este insuficientă astăzi pentru uriașul sacrificiu al celor 169 de foști locuitori ai Bezidului Nou, familii care au fost dislocate din vechea lor vatră, înaintea inundării din 1988.

… Se zice că după ce satul a fost acoperit de ape, ani de-a rândul primăvara veneau rândunelele zburând în rotocoale deasupra apelor în căutarea cuiburilor. (În decursul anilor, pe malul lacului au răsărit puzderii de case de vacanță; aici omul nu mai lucrează, el vine să trândăvească, să se „relaxeze”. Or acest soi de oameni rândunelelor nu le place.

19 aug. 2020, miercuri: Opinteli turistice cu gâfâieli. Lihniți, mergem înainte ajutați, contra cost, de o cameristă.

Traiul în pace lăuntrică: ce lucru mare! Să reușești să viețuiești fără uri, gelozii, obsesii și orgolii – un trai ideal. Încă nu am reușit să aflu dacă mintea îmi este prieten ori dușman. Situația, postura ei cred că este alternantă.

Cunosc pe cineva care recunoaște că este prost; și, culmea, o duce foarte bine!

Alergarea, de colo-colo este de prisos, deoarece pacea și satisfacția nu vin din afară, ele vine mereu din interior!

Bolnav, dar în viață – tot e ceva și asta.

Să-ți muți mintea de la cele materiale la cele spirituale: ce salt uriaș, superior calitativ!

20 aug. 2020, joi: Astăzi, Ziua națională a Ungariei. Cu exact treizeci nouă de ani în urmă eram acolo, pe malul Dunării, în fața Parlamentului, fotografiind cu sârg imagini din Capitala Ungariei. Patru decenii… trecură, zburară. Eu, tot pe-aici, pe malul Târnavei-Mici.

21 aug. 2020, vineri: Ce vremuri ne sunt date a le trăi! În aceste timpuri nu se poate să nu fii îngrijorat și abătut; și, în afară de astea, neliniștit din cauza apăsării deceniilor pe care le-am acumulat. Viața a fost și înainte de pandemie dificilă, cu prea multe absurdități și excese de toate felurile. Acum însă, în actualul context, existența ne este copleșită, îngreunată din cale afară, contorsionată de toate cele.

22 aug. 2020, sâmbătă: Alergături pentru bunul mers al activității turistice, fapt epuizant, atât Idei, cât și mie, având în vedere povara anilor oboseala iscată de aceștia. Eu mă mai refugiez, zilnic aproape, timp de o oră-două, undeva în sânul Naturii, departe de om.

23 aug. 2020, duminică: Dogoarea zilei mă determină să plec mai târziu la plimbarea cotidiană. Odată ajuns în mediul mult plăcut mie, fotografiez primele semne de întomnare ivite pe plai.

Noaptea: tunete și fulgere însoțite de o ploaie blândă, liniștitoare de sfârșit de vară…

24 aug. 2020, luni: Citesc despre sensul ultim al începutului și sfârșitului lucrurilor. De o bună vreme mă tot învârt în jurul Facerii (Genezei), fermecat, acaparat de această „poveste”. Nu mă voi sătura tot căutând pricina tuturor lucrurilor: de ce suntem noi aici, de ce suntem așa cum suntem, de ce „o pățim” atât de rău?!

25 aug. 2020, marți: Alte opinteli turistice; le simt povara, dar ce ne-am face fără această „povară”?

Despre începuturile noastre, ale omenirii: „La început lumea a fost nestricăcioasă, de un rang mai înalt decât lumea materială, cea care a luat naștere după căderea omului”. Această lume cu ale sale lucruri minunate au fost văzute doar de către Adam și Eva. Le vor mai putea revedea oare vreodată oamenii acele chipuri ale frumuseții de care lumea zidită întru început era plină? Acea frumusețe a lumii de început a fost nimicită de păcatul cunoașterii primilor oameni. Asemenea Raiului, omul înainte de cădere fusese „nestricăcios”. Prin urmare, toată zbaterea noastră este – ar trebui să fie – îndreptată către întoarcerea la starea primordială.

26 aug. 2020, miercuri: Lecturi despre creștinism; mă „documentez” despre ce anume urmează să fac în viața veșnică! Încerc a mă dumiri de unde vin și unde urmează a mă duce, încercând să aflu scopul vieții mele aici, pe pământ. Rețin: –Scriptura trebuie să fie înțeleasă așa cum a fost scrisă. Apoi: Dumnezeu este curat, duhovnicesc, fără mădulare trupești, iar faptele Sale sunt descrise în Scriptură așa cum ne apar nouă.

După-amiaza. Pe Valea Isopul de Sus unde nu am mai fost din 2004, înainte vreme și valea aceasta făcând parte din districtul meu, treceam zilnic pe aici. Simt greutatea tăvălugului timpului.

27 aug. 2020, joi: Creaționism – evoluționism. Cât de mic, insignifiant și de neștiutor este infatuatul om!

Nimic nu pricepem, căci toate întâmplările creației sunt miraculoase nesupunându-se legilor firii, experiența noastră pentru a le înțelege fiind infimă.

În fiecare zi a facerii Dumnezeu dă poruncă ce devine legea firii pentru toată vremea de după aceea. (În ziua a treia, firea apelor primește poruncă să curgă; și apele niciodată nu obosesc, silite fiind necontenit de porunca aceea divină.)

28 aug. 2020, vineri: Duhul este *cea mai înaltă* parte a sufletului.

Cunoașterea propriei firi: Pomul cunoștinței binelui și răului?

Dacă la început omului i s-a destinat (rânduit) Raiul ca loc de sălășluire – „un ținut cu adevărat dumnezeiesc și o locuință vrednică de cel făcut după chipul lui Dumnezeu" –, în prezent Raiul a ajuns iad, prin nerespectarea poruncilor lui Dumnezeu. De aceea, omul dezamăgit își caută bucuria în „pământul din afara fostului Rai", loc menit nu spre locuința omului, ci a fiarelor sălbatice și a târâtoarelor, de cele mai multe ori aici regăsindu-și omul Raiul pierdut.

(Mama Evei? Coasta lui Adam.)

29 aug. 2020, sâmbătă: „Pentru că după *chipul Său* l-a făcut Dumnezeu pe om, adică: nemuritor și singur stăpânitor". Dar omul a căzut din Rai. Patimile cele mai multe ne-au luat cu totul în stăpânire.

În murmurul cel plin de pace al codrilor unde mă retrag aproape zilnic, fie și pentru o oră-două, văd amintirea Raiului de verdeață lăsat nouă la început spre sălășluire și hrană. *În Rai, diavolul, pizmaș pe om, creatură de rând, din tină făcută, cu nădejde de viață veșnică, diavolul, cu mai înaltă fire (înger decăzut), atacă omul nu prin bărbat, ci prin femeie, știind că doar Adam auzise porunca divină, pe când Eva* o *știe doar indirect*, putând fi, în consecință, mai înclinată spre a nu i se supune Lui. Și, uite așa, a început pătimașa viețuire a omului pe acest pământ…

30 aug. 2020, duminică: Nervii mei au ajuns să fie pe sponci. Târâș-grăpiș ieșim din sezonul estival. În condițiile date – pandemie – numai ușor nu ne-a putut fi. Dar să nu mă lamentez.

31 aug. 2020, luni: Om = boală = moarte; prin moarte „se topește firea noastră dobitocească”. Scăpând de boală, te eliberezi de trudă, pui capăt necazurilor și grijilor, încetează suferințele trupești. Poftim, alege!

Traiul meu: zilnic, îmbătrânind, mă desprind nu atât de durere, cât mai cu seamă de iluziile pe care până de curând le credeam a fi realități. Ca să răzbat în hățișul tot mai obositor al vieții, mă consolez cu frumusețea Naturii, dimpreună cu plăcerea lecturii unor scrieri mult plăcute mie. În această îndeletnicire mă reîntorc, iar și iar, la Cioran – cel cu opera constând dintr-o sumă de fragmente, pline se sevă, de lirism și de profunzime. De Ziua Limbii Române îmi vine în minte o afirmație a lui Fănuș Neagu: „Pentru mine, limba română e distanța dintre inimă și umbra ei, care se numește suflet!”

1 sept. 2020, marți: An *bolnav*, vremuri nefirești, neliniștitoare, oameni agitați (disperați?) alergând de colo-colo, căutându-și amăgiri, pricini de uitare. În van sunt toate.

2 sept. 2020, miercuri: Obligații (constrângeri), resemnări, umilințe – acestea îmi sunt date a le vedea și a le trăi, oriunde m-aș îndrepta. Apoi, concentrându-mi privirile asupra-mi, îmi este dat să văd meschinăriile și mizeriile acestui trup al meu îmbătrânit și tot mai obosit.

Cioran – un personaj cu un destin asumat: fără loc de muncă, fără proprietate, fără cetățenie și fără patrie; prin urmare, un om liber, descătușat întrutotul de toate cele.

3 sept. 2020, joi: La început Dumnezeu l-a făcut pe om pur, bun și cu „o natură nobilă”.

Doamne, ce a putut să ajungă această creatură, drept urmare a faptului că s-a lăsat orbit de „înțelepciunea” diavolului! Și uite-așa: omul piere, însă păcatul nu o să dispară nicicând, atâta timp cât omul se va tot naște pe pământ.

4 sept. 2020, vineri: Prin bălării și spinării pline cu urme de urși (unele… aburinde!), eu căutând a mă întâlni cu Toamna, nicidecum cu ursul.

Acasă. Din 51 de imagini „culese”, finalmente rămân doar cu trei pentru a le posta pe Facebook.

5 sept. 2020, sâmbătă: Omul – biata ființă! Dintr-o stare de ființă desăvârșită, cum era la început, cade, tot cade, într-o stare de total declin din care nu se mai întrevede nicio cale de întoarcere la Dumnezeu. Chipul actual al omului este înnegrit de păcat; și așa va rămâne cât timp va hălădui acesta pe pământ.

Dintr-o mărturisire a Simonei Boué despre Cioran: „În 50 de ani, cât am locuit împreună, nu cred că am intrat decât de câteva ori în biroul lui. Avea o dezorganizare organizată. La el în cameră nu intra nici menajarea. În odaie, un pat scurt, aproape cât un pat de copil, acoperit cu o scoarță țesută chiar de mama lui. Iar sus, o lucarnă prin care trec leneș norii Parisului”.

Îmi place imaginea aceasta, vizibilă și în cele câteva – puține – filmări petrecute în cămăruța lui. Am în fața ochilor grămada dezordonată cu cărți aflate între masa lui de lucru și perete, apoi masa și scaunul din răchită, fereastra, vaza cu flori, balconașul mansardei și… norii Parisului, ușa scorojită, cu tăblia revopsită stângaci, cu o nuanță de alb murdar, distonând cu albul de fond inițial. De câte ori am intrat, imaginar, în această chilioară!

Tevatura facturării unui sejur de trei nopți. Incredibilă tipicărie din partea familiei S. M-au sleit!

6 sept. 2020, duminică: Dimineți reci. Încet-încet nuanța zilelor începe să devină aurie. Decorul e în continuă schimbare: culorile încep parada!

Am cunoscut persoane distante, lipsite de afecțiune, incapabile de iubire. Cât pot fi de dizgrațioase!

Să poți trăi în liniște, interioară și exterioară, este imediat după sănătate cel mai important criteriu al existenței omului – însuși izvorul sănătății. Rar se poate lăuda cineva cu așa ceva.

Ce mai fac în afară de turism? Citesc, mult, apoi scriu, zilnic, în aceste caiete. În continuare, pe cât îmi este cu putință, îmi fac zilnic plimbarea în Natură de unde „culeg”, de ici-colo, frânturi de imagini pe

care, ajuns acasă, le transfer pe Facebook, spre bucuria mea și a câtorva privitori fideli.

Vizită, neanunțată, a surorii mele și a soțului ei. Pe o căldură torida, din primele ore ale după-amiezii, pornim într-o plimbare printre lacuri. Duminică fiind, e încă multă lume pe terase, pe alei, în apa lacurilor. Reîntorși din plimbare o ajutăm pe Ida să prepare zacuscă.

7 sept. 2020, luni: Lecturi din Biblie (Geneza).

Cele două mari blesteme dumnezeiești, rostite asupra lui Adam și asupra lui Cain: în cazul lui Adam, Dumnezeu îi spuse: „Blestemat fie *pământul* acum din pricina ta (Fac. 3: 17)”. În cazul lui Cain: „ … pribeag și fugar să fii tu pe pământ, când vei lucra pământul, acesta să nu-ți mai dea roadele sale”(Fac. 4: 12). Așadar, mai întâi, pământul pe care trăim este blestemat urmare a făptuirii lui Adam; apoi, alte și alte păcate urmate de pedepsele cuvenite.

Am constat, de atâtea ori, că tipii *normali*, sănătoși și musculoși au altceva de făcut pe acest pământ decât să fie și inteligenți.

Fiindcă buletinul meteo ne promite că la Sovata vor urma câteva săptămâni senine (la propriu!), să încerc să profit de ele.

8 sept. 2020, marți: Săvârșesc a treia încercare de traducere, prin intermediul Google, a corespondenței dintre Cioran și A. Guerne. Ajung până la a zecea scrisoare. Nemulțumit, total, de calitatea traducerii, abandonez iarăși. Păcat că nu se editează și la noi în țară această corespondență!

Oamenii astăzi sunt tot mai înclinați către rău și către înfricoșătoare proiecte orgolioase care îl minimizează pe Dumnezeu, mergând până la a-L exclude. Să cutezi să măsori dumnezeiescul cu rațiunea omenească – ce greșeală nesăbuită!

Științele din ziua de azi se află într-o stare de „ignoranță doctă”; în acest context creștinismul vine ca o simplificare mângâietoare.

9 sept. 2020, miercuri: Firea căzută, stricăcioasă, pe care o are omul, ca urmare a căderii. Ce catastrofă traiul pe pământ, urmare acestui păcat!

Verdele a pălit și el; oare de oboseală?

<u>10 sept. 2020, miercuri:</u> Din lecturi. Diavolul este superior omului deoarece nu este supus trupului. Trupul este un element inferior, deci diavolul ne este superior. Dar omul urmează să dobândească ceea ce diavolul a pierdut, adică Raiul și Cerul. De aceea, până azi, diavolul este numai mânie!

Zilele sunt splendide, meteorologic: senine toată ziua, zăpușeală (28° C). Cei câțiva turiști cazați la noi îmi propun ca seara să le dau căldură. Mă uit la ei dacă nu cumva glumesc. Nu, inșii nu glumesc deloc. E cald ca vara, ei vor calorifere încinse seara. Îi privesc uimit și tac.

<u>11 sept. 2020, vineri:</u> Nopțile și diminețile sunt, cu adevărat, răcoroase, dar nu într-atât încât să fie nevoie de încălzire în camere; dă-o încolo…

Mă zbat să obțin niște scrieri ale Ieruncilor (Monica și Virgil); nu le-am cumpărat atunci, în anul apariției lor (2000), acum scotocesc prin online, prin toate „văgăunile”, dar degeaba: nu dau de ele; de ce această trebuință? Din dragoste de Cioran, personaj care apare des în consemnările Monicăi Lovinescu, aceasta reușind să-l surprindă atât de perfect, de natural. Apoi, descrierea atmosferei pariziene din acei ani când exilul românesc, reprezentanții lui de vază – Cioran, Ionescu, Eliade, Monica, Ierunca… – era foarte activ și îndrăgit de toți cei de acasă, din România.

Zilele mele: zile septuagenare, adică amăgiri, dezamăgiri – mai mult dezamăgiri, căci a mă mai amăgi cu ceva, mi-e imposibil…

„Allo, allo…” serialul de televiziune britanic (1982-1992) îl revăd pentru a doua oară, metodic, sistematic: câte un episod în fiecare zi, în total fiind vorba de aproape 90 de episoade. Le iau ca pe niște tablete revigorante, binefăcătoare (mie).

Mă-ncearcă o nedumerire: – Dacă din punct de vedere social, cultural și individual Biblia dă demnitate rasei umane, de ce nu este citită și, mai ales, crezută cu mai multă convingere?!

Vremuri neliniștitor de tulburi. Unde îi este dat omenirii să ajungă?

12 sept. 2020, sâmbătă: Jim Irwin, astronaut pe Apollo 15 scria: „Este mult mai important că Dumnezeu a umblat pe Pământ, decât că omul a umblat pe Lună”. Este evident că niciuna din realizările omului în spațiu nu se poate compara cu minunea acelui moment în care Dumnezeu a pășit din Eternitate în Timp.

Adeseori mă întreb: – Oare Îl caut cu adevărat pe Dumnezeu ori preocuparea mea în această direcție este doar o consecință de natură superstițios-religioasă?

Dacă omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, faptul acesta înseamnă că noi, oamenii, trebuie să avem *ceva* mai valoros decât trupul în care ne este dat să ne trăim viața pământească, anume: Duhul!

13 sept. 2020, duminică: Omul – ființa păcătoasă nu numai prin naștere, ci și prin fapte, căci copii ai neascultării suntem cu toții. Numitorul comun al tuturor faptelor vieții noastre este Păcatul: cel moștenit, precum și cel personal făptuit.

14 sept. 2020, luni: Timpuri putrede. Omul este prea obosit și speriat. Șandramaua se zgâlțâie și scârțâie alarmant.

Cititul, ca și scrisul, înseamnă izolare cu bucurie! Nu pot renunța la lectură, nici la scris, de teamă ca nu cumva ființa-mi sufletească să nu se sfrijească. Fără aceste îndeletniciri simt că m-aș înnegura infinit mai mult decât sunt.

Mă lupt enorm cu mine însumi (…pentru te miri ce!), încât mi-e imposibil să mă mai pot bucura de ceva. Continui să-mi hrănesc iluziile cum pot – și cât pot – pentru a putea merge înainte, evitând prăbușirea. Mă neliniștește luciditatea mea permanentă, dimpreună cu neputința de a mă putea iluziona prea mult. Oricum, dacă vrei să nu cazi în propriu-ți hău, găsirea în permanență a unui rost, a unui obiectiv de atins, bine definit, este vital necesară în existența aceasta.

Atunci când „aici” am să-mi închei șederea, ce călătorie mă va aștepta totuși?! Mor de curiozitate!

15 sept. 2020, marți: Unchiul meu, Geo, se află la Sângeorgiu de Pădure, la vărul R. Geo, cu care am vorbit ieri la telefon, afirmă că

va sta două luni la Sângeorgiu, timp în care mă gândesc că îl voi putea aduce și la noi câteva zile. Acest unchi al meu a rămas ultimul dintre cei șapte frați ai tatălui meu; cât despre cei ai mamei, aceștia nu mai sunt din 2016: nici unchi, nici mătuși.

… Sângeorgiul – satul meu din gând; localitatea reală, actuală, este – din păcate – tristă, dezamăgitoare.

Înaintarea în vârstă, a oricărui om, înseamnă o diminuare pe plan fizic; poate chiar și pe plan spiritual, în cele mai multe cazuri, deși se afirmă contrariul, adică bătrânețea ar fi un factor de îmbogățire, de spor al înțelepciunii.

Activitatea turistică, la noi, s-a încheiat. Brusc s-a instaurat liniștea exterioară; în ce privește cea interioară, aceasta-i vraiște!

Jurnalul lui G.G. – o scriere fără stil, fără har; cu toate acestea am ajuns, iată, la volumul IV. Ajuns aici, voi face o pauză, continuarea lecturii celui de-al patrulea volum urmând nu știu când.

După-amiaza pe Valea Iuhodului Tekeres, vale pe care am ctitorit pădurile, ca șef de district, timp de peste 31 de ani. După o absență de mai bine de16 ani, aspectul văii cu ale ei păduri a devenit altul, cu totul altul decât imaginea pe care o aveam în memorie. Multe locuri mi-au fost greu de recunoscut, arboretele schimbându-și înfățișarea în cele aproape două decenii trecute.

16 sept. 2020, miercuri: Citesc *Jurnal esențial* al Monicăi Lovinescu. Notațiile autoarei sunt reci și seci, fără nicio literaturizare, fără un stil așa cum mă așteptam să fie. Așa stând lucrurile, lectura jurnalului devine destul de anevoioasă. La un moment dat, pomenind de volumul de memorii al lui M. Eliade, autoarea afirmă că îi reproșează lui M.E. nu atât lipsa de stil, cât mai degrabă *lipsa de freamăt*. Mi se pare că această remarcă este perfect valabilă și scrierii diaristice ale acesteia.

Scrierile supradimensionate mă exasperează, motiv pentru care mă și feresc de lectura romanelor.

Viața mi-am trăit-o mai mult, prea mult, în „interior”, prea puțin și în exterior, exceptând unele *blânde ispite* în fața cărora nu am putut rezista. Dacă a fost bine, dacă a fost rău – Dumnezeu să mă judece; oricum, cert este că *ele* au fost…

Îmi vine în minte o întrebare pe care mi-a adresat-o într-o pauză, la liceu fiind, cred că în clasa a XII-a, colegul D.T.: — Mă B., de ce ești tu atât de serios tot timpul?!

La această nelămurire a lui i-am răspuns: — Ia determină-mă să râd! T. m-a privit îndelung, cu o mimică mai gravă decât a mea, apoi m-a părăsit, eu rămânând cu misterul meu, el cu nedumerirea lui. Privind acum, peste decenii, trebuie să mărturisesc că și atunci, în adolescență, ca și acum, am trăit cu o exagerată încordare gravă, serioasă, fiecare clipă a existenței mele. Pentru mine atunci, ca și acum, adevărurile vieții au fost și au rămas, lipsite de mari prilejuri de bucurie.

17 sept. 2020, joi: Insomnii. Citesc volumul de poeme ale lui Richard Brautigan: *Ilustrată din Chinatown*. 140 de pagini și cam tot atâtea poeme deșucheate ale unui autor de asemenea deșucheat, mort de tânăr, la nici 50 de ani, prin sinucidere. Cert lucru, mi-au plăcut poemele, așa năstrușnice cum sunt…

Am timp și o predispoziție sufletească pentru a-mi folosi gândirea prea mult; prin urmare, în acest mod nefăcând altceva decât să-mi exacerbez nefericirea. Am optat, de la o vreme, pentru o viață tihnită (!) în locul unei existențe a trăirii puternice. Însă felul acesta de viață mă determină să fiu și mai nesatisfăcut decât un trai tumultuos, îmbibat cu plăceri fel și fel. Dar ce mai pot face, la această vârstă și în această stare, decât să îmi continui drumul sortit.

Dacă B.G. – „marele american" afirmă că pandemia va mai dura încă doi ani, atunci nu cumva face parte din grupul de „regizori" ai acestei tevaturi?

– Doamne, nu-mi anula tristețea, dar te rog diluează-mi-o cu niscaiva stropi de bucurie; măcar câțiva stropi!…

Mă-ntreb: ce vor rămâne, oare, din toate scrierile mele, ce se va alege din ele după „plecarea" mea?

18 sept. 2020, vineri: Stări de neliniște produse de pricini diferite; deh, mă macin și eu cum pot.

După-amiaza. Împreună cu I. culegem de pe doi pruni din livadă roadele mari, dulci, pârguite. Risc a mă urca pe pomi, altă modalitate

nu-i; apoi cu un băț bat bieții pruni de parcă ar fi cu ceva vinovați că au dat naștere la poame dulci ca mierea, bat cu îndârjire, neiertând nicio prună, chiar dacă unele se mai pitesc în spatele unor frunze. În timp ce le aplic acest tratament, tot timpul mă gândesc că, poate, se va găsi vreuna dintre prune care se va revolta și mă va face să alunec pe ea azvârlindu-mă prin iarbă, resturi de lujeri și frunze. Recolta adusă în foișorul din curte este supusă scoaterii de sâmburi, urmând ca mâine să fie transformate, pe plita sobei foișorului, în magiun.

19 sept. 2020, sâmbătă: De o bună vreme, somn deficitar – ca și cum nu ar fi îndeajuns celelalte multe alte deficiențe într-ale odihnei mele.

I. cade pe scara intrării principale lovindu-se puternic la antebrațul stâng, producându-și o rană deschisă, ușor sângerândă; totodată, acuză dureri la coasta dreaptă, la picioare și la cap. Încet, începe să-și revină, nefiind nevoie de intervenție medicală. Norocul nostru este că nu s-a produs nicio fractură, că nicio contuzie nu are consecințe grave. Slavă Domnului!

20 sept. 2020, duminică: E toamnă. Tăcerea curții este totală; doar câte o frunză se aude, din când în când, picând cu un ușor zgomot metalic – apoi, iar liniște. Arareori câte o mierlă guralivă țipă ca să se afle în treabă, zburând de pe un scoruș pe altul. Zilele sunt senine, soarele își cerne razele prin frunzișul arborilor din preajmă atinși de rugina acestei toamne.

Răsfoiesc volumul meu de poeme: *Și pietrele îmbătrânesc*… Toate poemele alcătuitoare ale acestui volum sunt ticluite în versuri albe, suflul liric nefiind la toate poeziile suficient de intens. Dar, așa am simțit, așa le-am scris la un moment dat al existenței mele.

Pentru ca expresiile anumitor stări sufletești ale mele să se ivească spre a-mi reda anumite trăiri, este nevoie ca să trudesc, să mă zbucium, atât în viu grai, cât și în scris. În viul grai aceste *opintiri* sunt vădite, poate și enervante pentru cei care mă ascultă.

Senzație resimțită în pădure: Arborii cu crengile peste mine aplecate își leapădă încet frunzele galbene. De sus, de pe o ramură, o mierlă

îmi șoptește: — Nu te mai plânge, totul va fi bine! Și, mai cu seamă, nu te mai zbate! Eu tac și merg mai departe ca și cum nimic nu aș fi auzit.

În poeziile mele, rimele nu s-au născut: nu a fost să fie. În locul lor se iviră doar nori și ape tulburi, furtuni și disperări.

… Toamna pădurea-i măestru pictor și compozitor de simfonii superbe – trebuie doar să ai ochi de văzut și urechi de auzit.

Soarta. Îl bate pe om, așa cum eu am bătut prunul deunăzi; ba chiar mai crunt. Prunul mi-a dat poame, pe când eu?

<u>21 sept. 2020, luni:</u> Saturație și dezgust. Șobolanii politici au ieșit din nou din vizuină, pozând în servitori. Cum de îi mai rabdă pământul?!

Fără lecturi și pasiunea de a mâzgăli hârtia, viața mi-ar fi fadă, poate chiar imposibilă. De aceea, m-am și „blindat” cu multe cărți în preajma mea, încă din tinerețe.

Viața toată m-am zvârcolit și m-am tot crispat pentru te miri ce pricini: unele de-a dreptul false, altele reale. Eu, acum, sunt fructul – copt – al acestor stări.

Deși nu ar trebui, acum, în prag de aniversare (rotundă!) mă împresoară un persistent amar de toamnă.

Nu am crescut într-o familie deosebit de religioasă. Părinții mei, ortodocși, nu frecventau biserica decât la evenimente deosebite: înmormântări, nunți, botezuri… Acasă, firește sărbătoream evenimentele creștin-ortodoxe: Paștele, Crăciunul, însă fără mare strălucire. De Crăciun aveam, desigur, ca daruri: bomboane de pom, nuci, creioane și niscaiva obiecte vestimentare; însă Pom de Crăciun foarte rar s-a întâmplat să ne lumineze această sfântă sărbătoare.

Rugăciuni acasă nu mi-a fost dat să aud; doar la bunicii materni am auzit de câteva ori, dormind noaptea la ei, rostindu-se în surdină cuvinte nedeslușite înainte de culcare. Aici, la bunici, mi s-a întâmplat a mă întâlni cu rugăciunea: taman în… podul casei acestora. Scotocind odată printre obiecte lepădate în praful adunat în decenii multe pe dușumea, pe căpriori și pe țigle, în timp ce priveam cu teamă cuiburile de viespi fixate pe țiglele acoperișului, am văzut un sul de hârtie dosit între un căprior și o țiglă. Scoțându-l și scuturându-l de praful gros, am putut

să-i văd titlul: „Carte de rugăciuni pentru vremuri de pace și războiu – 1932”. Desigur, am luat cu mine cărticica. Acasă, pe ascuns, am început a o răsfoi cu atenție, treptat deschizându-mi-se un alt orizont, alte perspective – o altă lume, anume cea religioasă, până acum de mine neștiută, necunoscută. Era prin anul 1960… Atunci, la început în podul casei bunicilor, apoi în pivnița de acasă, pitit ca să nu fiu depistat în flagrantă încercare de apropiere de Dumnezeu – aici am încercat să-L descopăr pe Atotputernicul. Pe atunci, acolo în pivniță, între mine și Dumnezeu vedeam un hău de netrecut. Așa că, mă rugam adesea, așteptând un semn de la El. De atunci, din copilărie, mă străduiesc să aflu o cale de a putea trece abisul dintre mine și El; din păcate, nu mă pot lăuda că aș fi progresat considerabil.

Acum, la 70 de ani, sunt încă în mare dilemă: Oare nu cumva noi, oamenii, L-am creat pe Dumnezeu după chipul și asemănarea noastră și nu invers?

(Cred în Tine, Doamne, ajută necredinței mele!).

22 sept. 2020, marți: Sufletul se află în trup. Atunci când acesta, sufletul, este decorporalizat sufletul devine *spirit*. Așadar, spiritul, numit și *duh*, este suflet fără povara trupului.

Ceea ce omul simte ca o lipsă – acesta este Dumnezeu. (Feuerbach).

Tot căutând a mă dumiri în privința divinității, mai mult mă afund în nedumeriri. Am decis, azi, acum, să accept totul ce nu-mi este clar, priceput, să accept toate neclaritățile ca fiind *taine,* apoi să merg înainte.

Conform unui dicton, cultura este ceea ce rămâne după ce am uitat totul. Cunosc persoane care chiar au uitat totul, se simt bine mersi, fără să se îngrijoreze de absența culturii din sfera personalității lor. Acești inși nici nu se gândesc să capete o spoială de cultură, ei aflându-se pe un alt făgaș: cel al propășirii materiale.

Frunzăresc din când în când, scrieri cioraniene. Savurez lirismul său sumbru, apocaliptic pe alocuri, acaparant însă peste tot.

Aș vrea să mai admir o dată o aversă care se năpustește asupra Lacului Ursu. Secvența se lasă așteptată.

Remarc, din nou, că predispoziția mea de a mă putea simți foarte trist este neliniștitor de promptă și lesnicioasă.

… Cad din nou frunzele; multe dintre ele mai au încă o rămășiță de verde, de vară, de viață, de viu. Le privesc, mă feresc să le calc, nu le tulbur: ele sunt… eu.

Printre nori, întotdeauna este și un petic de azur. Certitudinea existenței acestuia strop de azur mă determină să-mi continui drumul, înaintarea.

23 sept. 2020, miercuri: Din lecturi. „De fapt, noi suntem imaginea lui Dumnezeu în lume nu în formă (chip și asemănare), ci în *esență*, adică în duh.

Doar Dumnezeu este infinit, universul fiind finit în *cuprinsul infinit* al lui Dumnezeu (panenteism).

„Referitor la identitatea lume = Dumnezeu, ne putem gândi la Dumnezeu ca la o rază de lumină care trece printr-o prismă și se descompune în nenumărate culori. Fiecare culoare privită separat pare a fi diferită de toate celelalte, în realitate toate fiind la fel, ele având aceeași sursă (esență) care este Dumnezeu”.

O carte pe care am terminat-o de citit chiar acum, se încheie în felul acesta:

„ Credeți în Dumnezeu sau nu, definiți-L cum doriți și urmați exemplul strămoșilor noștri mitologici Adam și Eva și mușcați din fructul oprit. Nu trebuie să vă temeți de Dumnezeu: sunteți Dumnezeu!” Este o afirmație curajoasă, zguduitoare – neortodoxă, însă încurajatoare, e drept – prea din cale-afară. Suntem, înțeleg eu, *culori* ale unei aceleași raze care trece printr-o prismă descompunându-se în diferite nuanțe ale unei aceeași surse: Dumnezeu!

Recomandări Zen:

– Redu zgomotul intelectual și emoțional până ajungi la liniștea interioară, apoi ascult-o!

Eu: încerc de o viață; vraiște: nu-mi iese.

Refugii în Natură pentru a fi martor la spectacolul culorilor. Savurez priveliștile, apoi le fotografiez pentru a le împărtăși cu privitorii de pe Facebook.

24 sept. 2020, joi: În lumea de azi sunt prea mulți chivernisitori necinstiți având mania mult agonisirii. Orașele au devenit – pentru cei avuți – cetăți ale luxului, desfrâului și fărădelegii „gospodărite" de „furocrați".

Campanie electorală pentru alegeri locale. Ies la rostiri de nerușinate povești mincinoase mereu aceiași abjecți nesătui, practicanți ai moravurilor ticăloase ale societății profund corupte dintotdeauna, dar mai cu seamă din ultimele trei decenii. Îmi este silă de minciunile lor ordinare, rostite pe un ton umil, de multe ori transmise personal, la fiecare votant, prin telefon, chiar și de două-trei ori pe zi. Mesajele te îmbie la vot, rostindu-ți, se știe, minciuni ori invocând cine știe pericole naționale iminente – mă refer la un partid specific acestei zone în care viețuiesc.

Braconând idei. Atunci când bunătatea va fi complet izgonită de pe fața pământului, abia atunci se va instaura ordinea: cea demonică! În prezent trăim în confuzie, într-un talmeș-balmeș de bunătate-răutate.

25 sept. 2020, vineri: Cărțile de poezii, pe care le pot găsi în rafturile de jos ale librăriilor, cărți la care poți ajunge doar dacă îngenunchezi ștergând podeaua acestor prăvălii, lăcașuri în care toată lumea caută tomuri aflate doar la înălțimea nasurilor lor. Coborându-mă, așadar la raftul de jos al unei librării, m-am pomenit cu un volumaș exotic cuprinzând poeme de o simplitate debordantă, având tonuri de vulgaritate și tristețe vădită. Cartea se pitise...

Am cumpărat-o!

26 sept. 2020, sâmbătă: În câțiva ani, trei-patru, am devenit un moș, un ins vag, cu dorințe pălite ale cărui ambiții s-au stins, iar simțurile-i dormitează.

Mâine – vot; ce scârbă mi-e de ei, de toți mizerabilii hoți subit metamorfozați, în aceste zile, din lupi în blânzi mielușei imaculați.

Privindu-mă în oglindă văd un ascet cu barbă albă, neîngrijită, parcă acum ieșit din peșteră, însă grăbit să se reîntoarcă de atâta dezgust de lume.

Ce-i pasă Lui, ce-i pasă Naturii de toată povara mea pe care o port de şapte decenii, aici şi – poate – o voi purta-o şi dincolo, în veşnicie!

Setea aprigă de lectură – din care derivă şi un dor perpetuu de a scrie – mă determină să acord acestor trebuinţe mai bine de o jumătate din fiecare zi a vieţii mele din ultimii şase-şapte ani. Cu aceste pasiuni nutrindu-mi mai cu seamă sufletul, dar şi mintea, zilele mele îmi sunt mai line, întrucâtva şi, cu certitudine, mai pline de sens. Citind, zilnic, mult, apoi scriind, mă simt crescând sufleteşte; şi asta îmi face mult bine. Oricum însă, revoltele mele, amărăciunile şi dispreţurile care mă bântuie nu dispar, nici măcar nu se diluează. Ba dimpotrivă, lecturile mele le acutizează. Mă simt un ins fără de noroc, trântit într-un neam aşijderea: fără de noroc.

27 sept. 2020, duminică: Zi de alegeri. Dar nu pentru mine. Mi-e lehamite de ei, de candidaţi. În 30 de ani de aşa-zis capitalism, ne-au convins şi ne-au dovedit care le sunt interesele.

Mă refugiez în natură şi în literatură. (Mihai Şora, năstruşnicul de 105 ani se făleşte pe Facebook că a votat deja la ora nouă, dovedind cu pecetea de pe cartea de identitate; uitat de Dumnezeu pe pământ, proptit de juna-i soaţă, moşneagul este „vedetă” pe site-ul pomenit!

28 sept. 2020, luni: Iată-mă, aşadar, de zece ori şapte ani! Ştiinţific privită această etate, de la început şi până în prezent celulele fǎpturii mele s-au schimbat integral de şapte ori – un ciclu complet, zice-se, ar dura şapte ani. Din stadiul de copilărie, adolescenţă, maturitate, iată-mă ajuns la porţile senectuţii! Am parcurs până acum trei stări (cicluri) complete, de azi păşind pragul celei din urmă etape, cea mai ingrată: senectutea.

De o vreme ronţăi, nu mai muşc, din mine secundă cu secundă, ca dintr-un măr mult prea tare.

Tristeţi, amăgiri, dar şi dezamăgiri, iată-mi otrăvurile repetate ale acestei vieţi.

Lectura mea, dintr-un anumit jurnal, este de fapt o despuiere a acestei scrieri de secvenţele cu Cioran; în rest, îmi cam alunecă ochii

peste rânduri, arareori oprindu-mă și asupra altor descrieri, grăbit fiind să trec mai departe, către Cioran!

După-amiază, pe Valea Sebeș, la vânătoare de peisaje; totodată, acum fotografiez și răbojul aniversar.

29 sept. 2020, marți: A doua dimineață de septuagenar; mănânc struguri, albi și negri, gândindu-mă la goana timpului necruțător.

Rezultatul alegerilor: exact cum și-au propus unii.

Ziua de ieri, aniversară, a derulat așa cum am și pretins Idei: simplu, fără nici cel mai mic tam-tam.

– Cuvântul scris îmi este prieten și, ca orice prieten adevărat, de nădejde, îmi este și sprijin. Fără pasiunea de a citi, apoi de a scrie, cred că viața mea sufletească ar fi derulat cu totul altfel; cum anume, nu știu. Așa, citind și scriind, scoțându-mi în vileag cele din tainița sufletului, mi-am atenuat multe dureri și asperități sufletești; citind și scriind suprim prin uitare adevăruri, de multe ori sufocante, care îmi împresoară ființa. Și astfel, mergerea înainte, fie ea și șontâcăită, îmi devine cu putință. Scriind și citind am reușit să-mi atenuez obsesiile, depășindu-le. Cărțile pe care le-am scris, tot ce am redat acolo prin intermediul cuvântului, mi-au devenit exterioare, depășite, m-au eliberat de o povară, m-au golit, salvându-mă. Oricum, continui să mă întreb, să gândesc – deci să sufăr cu intensități diferite. Încerc să-mi reduc dorințele, vrerile și, inevitabil, nădejdile.

Vulgaritatea românească – mă doare și mă disperă. Nu am încotro: particip la ea, vreau să cred că numai ca spectator.

– Iubirea ca sclavie? Nu știu, nu mai știu. O fi, totuși, una suportabilă.

30 sept. 2020, miercuri:

„Am încercat
Să mă retrag din lume
Dar și-n adâncul
Muntelui fără potecă, plâng
Căutând drumul, căprioarele.

(Tanka: Fujiwara Shunzei, 1114-1204)

Cad frunzele pădurii; de-acum „poteca” este mai greu de găsit: mie și căprioarelor.

Cumpăr tot felul de cărți de pe Net, îndeosebi jurnale și cărți cuprinzând poeme. Trebuie să mărturisesc că cel mai adesea nu le nimeresc, acestea nefiind pe gustul meu. Clar lucru: e altceva atunci când cumperi cărți dintr-o librărie și îi răsfoiești filele, simți cum se naște chemarea, curiozitatea pentru scriere ori, dimpotrivă, citind câteva fraze, nu te poți conecta nicicum cu mesajul din carte, după care, discret, o așez înapoi pe raft.

După-amiază, la propunerea mea, facem o plimbare împreună cu I. printre lacuri. Vremea este răcoroasă cu un cer indecis. Până la Lacul Ursu mergem cu mașina, mai mult pentru ca să avem unde ne refugia dacă va începe aversa care, se pare, nu ne va ocoli. Parcurgerea traseului pomenit, pe jos, constituie o plăcere, mai cu seamă că toată vara am optat să colind pe alte itinerarii, pustii de oameni.

Luându-ne cu vorba și absorbiți fiind de peisajul tomnatic, la întoarcere, ieșind dintre lacuri, ne pomenim venind pe jos către casă, uitându-mi mașina în parcare! Amuzați de începutul nostru de senilitate, ne reîntoarcem spre a-mi recupera mașina, prelungindu-ne astfel agreabila noastră plimbare pe jos.

1 oct. 2020, joi: Citesc scrieri cu referințe despre existența pariziană a lui Cioran. Orice referință despre filozoful rășinărean mă bucură și îmi stârnește atenția. Astfel, V.I. pomenește despre încăpățânarea lui Cioran în a utiliza graiul franțuzesc numai „pentru a nu-și pierde topica galică”, chiar și atunci când interlocutorii sunt români; și, culmea, discutându-se chiar de personaje notorii din cultura română, precum: Nae Ionescu, Pamfil Șeicaru, Petre Țuțea!

– Toată viața mea am încercat să mă mântuiesc prin literatură. Probabil, nu am reușit, dar lucru sigur, această îndeletnicire mi-a făcut viața mai suportabilă.

– Prezentul: greu suportabil; viitorul, incert. Hurducăit, viața merge înainte.

Bizară soartă a trebuit să am; nu mai departe decât în privința limbii române. În pofida faptului că toată viața mea mi-a fost dat să aud și

să vorbesc limba maghiară – fără să o fi învățat metodic și sistematic nicicând; cu toate astea, atunci când a trebuit să-mi nutresc sufletul, mi-a fost dat a mă sluji de *o altă limbă*, anume de cea română: limba *nevorbită* a părinților, bunicilor și străbunicilor mei…

Seara, târziu, la ora 20, pornesc dea acasă după apă de izvor la 25 de km distanță, pe Valea Bucin. Izvorul cu pricina se află la 12 km de Praid, sus în munte, pe marginea șoselei. Pornesc așa de târziu pentru ca să evit îmbulzeala de peste zi a unor persoane venite cu noian de flacoane și alte vase, chiar și din Târgu-Mureș!

Vin oamenii de hăt-departe pentru a-și umple flacoanele de plastic cu apa rece, de cristal, pură, sosită pe sub pământ pe o distanță de peste doi km, de sus, de pe pășunea Dealul lui Ștefan. Durata unei astfel de ieșiri: o oră, dus-întors, apoi umplerea flacoanelor (însumând circa 200 de litri), singur fiind, durează o oră și jumătate, total: două ore și jumătate pentru a-mi procura o apă cristalină, naturală, sănătoasă. A fost prima dată când am încercat să evit aglomerația din timpul zilei; și bine am făcut: așa voi proceda și de-acum încolo, voi merge cu noaptea-n cap! Pe durata de o oră și jumătate, cât a durat umplerea flacoanelor, am fost vizitat doar de doi șoferi de tir și o vulpe curajoasă, fiecare – mai puțin vulpea! – cu câte un singur flacon. Vulpița, după ce m-a fixat mai bine de un minut, cu ochii fosforescenți îndreptați asupra-mi, a trecut tacticoasă la răvășirea celor trei coșuri de gunoi din parcare, după care a venit și mai aproape de mine, la nici cinci metri, apoi și-a astâmpărat setea bând din apa care se scurge în șanț. După ce m-a mai privit câteva secunde, a plecat în grabă înapoi în codrul întunecat.

2 oct. 2020, vineri: Lecturi din scrieri despre Cioran: scrieri mult căutate, râvnite, savurate. Remarc un aspect interesant, paradoxal, al vieții acestuia, anume: faptul că perioada copilăriei rășinărene Cioran o denumește *raiul pe pământ* – rai care, peste câțiva ani, i-a fost cu desăvârșire interzis, retrăgându-i-se cetățenia română, fiind considerată persoană non-grata, ca urmare a preocupărilor sale legionare din tinerețe. În felul acesta, Cioran pierde a doua oară paradisul: o dată ca om, prin condamnare divină, a doua oară: ca român, prin condamnare omenească din partea regimului comunist. (De fapt, prima părăsire a „Edenului

rășinărean” s-a întâmplat atunci când a fost mutat la Sibiu, ca elev, în vederea continuării studiilor.)

– Adeseori, privindu-mi biblioteca, dezarmat și neputincios după căutări îndelungi a vreunui tom, îmi vine să o donez, dar cui? Să o vând, aceeași întrebare: cui și, mai ales, cu ce preț? (Cu un leu bucata?!). În privința componenței acestei biblioteci, aș enumera următoarele grupe (genuri) de scrieri, anume:

– jurnale, memorii, corespondențe (interviuri);

– scrieri creștine (ortodoxe);

– scrieri cu tematică filozofică; aici includ și scrierile cioraniene, zic eu complete;

– scrieri cu tematică psihologică și psihiatrică;

– scrieri lirice (poezie română și străină); aici se mai adaugă și o bogată prezență bibliografică privind lirica niponă, în special haiku;

– literatură beletristică (din anii 1970 – 1990);

– scrieri de specialitate silvică;

– scrieri despre limba și literatura română (gramatică, dicționare, critică literară…);

– albume;

– reviste și almanahuri…

În total, circa 3500 de volume. Soarta acestor cărți mă preocupă, ele fiind parte a sufletului meu, mai cu seamă că printre ele se află și scrieri ale mele, proprii.

3 oct. 2020, sâmbătă: În loc să-mi fac viața frumoasă, a mea și a celor din preajma mea, eu mă zbat ca un leu în cușcă. Nu mai departe decât aseară, episodul cu I. (condamnabil!). Sunt un fir de praf în cădere liberă –, la ce bun să mă mai zbat pentru a îndrepta ceva în lumea aceasta în care, de mult deja, cărțile sunt făcute.

Să încerc, așadar, să-mi trăiesc viața în chip liniștit, pe cât se mai poate…

Sângeorgiu de Pădure – așezare care reprezintă și adăpostește, ruinele copilăriei mele.

Cu I. prin Canionul de sare de la Praid. O zi caldă, ca de vară. Fotografiez imagini deja răsfotografiate de lumea toată și de mine însumi.

4 oct. 2020, duminică: Lecturi. În prezent citesc o scriere cu pretenția de a fi o „biografie romanțată" a lui Cioran. nu mi se pare a fi o carte bine scrisă, neremarcându-se prin nimic altceva decât prin câteva neadevăruri biografice care într-o ficțiune, nu-i așa, pot fi permise. Îmi place în schimb ilustrația copertei : un portret al lui Cioran în versiunea lui Radu Răileanu.

România și clasa politică românească în anul 1916: „Țară de secături, țară minoră, căzută rușinos la examenul de capacitate în fața Europei. Aici ne-au adus politicienii ordinari, hoții deghizați în binefăcători ai neamului, improvizați astăzi în moraliști, miniștri care s-au vândut o viață întreagă, deputați contrabandiști. Nu ne prăbușim nici de numărul dușmanului, nici de armamentul lui, boala o avem în suflet, o epidemie de meningită morală". (Octavian Goga)

5 oct. 2020, luni: Lehamite și disperări – mult prea adesea. Mă târăsc înainte; sunt obosit, dar nu mă las învins.

De ieri s-a instaurat ploaia prin tunete și fulgere ca în luna lui cuptor. Bolta toată este acoperită de nori negri; cade o ploaie măruntă, liniștită și liniștitoare.

7 oct. 2020, miercuri: Să vezi cum lumea se grăbește să se ducă de râpă sub teroarea unui inamic nevăzut; acum când cad frunzele de pe arbori, dar și la începutul verii, atunci când înfloreau merii și-atunci când ningea slab, fără ca zăpada să se depună, fulgii topindu-se înainte de a săruta pământul.

A plâns pământul fiindcă nu l-au sărutat fulgii de nea; mai apoi, florilor de măr și de iasomie făcându-li-se milă de jalea pământului, l-au acoperit cu petalele lor albe, proaspete și aromate, îmbărbătându-l că o să fie bine, că vrăjmașul-fantomă ceda sub mângâieri de petale… ca niște fulgi de omăt…, plecând de unde a venit, nemaicutezând nicicând să tulbure viețile bieților oameni amărâți.

8 oct. 2020, joi: Dulcile-mi trândăveli matinale, cotidiene, în pat, năpădit de cărți și de gânduri.

– Plătim pentru tot ce facem, pentru absolut tot, fără nicio excepție, fără să avem nici măcar o minimă șansă de scăpare. Credem sau nu credem în El, treaba lui Dumnezeu este să ne tot pedepsească, aici și *dincolo.* (Deși Dumnezeu e iubire!)

Din lecturi: Omul devine înduhovnicit atunci când crede și simte că pe lume există *numai* el și Dumnezeu. Înduhovnicește-mă, Doamne!

Trăim vremuri întoarse cu susul în jos. Prea multe imagini (tv, Net, telefon…) dislocă sufletul, în timp ce Cuvântul îl construiește, îl zidește. Cuvântul întărește mintea și sufletul, în timp ce imaginea te năucește.

Ura dintre oameni, mai cu seamă în România, ne decimează. Va trebui să înceteze vrajba, goana după averi – altfel existența noastră va deveni de nesuportat. La oameni este, se pare, cu neputință, dar cu ajutorul lui Dumnezeu minunea va putea fi posibilă oricând; pentru asta „nădejdea va trebui să ne fie ancoră" (Pavel).

Plimbarea de după-amiază în pădurea Cireșel. Bolta e mohorâtă, fără petic de cer albastru. Fotografiez trei imagini, atât.

9 oct. 2020, vineri: Retras în propria-mi cochilie, devin accesibil doar celor asemenea mie.

Trecură, iată, deja 12 ani de când *forța centrifugă* a unor împrejurări socio-profesionale m-a azvârlit, înainte de vreme, la periferie…

Citesc din când în când descrieri despre religie, despre Dumnezeu. Cu cât citesc mai mult, cu atât realizez că sunt mult prea *mic* pentru o asemenea lectură aprofundată. Părere proprie: Dumnezeu a creat lumea, respectiv: Cerul, Luna, Pământul, Soarele, stelele, viețuitoarele mării și ale pământului, constatând mai apoi *că toate sunt bune* (Gen. 1:25); apoi, apare și omul –, după care totul se dă peste cap…

10 oct. 2020, sâmbătă: Ne propunem, eu și I., ca azi să culegem merele de pe cei câțiva pomi ai livezii. Ne vom alege o parte, mică, din recoltă, restul fructelor vor ajunge la un cazan de fiert palincă.

11 oct. 2020, duminică: Din lecturi. Ceea ce se vede este trecător, în schimb ceea ce nu se vede – veșnic este.

Luminătorul sufletului: mintea. Primul pas întru luminarea sufletească este *credința,* ea deschizând mintea pentru primirea luminii dumnezeiești. Adevărata luminare este de la Duhul Sfânt – Izvorul vieții. Pentru a ne ilumina avem nevoie de curățirea de patimi, prin spovedanii. Adevărată Lumină, cea curată, se poate dobândi numai prin dragoste; un alt pas important este *rugăciunea.* (Grigore Palama). O altă modalitate de a dobândi Lumea este Sfânta Împărtășanie.

12 oct. 2020, luni: Omul se învață cu orice, chiar și cu cel mai plicticos și sâcâitor rău. Dacă acest rău diminuează ori chiar dispare (mai rar!), persoana are sentimentul că îi lipsește ceva.

Din câte mă cunosc sunt convins că nu m-aș mulțumi nici cu cel mai copleșitor bine, dacă acest bine este prelungit. Ca om, am câte ceva dintr-un stoic, orgolios. Aud mai tot timpul susurul secundelor, în schimb nu pot să aud tropotul anilor. În ochii oamenilor văd numai calcule perfide și lăcomii fără de margini. Mă văd a fi un om cu caracter sobru, chiar hirsut – acum, la propriu și la figurat –, o persoană care își vede de drumul lui, creând impresia că nu comunică îndeajuns cu semenii, prea rece, uneori distant. Adesea cascade de lirism refulat se revarsă din ființa mea, după care din nou mă retrag în carapacea mea, de multe ori fiindu-mi jenă de lirismele-mi surprinzător debordante.

… Atâtea nefericiri în izba omului, nu mai departe decât cea prezentă – pandemia –, toate acestea nu pot produce altceva decât înrăirea acestuia; de parcă nu ar fi fost și așa îndeajuns de înrăit.

– Mormântul unui om de vază, îngropat anul trecut cu mare fast, în pofida restricțiilor; acum, este singur. Unde?! În preajma mormântului acestuia o pasăre nevăzută ciripind pe un arbore pe cale de a se usca. Ce o fi vrând să-mi spună zburătoarea?

Uneori irascibilitatea mea mă determină să mă îndoiesc că aș avea și suflet, silindu-mă să cred că am doar nervi!

13 oct. 2020, marți: De la un vechi medic citire: „Împotriva bolii sunt trei soluții de ieșire și anume: cuvântul, planta, cuțitul”. Așadar,

înainte de toate, Cuvântul, adică gândirea pozitivă. Răul nu este material, ci spiritual și este de la demon. Materia este subordonată spiritului; de aceea, comanda spiritului asupra materiei, inclusiv asupra trupului, rămâne hotărâtoare, determinantă.

– Omul: ființă diversă și confuză.

Măștile pe care suntem obligați a le purta în aceste vremuri bizare, ne ascund posibile zâmbete puține. Doar ochii rămași liberi – deocamdată –, precum și gândul, exprimă teamă, nedumerire și, adesea, revoltă. Dacă până acum zâmbetul ne era „masca" naturală, în prezent am rămas cu o cârpă lipită de obraji suprimându-ne până și acel act atât de omenesc.

Se vor fi bucurând, oare, sufletele atunci când se eliberează de trupuri, căpătându-și fiecare chipul lui propriu?

14 oct. 2020, miercuri: De la Ion Rațiu am auzit prima oară faimoasa definiție a democrației: „Voi lupta până la ultima picătură de sânge ca să ai dreptul să nu fii de acord cu mine". Atunci, la începutul anilor '90, această afirmație a șocat, reverberând în sufletele noastre copleșite de rigorile principiilor socialiste din care abia ieșisem; mai bine zis, încercam să ieșim opintindu-ne din răsputeri.

Lecturi de-a valma: din cărți aflate în biblioteca-mi proprie, sporită aproape săptămânal cu o carte-două, comandată online ori cu scrieri de pe Net. Cărțile îmi sunt tovarăși de… pat în toate diminețile zilelor mele; fac ce fac, dar cred că tot trândăveală se numește – cititul și consemnările de gânduri pestrițe.

Apoi, după-amiaza, fug în Natură pentru a-mi clăti ochii și sufletul cu mirifice priveliști, pentru a-mi delecta auzul cu șuierul apei pâraielor de munte. Ajuns acasă, încarc imaginile fotografiate pe Net (Facebook), după care, ore bune, zilnic, transcriu consemnările din caiete; mai apoi, seara, înainte de culcare, ies într-o scurtă plimbare prin preajmă.

15 oct. 2020, joi: Anumite scrieri, respectiv anumiți autori, atunci când îi citesc îmi dau imbold pentru a scrie și eu. Dintre aceștia, pe primul loc se situează monsieur Cioran, apoi Tolstoi.

16 oct. 2020, vineri: Firea mea dificilă și irascibilă îmi produce disconforturi: mie și celor din preajma mea; și cum nu se află prea mulți în apropierea mea, norocul lor. Din acest punct de vedere, nu prea are scăpare I. Pentru aceste comportări aș merita să fiu pălmuit, din când în când, dar cine s-o facă? Poate eu!

17 oct. 2020, sâmbătă: O lume tot mai infectă, dominată de incultură, haos și debandadă. Caut refugii.

A nu avea cerul, constelația înlăuntrul tău – ce poate fi mai trist? Peste tot doar goana nesăbuită după bani și confort, cu prevalarea mitocăniei, a inculturii și a prostiei. Enorm de greu de suportat aceste timpuri.

Stau, ore în șir, în fața computerului vizionând filme pe Youtube; apoi, aproape zilnic, câte un episod din serialul englezesc: *Allo, allo!...* atât de bine sincronizate de unguri.

18 oct. 2020, duminică: Lecturi în pat, ore în șir, într-o poziție nu tocmai comodă, deși utilizez o pernă specială. Citesc niscaiva mărturisiri ale doamnei Bușulenga (devenită, subit, Maica Benedicta!), aciuată la Mănăstirea Văratec, la senectute, după o viață laică în care a beneficiat de toate deliciile regimului socialist, în țară și peste hotare (Italia, Anglia…).

Notez, iată, în aceste caiete, ceea ce mă-ndeamnă sufletul și mă ajută mintea; încerc să consemnez cât mai concentrat aspecte ale existenței mele lăuntrice, precum și fapte exterioare care îmi ating sufletul.

19 oct. 2020, luni: Neliniști, îngrijorări, temeri, nedumeriri. Vremuri anapoda.

Păcate ale mele comise în primele ore ale dimineții: cineva îmi cere cinci lei ca să-și poată cumpăra medicamentele; nu-i dau, deși aveam de unde. Ajuns acasă, pe treptele intrării principale calc un limax făcându-l terci. Și toate astea în mai puțin de 15 minute.

Prin păduri, pe maluri de pâraie, caut parfumurile amestecate ale codrilor în miez de toamnă, îngânați de șuierul apelor de munte grăbite, alunecând cristaline peste bolovani, rotunjiți de prea multa mângâiere.

20 oct. 2020, marți: Citesc din nou despre Geneză, despre creația din nimic (ex nihilo). Rețin: omul nu poate fi mântuit prin faptele sale, căci *el duce toate la ruină;* ori de câte ori Dumnezeu a făcut ceva bun, primul lucru pe care l-a făcut omul a fost, întotdeauna, să-l prăpădească, să-l ruineze. Chiar prima faptă a omului a fost una de neascultare: a încălcat Legea săvârșind Păcatul. Însă chiar dacă omul a ruinat un lucru, Dumnezeu a plămădit un lucru mai bun decât cel ce exista înainte, astfel făcându-se posibilă mergerea înainte.

După-amiezile îmi place să mă pierd prin păduri, pe cărări abia umblate, mai mult de fiare decât de om, prin hățișuri de pe marginea pâraielor și prin poieni cu tufe de alun și meri pădureți. Adeseori, așezat pe un bolovan ori pe o cioată, îmi place să mă pierd în stări de plutire în vag, în izolări contemplative din sânul pădurii.

Omenirea se află în mare derivă; unde vom ajunge?

21 oct. 2020, miercuri: Vremuri de grele încercări; cu toate acestea omul nu se potolește.

Menirea omului – conform unor părinți ai bisericii – este aceea de a *trăi în fericire și în contemplarea lui Dumnezeu*. Omul este doar *lăuntric* (spiritual) făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, cel din afară fiind făcut din țărână. Greșeala noastră cea mare constă în faptul că noi credem că bucuriile (fericirile) acestei vieți pot fi altele decât cele legate de contemplarea lui Dumnezeu; suntem în stare să mergem până acolo încât suntem în stare chiar să-L uităm, să-L excludem, pe Cel care este Tatăl nostru, fixându-ne noi înșine repere de fericire, desigur foarte greșite, false în totalitate. Rezultatul: se vede.

22 oct. 2020, joi: Binele este întotdeauna simplu și unitar, lipsit de duplicitate; în comparație cu acesta, răul este neunitar, ispititor la înfățișare, determinându-ne să credem că este vorba despre altceva decât confirmă mai târziu experiența. Astfel stând lucrurile, cercetând viața cea de toate zilele, lesne se poate constata existența puzderiei de rele cu care ne-am împănat existența.

Întrebare: — Ce vârstă avea Adam atunci când a fost plămădit de mâna lui Dumnezeu?!

Omul, bietul om, gustând din fructul interzis a crezut că va fi ca Dumnezeu, însă i-a fost dat să cunoască doar că este… gol (neîmbrăcat)!

Moravurile trecătoare ale acestor vremuri de josnică și perpetuă corupție, de mai bine de 30 de ani, sunt de netolerat. Și totuși românii îi rabdă pe ticăloși, probabil din lașitate, din teamă și comoditate. În tot acest timp, prădătorii mârșavi ne sug sângele bătându-și joc de noi toți cei adormiți și lași.

23 oct. 2020, vineri: Lecturi biblice în vremuri de restriște; tot despre Geneză. Citesc despre Cain și Abel. Cain după fratricid este pedepsit prin *condamnare la viață.* Așa încât nepedepsit acesta își socotește pedeapsa prea grea. Dumnezeu îi pune chiar un semn ca tot ce-l va întâlni să nu-l omoare. Oricine cutezând a-l omorî, „înșeptita răzbunare va cădea asupra-i". „Înșeptită" răzbunare deoarece păcatele lui Cain au fost șapte, precum urmează: invidie, necinste, crimă, fratricid, crimă primordială, întristarea părinților, minciună. (Acel care ucide ia asupra sa și păcatele pentru care victima n-a mai putut să se căiască). Comparând păcatele, fapta lui Cain este cu mult mai nelegiuită decât cea a lui Adam: o dată pentru că fapta este o ucidere, apoi Cain-ucigașul „pleacă de la fața lui Dumnezeu, mințind și nerecunoscându-și crima".

Cain: desfigurat de păcat, progenitura părinților săi căzuți (în păcat).

– Misteriosul personaj Enoh, cel *luat* de Dumnezeu.

Prin Hristos s-a iertat oare și vina neascultării lui Adam și a Evei?

Îngrijorări din motive de sănătate a I. Ajută, Doamne, să se înzdrăvenească, să fie veselă și senină ca întotdeauna, să fie sănătoasă!

24 oct. 2020, sâmbătă: În noaptea care a trecut, cu greu, a trebuit să mergem cu I. la Spitalul din Sovata, la Urgență. Aici, după un consult sumar, i se constatată o boală mai veche, de care știam că suferă de mai mult timp. I se administrează o perfuzie, timp în care Eva și cu mine stăm afară, în mașină, așteptând să ni se comunice ce trebuie să facem în continuare. După perfuzie starea Idei se ameliorează ușor, fiind

sfătuiți să revenim luni pentru o internare de câteva zile în vederea efectuării unor investigații. În zori revenim acasă întrucâtva liniștiți cu toții.

Omul căzut, robit plăcerii, a ales finitul în locul infinitului și temporalul în schimbul veșniciei. Ce păcat, mare păcat!

Seara. Cu I. din nou la Urgență, cu aceleași simptome precum cu o seară mai înainte. Din nou perfuzii, apoi venim acasă. Nu are poftă de mâncare. Adoarme cu ajutorul unei jumătăți de somnifer. După ora unu, mă culc și eu îngrijorat.

25 oct. 2020, duminică: Mă trezesc la ora 3:40. La ora patru, va fi ora trei. Păi, dacă tot nu dorm, hai să trecem la ora de iarnă. Când se termină și neghiobia asta cu schimbarea orelor?!

Urc în dormitorul Idei. E liniște în camera ei. Pășesc prudent să n-o trezesc, revenind apoi în dormitorul meu. Nu mai pot adormi, așa că mă apuc de lectură; mă îndoiesc însă că am să pot să mă concentrez. Voi mai urca, din când în când, în dormitorul I. Sunt foarte îngrijorat de starea ei, de ceea ce i se întâmplă. Învață-mă, Doamne, cum să o ajut!

Ora cinci și zece minute: Ce mare bucurie, în noaptea care a trecut: I. s-a putut odihni, dormind bine.

Ceva mai târziu. Cu I. din nou la spital, la urgență. Este dusă de E., eu nefiind acasă. Îngrijorări, temeri, frământări.

După perfuzii I. din nou acasă. Mâine se va interna pentru noi investigații.

Noaptea: convorbire telefonică cu Andreea, agitată și ea…

26 oct. 2020, luni: Mă trezesc la ora patru, în zori; nu mai pot adormi. Mă furișez către camera Idei. E liniște și întuneric – e bine!

Încerc să citesc. Concentrarea este anevoioasă.

Ieri, vorbind cu E.C. pe Facebook, plecat în Spania, îmi spune că în fiecare noapte visează peisaje natale. Să fie oare răzbunarea plaiurilor mioritice?

Dimineața. I. se internează la Spitalul din Sovata, după așteptări îndelungi în curte, pe o bancă rece și udă. Desigur, procedura de internare este îngreunată de pandemie. La un moment dat, nemaiputând să tac, atunci când pe hol a apărut un asistent am erupt reproșându-i

încetineala și nepăsarea față de bolnav; pe urmă mi-a părut rău, dar ca efect al răbufnirii mele Ida a fost admisă pe holul sumbru și rece.

La Sângeorgiu de Pădure. Singur, pentru a aprinde câte o lumânare la mormintele alor mei și a le depune câte o floare la căpătâiul lor.

Pe dealul copilăriei mele, într-un peisaj de toamnă, o cireadă de vite paște în ritmul tălăngilor și a mugetelor răsunătoare ale rumegătoarelor.

La înapoiere, trec pe la Spital pentru a o vizita pe I. Starea ei este alternantă, de obicei bună după perfuzii. Mă frământ.

Seara, la computer, pierd mai bine de două ore pentru a seta un corector gramatical Word, fără să reușesc însă. Mă culc „învins”.

27 oct. 2020, marți: Mă trezesc în zori, fără să mai pot adormi. Starea Idei mă zdrobește. Redă-i, Doamne, sănătatea!

Telefon de la I. Îmi spune că se simte mai bine. Îmi solicită câteva obiecte pe care i le voi duce în această după-amiază. Scurtul nostru dialog mă mai liniștește întrucâtva.

Anotimpuri – mereu aceleași *patru călătoare*, vin, ne însoțesc în drumul nostru: rouă și ploaie, nori și zăpadă, vânt și brumă, apoi pleacă, lăsându-ne mereu în seama altuia, apoi a altuia, pe noi cei îmbătrâniți, obosiți, nedumeriți și speriați, firave făpturi sprijinite de umbre.

Seara. Vorbesc prin telefon cu I. se simte ceva mai bine. Îmi cere niște scrisori medicale, aflate printre hârtiile sale. Le caut, apoi i le duc la Spital. Preia cele aduse, pe fereastră; schimbăm câteva vorbe, apoi mă întorc acasă, puțin mai liniștit. Mâine va fi consultată la ecograf.

28 oct. 2020, miercuri: Lecturi de pe foi volante. Citesc, din nou, comentarii despre Facere reunite de preotul Ion Usca. Mă pasionează mult orice text în legătură cu Geneza.

Proporțional cu vârsta pe care o am s-au adunat, iată și neajunsuri fiziologice, ceea ce nu ar trebui să mă enerveze.

I. îmi comunică rezultatul ecografiei. Nu este neliniștitor.

Seara. Îi duc lui I. niscaiva fructe, apă de izvor. (Din păcate fructele s-au dovedit a fi nepotrivite).

29 oct. 2020, joi: Mult pomenita „viață veșnică”… Nimeni nu se îmbulzește către ea, pare-se preferând realitatea cea de toate zilele – așa cum este ea.

Cu toții ne atașăm de această viață aici, în Valea Plângerii, de lumea aceasta plină de „întristare și de supărări, osteneli și nevoi”.

În viața de toate zilele: „… oamenii mănâncă, beau, cumpără, vând, sădesc, zidesc” (Luca: 17: 31-33). Se afirmă că: „Dumnezeu privește chiar în gândurile noastre”, așa că…

Femeia lui Lot transformată în stâlp de sare nu pentru că picioarele ei au luat-o înapoi, ci pentru că nu s-a putut debarasa de obiceiurile sale dobândite în trecut.

30 oct. 2020, vineri: Convorbire telefonică cu I. Afirmă că se simte binișor, ceea ce mă bucură și mă liniștește. Încă nu i s-a pomenit de externare; dar parcă e mai bine să fie încă sub supraveghere.

Lecturi diverse; acum: *Din lirica latină* (recitiri).

Ceva mai târziu o să trec pe la Ida pentru a-i aduce câte ceva de ea sugerate… (inclusiv un trandafir roșu: nesugerat, dar din plin meritat și cuvenit!).

31 oct. 2020, sâmbătă: De la Sfinții Părinți citire: Mântuirea sufletului se poate înfăptui prin:

– respectarea celor 10 porunci;

– renunțarea (vinderea) averilor și împărțirea acestora la cei sărmani.

(Notez aceste porunci pentru a nu uita cât de anevoioasă este dobândirea vieții veșnice, năzuința tuturor oamenilor).

Singura avere a monahului: trupul și sufletul său, afirmă Sfântul Athanasie Athonitul.

„Călătoria monahului spre desăvârșire înseamnă renunțări succesive, anume: 1) părăsirea lumii, 2) tăierea voii proprii și 3) eliberarea de mândrie”.

Jugul monahului (ascultarea): greutatea care îl ușurează.

– Să fii *însetat de Dumnezeu:* Ce lucru mare! (Sfântul Macarie).

Plimbări în natură, în zona Tivoli. Mă încânt cu parada frunzelor colorate în atâtea nuanțe nostalgice, pitorești. Ce risipă de frumusețe efemer: graiul frunzelor la plecare.

1 noi. 2020, duminică: Pomeneam, ieri, de însetarea de Dumnezeu. Însetat aș fi, cu toate acestea înaintez atât de greu, atât de puțin, pe drumul către El. Luminează-mă, Doamne!

În asceză nu drumul este imposibil, ci chiar imposibilul este drumul.

În singurătatea sihăstriei dacă nu reușești să fii cu Dumnezeu, atunci sigur că diavolul este cu tine; fiindcă tocmai aici, „în singurătate, năvălește în mod deosebit duhul cel rău asupra sufletului, dorind să-l abată de la calea cea dreaptă a mântuirii".

Să nu uit nicicând : Rugăciunea este leacul mâhnirii și al urâtului. Așadar, multă rugăciune, răbdare; și liniștea se va instaura în suflet!

Sunt convins că, dacă undeva pe pământ poate exista bucurie și mângâiere, acestea le poți găsi doar în liniștea pustiei, traiul în lume, printre oameni, nefiind altceva decât îndepărtare de la Dumnezeu.

Din lecturi. Monahul are două bucurii: una când intră în monahism, alta când se apropie de moarte.

Pandemia a mai potolit lumea aceasta zgomotoasă, trepidantă. Dar starea aceasta îmi pare mult asemănătoare copilului neastâmpărat, obraznic și răutăcios, pedepsit de tata; copilul acesta abia așteaptă să iasă din starea-i ingrată pentru a-i face în ciudă tatălui care l-a pedepsit.

Toată viața mea am încercat să locuiesc în liniște, lăuntrică și exterioară; privind retrospectiv îmi pare că uneori, preț de câteva clipe, am reușit a-mi înfăptui năzuința; apoi…

Doamne, ce dulci au fost acele momente!

Lepădarea de bani, femei și de gânduri pătimașe te pot aduce în pragul monahiei. Însă, câtă zdrobire până atunci! Trepte către monahism: renunțarea la lume, (fuga de lume), eliberarea interioară de cele ale lumi.

Calitățile unui călugăr: nesupărăcios, neviclean, neagonisitor, neiubitor de sine, să fie blând, tăcut, smerit, ascultător față de toți monahii.

Fuga într-o mănăstire înseamnă fuga de pe pământ la cer (Ioan Gură de Aur).

Rugile mele: strigăte șoptite către cer.

Ieșind din lecturile despre monahi intru iar în lumea confuză, tulbure, lacomă și neliniștită a vremurilor contemporane. Doamne, ce lume!

În drumurile mele silvestre, într-o ambianță deosebită, caut a mă întâlni cu Dumnezeu.

Notez, deși am mai notat în aceste consemnări, consemnez așadar o maximă plină de tâlc, sugestivă prin simplitatea ei: „Omul urcă, Dumnezeu coboară și, întâlnindu-se fac drumul împreună.” (Desigur, în Sus!) Ce călătorie, dar mai ales ce companie!

2 noi. 2020, luni: Posibil ca azi, după o săptămână de internare, I. să fie externată. Să sperăm că totul va fi bine.

Descarc, de pe Net, apoi tipăresc cu ajutorul imprimantei scrieri patristice. Ca și cum aceste multe file tipărite nu ar fi de ajuns, mai și comand din belșug cărți de acest fel prin internet.

Lumea este atracția sufletului către păcat, permanenta lui atracție înspre această capcană. Deși orice lucru creat, deci și lumea aceasta, are menirea să trezească în mintea omului gândul la Creator; dar din pricina păcatului orice lucru creat ne poate îndepărta de aducerea aminte a lui Dumnezeu. Bine ar fi să pot spori în smerenie, blândețe, răbdare și curățenia gândurilor. Dar mai am eu oare timpul necesar?

A fi înțelept, din punct de vedere creștinesc înseamnă să-L cinstești pe Dumnezeu.

Cuvinte și viață, împreună alcătuiesc o icoană superbă.

Tevatura pandemică. Se afirmă că în anul 2019, în perioada ianuarie – octombrie s-au înregistrat mai multe decese, în România, decât în aceeași perioadă din anul curent. Atunci de ce vor să ne îngrozească, să ne paralizeze fizic, economic și social?!

Tăcerea – limbajul vieții viitoare.

În natură, după ora 15. Merg pe Valea Sebeș, pe marginea pârâului, pe malul drept al lui, aici nefiind construite încă vile din pricina accesibilității mai dificile. Fotografiez câteva peisaje specifice sezonului,

apoi culeg fructe de păducel pentru ceai, asta la solicitarea Idei. Se întunecă devreme. Ajung acasă seara, pe întuneric.

4 noi. 2020, miercuri: Citesc (trândăvesc?), între timp mai și ațipesc. M-am *afierosit*, ca să fiu în ton cu ceea ce citesc, scrierilor patristice și filocalice, selectând o serie de cărți de acest gen din biblioteca-mi proprie, apoi mai tipăresc și de pe Net multe texte de acest fel.

Afară e zi cu soare îmbietor pentru o ieșire în natură. Voi profita de acest prilej.

5 noi. 2020, joi: La schimbarea cauciucurilor de vară cu cele de iarnă. Stau mai bine de o oră peste ora programată. Mă ambalez rău de tot, claie peste grămadă mai intervine și un dialog telefonic cu o persoană indezirabilă, faptul acesta bulversându-mă de tot. Acasă. Încerc să citesc, să scriu. Mă concentrez mai greu.

Liniștea, liniștile: cea exterioară, dar mai cu seamă cea interioară, sunt – ar fi – atât de importante.

Zbaterile sufletului meu sunt, clar lucru, de foarte multe ori de-a dreptul prostești. Ce-i mai rău, este faptul că stările acestea le transmit și celor din preajma mea, ceea ce nu-mi pot ierta.

I. se simte mai bine, ceea ce mă mai liniștește și mă bucură.

În Natură. Fotografiez minunăția de culori a frunzelor acestei toamne. Ce splendoare!

6 noi. 2020, vineri: Griji lumești de tot soiul; degeaba mă străduiesc, nu mă pot desprinde de ele.

Deși recunosc deșertăciunea și farmecul mincinos al acestei lumi, precum și nefolosul pentru sufletul meu împovărat, cu toate acestea nu reușesc să fac mai nimic pentru ameliorarea acestei stări. Așa încât, cu povara în cârcă, merg cum pot înainte, străduindu-mă a-mi mântui sufletul prin lecturi, scris – urmate de scurte refugii în Natură.

În lumea aceasta trecătoare e totuși prea multă vorbărie și tulburare. Mă feresc de aceste rele așa cum pot, dar nu îndeajuns.

Regulile unui bun autograf: să se potrivească cu persoana căreia îl dai, precum și cu ceea ce este în conținutul cărții.

7 noi. 2020, sâmbătă: Necazuri, griji, vremuri tulburi, ciudate, anormale și, colac peste pupăză, bătrânețea cu toate cele ale ei.

Este neliniștitor și demn de plâns că peste tot în lume banul a corupt mințile și sufletele oamenilor. Pretutindeni domină ipocrizia, minciuna, gândurile și faptele nedrepte. Repetatele mele fugi în Natură, în singurătate, sunt încercări de a-mi dobândi mult râvnita liniște sufletească, dar și pe cea exterioară, cea pe care lumea aceasta, care a luat-o razna nu mi-o mai poate oferi.

Citesc așa-zisele Jurnale (opt volume) ale lui M. Sorescu. Ele sunt redactate de către fratele acestuia, precum și de soția poetului. Jurnalele sunt în fond niște consemnări cine știe pe unde risipite, fără nicio noimă, de cele mai multe ori, lipsite fiind de cele mai vagi calități diaristice, dar și literare. La acestea din urmă mă așteptam totuși. Scrierile acestea sunt, în definitiv, niște „resturi" rezultate în urma „măturătorii" efectuate de către urmași, membri ai familiei, notații cărora găsitorii au găsit de cuviință să le dea titluri și calități nemeritate.

– Eu, ca om, sunt, recunosc, nerăbdător, nespus de iute la mânie, periculos de impulsiv; pentru aceste slăbiciuni ale mele am mai tot timpul mustrări de cuget usturătoare. Cu toate acestea, nu mă pot potoli.

Orice activitate a omului este menită scăpării acestuia de ghearele deznădejdii. Se afirmă, de către Sfinții Părinți, că cea mai eficientă dintre toate aceste activități este: rugăciunea.

Iarăși despre M.S., poetul. Acesta, ca și actorul Amza Pelea, doi olteni total antipatici mie. Pe Amza nu l-am agreat pentru prea multele-i oltenisme, mai cu seamă în scheciuri, gesturi și mimică tembele. Pe M. Sorescu l-au caracterizat faptele pomenite de Cioran: atunci când filozoful l-a rugat pe poet să-i transmită niscaiva obiecte fratelui său Aurel, poetul nu s-a putut abține și a găsit de cuviință să-și însușească o parte dintre acestea (încălțăminte, haine).

Setea mea de culoare își găsește, acum, toamna, posibilități imense de potolire. Ca de pe o „masă suedeză", sufletul meu însetat vine și își alege din noianul de culori pe acelea pe care îi pot astâmpăra cel mai bine nesațul pentru aceste nuanțe care îi reprezintă cel mai bine stările, tânjirile.

Convorbire – pe WhatsApp – cu Andreea. nimic nou: încremenire, așteptare, stres și ceață. În America au loc alegeri prezidențiale: pleacă, se pare, cel vechi (Trump), vine altul nou, care de fapt e tot vechi, chiar mai vechi decât antecesorul; oricum mai bătrân, acesta vine, cu o experiență politică mai vastă, cică.

Andreea. O nouă lună de nemuncă. Fără nicio perspectivă. Nu ne mai spune nimic: cum își vede viitorul, ce își propune să facă. În fapt, cred, că nici ea nu știe.

8 noi. 2020, duminică: Oh, lume tembelă, stricăcioasă și vremelnică – încotro?!

Concluzii din lecturi patristice:

– Dumnezeu este bogăția și comoara cea mai de preț a sufletului omenesc.

– Dorința de desăvârșire în Dumnezeu, prin închinare, slăvire și slujirea Lui, aceasta este principalul scop al existenței omenești.

„Toți cei care au venit înainte de mine, sunt hoți și tâlhari.”

Eu de mai bine de 30 de ani nu am întâlnit (văzut) decât *hoți și tâlhari* în așa-zisă clasă politică a României. Partea rea e că aceștia ne-au jefuit nu numai de bunuri materiale, dar și de comorile duhovnicești, lăsându-ne complet în beznă și nevoință. Și cu toate astea, noi, gloata, nici măcar nu crâcnim, lăsându-ne umiliți, batjocoriți. Dar pentru faptul că Dumnezeu îi tolerează, nu pot să am decât o singură argumentare, anume: pilda neghinei (Matei 13: 24-30).

Văd pe Youtube un filmuleț cu I.C. împopoțonatul cu titluri academice, cel care profesional m-a lepădat ca pe o scamă, zâmbindu-mi satisfăcut în față, mândru de înfăptuirea lui. În acest film, sus-numitul se lamentează că este dislocat din funcții pe care după opinia mea, cutez să afirm că îl cunosc prea bine, nici nu le merita. Obținerea acestor funcții întâmplându-se, vezi Doamne, în urma unor prea-cinstite concursuri profesionale. Acuzând mafia din silvicultură, uită să pomenească de el însuși, ca și cum el nu ar fi parte integrantă din acest angrenaj.

Azi este ziua Sfântului meu nume: Mihail (și Gavril). Să trăim, că de înflorit nu mai poate fi vorba.

O altă învățătură din scrierea patristică:

– Nicicând să nu ai încredere în puterea proprie, ci veșnic să fii gata a-L aduce în ajutor pe Dumnezeu, înfățișându-i neputința ta omenească!

Din patimile care învolburează lumea, cel mai nimerit loc și mod de scăpare este mănăstirea. Pentru ca lupta împotriva patimilor să fie eficientă, monahii trebuie să fie protejați de influențe nefaste ale lumii, de toate patimile ei.

Viețuirea în comun în mănăstiri are drept scop: omorârea simțământului iubirii de sine, a voinței proprii, a sinelui cel păcătos, stăpânirea patimilor; efectul cel mai benefic al traiului monahal: liniștirea cugetului și pacea inimii. Pentru un călugăr iubirea aproapelui trebuie să fie mai importantă decât iubirea de sine.

Vremea este deosebit de frumoasă: bolta este senină, aerul însă e răcoros. Coloritul frunzelor contribuie la splendoarea acestei zile. Cu I. printre lacuri. E lume multă.

9 noi. 2020, luni: Cel mai mult, în aceste vremuri, îmi lipsește liniștea cugetului și pacea inimii.

Un prea înțelept spunea: – Atunci când simt că îmi fuge pământul de sub picioare, mă sprijin de Cer! Splendid spus, excelent mod de a proceda.

Mă tot nevoiesc – se pare însă că cel mai adesea degeaba – să-mi aflu liniștea lăuntrică și pe cea exterioară. Dacă totuși în căutările mele întrucâtva liniștea exterioară mi-o mai pot dobândi, pe cea interioară mi-o tot pierd, în pofida unor osteneli și opinteli ale mele. În mod inevitabil, cele ce mi se întâmplă în exterior, în aceste vremuri tulburi, nefirești – răstoarnă șubredul meu echilibru lăuntric.

Rugăciunea ar fi, cred, cel mai bun medicament duhovnicesc: să ceri de le Dumnezeu înțelepțire. Dar a utiliza acest mod de leac sunt atât de stângaci și de ineficient. Ajută, Doamne!

A-L găsi pe Dumnezeu înlăuntrul meu, aceasta ar fi izbânda vieții mele. În continuare mă nevoiesc să-L caut.

Iisus e vița! Eu sunt o firavă mlădiță a Lui. Trebuie să fac totul ca să rămân în El.

Trăim în lumea crudă a individualismului; a căuta numai folosul propriu este dovada clară a neiubirii față de aproape.

„Mănăstirea mea" e Natura! Aici mă îndrept, zi de zi, pentru a încerca să scap de patimile care învolburează lumea, deci și sufletul meu.

Aflu, din lecturi, că traiul în chilie de pustnic nu este o *cetate de scăpare* în care să-și poată afla locul său ideal cel care nu se încadrează în stricta rânduială a unui regim monastic (mântuitor de suflet); ba din contră, o astfel de chilie va deveni o *prăpastie de pierzanie* pentru cel care o încearcă înainte de vreme. Căci, aici, în *chilia pustnicului* se retrag doar cei care au ajuns să fie mari *rugători și asceți chemați de Domnul*, abia după ce au dobândit o totală și desăvârșită umilință și căință, toate acestea prin îndelungi ascultări monastice. Or eu, până acum vedeam calea aceasta, a *chiliei pustnicului*, ca fiind una timpurie (inițială) în dobândirea umilinței și a căinței, nicidecum o cale târzie, după ce ai progresat în viața de obște, lepădându-te de iubirea de sine, de eul tău, de lenevire; și abia după ce te-ai răstignit pe crucea ascultării și a iubirii jertfelnice față de toți și de Dumnezeu, numai aceștia pot fi capabili de o viață înaltă în singurătate. Prin urmare, calea este tocmai inversă față de cum am crezut eu că ar fi.

Agitație, neliniște – devenită nevroză deja, din cauza pandemiei. Lumea e speriată, adeseori haotică și impulsivă. Unde ajungem, când se va termina oare pacostea asta?

Ce risipă de bunuri, de daruri ale naturii, aici, la noi în țară! Nu mai departe decât apa minerală care și în clipa aceasta se scurge la vale, degeaba, din mii de izvoare. (La una din ele mă aflu și eu acum). Ce țară, ce popor! Ca să nu mai vorbim de sfintele Păduri.

Imagini din copilărie. Adeseori în fața ochilor îmi apare pătulul din ograda copilăriei mele, un pătul din nuiele, de fag și carpen, împletite de tata. Acest pătul era burdușit în fiecare toamnă cu porumb depănușat, de un galben închis, iar în preajma lui mereu erau boabe de porumb căzute din ciocurile păsărilor, atât de multe încât până și găinile se plictiseau să le mai adune.

În bucătărie, pe pervazul ferestrei cu vedere către livadă, în fiecare toamnă, stau aliniate, ca la raport, una lângă cealaltă, gutuie mari,

gălbui, ușor păroase, parfumate, atent alese de mama; dar aceste fructe aromate, îmbietoare, nu îmi zâmbeau multă vreme, deoarece în câteva zile mireasma lor devenea irezistibilă, așa încât în fiecare zi numărul lor se împuțina vertiginos. Așa încât, mama le muta pe dulapul din camera mare, aici devenindu-mi greu accesibile.

Gândul îmi este la Andreea – singură printre străini, la 11 000 km de noi, părinții ei, de meleagurile natale, de rădăcinile ei. Măcar vremurile de-ar fi normale, însă toate sunt brambura, fără semne de revenire în curând la normalitate.

Peste nici o săptămână va împlini, iată, 42 de ani deja…

10 noi. 2020, marți: Omul – mincinos și nestatornic, mereu dedat hoției.

Ce ne-a adus așa-zisa democrație? Capitalismul a născut divizarea în partide, cuiburi de vipere care tulbură întotdeauna viața obștească. Aceste mizerabile grupări separate, banditești cel mai adesea, nu caută decât beneficiul lor imediat, nicidecum cel al obștii. Jefuitorii, aciuați la cârma țării, răpesc tot ceea ce s-ar cuveni maselor, pradă pe care iute o transformă în proprietăți particulare ale lor. În tot acest timp, populația, lașă, sărăcește pe zi ce trece, tace și tolerează jaful sistematic al clanului parazit, banditesc. Dezbinarea societății, iscată de partidele care înhață toate bunurile unei obști tot mai sărăcite –, este în toi. Disprețul meu față de acești prădători nesătui este fără de margini.

– Scrisul, ca mod de împlinire; or amăgire e și această preocupare?

„Fixez” aici partea finală a poemului *O toamnă necesară* a lui Rumi:

„Fii bătrână. Fii cenușă,
Astfel florile de câmp vor
urca acolo
unde te afli.
Ai fost de piatră prea mulți ani.
Încearcă ceva diferit. Cedează.”

Eu. Încerc, iar și iar, dar…

– Sufletu-mi-l simt tot mai slab și mai gol; cu toate astea nu mi-l mai umplu cu planuri sterpe: ajungă-mi grijile care mă rod!

Încercare de transferare a unei mici sume de bani Andreei, cu prilejul zilei sale de naștere; ratăm însă, din pricina hățișului bancar. În consecință, îi vom transmite *vorbe*!

11 noi. 2020, miercuri: Zilnic mă afund în adâncul ființei mele – adânc, foarte adânc, acolo unde nicio inteligență nu-i în stare să ajungă. Aici, în acest loc, se află sălașul sufletului meu.

Jurnalul meu se constituie preponderent din ceea ce am gândit și am simțit, mai puțin din ce am văzut, auzit sau făcut. El este, prin urmare, un ecou al sufletului meu, mai puțin al faptelor mele, oricum foarte sărace: neliniștitor de puține și neesențiale. Rândurile de față se nasc dintr-o nevoie de a mă împărtăși. Scriu dintr-o nevoie a sufletului de a respira, de a se descătușa, de a-i da un contur. Mai scriu fiindcă nu întotdeauna îmi pot permite să plâng.

12 noi. 2020, joi: – Doamne, ce vremuri sfredelitoare de minte și de suflet! Mă gândesc la Andreea: singură, acolo unde e, în aceste vremuri nefaste. Astăzi se pare că va obține cetățenia. Sper să o ajute Dumnezeu, dacă voia ei este aceasta.

Gând: dacă mai devreme sau mai târziu, tot nu e scăpare de moarte, nici de Judecata lui Dumnezeu, atunci îmi apare tot mai evident că în necazurile și strâmtorile vieții nu rămâne altceva mai înțelept de făcut decât *căutarea alinării la Dumnezeu.* Ce frumos și liniștitor sună: – Căutarea alinării la Dumnezeu! Deci, să iau aminte.

Să nu uit: Deși eu sunt cel multpăcătosul, de mântuirea mea nu deznădăjduiesc, căci mă încred în mila lui Dumnezeu.

A părăsi lumea aceasta deșartă, abandonând toate grijile lumești, pentru a te retrage la loc liniștit și tăcut, în pustietăți, prin munți și păduri, dăruindu-mă (afierosindu-mă) slujirii Singurului Dumnezeu adevărat. Din copilărie aș fi avut dorința aceasta, dar pe-atunci nu s-a ivit nimeni să îmi deschidă ochii și mintea; doar acum, la 70 de ani, încep a le vedea, a le simți și a le dori; dar, fizic este mult prea târziu și

nepotrivit. Rămâne doar tânjirea continuă, dorul către *Nevăzutul care Există*.

Andreea ne comunică faptul că a trecut cu bine testul pentru obținerea cetățeniei americane. Să fie într-un ceas bun! Urmează să depună jurământul peste o lună. O veste bună în aceste vremuri gri.

13 noi. 2020, vineri: Să mori bătrân și sătul de zile: e bine ori e rău? Bine o fi, cred eu, dacă sfârșitul vieții coincide și cu împlinirea, mult dorita împlinire spirituală.

Pofta de mâncare diminuată și prelungită a I. are drept consecință o stare de anemie îngrijorătoare a ei. Luni va merge la control.

14 noi. 2020, sâmbătă: Neliniști, frământări, din pricina I., a Andreei, a mea…

„Mai bună este întristarea decât râsul; căci prin întristarea feței inima se face mai bună” (Ecl. 7:3).

Întristarea feței, poate; dar dacă tot timpul îți sunt întristate inima și sufletul? Atunci ce ne facem?

Bucurii și satisfacții, unde vă ascundeți voi, de ce nu vă mai arătați?! Ajută-mă, Doamne, să nu-mi mai pun toate la inimă. *(Inima este mult prea mică, dorul e mare).* Încerc să-mi pun supărările „altundeva”(!). Trebuie să-mi strunesc gândurile, reacțiile. Nu invidii, uri dușmănii! Să-mi caut lucruri generatoare de bucurii și satisfacții, atât de necesare mergerii înainte.

Observație: Tot ce zboară au corpul sub formă de cruce. Cum de nu am observat până acum?!

Știință, religie, artă, morală – manifestă semne de diminuare, chiar de degenerare.

Mihai Șora – frunză uscată încăpățânându-se, înverșunându-se să rămână pe creangă. Până acum niciun vânt, nicio ploaie n-au izbutit să desprindă această frunză de pe ram. (Uitându-mă mai atent, observ la baza pețiolului uscatei frunze… o mână! – Este mâna Luizei Palanciuc!).

15 noi. 2020, duminică: A patruzeci și doua toamnă a Andreei. Doamne, ajut-o să-i fie bine!

Oare motivul pentru care umplu aceste caiete cu ideile acestea pestrițe este fuga de marea trecere? Probabil în felul acesta încerc să o înduioșez pe Nedorita de oameni.

Tânăr fiind, vârsta de 70 de ani mi se părea un tărâm intangibil. Acum, că l-am atins, am impresia că abia am început să trăiesc, că tot ce am trăit până acum e doar o lungă „practică" pentru ceea ce abia de-acum urmează să se întâmple. Și ceea ce urmează, nu mai poate fi rezolvat de omul neputincios, cu al lui fizic vădit părăginit, diminuat. Singura soluție la îndemână, ultima speranță: pronia cerească, respectiv credința, religia.

Eu: de multe decenii tot cobor în mine însumi pentru a mă întâlni cu Dumnezeu. Unde anume mă aflu pe această cale, doar El știe.

Vremurile actuale nu mai sunt prielnice *ascultării gândului lăuntric.* În trecut, oamenii erau fizic mai îndepărtați, dispersați în natură, sufletește însă erau foarte aproape unii de alții; astăzi se întâmplă tocmai invers: fizic suntem (prea) aproape, în schimb sufletește ne situăm la ani lumină.

Precum un țăran vechi, e drept cu palmele nebătătorite ori ca un păstor fără turmă, caut bucuria contemplării naturii și bucuria percepерii gândului interior, într-o liniște exterioară învăluită de un peisaj întotdeauna superb. În felul acesta, față de mulți alții am favoarea de a mă putea delecta de nesfârșite splendori exterioare. Cu aceste peisaje încerc a-mi împodobi lăuntricul mult prea zdruncinat și agitat.

Adeseori mă întreb: – Oare și *dincolo* voi avea de „măcinat", în continuare, umilințele pe care le-am îndurat aici, în această viață?

Omul, cel mai adesea: un laș mizerabil, escroc mereu dornic de putere și faimă.

Dumnezeu este creator al Binelui, al dreptății, al adevărului; apare omul și „creează" și el: răul! Și chiar dacă își dă seama că e rău ceea ce a făcut, acesta perseverează în rău. Singurul argument – nu scuză! – al fărădelegii omenești ar fi conștientizarea de către acesta a nefericirii sale generale; și așa stând lucrurile: după el potopul!

După-amiază, pe Valea Iuhodului. Fotografiez. Peisajele mele, redate prin fotografii, sunt – se vor a fi – stări de suflet ale mele. Imaginile care mi se par a fi mai grăitoare le postez pe Facebook.

16 noi. 2020, luni: Dovada incontestabilă, certă, că iubești pe cineva este că îi suporți defectele. Iar dacă admiri pe cineva înseamnă că îi *suporți* calitățile.

Peisajele sunt stările „sufletești” ale Naturii, cele mai grăitoare fiind, incontestabil, cele de toamnă, legate fiind de „plecare”: melancolie, nostalgie, resemnare, moarte; la polul opus – primăvara: naștere, bucurie, optimism…

Omul, hm… ființa, creatura, miracolul inteligent, o gânganie infatuată, uneori și instruită, ființa care dispare ca un balon de săpun, fără să știe nici pentru ce a trăit, nici pentru ce moare.

Luciditatea mea exagerată mă poartă sus, tot mai sus, pe piscul dezamăgirii și al disperării. Dacă mi-aș fi putut armoniza inconștiența cu luciditatea, sigur nu m-aș afla pe mizerabila treaptă a coborâșului pe care mă aflu.

Caracterul, după părerea unora, este o sinteză a sufletului. Subscriu (de parcă ar avea vreo importanță!).

Gândurile mele aduc mai degrabă a monștrii decât a îngeri; iar eu sunt, fără vina mea, o victimă a lor.

I.C.– un mediocru șiret, finalmente deosebit de bine situat profesional, înzorzonat, până la urmă, cu titluri, chiar și academice. Lipsit de scrupule și foarte hămesit, sub o mască de blând mielușel, a mușcat dintr-o momeală, iar acum i se clatină scaunul, fapt pentru care a început să facă vâlvă mare prin mass-media, mergând până la calomniere. Cert lucru, ar merita să ajungă jos, de tot, la buricul broaștei, acest îmbuibat nesătul ce se crede savant.

Mă uit pe internet și văd *omul*. Mă îngrijorez, după ce, mai întâi, mă dezgust. Ce ființă mizerabilă!

17 noi. 2020, marți: Să mă mai potolesc în privința comenzilor de cărți; am destule, mi-ar mai trebuie două vieți pentru a le citi, la ce bun să mai comand?! Bibliomanie sadea!

În altă ordine de idei. Ronțăi din mine, secundă cu secundă ca dintr-un măr – mă autodevorez.

Rețete, doctori, maladii… Chinezii primind rețeta scrisă de medic, o ard, apoi îi înghit cenușa. Majoritatea populației lumii ne cumpărăm otrăvuri pe baza acestor fițuici…

Ida – nu prea bine; starea ei mă îngrijorează.

18 noi. 2020, miercuri: E o vreme a vorbirii, apoi o vreme a tăcerii. Vremea mea prezentă nu mai știu care o fi: probabil cea a… mâzgălirii.

Ce mai fac eu pe acest pământ?

– Nemernicesc! Da, bun cuvânt, cam asta fac.

Răutatea omului este mai mare, zice preacuviosul Timotei de la Valaam, este mai mare decât al dobitoacelor, ba chiar decât a demonului, întrucât continuăm să păcătuim chiar și după ce Dumnezeu ne-a răscumpărat cu sângele Fiului Său.

19 noi. 2020, joi: Ce vremuri tulburi și bizare! Ajută-ne, Doamne, după mare mila Ta să le trecem cu bine!

Tipăresc, cu imprimanta, sute, chiar mii de pagini de felurite texte de pe Net, toate pentru a le putea citi, mai apoi, pe-ndelete. Pe cele mai multe astfel de texte după citirea lor le folosesc la aprinderea focului în șemineu ori la grătarul din foișor. (Adeseori mi se întâmplă să văd câte un turist adâncit în lectura unor astfel de foi volante, fapt care mă bucură). Un asemenea capriciu este, desigur, costisitor; pe lângă acest neajuns, mai și ocupă loc mult în camera mea. Va trebui să resortez aceste vrafuri de foi tipărite, pentru o mai judicioasă păstrare a acestora.

Cred că este cazul să mă bucur: încep să uit!

Statul meu în pat, diminețile, ore bune, petrecute cu lectura unor cărți, precum și a unor scrieri de pe Net, tipărite prin intermediul imprimantei; apoi, după-amiaza, ieșirile („fugile”) mele în Natură, câteva ore pe zi – toate aceste îndeletniciri mă împiedică să tot macin mereu aceleași probleme, până la amețeală, probleme care oricum nu au rezolvare, ele fiind deja vechi și afumate.

Ida nu se simte bine în continuare. A vorbit cu medicul curant; urmează ca de mâine să se interneze din nou la spitalul din localitate.

Seara. Convorbire prin telefon, apoi pe Skype, cu Andreea. Luni urmează să depună jurământul pentru obținerea cetățeniei americane. Nimic, în schimb, în privința unui loc de muncă. Îngrijorări pe toate flancurile.

20 noi. 2020, vineri: Cu I. la spitalul din Sovata pentru internare. Ajut-o, Doamne, să-i fie cu folos!

21 noi. 2020, sâmbătă: Vești de la I.: continuă tratamentul administrându-i-se injecții, tablete, perfuzii; pe moment este o soluție, dar…

Lecturi despre Tolstoi. Și-a aprins paiele în cap dezvoltând propriile lui credințe, principii pe care le-a propovăduit prin revista *Mediatorul* (1883) și prin școala pe care o înființase lângă Iasnaia Poliana. Credința lui Tolstoi consta în:

1.– respingerea trinității;

2.– negarea dogmei lui Iisus ca mântuitor al omenirii;

3.– respinge ideea învierii din morți;

4.– nu crede în viața de după moarte;

6.– refuză Judecata de Apoi.

În consecință, respinge tot ce e mai luminos, mai îmbărbătător în creștinism, fapt pentru care scriitorul este exclus din Biserica Ortodoxă Rusă. În fond, fără aceste Taine, ce mai rămâne din toată credința ortodoxă?!

Deși am mai notat o dată undeva în aceste caiete, reiau recomandarea părintelui (avva) Macarie, trăitor cândva prin deșertul egiptean:

„Nu trebuie să rostiți multe atunci când vă rugați, ci întindeți mâinile și spuneți:– Doamne, miluiește-mă așa cum știi Tu, așa cum vrei Tu. Doamne, ajută-mă! Dumnezeu știe cu ce ne este de folos și se milostivește de noi”. Mi se pare rezonabil și practic.

Am atâtea decenii în cârcă și încă nu m-am nevoit mai deloc pentru curățirea inimii mele; iar lupta mea împotriva patimilor mele este slabă și insignifiantă.

… În fond, viața noastră este un șir de boli și suferințe, urmate de un inutil zbucium, mascate toate de o perdea de aparente plăceri repede trecătoare.

Convorbire telefonică cu Andreea. Nimic nou, în afară de preconizatul moment al depunerii jurământului, cu prilejul acordării cetățeniei americane.

22 noi. 2020, duminică: Mă visez adeseori în Athos, departe de lume, împresurat doar de tăcere, preocupat de a-mi făuri propria-mi mântuire; acolo, în sărăcie totală, având parte doar de mulțumiri duhovnicești.

Acum, la 70 de ani, până și o excursie acolo îmi este tot mai anevoioasă și utopică. Mi-ar plăcea să parcurg cu pasul toată insula, oprindu-mă unde vreau și cât vreau, absolut necunoscut, îmbibându-mă de spiritul athonit al acestui loc unic.

Ce mare lucru e să poți cunoaște bogăția sufletului omenesc, cu mișcarea neîncetată a simțurilor și cu adâncurile întunecate ale patimilor!

Singur. Mă gândesc cu multă emoție și neliniște la Ida.

23 noi. 2020, luni: Dintr-o carte de interviuri citesc un reproș al lui I.M., poet, la adresa lui Cioran. Ceea ce impută gânditorului poetul I.M. este just din punct de vedere moral. Dar despre ce este vorba? În pofida faptului că E.C., stabilit la Paris, a ajuns să fie cel mai bun stilist al Franței, scriind în limba franceză mai bine decât un francez, cu toate acestea rășinăreanul nu a făcut nimic pentru a promova vreun autor român; din contră, s-a ciondănit cu Lucian Blaga pentru te miri ce chestiuni minore. Atitudinea de denigrare a unui semen de-al tău, de aceeași naționalitate, este profund românească de altfel, aceasta este una din metehnele acestei nații. Tragedia acestei țări: se trăiește în hoție, în harababură și sărăcie, marea majoritate. Și nimeni nu face nimic esențial pentru ieșirea din impas; toți fug în chip laș, blamând din exterior țara care i-a crescut, probabil pentru că în țara în care s-au oploșit să aibă parte de indulgență. Ce se întâmplă cu România, cu oamenii ei?! Tot ce facem, ne iese prost, apoi ne blamăm neîntrerupt în loc să

ne străduim să învățăm din greșeală, încercând să facem totul mai bine și, mai cu seamă, mai cinstit. Când oare va reuși țara asta năpăstuită să iasă din mocirla în care se tot zbate, afundându-se tot mai mult?

Convorbire de dimineață cu Ida. I se iau probe pentru analize de laborator. (Biata de ea, e mereu delicată, cu glasul tandru, catifelat, chiar și atunci când viața o încearcă din greu.

… Da, chiar așa: de ce oare nu-l caut pe Dumnezeu mai mult în interiorul, în sinele meu?

Fără durere în viață, zilele noastre ar fi asemenea biletelor goale de loterie. Așadar, să-i zicem durerii: marele nuanțator.

Vreau să mă îndepărtez de oameni pentru a mă apropia de Dumnezeu.

Citesc despre rânduielile vieții monahale; rețin, acum, două îndatoriri ale *supraveghetorului*:

– îndată ce zărește un frate întristat, trebuie să se intereseze pentru ce este trist și să încerce a-l îmbărbăta;

– dacă se întâmplă ceva nou, întreabă și, după cum hotărăște avva, așa va face…

– O caracteristică esențială a veșmântului monahal: nu corespunde atât cerințelor trupului, cât mai degrabă necesităților morale ale purtătorului.

Sunt un permanent turist al codrilor orășelului vieții mele, precum și al zonelor învecinate acestuia.

<u>24 noi. 2020, marți:</u> Andreea a obținut cetățenia americană. Să fie într-un ceas bun!

În dimineața aceasta vești nu tocmai bune de la Ida. Dar… răbdare, răbdare, multă răbdare! Și încredere în Dumnezeu.

Scrisul meu – o formă de nevroză; poate și lectura… Abia acum, la 70 de ani, reușesc să pricep utilitatea preocupărilor mele de o viață în această direcție: lectură și scris. În definitiv, pe tot parcursul vieții mele mi-am pregătit un mod de trai intelectual (dacă nu este prea mult spus!), o existență în care să mă pot refugia ori de câte ori am nevoie; adică, foarte des!

25 noi. 2020, miercuri: Trebuie să facem tot posibilul pentru ca I. să iasă din impasul fiziologic în care se află. Mă gândesc la investigații mai aprofundate într-un spital particular târgumureșean corespunzător dotat, având cadre și aparatură mai bună decât cele din Sovata; aici am impresia că ne învârtim în cerc, pierzându-ne timpul.

Un lucru este cert, anume că în viața aceasta mi-a fost dat să fiu cineva, atunci fără doar și poate tot ce am reușit, cu brio, este să pot fi un singuratic.

Îngrijorări din pricina stării de sănătate a I. Mâine se împlinește săptămâna de când a fost din nou internată, aici, la Spitalul din localitate. Investigațiile efectuate până acum nu au condus la niciun diagnostic cert. Așadar, tatonări; va trebui să ne îndreptăm către Tg.-Mureș, la un spital particular. Vom vedea ce și cum, după externarea ei din spitalul sovătean.

După-amiază. Urc pe Dealul Becheci. E o zi senină, dar răcoroasă. Fotografiez luminile înserării.

26 noi. 2020, joi: Precum bine se poate observa, în aceste consemnări îmi descriu mai mult lăuntricul: evit fiziologia insistând mai mult înspre preocupări psihice; pe cele fiziologice le trec cu vederea în mod voit, poate și dintr-un reflex de autocruțare.

În tot ce scriu, acum și întotdeauna, m-am străduit să înfăptuiesc o *aderare* cât mai exactă a cuvântului la gând. Deși procesul acesta intelectual ar trebui să fie unul natural, insesizabil – la mine întotdeauna punerea cât mai exactă a gândului în cuvântul potrivit este un proces mai lung și, îndeosebi, anevoios; remarca aceasta este valabilă și pentru viul grai al meu.

Cunoașterea adevărului este lumina conducătoare în viață. Tot omul este râvnitor de acest adevăr prețios. O viață întreagă se zbate să o cunoască, dar nu poate, nicicum, păși pragul acestei năzuințe decât cu închipuirea.

Sentimente de inutilitate și neputință într-ale vieții, combinate cu o fire introvertită – evidențiate prin lipsa bucuriei întâlnirii cu oamenii.

Starea I. mă îngrijorează teribil. Am mereu impresia că mă (ne) cruță, ascunzând adevărata ei stare. Acum e sub perfuzii, iarăși; mi-a spus că mă va suna atunci când va putea, atunci când va afla mai multe de la medic.

Singurul gând consolator: dacă îi este rău, acolo, la spital, este totuși mai în siguranță decât acasă. Să ajungi ca o asemenea alternativă să-ți fie alinarea! Doamne!

27 noi. 2020, vineri: Plimbarea de după-amiază s-a petrecut pe malul drept al pârâului Sebeș. Pădurea și-a lepădat frunzișul. Arborii stau încremeniți cu tot frunzișul lor așternut sub trunchiuri în așteptarea veșmântului alb. Pe marginea pâraielor, acolo unde cursul apei este mai lent, s-au ivit sloiuri de gheață, țurțuri albi ca niște semne de exclamare reci, fixate pe tulpini sau pe rădăcini de arbori, pe bolovani ori pe tulpinile uscate ale captalanilor

Noapte grea, de plumb. Adorm greu, foarte târziu, apăsat de gânduri. Mâine așteptăm rezultatele unor analize de laborator. Suntem cu toții, întreaga familie, îngrijorați de himerele și realitățile care ne împresoară în aceste vremuri nefaste.

28 noi. 2020, sâmbătă: Bine ar fi să-mi utilizez mintea doar pentru a îndura strict realitatea de azi fără a mă proiecta în timp și a-mi brodi felurite supoziții pentru viitor.

Dimineți răcoroase cu minus trei-patru grade Celsius. Afară este atâta liniște, pe când *înăuntru*...

Este ora opt; aștept apelul telefonic al I. pentru a ne spune cum a traversat noaptea care tocmai a trecut.

Mă dezgustă competiția; în consecință, o evit în măsura în care îmi este cu putință. Din pricina acestei repulsii nu agreez nici un sport, toate fiind doar pretexte pentru îmbogățirea unor șmecheri. Desigur, nu resping mișcarea, activitatea fizică, însă aceasta se poate face în mod mai folositor decât sportul, de pildă prin munci agricole utile.

Aflu din lecturi că Kierkegaard în limba daneză înseamnă cimitir; numai asta nu aș fi bănuit că poate însemna numele reputatului filozof.

Constatare proprie: omului nu-i prea place cinstea, adevărul, deși afirmă mai tot timpul contrariul. Iubirea – mult trâmbițata iubire – o văd colcăind într-o groapă de șerpi galbeni, alunecoși sâsâind neîntrerupt.

Un gând păgân, o întrebare ca o rugă: – Ce sens are o viață de om când lumea însăși se dovedește a fi lipsită de sens?!

Marginalii la niscaiva nedumeriri de odinioară: – Pricep abia acum de ce s-a stins Eminescu atât de tânăr în această țară în care puținului bine i se zice că este rău, iar răului i se spune că e bine, cu oamenii care au ales, din toate variantele posibile, *blestemul și lacrima*, mergând mândrii ca… racii!

Încercări ale iernii de a se instala; a și nins – o spoială.

Convorbire de seară cu I. Tonusul ei este destul de încurajator, slavă Domnului!

Intru în noapte destul de obosit, psihic, nu fizic; mai bine ar fie invers.

29 noi. 2020, duminică: Dimineața. Deschid ușa camerei crezând că am să văd strat gros, pufos de omăt. M-am înșelat: a rămas același strat de zăpadă de ieri: subțire, milimetric, încremenit în puținătatea lui de aseară. Oare deszăpezitorul de ce a făcut atâta zarvă, zdrăngănindu-și fiarele-i ruginite de asfaltul gol taman la miezul nopții?! Praf de omăt aruncat în ochi!

Zilnic mă preumblu în natura din preajmă. Remarc, cu bucurie, că mă cunosc toate cărările (de fapt și eu pe ele). Așa încât, în fiecare după-amiază, îmi aleg câte o potecă, apoi contopindu-mă cu natura din preajmă mă plimb până când încep să sclipească pe boltă stelele. Abia atunci, discret mă desprind din brațele ei, promițându-i că mâine voi reveni.

De ani buni mi-am format un obicei cred eu sănătos, anume să mestec zilnic, în mai multe reprize, faguri de miere: *amintirea albinelor adunată în faguri.* Ori de câte ori mușc dintr-un astfel de fagure, aroma acestuia îmi evocă poieni cu flori de câmp și un șuier de pârâu de munte.

.

30 noi. 2020, luni: Ultima zi de brumar și – sper – ultima zi de spitalizare a lui I., urmând ca în cursul acestei după-amiezi să fie externată. Aștept, cu emoție, să mă anunțe să merg după ea. (Chiar acum mă sună comunicându-mi că în câteva ore va ieși din spital; aștept reapelarea pentru a merge să o aduc acasă). Până să primesc multașteptatul apel, citesc niscaiva interviuri cu scriitori români.

Lumea de azi – o lume nefericită, aberantă, absurdă; eu…noi… fire de praf (gânditoare) purtate de colo-colo, într-un chip neînțeles.

În sfârșit, Ida este acasă! Se simte destul de bine, faptul acesta liniștindu-mă și, totodată, bucurându-mă.

Această lume înșelătoare și deșartă. Cred că greșim atunci când prea mult ne încredem și ne dăruim, trup și suflet, acesteia. Adevărul este în altă parte, acolo unde doar ne gândim, arareori, fără să ne dedicăm întrutotul aceluia ai cărui copii suntem: Dumnezeu.

Eu, Doamne, tare sunt neîncrezător în forțele mele, am nevoie de ajutorul Tău! Întărește-mă, Doamne, învață-mă dragostea Ta! Rogu-Te, Doamne, dă-mi marea virtute a Iubirii! Căci doar asta îmi mai rămâne: Iubirea către Tine. (Gândul la tine și rugăciunea!).

Notez aici, deși poate că am mai notat prin aceste caiete, gânduri ale Sfântului Tihon din Zadonsk, gânduri încântătoare pentru frumusețea lor; iată-le: „Atunci când în mintea și în sufletul omului pătrunde adânc grija de viața cea veșnică, atunci preocuparea găunoasă pentru agoniseli trecătoare dispare”.

În ce mă privește; se pare că tristețile-mi adânci și îndelungate încă nu au fost suficiente pentru a-mi vindeca rana păcatului…

1 Dec. 2020, marți: Stări de suflet confuze. Important este că I. se simte relativ bine.

Lecturi matinale. Aseară am dialogat pe Skype cu Andreea; nicio schimbare în ceea ce o privește: nici pe tărâm profesional, nici pe cel sentimental.

Prin suferință, creștinește ar fi să ajungem la pocăință. Dar omului rar i se întâmplă să-i ajungă la minte și la inimă adevăratul sens, motivul real al acestor încercări.

Dintr-un poem al lui John Keats: „Frumusețea-i adevăr și adevărul e frumusețe/ Aceasta-i tot, mai mult nu trebuie să știți”.

2 dec. 2020, miercuri: Bâjbâi printre cărți, neputându-mă ancora în niciuna. Sufletu-mi tânjește într-una către scrierile lui Cioran – cu deosebire la *Caietele* acestuia – , aș dori însă un Cioran inedit, din păcate însă nu apare nimic. M-ar încânta, de pildă, să pot citi în limba română corespondența filozofului cu Armel Guerne, dar evenimentul nu se produce.

I. a mers cu E. la un nou control medical. Iar mă cuprind emoțiile pentru ea închipuindu-mi fel de fel de scenarii.

În sfârșit, după două ore și mai bine, I. iese de la consult cu un rezultat liniștitor (întrucâtva).

– Bucuria lecturii, dimpreună cu cea a scrisului, precum și plăcerea cutreierării Naturii – doar ele mi-au mai rămas; țin la aceste îndeletniciri, ele mă mai nutresc sufletește, zi de zi.

3 dec. 2020, joi: Lecturi matinale. Alunec peste rânduri; mai și ațipesc. Mi-e dor de o scriere în care să mă cufund răpit, așa ca în *Caietele* cioraniene. Cred că am să le reiau.

Ce vremuri, Doamne! La care dacă mai adaugi și povara vârstei, ajungi să-ți plângi de milă.

I. se simte mai bine; și faptul acesta mă mai binedispune.

4 dec. 2020, vineri: Încă o săptămână alunecă printre degete. Nu, n-a căzut, s-a prelins doar printre firele de iarbă uscate ale acestui început de iarnă lipsită, ca de obicei, de omăt. Căci, de ani buni, să ai iarnă cu omăt e un răsfăț.

Cu I. acasă, acum zilele-mi sunt mai liniștite, mai luminate.

Zi de zi, fără excepție, înainte de amiezile fug, dezertez, în felurite scrieri, ore bune, multe; fac asta de plăcere, dar și din nevoia de fugi de mine.

5 dec. 2020, sâmbătă: Pentru ca scrisul să-și îndeplinească menirea lui eliberatoare, actul acesta ar trebui să fie perpetuu. În definitiv,

efectul acesta îl poate avea orice altă activitate, inclusiv cea fizică. Așadar, pentru ca efectul să fie cel scontat, de eliberare, activitatea trebuie să fie repetată.

Îngerul meu îl văd numai și numai sub o salcie plângătoare în miez de lună a lui florar.

6 dec. 2020, duminică: Ziua Sfântului Nicolae anul acesta se află adumbrită de umbra rece și copleșitoare, urât mirositoare, a voturilor și ravagiile pandemiei. Acesta-i omul, acestea sunt vremurile.

Seara. Idei din nou îi este rău. Nu știu, nu știm ce să mai facem; îi recomand să mergem la Tg.-Mureș pentru a i se face investigații mai aprofundate.

7 dec. 2020, luni: Starea I. se mai ameliorează. Ne gândim să mergem la Tg.-Mureș pentru alte analize mai amănunțite.

8 dec. 2020, marți: Cartea „mare” este cea care prin fiecare slovă a ei încearcă să fie o consolare întru tămăduirea suferinței care o zdruncină pe biata ființă umană.

În viața aceasta sunt prea multe neguri și doar arareori luminițe, fapt care explică, oarecum, orbecăiala noastră generală.

9 dec. 2020, miercuri: Cu mintea de acum și la o altă vârstă, tânără desigur, m-aș gândi serios la a părăsi lumea aceasta deșartă pentru a-mi închina viața lui Dumnezeu: m-aș călugări. Clar lucru, lupta aici, în linia întâi, a fost mult mai dură, cred, decât cea care se poartă într-o mănăstire. Aici, în lume, viața a fost cu ispitele multe, variate, desigur și cu bucurii pestrițe, dar amăgitoare toate. Așa încât, decât acest mod de viață, mai bine e, îmi pare, să ți-o închini, din capul locului, întrutotul lui Dumnezeu. Când mă gândesc la această variantă de trai, am în vedere și *Pariul lui Pascal.* După șapte decenii de existență tocmai varianta aceasta de viață nu am încercat-o!

– Oare până la urmă cine ne va distruge, ca omenire, ceea ce urâm ori ceea ce iubim?

Iubesc pădurea, arborii, râul, dealul, stânca, mlaştina, păsările, rocile, muşchii, fructele, arbuştii, cuiburile, lacurile, zăpada, frunzele…

Din lecturi: – Ştiinţa şi religia. Prima se ocupă de cele pământeşti, de cele materiale, iar a doua: de cele cereşti, duhovniceşti. Una este rodul minţii, cealaltă este fructul inimii şi al sufletului; una examinează preponderent viaţa exterioară, cea de-a doua se concentrează exclusiv pe *viaţa lăuntrică.*

Ştiinţa se preocupă de înţelegerea esenţei materiale a Creatorului, pe când religia este o comunicare directă cu Creatorul. Ştiinţa te poate duce cel mai lesne la deşertăciunea vieţii lumeşti, pe când viaţa intens duhovnicească te poate apropia foarte mult de cele dumnezeieşti, deci de cele veşnice.

Stau şi mă întreb: oare pe un bătrân de 70 de ani mai poate să-l atingă ceva din această viaţă pământească? Clar lucru, nu ar trebui.

Singura nădejde, mângâiere şi eliberare de durere nu poate fi decât Dumnezeu.

Scrisul, dimpreună cu cititul, pentru mine constituie încercări de scăpare de eul meu cotropitor. Aş cuteza să spun că scrisul este pentru mine un fel de pocăinţă, poate chiar o osândire de sine.

Din nou din lecturi: – Moartea este limita vieţii pământeşti păcătoase a omului. În acest context este evident că sfârşitul (moartea) este o izbăvire a unei existenţe pământeşti îndeobşte sărace din punct de vedere duhovnicesc.

10 noi. 2020, joi: Să laşi lumea dimpreună cu toate cele ale ei; asta înseamnă să optezi pentru a te devota vieţii lăuntrice în existenţa aceasta lumească plină de atât de multe şi evidente deşertăciuni.

Politica astăzi. O activitate omenească mizerabilă în care se aciuează o seamă de oameni nemernici care pe căi necinstite şi prin intrigi clandestine îşi dobândesc titluri şi putere pe care, odată obţinute, le folosesc în interes propriu, ignorând cu neruşinare motivele pentru care au fost aleşi să reprezinte interesele obştii. Aceşti oameni sunt fără suflet, căci îşi clădesc propria bunăstare pe suferinţa celor mulţi şi obidiţi.

A fi tată – a *bântui* prin altul în viitor.

11 dec. 2020, vineri: Vremuri sumbre – psihologic și meteorologic.

A te hotărî să părăsești lumea aceasta deșartă și a te preda complet lui Dumnezeu: ce magnifică decizie!

„Dezbinați, ne vom prăvăli înspre catastrofă. Uniți, vom aluneca lin spre ea” (Cioran?).

12 dec. 2020, sâmbătă: Încep tot cu Cioran redând o afirmație culeasă de nu mai știu unde, dar atât de potrivită filozofului: „Acesta (Cioran) este omul care se văicărea *văzut din spate*, dar atunci când se întorcea cu fața, îți dădeai seama că, de fapt, râde în hohote!”

Mâzgălesc, câteodată cu disperare, aceste pagini de caiet, de ce oare? Simplu: ca să uit de prezent și de trecut, dar și pentru a nu mă gândi la viitor.

Lectura – singura-mi îndeletnicire (pasiune) care mă însoțește încă de când eram copil, îndeletnicirea aceasta ajutându-mă să fug de realitatea din mine și de cea exterioară. În rest, nedumerire multă, însoțită de un soi de silă perpetuă față de ceea ce ni se întâmplă, de ceea ce mi se întâmplă. La 70 de ani, mai mult decât la orice altă vârstă anterioară, nu mai pot să fiu decât suma beteșugurilor mele.

Răsfoiri. Ceea ce vedea Cehov, pe la finele anului 1903, nu mi-e dat, din păcate, să pot vedea și eu acum, cu aproape o sută de ani mai târziu, anume că: „… viața și oamenii devin mai buni, mai înțelepți și mai cinstiți”; ba dimpotrivă!

Din nou cu I. la perfuzii. O însoțim E. și cu mine. Pe durata procedurii rămânem afară, în fața spitalului, sub o ploaie care își cerne des stropii. Între timp mă sună și Andreea; se agită și ea, acolo, la 10 000 de km distanță de noi. Ajunși acasă, am emoții pentru orele de noapte care vor urma.

13 dec. 2020, duminică: Am traversat noaptea într-o stare de calm relativ; mă refer la I. și la mine. Așteptăm, simțind ponderea

fiecărui minut care se scurge.. Claie peste grămadă, mai e și pandemia peste noi…

Oare trăirile mele, fie ele dureri, bucurii (?!), pasiuni, visări apar ele suficient de creionate, transpuse și în aceste caiete cu însemnări?

14 dec. 2020, luni: Starea I. este schimbătoare; medicul îi propune reinternarea. Noi, E. și cu mine, îi cerem părerea în vederea internării într-o clinică privată târgumureșeană. Medicul (L.L.) apelează chiar el la una din aceste clinici, dar i se răspunde că va trebui să așteptăm câteva zile. Până să poată fi văzută acolo, va fi ținută sub observații prin internare mâine, aici, la Sovata. Am senzația că pierdem timp prețios.

15 dec. 2020, marți: Dimineața – reinternare cu bucluc: I. nu i se mai găsește cardul de sănătate. Urmează tevatura căutării cardului acasă, acolo, la spital, fără a se găsi însă. Între timp I. se internează, eu făcând demersul necesar la CASS Tg.-Mureș pentru obținerea unei adeverințe. În sfârșit, actul îmi parvine prin internet, mulțumită și aportului nepoatei N. Ne mai liniștim întrucâtva. Să vedem ce ne mai aduce ziua de mâine.

16 dec. 2020, miercuri: Mă agit, mă irită totul, starea aceasta o transmit și Idei, ceea ce numai bine nu-i face. Încerc să mă potolesc, cu toate că nu mă împac cu gândul că pierdem prea mult timp în loc să mergem la locul potrivit: o clinică dotată cu aparatura necesară și cu specialiști competenți pentru investigații de acest gen.

Ora șapte dimineața. Aștept ca să mă sune I. pentru a-mi comunica decizia medicului L.

Citesc din *Acatistul Maicii Domnului:*

– … lumea aceasta este deșartă și trecătoare;

– … toată viața noastră, pe pământ, este plină de durere și întristare;

–… dulceața cea lumească în viața asta amestecată-i cu întristarea. Mărirea și bogăția trec, frumusețea și sănătatea veștejesc;

– … Iisus, dăruit nouă, cei pieritori, spre ajutor și spre apărare pentru a fi celor necăjiți bucurie, celor deznădăjduiți nădejde, izbăvitor de chinul cel veșnic. Boala tainică a I.; după atâtea investigații încă nu i se cunoaște diagnosticul precis. O programez la o clinică particulară târgumureșeană pentru noi investigații

Credincioșilor, întru Hristos, celor sinceri pătrunși de credință și evlavie le rămâne ca mângâiere pentru suferințele îndurate răsplata cerească. Omului obișnuit în schimb, ce poate să-i rămână altceva decât lacrima.

17 dec. 2020, joi: Scurtă convorbire matinală cu I. Se simte mai bine; e drept că sub influența perfuziilor și a calmantelor. Credem că azi va fi externată, deoarece mâine urmează să mergem la Tg.-Mureș, la clinica particulară.

Mă întreb: – Îmi trăiesc viața ori o sufăr?

În zori, nemaiputând să adorm, mă apuc să fac ordine în miile de foi volante conținând texte tipărite din felurite scrieri de pe Net; le frunzăresc, selectându-le pe cele care mi se par utile ca să mai rămână în păstrarea mea; pe celelalte le voi încredința focului, cu dosare cu tot.

Preparative pentru a o duce pe I. la clinica particulară în Târgu-Mureș.

18 dec. 2020, vineri: Mă trezesc la ora cinci fără să mai pot adormi; încerc să citesc – merge greu. La ora opt voi porni cu I. către Tg.-Mureș. Doamne ajută să decurgă bine călătoria și toate cele pentru care mergem.

În timp ce I. se află la analize, eu mă preumblu prin centrul trist și rece al orașului. Dintr-un difuzor, prea zgomotos, se transmit colinde. Am luat cu mine un sandviș și îmi bat capul unde oare am să-l pot mânca: pe stradă scoaterea măștii nu este permisă, să intru undeva nu prea am unde, nici nu se cade. Până la urmă, mă ascund pe scările mizerabile ale unui bar infect și înfulec aici micul meu dejun.

Ora 15. Ne-am reînapoiat de la Tg.-Mureș cu rezultate mulțumitoare, liniștitoare. Totuși, atunci care este pricina stării ei?!

(I. trece pe-acasă pentru a-și lua niște lucruri, apoi o duc înapoi la spital pentru continuarea tratamentului).

<u>19 dec. 2020, sâmbătă:</u> Am dormit binișor. La ora 5:30 încep lecturile. Ieri am mai cumpărat două cărți la Tg.-Mureș. Pe una dintre ele am cumpărat-o, deși o am în bibliotecă, dar mi-am zis să o am într-o ediție recentă (2020). Despre scrierea aceasta Cioran scria: „Cu ani în urmă am cumpărat o ediție veche… care purta următorul autograf: «Să-ți fie prieten în ceasurile grele și să te sprijine cum m-a sprijinit și pe mine». Nu cred că i se poate face unei cărți un elogiu mai frumos decât acest: « prieten în ceasurile grele»".

Recitesc interviul Simonei Boué luat de Norbert Dodille. Pentru a-l percepe mai lesne, interviul fiind în limba franceză, am făcut o traducere prin Google. A ieșit și asta varză! Cu toate acestea îl recitesc.

Seara la izvorul de la km 12 din Bucin. Optez să merg la o oră târzie pentru a evita să trebuiască să stau la rând. Spre norocul meu, am fost sigurul, la ora 18 fiind întuneric deja. Cu toate astea, după o vreme au mai venit alții doi cu sacii doldora de flacoane. Este tot mai anevoioasă aducerea apei de la izvor, mai cu seama vara; tot mai mulți doritori vin cu fel de fel de vase, din zori și până noaptea târziu.

Ajung acasă la ora 20:30; voi descărca flacoanele abia mâine; pentru azi mi-e de-ajuns.

Convorbire scurtă cu I. îmi spune că se simte bine – fapt care mă liniștește; însă cu adevărat liniștitor ar fi să se simtă bine acasă, nu la spital!

<u>20 dec. 2020, duminică:</u> Luciditatea mea, moștenită de la mama, nu putea să mă aducă decât la ceea ce iată că am ajuns: un obosit, cu pietre legate la picioare și, ce-i mai rău, cel mai adesea un deznădăjduit.

Am descărcat flacoanele cu apă de izvor, circa 140 de litri. Acum, mă simt satisfăcut având apa de izvor acasă, apa curată, adusă din inima codrului. Țin mult la acest izvor, la apa lui, pentru faptul că prin ea, prin apă, esența vieții, păstrez, fie și în felul acesta, legătura intimă cu codrul, cu Natura.

Toată viața mea m-au interesat, în chip covârșitor, Natura și literatura, mai cu seamă literatura foarte personală. Cu timpul, din pasiunea pentru Natură mi-am făurit profesia, acea de silvicultor. Am practicat, apoi, această îndeletnicire dăruindu-mă ei cu inima și cu sufletul. În tot acest timp pasiunea mea pentru literatură a rămas, adesea căpătând intensități copleșitoare, nebănuite de mine în tinerețea mea. Dragostea mea pentru cele două preocupări se continuă și în prezent, în fond cele două pasiuni rămânându-mi repere luminoase ale vieții, alături de grija mea față de familie.

21 dec. 2020, luni: Vreme închisă și rece; peisaj sumbru în gri și negru. Dis-de-dimineață mă reped la prăvălie pentru a face cumpărături conform unei liste alcătuite de I., după care merg să-i încarc cartela telefonului, apoi la vulcanizare cu mașina pentru remedierea unei pene; apoi, în final, la Poștă pentru restituirea avansului unui grup de turiști care își propuseseră să-și facă revelionul la noi. Am optat noi, gazdele, să renunțăm la sărbătorirea acestui eveniment, în actualul context părându-ni-se a fi un efort a-i mai găzdui.

La spital, I. așteaptă decizia medicului în privința externării ori – cine știe – poate a continuării internării.

Doamne, ajută-ne să trecem cu bine peste aceste încercări chinuitoare, obositoare!

Evident lucru, lumea nu se află pe calea cea bună, dovadă și încercările grele prin care omenirii îi este dat să treacă.

(Unui medic care te asistă pe parcursul unei boli, bine ar fi să sufere și el de aceeași boală ca și tine; așa poate ar fi mai aproape de bolnavul pe care încearcă a-l tămădui).

Occidentul obosit ne-a transmis și nouă, esticilor, starea aceasta, dându-ne ca bonus și o pandemie din care gustă și ei, însă mi se pare că *altfel* decât noi.

22 dec. 2020, marți: Este posibil, se pare, ca I. să se externeze azi. Vor urma zile de maximă emoții, atât pentru ea, cât și pentru noi, aparținătorii ei.

România – o țară tot mai degradată și abrutizată; și asta nu numai acum, ci așa i-a fost să-i fie se pare că dintotdeauna. Din această perpetuă situație s-a ivit acest popor român mult prea îngăduitor, insuficient de exigent față de sine, dar și față de alții.

– Ce mai fac? Iaca, îmi trăiesc și eu umilințele bătrâneții.

Omenirea, azi. Ca într-un tablou de Breugel (Parabola orbilor) merge înainte, fiecare urmându-l pe celălalt, toți cu bastonul călăuzitor (nevăzător fiind fiecare, timp în care se apropie triumfali de același dezastru).

Principiu budist: – Nimic nu se întâmplă din dorința noastră, deoarece totul este guvernat de karma trecută. Din această pricină, fii relaxat și fii fericit! Fii onest și direct. Toate sunt rezultate ale acțiunilor trecute, atât durerea cât și fericirea. Atunci când vine timpul să pleci, toate posesiunile lumești pe care le-ai acumulat va trebui să le abandonezi; în consecință, ele nu merită să generezi acțiuni nevirtuoase doar de dragul de a le avea pentru puțină vreme.

– Este o mare calitate dacă ai abilitatea spontană să subjugi cele cinci otrăvuri care se nasc în mintea ta: mânia, ignoranța, mândria, dorințele, invidia.

În amurg. Mă plimb în pădurea din spatele livezii. Griul lăuntric se combină cu cel al pădurii.

23 dec. 2020, miercuri: De la Sfinții Părinți aflu: Acolo unde egoul moare, acolo se arată Dumnezeu. Căsătoria este o modalitate de a-ți ucide ego-ul; de aceea, în ortodoxie ea este recomandată, deoarece bărbatul implicându-se întrutotul în viața familială, practic el se sacrifică pentru copii și pentru soție. Este un fenomen asemănător călugăriei, numai că în monahism egoul moare în fața starețului. Prin urmare, căsătoria – familia – este o cale spirituală, nu este un contract social; ea este o modalitate prin care viața bărbatului capătă Sens: aici și *dincolo*, căci ea, căsătoria, se continuă și după moarte.

Lume brambura. Atâta timp cât omul a lucrat cu mâinile sale și a crezut în Dumnezeu, totul era incomparabil mai bine decât în prezentul acesta încâlcit, sofisticat, tehnologizat.

Ora 9:30; se externează I. Să fie într-un ceas bun! Ne năpustim asupra farmaciei, dar fără spor din cauza birocrației mizerabile. Din acest motiv va trebui să merg din nou mâine. Părăsind farmacia începem asediul prăvăliilor (cumpărături de Crăciun): peste tot forfotă de furnicar; o lume nesătulă, împreună cu noi firește.

Altfel, o zi liniștită, liniștitoare.

24 dec. 2020, joi: Mă trezesc în zori fără să mai pot adormi. După ce mă sucesc și răsucesc în pat, mai bine de o oră, încep niscaiva lecturi.

Conștiința, adică viermele: lucrează, nu glumă!

Bătrânețea pe scurt: retragerea din viața activă, șubrezirea corpului (numai la M. Șora nu se constată asta, deși are 105 ani!), declinul plăcerilor, de toate felurile, întrezărirea morții.

Plăcerea de a scrie cu creionul cu mină de 0.7mm/2B! Plăcerea aceasta derivă, cred, din ușurința cu care pot corecta textul cu radiera, patul, unde scriu îndeobște, fiindu-mi mereu plin de… cuvinte „secerate” de acest obiect necruțător.

Din când în când, de pe etajera cu cărți, aflată deasupra patului, îmi pică pe cap Acatistul Maicii Domnului, în format minuscul, spre norocul meu. Astăzi îl deschid la condacul al nouălea de unde rețin prima parte: „Toată dulceața cea luminoasă în lumea aceasta este amestecată cu întristare. Mărirea și bogăția trec. (În mâinile și în buzunarele altora!). Frumusețea și sănătatea se veștejesc”. Adevărat este.

În lecturile mele caut, tot caut de o viață, iată, un liman și un sens pentru sufletul meu cel prea zbuciumat.

Ajun de Crăciun; simt povara bătrâneții apăsându-mă vârtos; mă bucur însă că I. este acasă, că se simte bine – astea sunt cele importante.

Seara, târziu – telefon de la Andreea. După voce se pare că se află într-o ambianță plăcută; mă bucur pentru ea.

Mai târziu, urmăresc pe Facebook un film interesant despre meritocrație.

25 dec. 2020, vineri: Zile calde, fără omăt. Lecturi în pat, până târziu ca mai în toate zilele de fapt. Cititul și scrisul – exerciții spirituale menite a nu-mi lăsa mintea să se împrăștie pe te miri ce cărări întotdeauna întortocheate.

26 dec. 2020, sâmbătă: – Mintea este pentru suflet ca ochiul pentru trup; și precum ochiul trebuie șters din când în când, atunci când privirea ni se împăienjenește, la fel și mintea necesită o dreaptă curățire, cel mai adesea prin rugăciuni profunde.

– A fi ca apa unui lac cristalin: apă pură, limpede, cu suprafața precum oglinda în care se reflectă cerul.

Parcursul oricărei vieți se află inclus între două repere divine: unul de pedeapsă, altul de mântuire; în ordine, acestea sunt: „ – Pribeag și fugar să fii pe pământ" (Gen. 4:12) și, mai apoi: – Eu sunt Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14:6).

Îmi propun să aprofundez *Rugăciunea lui Iisus*; în biblioteca-mi proprie am o duzină de cărți (fără a mai socoti și Filocaliile) despre această mirifică rugăciune. Ajută-mă, Doamne!

– Deșarta *înțelepciune* a acestei lumi; iată unde am putut ajunge, noi oamenii, dacă am ales să măsurăm în chip neghiob cele dumnezeiești cu măsură omenească!

Ioan Gură de Aur – sfântul cu minte mare și cu suflet larg.

27 dec. 2020, duminică: Recitesc Pelerinul rus după 22 de ani. Încep să o pricep mai lămurit acum. Porțile sufletului meu sunt acum larg deschise, sufletu-mi fiind incomparabil mai însetat acum de Adevăr, de Iisus, decât în urmă cu peste două decenii.

28 dec. 2020, luni: Modul de a scrie fragmentar este un gen leneș, este un semn de oboseală, până la urmă. În ce mă privește sunt un vajnic practicant al acestui mod de a scrie. Aceste consemnări ale mele sunt, până la urmă, nevinovate capricii, jocuri intelectuale și, câteodată, convingeri proprii.

Reflecții pe marginea Genezei. Tot ceea ce a făcut Dumnezeu *în cele șase zile* mai apoi privindu-le a constatat că erau *foarte bune*

(Gen. 1:31). Dar, vine repede diavolul și strică (alterează) creația divină producând în felul acesta căderea din paradis, după care urmează tot alaiul de făptuiri reprobabile ale omului din întreaga istorie universală. De aici începând, orice face omul poartă amprenta diavolului. Atunci când nu se petrece nimic în existența omului putem vorbi de *liniștea diavolului;* de îndată ce omul nu mai are astâmpăr, se agită: hop și dracul!

29 dec. 2020, marți: Lecturi și mici plimbări prin pădurea din spatele casei; povara vremurilor.

Seara. Transcrieri, din aceste caiete, pe computer, vizionări de filmulețe pe Youtube.

30 dec. 2020, miercuri: S-au scurs zilele acestui an – ce mai an!

Cu povara celor șapte decenii în cârcă, dimpreună cu amenințarea continuă a *nevăzutului inamic*, ne târâm, târâș-grăpiș, înainte spre *victoria finală.*

Singurătatea Andreei, acolo, departe – mult prea departe. Mă străduiesc să-mi păstrez cugetul drept, cât mai drept.

Aștern pe filele acestui caiet stropi de suflet, îngrijorat și obosit – prea obosit, străduindu-mă să parcurg onorabil calea ce mi-a fost sortită.

Biet om, atât de nehotărât în fața dilemei: viață veșnică a sufletului, mântuirea lui ori doar viața trupului, trecătoare, cea atât de iute trecătoare și căreia, în mod bizar, îi acordăm mai toată silința noastră?

– Să te obișnuiești cu orice cuvânt al unei rugăciuni, să-l cugeți mai întâi, de-abia după aceea să-l rostești cu glas tare, cu simțire și participare lăuntrică.

31 dec. 2020, joi: Totuși, tot ce se petrece în lume se întâmplă cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Atunci de ce suntem atât de îngrijorați cu mic cu mare? Lecturi despre practicarea Rugăciunii lui Iisus. Constat, iar și iar, că nici cea mai simplă, aparent, rugăciune nu e deloc ușor, simplu de efectuat în chip corect.

Plimbarea de după-amiază se întâmplă pe Valea Sebeş. Vremea este mohorâtă, din înalturi cerne din când în când o ploaie măruntă.

Seara. La tv., fără revelionarzi de data astădată. Împreună cu I. urmărim programe fade, atât pe canalele româneşti, cât şi pe cele maghiare. Ne sună Andreea pentru a ne ura toate cele; ne spune că va traversa noaptea dintre ani cu un amic.

… Şi uite-aşa se încheie anul de pomină: 20-20!

Adevăratele dureri sunt mute. Strigătul și cartea – o ușurare.
(Vauvenargues)

2021

1 ian. 2021, vineri: Aseară nefiind captivat de nicio emisiune tv. cu ale lor emisiuni de Revelion, am închis televizorul înainte de ora unu. Am adormit însă mai greu din cauza bubuiturilor focurilor de artificii și ale petardelor, toate încercând – până la urmă cu succes – să alunge faimosul an trecut. Ducă-se! Și uite-așa m-am împăcat cu zarva de afară, adormind într-un târziu.

2 ian. 2021, sâmbătă: Părți ori fațete ale sufletului: 1) rațională, 2) poftitoare, 3) pătimitoare (mânioasă). În cazul meu, toate cele trei părți sunt la fel de accentuate.

Puzderii de oameni trufași și puternici, dar profund nedrepți, ne sufocă viețile. Cine și mai ales când le va veni de hac?

Viața monahului: ascultare, sărăcie (de bunăvoie) și feciorie.

Plăcerile trupești exagerate ale tinereții au o răsplată mult prea mare, uneori. Cu siguranță bună parte dintre ele nu trebuia să se întâmple. Ele, „plăcerile”, au fost în definitiv întinări iremediabile ale trupului și, totodată, spurcări ale sufletului.

Blândețea – cât de mult mi-a lipsit pe tot parcursul existenței mele! Acea blândețe, naturală, dezinvoltă, binefăcătoare.

Din studiul RH (Rugăciunea lui Iisus); etapele ei: 1) vocală, 2) mentală și 3) a inimii – triunghiul Bermudelor! Eu, încerc să bâjbâi în prima fază, adeseori sărind și la a doua modalitate…

Omul ar avea, până una alta, doar „cantitatea”(rugăciunii), conform Scripturii: – Rugați-vă neîncetat! Fie și în acest mod, prin mulțimea rugăciunilor se va naște și adevărata rugăciune; apoi, odată cu ea vine și credința, împlinirea poruncilor și mântuirea. Prin urmare, partea omului este *cantitatea*. Sfântul Macarie afirmă: „A te ruga des atârnă de voia noastră, iar a te ruga cu adevărat este lucrarea Domnului”.

Din lecturi patristice: Armă mai puternică și mai plină de izbândă decât numele lui Iisus nu vei găsi nici în cer, nici pe pământ. Căci repetarea deasă a rugăciunii va aduce negreșit deprinderea și se va face una cu firea, atrăgând cu timpul mintea și inima într-o stare corespunzătoare. Prin rugăciune deasă, repetată, se poate curma, nimici cu totul vorba multă, zadarnică, pălăvrăgeala inutilă, iar fapta necuviincioasă s-ar curăța imediat prin puterea plină de har a numelui lui Dumnezeu chemat atât de des.

Deasa rostire a rugăciunii curate și adevărate face minuni: transformă cantitatea în calitate, zic Sfinții Părinți. Și asta chiar dacă inima ne este încă răspândită și plină de cele ale lumii.

Încerc și eu rostirea cât mai îndelungată RH, beneficiind de condiții suficient de prielnice, anume: singurătate și liniște exterioară (atunci când o caut). Ei bine, grijile și risipirile cauzate de năvala gândurilor îmi zădărnicesc strădaniile. Cu toate acestea nu mă las.

3 ian. 2021, duminică: În continuarea gândurilor de ieri, aflu din Filocalie că o inimă învățată cu rugăciunea lăuntrică se poate ruga fără nicio piedică întotdeauna, în timpul feluritelor îndeletniciri, fie ale trupului, fie ale minții – în mijlocul oricărei agitații, prin rostirea rugăciunii în chip tainic, fără niciun sunet. În aceste împrejurări, chiar dacă „calitativ” aceste rugăciuni sunt departe de a fi cele mai eficiente, cantitatea și deasa lor rostire ajung să suplinească și să anuleze neajunsul. De reținut: „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4).

4 ian. 2021, luni: O lume mult prea complicată, îmbâcsită în răutăți, egoism și nesaț (căpătuială). Ori de câte ori trebuie să ies în lume, o fac cu silă și dezgust față de tot ceea ce văd, de tot ceea ce aud.

Numai singurătățile tăcute, pe care le găsesc doar în Natură, doar ele mă mai liniștesc întrucâtva, apoi reintru în aceeași mlaștină fetidă.

Totuși, o rugăciune pentru aproapele:

– Milostive, Doamne! Facă-se voia ta, care vrea ca toți să se mântuiască și la cunoștința adevărului să ajungă; mântuiește și miluiește pe

robul Tău (…). Primește această dorință a mea ca pe un strigăt de dragoste poruncită de Tine.”

5 ian. 2021, marți: Îmi propun să efectuez o incursiune în Filocalie pe marginea R.H. (Rugăciunea lui Hristos); o parte din această bibliografie vor fi relecturi. Aceste scrieri sunt adiacente Filocaliei în 12 volume ale părintelui D. Stăniloaie. În aprofundarea acestor tomuri, cu toate că le am încă din anii apariției lor, adică anii ’90, încă nu am curajul a le citi pe toate, filă cu filă. Nu am curaj întrucât e o scriere mult prea vastă pentru această etapă a existenței mele.

Vreme închisă; toată ziua plouă mărunt. După ora 16 fac o plimbare de o oră în pădurea din spatele casei. După această mișcare de aproximativ o oră, mă uit la tv, apoi stau la internet ore bune (multe!)

6 ian. 2021, miercuri: Viața, traiul monahilor independenți, numiți și idioritmici, mă interesează în chip deosebit. Aceștia trăiesc separat în mănăstire, dispunând de propria lor voință, fără a mai face *ascultare*, față de stareț. Caut în cărți și pe Net mai multe informații despre ei.

7 ian. 2021, joi: Pornesc tv la ora șapte, curios fiind de cele ce se petrec în America. Se pare că rebelii au fost potoliți. Până acum se înregistrează patru victime (decese).

Călugărul: persoana fără pofte și fără gânduri.

8 ian. 2021, vineri: Plăcerile acestui veac păcătos, spune-mi Tu, Doamne, care mai pot fi?

Împreună cu I. vom merge la Tg.- Mureș la o clinică particulară pentru a i se mai face o investigație.

Seara. Rezultatele analizelor sunt bune, Doamne îți mulțumim!

9 ian. 2021, sâmbătă: Iarna s-a îndurat și ne-a trimis straiele ei albe; e un veșmânt subțire cu izbucniri negre de sub vălul alb. Decât nimic, mai bine așa.

După-amiaza, telefon de la sora-mea; îmi spune că este spitalizată de două zile la Spitalul municipal din localitate. Încă o pricină de neliniște, de frământări. Doamne, ajută-ne!

Ce vremuri coșmarești!

10 ian. 2021, duminică: Scurtă convorbire telefonică cu sora-mea. Se frământă, are temeri – e de înțeles…

Îi recomand rostirea repetată a R.H.

11 ian. 2021, luni: Hotărât lucru, am căzut pradă *efectelor secundare* ale vieții. Și asta cu vârf și îndesat.

Truda inimii, adică un anume efort lăuntric, îmi este tot mai mare; nu îmi rămâne altceva de făcut decât în mersul meu înainte să mă sprijin… de ce altceva, decât de Iisus.

Prin cădere, omul a ieșit în afara Împărăției Cerurilor, împărăția aceasta aflându-se în fond înlăuntrul lui; așadar, pentru a regăsi Împărăția trebuie să se întoarcă în el însuși plin de scârbă pentru cele de afară.

Este cu neputință a ne împăca și a ne reuni cu Dumnezeu dacă nu ne întoarcem mai întâi în noi înșine. (Doamne, oare eu nu sunt mult prea întors în mine însumi?!).

12 noi. 2021, marți: Împrăștierea minții, nestatornicia ei, încerc a o stăpâni prin RH. Însă abia începător fiind într-ale acestei modalități, lucrarea este anevoioasă. Cu toate acestea, mă străduiesc să-L chem, des și stăruitor.

Mizeriile acestei lumi mă revoltă, fapt care Idei îi creează, firește, stări de disconfort. Motiv pentru care îmi și reproșează cu vehemență comportarea mea nepotrivită. Îi dau perfectă dreptate. Ajută-mă, Doamne, să mă potolesc, să îmi țin în frâu nervii mei cei năstrușnici. (Ulterior, regret mult faptul că îi induc astfel de stări total neprielnice situației fiziologice din care abia a ieșit).

13 ian. 2021, miercuri: Dimineața privesc pe ușa întredeschisă peisajul hibernal de afară. Pe stâlpii gardului „cușma” de omăt are circa

14 cm – totul este alb, imaculat. Pe stradă tocmai trece zdrăngănind, de mama focului, mașina cu plugul de deszăpezire; apoi din nou liniște.

Griji și necazuri fel și fel, dar tac și rabd mereu îngrijorat ca mai rău să nu fie.

15 ian. 2021, vineri: Liniștea minții – ce mare lucru! Pentru a o dobândi este nevoie de harul și mângâierea dumnezeiască. Întru obținerea acestei luminoase stări este nevoie de puterea de a-ți controla mintea împiedicând-o de la împrăștiere, apoi este necesară izgonirea din ea orice gând împovărător. Prin aceste două realizări starea de trezvie este realizată, iar Dumnezeu poate intra, ca printr-o fereastră luminoasă, curată, arătându-se minții.

Convorbire, pe Skype, cu Andreea. Faptul că tonusul ei sufletesc este bun ne conferă, Idei și mie, un real confort sufletesc.

Seara. Mă sună sora-mea comunicându-mi progresele într-ale tratamentului medical la care este supusă. Vestea aceasta mă liniștește și mă bucură.

În sfârșit, a nins frumos, multișor – peste 22 de cm. Zăpada aceasta, (mai) multă, îmi aduce în dar copilăria.

16 ian. 2021, sâmbătă: A fi mort pentru lume și pentru plăcerile ei – condiție esențială pentru practicarea RH. Doamne, cât de departe sunt de țintă!).

– „Viciul" care îmi mai rămâne: lectura.

17 ian. 2021, duminică: Singurul tămăduitor posibil al patimilor, al bolilor, mele este doar Iisus Hristos. Ajută-mi, Doamne, ca rugăciunea mea să-mi fie însoțită de credință; și ca să nu uit nicicând că „Dumnezeu este întotdeauna mai aproape de om decât însăși propria-i inimă." Așadar, rugăciune, căință și credință.

Patima: stăruința în păcat, în timp ce păcatul este o greșeală de moment.

Eu – păcătosul împătimit:

– Vindecă-mă, Doamne, cum știi Tu, cum vrei Tu!

18 ian. 2021, luni: Cu atenție cât mai intensă încerc să veghez asupra minții mele; lecturile filocalice îmi sunt tot mai atrăgătoare și mai pline de înțelesuri neștiute până acum.

Observ că îmbătrânind sufletul din brav, falnic cum era, devine tot mai sleit și nevoiaș, cerând o grijă aparte pe care nu mi-aș fi putut închipui: o atenție mult asemănătoare cu ceea ce primea trupul în frageda-i pruncie. Interesant!

19 ian. 2021, marți: De mult deja, am evadat din realitatea exterioară, optând pentru retragerea în lumea mea lăuntrică.

Vremurile pe care le trăim ne împing vertiginos către generalizarea prezentului mod de trai nefiresc ființei umane. Culegem roadele?

Viața mea, șlefuită de dureri, provenite din plăceri nesăbuite, într-o anume vreme amăgitor împestrițate de vagi succese, înșelătoare toate…

Dacă am necazuri – și am – e pentru că am trăit și mai trăiesc încă. Acestea sunt fructele tuturor păcatelor mele pe care acum mă străduiesc să le suport cu răbdarea greu încercată.

20 ian. 2021, miercuri: A mai nins; așa încât zăpada se făcu de aproximativ 35 de cm. Bine că măcar ea, neaua, este albă, curată în lumea aceasta atât de profund maculată. Ce vremuri, Doamne! Vicleniile omului nu mai au hotare.

Mizeriile BCR: a ademenit, aici în Sovata, câteva sute de oameni, printre ei aflându-mă și eu, aceștia afiliindu-se băncii în cauză. După o vreme, banca se retrage din localitate, lăsând în urma lor un biet bancomat și atât. Dacă am probleme bancare de rezolvat trebuie să fac minimum 120 de km, deci să pierd o zi.; și pentru ca „bucuria" să fie completă, ca să pot ajunge la un lucrător trebuie să mă și programez cu câteva zile înainte.

21 ian. 2021, joi: La Odorhei pentru rezolvarea problemei cardului bancar, programări, stat la cozi – pe banii tăi, pe nervii tăi, pe timpul tău.

O singură oră de parcare costă trei lei; la nici 60 de m mai departe, se practică același tarif, dar pentru doar 40 de minute! Doamne, satură-ne de bani!

22 ian. 2021, vineri : Lecturi filocalice. Doamne, cât de departe sunt de *Adevăr!*

23 ian. 2021, sâmbătă: Bătrânețea – inevitabilul fruct al tinereții…

24 ian. 2021, duminică: Mă lepăd de barbă și de păr. În timp ce I. îmi tunde aceste pilozități, vădit mirată de această hotărâre a mea de a mă debarasa de aceste „podoabe", în sinea mea mă gândesc să-mi rad și mustața cu acest prilej. Mă răzgândesc însă iute, temându-mă că dacă o fac și pe asta, s-ar putea ca I. să apeleze la 112 reclamând că o persoană necunoscută i-a invadat casa!

25 ian. 2021, luni: Plouă. Lecturi matinale în pat. Gândurile îmi asediază mintea în chip sleitor și persistent. Ce pot face eu: un neputincios și un nimic!

Am primit de la BCR noul card împreună cu datele de activare. Destul de operativi oamenii, nimic de zis.

26 ian. 2021, miercuri: Azi are loc întrevederea Andreei cu angajatorul. Nădăjduim ca totul să decurgă bine.

Voi merge să-mi plătesc facturile și impozitele, în total o sumă imensă.

E iarnă, e frig. Mi-e chircită inima, sufletul – ființa toată. Nu-mi vine să ies din casă și să-mi întâlnesc semenii cu botnița pe fețe; mi-e silă teribilă, nu de ei, ci de mine. Dar, uite că nu am încotro, va trebui să ies totuși.

Andreea ne comunică rezultatul întrevederii cu ofertantul locului de muncă, anume că acesta se va pronunța abia luni. E deosebit de greu și pentru ea.

28 ian. 2021, joi: Ora șapte dimineața; încep lecturile cotidiene. Gândurile îmi fug din păcate luând-o razna, în felul acesta cititul devenindu-mi anevoios. Mă opintesc să merg înainte, rugându-mă lui Dumnezeu să îmi redea liniștea sufletească, să-mi alunge furtunile de gânduri. Mă predau cu totul în voia Lui.

… Sunt firicelul de apă care își caută calea spre mare.

Pacea conștiinței – deosebit de importantă pentru cel care se roagă, în fond, oricărui om.

Citind părți ale Filocaliei, precum și comentariile despre R.H., constat că practica acestei rugăciuni este foarte diferită și, uneori, periculoasă dacă o faci în chip „meșteșugit", fără a avea călăuzitor cu experiență.

Timpul rău mă macină. Ajută-mă, Doamne!

29 ian. 2021, vineri: Evident influențat și de lecturi, însă ceva dinlăuntrul meu, din suflet venit, mă îndeamnă să repet tot mai des: – Doamne, îndură-Te de mine, ajută-mă!

30 ian. 2021, sâmbătă: … Și a fost o vreme când cele plăcute ale lumii: sănătate, bunăstare, odihnă, bucurie, lumină, stare de pace nu ne-a mulțumit; iar acum: boli, greutăți osteneli, neputințe, întristări, sărăcie, frici, necinste, dureri – toate ne cer răbdare, smerenie și nădejde. Căci ce altceva poate să ne mai rămână?

Citeam în Filocalie că nu trebuie să deznădăjduim, căci Cel ce a făcut pentru noi lumea cea atât de mare, nu poate oare să ne mântuiască sufletul? Scrie în Scriptură: „Toate sunt cu putință celui ce crede. Fiindcă nu el (omul) biruie pe vrăjmași, ci Dumnezeu".

Răbdarea necazurilor – în special a bolii – este încununarea acestei calități.

Deși Dumnezeu ne poruncește să ne desprindem de lanțul tuturor celor văzute, cu toate astea sufletul omului rămâne legat „cu un lanț al întunericului" de lucrurile înșelătoare ale vieții, de plăcerile lumești.

Atenție la suflet! El este mai de preț decât lumea toată și împărăția ei!

După-amiază vin la Biserica *Schimbarea la Față* din stațiune. La slujbă, în afară de preotul parohiei și soția lui – nimeni altcineva. Stau aproximativ 40 de minute, timp în care îmi plătesc și taxa parohială, apoi ies. Afară, în curte și pe stradă, sunt câteva cupluri de turiști care ascultă predica transmisă prin difuzor. Mă plimb circa o oră, prin stațiunea destul de populată de turiști, apoi vin acasă. Aici, stau cuc-năuc, la tv, apoi la internet.

După plimbarea de seară, stăm la taifas cu I. pomenind de situația ingrată în care se află Andreea. Nădăjduim că marți va primi un răspuns pozitiv de la angajatorul la care a avut interviul în zilele trecute.

31 ian. 2021, duminică: A te bucura de patimi trupești peste măsură, plăti-vei însutit pentru asta cu osteneli prisosul. Cred, Doamne!

Caut, degeaba, mai bine de o oră în Biblie capitolul Macabeilor, apoi în Biblia online. Căutarea este de prisos căci majoritatea traducătorilor au omis acest capitol.

1 febr. 2021, luni: De citit din seria Filocaliilor: volumul I (Casian Romanul, pag. 117. Marcu Ascetul, pag. 258, Isaia Pustnicul, pag. 452); din volumul III: Bucurii în întristare, pag. 307; vol. V (Petru Damaschin); vol. VI (Simion Noul Teolog, pag. 107), vol. VII (Alungarea gândurilor, pag. 190); vol. X (Isac Sirul); vol. XII (Isaia, pag. 255).

Ce mari comori duhovnicești zac în cele 12 volume filocalice! Azi citesc din vol. al X-lea, Cuvântul 56. Aici, printre altele, aflu ce patimi a îngăduit Dumnezeu pentru a-i fi de folos omului și cum anume îi pot fi utile aceste pătimiri. În acest sens, Isac Sirul spune: „ A fi primitor de patimi e de folos pentru străpungerea conștiinței”; dar *a rămâne în ele e un lucru necuviincios și nerușinat*.

Sunt trei chipuri prin care se poate apropia orice suflet de Dumnezeu: sau prin căldura credinței sau prin frică sau prin certarea cu Dumnezeu. Nimeni nu se poate apropia de dragostea lui Dumnezeu, dacă nu se apropie prin vreunul dintre aceste trei chipuri”.

Colosală afirmație! Fie și pentru această constatare acest vol. al X-lea merită a fi citit. („Cearta cu Dumnezeu” mă trimite cu gândul la Cioran; știa ce știa rășinăreanul!).

Analizându-mi sufletul, dimpreună cu rațiunea – deși aceasta nu ar trebuie implicată –, ajung la constatarea că în cazul meu încercarea de apropiere de Dumnezeu se petrece pe următoarele căi: 1) căldura credinței: 30%; 2) frică: 50%; c) cearta cu Dumnezeu: 20%. Ajungând aici, nu pot să mă abțin a nu-l încadra pe Cioran 100% la *cearta cu Dumnezeu*; aceasta a fost, așadar modalitatea lui de „abordare", de apropiere de Creator și, sunt convins, de *dobândire*, a lui Dumnezeu! Părerea aceasta este strict personală, fiindcă adevăratul *chip* de apropiere al lui Cioran de Dumnezeu doar scriitorul l-a știut.

3 febr. 2021, miercuri: Se pare că Andreei nu i-a reușit nici de data aceasta angajarea. Urmează să afle în câteva zile rezultatul precis.

Împreună cu I. ne propunem să efectuăm o ieșire la Dealul Melcului (Corund). Vremea este suficient de blândă, distanța nu este prea mare, așa că e taman nimerită pentru doi bătrânei această excursie.

4 febr. 2021, miercuri: Lecturi cu ațipeli. Mă concentrez tot mai anevoios, felurite gânduri, asemenea unor nori, copleșindu-mă. Ce povară imensă este acest trup pentru sufletul provenit dintr-o cu totul altă lume!

5 febr. 2021, vineri: Andreea izbutește a se angaja. Este o mare izbândă, bravo ei! Respirăm ușurați. De-acum, sănătate să aibă.

Din zicerile unei călugărițe rătăcitoare: „.. Nu se poate spune că este vina unui guvern dacă trăim rău. Trăim așa cum trăim pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu. Dacă avem de suferit este pentru păcatele noastre. Trebuie să ne rugăm și să răbdăm". Așadar, resemnare activă – fără nici un accent de revoltă.

– Dumnezeu se află în microcosmosul din noi, nicidecum în macrocosmosul exterior, acolo unde omenirea tot bâjbâie în chip greșit. Ideea mi se pare foarte interesantă și, totodată, captivantă. De meditat asupra ei!

Sunt revoltat pentru modul în care furnizorii de gaz metan și de energie electrică ne taxează pentru cantități neconforme cu realitatea, estimând, fără a mai trimite cititori de contoare; hămesiții i-au trimis în

șomaj pe acești slujbași, așteptând ca noi, consumatorii, să le comunicăm indexurile. Ce lume abjectă!

Revolta mea o indispune pe I., fapt pe care mi-l și impută, ceea ce mă determină să mă simt vinovat, ore în șir.

6 febr. 2021, sâmbătă: Tărășenia furnizorilor de gaz și electricitate – ce comedie de joasă speță! Ni se trimit oferte de la 146 de furnizori (!), piața energiei electrice liberalizându-se în perioada următoare. În fond, curentul electric va continua să ne „vină" oricum pe același fir de cablu pe care însă, iată, se cocoțară 146 de paraziți, hulpavi și nemernici, aceștia vânturându-ne momeli din care, neavând încotro, trebui-va să mușcăm.

Mă lupt, aprig, cu mine însumi pentru a-mi dobândi pacea lăuntrică vădit zdruncinată. Pentru aceasta, mă folosesc de R.H. rostită, cel mai adesea, mintal. Pe lângă aceasta mă mai folosesc și de o izolare autoimpusă. Desigur, rugăciunea aceasta, alături de alte rugăciuni, nu poate înlocui harul divin. Ele, rugăciunile, îngăduie omului rugător să-l primească (harul), atunci când Dumnezeu va vrea să i-l dea.

(Sfârșitul caietului al zecelea)

[Caietul al unsprezecelea]

7 febr. 2021, duminică: Pe când oare voi primi și eu o mângâiere mai mare decât tot necazul meu în care m-am înglodat? Să fie, oare, toate, trimise de *dincolo*, drept călăuze? Oricum: În toate încercările care îmi sunt sortite, caut să fiu eu însumi. Uluit, îmi ascult vocea interioară, din păcate fără să știu sigur nici cine sunt, nici ceea ce vreau.

Convorbire pe Skype cu Andreea. Suntem toți trei – ea, I. și cu mine – cu mult mai relaxați de când știm că, în sfârșit, are un loc de muncă.

8 febr. 2021, luni: Vremuri prea tulburi, anevoioase; cu toate acestea, hotelurile din localitate sunt toate ticsite de turiști, persoane care, în mod evident, fug de sine căutând distracții, fel și fel, menite unui singur țel: uitarea de sine.

Sunt dezarmat în fața minciunilor, nedreptăților, egoismelor, urii și a violenței; rămâne o singură soluție salutară: credința în Dumnezeu.

– Se pare că *ineficiența* pe pământ aduce *Eficiența* în Cer…

9 febr. 2021, marți: Zi aniversară. Al 43-lea an de împreunătrăire cu I. Doamne, fii alături de noi în continuare, ajută-ne!

Toate lecturile mele din ultimii zece-cincisprezece ani sunt menite a fi leacuri pentru suflet. În ce măsură am reușit să-mi ating scopul, asta numai Dumnezeu poate ști.

„În continuare, în acest caiet ar trebui să scriu numai și numai, până când îl voi umple: – *Nădejde, nădejde, nădejde*… O clipă nu ar trebui uitat că milostivirea lui Dumnezeu este nemărginită și că fără de această milostivire, pierzând nădejdea în ea – am pierdut totul. „După cum El însuși este infinit, așa și mila lui este infinită" (Sf. Tihon). De luat aminte!

– Doamne, oare ce virtuți am eu, bunuri cu care voi merge *dincolo*? Scutur cutia cu aceste nestemate și, din păcate, sună a... gol!

10 febr. 2021, miercuri: Ca păcătos ce sunt, să rabd necazurile toate, căci ele răsplăți sunt ale unor fapte…

Mă-ntreb: – Cum poate un biet om să se elibereze de griji și, astfel, să-și afle lumina în sufletul său? Cu siguranță, prin sinceră și totală abandonare în brațele lui Dumnezeu. Căci altfel cum?!

11 febr. 2021, joi: Lecturi duhovnicești încrucișate. Țintesc Mănăstirea Lăpușna în a mea încercare – târzie oare? – de a-mi recupera rămânerile în urmă într-ale practicii ortodoxe. Putea-voi oare a le recupera?

Alte preocupări mundane, pandemice: nu m-am (ne-am) înscris încă pentru vaccinare; vorbind cu I. despre această decizie, ea ar fi pentru a ne vaccina. Sincer, nu sunt ferm hotărât, nici pentru, nici contra.

Voi mai cumpăni. A-i întreba pe alții, mi-e cam jenă, întrucât, clar lucru: decizia trebuie să fie personală. La acest capitol, fug de tevatura mass-media: tv, internet…

12 febr. 2021, vineri: Într-o lume în degringoladă, România-i o țară de tembeli având „o populație născută din oboseala romanilor și din lacrimile dacilor.” Se pare că am intrat în istorie, ca popor, atunci când celelalte nații din preajma noastră erau deja la maturitate.

Nimic bun pe pământ, nimic rău în cer; nimic nu-i mai rămâne bietului om pe acest pământ decât alergarea la numele lui Iisus.

Mâniat pe om și pe toate ale lui, o vreme am căutat refugiul în singurătate. Desigur, pe moment, intensitatea sentimentului s-a diminuat într-o mică măsură, fără însă a-mi putea lecui sufletul de starea aceasta ingrată.

Stau și… cujăt: – De la vin m-am oprit demult, cu desăvârșire; dar, oare și de la mândrie?

13 febr. 2021, sâmbătă: Afară: ger de – 14°C; în suflet, acum, este ceva mai bine. Ajută, Doamne!

De reținut: smerenie și umilință, post și rugăciune. Doamne, cât de novice sunt într-ale Tale!

Citesc în Filocalie că *securea deznădejdii* care este rugăciunea de noapte, aceasta este mai de preț decât toate faptele de peste zi; de reținut și faptul acesta!

– Mereu *călare* pe minte, satana…

Stări ale mele de mare surexcitare toate ca toate, însă le propag asupra I., ceea ce este totalmente nefast pentru ea în actuala ipostază fizică și sufletească a ei. Ceea ce propag eu asupra-i, se reîntoarce înmiit asupra-mi în chip dezastruos. Cum este posibil să fac așa ceva, după ce a trecut prin încercările sufletești și fizice din perioada anterioară?!

14 febr. 2021, duminică: Remușcări (tardive) din cauza comportării mele de ieri față de I. Să nu mai fac așa ceva nicicând!

15 febr. 2021, luni: Din lecturi patristice (Preacuviosul Agaton din Schitul Egiptului): – *Nevoințele noastre trupești sunt asemenea frunzelor, iar cele lăuntrice sunt precum roadele. Tot pomul care nu face roade bune se taie și se aruncă în foc. (Luca 3:9).* Prin urmare, întreaga noastră strădanie trebuie să fie orientată către roade, adică spre păzirea minții (trezvie).

Prin practicarea îndelungată a Rugăciunii lui Hristos nevoința sufletească se preface în nevoință duhovnicească, aceasta din urmă fiind tot nevoință sufletească, *umbrită (mângâiată?) însă de harul dumnezeiesc!*

În privința alegerii duhovnicului potrivit:

– Sporirea noastră duhovnicească nu depinde de nivelul duhovnicesc al duhovnicului, ci numai de smerenia noastră.

– Metanierul este *Sabia duhovnicească* a monahului.

16 febr. 2021, marți: … Oricum, Îi mulțumesc Domnului Dumnezeu că încă, în marea mila Sa, îmi mai rabdă păcatele.

La cumpărături. Frig: – 12° C. Lumea-i înfofolită și, colac peste pupăză, cu masca pe față, nu mai e chip (!) să-i recunoști nici pe cei apropiați.

În altă ordine de idei: constat, iar și iar, că îmi spulber propria-mi liniște și bucurie, fiind, în definitiv, un veritabil ucigaș al bietului meu suflet.

– *Pacea sufletului:* Ce lucru mare, Dumnezeule! Această lumină interioară, Doamne dă-mi-o și mie!

17 febr. 2021, miercuri: În sfârșit, pe o boltă incredibil de albastră soarele zâmbește amăgitor. Contrastul dintre cerul superb și albul imaculat al zăpezii de pe pământ, îmi evocă copilăria de odinioară apuse vremuri. Pe-atunci, copil fiind, îmi propusesem să sar peste umbra mea. După 70 de ani, tot ce-am reușit este să sar doar peste umbra altora; și, în curând, poate nici de asta nu voi mai fi în stare.

– Cunosc câțiva lingușitori și ipocriți; de-ar ști aceștia cât de mult mă dezgustă! Oameni care nu sunt în stare să fie sinceri nici cu ei înșiși.

– Mă-ntreb, adesea, oare scriu ca să uit ori pentru a-mi reaminti, din când în când, cele consemnate? Clar lucru: citesc, de cele mai multe ori, pentru a uita, mai cu seamă în ultima vreme.

– Pe filozoful M. Șora îl văd, pe Facebook ori pe Youtube, desenând precum un copilaș de cinci anișor. Ori, el are cu 100 mai mulți! Eu cred că Dumnezeu se joacă cu el (ori, poate, Luiza!) și nu bătrânul Șora se joacă cu ale sale culori!

– Bucuriile mari sunt cele neașteptate, căci cele așteptate consumă o bună parte din efectul lor. (Mă gândesc la reacția mea și a Idei atunci când ne-am mutat în casa nouă).

În timp ce citesc îmi vine în minte să fac o confruntare a unei aplicații meteo, pe care o am pe telefon, cu ceea ce este cu adevărat afară.

Temperatură: – 4° C (se confirmă)

Vânt: calm (just)

Seara: probabilitate de precipitații: 80% (este: ninge).

În consecință, îmi mențin aplicația pe telefon.

Omul și porcul: atât de apropiați în privința ADN-ului, anume: 94%; da, cu cât suntem mai apropiați, cu atât mai mult ne mâncăm între noi: om cu om!.

Cred că voi încerca să citesc un roman, anume: Învierea, de Tolstoi.

Eu: în spectacolul vieții am fost mereu un figurant; dar măcar acest rol, oare l-am jucat bine?

Telefon de la Andreea. Ne anunță că și-a preluat noul ei loc de muncă și că este mulțumită. Faptul acesta ne conferă o stare de bine.

18 febr. 2021, joi: A nins. Ieri chemasem un om să-mi facă toaletarea pomilor din livadă. Sper să nu-mi vină, vremea fiind total nepotrivită.

Țara-i jefuită de hoți – băștinași și străini – iar mai marii (tot hoți!), ca să dea bine discută despre ROBOR și inflație. În țara aceasta de nefericiți, singurul Daniel și-a găsit să fie preafericitul!

Extrag esența unui paragraf amplu dintr-o afirmație a lui Tolstoi: „ Materia există doar ca dovadă supremă că Dumnezeu trăiește și în mine, și în tot”.

Boli, greutăți, mici bucurii (sclipiri efemere), iată viața!

Risipesc secundă cu secundă, oră cu oră, zi cu zi cioburi ale existenței mele. Mă gândesc ce altceva mai bun aș putea săvârși decât ceea ce fac de ani de zile, adică: îmi trăiesc viața conform unor tabieturi pe care mi le găsesc potrivite ființei mele.

Dovadă certă că am îmbătrânit este faptul că devin ultrasensibil, de cele mai multe ori la nimicuri; desigur, îmbătrânirea mea înseamnă și uzură, mai ales nervoasă, cât încape.

19 febr. 2021, vineri: Lecturi matinale dintr-un jurnal insipid, incolor, inodor – anume, volumul al IV-lea al lui G.G. Din cele 520 de pagini ale acestui tom până acum am citit 128; deși mai am foarte mult până la capăt, nu îl voi abandona totuși. Am suportat deja peste 1600 de pagini de jurnal scrise de acest autor, voi mai digera cumva cele aproximativ 400 de pagini rămase.

Plimbare cu I. la Corund, la Piatra găurită. Apoi, acasă: tv, Net.

Angoase.

20 febr. 2021, sâmbătă: La tv, dar mai cu seamă pe Net, pe rețelele de socializare, au drept la cuvânt cohorte de cretini care, în felul acesta, lezează colectivitatea, năucind-o.

Viață în lumea civilizată – poftim, acum culegem roadele!

Speranța bătrânului: mâine (dacă va mai fi!) fi-va un azi cârpit, ciopârțit. Curaj; și… bucură-te!

Somnul liniștit al bibliotecii mele supraaglomerate. Atâtea idei, gânduri, sentimente în stânga patului meu! Unele, multe, nu se vor mai trezi niciodată mângâiate de mâinile mele, nici chiar de privirea mea.

Citesc, în continuare, Jurnalul lui G.G. Nimic nou, nimic profund, captivant: clar lucru, această scriere este, în definitiv, o antologie de fapte diverse, compilate din ziare și reviste, de pe internet.

Iau exemplul animalelor: îmi ascund rănile prefăcându-mă că nu sufăr.

Afară, mierlele ciripesc a primăvară. Puţina zăpadă se transformă în zloată. În exterior e linişte, pe când lăuntric…

21 febr. 2021, duminică: Pentru liniştirea lăuntrică I. îmi sugerează să încerc să iau V (tinctură); încerc.

G. în jurnalele sale nu creează nimic, acesta doar copiază (transcrie) fapte diverse, pestriţe. Unde e poetul din acest diarist?!

Lumina soarelui se furişează pe ferestrele camerei aşternându-se lin pe pagina pe care o citesc. Închid încet volumul, încercând să păstrez blânda lumină drept semn de carte…

Curiozitatea de un anume fel mi-a făcut viaţa tolerabilă, conferindu-i acesteia o virtute de seamă…

Toată viaţa mea, m-am străduit să devin eu însumi. Oare pe ce treaptă mă voi fi situând ?

– Dacă femeia este darul lui Dumnezeu oferit bărbatului, din el însuşi – din *om* plămădind-o pe aceasta pentru a-i fi bărbatului un *ajutor de nădejde*, atunci ea, femeia, este fericită, prin poruncă divină, doar atunci când se poate dovedi utilă lui, bărbatului? Ea îndeletnicindu-se, precum o albinuţă cu preocupări de tot felul, toate menite bunului mers al familiei, poate contribui la fericirea cuplului.

La câte ceva ar cam trebui să pun capăt, înainte ca Neantul să fie Cel care o va face. La ce anume? Le voi preciza altădată.

22 febr. 2021, luni: Am chemat doi muncitori pentru a-mi toaleta pomii din livadă; am niscaiva emoţii, deoarece sunt, printre alţii, doi pomi – un cireş şi un scoruş – care au crescut în mod excesiv şi, în consecinţă, la cireş înălţimea va trebui redusă cu câţiva metri, lângă el fiind şi cabana vecinului, precum şi alţi pomi ai mei care riscă să fie răniţi. În ce priveşte scoruşul, pe acesta va trebui să-l extragem în bucăţi, cu maximă prudenţă pentru a nu zdrobi acoperişul foişorului.

– Inimă, pasăre stranie, iartă-mă pentru faptul că te-am ţinut o viaţă în colivie!

Şi peste toate, pandemia – năpasta aceasta cu care convieţuim, iată, deja de un an.

Lecturi pestrițe. Aflu, cu uimire, că unele june, din țară și de aiurea, își scot la licitație virginitatea pentru sume colosale. Ofertele nu întârzie niciodată, venind din te miri care parte a lumii. Fecioara: marfă scumpă!

Autodevoratoarele mele singurătăți prelungi. Asedii asupra sufletului din partea minții; n-aș fi crezut...

Asist toată ziua la lucrările din livadă. Bietul cireș: pare a fi masacrat, nu toaletat. Pe ici-colo dau indicații celor doi lucrători, aceștia supunându-se fără crâcnire.

23 febr. 2021, marți: Îmi supun nervii la cazne uriașe; încerc modalități de crutare.

În ultimii ani, jumătate din fiecare zi mi-o dedic lecturilor de tot soiul. Apoi, mai rămân circa opt-zece ore din zi; pe acestea le consacru plimbărilor prin natură, transcrierilor acestor consemnări, vizionărilor unor filme (interviuri, dialoguri cu personalități literare sau artistice), apoi aproximativ o oră, noaptea, mă uit la tv.

24 febr. 2021, miercuri: Ieri am terminat de „masacrat" pomii livezii. Cu siguranță, câțiva dintre ei sunt sortiți pieirii prin toaletarea lor excesivă. Oricum, nicio pagubă: menirea livezii mele este… nonproducția; cât despre aspect: nu mă mai interesează.

De la o vreme în sfera trupului meu toate funcționează în condiții de avarie: zdranga-zdranga…

Pentru ce (mai) scriu? Mai mult pentru a mă afla în treabă; apoi, le public pentru a-mi marca trecerea în această lume.

Nonșalanța cu care G.G. își umple jurnalul cu citate din felurite scrieri: ca și cum citarea amplă ar fi o condiție obligatorie a diaristului!

În poziția culcat mă aflu paralel cu cerul și cu pământul, în schimb poziția verticală parcă are ceva conflictual cu cele două repere anterior menționate (cerul și pământul). Poate că de aceea omul atunci când își propune să doarmă își alege această poziție de *împăcare* cu cele două Forțe (Puteri).

Pluta stângace și galerele. Prima – simbol al statului democratic; a doua: este un bun simbol al maselor trudindu-se spre a se îndrepta

către o țintă-himeră, efort având ca rezultat cert naufragiul: toți vâslind în altă parte și ciorovăindu-se!.

Da, scrisul meu făptuit pentru mine, dar ca să-l vadă și alții.

Melancolia – ultima mea dependență de care nu mai pot scăpa.

… Mai scriu și pentru faptul că nu îmi place să tot călătoresc într-o mașină condusă de altul: căci ce altceva este a fi mereu doar cititor, fără ca tu însuți să nu fii scris nimic?

Convorbiri cu I. despre toate cele ce ne apasă. O menajez totuși nerostindu-i chiar toate cele ce mă împovărează și pe mine…

25 febr. 2021, joi: Fiindcă pe Net nu am găsit Jurnalul esențial al Monicăi Lovinescu, dorind a-l cumpăra, mai mult pentru referințele autoarei despre Cioran – am decis să-l tipăresc de pe o variantă pdf. Primele 300 de pagini le-am și xeroxat deja, ar mai rămâne de tipărit 260 de pagini. În afara referințelor despre Cioran, jurnalul este cam fad, deloc captivant. Mă și mir cum de nu mai poate fi găsit pe Net, prin librăriile și anticariatele din țară.

Proteste ale minerilor, din motive salariale, deocamdată acasă, în județul Hunedoara. La fel, sunt proteste în Capitală, ale polițiștilor – vezi Doamne, nu le convine traiul! Dar mă tot întreb: de ce naiba tace cu atâta înverșunare gloata cea oropsită, de ce? Popor de lași, de egoiști și dezbinați. Pluripartitismul la români: este o catastrofă! De aici provin toate relele, alături de troaca comună UE.

Plimbare cu I. la Turnul Belvedere. Vremea este splendidă cu vădite semne de desprimăvărare.

Acasă. Tund cele câteva tufe de trandafiri din curte, mâine urmând să tund cele patru tufe de weigela, tufa de iasomie și cele de caprifoi.

26 febr. 2021, vineri: Scriu pentru a exista un text precum *un mesaj închis, conservându-și conținutul fără termen.*

Printre oameni. Observ, cu îngrijorare, că mai toți sunt cu mult mai tineri decât mine. Ce se întâmplă, Timpule?

– Pacea și seninătatea acum, la bătrânețe: o iluzie, o năzuință, o țintă mult prea îndepărtată…

În timp ce îmi tund arbuștii din curtea inundată de soare, observ că până și umbra îmi este obosită. Ce stare! (Atunci când nu-i lumină, umbra oare unde mi-e?!).

– Literatură cale tristă, unde mă porți tu?

Televizorul – șiretlicul omenesc prin care ni se toarnă otravă în suflete. Politicianul de azi: un *vierme* transformat în fluture fals.

Din lecturi. Dumnezeu suferă și El împreună cu omul, de trei ori și anume: 1) Pentru că omul a păcătuit, neputându-se abține să nu încalce Legea. 2) Pentru suferința omului ca urmare a păcatului. 3) Păcatul fiind atât de mare, suferința omului nu ajunge pentru spălarea păcatului; în consecință, El însuși, prin Fiul, trebuind să intervină în suferința omului pentru a-l răscumpăra.

G.G. în ale sale Jurnale nu pomenește deloc de a lui consoartă, nici că are, nici că n-are, nici că a avut, nici că nu a avut! În schimb, foarte des deplânge soarta tragică a lui Rocky, câinele lui de nu știu ce rasă, mort de nu știu câți ani. Iată tatăl deraiaților sentimental, atât de răspândiți azi în lumea toată! De reținut: – Doamnele nu se caută nici în poșetă, nici în trecut. Bine.

Taciturn cum sunt, par a fi un om bun; dar oare cât de bun oi fi eu cu adevărat?

27 febr. 2021, sâmbătă: Cuprins fiind, foarte, de *febra* Cioran, ani de zile am căutat pretutindeni tot ce s-a scris despre el. De la o vreme, dându-mi seama că informațiile legate de autorul meu preferat se cam repetă, am renunțat la a mai tipări de pe Net texte referitoare la acest autor, texte scrise de cohorte de *știutori* într-ale vieții și operei gânditorului din Rășinari. Cu toate acestea însă, interesul meu față omul și filozoful Cioran rămâne la fel de viu ca și atunci când l-am descoperit prima dată, faptul acesta petrecându-se prin anul 1988.

Peste ani, ANAF-ul născocește diferențe de plată, scoase numai ei știu de unde, le azvârle prin țară către prostime obligând-o să achite. La sumele a căror proveniență numai ei le știu, aceștia mai calculează și impozite și dobânzi pentru *neachitare la* termen!

Ne sunt trimise notificări, cu pedepsele aferente, fără ca împricinatul să aibă nici cea mai mică vină!

Nemernicii!

<u>28 febr. 2021, duminică:</u> Meschinăriile și mizeriile trupului – răzvrătiri ale acestuia sub formă de maladii sau metehne? Tribulațiile trupului meu, din ultima vreme, au devenit obositoare, sleitoare. Degringolada organelor? Boala, degradarea celulelor, proces care mă separă de propria-mi viață…

Tot ceea ce mi se întâmplă încerc să o iau drept prilej de cunoaștere de sine. Așa cel puțin îmi îmblânzesc anumite stări de revoltă orientate către exagerările și mizeriile acestor vremuri nefirești.

Să simți cum mori din cauza vieții (!), azvârlit fiind în lume, incapabil însă de a mă adapta cu ea, mă consum pe mine însumi, măcinat de propriile-mi deficiențe, chinuit de prea multe-mi insuficiențe, indiferent de ambianța exterioară – sumbră ori strălucitoare, eu mereu rămânând în drama mea lăuntrică, cobor treptele suferințelor mele.

Doamne, ce bine ar fi să pot ignora materia aceasta ordinară, din care sunt plămădit, trăind mai mult în spirit și pentru spirit. Trupul – materia – este *măscăriciul* Spiritului; și cât de mare atenție trebuie să-i acordăm acestei marionete!

Un gând venit de la o „sosie” a sufletului meu: „… bestialitatea vieții m-a călcat și m-a apăsat, mi-a tăiat aripile în plin zbor furându-mi toate bucuriile la care aveam dreptul prin decret divin”.

În bună parte, ceea ce mi se întâmplă este modul făptuirilor mele. Așa încât, nu ar trebui nici să mă mire și nici să mă doară, simțindu-mă o victimă, urmările a ceea ce am săvârșit la un moment dat al vieții mele.

Preferințe de lectură: oscilez între reluarea – pentru a câta oară? – lecturii Caietelor lui Cioran, de data aceasta, într-un singur volum, precum și a unor scrieri patristice și filocalice; nu m-am decis încă pe care făgaș să purced, cele două fiind ușor contradictorii.

Privitor la Caiete, aș insera aici o părere care, sub o formă sau alta, a mai fost exprimată și de alții, anume: Scrierea aceasta este cea care mă impresionează cel mai mult. Acestor consemnări li se poate imputa că nu-i aparțin întrutotul lui Cioran, ele fiind realizate (atent adunate și transcrise cu mult suflet) de către Simone Boué, tovarășa de viață a filozofului. Simone s-a aplecat cu multă râvnă asupra acestor notații, imediat

după moartea scriitorului, cu o totală și sinceră dăruire de cel care i-a fost alături o viață întreagă. Această carte constituie, în fond, după opinia mea, adevărata lor căsătorie întru eternitate.

Vremurile pe care le trăim se află sub teroarea neliniștii și a disperării. Sunt, oare, mai pot fi, aceste timpuri născătoare de speranțe?

Cert lucru: omului nu i-a fost dat să fie fericit pe acest pământ.

1 mart. 2021, luni: Zi de zi, cultura este suprimată sistematic de către toate televiziunile prin inocularea prostiei și a platitudinii în mintea și în sufletul poporului român. Ceea ce ne prezintă aceste canale sunt otrăvuri și lături.

Crâmpei dintr-o mărturisire a lui Aurel Cioran, fratele lui Emil Cioran, referitoare la arestarea lui Istrate Micescu – un geniu al jurisdicției. A. Cioran a fost martor, din întâmplare, când securiștii au năvălit în casa lui Micescu ca să-l aresteze, nimicindu-i cu acest prilej și biblioteca faimoasă a acestuia. „De la etaj erau aruncate cu lopata într-un camion toate cărțile magistratului. Avea toate cărțile legate în piele de Cordoba. Între alte ediții rarisime: *Kritic der reinen Vernunft*, cu adnotările marginale ale lui Kant însuși, închisă într-o casetă specială de sticlă…

Era începutul erei culturale socialiste”.

– Bine, dar ceea ce se întâmplă astăzi privind cultura în țară?

2 mart. 2021, marți: Idei extrase dintr-o lectură:

– România nu are istorie, doar geografie.

– De valoarea unei țări se poate vorbi abia atunci când aceasta devine o problemă pentru alții, când numele ei înseamnă o atitudine.

– Românii înțeleg Istoria ca destin („De ceea ce îți este scris nu ai cum să scapi”).

Românii au pierdut cam totul, mai cu seamă în ultimi 30 de ani: industrie, agricultura, acum își pierd și peisajele.

Alte idei:

– Românii s-au mulțumit cu puțin, mândri de a nu fi nimic.

Înainte de amiază apelez la ajutorul unui economist pentru soluționarea unui abuz al ANAF-ului privitor la o sumă pe care aș avea-o de

plătit, acum, pentru PFA-ul pe care l-am avut cu cinci ani în urmă în activitatea de turism, PFA-ul fiind radiat din 2016.

Mai apoi, pentru relaxare, mă plimb pe Valea Iuhod pe o vreme splendidă, primăvăratică.

3 mart 2021, miercuri: Formularea lui Cioran, de acum aproape 100 de ani, privitoare la poporul român: „neam fără noroc, unde soarele se îneacă în bălegar și în vulgaritate”, afirmația aceasta este atât de actuală și astăzi, chiar dacă – din fericire sau nefericire – cantitatea de… bălegar s-a diminuat drastic, crescând în schimb, în chip copleșitor, sufocant, cantitatea de vulgaritate și primitivism. În fața acestei năpaste îmi caut consolarea în codru.

„Neînfăptuirea valahă”, pomenită de același autor, este și în prezent de proporții uriașe, predominante.

În țara aceasta oriunde te-ai duce blestemul te urmărește în chip implacabil, aflându-te peste tot într-un *spațiu al nefericirii.*

Da, *absența orgoliului național duce la o existență searbădă*.

Mai adaugă (Cioran): România este un spațiu al irosirii, al ratării. Constatarea este valabilă și astăzi.

4 mart. 2021, joi: A fi la vârsta evocărilor nostalgice… Ce să evoc? Nimic altceva decât că trecutul este o livadă în floare, pe când prezentul este o hazna; și nu pentru că acest prezent, al meu, ar fi împovărat de ani, ci pentru toate realitățile plăcut ambalate, dar, în fond, infecte, până la ultima lor fărâmă.

Liniște ori mai degrabă *liniștile* sunt absolut necesare oricărei activități intelectuale; dar nu este îndeajuns să ai liniște în preajma ta dacă cea lăuntrică este spulberată, făcută zob.

Cu noaptea-n cap, la izvorul de la km 12 de pe Valea Bucin. Procedez așa, precum am mai spus, pentru ca să evit statul la coadă.

5 mart. 2021, vineri: Lecturi matinale. Apoi, încercări de a mă debarasa de gânduri. I., împreună cu E., sunt plecate la o înmormântare, la o rudă apropiată din Dumbrăvioara. Ce tragedie și acolo!

6 mart. 2021, sâmbătă: Peste noapte a nins timid: o spoială. Acum soarele, zărind albul de pe pământ, ezită deocamdată să topească omătul imaculat furișat în timpul nopții, deși Natura toată așteaptă în chip vădit mângâierea-i caldă, luminoasă.

Recitesc, mai corect spus, frunzăresc Opera lui L. Blaga. Dau din nou de poemul *Lacrimile*: și ele mă podidiră.

Părere: cu siguranță că dacă aș fi avut șansa de a-mi vorbi limba maternă zilnic, în mod curent, atunci nevoia presantă de a mă exprima în scris nu ar fi fost atât de acută. Oricum, cărțile pe care le-am scris, bietele de ele, zac cu siguranță pe te miri ce rafturi, reduse și ele la tăcere.

Revenind la Blaga, șase poeme ale lui m-au impresionat în chip deosebit, anume: *1) Lacrimile 2) Trei fețe 3) Cresc amintirile 4) Vei plânge mult… 5) Taina inițiatului 6) Din adânc*.

Seara. Un imens tort, din partea Evei și a fetelor ei, pentru I., împreună cu un superb buchet de flori, aduse cu prilejul aniversării zilei ei de naștere, zi care va fi, de fapt, abia poimâine. Gustăm din tort, apoi povestim despre prezentele vremuri stâlcite.

7 mart. 2021, duminică: Cu I. pe Valea Sebeș, pe malul pârâului cu același nume. Ne plimbăm în natura trezită din somnu-i hibernal, culegând ghiocei și brândușe, nu înainte de a le fotografia acolo, în mediul lor natural.

8 mart. 2021, luni: Dis-de-dimineață îi urez Idei sănătate și ani fericiți.

Citesc apoi texte despre haiku, tipărite de pe Net – o harababură, o bună parte a textelor fiind traduceri Google, din rusă și engleză; păcat de hârtie, cerneală și de timpul pierdut.

9 mart. 2021, marți: Ieri am luat legătura, prin intermediul Facebook, cu fosta-mi colegă de școală, de la Sângeorgiu de Pădure, K.G. actriță, pensionată în prezent, stabilită de bune decenii în orașul P. din Ungaria. Discutăm la telefon despre cunoștințe comune, rude ale mele pe care le-a cunoscut și ea; apoi, venind vorba de pasiuni, îmi spune că de o vreme se îndeletnicește cu traduceri din literatura română în cea

maghiară. Pomenindu-i de scrierile mele, mă roagă să-i trimit, cu deosebire, volumul de haiku *Umbra fulgului de nea,* ceea ce și fac cu plăcere, pe lângă acesta mai transmițându-i și: *Jurnalul silvestru și Ierbar.* Deocamdată nu am primit nici un semn, ecou, de la ea.

Azi I. ne face, mie și ei, înscrierea pentru vaccin. Să fie într-un ceas bun!

Vremea, în doi peri, mai mult nori pe boltă. Oricum, din partea mea poate să și ningă, poate să și plouă…

Omul: un recipient pentru boli fel și fel. La unii *acest vas* se umple mai repede, la alții mai încet, la altă categorie nici măcar nu se umple, ci se sparge „oala” și gata!

Schimb de mesaje cu actrița K.G. prin email. Abia după ce expediez răspunsul meu la mesajul ei, citesc mai atent cele scrise de mine. Constat că nu mă mulțumește felul în care am redactat cele două fraze, apoi mai bine de o oră mă tot chinui să anulez corespondența, conținutul mesajului meu fiind prea stufos. După ce, în sfârșit, reușesc anularea corespondenței, îi trimit actriței un nou răspuns la cele de ea trimise, de data aceasta unul cu un conținut mai simplu. Uf!

10 mart. 2021, miercuri: Citesc Jurnalul II al lui L.R. Dumnezeule, cât de teluric poate fi acest scriitor în tot ce gândește, în tot ce ne înfățișează prin aceste consemnări. Citind acest jurnal, simt în nări un înțepător miros de găinaț, miros de bălegar și de coteț de porc. Apoi, din când în când, vine câte o ploaie de miez de vară ori de toamnă timpurie care spală toate miresmele curții, rămânând în schimb pivnița inundată. E multă platitudine în acest jurnal, prea multă chiar; cu toate astea, continui lectura consemnărilor, uimindu-mă mereu de lipsa de originalitate a scriitorului, de lipsa de stil a scrierii.

11 mart. 2021, joi: Stres cu ghiotura, din varii pricini. Cât de bine ar fi să fiu total indiferent la multele încercări ale vieții, însă nu pot. Parcă am făcut o pasiune din a-mi aduna motive de neliniști, pricinuitoare de tot feluri de stări măcinătoare de nervi. Și, din păcate, nu mă pot dezbăra de această meteahnă, din contră ea se accentuează.

12 mart. 2021, joi: Tevatura ANAF. Aceștia în fiecare an ne jecmănesc prin felurite găselnițe de-ale lor, procedee pe care muritorul de rând nu le poate pricepe. Birocrație și jaf, nervi și timp pierduți, dimpreună cu sume de bani pe care ni le storc fără să pricepem de ce.

Ninge intermitent: zăpadă umedă, fulgi rari și mici. Din nou decorul se înălbește.

Jurnalul (II), al lui L.R., sec ca și volumul I – acesta din urmă citit de mine cu circa 15 ani înainte. Știam deci cam la ce să mă aștept citind și volumul II al acestuia autor. Cu toate acestea, m-am aventurat și la citirea celui de-al doilea volum, consistent și acesta, ca și primul volum, gândindu-mă că tot o să mă aleg cu ceva din lectura scrierii unui astfel de autor faimos. Am să fac însă o pauză, între timp citind și altceva.

„Amabilitate și calm" – neam de neamul meu nu a avut această calitate; și nici eu, desigur. N-a fost să fie să ajung o personalitate, un om de vază. Desigur, pentru asta ar fi trebuit să fiu beneficiarul *ajutorului divin* și al sorții, pe lângă o mai vie dorință a mea de a ajunge o persoană remarcabilă, chiar dacă nu o somitate.

Încet, dar sigur, poate în ultima vreme ceva mai rapid, îmi urmez calea sortită potrivit vrerii bunului Dumnezeu.

La sugestia I. anulăm programarea noastră de vaccinare. O fi bine, o fi rău? Oricum, e… ceață multă.

Convorbiri video cu Andreea. Ne bucurăm toți trei pentru că, în sfârșit, are un loc de muncă.

13 mart. 2021, sâmbătă: La Sovata, ca și în alte dăți la sfârșit de săptămână, hotelurile sunt arhipline de turiști, iar străzile sunt neîncăpătoare din pricina limuzinelor.

Noaptea a fost geroasă. Covorul subțire de zăpadă persistă încă la început de zi. Nici iarnă, nici primăvară nu-i. Un fapt este cert: atât vremea, cât – mai cu seamă – vremurile sunt anormale rău.

Retragerea cea mai potrivită pentru un om este în sufletul său. Aici se află locul cel mai nimerit pentru cumpăniri. Firește, cu condiția să nu-ți ai până și sufletul otrăvit, pe lângă mediul social actual infect de care încerci să scapi.

Așadar, ca refugiul lăuntric în care îți cauți liniștea salvatoare să-ți fie prielnic, trebuie (ar trebui) să ai o *bună rânduială a minții.*

Toate trec peste toate se așterne uitarea: imensitatea duratei infinitului. Tulburările care îmi zdruncină sufletul provin din judecata minții mele*: tartorul sufletului meu.* Mintea mea este materie, nicidecum nu e plămădită dintr-o entitate superioară ca cea din care se compune sufletul. A-mi lăsa mintea (materia) să-și bată joc de suflet (dar dumnezeiesc) este o jignire adusă Creatorului. Important trebuie să rămână a mă obișnui (resemna?) cu transformarea, cu neîncetata compunere și descompunere.

Dacă mai am rațiune, cred că nu greșesc afirmând asta, atunci trebuie neapărat să o folosesc în favoarea vieții și nu în detrimentul ei.

Principiul călăuzitor al vieții ar trebui să fie: – Omule, fii bun! Este atât de simplu și, până la urmă, la îndemână: mie, ție, lui… Dar noi, oamenii, nu; tot ce facem este menit să alunece pe panta răului, încât *bunătatea* a devenit o noțiune golită de sens, inactuală. Eu, cel care scriu aceste slove, ar trebui să am grijă doar ca tot ce fac să fie drept și sfânt, conform cu ceea ce este omenește și dumnezeiește bun. Nu trebuie nicio clipă să mă uit la ce a făcut unul sau altul – este treaba lor. Eu ar trebui să am o singură țintă: bunătatea, în mod necondiționat, continuu, fără să mă abat din drum nicio clipă.

Citeam undeva că supraviețuirea sufletelor este limitată în timp! Asta-i bună!

Cu I. la cumpărături de ceapă, usturoi și nuci de la producătorii din Chibed. Apoi, vremea fiind bună, ne refugiem cu mașina pe drumul către Solocma. Ajunși aici, ne plimbăm în liniștea de pe marginea pârâului cu același nume ca localitatea.

14 mart. 2021, duminică: Sunt cărți pe care le înregistrez cu jenă ca fiind citite (am un caiet unde țin evidența cărților citite: titlul și autorul), întrucât unele sunt mai degrabă frunzărite decât citite așa cum îmi place mie; e drept, nu sunt multe astfel de cazuri.

Frământările mele cele multe nu ar trebui să existe, căci, oricum, ca mâine nu mai suntem. Dar pot eu oare face ceva dacă întreaga-mi ființă e precum o cutie de rezonanță?

Mă întreb adesea: – Oare merită sufletul meu ca dintr-un motiv sau altul să devină nenorocit, umilit, rănit, tensionat sau înspăimântat în halul acesta? Sigur nu, deoarece timpul rămas este puțin și, oricum, totul este trecător, prea iute trecător. Toate sunt într-o continuă schimbare (distrugere?) și eu, lumea la fel, vrând-nevrând; de ce atâta frământare din parte-mi? În fața eternității cu toții suntem egali: și cel care a trăit mult, și cel căruia i-a fost dat să trăiască mai puțin. Așadar de ce mă frământ eu?! *Amor fati*[6], băiatule! Vremelnicia este caracteristica esențială a acestei lumi: să mă obișnuiesc cu asta și să mă resemnez.

De-aș putea fi tot atât de liniștit pe cât de liniștit este și Cel care mă cheamă să plec, bine ar fi.

Alături de multele-mi cărți din bibliotecă, apoi cu Natura atât de aproape, nu ar trebui să mă simt singur, părăsit. Ar trebui să-mi simplific viața pentru a mă putea bucura de cele ale vieții; or eu, perseverez în a mi-o complica.

Sufletu-mi e zbuciumat, iar ochii mei caută mereu liniștea spre a mi-i odihni. Cineva îmi spune că o pagină din Goethe m-ar mântui; dar care pagină? Oricât mi-aș căuta bucurii în lumea din afara sufletului meu, cert lucru eu nu le voi mai afla, căci ele dacă sunt, cu siguranță nu pot fi altundeva decât înlăuntrul sufletului meu.

Cărțile mele: reflexii ale minții mele „în apele sufletului meu”.

15 mart. 2021, luni: În lumea românească actuală nu văd decât pigmei vicleni și hoți nesătui care, pe lângă faptul că ne jefuiesc în mod barbar, ne mai și otrăvesc mereu spiritele, fără cruțare. Mă zbat ca din tristețile mele să reușesc să mă ridic până la melancolie. Nu-i lesne deloc. Caietele mele rămân, până la urmă, singurul meu contact cu scrisul; arareori se mai întâmplă să mai ticluiesc câte un poem… Mă *nutresc* însă, consistent, cu lecturi cotidiene consistente.

În aceste consemnări aș putea înșira zi de zi: furii, umilințe, suferințe, angoase –, prefer însă să le las în afara acestor notații pentru a nu le înnegri. Notațiile mele, pestrițe, rămân – vreau să cred – încercări ale mele de lăsa o mărturie despre ce am gândit și ce am simțit. Solitar fiind

---

[6] Acceptarea destinului

de când mă știu, îndeletnicirile acestea: cea a scrisului, alături de pasiunea cititului, au constituit, constituie și acum, din fericire, preocupări esențiale pentru mine.

Întotdeauna am evitat exteriorizările, nedeclarându-mi admirația, dragostea față de cei apropiați mie, temându-mă parcă de gesturile tandre care mi-ar fi trădat emoțiile. Or în interiorul meu de foarte multe ori am simțit altceva decât am înfățișat în contact cu alții: ceea ce se vedea nu era decât o platoșă cu care îmi apăram lăuntricul mult prea vulnerabil.

Firește, prudența și decența mă determină să fiu reticent față de tot ceea ce scriu în aceste caiete…

Recitesc scrieri ale lui Tolstoi și ale altor autori despre scriitorul de la Iasnaia Poliana. Notez aici principalele cauze pentru care Tolstoi s-a desprins de comuniunea cu Biserica pravoslavnică, răspândind, în scris și prin viu grai, idei care se opun învățăturii Bisericii ortodoxe, anume:

1) îl tăgăduiește pe Dumnezeu ca făcând parte din Sfânta Treime;

2) neagă dumnezeirea lui Iisus Hristos, nașterea acestuia din Fecioară, nu recunoaște viața de după moarte, respinge lucrarea Tainelor, disprețuiește (!) Euharistia.

Notez aici două versete din Luca: „Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră" (Luca 12:34), apoi:

„Comoara nesecată este în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia" (Luca 12:33)

Comedia vieții unde omul, bietul om, este mereu într-o uriașă eroare. Ne gândim la cer ca la un basm frumos, dar mintea noastră este ancorată aici, de existența aceasta telurică.

<u>16 mart. 2021, marți:</u> Am început corectura Jurnalului III. De câteva zile am întrerupt lectura volumului II al Jurnalului lui L.R.; cu toată strădania mea, nu mă pot ancora în cele ce prezintă el în acele consemnări: ouă, pui, vie, fân, paie, porci, viței, lapte… Nimic de-ale sufletului, doar cloști, purcei și scroafe. Am să continui însă citirea jurnalului, nu știu când.

Dacă pentru Rozanov pe un umăr i se află Îngerul deznădejdii, iar pe celălalt – Îngerul melancoliei, dialogul acestora fiind însăși viața lui, în cazul meu, pe un umăr am gândirea lui Tolstoi, în timp ce pe celălalt am gândirea lui Cioran. Lecturile din scrierile celor doi constituie pentru mine hrana mea spirituală.

17 mart. 2021, miercuri: A nins în cursul nopții. Degeaba, vigoarea iernii a trecut, are termenul de valabilitate expirat; albul omătului și-a pierdut strălucirea, e un alb obosit, plictisit, cătrănit. Peste tot e moină, fleașcă. Încercarea iernii de a respinge sosirea primăverii a eșuat.

În altă ordine de idei. Tolstoi este înmormântat într-o poiană din pădurea Zakaz, de lângă Iasnaia Poliana – acolo unde este îngropată „nuielușa verde” pe care este scrisă modalitatea de a-i face pe toți oamenii fericiți. Am în fața ochilor *mormântul verde* al lui Tolstoi, un mormânt simplu, fără nici un monument funerar: cruce, inscripții pe vreun material din beton sau piatră, lemn sau alte asemenea. De luat aminte!

Este adevărat, aici, în această simplitate, începând cu ceremonialul înhumării și până la aspectul actual al mormântului, pe toate acestea și-a pus puternic amprenta Biserica pravoslavnică rusă. Aceasta, ca urmare a opiniilor religioase nu tocmai ortodoxe exprimate de scriitor, prin viu grai și în scrieri, l-a excomunicat, neiertându-l nici până în prezent.

18 mart. 2021, joi: Am un mare respect pentru cuvinte și o curiozitate aproape obsedantă în ceea ce privește nuanțele lor de sens. Sunt uimit atunci când constat că alții, majoritatea, trec cu nepăsare peste semnificația unor termeni bazându-se, de cele mai multe ori, pe intuiție și deducție, în loc să recurgă la ajutorul unui dicționar. Mare păcat! A citi fără să ai în permanență alături un dicționar explicativ al limbii în care parcurgi o scriere este – după opinia mea – un sacrilegiu.

Fără să exagerez, consider că după Sfânta Scriptură cartea cea mai de preț este DEX-ul.

19 mart. 2021, vineri: Cu atâtea cărți în preajma-mi, dintr-o dată mă simt… singur! Frunzăresc câteva dintre ele – unele citite, altele încă

nu –, apoi rămân perplex: nu mă prinde niciuna. Să fie oare de vină oboseala, saturația ori pur și simplu am un dor de altă preocupare?

– A fi hăituit de gânduri…

A nins ca iarna: după decor e chiar iarnă.

20 mart. 2021, sâmbătă: Vanitatea, invidia, lăcomia – toate acestea nespus de urâte fiind, urâțesc ființa umană. Astăzi, în ce mă privește, îmi lipsește siguranța de sine pe care ți-o poate da sănătatea,

Atunci când sunt în Natură mă simt ca păsările cerului, ca cerbii: adică, anonim.

Scriu, deci mă revărs precum o apă care curge fără țintă.

Dintr-o lectură: Femeia, ființa din care ne-am desprins, care la rândul ei, din *om* s-a plămădit, ființa pe care o căutăm, mai apoi, toată viața „ca pe o mare liniște bună”; ea ne ademenește, jucându-se cel mai adesea dureros cu destinul nostru.

Cred că durerile, neliniștile, frământările mele au depășit dublul sau chiar triplul păcatelor pe care le-am putut săvârși. Mintea mea îmi dă pumni sub centură și șuturi în fund. În tot acest timp, sufletu-mi plânge de durere și disperare.

... Mai miluiește-mă, Doamne, în clipele rămase ale vieții!

„Toate atârnă de vreme și de împrejurări” (Ecleziast 9:11); iar abundența e soră cu zădărnicia.

Nici inferior, nici superior nu sunt nimănui: rămân mereu egal cu mine însumi.

Dacă în virtutea unei anumite împrejurări ar trebui să lucrez 10-12 ore/zi, nu mi-ar mai rămâne decât două treburi de înfăptuit: să mănânc și să dorm. Dar în actuala-mi stare (vârstă, epuizare) nu știu câte zile aș mai putea duce viața în acel ritm.

Toate aceste *scrijelituri* săvârșite în aceste caiete sunt consecințe ale zdrobirii mele sufletești neîncetate.

Omul – bizară creatură! Nu este capabil să facă nimic viu, în afară de copii; dar și pe aceștia îi face instinctiv și, la drept vorbind, cred că nici pe aceștia nu-i face el, ci Dumnezeu, cel care îi dă senzația omului că el ar fi plămăditorul. În fond, bietul om nu-i decât un șubred instrument prin care și cu care Creatorul își îndeplinește anumite planuri.

Atât de simplu este, cu toate acestea oamenii nu înțeleg: poți fi fericit atunci când ești sănătos și nu foarte lucid.

Seara. Am început corectarea manuscrisului electronic al Jurnalului III, în colaborare cu A.P. Am parcurs primele 100 de pagini. Lucrul merge destul de anevoios, mai cu seamă din pricina nerăbdării mele.

21 mart. 2021, duminică: Abandonez pentru o vreme citirea Jurnalului II al lui L.R. Autorul nepracticând deloc, în aceste consemnări, introspecția labirintului lăuntric, notează, cu gravitate, întâmplări domestice, ample și banale, de la Valea Mare: „ Trei fete au plivit toată iarba și grădina casei, plus straturile de ceapă din vie, împreună cu Lache. Am plătit doi lucrători de la luncă rămași de ieri. O cloșcă cu 20 de pui a fost scoasă afară, cealaltă mai rămâne cu ouăle încă neieșite.

Am tăiat și curățat trandafirii… Continuă pritocirea vinului". Așa că, deocamdată am să pun deoparte Jurnalul II al lui L.R.

Mă simt tot mai abătut, plictisit, amărât și zdrobit. Nervii mei sunt încordați, tot timpul gata să zbârnâie.

Și azi, ca și ieri, vom merge, eu și cu I., într-o plimbare, încă nu știm în ce direcție. Vremea este frumoasă dar rece.

Moțăi printre lecturi; e și asta, lectura, o muncă, dar se pare că e insuficientă pentru a mă scoate din timp, din zdruncinări. Doar o muncă foarte grea, pe care oricum nu o mai pot efectua, doar ea m-ar mai putea scoate din timp, devenindu-mi astfel, poate, salvatoare, deci odihnitoare.

Totul e ca urâțeniile și anomaliile acestor vremuri să nu reușească să mă doboare. Mă lupt cum pot, necedând, utilizându-mi doar propriile-mi arme.

Seara. Răbufniri nervoase, în familie, pline de ură din parte-mi față de aceste vremuri putrede și cârmuitorii lor: hoți fără de saț. Ca un elefant într-un magazin de porțelan, stric totul, clădit cu atâta migală, în ceea ce o privește pe I. Îi spulber echilibrul sufletesc și cel fizic pentru care ne-am zbătut luni de zile…

Acum regret, până la cer, nedelicatețea mea condamnabilă, de neiertat. Și uite așa derulează existența mea, existența noastră.

22 mart. 2021, luni: Regrete amarnice pentru răbufnirea mea de aseară, Post-factum, manifestarea mea capătă dimensiuni de veritabil dezastru, în fața căreia nu pot să mă simt decât ca atare, adică dezastruos. Doamne, potolește-mă de astfel de manifestări!

Cineva afirma: „Dacă Hristos ar fi avut o rachetă cosmică, goliciunea cerului l-ar fi înspăimântat”. Aserțiunea aceasta nu poate fi considerată decât intelectualistă și, în fond, găunoasă. „Cerul” (Universul), ca și Pământul, e plin de Dumnezeu, Universul însuși fiind Dumnezeu, dimpreună cu mirarea și strădania continuă a Lui de a ne deștepta și de a ne îmbuna.

Nu mai pot trăi în trecut, dar nici în viitor – trăiesc doar în prezentul cel atât de subțire și de ireal (îmi pare mie). Știu, ar trebui să dau, să ofer multă dragoste celor din preajma mea, însă nu știu dacă o am, sălbăticia și nimicnicia acestor vremuri spulberându-mi-o. Iar ca să primesc dragoste, nu prea merit, devreme ce mai nimic nu am dăruit.

Am devenit devotat creionului ca instrument de scris. Sunt încântat de căldura lui, de modestia și supușenia-i totală atunci când mi se întâmplă să greșesc; și trebuie să mărturisesc că greșesc mult prea adesea, încât a scrie cu pixul aceste consemnări cred că nici nu ar fi posibil, deoarece după atâtea corecturi paginile ar deveni ilizibile.

Bucuriile tardive ale vieții seamănă leit cu cele simple, de la începutul vieții mele, anume: bucuria faptului că respir, că mănânc (bine), că mă odihnesc acceptabil. Cât despre amăgitoarele aventuri sentimentale – ele rămân de-acum simple năzăreli septuagenare. La vârsta la care am ajuns, ar trebui să mă retrag de la toate, inclusiv de la… mânii – măcar acum, la capăt de drum. Însă năravul din fire… Practic, ar trebui să manifest iubire, sa dau totul fără să aștept nimic în schimb. În locul urii, care mă poate domina și acum, ar fi trebuit de mult să se fi instaurat măcar indiferența. Disprețul meu total față de vremurile actuale, ar trebui anihilat prin resemnare, cât mai rapid.

Omul – durere și speranță; ce îmbinare bizară de „culori” contrastante!

Deși par a fi cumpătat, în fond eu sunt un ins care adesea, mult prea adesea, explodează și arde totul în chip năvalnic, concomitent cu mine!. Irumperilor mele nu le pot opune opreliști, necunoscând cruțarea

atunci când mă dezlănțui. Așadar, cine se apropie de mine în asemenea prilejuri, acela se arde.

Sunt fără prieteni și în afara societății, nu mai am ce pierde. Trebui-va să fiu deosebit de prevăzător mai cu seamă atunci când mă manifest în familie cu acest fel de a fi zgrunțuros.

Scriu și citesc ca să pot să am conștiința împăcată că fac și eu ceva… Paradox: scriind despre mine, uit de mine! Faptul acesta este deosebit de important pentru mine. Scrisul – nu concep ca cineva să scrie fără să și citească intens –, așadar cele două preocupări îmbinate, mă ajută să pot să fiu singur, dar mai cu seamă, ele mă smulg din momentele mele, tot mai frecvente, de exasperare.

Trup – suflet: ce destine bizare au amândouă după divorț!

Mereu cu mine – nu cred că e bine. De fapt, nici în *vremurile bune* nu procedam altfel, așa că un oarecare rodaj am pentru acest mod de trai.

Am să-mi duc mașina să i se facă ITP-ul; începând din acest an, mașina va trebui verificată anual: a îmbătrânit și ea pe lângă mine.

23 mart. 2021, marți: Ne decidem totuși pentru vaccinare; las totul în seama Idei; și a lui Dumnezeu. Ieri, în sfârșit m-am decis să-mi comand o nouă imprimantă cu scanner, cea veche defectându-se iremediabil. Asta va fi cu laser și nu mai știu cu ce alte dichisuri, comanda ei am făcut-o cu ajutorul lui M.G. cunoștința mea la care apelez când e vorba de astfel de achiziții.

Scriu acest jurnal, încă îl mai scriu, pentru a mă lămuri pe mine însumi… asupra ce?! Îl scriu de mai bine de 50 de ani. În aceste cinci decenii lucru clar: nu am reușit, nicidecum, ca prin intermediul acestuia să mă cunosc mai bine, nici să aflu ce sunt ori ce vreau – nu, deloc, nimic.

Cel mult m-am deprins cu gustul – năravul? – de a scrie. Și, probabil, m-am mai obișnuit și cu un soi de fugă de mine însumi, cel de toate zilele, tot însăilând, nu-i așa, cuvinte cu și despre mine.

– În definitiv, prin scrierea acestor jurnale nu fac altceva decât să vorbesc tot de unul singur!

De luni de zile nu mi se întâmplă să am „întâmplări” exterioare deosebite. Ce viață e aceasta doar cu gânduri, zbateri lăuntrice și măcinări?

Blestem sau întâmplare: – Să nu poți trece nicicum, în nimic, în toată viața ta, pragul de submediocru?

Scrierea jurnalului îmi creează senzația că am o activitate; la fel și cititul. Să fim serioși: trândăveală se numesc amândouă îndeletnicirile.

Cred că este firesc să ai conștiința încărcată la 70 de ani; simt nevoia de a-mi căuta un duhovnic.

În toată viața mea fiind cufundat în Natură, m-am îndrăgostit de păduri, de cer, de ape și de nori, de soare, de ploi, de ceață, de vânturi, de tăceri, de arbori și de freamătul lor. Nu aș mai putea fără ele.

Măcar acest jurnal de mi-ar mai limpezi sufletu-mi învolburat, însă nu cred. Și când mă gândesc că trebuia să fiu o ființă fericită! Poruncă divină, nu?

24 mart. 2021, miercuri: În continuarea ideii cu care am încheiat notația de ieri, vin și mă întreb, iar și iar: – Oare de ce acum când, din mai multe puncte de vedere, ar trebui să mă simt împlinit, așezat, liniștit, eu unul mă simt un năpăstuit al sorții?

În noaptea care a trecut am dormit șapte ore! Faptul acesta nu mi s-a mai întâmplat cred că din copilărie. Oare ce mi s-a putut întâmpla, ce mi se întâmplă?!

Spectacol fără public: cine și-ar fi putut închipui?! Ei, da; dar eu: de când scriu cărți fără cititori? Aproape de un sfert de veac le „comit”: SOS-uri făr’ de găsitori…

Clar lucru, scrisul meu este o armă împotriva singurătății. Da, scriu mii de pagini, fără ca cineva să mi le mai citească, cu toate acestea le scriu, ba chiar le dau și la tipar, cu toate că nu simt, nu mai simt, nicio bucurie să-mi văd numele pe coperte.

Sport, sportivi – aiurea! Agricultură, faceți agricultură fraților, asta da mișcare! Abia când vă veți apuca de așa ceva, am să vă aplaud, până atunci nu vă recunosc niciun merit, ba chiar mai mult: vă condamn! Aici e locul vostru, rostul vostru cu adevărat: pământul,

pârloagele vă așteaptă! Este adevărat, doar pământul vă așteaptă, ioc spectatori, aplauze, nici bani cu ghiotura, ba din contră. Și să nu uit: pe M.D., marele științtor într-ale fotbalului, l-aș pune pe un tractor și l-aș obliga să are zilnic 50 de ha de teren, altfel, i-aș confisca câte ceva din preacinstitele-i dobândiri „curate".

Eu – singuraticul mizantrop.

Ca *scriptor* sunt unul cu respirație scurtă, sacadată. Oricum, merg înainte.

Sufletul și umbra-mi: cei doi apropiați ai mei.

Acolo unde nu mai e timp, da, acolo ne îndreptăm, iute-iute, cu toții: și sărmanul, și bogatul cel împuțit.

Nu râd, nu am jocuri, nu le practic, nu le sufăr; nici în copilărie nu am avut: nici joc, nici râs – nu!

Setea mea de cuvinte. O mai am; și până ce această sete persistă nu ar trebui să mă frământ.

Am primit și am instalat noua imprimantă-scanner (Xerox 205B), ajutat fiind online de G.M. Va trebui să bâjbâi o vreme pentru a mă acomoda cu ea.

<u>25 mart. 2021, joi:</u> Mă trezesc devreme, apoi nu mai pot adormi. Gânduri pestrițe îmi aleargă prin cap; și pentru ca să pun capăt zadarnicei așteptări a revenirii somnului, aprind lumina și încep lectura.

Viciile și tristețea sunt interdependente. Încerc să le domin, ce-i drept nițel cam târziu.

Drama vieții mele: nu prea cred în nimic. (În Dumnezeu v*reau* să cred!).

Cuvintele, toate, trec prin mintea și sufletul meu – sunt „ciuruit" de cuvinte…

Biserici, spitale, moarte, cimitire: câte repere triste ale vieții! Fără scrierea acestor jurnale cred că derularea vieții mele ar fi fost cu mult mai dificilă. Scrisul m-a ajutat să-mi făuresc un oarecare echilibru.

Nu mă interesează sportul. Este o activitate-paravan pentru bande de profitori; desigur și o bună sursă de venit pentru tinerii practicanți ai feluritor sporturi.

Scriu, fără să fac artă literară – mă preocupă această îndeletnicire pentru efectul ei terapeutic.

26 mart. 2021, vineri: Îmi place seriozitatea neîncorsetată de solemnitate. Am observat că de cele mai multe ori sobrietatea excesivă alunecă spre prostie.

Viața: râs și plâns – dozele variază.

Categoric sunt un singuratic îmbâcsit, fără doar și poate.

Îi admir și îi îndrăgesc pe cei doi „frați": *Cititul și Scrisul*. Fără ei nu pot să-mi concep viața, nici la trecut, nici la prezent (mai cu seamă!). Nădăjduiesc ca acest companion să fie tovarăș fidel și în viitor.

Viața, în pofida zdruncinăturilor, merge înainte înfruntând opreliști, hârtoape, absurdități.

Adesea, citindu-l pe Cioran mă bucur că sunt cunoscător al limbii în care acest filozof a scris în tinerețe. Zic asta fiindcă nu puțini străini au învățat limba română din dragoste de scrieri cioraniene, pentru a putea savura tot ce a scris gânditorul în limba lui de obârșie.

27 mart. 2021, sâmbătă: Sub masca unui umanism excesiv, oare nu cumva în tot ce ni se întâmplă se ascunde o uriașă Conspirație împotriva rasei umane?

Alina Diaconu despre Cioran: Era o ființă prietenoasă, afectuoasă, comunicativă și cu un extraordinar simț al umorului. Când ajungeai în casa lui, te simțeai copleșit de atenția sa, se vedea că e încântat că își poate exprima părerea, să asculte, să facă schimb de idei, interesat fiind să cunoască amănunte din viața interlocutorului său, puncte de vedere, opinii ale acestora. Întotdeauna am simțit că în spatele tuturor anatemelor sale se află o imensă dragoste de viață și un mare interes față de semenii săi.

28 mart. 2021, duminică: Se afirmă, pe bună dreptate, că un dialog nu rezolvă nimic, însă îți dă senzația că trăiești. Doamne, cât de puține dialoguri mi se întâmplă să am! Eu – cel nesprinten la grai.

Da, totul a fost spus, totul a fost scris, însă nu toată lumea le-a auzit, nu toată lumea le-a citit; prin urmare, mai scriem, mai cutez să scriu și eu, deși nimeni nu mă bagă în seamă.

Corectăm, prin telefon, cu A.P., Jurnal III. Am trecut deja de două treimi. Greșeli, desigur sunt, dar nu sunt multe, nici de fond.

29 mart. 2021, luni: În noaptea care a trecut au avut loc proteste în mai multe orașe din țară, acțiuni care arată nemulțumirea unei părți a populației față de înăsprirea măsurilor de prevenire a extinderii pandemiei. Într-un fel îi înțeleg pe cei revoltați pentru multele restricții, unele epuizante, altele absurde.

Pentru toate acestea, cât și pentru „cele ale mele”, personale, încerc să-mi țin mintea calmă…

„Cel mai mare templu în care Dumnezeu se bucură să locuiască este acela pe care El cu măiestrie (dumnezeiască) l-a zămislit cu propriile-i Sale mâini: întreaga noastră ființă, sufletul nostru, dându-ni-l curat. Curăția inimii constă în faptul că mintea este golită de gânduri rele, din care izvorăsc sentimente rele și pătimașe, cele care fac ca trupul să fie tulburat într-un mod pătimaș”.

Așadar, să ne curățim mintea de năluciri și gânduri păcătoase.

Imaginația. Ea este de cele mai multe ori o mare capcană. Conform Sfintei Scripturi și a învățăturilor Sfinților Părinți, un singur gând trebuie să le înlocuiască pe toate: aducerea aminte în permanență de Iisus. Paza minții de gânduri rele trebuie înfăptuită cu rugăciunea lui Iisus. Transcriu aici pentru frumusețea și plasticitatea imaginii următoarea recomandare a Avvei Efrem Filoteiul:

„Copilul meu, păzește-ți mintea de gânduri rele; de îndată ce ele vin, alungă-le imediat cu Rugăciunea lui Iisus. Căci precum albinele zboară atunci când este fum, la fel și Duhul Sfânt pleacă atunci când simte mirosul *respingător al gândurilor rușinoase*. Și la fel precum albinele se duc la florile care au nectar care face miere, la fel procedează și Duhul Sfânt care se duce la mintea și inima unde este produs nectarul virtuților și al gândurilor bune. Obiectivul și punctul principal al tuturor metodelor este de *a te ruga fără a-ți imagina ceva,* îndreptându-ți atenția asupra cuvintelor rostite fie cu mintea, fie cu gura”.

Fac eforturi pentru a continua lectura volumului al II-lea al Jurnalului lui R.L. Merge greu. Nu am mai citit așa un jurnal tern decât tot pe al cestui autor, anume volumul I.

Întrerup citirea acestuia, fără a-l abandona însă.

Recitesc *Caietul de la Talamanca* (Cioran).

Spania, afirmă Cioran, reprezintă pentru el „emoția în stare pură”. „Spania și Rusia – două națiuni *gravide* de Dumnezeu; alte țări se mulțumesc să-L cunoască, nu-L poartă în ele”. Cioran afirmă că ar avea trei patrii:

– România, cea a copilăriei sale.

– Franța, cea a limbii sale.

– Spania este patria sufletului său.

Brambureală în București și în câteva orașe mai mari din țară. Pricina: restricțiile impuse de pandemie. Ca de obicei, protestele sunt „vesele” (vuvuzele, hore…); apoi, văicăreli.

<u>30 mart. 2021, marți:</u> A fi melancolic prin *decret divin*; mi-s…

Bolile, năpastele te urmăresc și în Rai, degeaba schimbi decorurile, năpasta rămâne.

E posibilă, oare, suferința în *liniște?* Nu, nicidecum, căci însăși suferința este generatoare de neliniște; și viceversa: neliniștea naște multă suferință,

Anxietățile prin care trec au toate rădăcini în trecut-prezentul meu; adică în existența aceasta numită îndeobște *viață.* Consider că am plătit înmiit pentru toată existența mea de până acum; dar se pare că *ANAF-ul divin* e și mai bizar decât cel pământesc: mai vrea încă și încă dobânzi, penalități, mușcându-ți din ființă, măcinându-ți nervii până la limita de suportabilitate, pentru ca în final să te azvârle în neant.

O lume nesătulă! Azi totul e pentru mâncare, pentru satisfacerea acestei necesități; omenirea aleargă nebună, agonisește bani, apoi se năpustește hămesită în supermarketuri pentru a umple cărucioarele cu te miri ce otrăvuri frumos ambalate. Am devenit, cu toții, victime ale burdihanelor noastre fetide.

Toată viața mea m-am tot *căutat* pe mine însumi, prin lecturi, prin modul meu de viață de zi cu zi. Ei, poftim: iată unde am putut ajunge!

Nu că ar fi de vină căutarea, nicidecum – ci acest mod de viață: minuțios, cu aplecări către profunzimile existenței.

Dacă tot pierd enorm de mult pe planul ființei, oare măcar pe planul conștiinței dobândesc pe măsură?

Cosmogonia: Dumnezeu vorbește, iar lucrurile se fac, se nasc. Iată deci puterea creatoare a Cuvântului.

Consemnările acestea îmi țin spiritul în stare de veghe. Fie și pentru atâta doar continui a le săvârși.

Mâhnirile mele sunt căutătoare de pretexte; ele „știu" că oricând două pricini le sunt la îndemână.

L.R. și însemnările sale meteorologice sunt de-a dreptul naive și inutile; apoi, că își duce scrofița la vier, fără rezultat!...

Transcriu pe computer conținutul prezentelor caiete. Seara urmăresc la tv. protestele unor concetățeni de-ai mei. Aceștia își manifestă nemulțumirea lor față de modul în care se gestionează pandemia în țara noastră. Evident, pe lângă acest aspect oamenii își exprimă și nemulțumirea și față de felul în care este țara, în prezent și în cele trei decenii trecute de la revoluție: treizeci de ani de jaf și degringoladă. Dezgust.

31 mart. 2021, miercuri: Am fost dintotdeauna, așa am și rămas, un spirit foarte agitat care încearcă totuși, tot timpul, să se stăpânească. A mă potoli, nu am prea reușit; iar de-acum încolo, cât o mai fi, cu atât mai greu voi putea.

Brusc, în fața ochilor mei se ivește vechiul fier de călcat al mamei. O văd cum deschide ușița sobei de tuci lucioasă, din care cu o lopățică specială scoate de două-trei ori jar din mijlocul vetrei, după care, iute-iute, golește jarul roșu, încins, în burta fierului de călcat hulpav. După aceea, un clanț metalic semnalează că „nutrimentul" a fost admis, că fierul e sătul gata fiind să alunece voios pe rochiile și cămeșile întinse pe masă, după ce acestea au fost stropite de mâna mamei înmuiată într-un vas cu apă. În nas simt și acum mirosul de rufă proaspăt spălată, mângâiată de mereu îmbufnatul fier încins de dogoarea jarului pârjolitor. Aburi sfârâitori se ridică de pe rufa albă lăsându-se călcată de namila neagră, fierbinte și neiertătoare, pufnind atunci când dă de stropi de apă mai mulți adunați în vreo cută a pânzei.

Apuse vremuri. Stau acum și mă gândesc la urâțenia lumii prezente, o lume în care încerc a-mi îndulci singurătatea, improvizând roluri pentru care, vădit lucru, nu sunt personajul potrivit.

1 apr. 2021, joi: Dis de dimineață mă trezesc, fără să mai pot adormi. După ora 5:20, afară încep, mai întâi timid, primele acorduri ale mirificului concert al păsărilor. Apoi, treptat, „intră în scenă" alte și alte soliste, iscându-se o superbă simfonie sonoră. Acordurile acestuia se încheie în preajma orei șapte. Fie și pentru atât numai, a meritat să pierd două ore din somn din această dimineață de început de primăvară și de prier.

Însemnările acestea ale mele sunt, în fond, *o nobilă inutilitate* pe plan literar, dar pentru mine au un rol terapeutic; și acesta nu-i puțin lucru.

Coborâș, degradări succesive evidente. Încerc evadarea din realitatea contondentă prin *plutiri* spirituale fel și fel.

2 apr. 2021, vineri: … Încă o săptămână pe ducă. Azi voi merge la Bălăușeri pentru a mă întâlni cu G.M. Acestuia îi voi dărui binoclul meu de silvicultor. Acest obiect m-a însoțit în toată cariera mea silvică de aproape 40 de ani, mai apoi în anii care au urmat, în total 48 de ani. M-am atașat de el, dar i l-am promis lui G. și, în fond, mă simt bucuros că îi pot recompensa acestuia repetatele sale ajutoare în materie de computer (remedieri, recomandări).

Doamne, devin tot mai sec, mai fragil și neliniștitor de impresionabil. Un cuvânt, o adiere, o vagă aluzie – mă pot răvăși, debusola, dându-mi peste cap starea-mi sufletească pentru ziua toată.

3 apr. 2021, sâmbătă: Bătrânețe, vârsta a treia. Ea te face ghebos, smochinit, uneori și șchiop; apoi, te mai și lovește cu leuca-n cap: mai tare sau mai blând.

Demult, tare demult – pe când *cineva* îmi lăuda genele-mi frumoase, în acele timpuri, ar fi trebuit să cutez să învăț a mângâia femeia cu ele, să zicem subsuoară. Pe atunci nu aveam curaj să încep o astfel de îndeletnicire; acum, când curaj aș avea, constat cu amărăciune că nu

mai am… gene. (Desigur, nu din pricina prea intensei lor utilizări!). Și uite-așa, mi-am ratat o strălucită carieră în care aș fi putut excela cu o mare artă în producerea plăcerilor senzuale, oferite doar anumitor femei.

Jumătate din durata fiecărei zile mi-o dedic unei existențe de hârtie: adică scriu și citesc. Cealaltă jumătate, cea de viață *adevărată*, constă dintr-o continuă fugă de mine, de realitățile care mă împresoară.

Plouă; bolta toată e acoperită – iremediabil! – de nori compacți, negri, grei.

<u>**4 apr. 2021, duminică:**</u> Paștele catolic. Încă mai citesc Jurnalul, volumul II, al lui L.R.

În cu totul altă ordine de idei: mă gândesc la firava alcătuire trupească a ceea ce este omul; și nu încetez a mă tot întreba și a mă nedumeri, intens, de ce este așa și nu altfel? De ce trebuie să fie omul ființa cea mai chinuită de pe pământ, înzestrată fiind și cu un senzor al totalei sale nefericiri în această existență efemeră și mereu doldora de suferință?

Cerul mohorât, închis. Din când în când cad picuri mărunte de ploaie.

I. iar nu se simte bine; din nou îngrijorări.

<u>**5 apr. 2021, luni:**</u> Brusc mă năpădi un dor copleșitor de rândunele – păsări pe care nu le-am mai văzut zburătăcind de ani de zile. Știu, vremurile nu mai sunt prielnice nici pentru ele, așa cum, la un moment dat, traiul pe acest pământ nu-i va mai fi favorabil nici omului. Și-atunci, pleca-vom și noi precum rândunelele…

Timpul este mai degrabă iernatic, fără ninsoare însă.

<u>**6 apr. 2021, marți:**</u> O fi meritând persoana mea să-i consemnez fie și aceste umile note prin aceste caiete? Poate nu, însă sufletul meu are *nevoie* de acest mod de a se despovăra, anume: formularea prin scris.

Sufletul: cea mai împovărată parte a ființei mele.

<u>**7 apr. 2021, miercuri:**</u> Peste noapte a nins. S-a depus un strat de omăt de vreo zece centimetri. Atmosfera este de veritabilă iarnă.

Jurnalul meu: o debara de gânduri disparate; oricum, aceste gânduri nu reprezintă nici măcar 0,000001% din câte se întâmplă să-mi colinde capul.

8 apr. 2021, joi: Vremuri tulburi de totală dezamăgire socială, politică și, uneori și personală, ca acum.

Bizar: extraordinara liniște exterioară îmi produce neliniști lăuntrice finalizate cu tristeți copleșitoare. Tânjesc la pierderea conștiinței tristeții prin somn, numai că nu mi se prea întâmplă în chip odihnitor. Tristețile mele sunt în deplină concordanță cu zilele înnorate, ploioase, mohorâte; mi-e teamă, mă neliniștesc zilele senine, luminoase, acele zile când a ieși cu mâhnirile mele sub soarele strălucitor îmi pare a fi o impietate. În sihăstrie, printre arbori, pe margini de pâraie, sub tril de păsări ocupate cu ale lor triluri și zburătăciri, doar aici mai „cutez" a-mi purta mâhnirile, simțindu-mă mai înțeles de codrii decât de om.

În 2008, faimosul meu an de timpurie împotmolire de un anume fel, atunci trebuia să deschid repede și fără ezitare acea prăvălie de… lenjerie intimă de damă, butic cochet, la care mă gândeam eu pe-atunci cu oarecare jenă însă. Visam eu că aici, în această prăvălioară o să vând doar chiloți, ciorapi și sutiene – produse selecte, de top, încât cumpărătoarele să stea la rând ca să apuce să intre, una câte una, și să cumpere, pe încercatelea, mult râvnitele produse.

Nu m-am obosit însă. Anii trecură nepăsători peste mine și ideea mea de afacere (ușor deșucheată), iar prăvălioara cea selectă a rămas doar o năzuință.

Deretică, eu și I. prin curte. Am avut cinci tufe de caprifoi mari, cu ramuri bogate în flori aromate, îmbătătoare, vara toată. Peste iarnă toate cele cinci au pierit de ger, cel puțin așa se pare; ori, poate, de te miri ce boală. Cert lucru: și-au pierdut frunzișul și pe vrejuri nu apare nici un mugur care să mă îmbărbăteze că nu au pierit; încă trag nădejde că se vor trezi.

9 apr. 2021, vineri: Boli peste tot, contopite, împletite, răsfirate, îmbinate. Ce mai lume, ce mai vremuri!

Optimistul. Coboară de la etajul al zecelea al unui bloc. Cade la etajul al cincilea, ducându-se de-a dura până la parter. Se ridică zdrelit, învinețit, cu junghiuri peste tot în trup, însă afirmă victorios: uite că se poate ajunge și rapid la parter!

Inima-mi snopită are nevoie de crutare și de întremare.

Pe stânci înalte, seci, prin crăpături umplute cu fărâme de pământ aduse de vânt ori de vulturi aterizând cu picioarele neșterse, iată că se iviră flori mici, gingașe, neștiute, tremurând în lumină.

Cuvintele găsite în liniștea tulbure a dimineților din mine, cuvinte trezite cu mult înaintea mea, ele fiind de fapt cele care m-au așteptat șoptindu-mi înțelesuri noi ale unor vechi slove uitate, cuvinte care îmi sunt salvatoarele sufletului meu.

Marile supărări se ivesc mereu împletite cu spaime; fac această afirmație în cunoștință de cauză.

În ațipirile mele, în timpul lecturilor matinale, îmi place să las lumina aprinsă. Veioza se află pe un raft cu cărți, deasupra capului meu. Cu acest „soare" de cameră deasupra-mi, mă visez alergând pe dealurile verzi ale copilăriei, printre pomi în floare, cu zumzet greu de cărăbuși, eu înotând în iarba mare a livezii bunicilor, cotropită de flori galbene de păpădii și ciuboțica cucului, grăbindu-mă să ajung la bunicul care tocmai s-a așezat sub un măr nins pentru a bate coasa; acoperit de verdele ierbii și învăluit de zumzetul albinelor, îmbătate de parfumul irezistibil al pomilor înfloriți – bunicul mă învață cum să fac o praștie din tulpină de pătlagină, armă cu care mai apoi m-a ajutat să-mi alung toate himerele copilăriei mele…

Oare Andreei cum i-o fi? Numai ea știe; și numai eu și I. ne putem închipui stările prin care îi este dat să treacă.

<u>10 apr. 2021, sâmbătă:</u> A te vedea din nemărginire (precum Ungaretti).

– Cititorule, aceste rânduri pe care tu acum le citești sunt scrise, toate, din adâncul *cătunului* sufletului meu.

Stau precum o singură, ultimă, frunză toamna târziu pe un mesteacăn cu crengile-i firave, aplecate.

Declarație supremă: – Doamne, tare aș vrea să-Ți știu starea sufletului Tău, acum și pururi…

A mă vindeca de una, de alta – dar mai cu seamă de neliniști: „ce mare dar ceresc ar putea fi”.

Prietenul meu creionul: întotdeauna gata să-mi sară-n ajutor pentru prinderea și încarcerarea în acest caiet a vreunui cuvânt hoinar, flanând vaporos pe cărările întortocheate ale minții mele. Cu adevărat prieten îmi este.

Cumpăr cărți, multe, prea multe pentru o biată ființă atât de iute trecătoare, în fond trecută deja. Le cumpăr, le înșir în pat lângă mine, apoi aștept momentul hărăzit pentru începerea lecturii acestora. La unele, clipa sosește repede, la altele întârzie incredibil de mult, întâmplându-se, adesea, să nici nu-i vină rândul decenii chiar. Înșirate aici, pe pat, ele – grațioasele – se exclud una pe alta prin nu știu ce vrăji numai de ele știute.

Eu, *prin decret divin*, am fost înzestrat cu un misterios senzor de captat tristețe (mai ales), durere, boală. Atâta vreme cât acest „instrument” funcționează, eu pot fi sigur că exist.

Adeseori îmi vin valuri de amărăciuni care rup din suflet și din trup tot ce le stă în cale… Legate-mi fiind aripile sufletului, eu asist neputincios la înfruptarea nesățioasă a bizarei creaturi.

Nu pot să-mi dau seama, deși a trecut un an și mai bine: – Vaccinul este pentru pandemie ori pandemia este pentru vaccin?! Aceasta-i întrebarea.

11 apr. 2021, duminică: Această lume putredă, cât ar vrea ea să fie de frumoasă! Omul? Omul-putregai…

Nimic mai plictisitor decât o zi de duminică, cât despre celelalte zile, îmi plac mai mult, căci am senzația că cineva mai și lucrează în țara asta, timp în care pentru mine e un concediu nesfârșit.

Plimbări pe Valea Isuica; lumea motorizată ieșită cu ghiotura la iarbă verde.

12 apr. 2021, luni: Clipele – brusc apar, brusc dispar; unde?!

Zi de zi, pe dealuri năpădite de bălării, număr (!) spinii tufelor de măceși, porumbar și gherghinar – mereu înțepându-mă, zdrelindu-mă, apoi încurcându-mă în numărătoare, reiau iar și iar ingrata numărătoare de la capăt.

Multă, prea multă tulburare e în preajma sufletului meu. Primăvara, anotimp superb, dar adeseori crud în manifestări.

Trupul omului pentru care, în această existență efemeră îi acordăm totul, în schimb mai nimic neoferind sufletului. Or trupul, în drumul lui către *nimic*, este o apăsare, o povară atașată de timp. Dar, se termină timpul fiecărui trup, rămânând doar sufletul aninat de veșnicie; adică, de Dumnezeu.

13 apr. 2021, marți: /Spre un țel fugim:/ Cine însă-l va cunoaște?/ (G. Ungaretti)

Și tot același poet: /Dacă o mână a ta ocolește nenorocirea,/Cu cealaltă descoperi/ Că nu e totul decât ruină/

… același: /Stau precum o frunză toamna pe un arbore/

Poteci, mereu poteci – cărări perfide care nu duc niciunde.

Viața, precum moartea: serioase ori neserioase sunt? Cine îmi poate spune?

Eugen Simion despre Mihai Beniuc: „… poetul care a tăcut când trebuia să vorbească și a vorbit când trebuia să tacă!”.

14 apr. 2021, miercuri: În zori, brusc, îmi dau seama de o crudă realitate: mi se împuținară primăverile în chip neliniștitor.

Peste o săptămână suntem programați, eu și I., taman la Odorhei, pentru vaccinarea de pomină.

Citit pe Net: – Un popor de oi naște un guvern de lupi. Just.

Afară e frig; plouă: mai-mai să ningă! În cameră e prea cald. Citesc.

15 apr. 2021, joi: Viața mea decurge monoton; citesc, scriu – oare pentru cine? Până una-alta descarc *balastul*. Apoi, neliniști, nervi cât să-i cari cu roaba.

Prăpăstiile de amărăciuni pe care le am în mine le voi mai putea umple vreodată cu azurul unei zile de miez de brumărel?

16 apr. 2021, vineri: Reiau consemnând încă o dată o deviză esențială mie; iată-o: „Toată neliniștea mea provine din mintea-mi agitată, cu gânduri rotind nebune. Nu mai las ca viitorul să îmi tulbure mintea! Privesc în jur, accept și sunt mulțumit. Mintea mea prea frământată naște temeri. Nu vreau să mai ascult glasul care îmi tot șoptește-n urechi gânduri de spaimă, nu vreau ca acest glas să-l hrănesc cu atenția mea!"

A nu se uita și a se aplica, zi de zi.

O căpușă găsi de cuviință, în zilele trecute, să se înfrupte taman în genunchiul meu stâng. După o extracție parțială, capul îi rămâne înfipt în locul în care și-a ales gângania să se adape. Azi, între 11:30 – 12, la medicul de familie pentru „excavare".

Ca să obosesc fizic, zilnic fac plimbări de două-trei ore. Mai apoi, stau la computer, zi de zi, ore în șir pentru ca, într-un târziu, în miez de noapte, vlăguit, să încerc să adorm.

17 apr. 2021, sâmbătă: Vreme, în sfârșit, frumoasă. Împreună cu un tâmplar lucrăm la reparația acoperișului foișorului din curte; acesta a rămas cu o porțiune descoperită în urma extragerii scorușului de sub el. Aș fi vrut să cruț acest exemplar reușit, dar nu a rezistat la fum și la acoperirea trunchiului. Așa încât… avantaj tâmplar!

18 apr. 2021, duminică: Citesc mult, încercând să uit timpul și locul, dar și omul. Arareori se ivește însă clipa în care să izbândesc.

Stări bizare de sănătate ori, poate, de lipsa ei: nevrozare? Sunt asemenea unui gard dărăpănat din scânduri vechi, mâncate de ploi, arșițe și geruri, având cuiele sucite și răsucite, roase de rugină.

Andreea. Rostul ei american: somn, nutriție și muncă. Măcar e un „rost" american! Nu-i nimic, sănătoasă să fie.

Noi, părinții ei, ne șubrezim în chip abrupt, neliniștitor.

19 apr. 2021, luni: Născut fiind într-o zonă unde nu se vorbește limba română, toată viața mea m-am opintit să-mi însușesc în chip

onorabil această limbă. Până și aceste exerciții de scrieri cotidiene fac parte din șirul de strădanii ale mele de a aprofunda limba sufletului meu.

M.Ș. (105 ani) este deosebit de activ pe Facebook. Postează (texte, fotografii, desene), comentează. Sutele de admiratoare nu mai încetează cu firitisirile la adresa bătrânului filozof, gratulându-l cu tot alaiul de calificative caraghioase (în bună parte). Evident, exagerează și M.Ș., dar și cele care îl găsesc atât de important nației române. Clar lucru: în spatele pomenitului filozof se află juna Palanciuc, soția acestuia; căci aceasta este păpușara.

Din când în când dezmierd telefonul așteptând ca din el să răsară ceva miraculos ori cineva, care să-mi schimbe brusc cursul vieții. Ce neghiobie!

„Această chestie plicticoasă: a ține un jurnal”. Ușor de spus, la fel de ușor și de scris. Dar dacă doar acest mod de a-ți exersa limba maternă îți este dat, altă cale nefiind? Desigur, în această variantă jurnalul are un efect salutar, chiar dacă prețul acestei defulări este expunerea vieții interioare ca într-o vitrină.

De câteva zile I. iarăși nu se simte bine. Este răvășitor să tot pendulezi între „acceptabil” și „rău”. Încurajator este faptul că nu se dă lesne bătută, psihic este infinit mai puternică decât mine.

Eu… Cu un talent mult prea slab tot vreau să creez ceva care îmi întrece puterea. Tot ceea ce poate rezulta, din aceste strădanii, sunt aceste anodine însemnări. Doar atât.

Mașina mea, de culoare bleumarin, este parcată întotdeauna în fața porții sub un șir de forsiția și câțiva corcoduși, toate ai vecinului. Acum, primăvara, în fiecare dimineață îmi aflu mașina „pictată” cu măiestrie, de ciori, mierle, gaițe și alte zburătoare, care nu știu ce vor să-mi sugereze prin această făptuire a lor. De la o vreme nu-mi mai spăl mașina: o las așa, cu abstracte hărți albe, gri întruchipând noi continente.

Mi-e sufletul tulbure de atâta tristețe, acumulată în șapte decenii.

Noapte de noapte mă culc stors, la ore verticale; zapez câteva minute pe infectele canale tv., apoi, dezgustat și dezamăgit, închid televizorul întrebându-mă: – Pentru ce plătesc eu această hazna de vorbe și imagini fetide și otrăvitoare de suflet?

20 apr. 2021, marți: Mâine, conform programării, ar trebui să mergem, I. și cu mine, la Odorhei pentru a ne vaccina. Însă I. încă nu se simte bine, probabil nu este potrivit a i se face acum vaccinul. Își va întreba medicul. Oricum, cred că am să sparg gheața și voi merge, fie și de unul singur, pentru imunizare.

Gândurile poetului E.B. despre opinia lui Marin Preda privitoare la poezia acestuia (ale lui E.B.): „ Și apoi, oare chiar atât de mare importanță are despre ce scrii? Eu cred că mai mult contează cum scrii. Și sunt trist că un mare scriitor mă consideră *cântăreț al dovlecilor*, când eu sunt al lenei, al purității, al delicateții etc.

Părerea mea coincide cu cea a poetului: contează cum scrii, dacă vorbim de literatură.

Cu I. la spital. Alte medicamente, alte recomandări.

21 apr. 2021, miercuri: Zile gri și răcoroase. Natura e în așteptarea semnalului de *pornire.*

Nu mai pot fi văzute rândunelele; mi-e dor de ele, de săgețile alb-negre pe care le descriau prin ogrăzile de odinioară. I. zice că le pot vedea la hotelul Sovata. De la grajduri și streșini de case țărănești s-au mutat și ele la confort sporit?!

Ah, vitalitatea, unde mi-am rătăcit vitalitatea? Am pierdut-o pe drum? Acum, degeaba mă mai reîntorc să o caut – o fi găsit-o altul și se bucură de ea, în timp ce eu îi duc dorul.

Singura-mi șansă-năzuință, consolare, rămân doar cărțile și scrisul. Și ce nori se adună deasupra-mi atunci când mă gândesc cât de deșarte îmi sunt până și aceste preocupări.

Nedumerire: oare de ce le place copiilor să ucidă furnicile? De ani de zile văd în fața restaurantului „Dracula" un mare mușuroi făurit de furnici de pădure și distrus de copii. Nu există vară în care prichindeii deșucheați să nu-l spulbere, tropotind victorioși pe acest minunat castel, întotdeauna acompaniați de chiotele tembele ale părinților. Tare mi-ar plăcea, în astfel de împrejurări, să le pun pe mamele hohotind de satisfacție cu c. gol pe mijlocul furnicarului fremătând de bietele gângănii căutându-și salvarea.

Fericirea? Iluzie poate, o fantastică himeră pentru cei cu o mare capacitate de autoamăgire; în cazul meu: incapacitate se cheamă.

Multă fățărnicie în lumea aceasta, prea multă. Dar oare de ce nu mă rezum la *felia* mea, a noastră, a familiei – în rest împrăștiindu-mi nepăsarea? Dar eu nu, caut cu lumânarea orice prilej pricinuitor de zbatere sufletească.

Cuvinte, blânde adieri care ating clapele sufletului meu mereu învolburat.

Din nou, dorul meu neostoit de rândunele. Le văd pe bolta de azur a copilăriei, zburând în cercuri sau în formă de „V", hieroglife pe bolta albastră, întotdeauna aducătoare de ceva: ploaie, tunete, fulgere, apoi, poate și un curcubeu „rogvaiv".

Fantezii. Ieri mi-am cumpărat un biliard cu ciupercuță roșie. Am să-l fac cadou lui M.S. în timp ce îl duc către destinatar, mă întâlnesc cu R.

Dialog:

– Ce cari?

– Biliard…

– Ca să joci cu Leonard?

– ... Da: Vinci!

O nouă scriere a lui Cioran a apărut la Editura Humanitas, sub coordonarea lui C. Zaharia. Lucrarea conține texte disparate găsite de S. Boué, predate apoi de către aceasta Bibliotecii Jacques Doucet din Paris, loc în care conu' Zaharia a dat de ele și a ticluit, iute-iute, o nouă carte cu *aromă* de Cioran.

Citind câteva extrase din această scriere, textele îmi par a fi cunoscute deja, savurate prin lecturile din alte scrieri ale lui Cioran. Așa că, deocamdată, nu mă reped să-mi procur și această nouă apariție editorială cu iz vechi!

22 apr. 2021, joi: Și azi, ca și ieri, cerul rămâne în continuare închis (…pentru inventar, vorba unui poet).

Trei poeți „ușchiți": Șerban Foarță, Emil Brumaru și Mircea Dinescu; și, desigur, or mai fi…

Cum s-o fi numind trândăveala botezată scris și citit? Indolență intelectuală? Foarte posibil.

În fiecare zi mă plimb pe nevăzuți coclauri, văi și culmi, mlaștini și poieni ale foii de hârtie albă. Mai cad, mă ridic, mă murdăresc, mă spăl, obosesc, dar nu mă opresc, merg înainte, fără să tânjesc să cuceresc culmi deja mult umblate; merg mereu înainte, fiindcă asta mi-e menirea.

– Puhoaie de oameni *muncesc să uite*; ca să uite ce? Ei, na: ia adu-ți aminte!

23 apr. 2021, vineri: Nedumerirea de odinioară a lui E.B. este și marea mea nedumerire de-acum; iat-o: „Erou este cel ce moare de o sută de ori pe zi și vede, uimit, scârbit chiar, că tot mai este în viață”.

Îmi închipui sistemul nervos al omului ca-n planșele de anatomie: o rețea densă, subțire, de fire, cu creierul sus, măduva pornind din el – în rest doar o pânză de păianjen fluturând la întâmplare în vânt. Și sufletul mi se pare prins ca o muscă în plasa asta, zbârnâind, gata-gata să o rupă. Te zbați disperat în capcana propriului tău sistem nervos. Ce sintagmă! Cum mai poate fi un sistem dacă e nervos?!

Da, sufletul meu se zbate în plasa propriului său sistem nervos, zbârnâind gata-gata s-o rupă. Câtă învolburare, cât zbucium sleitor în această perpetuă zbatere disperată!

„Psihi-mu[7], amu-i amu!”. (I.M., un alt poet care place la… psihi-mu, căci în cazul meu fiecare clipă e un: amu-i amu!).

Un gând care îmi revine în memorie adeseori (ca un reproș): părinților mei, pe când încă mai trăiau, le-am spus de atât de puține ori *mamă, tată*... Ei bine, iacă-tă, nici măcar atât!

Atât de rar îmi pocnesc muzele niscaiva cuvinte, deși le ies în întâmpinare, lor, muzelor, zi de zi; de cele mai multe ori acestea trec pe lângă mine, închircitul în emoție, dându-mi cu tifla-n nas.

Cu toate că cel mai adesea mă încearcă sentimente de milă față de ceea ce sunt (am ajuns!), cu toate astea, nu de puține ori mi se întâmplă să-mi fie și lehamite de mine; și-atunci, culmea, niciodată nu găsesc o portiță pe unde să pot evada.

---

[7] Sufletul meu (în jargon).

O ființă căutând adăpost prin codrii și prin cuvinte, cine o fi oare? Viața mea, cu frici și abateri, cuibărită în clipe tulburi. Trupul, ce o fi trupul? Un dar o fi ori un blestem?

… Și totuși, mereu poate fi mai rău; să fiu mulțumit că e doar așa cum e – deci încă e bine.

Nu îmi place să mă întâlnesc cu nimeni, de ce oare?

<u>24 apr. 2021, sâmbătă:</u> Ca și pe George Oppen (poet american), la fel și pe mine „bătrânul din oglindă" mă înspăimântă, iar tânărul din fotografie îmi este necunoscut…

Comenzile de carte, prin internet, atunci când cuprinsul scrierilor comandate nu îmi este bine cunoscut, să nu-mi mai fie, sub influența unui anume moment de înflăcărare, criteriu de procurare; de prea multe ori deja acest fel de cumpărare de cărți sau dovedit a-mi fi dezamăgitoare.

Fără „roua" unor lecturi, aceste consemnări ar fi, fără doar și poate, mai sărace în idei; căci multe gânduri se nasc în timpul lecturii, sub influența unui cuvânt, a unei aluzii.

Câtă infatuare, lipsă de modestie și abundență de mârșăvie „intelectual mascată" din partea lui D.C.E literatul (apropo de micul nostru schimb de idei caustice de pe Facebook).

Diminețile mele cu adieri (încă) de dor de a citi și a scrie. Așa încât, această blândă adiere îmi înghite aproape jumătate de zi. Cât despre cealaltă jumătate a zilei, din păcate aceasta este lipsită de orice blândă adiere.

<u>25 apr. 2021, duminică:</u> În pădurea de salcâm zării un melc nebun. Observându-mă, vădit enervat, în loc de antene începu să scoată către mine două limbi. Nevrând să plec, începu el să fugă șchiopătând, privindu-mă cu singurul lui ochi, sașiu, orbecăind și mereu orăcăind, ciulindu-și cele trei urechi, dintre care unul bleg, în aerul primăvăratic, rece.

E duminică după-amiază. În camera mea, nu prea expusă la soare, se furișează o lumină caldă. Deschid brusc ușa: mă-nvăluie aerul rece năvălind de afară. E duminica de Florii.

Poemele mele: prozo-poeme. Mai adineauri scriind despre un melc, citesc pe Net un articolaș despre aceste ființe cu care, trebuie să recunosc, am multe în comun – mai puțin dantura; aceasta, pe „falca” superioară are un singur dinte, în timp ce pe cea inferioară sunt înșirați: 14 200 de dinți!

Alte caracteristici neștiute de mine până acum: Melcul este cea mai tăcută și mai singuratică ființă cunoscută din lume. Nu are organ auditiv. Nu scoate nici un fel de sunet. E în stare să se retragă în cochilia lui și să stea astfel: neștiut, nesimțit și la întuneric, vreme de luni de zile, timp în care nu bea, nu mănâncă. Așa își petrece iarna, putând îndura ger de până la – 100 de grade Celsius.

Interesantă ființă!

26 apr. 2021, luni: Există o zonă a secretelor fiecărui om; sectorul acesta, îndeobște, rămâne nedezvăluit celor din preajma noastră. Ei bine, această debara, acest loc misterios, întunecos și cu miresme nu prea plăcute poate deveni adesea pricina înmlăștinării sufletului unui om.

Nefericirile mele au tente diferite, ele fiind genetic moștenite, la care se adaugă cele dobândite prin însăși derularea vieții. A nu avea încotro, nevoit fiind să coabitezi cu ele.

Dacă s-ar fi întâmplat să fiu sărac cu duhul eram acum cu mintea mult mai senină; așa, ce folos?

Găsesc pe Net texte în care autori de seamă, cu pretenții intelectuale deosebite, unii dintre ei chiar literați, care evită, din comoditate sau superficialitate utilizarea semnelor diacritice ale limbii române. Nu le pot înțelege pe aceste persoane, deoarece se știe că o astfel de indiferență creează grave ambiguități de sens în texte, ducând chiar la masacrarea limbii române.

O oră și jumătate de cumpărături cu I. prin prăvăliile sovătene: oameni cu măști, la intrare în unitățile alimentare paznici înzestrați cu termometre luându-ți temperatura, fără să le citească mai apoi, privind în gol. La casierie se varsă ziua toată cine știe ce sume imense; cui?

Îmi văd ființa de-a dreptul scorburoasă, năpădită de tot soiul de paraziți, boli și dăunători, bătându-se între ei pentru ca să ajungă să se înfrupte din tot ce am eu mai dulce în cuprinsul făpturii mele.

27 apr. 2021, marți: Notez aici o mărturisire a lui Cioran către Radu Portocală, confidență datând din 25 ianuarie 1993; la această dată Cioran suferea deja tot mai mult de prăbușiri ale memoriei. Filozoful i-a vorbit despre tăcere, deșertăciune, imbecilitatea istoriei și despre singura lui mare victorie: aceea de a fi reușit să nu mai scrie.

La sfârșit, luându-și rămas bun, i-a spus lui R.P. că „dincolo" nu speră să găsească decât aceeași stupizenie ca și aici.

Încerc continuarea lecturii Jurnalului II al lui L.R., impulsionat întrucâtva și de evocările despre autorul lui *Ion* – o carte „gândită și alcătuită" de Mircea Zaciu.

Ca să mă apăr de mizerii sufletești fac și eu ce pot, adică: scriu și citesc întru uitare. Oricum, nu aș zice că problema este rezolvată.

Extrag un citat dintr-o scrisoare a lui B.E., citat care, probabil, e al lui X., care l-a împrumutat dintr-o scriere a lui Y. În fine, iată-l: – Nicio ticăloșie nu-i mai mare decât îmbătrânirea! Precis, scurt și, mai cu seamă, incontestabil.

Și cum să nu fie bătrânețea odioasă dacă ești pus în situația de a asista neputincios la șubrezirea corpului, viața profesională devenindu-ți inaccesibilă, transformată într-o amintire, plăcerilor senzuale le spui adio, în timp ce pe ceafă simți respirația Nedoritei…

În tot ce scriu vreau doar ca acest act să-mi reflecte sufletul – atât, doar atâta vreau.

28 apr. 2021, miercuri: Aseară am decis brusc, în mod ferm, să merg, chiar azi, să mă vaccinez, punând la o parte orice zvonistică, orice risc, fără să mai cumpănesc în această privință, nicio secundă. Voi merge, așadar, fără programare, la Corund – cel mai apropiat Centru de vaccinare; dacă aceștia nu mă vor accepta, azi, acolo, am să merg la Sângeorgiu de Pădure. Dacă nici acolo nu voi reuși, voi merge la Centrul din Miercurea Niraj. Gata: mă sacrific pe altarul științei medicale!

Ora 13,45. Am fost vaccinat la Corund, fără nicio dificultate. Voi „încasa" rapelul pe data de 19 mai, ora 14, tot la Corund. Aici, la Centrul de vaccinare, totul este bine organizat, personalul sanitar – șapte cadre – deosebit de afabil. Sala Căminului cultural din Corund – mare, luminoasă, bine încălzită și corespunzător compartimentată acestei campanii. Una peste alta, mi-au creat o impresie bună.

Vreme urâtă, răcoroasă; din când în când plouă mărunt. Vegetația e încremenită de…uimire. Dacă se va încălzi vremea, acum fiind cam iernatică, vegetația va avea de recuperat două săptămâni de întârziere. Anumite specii de pomi au fructificația compromisă deja.

29 apr. 2021, joi: Mârșavii de furnizori (de gaz, curent electric, apă) s-au nărăvit. Nu mai citesc consumurile, taxându-ne la nimereală (estimativ), noi, consumatorii plătind ca tembelii. Ah, democrație, ce ți-aș face eu dacă ar depinde de mine! Prostimea tace, înghite, plătește – eu fiind întâiul fraier, la plată, nu și la tăcere; căci la cârcoteli, acasă, nu mai încetez.

Scrisul și cititul. Sufletului meu îi este sete și foame de ele.

Cineva (M.) îmi văruiește trunchiul pomilor din livadă. Albul, tot mai evident pe tulpini, pe măsură ce se zvântă spoiala, apoi apare frumosul contrast cu verdele ierbii crude.

Îmbătrânirea mea, ca să nu zic senilizarea, capătă, din păcate, forme tot mai agresive, intolerante. Manifestările de acest fel îmi aduc numai și numai amare remușcări, însă nu am încotro: multele-mi, (prea multe!) refulări „sar gardul" revărsându-se.

Constat pe zi ce trece că am moștenit-o pe mama, asemănându-mă mult comportamental cu ea.

Viața aceasta: o clipă mai *lunguiață*, vorba unui poet.

Incontestabil, am o vădită aplecare spre ascetism, spre singurătate și izolare: le caut, le doresc. În fond, nu-i așa, chiar singur nu sunt, căci, oricum, mă aflu cu Dumnezeu.

Din sexagenar cum am fost cu un deceniu în urmă, am devenit, iată-mă septuagenar, adică: un expirat.

30 apr. 2021, vineri: Învăț un nou cuvânt, anume: *consuetudine.* Semnificația termenului: obiceiul pământului; forma aceasta îmi place mai mult decât *cutumă*. Sensul extins al cuvântului: normă de drept consfințită printr-o practică îndelungată. Sens comun: obicei.

Și pentru a nu fi prea modest, e timpul să mărturisesc: „ – Eu sunt cel mai mare scriitor din strada Vulturului, din Sovata!” Așa, ca să afle toți dușmanii!

Ieri, ca să-mi spăl păcatele, ne aflăm, nu-i așa, înainte de Paști, m-am decis să merg pe un traseu de circa 150 m copleșit de spini agresivi de măceși, porumbari, păducei. Calea Golgotei se află undeva pe marginea Târnavei-Mici, mai sus de Praid. Prin acest hățiș, atât de des încât pe fiecare centimetru pătrat te înțeapă doi-trei spini – pe această rută, așadar, am mai trecut de câteva ori… autopedepsindu-mă. Ultima dată, anul trecut, mi-am zis că nu voi mai trece nicicând, întrucât a-mi plăti te miri ce păcate cu un ochi ori cu obrajii și urechile sfâșiate, ar fi mult prea mare răsplata. Dar m-am încăpățânat și am intrat în hățiș. Am parcurs, relativ teafăr, distanța în 25 de minute, ieșind, în sfârșit, din supliciul autoimpus, ieșind, așadar, tot ca un păcătos, dar cu niscaiva epidermă de-a mea atârnând pe spinii torturii.

1 Mai 2021, sâmbătă: „Pentru păstrarea păcii sufletești este necesar să evităm judecarea altora”. (Sf. Nicolae Velimirovici).

Doamne, dar dacă ei sug sângele și îmi macină nervii, cum pot să tac, cum să-i mai pot suporta fără crâcnire?!

Certitudine: am să plec de aici dezgustat de ceea ce e omul, de ceea ce face acesta, aici, pe pământ.

Din cauza vremii, vegetația a pornit mai târziu decât în anii precedenți. Acum fiind vremea călduroasă, toți pomii vor parcă să înflorească în același timp. Pe dealuri, porumbarul e în plină paradă; prin iarbă: flori de păpădii și de ciubotica cucului, alături de plămânărică, înveselesc verdele fraged. Pe mal de ape, sălciile se îmbracă în verde pal. În albia râului, apa este tulbure și vijelioasă – semn că sus, în munte, zăpezile își părăsesc locul.

Armindeni – început al primăverii. Ieri am adus un braț de ramuri de mălin îmbobocite. I. le-a așezat în foișor, într-un borcan. Cu ani în

urmă (șase decenii) mama împodobea cu ele stâlpii porții dinspre stradă. Pe case fluturau drapelele naționale. Astăzi?!...

2 mai 2021, duminică: Aseară aș fi vrut să merg la Mănăstirea Lăpușna pentru a lua Lumina de acolo. M-am răzgândit însă, deoarece mi s-a părut că e mare distanța (70 de km), noaptea e răcoroasă și, în plus, e de evitat îmbulzeala.

La ora 10, azi, voi merge cu I. la Corund pentru a se vaccina și ea. Acum, lecturi din același jurnal, plat, al lui L.R.; mai sunt câteva pagini și ajung la final.

3 mai 2021, luni: Terminând partea de jurnal II, al lui R.L., continuă, în cuprinsul aceluiași volum, partea de interviuri și convorbiri. Porțiunea aceasta este ceva mai colorată, scrisă fiind de *alții* despre autorul Jurnalului.

Scrisul meu – mesagerul ființei mele învolburate.

4 mai 2021, marți: Urâțenia lumii în care îmi este dat să trăiesc mă împinge tot mai mult să caut soluții de refugii. Cea mai la îndemână modalitate rămâne cartea, mereu aceeași soluție de uitare, fie și de scurtă durată, a meschinăriilor existenței, tot mai multe și mai împovărătoare.

Azi, împreună cu I., am cumpărat florile pentru jardiniere și ghivecele exterioare; o sumă consistentă.

Eu; continui să fiu: trândav, mov (!) și impur (tulbure?). Mă retrag tot mai mult din lume, căutând singurătatea, agreând în preajma mea doar prezența cărților.

5 mai 2021, miercuri: De cei câțiva scriitori, pe care îi îndrăgesc, m-am atașat din momentul în care am constatat că am comune cu aceștia foarte multe caracteristici temperamentale și viziuni asupra vieții.

Tot ce mai fac, în timpul care mi-a mai rămas de trăit, e ceea ce mă interesează cu adevărat în adâncul ființei mele. Aceste preocupări constau din citit (mult), consemnări și incursiuni în natură. Ele, aceste preocupări, îmi plac, cu ele îmi nutresc sufletul; altceva nu caut, decât pe mine însumi, deși sună foarte egoist, preocuparea aceasta de a mă

cunoaște pe mine însumi a fost – și a rămas – ținta esențială a întregii mele existențe. Caut, în sensul mai sus arătat, prelucrez (diger!) până pierd urma influențelor, rămânând doar cu esențele culese.

Ceea ce sunt este o urmare a temperamentului, a chemării mele lăuntrice. Dacă mi se întâmplă ca în scrierile vreunui autor să mă pot regăsi, aceasta înseamnă că *eu sunt el*, că mă aflu, în sfârșit, în fața oglinzii pe care o căutam: oglinda cea magică! Tainică, deoarece prin oglindire scrisul lui mă ajută să-mi descopăr fizionomia lăuntrică – oglinda respectivului autor fiind-mi, așadar, cea mult căutată de mine. Atunci când un autor îmi place, deopotrivă omul și opera, sunt dispus să preiau masca propusă de acesta, cu o condiție: să mă convingă că preluarea acelei măști de către mine este nimerită și că astfel, prin intermediul ei, chipul meu lăuntric îmi va putea ieși mai bine în evidență.

Să poți avea norocul de a nu-ți da seama cât ești de nefericit; ei bine, nici șansa aceasta nu mi-a fost *acordată*.

Să poți avea favoarea harului de a *crede:* cu adevărat, sincer, neprefăcut, în Dumnezeu acest noroc poate fi considerat cadoul suprem al vieții unui om. Eu unul nu-l cred pe omul care afirmă că el crede în Dumnezeu, ci doar pe acela care, fără să-și afirme cu orice prilej credința în divinitate, făptuiește în mod dezinteresat în așa fel încât prin aceste fapte să poți zice: – Acesta nu-i un om comun, are ceva înălțător, rar întâlnit, ca și cum nu ar fi din lumea aceasta.

6 mai 2021, joi: Singurătatea mea atinge adeseori forme extreme; în această situație nu se mai poate să recurgi la apropierea și la ajutorul lui Dumnezeu, căci a sta de vorbă tot timpul cu tine însuți este de nesuportat. Si-atunci, în nopțile și în zilele singuratice, dialogul omului însingurat despre ce poate fi dacă nu tocmai „despre ceva pe care om și Dumnezeu au în comun, anume *Creația*”: unul ca autor, celălalt ca mereu îndurător.

Citind despre Cioran găsesc următoarea distincție între „religios” și „credincios”: *religiosul* este acela care se poate lipsi de credință, dar nu și de Dumnezeu. Este mai greu de priceput, dar mai lesne de simțit. Pentru înlesnirea înțelegerii afirmației, G.L. face următoarea paralelă:

– Așa cum Cioran nu promova sinuciderea, ci doar ideea de sinucidere, utilitatea acesteia, tot așa și în privința lui Dumnezeu: filozoful nu credea în Dumnezeu, dar credea *în utilitatea ideii de Dumnezeu.*

Imediat cum ies în lume, mă pălesc pandaliile; pricini: drumuri (naționale) desfundate circulație ultraaglomerată pe cele două benzi înguste de circulație, stricate și ele, improvizații de amenajări decontate la te miri ce prețuri…

Traiul în astfel de vremuri, cu astfel de oameni indolenți, egoiști și cuprinși de nesaț într-ale jefuirii mă revoltă din cale-afară.

Să alegi singurătatea, ca mod de trai, în chip sincer, convins de faptul că e unica soluție de a suporta existența: ce mare înțelepciune! Aceasta e *calea,* fără doar și poate.

7 mai 2021, vineri: Bătrânețe, boală, ruinare – lentă sau abruptă – derută, *căutare*, negăsire, panică, zădărnicie, resemnare...

Cel ce sunt acum este suma a tot ce am putut să fiu până acum: suma epuizată a trecutului meu; sunt făptașul rămas pe locul supliciului așteptându-mi condamnarea. Liniștea (lăuntrică) este parțială, somnul – doar întrucâtva reparator. Ceva în mine zdrăngăne rău.

M-am lăsat pradă răului, ehei, cândva, demult, iar acesta și-a făcut sălaș exact acolo unde nici nu a visat să intre măcar vreodată.

Sensibil fiind, dar mascându-mi cum am putut „infirmitatea”, am suferit crunt o viață întreagă. Inevitabila oboseală și-a arătat demult colții. De-atunci, am *progresat,* ajungând acum la vlăguire.

8 mai 2021, sâmbătă: „Vine o vreme…”; iar vremea aceea iată că a venit. Și veni tocmai atunci când nu mai e timp și nici răbdare pentru o seamă de preocupări care, până deunăzi, au constituit centrul, esența existenței mele. Vine o vreme, vine o vreme… Acea vreme a sosit, a intrat în viața mea fără măcar să-mi mai bată la ușă: a venit ca la ea acasă. Mă retrag într-un colțișor și o privesc nu cu mirare, ci doar cu multă neliniște.

Oameni buni, ați observat repeziciunea cu care zboară timpul după ce ai împlinit 50 de ani? Incredibil! (era să scriu: inadmisibil!).

– Să trăiești, zi de zi sentimentul apăsător al eșecului, al răului, al zădărniciei, înseamnă să ai bolovani legați la picioare și, în această postură, să trebuiască să fugi (!) din calea Nimicitorului.

Aliniate în stânga patului meu stau patru mari dulapuri, înalte până la plafon (2,40 m), având culoarea lemnului de cireș. Ele acoperă întregul perete lung de șase metri și sunt burdușite cu mii de cărți; citite, necitite, unele valoroase, altele mai puțin. Toate aceste tomuri alcătuiesc, îndărătul ușilor dulapurilor, *o mare fortăreață protectoare*, dar uneori fiindu-mi și apăsătoare, prin aducerea aminte a trufiei și zădărniciei scrisului, printre cele multe cărți aflându-se și zece volume ale căror autor sunt eu; majoritatea cărților bibliotecii mele constituie sprijin și alinare sufletului meu. Oricum, acest perete este de departe cu cea mai mare prestanță (!) din toată casa.

Tot despre mine: ...precar, derizoriu, vulnerabil. Sentimentele mele față de vremurile prezente: silă, dezgust, greață, repulsie.

Noaptea, înainte de a adormi, mă uit la emisiunile tv. Acestea nu că sunt proaste, ci sunt de-a dreptul idioate.

9 mai 2021, duminică: Aseară, pe bolta senină, am urmărit minute bune șirul neîntrerupt de sateliți (zice-se); aceștia, disciplinați, în șir indian, în număr de peste o sută, cred, se îndreptau dinspre vest înspre est: de la Biden la Putin! Lume, lume!

Jurnalul meu este o etalare a lăuntricului meu, o etalare pe care o săvârșesc, uneori, chiar cu riscul jertfirii demnității mele. Îi dau celui care mă citește posibilitatea de a mă devora, de a se simți *bine* în preajma unor devoalări sufletești, a unor vulnerabilități ale mele. Nu m-am crutat, nici nu mă cruț în aceste consemnări ale mele. Cu orice risc – dar ce mai pot risca eu? – , îmi spun păsul. Scrisul zilnic mi-a devenit necesitate; astfel, notez cu regularitate – respectând în felul acesta *criteriul calendarității*, element impus de teoria diaristică. Notațiile le consider ca fiind o mimare a unei munci, de un fel aparte, care mă justifică în fața mea ca „scriptor” și ca biet om.

Consemnând, am senzația că opresc timpul, că fug de crudul viitor, instaurându-mi astfel un soi de stabilitate („abolire a timpului”); astea simt pe moment, căci oprindu-mă din scris, nu pot să nu remarc

declinul corporal, depresiile, neputințele și, din păcate, oroarea acestei lumi în care este tot mai anevoios să trăiești, chiar dacă ai șansa de a nu fi deja un septuagenar.

Scrierile ale mele, împreună cu ele și eu, ca autor, avem caracteristica rarisimă, de Guinness Book, anume aceea că: avem pe lumea aceasta doar un singur cititor (poate doi?). Crud, însă adevărat.

În România totul e mediocru, conducătorii, de acum și din totdeauna, semidocți, mitocani și hoți: da, mari hoțomani! Până când oare?

Singurătatea mea nu înseamnă izolare. Starea aceasta a mea o asemăn cu a te îmbăia mereu în aceeași apă, fără să o arunci, mereu în apa de data trecută, „împrospătată" doar cu jegul rămas de la ultima îmbăiere. Eu nu arunc apa aceasta niciodată, ci… o beau!

Mă gândesc la soarta aceluia care este surprins de *Nedorita de oameni* într-un moment în care conștiința îi este cuprinsă de remușcări crunte, trebuind să plece repede-repede, fără să mai poată ameliora nimic pe planul responsabilității morale față de propriile-i săvârșiri, trecute ori prezente. Presupun că în asemenea împrejurări doar pe calea credinței (sincere!) se mai poate petici câte ceva.

Este prea crunt pentru un om să vadă cum timpul se scurge printre degete și nimic din *povară* nu poate fi lepădată; ba dimpotrivă, aceasta se îngreunează odată cu trecerea fiecărei clipe; tot ce ți-a fost mai de preț și mai plăcut pierzându-se în neant, tu rămânând singur, pierdut, cu poverile în brațe, în fața Instanței Supreme și a eternității.

Splendide, meteorologic, zile de primăvară, răcoroase dimineața și seara. Profitând de vremea bună – și de absența turiștilor – îi propun I. să mergem la Mănăstirea Lăpușna, acest reper (sufletesc) fiind un mai vechi alean al meu; cu acest prilej ne propunem să vizităm și Castelul de vânătoare din această așezare. I. consimțind purcedem la drum la ora 14:30. Parcurgem distanța Sovata – Lăpușna pe varianta scurtă, traversând localitățile (curat) românești: Chiheru, Urisiu, Căcuci, Sânmihaiu, Comori, Gurghiu, Ibănești și în continuare cele câteva sătucuri până la Lăpușna. Totul a decurs minunat: vreme frumoasă, decor proaspăt de primăvară, cu vegetația fragedă. Dezamăgirea a început de la Ibănești-Pădure, localitate din care, în continuare, drumul nu mai este asfaltat, fiind pe aproximativ 18 km un drum forestier prăfuit și, adesea,

cu hârtoape enervante. În sfârșit, ajungem la mănăstire. Aici avem favoarea de a putea intra, grație starețului Arsenie Boariu, în bisericuța de lemn, construită în 1779, în localitatea Comori. Din acest sătuc, la porunca regelui Carol al II biserica a fost transmutată la Lăpușna, lângă Castel, în anul 1937. Deși grăbit și ocupat fiind, starețul rămâne cu noi preț de circa 10 minute, timp în care schimbăm câteva vorbe despre istoria bisericii. Apoi, părintele scuzându-se că trebuie să ne părăsească, ieșim din bisericuță. La ieșire pățesc un incident care cred că a fost un semn de Sus venit: uitând că nu sunt într-o catedrală, privind către lumina de afară, prin ușciorul deschis al sfântului locaș, mi-am izbit zdravăn fruntea de o grindă transversală (intenționat) joasă, cum joase sunt toate în vechile lăcașuri sfinte, ortodoxe, din lemn, asta pentru a-ți aduce aminte de smerenie și umilință, fără de care intri și ieși degeaba în astfel de sfinte lăcașuri. La pățania mea starețul a râs, I. m-a admonestat, iar eu, într-un târziu, m-am smerit și umilit, simțind, repet, în această izbitură pronia cerească!

Ieșind din biserică, am filmat exteriorul așezământului străvechi, inclusiv decorul încântător în care se află această mică bijuterie amplasată.

Am încercat apoi să intrăm în Castel, împreună cu un grup de tineri, doritori și ei viziteze faimoasa construcție de pe vremea lui Ferdinand, regele. De data asta nu am mai avut succes, nimeni din proprietarii actuali ai castelului nesinchisindu-se de noi. Păcat. L-am putut privi, parțial, din exterior, de la distanță.

Coborâm apoi pe drumul hurducăit spre Ibănești. Ajunși la Gurghiu, facem o haltă cu iz nostalgic-sentimental, pentru mine: cu exact 52 de ani în urmă am învățat aici, la Colegiu, despre tainele pădurii, timp de doi ani. Vizităm apoi Parcul dendrologic, întrucâtva întreținut, probabil impresia noastră este favorizată și de anotimp. Castelul Rákóczi, din păcate, este într-o stare deplorabilă.

Ajungem acasă la ora 20:30, venind de data aceasta pe varianta Reghin.

A fost o încântătoare după-amiază de florar.

10 mai 2021, luni: În zori, cu soarele zâmbind promițător pe bolta de azur, ud florile din curte. Natura e tot mai surâzătoare, mai îmbietoare. Eu – mereu cu mâhnirile mele; până când, oare?

Înainte de amiază mă reped până la Sângeorgiu de Pădure, la o seră de flori, pentru câteva exemplare de Hosta (crini de toamnă); deși vorbisem cu florarul, am făcut drumul degeaba: nu i-a scos încă. Convenim asupra unei alte date. În Sângeorgiu fiind, vizitez și cimitirul. … În liniște și în pace toți ai mei: părinți, bunici, mătuși, unchi și un văr se odihnesc în tril de păsări, sub o boltă sinilie, printre ierburi fragede, crescute deja mai mari decât cadrul mormintelor. Singurul mormânt rămas fără piatră funerară, doar cu crucea de lemn inițială, acum de două palme, încât nu se mai vede din ierburi: mormântul mătușii A.

11 mai 2021, marți: Omul care nu poate accepta singurătatea, acela nu poate scrie mai mult de câteva pagini, despre sine ori despre orice altceva; căci, actul scrierii implică, cel mai adesea, o cumplită confruntare cu sinele, o interiorizare și o concentrare de mare intensitate. Să stai cu „pustiul hârtiei" în față și să scormoni în mintea și în sufletul tău, aceste preocupări fiindu-ți de multe ori cele mai importante zile, luni și ani în șir – asemenea preocupări devin pentru cel care fuge de singurătate greu suportabile, întrucât, în tot acest timp, ispitele vieții își cer dreptul la existență. Or, a te opune acestora devine un act în sine istovitor.

Ieri am optat, din nou să merg la Canionul de sare din Praid. Ajuns aici, ceea ce m-a surprins în mod plăcut a fost faptul că, se pare, cireada de vite care bântuia în această zonă (rezervație naturală!) nu mai este prezentă. E un semn bun.

De câte ori trec prin acest canion, îmi place să citesc inscripția de pe o pancartă, o afirmație care cuprinde mult adevăr: „ Respectă acest pământ căci în curând vei deveni parte din El"! Eu cred că din momentul ivirii noastre chiar, deja suntem parte din el, prin însăși materia din care am fost plămădiți prin creație divină.

De multe ori imitând, poți deveni foarte original; e și asta un „talent"!

– Prea plin, prea gol: senzații care te pot determina, lesne, să te apuci de scris. Eu, adeseori, scriu din ambele pricini.

Angoasele și necazurile, fel și fel, acestea sunt stările care mă împing către actul scrierii; atunci când săvârșesc această îndeletnicire, stările pomenite se atenuează, faptul acesta creându-mi un relativ calm.

Sunt iritabil din cale afară; mi-ar plăcea să știu că pe cât sunt de iritabil, pe atât sunt și de expresiv în consemnările mele, că scrisul meu constituie o compensare a acestei părți urâte, neplăcute a firii mele.

După unii autori, nici boala și nici starea de sănătate nu sunt creatoare. Conform afirmației unora dintre ei, fiecare din aceste stări își ajunge sieși. Se consideră că doar atunci când boala tinde spre retragere, apropiindu-se de starea de sănătate, abia atunci starea sufletească antrenează o anume energie care poate deveni creatoare.

Scriind, încerc să „concurez" cu realitatea mea lăuntrică și, câteodată, cu realitatea exterioară. Prea multele-mi tăceri sunt învinse prin lecturi; apoi, pentru a mă defula, excesul de lectură mă împinge către scris. Și astfel, în mod simplu privit, cercul se închide.

Natură fragilă și hipersensibilă cum sunt, influența cărților citite asupra-mi au avut și continuă încă să aibă, o influență considerabilă. Adeseori mă gândesc că sunt produsul acestor scrieri jurnaliere, ale altora, citite de mine cu aviditate – un amalgam al acestora. Citind mai tot timpul, preocuparea aceasta m-a salvat de periculoasa blazare sufocantă; alături de acest colac (de salvare) mai adaug, firește, scrisul. Citind o scriere, pasionându-mă scrierea acelui autor, înseamnă că îi *doresc* scrierea. Nu aș putea, nicidecum, citi scrierea unui autor care ca om îmi este antipatic, față de care nu am nici cea mai mică dorință de a-i ști gândurile, pasiunile, un autor în al cărui suflet nu mi-ar plăcea să trăiesc până la, cum spuneam, identificarea cu el.

12 mai 2021, miercuri: O cositoare mecanică zbârnâie, hârâie, chiuie, pârâie de mai bine de trei ore la unul dintre vecinii mei, reușind în felul acesta să-mi înfășoare nervii pe baghete încinse. Citeam, dar zgomotul de-afară mă epuizează, nu mă mai pot concentra… Va trebui să mă pitesc în altă cameră unde nu se aude zarva sfâșietoare a drăcoveniei mecanice. Atunci când „urlătoarea" mai face pauze de câteva minute, simt cum nervii mei se destind, încet-încet cuprinzându-mă o stare de bine, de ieșire din vibrația nervoasă în care m-a transpus scula

terminatoare. Urletul năprasnic al acestei invenții diavolești nu îl pot suporta, întrucât îmi pune nervii pe răzătoare.

Omul, niciunul nu poate fi cu adevărat înlocuit, fiecare fiind, în fond, un irepetabil unicat. Să nu amânăm recunoștința față de cei care, prin *decret divin* ne sunt încă alături!

Poetul B.E., autorul fără profunzimi, bun improvizator, însă, de versuri senzuale, mucalite – mereu obsedat, în scrieri, cel puțin, de cele pornolirice. Îi citesc, cu vădit interes, corespondența (atrăgătoare, prin stil), notațiile jurnaliere, scurte și, din păcate, prea puține. Rămân ferm convins că și în viața de toate zilele, sexualitatea de multe ori disloca celălalt mare instinct omenesc, anume cel al nutriției; și nu că n-ar fi avut resurse financiare, nu: ci pentru că răpit de atragerea de ispite, uita a se mai hrăni.

În acest caiet, alături de cărți, multe cărți: în ele, în cuvintele lor își găsește sufletul meu locaș.

Politicieni. Ei sunt cea mai abjectă haită hămesită care bântuie de peste 30 de ani în România. Pe acești dăunători nu noi îi plătim pentru „prestație" cu sume exorbitante, ci mereu doar prostia noastră. Hoții aceștia care se numesc patrioți (!), își iau ei cât vor, apoi ne dau nouă restul care mai rămâne.

Viața mea, cu frici, zbateri și dezgust, mult dezgust se află cuibărită în aceste cuvinte. Cine le dezghioacă sincer, cu adevărat? Apoi, cine oare le mai și gustă?

Vieți paralele. Cu cinci decenii în urmă… Am încercat să dau admitere la o anume facultate, pe când ea, P., s-a decis să fie curvă.

... Eu am picat, în schimb ea a reușit cu brio.

Dar și blestem – trupul. În fiecare dimineață, la început, îmi pare că se trezește altcineva, nicidecum eu. Apoi, trecând minutele, îmi dau seama că eu sunt totuși: eu, cel vechi, hârbuitul.

Merg prin iarba liniștită, fragedă. Sunt o țintă mișcătoare pentru „lunetistul" nevăzut, cel care nicicând nu s-a întâmplat să dea greș.

13 mai 2021, joi: Vremea a devenit ploioasă; prin urmare, tocmai potrivită structurii mele sufletești. Afară e liniște, nu mai urlă cositoarele, nici flexurile vecinului; nu se mai aud nici ciocăniturile de la

fixarea plăcilor termoizolatoare pe cabana de vizavi, nu se aude nici turația motocicletei celuilalt zgomotos vecin al meu. E pace! În exterior; căci în interior (lăuntric), de-a valma-s toate.

Concluzie (parțială, vreau să cred): de prea mult bine, iată-mă picat în prea mult rău! Desigur, anii, temperamentul își aduc inevitabil, partea lor de împovărare reală.

Însingurat în cămara inimii mele, simt că aș vrea să citesc, în continuarea lecturilor mele patristice din lunile ianuarie-martie: teamă îmi este însă de a nu mă afunda și mai mult în cotloanele sufletului meu și așa destul de obosit; mi-e teamă că în loc să mă despovăreze, aceste scrieri mai mult m-ar îngloda.

Sunt foarte oscilant în lecturi: mereu sar de la un autor la altul, mereu căutând ceva! Oare ce? Această continuă căutare a cărții totale, răpitoare este, evident, reflexia stării mele sufletești labile și obosite. Din păcate, tot mai rar mă scufund în scrieri care să mă convingă, să mă determine să uit. Poate că nu în lecturi se află soluția. Îndeletnicirii acesteia îi acord totuși mai mult de jumătate din fiecare zi pe care o capăt de la Dumnezeu; desigur, aici includ și timpul necesar scrierii și transcrierii prezentelor consemnări.

Astea știu, astea pot, pe acestea le fac.

Simt, am senzația strânsorii unei vieți în care rămâne tot mai puțin loc pentru speranță, o existență în care nu mi se mai poate întâmpla nimic din ceea ce mi-aș dori, ajungând în etapa în care nici măcar fărâma de liniște, atât de binefăcătoare când e prezentă, nici măcar ea nu își mai află locul în preajma ființei mele. Măcar de-ar fi la mijloc plictiseala, dar nici pe departe nu este ea de vină; căci ea vine dintr-un trecut îndepărtat, pe atunci prea luminos.

14 mai 2021, vineri: Așteptăm primii turiști ai acestui sezon; ca de fiecare dată și acum am niscaiva emoții inerente unei gazde grjulii.

15 mai 2021, sâmbătă: Miez de florar cu vreme ceva în ton cu această lună a florilor.

Zilele mele – trase la xerox.

A fi fără a face: suntem în măsura în care facem ceva, altfel *a fi* ajunge a fi un nonsens. Eu, oare eu ce aș mai putea face, ce ar mai fi de făcut din parte-mi? Întreb, mă întreb, nu fiindcă aș fi făcut prea multe: nici prea bune, nici prea rele.

Pe Facebook: M.Ș. face *pârț*, hop că apar trei mii de firitisiri în nici două ore; ce oameni!

În aceste note ale mele, desigur mereu eu rămân în centrul analizei mele, cu acel eu al meu cu ale sale gânduri și sentimente și mai puțin cu înfăptuiri în sfera materială. Ca scriptor de jurnal, zi de zi *debutez;* îmi încerc de 365 de ori puterile, în fiecare an dorind, desigur, să las în urma mea gânduri și impresii despre propria-mi persoană.

Deși nu reprezint nimic, dar chiar nimic, în istoria literară, nici în cea socială, osârdia cu care notez, zi de zi, în aceste caiete, clar lucru: nu o să-mi aducă nici faimă, neapărându-mă nici de moarte. Am totuși nădejdea că jurnalele acestea vor rămâne o dovadă a trecerii mele pe pământ. Fie și pentru atâta doar, continui să scriu, chiar dacă viața mea nu a fost și nu este nici pe departe exemplară, eu nefiind nici buricul pământului, nici să ies în față nedorindu-mi nicicând. Sunt cum sunt, în fond chiar mai puțin decât încerc să mă descriu – și asta afirm fără ifose, fără falsă modestie.

Cineva mi-a spus că sunt o persoană orgolioasă vrând să-mi pun fie și fărâme de existență în scrierile mele jurnaliere. Nicidecum nu cred că aș fi așa cum mă numește acesta. Eu doar încerc să-mi scormonesc înlăuntrul sufletului meu pentru a mă putea înțelege mai bine: pe mine însumi și pe semenii mei. Chiar dacă scrisul meu nu o să *oprească timpul*, prin ele îmi potolesc o anume neliniște lăuntrică, ceea ce nu e puțin lucru.

16 mai 2021, duminică: Să poți primi greutățile vieții, chiar și nenorocirile ei, cu liniște, cu seninătate și calm – ce calitate umană extraordinară! Ei bine, acela nu sunt, nu pot să fiu, eu.

Mi se reproșează de către unele persoane, care probabil mi-au frunzărit notațiile din jurnale, că prea abundă negura, melancoliile, ba chiar tristețea în paginile acestora. Trebuie să le mărturisesc și cu acest prilej că a scormoni în mod continuu în propriu-ți suflet, a te privi mereu

în „oglindă”, a-ți pune sub lupă întreaga-ți viață, nu este, nu poate fi o preocupare deloc nimerită pentru a-ți crea stări tocmai fericite. Dacă așa stau lucrurile, atunci se naște întrebarea : – De ce nu îmi caut alte îndeletniciri mai prielnice unor stări sufletești favorabile luminii și bucuriei? Trebuie să mărturisesc că, în mod paradoxal, bucuria mea maximă se naște atunci când îmi descriu stările sufletești, atunci când între slovele așternute pe hârtie și stările-mi sufletești este perfectă simetrie. Este vorba aici de efectul terapeutic al scrisului, desigur. (Căci, nu-i așa: „tot ceea ce este formulat este, ca intensitate, degradat.”)

Se știe, un spirit anxios se poate astâmpăra și prin neacordare de atenție *forfotei interioare*; posibil ca prin ignorare multe astfel de stări de neliniște nefaste s-ar mai atenua, s-ar mai așeza și simplifica. Nu am încercat această modalitate din teama unei supraîncărcări lăuntrice insuportabile, optând pentru mărturisirea în scris a gândurilor și sentimentelor.

Astfel stând lucrurile, până una-alta, liniștit sau neliniștit, aleg să alimentez acest jurnal cu gândurile mele, așa cum sunt ele.

17 mai 2021, luni: Prea m-am cufundat în mine însumi, de ani mulți, de multe decenii. Nu prea pot ieși din mine, iar asta e grav. Mă confrunt, în chip periculos, scufundat în interiorul meu, cu priveliștea golurilor dinlăuntrul meu; aceste goluri mereu contemplate, iar și iar, le-am lăsat să se adâncească, ele devenind între timp hăuri.

Acum trebuie să fiu permanent vigilent să nu cad în abisurile de mine pentru mine create.

A.E. încă se mai miră de discrepanța pe care o constată între mine, omul cel de toate zilele (omul exterior) și cel pe care îl descoperă în scrierile mele – omul interior. Este bine de știut că între cei doi „eu”, cel biografic și cel profund, există o relație complexă; uneori fiind atât de deosebite cele două fațete ale aceluiași personaj încât autorul în cauză este de nerecunoscut. Arghezi, referindu-se la cele două aspecte ale aceluiași ins, spunea că în timp ce primul, cel biografic, poate fi un personaj josnic, cel de pe hârtie poate fi un înger.

Citesc scurte referințe despre P. Pandrea (Marcu): omul și scriitorul. Transcriu aici o remarcă, un gând al lui, gând care este și al meu:

„Dorința mea adâncă ar fi castitatea, renunțarea la acest izvor amăgitor al plăcerilor, pentru a mă detașa de lut, pentru a mă putea sui în *zona toridă* a contemplației, pentru a mă înțelepți, pentru a ajunge la detașare”. La fel și eu.

18 mai 2021, marți: Furtul la români: „Viciu și voluptate națională”. Este un fenomen infinit și basta.

Vremuri bizare; viclenia și lenea, hoția și minciuna sunt la ordinea zilei de peste trei decenii, fără să se întrevadă nicio portiță de ieșire.

Într-un loc misterios din adâncul codrului secular, în copilărie încă mi-a fost dat să descopăr un lac ascuns, pierdut în sihăstria îndepărtată. L-am îndrăgit din prima clipă, la prima vedere. Am ales să nu mai plec de lângă el, îndrăgindu-l alipindu-mi-l sufletului.

În apa lacului, din codrul cel bătrân, se oglindea pădurea cu ramurile veșnic verzi, fapt care împrumuta apei cristaline o nuanță mereu verzuie, chiar și pe vreme de ploaie. Aici veneau păsările cerului și celelalte viețuitoare silvestre pentru a-și astâmpăra setea, după care dispăreau discret în adâncurile pădurii virgine.

Într-o dimineață, din apa liniștită a lacului cu reflexe verzui se ivi, lin, treptat, din adâncurile-i o pasăre ciudată: o pasăre mare stranie – o lebădă neagră, tăcută, cuceritoare prin modul în care apăru, dar mai cu seamă prin înfățișarea ei neobișnuită.

… Așa m-am pomenit în compania – de atunci inseparabilă – a lebedei negre a melancoliei.

Să ai neșansa de a fi bântuit de zbuciumul cugetelor negre: ani, decenii, o viață.

Miez de primăvară de secol XXI. Port încă în suflet nostalgia unor primăveri de altădată, cu zboruri grele de cărăbuși, cu flori de păpădii împrăștiindu-și puful ca niște mici parașute urcând spre cerul siniliu, dimineți cu iarba înrourată, acea iarbă a livezii bunicilor unde alergam să-mi ajut bunicul să-și bată coasa pe o cute veche, adâncită în pământ; terminată fiind ascuțirea coasei, lucrare în care menirea mea era, până la urmă, să-i aduc cosașului o cană cu apă rece. Apoi, coasa bătută fiind la milimetru, începea să culce în continuare valuri de iarbă și flori de păpădii, ciuboțica cucului, mierea ursului… – fragede, cu o aromă

îmbătătoare pe care o am și acum în nări; iar în urechi, aud și acum cântecul cucului, pitit undeva pe nucul bătrân al livezii, nuc care, prudent, începea abia atunci să-și ițească frunzulițele maronii când cireșul și prunii își lepădară deja petalele lor albe în verdele ierbii din preajmă.

<u>19 mai 2021, miercuri:</u> Ziua rapelului; pentru ca această, a doua, vaccinare să se întâmple, va trebui să merg din nou la Corund, programat fiind la ora 14. („Rapel”… În fața ochilor văd un perete de stâncă pe care un cutezător alpinist coboară pe frânghii sărind în zigzag).

Zefir adormit printre frunzele fragede. Cu toate acestea, pe o ramură de mesteacăn câteva frunzișoare abia ițite freamătă discret. Să fie, oare, gândurile mele cele care le înfioară?...

<u>20 mai 2021, miercuri:</u> Afară plouă mărunt și e răcoare. Citesc. În pauzele de lectură ascult Lacrimosa (Mozart), iar și iar. Apoi, liniște. Închid ochii. Mă închipui aciuat într-o claie de fân, undeva într-o îndepărtată poiană. E totul învăluit în verde și albastru. Pe claia de fân cu iarba de curând cosită, unde mi-am făcut un efemer adăpost, apare din senin un greier. Trece nepăsător pe lângă mine, apoi se oprește la o palmă distanță de umărul meu drept. Tace. Nu se mișcă. Încerc să nu mă clintesc nici eu. Aștept. El închipuindu-și parcă așteptarea mea, își începe recitalul: cri-cri-cri, mărunt, ascuțit, persistent. Simt că mă destind, în sfârșit, apoi mă cuprinde o dulce moleșeală.

… Nu mai știu: visez sau e realitate?

<u>21 mai 2021, vineri:</u> Dimineața. Merg la un atelier auto pentru a i se schimba uleiul mașinii; de aici, după terminarea schimbării uleiului, trec pe la un alt atelier, de tinichigerie de data asta, pentru o programare. În final, merg și la piața de zi, apoi la magazinul de plante medicinale.

Acasă: aștept un cuplu de turiști programați pentru doar două nopți de ședere.

Vremea e răcoroasă (opt grade Celsius), motiv pentru care vegetația este mai puțin expansivă decât ar trebui să fie la această dată.

A fi cu firea mohorâtă din născare. Aș avea nevoie de oglinda miraculoasă a *domniței P.* (Arghezi) pentru a mă putea vedea *întreg*.

Însă, mai cu seamă, cu adevărat utilă mi-ar putea fi această oglinjoară prin cea de-a doua însușire a ei, anume: aceea de a vedea *prin* ea, ca prin cleștar, realitatea care mă înconjoară, dar și pe mine însumi. Căci, clar lucru, m-am convins de atâtea ori că *a cerceta înăuntrul lucrurilor* nu este nici de folos, nici sănătos; eu trebuie să *văd lucrurile pe dinafară doar*, așa cum sunt ele, apoi să le accept; asta-i tot, aceasta e *calea.*

22 mai 2021, sâmbătă: Să te poți bucura că nu ai avut și nu ai nevoie de: avocați, de doctori și de popi – ce lucru mare! De avocați omul mai poate scăpa, însă de „gheara" medicului și a popii nu are nicio șansă de scăpare, așa fiind ticluite lucrurile.

– Iată-mă în cel de-al 13-lea an de viață… contemplativă: ce mai viață! Plecat la odihnă, fără voia mea, ci cu voia altuia (scriind „altuia" gândul mi-a fugit la vreo modalitate de a-l grafia cu o literă mai mică decât „a" mic, dar nu am găsit nimic altceva decât: Jigodie; da, cu „J" mare!). Culpa mea a fost *culpa lata*, adică o vină grea: aceea de a nu fi *cotizat*!

Credința sinceră în Dumnezeu – câți o au oare? Dă-mi Doamne puterea, dă-mi tăria (harul) de a putea să cred măcar în Tine! Și încă mai dă-mi șansa de a putea rezista în fața atâtor mișelii ale acestei vieți. Căci ce contează ce sunt eu în Cosmos și în organicitatea biologică, știut fiind prea bine că nimic nu sunt la această scară. Atunci?! Înseamnă că totul este doar în mintea mea care, biata de ea, tot nimic este: un *nimic* fragil și iute perisabil.

23 mai 2021, duminică: Zi senină; și liniștită, din punct de vedere turistic.

I. se pregătește să plece la rapel (vaccinul II).

Eu citesc dintr-un jurnal care de fapt nu este jurnal, deși poartă acest titlu (!). Cartea în cauză se compune din texte pestrițe, scurte și foarte scurte, adunate de aparținătorii autorului (defunct). Persoanele acestea au găsit de cuviință să boteze talmeș-balmeșul rezultat din înșiruirea textelor tărcate: jurnal! Din respect față de autor, precum și față de persoana care s-a îngrijit de ediția acestui tom, nu am să numesc nici autorul, nici titlul volumului cu pricina. Țin doar să consemnez că pe cât

de mare mi-a fost așteptarea, vizavi de această carte, pe atât de mare mi-e acum, la terminarea lecturii, dezamăgirea față de această scriere.

Fuga omului de singurătate, neputința acestuia de a rămâne cu sinele, el nesuportându-și imensitatea hăului lăuntric. În fața acestei provocări, omul caută să fugă în mulțime pentru a se putea uita pe sine, fie și pentru puțină vreme. Cel care fuge de el însuși uită însă că cele mai multe nefericiri ne vin fiindcă nu am știut să rămânem acasă: în *chilia reculegerii*.

Dar atunci când realizăm acest adevăr, îndeobște este prea târziu.

24 mai 2021, luni: Zbuciumul de sine în cazul meu nu mai are capăt; nu mai pot să aflu ieșirea din vârtejul cel sleitor și năucitor, zdruncinător de suflet. Mă întreb adesea, oare de ce mă aflu în într-atâta frământare continuă, în timp ce pădurea și cerul, poienile și pâraiele de prin locurile în care mi se întâmplă să mă preumblu sunt mereu atât de pline de farmec?! Clar lucru: am nevoie de ajutorul domniței Pulcheria, cea care face frumoase lucrurile urâte.

Să poți ajunge ca sufletul și trupul să-ți vibreze la unison cu nemărginirea (yoga hatha); îmi tot caut ținutul meu însorit, fără să mai pot da de el.

De o viață mă zbat să-mi înving mâniile; ei bine, în loc să izbândesc eu, ele sunt cele victorioase.

Un principiu esențial al vieții ar fi acela de a ne purta în așa fel ziua, încât să putem dormi liniștit noaptea. Insomniile mele vin însă din trecut, dar și din viitor.

25 mai 2021, marți: Alergături, dis de dimineață, pentru remedierea unor defecțiuni ale mașinii; apoi, trec pe la piața de zi pentru vitamine! Vânzătorii se plâng că de când s-au mutat la piața nouă, clientela le-a scăzut, din pricina amplasării nepotrivite a noului loc de vânzări a produselor.

26 mai 2021, miercuri: Efortul major pe care omul îl încearcă pentru *a ieși din singurătatea ființei sale lăuntrice*, iată o altă definire a

celei mai mari fericiri umane, constând dintr-un sentiment infinit încântător pe care îl poate trăi un om.

A iubi cu adevărat înseamnă să nu mai trăiești doar pentru tine, ci a-ți închina viața unei ființe pentru a o face pe deplin fericită. Iubirea, deși înseamnă dăruirea totală, cu orice preț, ea nu ne diminuează ci – paradoxal – ne sporește și ne justifică întreaga noastră existență.

Seara, târziu, după ora 21, merg după apă de izvor, la „km 12”, mai sus de Praid.

27 mai 2021, joi: Aseară am ajuns la izvor la ora 22:10. De coadă nu am avut parte, în schimb a venit o aversă năprasnică; noroc că la sosirea ei aveam deja bună parte a flacoanelor umplute. După ce ploaia s-a mai potolit am continuat umplerea flacoanelor rămase. Am ajuns acasă la ora unu.

Cititul, fuga în Natură, scrisul – cam aceste trei repere mi-au mai rămas ca îndeletniciri cotidiene.

Se afirmă, de către știutori, că atunci când unele persoane nevrând, neștiind sau neputând scrie *altceva*, încep să scrie jurnale. O fi valabil și pentru mine: neștiutorul, neputinciosul, veleitarul…

Zile capricioase, meteorologic. Mijește un sfârșit de săptămână prelungit (iarăși!), acordându-se zi liberă pe 1 iunie. Cu toate astea, ioc solicitanți de cazare, probabil din cauza vremii năbădăioase. Dar, e bună și liniștea.

28 mai 2021, vineri: Plouă de ore bune; se-ngreunează pământul de atâta apă. Pornesc iarăși centrala termică, în camere fiind răcoare.

Mohoreală multă în țară, în lume; în țară abundă mitocănia, superficialitatea, șmecheria, cinismul.

În notațiile jurnaliere literatura nu este admisă; și dacă se întâmplă, ce rău poate păți jurnalul?! Amănunte existențiale cotidiene nu mi se prea întâmplă. Viața mi-a devenit monotonă, ea desfășurându-se mai mult în interiorul meu decât în preajma mea – de fapt, de tumultul acesteia făcând tot posibilul ca să mă debarasez.

Gând: – Dacă sunt pus în fața unei realități nedorite, cu ea *mă lupt* ori *mă supun* acesteia; de ce să-mi fie frică atunci de evenimentele

neașteptate? Desigur, în astfel de împrejurări tulburi intervine închipuirea, cea care niciodată nu este de bun augur. Starea de frică (pâcle de senzații) este întotdeauna mai mare decât răul în sine, de care se neliniștește omul mereu prea mult.

<u>29 mai 2021, sâmbătă:</u> Anii („copiii timpului”) trec ca clipele. Un an, o sută, o mie, zeci de mii de ani – clipe sunt toate în fața Eternității.

Liniștea minții și împăcarea sufletească: le-aș fi putut avea mergând, mai apăsat, pe calea creștinească, pe tot parcursul vieții mele. Dar n-a fost să fie; acum, încerc să mai recuperez ce se mai poate, însă e atât de puțin sporul!

Solitudinea mea este cel mai adesea asfixiantă, însă întotdeauna dorită de mine. Starea aceasta îmi este trebuincioasă focalizării asupra propriului meu eu; pasiunea aceasta a devenit nărav, iar năravul a ajuns să fie o pacoste iremediabilă.

A-mi sparge acum cochilia îmi este cu neputință; presupunând că totuși faptul acesta s-ar întâmpla, cu siguranță că traiul meu nu s-ar ameliora cu nimic, ba dimpotrivă. Așa că, stând eu în „găoacea” mea, la început îmi priveam adâncurile, apoi, după un timp, am ajuns să-mi văd hăurile amețitoare, halucinante. Acest mod de viață nu putea să ducă decât la un trainic „noroc de a suferi”, așezându-mi cărămidă cu cărămidă pentru un trainic infern al meu particular.

„Secrete dureroase”: care-i omul care nu le are? Lacrima tragică ne împinge pe fiecare dintre noi la manifestări în felurite moduri; o formă a acestei manifestări poate fi și actul scrierii tăcute al cărui practicant umil am devenit și eu.

<u>30 mai 2021, duminică:</u> Privind retrospectiv, abia acum, la bătrânețe, realizez cât amar de timp am putut pierde pentru te miri ce îndeletniciri care, pe atunci, în tinerețe, mi s-au părut cel puțin pasionante. Clar lucru, m-am înșelat, câteodată amarnic chiar, optând să merg pe acele căi totalmente neprielnice zidirii sufletești; iar acum, venind vremea scadenței, trag ponoasele. Oricum, nici în acele vremuri, de junețe, nu trebuia să mă dedau exceselor, bucuriilor elanurilor tinerești, așa cum

nici acum – făcându-mi bilanțul parcursului vieții – nu ar trebui să mă adâncesc în meandrele tristeții, știut fiind că timpul aduce adeseori schimbări neprevăzute. Am greșit, așa cum majoritatea semenilor mei procedează și ei, în chip incorect, prin faptul că abia în ultima parte a vieții lor se apucă să facă ceea ce trebuia demult; acum, din păcate, nu mai este timp.

La urma-urmei, nici chiar în prezent nu sunt ferm convins că îmi întrebuințez timpul rămas într-un mod cu mult mai chibzuit decât odinioară. Căci, iată, mă preocupă, intens, timpul trecut și cel viitor, iar timpul cel mai important, cel prezent, îmi alunecă printre degete.

Ca o pacoste, îmbătrânind mâniile mele cresc, se întețesc, în loc să dobândesc răbdare și detașare. Câtă lipsă de înțelepciune!

În fototeca mea online descopăr o splendidă imagine a unei tufe de crin sălbatic; fotografia a fost făcută exact cu un an în urmă (30 mai 2020), undeva pe Dealul Becheci. Văzând minunata tufă de crin mov, îmi propun ca azi să reparcurg traseul de acum un an, doar pentru a mă reîntâlni cu încântătorul crin rătăcitor printre păduceii și măceșii înfloriți.

31 mai 2021, luni: Ce lucru mare cumpătarea! Ea ar trebui nu recomandată, nici învățată, ci categoric aplicată în tinerețe, mai cu seamă, pentru a nu suferi cumplit la bătrânețe, atunci când se văd (culeg?) inevitabilele roade ale juneții neînfrânate.

Scrierile mele, preponderent diaristice, sunt semne, urme vagi ale unui trecut-prezent insignifiant, ale unei persoane tot atât de neimportante – care sunt taman eu. Vor fi având, oare, aceste scrijelituri, totuși, un minim rost pentru cineva sau ceva? La ce bun volume de jurnale dacă tu ca ins (scriptor-diarist) ești un ilustru necunoscut?! Mă pomenesc că vreau a le publica; nimic mai condamnabil: înseamnă că sunt un veleitar sadea, iar faptul acesta complică lucrurile devoalându-mi caracterul, aerele scriitoricești.

De-o fi una, de-o fi alta, pentru mine jurnalul rămâne nu o *debara*, ci sihastra-mi colibă, un prieten mereu consolator și fidel. El, acest prieten, îmi determină lecturile, stârnindu-mi mereu interesul pentru acest gen de scrieri, devenindu-mi, pot spune, mai mult decât necesare.

1 iun. 2021, marți: Jurnalul meu nu poate avea altă valoare decât valoarea pe care o am eu: ca om și ca „scriitor”; or, valoarea mea este nici mai mult, nici mai puțin decât cea a unui ins oarecare.

Așadar, cui scriu, cu atâta osârdie, aceste jurnale când, în fapt, nu am decât unu sau maximum doi (!) cititori?! Să înnebunești, nu altceva! Până la urmă, poate că sunt doar eu unic destinatar al acestor consemnări: iată o variantă și mai îngrijorătoare.

Să fii toată viața un nimeni, cel mult un submediocru, în toate cele, ei bine – realitatea aceasta este de-a dreptul răvășitoare. Dar, fie și pentru mine numai, trebui-va să-mi continui măcar scrierea jurnalieră, căci altfel nu-mi mai văd rostul. Știu, sună grav, poate exagerat, dar ce mai pot fi eu fără a-mi mai scrie jurnalul și fără a mai citi? Dat fiind faptul că lecturile mele sunt o consecință a nevoii de a scrie: eu scriu fiindcă citesc (mult), respectiv citesc, deoarece scriu…

Fără a exagera, faptul scrierii, precum și cel al citirii, mi-au devenit, în cursul deceniilor, necesități vitale.

Jurnalul: medicul însinguratului, zic unii; la fel zic și eu.

Din lecturi: *Să ai o ureche atât de fină încât să poți auzi cum cade o geană de țânțar pe o podea.*

… Fiindcă nu pot să mă obișnuiesc cu nedreptatea, la fel nici cu multele absurdități ale vieții, din aceste intoleranțe rezultă și multele-mi amărăciuni ale vieții; mai cu seamă atunci când îmi dau seama că sunt total neputincios în fața acestor tare ale existenței.

A-mi învinge disperările și neputințele, iată că nicio carte nu m-a putut învăța în cele peste șapte decenii de viață. Rămân tot mai singur și rătăcit în lumea aceasta, o lume în care mai totul îmi pare a fi injust și, clar lucru, zadarnic. Oră de oră, zi de zi mă văd tot mai singur în fața deșertăciunii, a iremediabilului și a absurdului existenței. Să fii singur cu conștiința singurătății și efemerității tale precare și să mai poți fi în stare a te și bucura (!) de această ipostază, îmi pare a fi întruchiparea inconștienței totale; chiar dacă pentru a-ți instaura această stare de bine ești dispus să-ți utilizezi întreg arsenalul de amăgiri omenești posibile, adică: averi, călătorii, băutură, sex, activități intelectuale sau fizice (munca), fie acestea oricât de acaparatoare: în van sunt toate!

Adevărul este că forțele mele interioare sunt neliniștitor de slăbite. În fiecare zi mă străduiesc să-mi „dreg căruța” doar pentru a putea merge înainte; iar căruța, dreasă, înaintează scârțâind și scrâșnind, trasă, e drept, nu tocmai de bidivii!

2 iunie 2021, marți: Azi pe Facebook, M. Șora (105 ani!) face următoarea consemnare: „Se întâmplă ceva straniu în centrul Căii Lactee: lumini, umbre, radiații, energii nebănuite… Cineva se ceartă în Univers: nu suntem singuri”.

Caracterul meu? Nedestins, neprietenos și neapropiat. E urât? Așa să fie! În plus, neputându-mi refula reacțiile personale, faptul acesta mă face imediat antipatizat, exclus, concediat, umilit, adesea chiar călcat în picioare.

Îmi este tot mai anevoios să-mi păstrez echilibrul interior, calmul, luciditatea; depun eforturi.

România – bătaia de joc a Europei. Ca să se schimbe ceva este întotdeauna nevoie de impulsuri dinafară: toate actele revoluționare din România au plecat de la șocuri primite din exterior – inclusiv ultima „vânzoleală”, cea din ’89. Țara aceasta nu are, nu este în stare să aibă o tradiție revoluționară proprie.

America, cocoașa lumii acesteia, din punct de vedere tehnic se situează sus, iar pe plan umanist: jos.

Important în viață ar fi nu să dobândești, ci să *trăiești*: fără acumulări ieșite din comun, în detrimentul altora. În fond, toată dezvoltarea economică a societății omenești este o pildă de egoisme, de acaparare lacomă a rezultatelor muncii omului nevoiaș, de către nesățioasele ființe umane bine poziționate pe scara socială. Societatea omenească de azi – de fapt, dintotdeauna – este rodul nesațului feroce, furibund, al unei infime părți a omenirii.

Biblioteca mea: deșertăciuni compuse din hârtii mâzgălite, aproximativ două tone. Fala mea: am putut contribui și eu la această mare zădărnicie de mâzgălituri cu circa șapte kilograme. Destul de puțin; e cazul să-mi sporesc aportul la marea deșertăciune.

Uriașa mea nedumerire: dacă omul este făcut pentru bucurie (prin *decret divin*), pentru fericire chiar, atunci de ce atâta chin, atâta zdrobire în fărâma aceasta de existență numită viață?!

Îmbătrânesc abrupt și vârtos, temeinic; trec, cum afirmă Cioran, din „dezonoare în dezonoare". Magnific spectacol, cu mențiunea că autorul citat afirma că simțea oarecare plăcere în asta, desigur de dragul de a fi consecvent paradoxurilor sale. În ce mă privește, eu unul mă simt tot mai împovărat, umilit și nedumerit.

Nevoia mea de singurătate este continuă – deși pe zi ce trece, plata acestei trebuințe este tot mai sleitoare.

3 iun. 2021, miercuri: Îmi face plăcere să înșir câteva însemnări din Caietele lui Cehov:

– Lipsa de egalitate dintre oameni trebuie considerată ca o lege implacabilă a naturii.

– … despre înrâurirea ce o exercită boala asupra psihicului…

– Dragii mei, mi-e sufletul atât de greu! Până azi am tăcut! Dar sunt atât de nefericit!

– Fericirea de a trăi nu o afli în bani și nici în dragoste, ci în *adevăr.*

– Urăsc învelișul meu material și tot ce ține de el.

– Cu cât un om este mai cult, cu atât este mai nefericit.

– Un bogătaș bătrân, simțind apropierea morții, a cerut o farfurie cu miere și a mâncat toate bancnotele înmuindu-le în miere.

– Universitatea dezvoltă toate capacitățile, inclusiv prostia.

– În om moare doar ceea ce e perceptibil celor cinci simțuri; poate ceva imens, cu neputință de închipuit, rămâne viu.

– Fiecare om ascunde ceva.

– Cântă cocoșii, dar lui i se pare că gem! (gândul îmi fuge la Cioran – *nota mea!*).

Despre *structura mea,* deși nu ar fi cazul să mai pomenesc, întrucât toate paginile acestor caiete despre asta grăiesc, anume: despre un ins cu spirit pronunțat sceptic, lesne înclinat să vadă părțile derizorii ale acestei existențe cel puțin bizare, zădărnicia și, de cele mai multe ori, absurditatea acestei vieți.

Lecturile mele: încete și gânditoare, adesea prea încete și mult prea gânditoare chiar.

– A scrie despre inutilitatea de a scrie: cine altul dacă nu Cioran?

4 iun. 2021, vineri: Se afirmă, în Coran, că Dumnezeu a creat 70 000 de lumi consecutive; aceasta, pe care o trăim acum, este ultima. 70 000, Doamne, nu-i prea mult?! Tu, nu-i așa, puteai, dacă ai fi vrut, una și bună (lume) pentru 70 000 X 70 000 de ani lumină!

Corpul meu este adaptat pentru Natură și nu pentru mediul artificial. De aceea, zilnic încerc să-i ofer o *baie silvestră*, fie și de o oră măcar; prin aceste refugii, de o oră-două, încerc să devin o parte integrantă a splendidei Naturi.

De câteva zile pe strada noastră se schimbă cablul electric, totodată se mută și stâlpii de pe terenul particular, pe domeniul public.

Bilanțul „binefacerii" meseriașilor de le Electrica: îmi vatămă placa electronică a centralei termice, se scurtcircuitează alimentatorul routerului-wirelles, îmi lasă toate prizele din clădire fără curent. Culmea: trupa se retrage fără să verifice efectele lucrărilor din interiorul clădirilor! Asta după ce că nici nu ne-au prevenit, înainte de a declanșa lucrările, că trebuie să decuplăm toate aparatele electrice din casă! În consecință, alerg de la ora: 13 și până la 19 după meseriași care să-mi remedieze daunele. Ca la noi la nimeni: prinde orbul, scoate-i ochii!

5 iun. 2021, sâmbătă: Dacă totuși viața aceasta nu-i – nu are cum să fie! – o bucurie, ci, din contră, e o pacoste, cui să-mi exprim uriașa-mi nemulțumire față de această crudă realitate? Unica soluție de ieșire din impas: resemnarea. Or eu unul nu am ajuns (încă!) la acest stadiu de înțelepciune; realitatea însă este că nici nu vreau să mă împac cu gândul resemnării, căci mai aproape îmi este de fire starea de revoltă permanentă.

Îmi vine în minte consemnarea unui scurt dialog telefonic între Cioran și E. Ionesco, dialog consemnat de Cioran:

Cioran: — *... nu știu ce mai caut în lumea aceasta?!*

E. Ionesco: — *Nici eu.*

(12 ian. 1984)

Cu siguranță, nici eu nu știu, dacă îmi este îngăduită alinierea cu acești mari scriitori.

Din copilărie încă m-a cotropit o nevoie vitală de singurătate, spre mirarea celor din preajma mea. Această bizară și maladivă trebuință s-a acutizat, apoi s-a cronicizat însoțindu-mă până azi. Așadar, singurătate și neliniști, acestea îmi sunt coordonatele.

Afară e o zi însorită, dar eu vreau nori și ploi; lumina mă întristează, indispunându-mă ca o vestea rea.

Acest jurnal este pentru mine o incontestabilă dovadă a curajului de a-mi vedea sinele; căci faptul acesta, nu-i așa, nu este deloc comod, nici prea plăcut.

Un poet arab afirmă că „arborii sunt poeme pe care pământul le scrie cerului”. Bine zice!

<u>6 iun. 2021, duminică:</u> Zi înnorată și ploioasă de vară. Împreună cu I. ne aflăm la masă festivă organizată la restaurantul „Stâna de Vale” din Sovata; reuniunea este prilejuită de „Ultimul clopoțel” al nepoatei C. S-a adunat surprinzător de multă lume, profitând de acest prilej pentru a se defula după atâtea restricții fel și fel. Eu aleg să mă retrag destul de repede („după ciorbă”), nesimțindu-mă în apele mele în atmosfera plină de zarvă de aici. Regret doar felul doi pe care, ca „dezertor”, l-am ratat; sper însă ca I. să se gândească la mine și să mi-l aducă acasă în caserolă.

<u>7 iun. 2021, luni:</u> Mereu păcătuiesc, dacă nu altfel, atunci fie și prin mohoreală; căci niciodată, de când mă știu, nu mi-am putut învinge, depăși, suferințele…

Scrisul meu se vrea a fi un act de autocunoaștere, precum și o trebuință de comunicare; atunci când niciuna din cele două impulsiuni nu își cer exteriorizarea, scrisul rămâne o modalitate de eliberare de o anumită tensiune psihică proprie.

Bilanț: m-am născut și am trăit în această lume necurată și plină de răutăți. În preajma mea, tot ce mă împresoară este aducător de neliniște și mari nedumeriri perpetue. Ce blestem: să nu poți avea parte, în viața aceasta iute trecătoare, decât cel mult de niscaiva clipe de răsfăț,

nu și de bucurii trainice, copleșitoare! Cât despre fericirile durabile, ce să mai vorbim? Ca să plac lumii, faptul acesta nu mi-a reușit, eu neavând fariseismul cuvenit; așa încât, în ochii semenilor mei par a fi cel puțin o ființă ciudată: distantă și egoistă. Cu toată izolarea mea, nu reușesc să aduc trupului și, mai ales, sufletului, măcar câteva clipe trecătoare de reală pace și bucurie. Se pare că roua mâhnirilor celor peste 70 de ani ai mei anevoie se mai zvântă; îmi caut cu neliniște, asemenea unui bondar rătăcit într-o cameră, calea de ieșire la lumină și libertate.

(Sfârșitul caietului al unsprezecelea)

[Caietul al doisprezecelea]

<u>8 iun. 2021, marți:</u> I. iarăși nu se simte bine; se pare că va fi necesară din nou internarea.

Lumea este înnebunită de foamea de bani, de avuții. Cât timp aleargă (alergăm) hipnotizați de această nălucă, uităm de zdrobirea sufletului și a trupului nostru. Totul în lumea aceasta tinde să devină proprietate privată; și pentru aceste himere omul este în stare să își sacrifice propria-i sănătate, ba chiar și viața. Noroc că peisajele frumoase nu sunt încă în proprietatea nimănui, așa încât atunci când pot, nimeni de pe pământ nu mă poate împiedica să-mi bucur ochii. Cunoscând oamenii, nu că m-aș teme de ei, însă caut să duc un trai de cucuvea, știindu-mi limitele și dorințele. Râvnesc după liniște și netulburare. Le caut la „prietenii” mei: munții și pădurile; însă este anevoios să-ți afli liniștea atunci când sufletul îți este încă tulburat de prea multe prihane.

Dorințele lumești sunt fără de sfârșit. Ar fi bine să ne limităm la strictul necesar, căci „a încerca satisfacerea acestora este ca și cum pentru a-ți astâmpăra setea ai bea tot timpul apă de mare”.

<u>9 iun. 2021, miercuri:</u> Alaltăieri am încheiat transcrierea pe computer a ultimului caiet al volumului IV al *Zilelor scrise*; așa stând lucrurile, voi avea gata materialul pentru volumele III și IV, volume pe

care, după corecturi și niscaiva rearanjări în cele două tomuri, îmi propun a le trimite la o editură pentru tipărire în ediții foarte restrânse.

Mă gândesc să nu-mi mai scriu jurnalul, dar după atâta amar de vreme de când îl tot scriu – 53 de ani! – îmi este cu neputință a mă mai opri, întrucât îndeletnicirea aceasta a devenit parte a ființei mele: un „nărav” de care – iată – nu mă mai pot descotorosi.

Un lucru este cert: anume că nu vreau ca prin scrisul meu să mă afirm, fiind mult prea obscur și insignifiant pentru un așa țel. Atunci, ce rost mai poate avea totuși această preocupare? Probabil vreau să-mi justific existența, frică fiindu-mi de *dispariție.* Ori prin aceste *scrijeliri* îmi propun să-mi continui existența prin cei care mă vor citi după ce nu voi mai fi? Poate. Dar tot așa de conform este cu ceea ce simt că mă determină să-mi continui acest fel de scriere și dorința de a vedea mai limpede în mine însumi, de a mă explora, de a mă explica și de a face puțină ordine în haosul pe care îl simt că plutește în preajma sufletului meu. Cauze multiple mă determină să continui să scriu, printre altele: neliniștea, nostalgia, dezorientarea, dorința arzătoare de a lămuri și de a fi lămurit.

Și, nu în ultimul rând, scriu pentru că știu că a scrie înseamnă a face ceva, a acționa într-un fel, fapt foarte necesar mie în actuala-mi ipostază fizică și sufletească.

O coincidență tragi-comică istorisită de I.:

În familia K.F., soțul F. neputându-se abține de la băutură, își grăbi destinul, acesta soldându-se cu amputarea unui picior.

Dar, după puțină vreme de la nefericitul eveniment, soțul cel mereu însetat de licoarea porfirie din butoi reîncepe, pe ascuns, cu tot mai multă asiduitate vizitele în beci.

Consoarta, după repetatele rugăminți adresate soțului nărăvaș de a nu se mai aventura în subsolul casei, acesta își îndesi vizitele la butia ispititoare cu și mai mult zel ca mai înainte. Pusă fiind în fața unei măsuri extreme soția se văzu nevoită să-i ascundă piciorul însetatului și neascultătorului soț!

Poverile tot mai violente ale acestei vieți: roiuri, stoluri, cârduri, turme de urâțenii, mizerii, tristeți, îmbătrânire și moarte.

Scrisul: trudă și plăcere; satisfacția de a-ți vedea gândul „țintuit” pe foaia de hârtie cea atotprimitoare.

În lumea asta se pare că lucrurile nu pot merge decât din ce în ce mai rău: asta fiind tot progresul, toată evoluția omenirii.

Câteodată mă bântuie un val de dorință de a pleca din această lume; cel mai adesea însă mi-e teamă totuși de această năzuință.

10 iun. 2021, joi: La ora 8:50 cu I. la spital pentru internare. Dumnezeule, ce loc trist acest reper în viața omului! Tenebros de-a dreptul.

Acasă. Lecturi despre Tolstoi: În 28 octombrie, după ce scriitorul pleacă definitiv din Iasnaia Poliana, îi scrie fiicei sale, Alexandra Lvona, să-i trimită, printre altele, trei cărți și anume: *Eseuri* de Montaigne, *O viață*, de Maupassant și volumul al XV din *Opere complete* de Dostoievski; cartea aceasta se găsește și astăzi în cabinetul lui Tolstoi din Iasnaia Poliana, în același loc unde a fost lăsată de Tolstoi înaintea plecării.

Ca și până acum, de atâți ani îmi caut refugiul în cărți, în lecturi. Din păcate, de la o vreme nu mai pot să „ader” la conținutul acestora decât foarte rar. Am senzația că derapez, că ceva se îndepărtează în chip îngrijorător de la această îndeletnicire de atâta vreme principală în viața mea.

11 iun. 2021, vineri: Cioran despre Filocalie: „… o lecție de profunzime pentru un *neam ușuratic și nefericit*.” Îmi recunosc poporul (neamul) în această afirmație atât veridică și potrivită.

Scrisul meu chiar dacă e un lucru cam degeaba, tot mai bun e decât statul degeaba.

Azi voi merge la Bălăușeri pentru a-mi primi un mic drept profesional anual (competința).

Deplasarea la Bălăușeri este coșmarească: traficul este intens, drumul prăpădit (asfaltul găurit); taman acum se lucrează – de mântuială – contribuind și lucrătorii la îngreunarea circulației. Cu toate neajunsurile ajung la destinație la timpul fixat. După ce îmi preiau valoarea competinței, dau o raită și prin vestita piața de vineri din localitate. Aici: șuvoaie de oameni sărmani, vânzători de legume și fructe, precum și

alții, de diverse culori, încercând să valorifice obiecte de îmbrăcăminte, pantofi scâlciați și alte vechituri fel și fel; și zarvă cât încape, pe fond de miros de mititei și grătare. Impresie generală: drumul, piața, oamenii nu sunt din realitatea imediată, ci dintr-un film de Ermil Kusturica.

La întoarcere opresc la Sângeorgiu de Pădure. Mai apoi, ajuns la Sovata, trec pe la Ida ducându-i cele solicitate.

Ajuns acasă, la ora 11:30, îmi continui lecturile de fiecare înainte de amiază.

Sunt încă sub impresia iureșului circulației; ne sufocă tinichelele pe roți, acestea nu mai încap pe străzile înguste, arhaice, acoperite cu un strat superficial de asfalt nerezistent. Dacă trebuie să oprești, nu găsești locuri de parcare. Lumea a făcut o pasiune din a deține autovehicule, în unele familii fiecare membru major având mașina lui proprie, fără să aibă neapărat nevoie de ea, doar așa de moft: să-i facă în ciudă celor care încă nu-și permit să și le procure.

12 iun. 2021, sâmbătă: Ne-au copleșit limacșii, respingătorii melcișori „fără case”, târâtoare dizgrațioase care ne rod cele mai frumoase flori ale curții. Adun în fiecare dimineață și seară aproximativ 35 de astfel de mici creaturi hămesite, mucilaginoase, apoi le „depun” într-o găletușă cu apă sărată spre odihna lor veșnică.

Sunt în continuare îngrijorat de starea Idei, internată din nou la spital. În convorbirile telefonice cu Andreea, acesteia îi spune că „este bine”, în realitate ea nesimțindu-se bine încă de anul trecut, din octombrie, în pofida tuturor analizelor, din Sovata, Odorhei și Tg.-Mureș, negative: nesemnalându-se nicio anormalitate.

Sunt obosit: de-ale mele, de-ale noastre; aș vrea să adorm definitiv întru uitarea a tot.

În lecturile mele caut vraja și murmurul verbelor.

Bietul om este atât de limitat în spațiu și timp; și pentru ca să-i fie traiul și mai anevoios, acesta este năpădit până la asfixiere de puhoaie de slăbiciuni; și toate acestea, pentru a-i fi și mai tristă soarta, i se petrec într-un veac copleșit de ură și discordii multe.

Știința, cu toată puterea ei, foarte departe de binele omenirii, este, îmi pare mie, inferioară puterii credinței – cea desăvârșită în iubire.

Învățătură creștin-ortodoxă: „ Biblia și Filocalia nu sunt una lângă alta, ci una în cealaltă. Biblia este inima vie a Filocaliei, iar Filocalia este trăirea Bibliei în adâncul inimii.”

Ceea ce sunt eu acum e, în bună parte, o consecință a multelor mele refulări transformate în timp într-o veritabilă povară.

– Lumina și căldura ce se revarsă de Sus să-ți fie pavăză și călăuză; am ticluit acum această urare; pe ea o voi folosi de-acum înainte în toate prilejurile care mi se vor ivi.

13 iun. 2021, duminică: Doamne, spune-mi cum să mai poți avea sufletul netulburat în condițiile în care ne este dat să viețuim: vremuri absurde și tembele? Cum să mai poți avea sufletul tihnit în atare împrejurări? Fără să mai am nici măcar o fărâmă de rezervă de bucurie, atunci de unde oare să mai pot extrage elanul de bucurie necesar mergerii înainte? Privesc în trecutu-mi: este execrabil, încerc atunci să-mi scrutez viitorul: este de-a dreptul coșmaresc; în ce privește prezentul: acesta este greu suportabil; atunci?! Problema mea este că nu (mai) văd rostul luptei. La ce bun zbaterea aceasta dacă din capul locului totul este sortit eșecului?

Înfrânările mele de acum nu sunt deloc înfrânări, ci înfrângeri.

Șansa inimii este că nu poate gândi, căci dacă ar putea, ar înceta imediat să mai bată. Oricum însă, ea rămâne supusa minții: crudă soartă! (Meditație după o idee a lui F. Pessoa).

Ora 8:30; plouă de mai bine de o oră. Conform aplicației Meteo-G, azi soarele va lumina la ora 21, restul timpului fiind acoperit integral de nori.

14 iun. 2021, luni: Invazie de limacși. Vremea excesiv de umedă le priește, aceștia înmulțindu-se în mod exagerat se înfruptă cu frunzele florilor curții. Sunt în stare să se cațere – încet dar sigur – și pe casă, pe ziduri, lăsând în urma lor dâra argintie. Prin curți și prin grădini – limacși, în țară hoții: nesătui cu toții, ne rod nervii, viețile. Așadar, hoți și limacși oriunde ai privi. Limacșii vor pieri odată cu terminarea ploilor și începerea zilelor toride; dar ce ne facem cu hoții?!

Turismul nici măcar nu s-a „clintit”, cel puțin la noi. Dar parcă e mai bine așa, nici I. nefiind acasă; vorbim zilnic la telefon, o mai și vizitez; zice că se simte mai bine; dă Doamne să fie așa, să rămână așa…

Aș vrea să dorm, să uit, dar nu pot. Mâhnirile prea mă copleșiră. Timpul în loc să mă lecuiască, mai mult mă năpădi cu ciudate împovărări ivite din tenebre ce încearcă acum sufletu-mi a mi-l zdrobi.

Și chiar de-i vinovată bătrânețea ori poate chiar senectutea, elanul mă tot lasă, trupu-mi mi-e mereu mai lânced, de trândăveală aprig doritor, nemulțumit de sine însuși că-i tot mai neputincios. Somnului îi dau timpul, dar trupul mi-l refuză.

Dărăpănarea-mi evidentă, știu, o făcură anii, dar mai mult decât aceștia, chinul sufletesc de vlagă rău mă stoarce în orice împrejurare. Și de mi-s slăbit de suferințe, îmbătrânit mai mult decât mi-s anii, tânjesc după un repaus din zbuciumul de suflet atât de sleitor.

Din scrisul acesta împietrit și fără sevă, ce unii zic că-i fără nici un rost, eu încerc să isc uitarea; și de pot culege doar această roadă numai, mi-s foarte mulțumit.

Auzit la tv.: Deosebirea dintre *teolog* și *geolog*? Cer și pământ!

<u>15 iun. 2021, marți:</u> I. în continuare se află la spital, starea-i nefiind prea încurajatoare. Acum e ora opt; aștept cu îngrijorare vești de la ea. Turismul și starea Idei mă răvășesc epuizându-mă. Activitatea de turism mă bulversează din cauza nesațului statului român de a stoarce cu orice preț maximum de la noi, mici întreprinzători, contribuabili de bună credință, văzuți însă mereu ca evazioniști. Ne zbatem ca să supraviețuim în aceste vremuri anormale, imbecile.

Pe acest pământ, de unde zeii de mult fugiră, continuă să rămână doar Speranța.

Amarul zilelor mi-l înșel cu lecturi și prezentele consemnări; apoi, cu niscaiva preumblări în preajmă, împestrițate cu scurte convorbiri, dimineața și seara, cu I. aflată sub tratament. Azi mi-a transmis că se simte mai bine; să dea Dumnezeu!

<u>16 iun. 2021, miercuri:</u> Caut printre multele-mi amărăciuni, sclipiri de bucurie spre a-mi mai destrăma avalanșele de înnegurări

sufletești. Le aflu, în cantități homeopatice, doar prin cărți și în Natură; prin urmare, aici, în aceste fărâme de bucurii, mă afund spre a-mi căuta salvarea.

Clar lucru, prea mă agit; sunt un spirit exagerat de neliniștit și frământat din cale afară.

Resemnarea imbecilă a nației române în fața atâtor abuzuri ale cârmuitorilor ei, hoți, este de netolerat; pasivitatea românească îmi pare a fi o consecință a lipsei de unitate a poporului alcătuit din cel puțin trei „soiuri" de oameni cu mentalități atât de diferite: regățeanul, ardeleanul, moldoveanul.

Aceste consemnări mi le fac pentru a-mi ține spiritul în stare de veghe și, mai cu seamă, pentru a-mi înșela aleanul.

Descopăr, abia acum, că renumitele „fascele de consul" nu erau numai banale mănunchiuri de nuiele, acestea având în mijlocul lor și o secure!

A trăi pentru a-ți nutri durerea, pentru ca, mai apoi, să suferi că mai ești.

A putea privi Natura cu „inima înduhovnicită": cutez să-ncerc.

17 iun. 2021, joi: Scurtul drum al vieții către moarte – parafrazez pe nu mai știu cine –, iată omul!

Fiscul utilizează fel și fel de modalități de a stoarce bani de la contribuabilii în domeniul activității turistice; anul acesta au ticluit o nouă procedură pentru a ne asfixia, pe cei care „cutezăm" să închiriem, pe timpul verii, în propriile noastre locuințe pentru cazarea turiștilor, timp de o lună și jumătate. Ne-au obligat să cumpărăm case de marcat, acum ne dau fișe sofisticate cu anexe (și anexite!) pentru fiecare cameră închiriată. Cum este posibil ca pentru o asemenea activitate, estivală doar, desfășurată în propria-ți casă să ți se ia 20% din venit?!

Și, claie peste grămadă, peste noi prăbușite, iată, bătrânețea și bolile. (Chiar acum îmi telefonează Ida că astăzi se va externa; în sfârșit, iată și o veste bună!).

Lumea aceasta absurdă. De multe ori aș vrea să dorm, să uit, să fug din toată această nebunie lumească; dar unde și cum să dezertez cu povara anilor în cârcă și cu atâtea dependențe și obligații familiale.

Rămâne, în continuare, doar izolarea, însingurarea, modalități pe care, de fapt, le practic de o viață întreagă.

– Doamne, mă aflu într-o lume ticăloasă, Te rog scapă-mă de ei!

<u>18 iun. 2021, vineri:</u> Fiscul în loc să relaxeze procedurile de contributivitate, le înăsprește, în felul acesta stârnindu-ne sentimente de repulsii și de autoapărare în fața acestor jecmăneli. Ar trebui să simți o satisfacție că poți să contribui la buget, nicidecum să ai senzații de groază, de sufocare în fața hoardelor de inspectori și a puhoaielor de legi amenințătoare.

În zori, adun limacșii din curte, apoi îi înec într-o găletușă cu apă sărată; ceva mai târziu, vine I. spunându-mi cu bucurie că… șoarecele pripășit în pivniță a fost înhățat de cursă. Respirăm ușurați!

Din lecturi filocalice: Rugăciunea lui Iisus are „două puncte de sprijin”: unul dogmatic („Doamne Iisus Hristoase, Fiul lui Dumnezeu…”) prin recunoașterea dumnezeirii lui Hristos, precum și unul de smerenie: „miluiește-mă pe mine păcătosul” – prin această a doua parte a rugăciunii omul recunoscându-și neputința lui de a fi mântuit doar prin propria lui putere.

În timp ce ostenelile filozofice sunt creatoare de stări de mândrie, prin R.H.[8] ajungem la binecuvântata stare de smerenie.

<u>19 iun. 2021, sâmbătă:</u> A opta între viața trupească și cea duhovnicească… În viața cea trupească omul îmbătrânește treptat, pe când în viața duhovnicească, cu toate că ești bătrân – din cauza păcatelor, zice-se, ajungi din nou tânăr, copil chiar. Așadar, în varianta a doua de trai dacă izbândești să ajungi, vei putea ajunge să întinerești sufletește.

Sunt unul dintre cei care nu doar gândesc un lucru, dar îl și trăiesc; și asta devine epuizant cel mai adesea.

Aș vrea să tot plouă, precum de o viață plouă în sufletul meu, deși în viața exterioară ploile multe produc deja mari neajunsuri (inundații, pagube în culturi…).

---

[8] R.H. = Rugăciunea lui Hristos.

Să cunoști, înseamnă să dorești; ori a dori înseamnă zbatere, neliniște, suferință.

Între „motor” și „iad” distanța este tot mai mică; dovadă că de mult deja omenirea trăiește chinul infernului.

20 iun. 2021, duminică: Toate „plăcerile” pe care le-am gustat până acum, le-am plătit crunt; așa încât, de le o vreme nici nu le-am mai vrut, preferând traiul sec, adică pe acela lipsit de orice „dulceață”, ajungând să nu mai cred în bucurii și în plăceri de nici un fel.

În orice plecare (voiaj, excursii, sejururi…), în mod inevitabil purtăm cu noi toată povara propriului nostru eu; și-atunci, ce rezolvăm prin aceste fugi?!

Totuși, în drumurile mele silvestre aproape de fiecare dată mi se întâmplă să mă simt mic, un soi de târâtor (limax!) necurat și nedemn de a călca în puritatea imaculată a Naturii. Dacă în Natură am această senzație, în civilizație (între oameni) sentimentele mele de lehamite se amplifică. Oricum, cu nervi ca ai mei nu este bine să purcezi la un drum mai lung de două-trei ore.

Existențial tot pierd, mă diminuez; problema este că și pe planul conștiinței simt o perpetuă scădere, nicidecum o acumulare, așa cum ar fi firesc.

Pentru a te perfecționa, a te desăvârși într-un domeniu, trebuie să muncești mult. Însă pentru asta trebuie să știi unde vrei să ajungi, precum și ce *instrumente* să utilizezi. Eu unul, nicicând, nici acum, nu le-am știut, nu le-am avut. În fond, am devenit, iată, ce a *trebuit* să devin.

Acest jurnal, scrierea lui, îmi ține spiritul mereu în stare de veghe – și faptul acesta nu este puțin lucru.

21 iun. 2021, luni: Trebuie să recunosc că adeseori franchețea mea este identică cu impertinența, mergând chiar până la mojicie. Cu toate astea, o practic frecvent cu o plăcere sadică.

Din scrierile Sfinților Părinți*: Când diavolul vede pe cineva trăind în întristare nu rămâne acolo, ci fuge căci se teme de smerenia adusă de întristare.* În consecință, în ce mă privește, pot fi sigur că Aghiuță, văzând atâta întristare, nu își află locul potrivit în sufletul meu? Din

nou din spusele Sfinților Părinți:„ Îndelungata rostire a rugăciunii lui Iisus îl odihnește pe om și îl calmează; o jumătate de oră de rugăciune a lui Iisus valorează cât trei ore de somn adânc. Rugăciunea lui Hristos nu trebuie considerată ca fiind ceva ocazional, ci *însăși viața noastră.*”

De soarta finală a omului și a lumii se ocupă *eshatologia*; notez aici termenul ca să nu-l mai uit, căci iarăși a trebuit să mă uit în DEX.

22 iun. 2021, marți: Dispoziție fizică nu prea bună: pe lângă alte indispoziții, de ieri s-a ivit și o problemă dentară. Sunt programat, la stomatolog, azi la ora 12:45.

I. se simte ceva mai bine; acum e plecată la o întâlnire cu „fetele” (70-84 de ani!), într-un bistrou din localitate.

Stomatologul: abracadabra-ciribiri-bam! Banii mi i-a luat, durerea numai pe jumătate; dar e bine și așa.

23 iun. 2021, miercuri: Să fii bătrân și bolnav: ce umilitor!

Între bătrânețe și extincție, iată intervalul unde mă situez.

Constat, tot mai frecvent, demisia ori șubrezirea organelor mele; în acest context, de unde și până unde să-ți mai afli măcar o fărâmă de bucurie?!

Aceste „haine de soi”[9]: expresia mă amuză atunci când o citesc în varianta franceză, traducând-o, mai apoi, în română.

Afară: căldură umedă, de Cireșar; după atâtea ploi zilnice, umezeala nu a fost încă absorbită, deși soarele, zgârcit dar torid, încearcă să o suprime. Așadar, se prelungește încă vremea favorabilă limacșilor, din păcate. Prin urmare, continui să mă „confrunt” cu ei în fiecare dimineață și seară, culegându-i pe un carton, cu ajutorul unui băț, după care îi scobor, lin, în găletușa cu apă sărată. Amin.

Recitirile îmi par a fi aidoma scaldei în același râu; da, râul este același, dar apa e mereu alta.

Dezamăgirile, dimpreună cu furiile mele nu au limite; oricât aș încerca a mi le potoli, sentimentele acestea răbufnesc din mine ca dintr-o

---

[9] Haine de soi (fr.) = silă de sine.

fântână arteziană; bineînțeles împroșcându-mă și pe mine, nu numai pe alții.

<u>24 iun. 2021, joi:</u> Limacși și ANAF: cât de mult vă asemănați! Amândoi: lipicioși, perverși, paraziți și foarte nocivi vieții firești.

La fiecare deschidere a internetului – pe telefon sau p.c. – aștept o minune care să-mi schimbe cursul vieții. Cât tembelism! Să nădăjduiești să obții un miracol tocmai de acolo de unde nicio șansă nu-i: la 71 de ani?! Ce poate face timpul dintr-un biet om!

Măcar ceva din hărmălaia sufletului meu răzbate oare din aceste consemnări? Căci dacă nu, strădania mi-e deșartă.

Transpirații abundente, nefirești, ziua și noaptea. Din pricina dogorii, după-amiaza nu mai ies să îmi fac plimbarea, amânând-o pentru amurg și cât mai aproape de Sovata.

Azi nici nu am mai ieșit să mă plimb, optând să tai bălăriile din preajma „paznicului electric”. Desigur, până și activitatea aceasta s-a lăsat cu transpirații. După ce termin lucrarea, fac un duș, apoi mă culc. Fiindcă e oră neobișnuit de timpurie, mă uit la tv. cu silă, căci se transmit emisiuni infecte. Ar trebui, prin lege, interzise ca asemenea lături să nu ni se mai verse în sufletele noastre. „Nu-ți place, nu te uita!” Asta însă nu este o scuză ca „tu” să mă otrăvești sistematic. Și culmea: te mai și plătesc!

<u>25 iun. 2021, vineri:</u> Nimicnicia clipei de față, apoi a acestei zile, a anilor acestora – în definitiv, a acestei vieți!

Din lecturi. Omul este o treime, dar și *o doime*: cel din afară și cel lăuntric. Pe măsură ce omul din afară se depreciază, cel lăuntric ar trebui să ajungă la desăvârșire. Să ne rugăm puțin dar des: *monologhia, nu polilogia!*

Câteodată mă încearcă o cumplită greață de existență; pentru a o anihila folosesc ca antidot literatura și retragerile, de scurtă durată, în Natură, precum și internetul. În ce măsură reușesc să-mi înfăptuiesc năzuința eliberării de încercările zilei, doar Dumnezeu o știe.

Îmi place și îmi convine, liniștea pădurii, dar a mă întoarce pentru a viețui aici și nu în „nebunia civilizației”, asta nu mai este cu putință;

desprinderea de comoditățile oferite de vremurile actuale nu se mai poate întâmpla, în plus intervenind și povara vârstei.

Nu îmi place să consemnez în acest jurnal nimicurile existenței comune, precum: ce am cumpărat azi, cât m-a costat, câte zile mai sunt până îmi aduce poștașul pensia…, astea mi se par banalități care, e drept, pot da culoare unei existențe. În locul acestora prefer consemnarea unor idei, de interes general.

Curățirea inimii de patimi: o condiție esențială pentru dobândirea rugăciunii inimii. Ajută, Doamne!

Furtună năprasnică în miez de noaptea; cad, spărgându-se, ghivece pictate de Ida; alarmat, alerg în noapte pentru a salva ce se mai poate. Reușesc să adun mușcatele din fereastră și să le depun în colibiță. Ghivecele de pe scări, cu begonii și mușcate, aflate pe scări, le cobor pe platforma de odihnă a scării. Tună, fulgeră și urlă furtuna în noapte.

26 iun. 2021, sâmbătă: În zori. Adun resturile vegetale din curte, rezultate în urma furtunii din noaptea trecută, inclusiv cioburile ghivecelor sparte, după care mătur curtea și în fața porții; ud apoi florile de sub copertine.

Tot ce am înșirat mai sus a durat peste o oră și jumătate. Revin apoi în cameră și citesc.

27 iun. 2021, duminică: Bietul om – creatura care nu știe cine este, nu știe ce face aici, pe pământ, în scurta-i existență chinuită, neștiind nici de unde vine, nici încotro se îndreaptă. Totul e de râs, dacă, vorba aceea, nu ar fi de plâns; totul deșertăciune se cheamă; toate se ivesc, apoi pier: atunci la ce bun toată această tevatură?!

Hărmălaia turistică care, în fond, durează două luni: „fără ea înnebunesc, cu ea sunt nebun!” Altfel spus: fără aportul acestei îndeletniciri suntem falimentari, cu povara acestei preocupări (pe cocoașa noastră septuagenară) suntem mult prea împovărați, asfixiați aproape.

Bietul om: eu, tu…, tot ce face, cu atâta cheltuială de energie fizică și psihică este din capul locului totalmente de prisos. Singura consolare ar mai rămâne doar harul credinței. (Fericit cel care îl are.)

A trăi detașat, indiferent: iată calea! Ușor de spus. Omul este făcut parcă pentru a nu înțelege nimic. În toată această harababură – dragostea ca drog.

Conștienți sau inconștienți: infernul este acum și aici!

Neliniștile mele sunt de-a dreptul morbide. Când mă voi potoli oare?

Scriu și citesc, citesc și scriu. Câtă însingurare!

Activitatea pe care o desfășurăm, verile, ne spulberă tot spațiul nostru vital personal. Ce poate fi mai neliniștitor, mai incomod decât așa ceva? Și asta pe lângă multe alte hopuri ale vieții.

„A trăi în perpetuă uimire, făcut fiind pentru moarte”. Asta-i viața, asta-i moartea! Farsa vieții – colosală farsă!

Actorii se lamentează din pricina pacostei inactivității din cauza pandemiei. Pe mine unul teatrul nu m-a atras niciodată; de câte ori mi s-a întâmplat să văd vreun spectacol m-am dus fiindcă nu aveam altceva mai bun de făcut. Fantezia mea era dintotdeauna suprasaturată și fără aportul acestor spectacole.

Din lecturi patristice: Să mărturisim neîncetat numele lui Iisus Hristos, de care nimic, niciodată și nicidecum nu trebuie să ne despartă întru iertarea păcatelor și tămăduirea sufletului. *Căci trupul ne este dat pentru a lucra, iar duhul pentru a ne ruga neîncetat.*

Aceste caiete ale mele sunt nimic altceva decât un sumar al exercițiilor de observații asupra lăuntricului meu. Din acest lăuntric ies arareori, pentru ca mai apoi, iute-iute, să revin în cotloanele interiorității mele.

Mimând literatura, iată-mă apropiindu-mă de ea…

Stări persistente de căderi fizice și psihice, urmate de senzații de strivire. Roadele vârstei?

28 iun. 2021, luni : Ore întregi mă gândesc cum să procedez – ca să fie bine – cu mini-afacerea mea turistică. Statul își propune să jecmănească aprig contribuabilul, în loc să fie îngăduitor utilizând impozite rezonabile, modice, pe care să le poți plăti bucuros, fără să ai sentimentul că ești jefuit.

După aproape două ore de cumpăniri ajung la concluzia că nu este cale decât să-mi macin nervii în continuare ca să răzbat ori să închid activitatea; deocamdată aleg zdrobirea nervilor.

Sensibilitățile mele devin devastatoare mie însumi; și, adeseori, celei din preajma mea: I.

29 iun. 2021, marți: Citesc, cuget („cujăt“) și nu prea stau de vorbă cu nimeni. Scormon în mine și ce îmi este dat să aflu? Tot lăuntricul meu este vraiște; mă îngrijorez: trebuie să-mi schimb mentalitatea, altfel capotez.

Oare când va înceta rătăcirea gândurilor mele pentru a mi le putea dirija pe un făgaș luminos și liniștitor

Afară zdrăngăne și scrâșnește apocaliptic cupa unui excavator. De mai bine de o lună în stațiune se lucrează la îngroparea cablurilor electrice; acum i-a apucat hărnicia, în plin sezon! Au spulberat trotuare, au tăiat drumuri asfaltate.

În medicină se află o sumedenie de șarlatani bine aciuați, trăind ca peștele în apă; dar șarlatani sunt peste tot, nu numai în medicină.

Pe stradă hărmălaia a încetata: e pauză de masă. În urechi încă îmi răsună scrâșnetele înfiorătoare ale utilajului.

Dialog cu E.D., fostă colegă de liceu. Rămasă văduvă se plânge că nu este într-o stare fizică prea bună. Îmi propune să organizăm o întâlnire cu cei care am mai rămas din fosta clasă a XII-a A. Îmi spune, prin telefon, că aceasta ar fi ultima noastră revedere, după 52 de ani de la absolvire; apoi, începe să-mi înșire colegii care nu mai sunt, după care îmi descrie propria-i boală. Pentru asta să ne întâlnim?! Cu siguranță ar fi o dezamăgire. Îi spun că eu nu doresc revederea, preferând să rămân cu vechea imagine, de-acum mai bine de o jumătate de veac, a ceea ce am fost. Afirmația mea o dezamăgește în chip vădit, dar nu insistă.

30 iun. 2021, miercuri: *Io*, scriptorul neștiut, rătăcit prin codrii vieții mele…

I. plecată cu Évi la Odorhei în vizită la familia surorii mele.

La reîntoarcere I. îmi povestește despre discordiile din familia lui K. tocmai acum când tânărul cuplu așteaptă venirea pe lume a celui de-al doilea copil al lor…

1 iul. 2021, joi: Ploaie și furtună în zori. La lumina fulgerelor, Ida și cu mine ne repezim să punem florile la adăpost; mai apoi, încercăm să adormim în sarabanda tunetelor și fulgerelor acestui început de zi.

Țâșniri de gânduri îmi tulbură și îmi înnegurează orele, zilele. Nu am încotro: trebuie să îmi port poverile până la capăt.

2 iul. 2021, vineri: Nimic din afară nu îmi poate servi cu adevărat apropierii de cele spirituale; doar coborârea în „visteria-mi lăuntrică" mă ajută să descopăr visteria cerească, căci amândouă, în fond, același lucru sunt.

Patimile: porți de intrare a diavolului.

Mâniile mele mă consumă enorm. Ele mă ard, mă epuizează, creându-mi iluzia că mă consum dintr-o râvnă pentru dreptate.

Blândețea, numai ea mă poate ajuta să ies la liman; nerostirea cuvintelor de mânie este un semn de mare desăvârșire.

Din lecturi:

– Atunci când gândurile rele năvălesc în sufletul meu, nu îmi rămâne decât să le izgonesc cu numele Lui Iisus.

– Bine ar fi să pot să nu îngădui niciunui gând, niciunui sentiment ori dorințe pătimașe să-mi mai tulbure liniștea.

– Necazurile, neplăcerile ne sunt date ca mijloace de curățire sufletească.

Scriu zilnic, mai mult sau mai puțin, ca nu cumva vreo zi nescrisă să se piardă în neant. În definitiv, ce aș putea nota despre aceste zile decât pustiul lor garnisite, toate, cu disperările mele. Citesc scrieri patristice. Remarc, abia acum, că în aceste cărți *râsul* – însușire atât de caracteristică speciei umane – este totalmente absent!

3 iul. 2021, sâmbătă: Sihăstria mea fără sihăstrie: codrul, chilioara, scufundările în cărți; însingurările mele: cele de afară și cele lăuntrice.

De dimineață fug la piața de zi, apoi la magazin. Peste tot mărfuri scumpe, dar de calitate îndoielnică; pretutindeni lume multă, hămesită; se pare că nimeni nu mai produce nimic acasă: nu tu legume, nu tu fructe…

Sufletul omului în astă viață scurtă și bizară: un sac de box pentru vremuri ce vor veni.

În lume, ca din totdeauna, domnește legea cruzimii și a suferinței. Bietul om!

4 iul. 2021, duminică: Zile ca de toamnă târzie cu bolta cotropită în totalitate de nori compacți; și asta de peste o săptămână: temperatura aerului este de 14 grade, după-amiaza. De ore bune cerne o ploaie măruntă și deasă.

Citesc și scriu; mă nutresc cu această hrană imaterială; încerc, mai apoi, ca prin aceste leacuri imateriale să-mi alin prea multele-mi frământări.

Stilul unei scrieri este dat, cred, de modul de a gândi al autorului, precum și de cantitatea de sinceritate cuprinsă în cele ce acesta așterne în rândurile scrise.

5 iul. 2021, luni: Rele care ne cotropesc viețile: minciuna, ura, trufia, mânia, vorbirea de rău.

Asist, neputincios, la pustiirea sufletului în toată această deșartă zbatere în viața cea de toate zilele. Refugiile mele: cărțile, Natura, scriitura; toate sunt o picătură într-un ocean.

Cinci copii ai turiștilor cazați în prezent la noi, prichindei cu vârsta între doi și șase ani, joacă fotbal, cu două mingi, pe nici șase metri pătrați rămași neocupați de mașinile din curte. Zarvă, șuturi, bufnetul mingilor lovind poarta de la intrare, după care aterizarea mingilor în lăzile și în straturile cu flori a ale curții; câteodată și pe mașini. Mă enervez, apoi decid să vorbesc cu părinții puștanilor, care joacă table nepăsători, să le interzică jocul cu mingea în curte. La câtiva părinți nu le convine interdicția propusă, văd asta după mimica lor. Apoi, până noaptea târziu, pentru a mă defula, le povestesc, în foișor, mamelor, taților, despre Sovata, despre politică.

6 iul. 2021, marți: Lecturi. La ora 11 vine H.J. pentru a înlocui siguranțele arse ale centralei termice. Până termină lucrarea se face ora 12:40. Bine-i că s-a ținut de cuvânt și a venit.

Mai apoi, mănânc, navighez nițel pe net, apoi merg în Natură în căutarea liniștii, a răcorii și a singurătății – năzuințe tot mai greu de aflat în lumea de azi.

7 iul. 2021, miercuri: Reguli de respectat în scrierea jurnalieră:

a) Principiul calendarității (nicio zi fără o consemnare!).

b) Principiul sincerității: aici, fiecare cât își permite!

c) Principiul spontaneității.

d) Principiul simultaneității: scriu pe măsură ce se întâmplă faptele; (mai rar!…)

În virtutea principiilor anterior amintite, observ că simultaneitatea este doar parțial respectată; în fond de o simultaneitate deplină nici nu poate fi vorba.

Caietele acestea: câmpul meu de antrenament pentru minte și suflet.

Dacă sunt sincer, trebuie să recunosc că cel mai adesea spiritul meu e nemulțumit, de mine și de alții, din pricina aceasta fiind mai mereu pus pe ceartă; păcat.

Cuvintele acestea sunt spovedaniile mele nicicând rostite unui preot; aici, în aceste caiete, îmi descarc sufletul de prea multele-i tensiuni, adesea acestea fiind chiar otrăvuri.

Din lecturi: – Oamenii ar trebui să producă doar atât cât să supraviețuiască, fără să tindă să acumuleze. Cu siguranță, în felul acesta viețile ne-ar fi cu mult mai liniștite, fără atâta vânzoleală pentru o sumedenie de bunuri în fond de prisos. Oricum, nulitatea ființei noastre este foarte evidentă; dar nu atât această realitate mă neliniștește, ci fragilitatea ei.

8 iul. 2021, joi: Mă-ntreb adesea: – Am venit prea târziu, oare, în lumea aceasta din cale afară de îmbătrânită? Sunt convins că răspunsul este afirmativ; cu atât mai mult cu cât eu însumi sunt îmbătrânit.

Câinele a devenit, iată, din „agent de pază” un remediu împotriva singurătății, adică: un animal de companie.

Lumea se azi? Nu am suficiente mâini pentru a mă cruci!

9 iul. 2021, vineri: Gafez în programarea turiștilor, creându-mi, în felul acesta, alte noi pricini de stres. Cei 71 de ani ai mei își spun cuvântul. Nu-i altă cale: cu toate neajunsurile – boli, stres, absurdități într-ale vieții – trebuie să mergem înainte.

C.T., fost coleg de școală tehnică, mă sună pentru a-mi comunica invitația la întâlnirea de 50 ani de la absolvirea școlii tehnice, întâlnire programată pe data de 29 iulie a.c. Răspunsul meu este un *Nu* hotărât, din principiu.

10 iul. 2021, sâmbătă: Se întrevede o zi frumoasă și astăzi, tocmai potrivită turiștilor veniți la tratament. Ziua e atât de mare dogoarea încât nu mai ies pentru a-mi face plimbarea, abia doar seara, fără a mă îndepărta prea mult de casă.

În dimineața aceasta mă pomenesc sunat de E.D., fostă colegă de școală, pentru a-mi propune să organizăm întâlnirea de 52 de ani de la absolvirea liceului. Îi răspund și ei, ca și colegului de școală tehnică, că nu agreez ideea. Vorbim apoi despre ceilalți colegi – care mai sunt ori nu mai sunt –, precum și despre amprenta anilor prăvăliți asupra noastră.

Căldura acestor zile îmi evocă verile adolescenței, acele veri în care eliberat de îndatoririle școlare, mă cufundam în cele două mari pasiuni ale mele: Natura și lectura; și, nu în ultimul rând, în apa curată și adâncă, pe-atunci, a Târnavei-Mici.

Lecturile mele, multe și cotidiene: hrană pentru zile negre; prin această îndeletnicire îmi *însămânțez* sufletul.

11 iul. 2021, duminică: Notațiile acestea fragmentare îmi convin deoarece mă relaxează; consemnările acestea surprind doar câteva note, niscaiva „pete de culoare”, care fac parte din viața mea cotidiană – restul *iese* din text, pierzându-se, definitiv, în neant.

Prin „decret divin”, suntem născuți pentru a ne bucura, pentru a fi fericiți; atunci, de ce oare atâta chin în viața noastră, a tuturor?!

Sovata, vara: o îmbulzeală demențială de mașini, cu oameni zgomotoși, nerăbdători de a se delecta, de a savura viața.

Destinul meu: acela de a fi mereu un om agitat, un spirit neliniștit și mereu frământat; așa, împovărat, merg înainte.

Copiii, veniți cu părinții ori și mai rău, cu bunicii, având vârsta între unu și zece ani: creează iadul pe pământ. Dă-mi, Doamne, răbdarea de a-i putea suporta: pe cei acum prezenți la noi, precum și pe cei care or să mai vină!

12 iul. 2021, luni: Stare de oboseală intensă, consecință a vârstei, apoi a zilelor și a nopților pe care le trăiesc. Remedii? Nu-s! Fiind și un introvertit care explodează repede, lesne își poate oricine închipui cam cu cine are de-a face.

Pe scurt: sufăr, deci exist.

Trebuie să recunosc: sunt încântat de Natură, însă – pe de altă parte –, sunt tot mai scârbit de om.

În afară de viață nu există decât iluzii; așa că, până una-alta viața rămâne singura realitate cruntă!

Oroarea de a gândi: o teribilă pacoste.

Singuratic cum sunt, nu reușesc să mă simt bine decât în Natură. În plus, nu sunt mulțumit de nimic și de nimeni – nici chiar de mine însumi.

Dacă pe ici-colo scrierile mele au și vagi tente lirice, acestea cu siguranță își trag seva din nefericirile mele…

Doar în Natură pot găsi adevărata singurătate, aici pot auzi tăcerea arborilor, a plantelor.

Mizerii fizice; ajută-mă, Doamne, să le pot duce!

Pe o căldură năucitoare sunt pus în situația de a merge la Tg.- Mureș pentru a ridica un avans, depus de un turist basarabean, pentru un sejur la noi, avans care s-a rătăcit într-o bancă inexistentă la Sovata, găsibilă fiind doar la Târgu-Mureș. Trei ore de alergături, efective, pentru ca să ajung la timp. (Finalmente, ajung cu patru minute înainte ca banca să închidă!).

13 iul. 2021, marți: Vor urma câteva zile caniculare, spre deliciul turiștilor.

În preajma mea plutește inconfundabila aromă a tristeților mele. Vremuri putrede, consum dezmățat: ieri, la Tg.-Mureș, în câteva „prăvălii" puhoaie de oameni năpustindu-se hămesiți asupra rafturilor cu alimente fel și fel; desigur, printre ei și eu.

Dorul: cică ar fi o suferință *bucuroasă.*

Ieri, cineva îmi spuse că pe stema românească cel mai nimerit ar fi să figureze: Dorul și Doina – în partea superioară, iar jos: mititeii aburind și o ladă de bere!

Lucid fiind tot timpul, nu mă pot dezbăra de năvala presimțirilor triste cele cotropitoare.

Seara. Mereu aceeași plimbare pe malul drept al Pârâului Sebeș: un traseu aproape, accesibil și liniștit.

14 iul. 2021, miercuri: Nu fericit, ci doar măcar bucuros dacă mi s-ar întâmpla să fiu, aș deveni, clar lucru, alt om. Păcat: nici asta n-a fost să fie!

Zile toride. Lacul Ursu are mare căutare.

Convorbire telefonică cu sora-mea și nepotul meu K.; acesta din urmă trece printr-un impas conjugal urmare a unor capricii ale soției lui, de curând mamă a celui de-al doilea copil al lor.

… Tac, îi ascult, pe cei doi, confesându-mi-se; încerc apoi să le dau sfaturi care, în definitiv, iscă alte discuții, între mine și ei, discuții prisoselnice. Până la urmă, Dumnezeu și Timpul le va rezolva problema, dacă ei nu pot.

15 iul. 2021, joi: Lecturile mele: încercări de a dezerta din realitatea, uneori, împovărătoare.

16 iul. 2021, vineri: Înainte de amiază: relecturi; apoi, primiri de turiști, dialog cu ei despre Sovata privind reperele, din localitate, demne de a fi vizitate.

Seara. Preumblări cu fotografieri în *pepiniera părăsită* din localitate. Culeg flori de sunătoare și lavandă. Ajung acasă la ora 21:40.

<u>17 iul. 2021, sâmbătă:</u> Greșesc la tastarea unor date la casa de marcat; pentru a nu complica și mai mult situația, nu mai continui încercarea de ieșire a bonului. Apelez la ajutorul contabilului. Acesta îmi spune că nici el nu se pricepe și e mai bine să aștept până luni pentru a cere ajutorul unei colege de birou. Ca să aștept până atunci îmi pare a fi prea mult; așa că aleg să cer sfatul altora; dar cine să fie acela?! Până la urmă, după câteva ore de ezitare – și frământări – mă avânt și… rezolv eu problema. Ce satisfacție!

Seara. Din nou în *pepiniera părăsită.* Fotografiez, culeg, din nou, lavandă.

<u>18 iul. 2021, duminică:</u> În zori, culeg limacșii de printre flori; am cules, împreună cu I., câteva sute în vara aceasta. După această activitate exterminatoare, revin în dormitor și recitesc secvențe subliniate din cărți preferate.

Cu mănunchiuri de lavandă în dormitor, noaptea somnul îmi este mai odihnitor. Excesul meu de luciditate este, cel mai adesea, epuizant, dar nu am ce-i face. Jurnalele mele – traseul autodistrugerii mele.

<u>19 iul. 2021, luni:</u> Totuși, care o fi rostul acestei vieți, al acestei lumi?! Căci, dacă stau să mă gândesc bine…

Nimicnicia și zădărnicia acestei lumi nu au cum să te facă fericit, dacă tot ce îți este dat ca să trăiești este perceput numai și numai cu luciditate. Nimicul acestei lumi; suferință, boală, moarte – cele trei puncte cardinale ale existenței.

Cel mai adesea peisajele pe care le prezint în fotografiile mele (a se vedea Facebook) prin: nuanțe, încadrări, focalizări… se vor a fi stări de suflet ale mele; prin aceste imagini încerc să văd în exterior ceea ce mă frământă în interior.

În toate zilele vieții mele am căutat, cu osârdie, singurătatea, izolarea în cadrul natural, anume: prin păduri, poieni, mal de ape – oriunde, numai omul să nu fie prin preajmă. Și pentru înfăptuirea acestui deziderat parcurg, zi de zi, cu mașina, apoi pe jos, zeci de kilometri pentru a mă îndepărta de tot ceea ce făptuiește omul în goana lui nebună către

neant. Preocuparea mea orientată către citit și scris este, incontestabil, o consecință a nevoii mele de singurătate și liniște.

Extaze sau căi dea fugi de chinurile suferinței: extazul muzical, extazul erotic și extazul mistic. Pot afirma că am gustat, cândva, extazul erotic; apoi, dezamăgit, am căutat a mă cufunda în extazul mistic: ei, aici, la urmă, este mai anevoios! „Suferința deprimă, predispune la lehamite și, mai ales, la renunțare.”

Se afirmă că poți „sări” lesne de pe culmea disperării, pe cea a beatitudinii. (De reținut: marile transfigurări nu se pot face decât de pe culmi.)

Miracolul fiecărei clipe a existenței omului pe pământ; apoi, pieirea…

Seara. Mă plimb, iarăși, pe Valea Sebeș, pe malul pârâului cu același nume. Ascult șuierul apei, pășesc prin iarba puternic mirosind a târlă.

20 iul. 2021, marți: Plouă intens; cu toate astea valuri de oameni se năpustesc asupra prăvăliilor (alimentare), împingând cărucioare și lăsându-se furați de produsele de pe rafturi, acestea fiind iute golite. O lume pusă pe ghiftuială și pe tot soiul de alte plăceri.

Din lecturi:

– Femeia ca motiv de fugă din calea tristeții și a singurătății.

– Pasiunea, unilaterală și excesivă, legată de viață este *perisabilă și degradantă.*

– Judecata de Apoi: Dumnezeu vrea, oare, să ne mai omoare încă o dată?!

– Credința în Dumnezeu este singura mângâiere *valabilă* ce există sub soare.

21 iul. 2021, miercuri: Zi răcoroasă, înnorată; ploaia stă să cadă dintr-o clipă în alta. Turiștii, claustrați în casă forfotesc, bombăne, bocăne. Dintr-una din camere se aude un scâncet ascuțit de copil.

Mai târziu, mă aflu pe malul pârâului Sebeș; aici observ mai întâi *spațiul*, cel care îngăduie fiecărui lucru să fie; apoi, sunt atent la șuierul apei: îl ascult cu atenție, încercând să caut *liniștea* ascunsă îndărătul

șuierului. Privesc, apoi, arborii, florile, pietrele…, le ating discret: simt prin ele Ființa.

Văd atâta poluare pe marginea apelor. Clar lucru: omul prin acest act iresponsabil își devoalează lăuntricul.

Fac exerciții de a mă lăsa în voia lucrurilor, încercând în acest fel să nu îmi înăspresc sufletul și așa destul de împovărat.

Am peste șapte decenii în cârcă; cu toate acestea încă nu am fost în stare să învăț să spun „Da" momentului prezent.

Tăcerea = Dumnezeu?

Crearea unui gol în neîncetatul șuvoi al gândului îmi este peste putință. Ideea înfăptuirii acestei pauze îmi pare deosebit de odihnitoare. O fi, oare, iubirea bucuria (fericirea) pricinuitoare de astfel de întreruperi? Se pare că liniștea este ascunsă în clipele dintre sunete; caut să ascult aceste momente (prețioase!) pentru a-mi face loc în suflet netulburării.

Preumblări pe malul Târnavei. Omul este unica ființă de pe planetă care profanează și otrăvește Pământul. În Natură orice plantă îmi este pildă vie a ceea ce înseamnă acceptarea și abandonarea în „brațele lui Acum"; tot încerc să învăț de la ele, dar…

Tot încerc a mă ancora în Prezent, în clipa de față – în *Acum*; nici vorbă să pot! Acum, acum, acum… momentele, clipele îmi alunecă printre degete; abandonez.

Multe poveri s-ar putea risipi din viața mea dacă aș avea (aș putea?) accepta ceea ce Este.

Pe data de 29 iulie, a.c., va avea loc întâlnirea de 50 de ani de la absolvirea școlii tehnice. Ca de obicei, nu am să particip nici la această revedere, în felul acesta cruțându-mă de o mare dezamăgire; căci orice revedere, după atâția amari de ani, nu poate fi, din punctul meu de vedere, decât sursa unor reale și mari dezamăgiri. Așadar, prefer regretul de a nu-mi revedea foștii colegi de clasă în locul decepției reîntâlnirii.

Turism. Problema parcărilor ne creează incomodități; din această pricină se iscă discuții, enervări, ca în seara asta, chiar în miez de noapte.

22 iul. 2021, joi: Vara toată, două mașini de spălat și una de uscat rufe robotesc încontinuu, desigur mai puțin noaptea. I. printre ele, apoi

prin camere, uneori ajutată fiind de mine și de nepoate, precum și de mama acestora. Încet, dar sigur, ieșim și din cuptor, mai fiind încă o lună plină din acest an turistic.

Citesc un volum de poezii și aforisme de Gottfried Benn (Melancolii). Aforismele se constituie din texte („cioburi”) extrase din context, fără nicio savoare, de multe ori chiar fără nici un tâlc: o îngrămădire de texte, doar așa, ca să fie.

Jurnaliștii: „limbricii intelectului”.

… Păi, dacă totul nu e tragic, atunci cum e?!

23 iul. 2021, vineri: Să fii bolnav de atâta trecut, înseamnă să ai cupa vieții plină de apus.

Portiere trântite, în curte, huruitul mașinilor de spălat – în casă: iată-mi vara toată!

Jurnalele mele reprezintă, în fond, setea mea dramatică de comunicare.

24 iul. 2021, sâmbătă: Să ai nervii zdruncinații, de una, de alta, de viață; de această viață abruptă și plină de meandre, în care om și vremuri supuși sunt mereu teribilelor schimbări.

Omul: fragil și mereu descoperit în fața ambianței atât de mult ostile; confruntat, dacă se întâmplă să aibă zile, cu bătrânețea stingheră și dezolantă – pe scurt: viața, o floare rece, o floare amară. Care ar fi, în definitiv, reperele de nădejde care să confere totuși un sens existenței efemere a omului? Care?... În lumea aceasta triumfă viața ori doar moartea mereu?

Dacă pentru unii pribegiile prin marile orașe reușesc a le despovăra sufletul, mie unuia mi-l obosesc, neliniștindu-l.

O năzuință a lui Cioran: să se realizeze în eșec, să exceleze pe acest tărâm. Tot „vâslind” către această țintă, iată că a atins polul opus, adică: succesul; este adevărat, post-mortem.

… Și uite-așa, de o viață întreagă sunt victima propriului meu temperament.

Care e o fi omul care înțelege, cu adevărat și în chip sincer, rostul acestui periplu al nostru, al omenirii, în această viață încâlcită și anevoioasă? Tind să cred că totul este nimicnicie.

Amăgirile de genul: – Hai să plecăm undeva în vacanță! mie unuia mi se pare prisoselnică. În fond, nimic nu se rezolvă plecând, fugind, doar că, poate, timpul trece altfel: mai repede, mai puțin monoton, mai puțin apăsător. În cazul meu, schimbarea locului nu rezolvă nimic, ba din contră: îmi aduce un spor de stres tot căutând zadarnic o himeră.

25 iul. 2021, duminică: Patima este doar un izvor părelnic prin care omul încearcă să-și amăgească setea de cele ale existenței; viața m-a convins de asta de atâtea ori. În pofida acestui fapt, jocul cu această iluzie (patima) se pare că cel mai adesea devine irezistibilă pentru om.

Dacă pe lumea aceasta toate sunt trecătoare, atunci ce să mai vorbim de viața bietului om.

În amurg, pe Valea Sebeș: mirifice întâlniri cu flori de câmp.

26 iul. 2021, luni: Viața devine tot mai complicată, în contextul vremurilor și a vârstei.

Bizar: atunci când scriu, aș citi, iar când citesc, aș scrie; acum, vara: mai mult citesc, toropit de căldură și în vârtejul activității turistice.

27 iul. 2021, marți: Îmi pierd oglinzile retrovizoare ale mașinii, iar eu nici măcar această derizorie defecțiune a mașinii nu o pot remedia; așa că și pentru un astfel de mic neajuns, trebuie să apelez la un mecanic!

28 iul. 2021, miercuri: Evadări în interior: în toate diminețile, până dincolo de ora 13; apoi, mai către seară, descind pentru o oră-două în sânul Naturii, până în amurg sau chiar până la întunecare. Mai apoi, ajuns acasă, îndeobște mă refugiez în online ori transcriu aceste consemnări din caiete.

Pe net, îmi place să vizionez serialul *Allo, allo*…, producție englezească; îl revăd pentru a treia oară! Îmi place acest serial pentru că episoadele sunt scurte, subiectele acestora – umoristice, bine ticluite, iar

interpretarea este făcută cu pasiune și mult profesionalism. Nu în ultimul rând, sincronizarea filmului este realizată excelent de actori maghiari pricepuți.

29 iul. 2021, joi: Obișnuința de a scrie cu creionul având mină moale (0,5/2B), cu vârful înfundându-se blând, mângâietor, în fila de caiet proaspătă – mi-a devenit plăcere, cu atât mai mult cu cât repetatele-mi corijări în text îmi sunt mult mai lesnicioase utilizând radiera.

Azi, la ora la care efectuez aceste consemnări, trebuia să fiu la întâlnirea de 50 de ani cu colegii de la școala tehnică.

Ies arareori din cochilia mea, până și aceste puține ieșiri părându-mi-se a fi prea multe, fiindu-mi obositoare și incomode. Aceasta este pricina principală pentru care am optat și de data aceasta a nu mă prezenta. Dar mai e și faptul că nu vreau să mă aleg cu o cruntă dezamăgire!

Verile, toate, zac izolat în cărți plăcute, unele chiar ocrotitoare, precum și în dialoguri telefonice, multe inutile, cu turiștii care își caută loc de cazare.

Pentru lectură și scris este nevoie de o stare de entuziasm, stare care mie îmi lipsește cel mai adesea, ea izvorând tocmai din aceste îndeletniciri. Dar, forțând ritmul, până la urmă intru în meandrele scris-cititului.

30 iul. 2021, vineri: Neavând încotro, toată vara îmi este dat să-mi toc nervii între urletul sfredelitor de creier al unei mașini de rindeluit, motocositorul vecinului și duruitul mașinii de spălat din baia mea. Epuizant!

Să stai în fața unui monitor și să scrii, să tot scrii fără să știi pentru cine, nici de ce – doar așa, ca să încerci a-ți alunga gândurile copleșitoare, căutând să nu o iei razna, ajungând să vorbești de unul singur.

Pofta și plăcerea de a scrie, doar ele sunt singurele răsplăți pentru scrisul meu.

31 iul. 2021, sâmbătă: Dezgustat de om, mai cu seamă de mine. De ce? Fiindcă e o creatură șubredă și respingătoare. Cu toate acestea, să vezi Doamne, câte aere!...

În dimineața aceasta tace mașina de rindeluit, în schimb urlă insuportabil o motocositoare undeva la un vecin. Lângă mine, în baie: huruie, zdrăngăne, molfăie, bombăne necontenit mașina de spălat. Afurisite drăcovenii mecanice, născătoare de zgomote măcinătoare de nervi, însă atât de folositoare omului.

1 aug. 2021, duminică: De mai bine de un an de zile nu mai deschid televizorul înainte de amiază. Foarte rar se întâmplă să-l pornesc după-amiaza; în schimb, seara nu ezit să mă uit: o jumătate de oră, poate o oră, înainte să adorm, recunosc că acesta este momentul cel mai nepotrivit, deoarece acum ar trebui să mă debarasez de toate cele, iar eu tocmai acum mă îmbib cu tot soiul de mizerii și otrăvuri vărsate deliberat în mințile și în sufletele noastre. Desigur, soluția ar fi să nu-l mai deschid deloc; căci a-l deschide înseamnă timp pierdut și nefast. U.E.: „ăștia” vor să ne transforme într-o masă amorfă, în marionetele lor. Inițial s-a crezut că devenind o parte a lor, vom deveni „specifici” și de neînlocuit. Ei bine, nici asta n-a fost să fie!

Omul, viața lui: suferința însăși.

Jurnalul meu: colacul meu de salvare.

Constat, nu fără niscaiva regrete, că îmbătrânit fiind bine, farmecul vieții pentru mine devine tot mai inaccesibil. Ce îmi mai rămâne? Este simplu de intuit; mai greu de numit însă.

Omul: această ființă atât de imperfectă, nu are cum să producă creații perfecte. De multe ori mi se reproșează că scrierile mele sunt ale unui om trist, nemulțumit, nefericit chiar; păi, oameni buni, dacă aș fi fericit voi credeți că aș mai scrie?!

Ca să poți fi fericit, indubitabil trebuie să ai vocația fericirii. Nici când scriu nu mă caută nici măcar o boare de fericire: simt doar o stare de bine, îndeletnicirea aceasta rupându-mă de unele obsesii ale mele – și asta nu-i puțin lucru!

Dar, oare de ce ar trebui ca tocmai eu să fiu fericitul fericit?

Zimții minții mele nu-s tociți, dar încep să dea semne vădite de uzură. A mă îngrijora, pentru această pricină, ce rost ar mai putea avea?

2 aug. 2021, luni: La ora 4:15, mă înființez la autogară pentru așteptarea cursei de Chișinău; cu acest autocar urmează să sosească un cuplu de basarabeni programați a se caza la noi. Autocarul întârzie aproape două ore, timp în care stau în mașină și ascult *Imitatio Christi*, carte-audio. În sfârșit, sosește autocarul aducându-mi turiștii așteptați; aceștia îmi spun că au întâmpinat probleme la vamă, toți pasagerii, nu numai ei, din cauza unor formalități vamale derizorii. Ajuns acasă cu turiștii, la ora 7:20, încerc să mă odihnesc.

3 aug. 2021, marți: Zile caniculare. Lecturi cu picoteli, dialoguri cu turiști în căutare de locuri de cazare; dereticări prin curte și în livadă. Apoi, în amurg, scurte plimbări în natura din preajmă.

4 aug. 2021, miercuri: Ro-alert nu avertizează, ci terorizează: cu câteva minute în urmă două turiste, cazate la noi, s-au reîntors din a lor plimbare de frica prezenței urșilor, semnalați printre lacuri, anunțul fiind primit prin SMS. Ce vremuri!

Defecțiuni la băi: chiuvete, robinete, îmbinări de țevi, siliconări. Încerc remedierea, mai mult la nimereală, negăsind adevărata cauză a unor scurgeri de apă, improvizez; deocamdată ține.

Revenit în camera mea, ascult în continuare huruitul mașinii de spălat gata-gata să decoleze! Și să nu uit: peste toate, urletul rindelei electrice de la vecin. E deja a treia lună de când un neisprăvit continuă o lucrare care nu se mai termină. De multe ori îmi vine să mă reped la el, să urlu și să-l iau de gât. Este insuportabil! Trei luni să-ți sfredelească creierii cu scula aceea drăcească; e prea mult.

Din lecturi: „A fi european nu înseamnă a te face una cu Europa, ci să devii partea ei componentă *specifică și de neînlocuit*.” Da, așa ar fi corect.

Biet om: nu ești și nu poți fi altceva decât însăși suferința. Tentațiile vieții îmi devin tot mai inaccesibile; or această realitate este greu de suportat: să exiști legat de mâini și de picioare.

5 aug. 2021, joi: Fiara numită A. născocește, peste ani și ani te miri ce restanțe de plătit, la care mai adaugă – culmea! – și penalități de întârziere, după care ți le trântește cu naturalețe peste obraz, ca și cum ar fi greșeala ta și nu a lor, a paraziților.

Bătrânețea – o altă ticăloșie a vieții! (ca și cum A. nu ar fi de ajuns.)

Undeva prin preajmă, la un alt vecin decât cel cu rindeaua, se aspiră și în curte, nu numai în odăi. E prea de tot! Mătura e prea obositoare se pare. Și de ar fi numai mătura.

Ieșirea mea de azi în Natură a fost doar de câteva minute. Iscându-se furtuna, m-am reîntors rapid acasă. Ce mai vijelii în ultima vreme!

6 aug. 2021, vineri: Zilele, săptămânile, lunile – cad toate „secerate" de impasibilul Timp așa cum se culcă ierburile sub tăișul implacabilei coase a cosașului de pe imaș.

Îmbătrânind nu ai cum să scapi de boli, deci de suferințe; starea aceasta de senectute este, poate, o meritată pedeapsă pentru suflet, dar mai cu seamă pentru trup și minte, o etapă a vieții în care totul se deteriorează în mod iremediabil.

Citesc sumedenii de texte tipărite de pe net. Ceea ce mă disperă este că de multe ori cei care le scriu nu se deranjează să utilizeze semnele diacritice, cu toate că textele sunt cu pretenții literare, scrise fiind, în bună parte, chiar de literați.

Lecturi în pat cu picoteli întrerupte de apeluri telefonice ori de bâzâitul SMS-urilor.

Bătrânețea: te scofâlcește, te-ncrețește, te smochinește. Ce poate fi frumos ori măcar acceptabil în această metamorfozare?!

Scriu și citesc, în fiecare dimineață, ca să uit că mor – încet dar sigur: în fiecare clipă…

7 aug. 2021, sâmbătă: Bine era dacă în viața asta puteam să fiu – să devin! – un optimist. Însă cu vădite predispoziții, din copilărie încă, spre pesimism, așa mi-a fost dat să hălăduiesc, viața-mi toată, pe cărările întortocheate ale existenței: cu povara aceasta în minte și în suflet.

Vești neliniștitoare de la Andreea: având probleme dentare nu le poate rezolva (trata), deoarece tarifele sunt inaccesibile; în această situație fiind, rămâne ca unică soluție să zboară acasă (11 000 km!) pentru a se trata aici. Ce mârșăvie, ce lume, ce vremuri, ce oameni!

8 aug. 2021, duminică: Atâta suferință, fără vină (!), a omului pe acest pământ; în fond, doar suferințe pe toată durata vieții, căci așa-zisele: bucurii, fericiri – amăgiri sunt toate, menite doar să-ți continui parcursul pe această inevitabilă cale a Golgotei.

Convorbiri telefonice cu fosta-mi colegă de liceu: E.D. Aceasta necăjită fiind foarte din cauza a tot soiul de beteșuguri, de care se plânge cu fiecare prilej; îmi tot spune să organizăm o întâlnire cu foștii colegi de clasă care mai sunt în viață. Ideea nu îmi surâde, eu nefiind curios nici de bolile, nici de chipurile îmbătrânite ale foștilor mei colegi, nici de nepoții lor ori de casele pe care le-au încropit. E. îmi reproșează că i se pare că am rămas tot singuratic și posac precum eram și pe vremuri. Îi confirm supoziția: da, am rămas un tip reținut, mereu închistat, ba chiar și timid, uneori, în pofida aparențelor.

9 aug. 2021, luni: Firea mea atât de predispusă la traiul izolat, departe de zarva lumii, singuratic și ursuz, în loc să diminueze, ea dimpotrivă s-a accentuat odată cu înaintarea în vârstă.

Însă tot ce mi se întâmplă este contrar acestei metamorfoze care ar fi fost de dorit. Neîntâmplându-se schimbarea, starea mea de disconfort psihic și de nemulțumire se tot accentuează.

10 aug. 2021, marți: Tristeți și, ce-i mai rău, adeseori și mult venin. Blestem?

Bolnăvicios de sensibil de când mă știu, simt acum, la septuagenara-mi vârstă, o stare de epuizare fizică și nervoasă.

Să ai o tainică dramă interioară: și am!

Fie și așa măcar, scriind, încerc să dovedesc (cui?) că exist. Mai mult ori mai puțin, scriu pentru a-mi exercita inteligența și stilul; dar, mai cu seamă, pentru a-mi despovăra sufletul.

Acest zadarnic zbucium care este viața.

Dialog telefonic cu A.P., în toiul serii, taman despre deșertăciunea acestei vieți și despre moarte. Văleu, ce ofensată se simte că, vezi Doamne, catadicsesc să-i vorbesc despre Moarte, tocmai acum, seara, când se anesteziază cu seriale turcești pentru a avea un somn mai bun! Pardon!

11 aug. 2021, miercuri: Zile toride, fapt care până la apusul soarelui ne asigură liniște în casă.

Plimbările mi le fac doar seara, acestea fiind scurte, nu prea departe de casă. Oriunde te îndrepți dai de puhoaie de oameni; aceasta este vara sovăteană.

Dialog telefonic, din nou, cu E.D., fostă colegă de liceu. Fiecare a treia vorbă a ei se referă la boală, la singurătate, la poverile bătrâneții. Îi sugerez să mai ignore aceste apăsătoare realități, chiar dacă simptomele sunt neliniștitoare, să încerce să iasă din această mlaștină a disperării.

12 aug. 2021, joi: Moartea ca trecere de la o viață într-o altă viață, deoarece moartea fizică este calea spre viața veșnică. De aceea, creștinul este îndemnat să dorească moartea cu bucurie, ca pe o nouă naștere.

Tinerețea și plăcerile sunt deșarte.(Ecl. 11:10); așa cum deșarte sunt toate…

13 aug. 2021, vineri: Prin aceste consemnări zilnice reușesc să mă apropii de cuvintele limbii române, de care altfel nu am putința de a mă bucura decât doar prin actul lecturii. Așa, prin scriere, le pot conferi un rost: acela de a-mi fi purtătoare ale gândurilor, prin *scoaterea* din mine a sumedeniilor de slove purtătoare de idei, acumulate în bună parte prin lecturi sistematice de-a lungul deceniilor.

Amintirea anilor copilăriei mele: acei ani rămași atât de departe; amintirea lor mă doare.

– Furiile mele, adeseori sunt disperate.

Omul – biată ființă iute trecătoare – are tot timpul inevitabilul sfârșit în preajmă, tratându-l însă mereu ca pe o absență!

14 aug. 2021, sâmbătă: Puterea de a îndura suferințele este un har dumnezeiesc; ei bine, eu nici pe acesta nu-l am deloc.

Până la 60 de ani – jarul din trup, după aceea: scrum, cenușă.

Sensul vieții: suferință; sensul suferinței: purificarea; dar sensul purificării?!

Încerc – de 71 de ani –să evadez din propriile-mi tristeți; încerc…

De o bună vreme veniră și bolile, claie peste grămadă, să-mi pipăreze calicia.

Oare tot ce scriu în aceste caiete, cuvintele mele, reușesc măcar să sugereze adevărata-mi stare sfetească? Doamne, deși nu prea am darul rugăciunii, un dram de certitudine, un strop de consolare, dimpreună cu o sănătate corespunzătoare vârstei pe care o am – acestea sunt tot ce îți cer.

Pe o căldură toropitoare am să merg, azi, la Sângeorgiu de Pădure; aș fi vrut ieri să plec, însă niscaiva reparații la uși mi-au mâncat timpul; și nervii. Până la urmă, după cinci ore de alergături și cheltuieli, remediem defecțiunile împreună cu un tâmplar.

După-amiază, pe o dogoare de 38 de grade, merg să petrec câteva ore la Sângeorgiu. După ce trec pe la cimitir, cobor pe malul Târnavei. Biata Târnavă, ce ai putut ajunge! Este precum un șanț mai lat cu o apă mereu tulbure, dubioasă, abia curgând, din cauza dejecțiilor care se varsă în ea, precum și debitului mult diminuat, ca urmare a captării unor afluenții la barajul Bezid.

Continuându-mi drumul pe malul drept al râului, ca și anul trecut, nici în acest an nu reușesc să trec de bălăriile atotcopleșitoare, crescute la doi-trei metri înălțime, alcătuind un hățiș de netrecut. Prin urmare, mă simt nevoit să mă întorc la mașină profund dezamăgit. De aici, de pe malul apei, contemplu cu tristețe, dealul copilăriei mele rămasă undeva în negura vremii. Pe tot cuprinsul versantului, nu tu vie, nici pomi fructiferi, doar buruieni, hățișuri de păducel, porumbar, măceș și lemn câinesc. Dezolant!

Mă întorc acasă, la Sovata, cu un gust amar, profund decepționat.

15 aug. 2021, duminică: În chip inevitabil viața înseamnă o perpetuă suferință de felurite intensități; urmează, apoi, același final tragic pentru fiecare.

Vizită a surorii mele, dimpreună cu soțul ei. Discuții pestrițe în umbra foișorului. Concluzie: suntem bătrâni!

16 aug. 2021, luni: Mă scufund în cărți pentru a nu gândi la problemele mele. Pentru mine o carte care îmi place constituie, poate, cea mai bună modalitate de a-mi alunga norii din suflet; pe primul loc rămâne totuși Natura.

Conștiința nimicniciei, nu ura de sine înseamnă să fii smerit.

Activitatea noastră de cazare a turiștilor, pentru I. înseamnă trudă, muncă fizică, iar pentru mine uzură nervoasă – pentru ambii fiind o îndeletnicire deja necesară: fizic și ca aport financiar care ne asigură, an de an, un anume confort financiar pentru un an de zile.

Citind, îmi disloc propriile mele gânduri cu ale altora, dar și pentru a-mi crea iluzia unei ocupații „serioase și profunde".

Cineva, drag mie, afirma: „ Aș da toți poeții pentru Emily Dickinson". Ei bine, am făcut tot posibilul ca să obțin volumul ei de poezii, în traducerea Veronicăi Porumbacu. O fi traducătoarea de vină ori poate incapacitatea mea de a vibra la niște subtilități lirice absconse, nu știu: cert lucru e că din întreg volumul de poeme nu am reușit să *smulg* cine știe ce esențe care să mă facă să vibrez la frumosul liric al poetei.

Lumea de azi este copleșită de jalnice urâțenii morale și de jaf; omul obișnuit este tot mai umilit de aceste vremuri anevoioase.

Diminețile mele sunt învăluite în lecturi – în fapt, relecturi; e și pasiune multă pentru această preocupare, dar pentru mine această îndeletnicire este pe primul loc, *pour passe-tempe*, în loc de a privi infectele programe tv ori de a bâjbâi pe net.

Seara. Din nou în pepiniera părăsită; aici culeg un mare mănunchi de mentă sălbatică (creață) și un altul de cimbrișor. Acasă, le atârn de mânerul ușilor bibliotecii, alături de buchete deja uscate de: sunătoare, săpunariță, lavandă și sovârv. Acum, în dormitor nu mai miroase a usturoi, ci a poiană proaspăt cosită!

17 aug. 2021, marți: Lecturi de pe foi volante, imprimate cu scrieri de pe net. După ce mă satur de ele, încep să recitesc sublinieri din cărți deja citite. Și, uite-așa, aproape pe neobservate, alunecăm încet-încet spre toamnă.

Situație tulbure în Afganistan; agitație internațională, locuitorii tineri ai acestei țării pornind în băjenie. Caut în dicționar sensul noțiunii de *taliban*; iată-l: „persoană foarte conservatoare, cu principii rigide și învechite. ”

„Vine Moartea cu lasoul și ne-nhață libidoul” (un poet…)

Noaptea – ploaie cu tunete adânci și prelungi, însoțite de fulgere luminând scurt ferestrele întunecate. Natura răsuflă ușurată.

18 aug. 2021, miercuri: De dimineață la cumpărături; nimeni nu mai produce nimic în gospodărie, hoardele, de turiști și localnici, se îmbulzesc asupra rafturilor, asupra tejghelelor piețarilor

... În tot acest timp, pe șoselele înguste, supraîncărcate de tot soiul de semne și semnale de circulație, la care se mai adaugă și puzderii de reclame – pe aceste căi de circulație, seculare în fond, doar că de la o vreme li s-a aplicat un covor asfaltic subțire, pe ele, așadar, curg fără încetare cohorte de mașini fel și fel; fiecare fuge în felul lui, unii pe jos, alții motorizați, de propriile-i obsesii. A conduce o mașină pe aceste drumuri, mai cu seamă vara, devine o pedeapsă.

E.B. – poetul mereu încruntat și morocănos, dar ai cărui ochi căutau necontenit „joaca” Așa îl caracteriza unul dintre confrații lui.

„Morulă, blastulă, gastrulă”: stadii de dezvoltare ale fiecăruia dintre noi; mai apoi, la final: … ghebos, șchiop și slut; apoi lut!

Secolul XXI: cât de mult prost-gust oriunde te uiți!

Ce înțeleg eu prin *oameni deosebiți*? În această categorie îi includ pe cei cu spiritele delicate și pe cei cu sufletul pătimaș.

19 aug. 2021, joi: Ar fi fost, oare, omul cu adevărat fericit dacă nu și-ar fi dorit *cunoașterea* și *puterea*? Era de preferat, oricum, să nu se lase ispitit.

20 aug. 2021, vineri: Dimineți și seri răcoroase (12 grade Celsius). În schimb, zilele sunt senine și călduroase.

Înainte de amiază turiștii întârzie ieșirea din camere; din această pricină, zgomotele de sus – stăm la parter – sunt abia suportabile, fiind și câțiva copii în două camere. Într-un târziu, după ora 11, se instaurează liniștea mult dorită; nu și cea din interiorul meu, din păcate.

De ani buni, aproximativ 15, aducem apă de băut de la un izvor din Bucin. Ne-am obișnuit cu această apă, cu toate că și cea de la rețea provine tot de la un izvor, numai că trece printr-o stație de filtrare, deci i se aplică și un minim tratament. Acum, la izvoare trebuie să stai la cozi, lumea fiind motorizată se vine cu saci de flacoane. Încep să nu mai am răbdare: lume multă, distanță mare, la care se mai adaugă inconvenientul că nu mai pot căra greutăți – așa încât, cred că voi renunța la a mai aduce apă de la izvoare.

21 aug. 2021, sâmbătă: Fiindcă locuim lângă pădure, livada noastră constituie un punct de atracție pentru jivine, în special urși și mistreți. Împotriva urșilor, de câțiva ani ne apărăm cu *paznicul electric*. Mai nou au început să năvălească purceii de mistreți vârându-se pe sub firul electric. Acum îmi pare sincer rău că mi-am înființat livada, aceasta încă de la început dându-mi de furcă prin ivirea bolilor și a dăunătorilor contra cărora nu mai pridideam să lupt. În fine, acum când încep să rodească, vin „recoltatorii” ușurându-ne de poame.

22 aug. 2021, duminică: Un poet – ușor teleleu – dar simpatic, spiritual și foarte decoltat în exprimare, chestionat fiind ce l-ar întreba pe Eminescu dacă s-ar întâlni cu el, cel întrebat răspunse: — Ce mai face Veronica? Prin urmare, totul redus la derizoriu, lipsit de poezie!

Vara toată așteptăm să vină turiști, apoi, cu și mai mare ardoare, să plece; și, uite-așa împingem orele, zilele, săptămânile, lunile înainte, încet-încet până ne trezim în miez de toamnă, moment în care cade cortina peste miniafacerea noastră; începe, apoi, hibernarea, coborârea în sine.

Cu ani în urmă am ales, împreună cu I., să montăm clanțe arătoase (!), stilizate: chinezării. Făcăturile naibii au început să se rupă, de parcă

ar fi din lemne putrede. Acum, caută clanțe, apoi găsește meseriaș ca să le monteze…

23 aug. 2021, luni: Această zi a fost odată, până nu demult, o zi de mare sărbătoare a nației române; începând din ’90 a devenit, iată, o zi comună. Și să mai crezi în istorie! Nimic nu este sigur, nimic nu este stabil: nici măcar Istoria.

Eu: sub povara anilor trupul meu devine tot mai sâcâitor, de multe ori chiar insuportabil.

Libertatea totală nu îi este benefică omului – ajung la această concluzie comparând perioada de dinainte de ’89 cu cea de după. Pe făgașul libertății se află un punct care odată depășit, atrage după sine dezastrul. Exemplu: libera circulație în lume a omului, cu posibilitatea stabilirii acestuia acolo unde îi poftește inimioara.

Dorul meu permanent de vegetal, de Natură, de pâraiele cu apele zglobii, de codrii cu ale lui animale, dornice și ele, ca și mine, de liniște, de păsări, de flori și fluturi, de soare și de vânt.

Civilizația înseamnă pentru mine urcarea pe creastă pentru ca, mai apoi, inevitabil, de aici să trebuiască, neavând altă alternativă, să te prăbușești în hău.

Tot ce a fost bun în mine s-a pierdut pe drum; a rămas doar zgura, ura…

Bolile care *m-au făcut*, preluând o afirmație a cuiva: fără de ele aș fi un altul, total diferit de ceea ce sunt acum.

De doi ani (2020 – 2021) am expus în holul casei circa 40 de cărți, de felurite genuri, afișând deasupra lor următorul înscris: *Cărți oferite în dar!* În răstimpul anterior pomenit numărul acestora s-a redus cu… patru! Abia trei au fost luate de turiști, iar a patra a ajuns să servească aprinderii focului la grătar! Așa a înțeles un turist că îi poate servi cartea în anul 2021: să aprindă cu ea focul pentru mititei!

Așadar, nici chiar gratis nu se mai dorește cartea, aici am putut ajunge: să aprinzi focul cu ea pentru a te ghiftui!

24 aug. 2021, marți: Afluența turiștilor în Sovata începe să fie deja în declin. Sunt preconizate niscaiva ploi, poate și faptul acesta este una din cauze. Oricum, cert este că sezonul turistic este pe terminate.

„Când citești, lumea devine aproape suportabilă.”, afirmă un filozof – zice bine. Citind, evadez dintr-o lume, din strânsorile ei, intrând într-o altă lume (viziune), făcându-mi astfel realitatea mea cotidiană mai lesne de tolerat. Cărțile pe care le citesc mă ajută să mă înțeleg pe mine însumi, dar și pe alții – totodată contribuind la o mai limpede și completă exprimare a trăirilor.

25 aug. 2021, miercuri: Clipe de liniște exterioară; le savurez atent, ascultând doar țiuitul urechilor, precum și forfota gândurilor mele fără de astâmpăr. Vara e pe sfârșite; vremea e îmbufnată, e frig și gata-gata să plouă.

Citesc despre plânsul la bătrâni. Se presupune că *aburii inimii* care urcă din cavitatea inimii, îndreptându-se spre globii oculari, se ating de răceala interiorului anatomic, astfel prefăcându-se în lacrimi. De aceea, bătrânii, precum și neajutorații, se întâmplă să plângă mai mult și mai des. Copiii plâng, zice-se, dintr-o pricină diferită.

Sănătate sau bună dispoziție? Evident, ideal este să le ai pe amândouă în cantități egale!

Să fug, cât pot de tare, de tristețe; dar pot eu oare să mă debarasez de acest uriaș blestem?

26 aug. 2021, joi: Oare melancolicii din această viață avea-vor parte de recompensă (fericire) măcar în lumea de dincolo?

Totul în viața asta este incert; rămâne doar prezentul, căci orice speranță în viitor rămâne o imensă naivitate. Aici, în prezent, se află totul: toate belele, laolaltă cu stropi de bine, de bucurii amăgitoare. Așadar, așa-zisa fericire se află aici și acum, nicidecum în viitor, cu atât mai puțin în trecut! O soluție la îndemână pentru a te mai și bucura de această viață ar fi: să-ți trăiești viața fără a-i mai căuta sensul: să renunți și la întrebare, și la speranță („Nu spera și nu ai teamă!”), căci a te întreba înseamnă a-ți pune singur bețe în roate. Știu, dar nu sunt capabil să o aplic.

Împinsă de împrejurare, anume aceea de a trebui să vină acasă, în România, Andreea s-a vaccinat azi contra pandemiei. Are temeri, argumentate vag; încerc să o încurajez spunându-i să uite prejudecățile.

27 aug. 2021, vineri: Zile tot mai răcoroase. S-o fi terminat vara?!

Solicitările de cazare se răresc. Finalul de sezon este evident.

Experiență, de viață, spirit de observație și imaginație – trei calități pe care trebuie să le aibă cel care cutează să scrie. Eu unul zic că le am, laolaltă cu o abilitate lexicală.

„ Ci trăiește, chinuiește
Și de toate pătimește
Și ai să-auzi iarba cum crește."

Da: pe toate le fac…

Recitesc scrieri deja recitite! Sunt mirat că în cinci ani de la ultima lectură, deja reacționez altfel la aceleași cuvinte, dovadă clară a faptului că eul meu este într-o continuă schimbare, în răstimpuri scurte. În fond, nici nu poate fi vorba cu adevărat de recitire: eu cel care citesc acum, nemaifiind același cu cel de ieri.

Pasiunea mea pentru cărți m-a determinat să adun mii de cărți: peste 3500 de volume. Mă întreb oare ce se va întâmpla cu ele după ce voi *pleca*? Ar trebui să rezolv iute și această problemă, nelăsând-o în seama altora.

Observ cu mâhnire că citesc tot mai puțin; în schimb, recitesc tot mai mult. Afirm aceasta în virtutea unui aforism, al lui G.P., aforism întrutotul valabil și în cazul meu: recitesc cei care au îmbătrânit.

Vreme tomnatică. Turiștii sunt în derută: ei au venit la scaldă! Mă întreabă, nedumeriți, ce pot să facă pe o asemenea vreme? Le recomand salina, plimbări printre lacuri ori excursie cu mocănița. Ei și-ar dori altceva. Ei bine: n-am!

28 aug. 2021, sâmbătă: Tinerețea mea a derulat între profesie (silvicultură) și o viață în preajma libertinajului; acum, în toamna vieții, cum era și de așteptat, culeg roadele: nu prea dulci, nici prea aromate…

Zilnic, între ora opt și 13 mă aflu cufundat în plăcuta și comoda asceză a lecturii. Fără această preocupare (pasiune) m-aș simți – clar lucru – efectiv în derută. Neîndoielnic, citind mult, la un moment dat simți nevoia de a scrie; așa și eu. Deoarece doar lectura îmi poate „trezi" sufletul, punându-mi în „mișcare" simțurile, imaginația, precum două mâini atingând tandru clapele unui pian.

Lumea aceasta fără nici un haz, are rezervate pentru mine doar plăcerea cititului și a scrisului; apoi, refugiile în Natură. Da, cam atâta pot, atâta îmi permit – numai aceste bucurii încap în existența-mi cenușie.

Lecturile mele – biblioterapii? Cu certitudine, da.

Până și labirinturile au a o logică; dar logica acestei vieți care este?!

A citi, citire. Despre cărți și biblioteci. Din toată biblioteca mea îmi pare că la o atentă selecție am să rămân doar cu scrierile lui Cioran, implicit cu cele despre el – acestea din urmă selectate atent. Apoi, scrierile lui Tolstoi, cele diferite de romane, adică: jurnalul și eseurile. Mi-aș mai păstra o selecție riguroasă a cărților de haiku și despre haiku. După aceea, Biblia și Filocaliile, Imitarea lui Hristos și cele câteva scrieri patristice. Atât; celelalte cărți le voi vinde unui anticar; ori, poate, le voi dona la o școală ori la careva mănăstire.

„Iubirea se reduce la frecarea a două epiderme, la contracțiile unor mușchi și la niște grimase – apoi la eliminarea unor secreții." (Marc Aurelius)

Seara. Mi se cere de către un turist să pornesc centrala termică, fiind frig în camere. Prin urmare, de-acum și până în iunie anul viitor, cu intermitențe la începutul și la sfârșitul intervalului, vom plăti scump căldura din camere.

29 aug. 2021, duminică: Suport tot mai greu încercările vieții. Caut să mă amăgesc, cum pot și cu ce pot, constatând cu acest prilej puținătatea modalităților eficiente rămase; la drept vorbind și amăgirea mă obosește, uneori chiar până la epuizare.

De o laudă ești demn doar dacă o respingi. Întrucât pe mine nimeni nu mă laudă, nu am ce să refuz. Tac și merg înainte, mereu abătut și nedumerit.

Viața cu acest corp, în acest corp, nu poate fi, nici nu este, decât: anevoioasă, împovărată, adesea chiar apocaliptică.

Marea amăgire a existenței: viața sexuală; fără ea specia nu s-ar mai perpetua. Castitate, necastitate – cum ar fi oare mai bine? Oricum, anii rezolvă totul.

Adesea, în preumblările mele silvestre, stau pe margini de pâraie și mă minunez de modul impecabil în care șuierul apei se încadrează în peisaj. Ce minunăție relaxantă!

Ca autori (scriitori) Tolstoi îmi place, iar pe Cioran îl iubesc.

Nevoia de credință (Credință!) este imperioasă, aceasta fiind unicul izvor dătător de forță necesară mergerii înainte, până una-alta, către finiș.

Andreea ne comunică sosirea ei în țară – la Cluj – pe data de 27 septembrie; apoi, pe 29 septembrie, va sosi și acasă, după doi ani de absență.

30 aug. 2021, luni: Sexul și banii – cele două năluci care au distorsionat monstruos existența omului pe pământ.

Înaintăm cu spatele către *inevitabila prăpastie*, răpiți fiind în chip hipnotic de magia deșertăciunilor pe care le avem în fața ochilor.

Omenirea uită (ignoră?) că doar ceea ce dăruiește este al lui, ceea ce dobândește (agonisește) fiindu-i întrutotul străin. Aflat în această stare de confuzie, el agonisește în chip egoist, amăgit de cantitatea averilor, uitând că el, agonisitorul, este doar o umbră trecătoare aici, pe pământ, că multa-i dobândire este o capcană, în realitate aceste agonisiri fiindu-i o povară și nicidecum un colac de salvare în fața neantului care pe toți ne așteaptă, fără nicio excepție. Dobândirile, toate, sunt: păcătoase, urâte și rău mirositoare. Cu toate astea omul își sacrifică întreaga-i existență este preocupat, în chip unilateral, numai cu această activitate sleitoare și, în bună parte, prisoselnică.

Toți bogații sunt hoți! Da, fiindcă au furat ceea ce nu le este strict necesar, dobândind lucruri care în proporție covârșitoare le sunt de

prisos. Aceștia sunt marii hoți, nu cei care fură pentru a supraviețui. Adunarea, păstrarea și sporirea avuției – sunt cele mai obositoare și deșarte preocupări de pe pământ. Dacă am dobândit ceva ce îmi este peste strictul necesar, cu siguranță altcineva suferă de lipsa acelor bunuri, care i-ar fi vital necesare.

Nemuncind fizic, mintea îmi este mereu preocupată de ceea ce nu ar trebui, aceasta producându-mi un imens rău.

– De ce oare pieirea ni se pare groaznică? După șapte decenii de existență viața începe să devină tot mai anevoioasă. Șapte decenii. Mă întreb dacă printr-un nu știu ce miracol mi-aș putea bloca degradarea fizică, rămânând în halul în care mă aflu acum, continuând să trăiesc veșnic, ar fi cu putință de suportat existența? Dacă această variantă ar putea fi una mai puțin terifiantă decât mult hulita moarte?

Viața mea tinde să devină tot mai supărătoare, mie și altora, tot mai lipsită de consistență. Ce îmi mai rămâne de făcut decât să încerc să o trăiesc așa cum voi putea.

Soarta, necruțătoare, râde încontinuu de noi, în timp ce, omenirea toată dârdâie în fața Ei.

Sunt, de când mă știu, obsedat de limbaj; simt tot timpul o pasiune intensă față de cuvânt și de stil. Trăiesc o bucurie profundă și copleșitoare atunci când reușesc formulări care îmi oglindesc aievea o anume stare sufletească, un anumit gând.

Atâta timp cât cartea și scrisul mă interesează, consider că încă mai am un rost în viața aceasta. Citind oare evit viața? Eu unul cred și simt, că cel mai adesea, da; în fond asta și vreau.

31 aug. 2021, marți: Multe vicii sunt în lumea asta, iar omul stă în fruntea celor mai vicioase ființe de pe pământ.

Clar lucru: precum omul provine din om, tot așa și cărțile provin din cărți.

Dacă nu un eseu, măcar câteva poeme va trebui încă să mai scriu despre: păduri, stânci și izvoare – căci ele mi-au fost alături o viață întreagă: la bine și la rău.

1 sept. 2021, miercuri: Ultimele zile de „zvârcoliri” ale turismului din acest an; vara se desparte de noi cu ploi și frunze ruginii acoperitoare (și) de atât de multe deșertăciuni omenești.

Inaderența mea la lume are, cu siguranță, germeni materni, cu toate că eu mă manifest altfel decât ea în anumite ipostaze specifice. Oricum, înaintând în vârstă mă recunosc în ea tot mai mult.

În curte, un turist, pe care îl credeam cât de cât normal, se pregătește de plecare; este ora 7:40, a stat la noi două nopți – acum își coboară catrafusele din cameră și le vâră în portbagaj. Cu fiecare „scobitoare” pe care o aduce din cameră pentru a o îndesa printre multele-i pachete și pachețele, trântește ușa portbagajului de răsună strada, iar noi, cei din casă, sărim în sus la fiecare bufnitură ca o salvă de tun; am numărat șase până acum, sper să nici nu mai fie altele, iar acest mic întreprinzător să plece cât mai repede în treaba lui.

Anxietățile mele sunt fără de sfârșit, acestea confundându-se cu însăși ființa mea, secătuind-o până la stâlcire. După toate durerile mele, pricinuite de te miri ce cauze reale sau închipuite, întotdeauna urmează stări persistente de înnegurare și răvășire.

Neagreând lumea, mă cufund în cuvinte: dorindu-le, căutându-le, iubindu-le, fraternizând cu ele; în fiecare din vocabule, ca în niște cuiburi, îmi așez frânturi de suflet spre a mi le ocroti și a le asigura integritatea și durabilitatea în fața vicisitudinilor vremii.

2 sept. 2021, joi: Orice ai face, la putere ajung, pretutindeni, oamenii cei mai vicioși, tupeiștii cei lipsiți de inteligență, dar nu și de viclenie, hoții puși pe jaf și pe pervertirea popoarelor. Aceștia oameni, în mâinile cărora se află viețile noastre, sunt cei mai păcătoși, cei mai imorali și cei mai mincinoși dintre toți: sunt „campionii!.”

Toată viața mea am „lucrat” la propria-mi modelare, cercetându-mi lăuntricul, cumpănind, cizelând. Am ajuns unde am ajuns: timpul s-a scurs, trupu-i șubrezit, iar sufletul este obosit.

3 sept. 2021, vineri: Idealul în viață: himera însăși. Oare care este omul care s-a apropiat cel mai mult de propriile-i năzuințe?

Vreme deosebit de sumbră: răcoroasă, tomnatică de-a binelea, cu ploi reci, intermitente. Două cupluri de turiști, cazați la noi, rătăciți prin Sovata, dau din colți în colț neștiind ce să facă, cum să-și omoare timpul; ar mai avea trei nopți de ședere…

4 sept. 2021, sâmbătă: Să fii trist, așa, doar pentru că exiști; acest mare păcat, care mă bântuie de multe decenii. Atunci când pricinile acestei stări nu sunt suficient de conturate, acest hrăpăreț viciu este în stare să se hrănească din el însuși: se autodevorează! Că mi se întâmplă această pacoste este sigur predestinare, dar și un imens ghinion.

… Afară urlă, de vreo câteva ore o motocositoare; nu mai pot să mă concentrez asupra a ceea ce citesc; cred că am să merg la Sângeorgiu – Bezid – Crișeni – Atid – Păuleni, un traseu pe care de multă vreme mi-am propus a-l parcurge, venindu-i, iată, abia acum prilejul potrivit: vremea-i senină, iar eu fiind mai descătușat de preocupările mele turistice, activitate care se cam încheie pe acest an.

5 sept. 2021, duminică: Cum nu sunt eu?! Ei bine, nu sunt nici blând, nici îndelung răbdător; și nici prea milos, deși sentimentul acesta din urmă în anumite împrejurări mai „pâlpâie" uneori.

De ceva vreme au apărut niscaiva chițcani în pivniță. Caut modalități de a scăpa de ei, prezența lor neliniștindu-ne.

6 sept. 2021, luni: Preconizări de scumpiri exorbitante la energie. Este insuportabil ce ni se întâmplă, ce ni se face. Cu toate acestea poporul român tace, conform principiului: – Mai rău să nu fie!

7 sept. 2021, marți: În fond, viața este jalnică și iute trecătoare. Singura contracarare a acestei realități incomode rămâne doar cumpătarea, puterea omului de a genera amăgiri, putere pe care eu unul nu o am!

A știi să te oprești la timp, în anumite împrejurări ale vieții este esențial. Eu nu mă laud că aș fi avut această înțelepciune în diverse împrejurări ale vieții mele. Consecința? Sunt eu în toată „splendoarea" imperfecțiunilor mele.

Abjecțiile vieții: fără număr…

A crede în ceva sau în Cineva, înseamnă a-l iubi; or iubirea nu este o calitate în care eu să pot excela. În schimb, pot fi foarte devotat: unei cauze, unei ființe, pot avea stări de entuziasm debordante.

– … Cum să mai poți avea pretenția de a fi sănătos la 71 de ani?! Nonsens!

Cu niciun instrument de scris expresia : scârța-scârța pe hârtie nu este mai audibilă decât cu creionul, unealta mea de scris preferată. Odinioară erau tocul, stiloul, scule care „sonorizau" actul scrierii în mod lesne de auzit; și mai înainte, era pana: o peniță prelungită, confecționată din pană – un sonorizator și mai acătării al scrisului.

Încă din tinerețea mea o mână nevăzută îmi tot trage palme în mod repetat; cu toate că știu pentru ce, iată că nici până azi nu sunt tocmai potolit.

Tratamentele alopatice: îmbolnăviri în alt mod.

Nu mă prea suport pe mine însumi, darmite să mai suport și această lume alandala!

Aparenta indiferență și muțenie a lumii vegetale, mă gândesc cu deosebire la arbori; dar nu-i chiar așa cum ni se pare la prima vedere.

Clipa, fragmentul (fărâma) de clipă, alunecos și foarte iute trecător, în chip irevocabil, în lumea trecutului mereu impalpabil.

Unii semeni ai mei se pot delecta când vor cu mai lungi ori mai scurte *cure de inconștiență*, adică de somn; eu unul, nici chiar noaptea nu pot să am parte de acest favor; dar deocamdată să nu mă plâng.

8 sept. 2021, miercuri: Nevoia de a mă mișca în sânul Naturii, necesitatea oboselii fizice ca modalitate de a-mi diminua năvala anumitor gânduri. Obișnuința de a mă preumbla zilnic prin codrii și prin poieni, pe maluri de ape – am căpătat-o încă din copilărie, perpetuată fiind, iată, până acum, la bătrânețe, până mai pot.

Ultimele *zvâcniri* turistice. A mai trecut un sezon – relativ bine, fără evenimente; firește, nu și fără stresul inerent.

… Singuratic cum sunt, *plecarea* mea fi-va regretată, poate, de două-trei persoane; poate nici de ele, însă, până la urmă, e atât de puțin important!

Convorbiri telefonice cu D.E. Aflu de la ea numai năpaste: morbidități. Ea însăși se află sub investigații severe, trecută fiind deja prin intervenții chirurgicale severe, fel și fel. Concluzie: mai *încet* cu D.E.!

Pământul – acest glob de glod, pe care au loc atâtea tragedii, locul în care ne este sortit a ne trăi viața, planetă pe care toți și toate se vor „dizolva" ca și când nimeni, nicicând nu ar fi fost vreodată.

Omul – ființa care în urma întrupării Fiului lui Dumnezeu se crede „buricul universului"; deși dacă ar fi cu adevărat modest și-ar da lesne seama de prea puțina-i importanță, apoi, cred, că și-ar mai diminua entuziasmul lui găunos.

Seara. Transcrieri pe computer din prezentul caiet. În miez de noapte – sunt primul care mă scol și ultimul care mă culc – sting luminile de-afară și pe cele interioare; încerc apoi să dorm și eu.

9 sept. 2021, joi: Cu o viziune a lucrurilor atât de neguroasă ca a mea, nu este lesne să răzbați în timp și în lume. Merg înainte apropiindu-mă de cel de-al 71-lea jalon al vieții mele.

Lucidităților mele – pârjolitoare de tot ce întâlnesc în cale…

Sângeorgiul, localitatea în care s-a produs ivirea mea în lumea aceasta, cândva atât de dragă mie, aici aflându-se tot ce era mai scump mie pe lumea asta: mama, tata, sora, bunici, vecini, prieteni, livezi, dealuri, păduri, Târnava. De câțiva ani tot caut ceea ce nu mai poate fi găsit; acum doar amintirile mai pot să-mi redea crâmpeie din ce a fost cândva. În localitatea aceasta, scumpă inimii mele, în prezent viețuiesc preponderent oameni care odinioară nu aveau voie să locuiască decât la periferia așezărilor: nu îi condamn, am cunoștințe, amici printre ei, dar parcă sunt pe cale de a ne copleși! Ei și bătrânii – ce peisaj dureros, nefiresc.

Bolile și nefericirile mele înnegurându-mi sufletul, uneori, cu o asemenea intensitate încât mă cutremur. În astfel de împrejurări caut soluții de ieșire din impas: în ce altceva decât în scris și în citit, precum și în Natură.

10 sept. 2021, vineri: Clar lucru, năzuința de progres este în mod inevitabil fatală omenirii. Privesc în urmă cu 50-60 de ani și constat că,

de fapt, omenirea nu a evoluat ci, incontestabil, a involuat în mod periculos, sinucigaș.

Firea mea, stările mele sufletești – umorile mele – sunt mai tot timpul sumbre. Consecințele? Se pot vedea lesne.

Omul și tristețea: o ființă și o stare definitiv legate, fără nicio șansă de separare adevărată și trainică.

De câțiva ani încoace am devenit spectatorul fidel al propriei mele ramoliri: nimic mai trist, nimic mai tragic.

– Un om nu îndeajuns de bolnav, nu are cum să-l înțeleagă pe un altul bolnav de-a binelea; ei vorbesc de nivele diferite și despre repere fundamental deosebite: la cel mai puțin bolnav mijesc raze de soare, la cel bolnav mai grav veșnic plouă și e înnorat. Cel doar puțin bolnav nu are cum să priceapă frigul care îi ucide trupul și sufletul celuilalt.

Tumultul necontenit al sufletului meu nu are cum să nu îmi cutremure trupul aducându-l, încet dar sigur, în pragul prăbușirii.

Absurdul vieții mele: toate nefericirile mele de-acum, își au obârșia din fericirile tinereții: materiale, sufletești, fizice.

Dacă Dumnezeu se află în mine, înseamnă că *totul* e în mine, ca atare nu am ce căuta în lumea exterioară, căci tot ce caut se află în mine.

Realitatea actuală sângeorzeană întinează toată copilăria mea, trimițând-o într-o zonă penibilă cu tot ce înseamnă oamenii și mediul de-acolo; adică: dealurile, pădurile, râul și câmpurile acum necultivate, năpădite de bălării de netrecut. Târnava a ajuns să aibă o albie cu ceva mai mare decât un șanț; în ea curge mereu, abia vizibil, de parcă ar fi o băltoacă, o apă neagră, infectă, îngroșată de mizerii fel și fel aici deversate. Jalnic peisaj!

Sovata. Umblu, mai bine de două ore, în căutarea unui tinichigiu-auto; am fost la patru ateliere, nici vorbă ca vreunul dintre meseriași să-mi poată primi mașina. Doar unul singur se îndură și îmi spune că, eventual, la finele lunii viitoare poate fi vorba a mă primi. Între timp rugina se lăfăie pe cele două aripi din față ale mașinii. E plină țara de hârburi, tinichigiii se bucură de mare căutare, de răsfăț chiar.

11 sept. 2021, sâmbătă: Glorie sau renume – câtă trudă zadarnică pentru o himeră.

– A suferi: cât de omenește sună! („Suferă și pătimește și-ai să auzi iarba cum crește…”)

După opinia unora, din patrupezi am devenit bipezi tocmai pentru a putea vedea mai bine înainte, nu doar în spațiu, ci și în timp. Dacă pentru corectarea vederii în spațiu putem avea dioptrii, pentru vederea în timp doar mintea cea buclucașă ne poate ajuta, desigur asumându-ne surprizele (riscurile) aferente.

Dacă nu aș avea un temperament exploziv, cred în multe împrejurări ale vieții m-aș manifesta în chip laș. Or așa cum sunt, mai întâi „explodez” și abia după aceea încep să cumpănesc, atunci când deja sunt pus în fața faptului împlinit – acela de a aprecia dimensiunea „dezastrului”.

De o bună vreme deja, viața a început să mă dea deoparte, probabil prea stându-i în cale, devenindu-i piedică în mersul ei înainte.

Nimicnicia faptelor, a vieții în general – mă disperă, dezarmându-mă iremediabil. Totuși, caut soluții, sfaturi, ieșiri din impas: în lecturi (paterice și scrieri filocalice), dar cel mai adesea, în scrieri diaristice.

Deoarece munca fizică mai grea îmi este cu neputință, evadarea în această activitate îmi este definitiv exclusă.

Timpul – necruțătorul – m-a *atins* în mod vădit, în așa hal încât mulți nu mă mai recunosc; mai cu seamă de când mi-am lăsat și barbă.

<u>12 sept. 2021, duminică:</u> Forfota ultimilor turiști pregătindu-se de plecare. Le trebuie o oră ca să-și care bagajele, acum în sens invers: din camere în mașină.

Tot scormonind în memorie, pe lângă multe mizerii dau și de luminișuri de mult apuse, însă irecuperabil căzute în neant. Și neputința de a le mai avea, de a fi în ele și cu ele, îmi induce o stare de melancolie vecină cu nefericirea.

Citesc despre Tolstoi. Schimbarea modului de trai, a mentalității, a concepției sale despre viață și proprietate, schimbare survenită la bătrânețe, prea târziu, – toate astea vor avea drept consecință un sfârșit al lui învăluit în tristețe și lehamite.

După plecarea turiștilor: deretic în curte, în fața porții; fiind atâția arbori și arbuști în ogradă și în preajmă, la început de toamnă, nu mai pot prididi cu măturatul. Mai apoi continui cu udatul temeinic al florilor și arbuștilor curții. După terminare, revin în cameră și îmi reiau lectura, de fapt relectura unor scrieri de care m-am atașat în decursul anilor.

Omul: cel mai mare nimicitor de mediu și eminent profanator de tot ceea ce e frumos și sfânt.

Ce mă mai poate vindeca de toate amarurile mele? Desigur, doar timpul atotlecuitor.

Stând și cumpănind pe-ndelete lucrurile, ajung tot mai frecvent la concluzia că absolut tot ce face omul este zadarnic. La ce bun atunci zdrobirea, toată alergătura, dacă în final toate-s deșarte? Îți vine să-ți pierzi mințile. Mă mistui în tăcere, dar în chip evident. O cale de ieșire din impas ar fi să accept *ireparabilul*, resemnarea. În sinea mea însă în permanență se dau lupte crâncene pentru te miri ce adevăruri și himere – toate secătuitoare de elan și echilibru sufletesc.

Fac rapid o trecere în revistă a suferințelor mele depășite. Acestea sunt neliniștitor de puține: și nici măcar totalmente și definitiv lăsate în urmă.

Am căutat, întotdeauna, să nu mă atașez de nimeni, măcar în felul acesta încercând să-mi diminuez suferințele. Ei bine, nu am reușit nici asta decât într-o infimă măsură.

13 sept. 2021, luni: Oare sufletul îmi zdruncină mintea ori mintea e cea care îmi tulbură sufletul? Aceasta este întrebarea.

Azi-mâine am 71 de ani. Încerc să-mi caut ținte. Speranțe majore nu mai cred să am; ori dacă totuși o fi vreuna, aceea e sigur una inconștientă.

„A buchisi”: a învăța ceva cu efort și cu migală; așa am învățat eu toată viața mea: cu mare trudă și foarte migălos. În final, am cules ce-am cules, apoi am rămas cu ce-am rămas.

Nimic să nu-mi mai trebuiască, nimic să nu-mi mai doresc: așa ar fi mai bine ori mai rău, oare?

Din când în când, în memoria mea ies la suprafață crâmpeie din satul meu natal cu imagini dintr-o copilărie de mult apusă, atât de îndepărtată deja încât pare ireală.

La piață. S-au scumpit toate – pornești de-acasă cu o sumă, conform cu prețurile vechi, apoi la mijlocul târguielii te pomenești că socoteala de-acasă…

Vremuri, ce vremuri! În schimb vremea este minunată.

Savurăm, I. și cu mine, liniștea de după sezonul estival. E o tăcere de-mi răsună urechile; mă scufund în lecturi, scris și, mai apoi, în splendorile Naturii pregătindu-se de parada culorilor.

14 sept. 2021, marți: Ar trebui să mă identific cu ceea ce îmi face bine, dar reușesc doar într-o mică parte. Asta pot – doar atât…

15 sept. 2021, miercuri: Notațiile mele cuprind preponderent idei și impresii, mai puține întâmplări. În definitiv, întâmplările mele, toate, au un iz amar și de profundă zădărnicie. Oricum ai lua-o: toată truda noastră nu-i pentru noi, ci pentru alții – mai mult sau mai puțin apropiați. Trebuia să mă abțin de la orice osteneli și să mă fi rezumat la atât cât era necesar supraviețuirii: era de-ajuns!

Un filozof antic recomanda *să întâmpinăm toate câte ni se întâmplă cu voie bună.* Ideea este senzațională, dar înfăptuirea-i mai mult decât anevoioasă.

Constatare: case mari – suflete mici; și viceversa.

16 sept. 2021, joi: Vremea-i încă bună, dar dă semne de nerăbdare dorind niscaiva schimbări; și tocmai acum câțiva turiști și-au anunțat venirea. De-or veni, sunt curios să-i văd cum își vor amăgi timpul.

Mersul actual al lumii nu ar trebui să mă mai afecteze; unica soluție ar fi doar aceea de a-mi îndrepta voia după mersul ei. Căci ce-i mai pot face eu lumii acesteia dacă până acum mai nimic nu am reușit a-i face?

Dumnezeule, ce mare lucru poate fi seninătatea și liniștea sufletească! Presupun doar, căci eu unul nicicând nu am băut din acest pahar.

Clar lucru: sunt un actoraș într-o piesă pe care nu am ales-o eu. Uneori mi se pare că piesa este o comedie, însă repede îmi schimb părerea și constat că de fapt este vorba de fapt de o dramă. De la o vreme, îmi pare că piesa este mai degrabă o tragedie, transformându-se, în final, într-o tragi-comedie. Dar mai bine tac și joc rolul măscăriciului mut.

– Omul confundă puterea cu forța banului, mai apoi banul îl confundă cu fericirea. Uriașă confuzie. Cred, după 71 de ani, că fericirea adevărată constă în: sănătate și libertate. Dacă libertatea ți-o poți dobândi, sănătatea rămâne un mare dar divin: un dar unic și suprem.

A te gândi la moarte, având-o mereu în fața ochilor, înseamnă că atunci când ți se va întâmpla nu o să cazi prea de sus: nu mai de sus de vârful ierbii.

Ieri, pe un imaș pe malul drept al pârâului Iuhod. Ca să nu mă hămăie câinii de la o stână, evit turma de oi păscând alene, făcând un înconjur. Ce mă surprinde, de ani buni deja, mormanele de lână abandonată peste tot pe cuprinsul pășunii; nimeni nu-i mai găsește rostul acestei produs atât de valoros cândva?

Suport tot mai greu prezențe omenești în preajma mea; tocmai din această pricină tot fug departe, cât mai departe de el, de om, adâncindu-mă prin codrii și poieni, pe maluri de ape.

17 sept. 2021, vineri: Suferința și groaza de a suferi, ca și cum suferința în sine nu ar fi de ajuns.

Există în sport proba de aruncare: a suliței, a ciocanului, a bilei, a discului. Eu mă îndeletnicesc cu… azvârlirea adevărului în față, apoi cu încasarea consecințelor.

Cu unele iluzii trăiesc ca și cum ar fi realități; nevrând ca farmecul acestora să se destrame, nu vreau să le cunosc ca atare.

Fără lecturi și fără scris existența mea ar fi rușinos de nudă! Orice preocupare practicată cu pasiune, izvorăște din adâncul sinelui, fiind vorba de o trebuință fizică: ca aerul, ca apa.

De multe ori o boală gravă „nebotezată" se poate pierde în hățișul unei fiziologii confuze, neguroase; dacă însă este depistată (numită!), această maladie poate fi fatală celui care o poartă.

Vara toată m-am războit cu: limacșii, în curte, iar în pivniță: cu chițcanii; iată că toamna e aici, iar vizitatorii din beci și din ogradă nu au dispărut încă.

18 sept. 2021, sâmbătă: Omul – un sac de boli în care unele dorm, altele se trezesc, recidivează. Partea proastă este că în loc ca acest sac să se golească în timp, el din contră se tot umple până când…

Început de toamnă răcoroasă și ploioasă. Frunze galbene, ruginii, cad în apa pârâului: se duc, se duc…

În viața asta rămâne doar o singură certitudine, doar una singură. Cum să-și mai făurească bietul om un trainic viitor când totul este menit năruirii, zădărniciei?

Plămada din care am fost zămislit nu a fost una favorabilă bucuriei, veseliei, ci dimpotrivă. Fondul acesta sufletesc a avut neșansa de a se combina pe parcurs cu tot soiul de întâmplări nefaste care, în final, au compus ființa tot mai înăcrită din prezent – fără nicio șansă de înseninare.

Reîntâlnire, după șapte ani, cu procurorul F. din Ungheni (Basarabia). Știindu-l cu barbă (mare), iar el pe mine fără barbă, revăzându-ne în zorii acestei zile, amândoi facem ochii cât cepele regăsindu-ne fizionomiile schimbate: invers hirsute; adică el fără barbă, eu cu barbă mare.

Lipsa de măsură în care trăiește omenirea nu putea să aibă alte consecințe decât cele pe care ne sunt date a le trăi (suferi). Iată ce ne-a adus progresul!

Mârșăvia majorării tarifelor la energie (gaz și curent electric). România, țară cu gaze naturale în subsol și cu energie electrică suficientă, moștenite de la regimul trecut, a vândut ambele resurse – le-a „privatizat" – pentru ca după nici două decenii de la privatizare (în fond, furt de la statul român), noii proprietari (hoții) să ne furnizeze nouă, gloatei, propriile noastre bogății la un tarif dublu față de cât plăteam până acum. Păi, asta nu se cheamă jaf?! În tot acest răstimp poporul român tace ori, cel mult, bombăne lăsându-se jecmănit, buzunărit.

Am ajuns, iată, un bătrân „învechit", expirat, – piedică în calea tineretului năvalnic, un tineret care manifestă prea puțină îngrijorare față de toate cele ce ni se întâmplă. Dacă chiar se va petrece majorarea cu

sută la sută a energiei, atunci țara asta merită să nu mai fie țară, ci o… vacă de muls; iar poporul: un cioban tembel.

19 sept. 2021, duminică: Se afirmă că, așa cum o navă necesită balast (lest), pentru a-și putea continua parcursul pe un traseu, așa și omul are nevoie de îngrijorări, dureri și dorințe. Așadar, iată menirea poverilor! Dar, de cele mai multe ori această „încărcătură”, în cazul omului, este exagerată, motiv care îi poate cauza eșuarea ori – și mai rău – scufundarea. În aceste cazuri pentru a răzbi ne este recomandată lepădarea lestului; numai că povara din sufletul omului este cu „rădăcini”; smulgerea acestora este cel mai adesea imposibilă ori insuportabil de dureroasă. Așa încât plutim înainte, uneori reușind să ajungem chiar la destinație epuizați sau, mai frecvent, ne scufundăm. Oricum, indiferent de modul de finalizare a expediției, același tragic deznodământ îl așteaptă pe *navigator.*

Suferința poate fi: în realitate sau în imaginație. Ca să fie oala plină, eu le am pe amândouă.

„Să nu te împotrivești celui care îți face rău” (Iisus). Dar dacă tocmai eu sunt cel care îmi fac mie însumi rău?!

20 sept. 2021, luni: Grozăvia existenței nu poate fi formulată prin cuvinte. Atunci oare cum poate fi ea exprimată? Prin formulări scurte ca niște strigăte? Urâtul, singurătatea și disperarea – iată nuanțele esențiale ale traiului nostru pe pământ, în timp ce toate celelalte aspecte rămân doar simple amăgiri.

Toate ca toate, dacă omul nu ar fi toată viața lui urmărit de acest gând, în felul acesta trăindu-și încontinuu propria-i pieire. Excesele mele de scrupulozitate mă duc la stări de adâncă mâhnire.

Cineva definește viața ca fiind *vijelia și nebunia materiei*. Mi se pare că se apropie foarte mult de adevăr.

Iadul, vârât și în mine: Tristețea. Munca, deosebita-i menire: să uiți de zădărnicie și, nu arareori, de teroarea minții. Tot ce se află în timp este sortit pieirii; în acest sens omul fiind cel dintâi.

Sufletul meu ar trebui să fie mai dătător de căldură și lumină decât însuși soarele. Or el se află mereu retras și chircit, cotropit de frigul și întunericul lăuntric.

Să ai mereu privirile ațintite spre abisurile propriei tale intimități, acest fapt produce un soi de paralizie conducând la o spaimă de a rămâne cu sinele, declanșând un reflex de fugă, de evadare. În acest sens, foarte reprezentative sunt străzile năpădite de automobile, fiecare alergând care încotro, purtând pasageri care încearcă să dezerteze de crunta realitate, care îi bântuie imediat ce rămân singuri.

Plimbare, în ploaie, pe malul Târnavei, în zona Sărățeni. Mă delectez cu peisajul în curs de colorare, de lepădare a veșmântului estival. De pe câțiva nuci culeg fructele încă necoapte, îmbrăcate în coaja lor verde. Fotografiez nuanțe ale începutului de toamnă.

21 sept. 2021, marți: Să-mi fie, oare, sufletul dărăpănat? Vreau să cred că nu de tot.

Oare infernul meu nu se rezumă doar la iadul pe care orice om îl are în suflet? Oricum, cred că numai atât de-ar fi, deja ar fi prea mult.

22 sept. 2021, miercuri: Simt o revoltă nepotolită față de aceste vremuri bizare, nedrepte, vremuri mult prea tulburi și injuste. Timpul unei răzvrătiri generale, internaționale, cred că se apropie. Posibilitatea de a se mai putea îndrepta ceva mi se pare exclusă. Personal, nu mai pot accepta lumea aceasta aflată pe o cale greșită. Dar cui îi pasă că mi-e silă de aceste timpuri anormale, de netolerat? Aflată sub imperiul nesațului de bani, omenirea se apropie de buza hăului; și nu cred că se mai poate remedia ceva: putreziciunea este mult prea extinsă. Dacă doar râsul și plânsul ne deosebește de fiara pădurii, atunci ca fiara pădurii să pierim!

M-am născut pentru a mă atașa de ființe, de idei și de lucruri; trăind, mă despart treptat de lucruri, de idei, de ființe – până când voi rămâne singur-singurel; apoi, am să dispar și eu în neantul din care m-am ivit.

23 sept. 2021, joi: Emisiunile tv nu numai că nu sunt utile, ci din contră: ele sunt de-a dreptul foarte nocive; și-atunci, de ce le mai urmărim? Ne uităm la ele fiindcă ele ne sunt drog, precum: alcoolul, țigara, cafeaua ș.a. Eu unul le-aș interzice ori le-aș reforma radical. Dar cum eu nu sunt decât o victimă a acestui manipulator notoriu, televiziunile nu au de ce să se teamă; cel puțin de mine.

Recitiri din scrierile unor autori; descopăr cu acest prilej texte, formulări profunde, esențiale peste care am trecut neatent la citirea anterioară. Pentru mine orice recitire înseamnă descoperirea unei noi cărți, de parcă nici nu ar fi fost citită de mine.

Cu atâtea șubrezenii, fizice și psihice în cârcă, eu, bătrân septuagenar, ce fel de bucurii mai pot descoperi în preajma mea? Nu poate fi altă cale, în această împrejurare, decât doar continua mea strădanie de a mă desăvârși spiritual, prin încercarea de a mă debarasa de păcate și a mă apropia tot mai mult de Dumnezeu.

Tot mai adesea am senzația de împuținare a timpului; în consecință, am devenit selectiv, exigent chiar, în privința lecturilor, dar și în alte preocupări actuale cotidiene.

Scriu în acest caiet fiindcă nu suport absența totală din viața mea a scrisului.

Lumea de azi a ajuns să fie greu suportabilă, tinzând să devină tot mai mult stârnitoare de repulsii. Privind către viitor, oricât m-aș strădui, nu pot zări decât senectutea, cea aducătoare de multe grozăvenii. Or, această perspectivă nu poate fi nicidecum aducătoare de seninătate și bucurii. Anii își bat joc de mine, de noi, dar ce le poți face? Suntem la cheremul Timpului, fiind măscăricii lui.

Aidoma fotografiilor mele de pe Facebook, la fel și consemnările din aceste caiete se vor a fi reprezentări ale stărilor mele sufletești.

Păcatele cele multe ale omului cheamă „vrăjmașul din bezne”. Dar, Dumnezeu pe toate le vede, pe toate le știe.

24 sept. 2021, vineri: Toamna se grăbește: pictează frunzele cu nuanțe pastelate, ruginii, arămii, trimițând apoi adieri răcoroase, însoțite de ploi cu stropi mărunți și reci, coborâtoare de frunze lucioase de pe

arbori uzi, tot mai mohorâți de apropiata dezgolire a falnicelor ramuri pe care se zbenguie veverițe în ritmul cântecului ciudat al unei gaițe.

25 sept. 2021, sâmbătă: Refugiile mele, în cărți, în scris, mai apoi în codrii: toate menite doar pentru a mai putea suporta o zi, încă una, apoi alta – până când…

Zilnic, cum mă trezesc și până la ora 13:30, mă cufund în lecturi fel și fel. În modul acesta jumătate de zi îmi este ocupată de o activitate mult plăcută și, totodată, necesară cultivării și îmbogățirii lexicului limbii române. Căci de vorbit în această limbă, nu am cu cine, rămânând ca doar prin lecturi să suplinesc acest neajuns.

Pe Facebook: toată lumea scrie: proză sau poezii, fotografiază ori filmează, după care, lumea comentează orice flecușteț – în chip mai mult sau mai puțin tembel. Ce uriașă posibilitate, ivită prin mijlocirea netului și a modalităților care înlesnesc accesul la această lume mult învălmășită!

26 sept. 2021, duminică: – Ce mare mârșăvie bătrânețea! Îți smulge toți fulgii, lăsându-te în voia furtunilor, după ce te așează pe marginea hăului. Sari, nu sari – totuna-i: drumul s-a terminat, tăvălugul te așteaptă și te împinge în genune. Să cânți, să râzi, să plângi? Totuna-i: de aici începând toate se contopesc, devin una, numită îndeobște: veșnicie.

Poetul E.B.: mofluz, ciufut, însă întotdeauna o fire caldă, un ghiduș fără seamăn.

Pe maluri de pâraie: curg împreună cu apa, topit în ea, transformat într-un strop cristalin, strălucitor.

27 sept. 2021, luni: Andreea se pregătește să treacă peste mări, oceane și țări pentru a veni, în sfârși, acasă, desigur doar în vizită, timp de două săptămâni. Va sosi în țară la Cluj mâine, urmând ca Eva să o aducă cu mașina poimâine.

Imoralitatea celor care devin avuți constă tocmai în faptul că sunt profitorii muncii săracilor. În plus, putând să-și permită, bogatul duce îndeobște o viață trândavă – ceea ce este întrutotul demn de milă.

Speranța bucuriei ține aprinsă flacăra vieții. Dar ce mai poți nădăjdui atunci când te afunzi tot mai mult în boli și în bătrânețe? Rămâne doar comuniunea tot mai profundă cu Creatorul întru desăvârșirea spirituală. Doar această unică sursă de reală bucurie ne mai poate sta la îndemână, numai ea putându-ne salva de la disperarea tot mai apăsătoare.

Omul comunică în general prin cuvinte; or aceste cuvinte sunt mereu, orice am face, imprecise, neclare, incomplete. (Dumnezeu cum comunică totuși?!).

Viața este o perpetuă năzuință spre mai bine; viața înseamnă un urcuș ascendent către himere, apoi o grabnică coborâre, cu „organele sfărâmate" deja, pentru ca, în final, cel puțin pe plan fizic, să dispărem în neant. Ne întrebăm: – Ce rost or fi avut, oare, toate zbaterile existenței noastre telurice? Oricum am privi omenirea, toate așa-zisele beneficii ale societății sunt și rămân numai falsități, sub ele aflându-se: iubirea de putere, disperarea, orgoliul, ambițiile.

Ora 22:10. Andreea ne sună de pe aeroportul din Boston. De aici urmează ca la ora 24, ora României, să-și ia zborul către Frankfurt. Apoi, de aici, cu o escală de câteva ore, va călători spre Cluj. Zbor lin, să ajungă cu bine acasă!

28 sept. 2021, marți: Peste noapte, pe *răbojul buclucaș* s-a mai ivit încă o crestătură; dar… „să trecem mai departe."

Prezentul – acel moment din afara timpului…" – este o punte care unește două himere: trecutul, care nu mai e și viitorul, cel care încă nu e; așadar, prezentul rămâne o punte între două iluzii – la rându-i el însuși fiind tot o iluzie!

Dacă spiritul meu nu vrea să fie în acest trup, cu toate acestea el fiind încă aici, în trupul meu, faptul acesta denotă că o forță superioară îmi dictează că așa trebuie să fie, că mă aflu în trup nu prin voia mea, ci prin voia Celui care mi-a dat spiritul. (Afirmația aceasta o fac după o idee a lui Tolstoi din data de 17 mart. 1907).

Atunci când, eliberat de trup și de spațiu, voi deveni și eu atemporal și nonspațial, abia atunci voi fi o ființă cu adevărat spirituală.

Fariseismul cel fără de margini al omului: cel care lasă impresia că ceea ce face să pară ca slujire a lui Dumnezeu; politicienii, „preocupați de binele poporului”, atunci când de fapt sunt mânați doar de interese proprii.

Seara. Cu I. la izvorul *Nadas* din Sovata pentru a ne aproviziona cu apă. Nici multele aplecări, apoi căratul flacoanelor, pe circa 100 de metri, nu ne mai sunt la îndemână. Încet, dar sigur, vom ajunge să bem iarăși apa de la robinet.

Andreea ne semnalează că a ajuns cu bine la Cluj; urmează ca poimâine să fie adusă acasă de Eva.

29 sept. 2021, miercuri: Noaptea – mintea în orele de insomnii: aleargă bezmetică pe toate cărările, posibile și imposibile, asemenea unei jivine scăpate din captivitate; încerc să-i potolesc zburdălnicia „înhămând-o” la prezentele consemnări, apoi la niscaiva lecturi. Pusă fiind la treabă, se mai astâmpără năstrușnica, fără mofturi.

Ce „ambalaj” mizerabil este trupul pentru o entitate dumnezeiască: sufletul! cum oare s-a putut întâmpla, în felul acesta atât de ciudat și nepotrivit, ca cea mai divină esență, suprema emanație dumnezeiască, care este sufletul să poată să ajungă într-un astfel de sălaș, inferior și mizerabil: corpul omenesc?!

Uriașa pedeapsă a omului: conștiința; prin asta el știe că va muri, deosebindu-se prin acest dar de toate celelalte ființe de pe pământ. Toate celelalte rămân scutite de uriașa povara a conștiinței pieirii, numai el, omul, fiind mereu însoțit de această umbră a inevitabilei dispariții. De ce?

Omului Dumnezeu îi vorbește prin semne: cutremure, războaie, boli și moarte. În tot acest timp omenirea se face că nu aude, nu vede.

Omul nu poate exista decât în timp, în afara timpului nu poate ființa precum nu poate viețui fără aer; căci a fi în afara timpului înseamnă a fi întrucâtva asemenea lui Dumnezeu.

Toată forfota vieții sexuale, specifică perioadei de tinerețe și maturitate a omului este, în definitiv, un impuls dumnezeiesc menit înmulțirii speciei. Ce colosală momeală pentru proliferarea șubredei specii umane!

Ca om, eliberarea de temporalitate este posibilă prin conștiința originii mele *spirituale dumnezeiești*, iar de spațiu ne putem elibera prin *iubire.* Citesc astea în scrieri filocalice: le pricep, dar îmi este peste putință a le aplica.

30 sept. 2021, joi: Sunt mult prea răvășit, obosit și plictisit de toate cele. 71 de ani: în prag de senectute deci!

Totuși, materia aceasta din care toate sunt plămădite, inițial din ce a putut să apară?!

Ce eroare, ce oroare: omul trăiește pentru trup, doar pentru trup, ignorând mai tot timpul sufletul, adică pe Dumnezeul din el.

Lumea de azi este preocupată – cu înverșunare – de: reducerea volumului de muncă și, concomitent, de creșterea plăcerilor fizice (nu spirituale!), a trândăviei. Roadele acestor preocupări se văd: sub un aparent bine, zac imense rele încătușătoare, perverse.

În timp ce moartea încearcă să-și facă lucrarea – omul prin actul medical se opune firescului, încercând ca prin metode artificiale să învingă naturalul, adică moartea. O fi bine, o fi rău? În corpul meu material, inima și mintea îmi sunt organele cele mai solicitate; apoi, din corpul imaterial, desigur sufletul îmi este sub o continuă împovărare.

După un drum cu niscaiva peripeții, la ora 22:30 sosește acasă Andreea venind de la Cluj, adusă fiind cu mașina de Eva și fetele ei, împreună cu P., prietenul Nichitei. Așadar, ne revedem cu Andreea după trei ani! În cele aproape două săptămâni de ședere la Sovata, Andreei i se vor efectua niște lucrări stomatologice la un cabinet din localitate. Lucrările planificate fiind destul de ample, va avea înfățișări la dentist în fiecare zi lucrătoare pe toată durata celor două săptămâni; prima ședință: mâine la ora 11.

1 oct. 2021, vineri: Somn bunicel; fac această consemnare deoarece ni se întâmplă rar să am somnul mulțumitor. După ce frunzăresc niște cărți, ne pregătim să mergem cu Andreea la stomatolog.

Îndeplinirea excesivă a legii perpetuării neamului din care faci parte, uneori se numește și preacurvie. Urât și neliniștitor calificativ!

Clipele, orele, zilele, lunile bătrâneții nu ar fi ele anevoioase, dacă nu ar fi… bătrânești! Căci ce este mai ușor și mai plin de bucurie decât să fii descătușat de corvezi zilnice iscate de dorințe de izbânzi și făuriri de cariere aducătoare de recunoaștere profesională și de agonisiri materiale – în definitiv, ambele atât de găunoase.

Ca septuagenar, îmi dau seama tot mai mult că am devenit atemporal. De ce? Deoarece nu mai am viitor, nici trecut – toate șontâcăielile mele desfășurându-se doar în prezent; acest prezent care, la rândul lui, de asemenea nu e, fiind și el în afara timpului.

Apropierea de Dumnezeul din mine, de ce o fi atât de greu?!

2 oct. 2021, sâmbătă: Diminețile, imediat după trezire, dacă nu-i dau minții de lucru, înhămând-o la „plug”, începe să zburde hai-hui pe imașul înrourat; și se zbenguie în așa hal încât după câteva minute doar de alergătură năstrușnică, trebuie să-i curm zburdălnicia pentru a o pune la treabă, respectiv la: lectură, scris ori diverse activități pe computer.

Dintr-o veche obișnuință aștept în fiecare zi ceva din afară (online ori offline): vreun mesaj de la te miri ce persoane, fie și necunoscute, niscaiva vești bune. Aștept cu emoție, deși știu foarte bine că din nicio parte nu mai am ce aștepta nimic bun.

Nu văd ce om – cunoscut ori necunoscut – mi-ar mai putea aduce vreo veste care să-mi producă o bucurie veritabilă.

Mă întreb, adeseori, la ce bun oare acest experiment cu corpul fizic dacă totul este un chin, nicidecum o bucurie? Mai bine rămâneam numai cu corpul spiritual fără a ne mai mânji, prin corpul fizic, sufletul atât de râvnitor de puritate.

Prin religie mă conectez cu Totul, cu infinitul – în fond, cu Dumnezeu.

Esența vieții: sporirea binelui, a iubirii, atât prin cuvinte, dar mai cu seamă prin fapte. Ce simplu e și, cu toate acestea cât de mult și cât de rău a stâlcit-o omul răsucind-o înspre rău, înspre ură mai cu seamă.

Suntem mici, neînsemnați, noi, oamenii; cu toate acestea, ce importanță exagerată, greșită, ne acordăm persoanei noastre infime.

(Doamne, cât de mic și de neimportant sunt eu! Cu toate acestea, Tu ajută-mă mereu să pot fi și mai mic, și mai neimportant.)

Oare corporalizarea noastră este menită doar pentru a ne da seama că noi aparținem de fapt Marelui Tot? Nu prin corpul fizic, nicidecum, ci prin spirit.)

Viața omului printre oameni este îmbâcsită de viclenii; în schimb, în fața lui Dumnezeu nu poți fi decât sincer, deschis, onest.

Fug cu I. la piață, apoi la magazin pentru a cumpăra câte ceva necesar unui dejun în familie. Nu pot să nu mă tot mir cât de hămesit este omul: ne-nghesuim, cu toții, cumpărând tot ce se găsește pe rafturi, pe tarabe, cu nesaț nemărginit; cert lucru, foamea omului este una maladivă. Totul pentru trup, mai nimic pentru suflet: iată deviza acestor vremuri bizare.

După-amiază: picnic în foișor, cu familia Evei, prezenți fiind și sora-mea cu soțul ei. Mai către seară, pentru a ne mai mișca nițel, ieșim, cu mașina mea, împreună cu sora-mea și cumnatul, la o plimbare lângă Lacul Tivoli și, mai apoi, pe Valea Sebeș, pe malul pârâului.

Seara, acasă, gustăm cu toții dintr-un tort adus de Eva; apoi, purtăm discuții pestrițe, cu deosebire despre „pățania” nepotului K.

3 oct. 2021, duminică: Familia plecată cu Eva și fetele într-o excursie, cu două mașini, la Cheile Bicazului. Vremea se anunță a fi excelentă.

Eu prefer să stau acasă; după-amiază voi merge undeva în natură.

Nepotul K. și necazul acestuia referitor la eșecul privind înjghebarea unei familii. Bizar necaz! Totodată: trist și dureros. Consider un act de sadism decizia consoartei acestuia privind intentarea divorțului, după doi ani de conviețuire și doi copii sub doi ani și jumătate.

– Nu pe mine, omul rău, să mă iubești, ci pe Dumnezeul cel „strivit” în mine! îmi vine acum în minte această recomandare din Filocalie.

Lumea de azi. Cultura și tehnica nu a contribuit la binele omenirii decât doar în mod aparent. Înlesnirea posibilității de comunicare, de interacțiune, a oamenilor fără ca majoritatea dintre ei să aibă o viață morală fără de cusur, realitatea aceasta nu poate avea decât urmări nefaste. Tehnica a luat-o cu mult înaintea moralei, ceea ce este de nepermis. Această devansare a moralei de către progresul tehnic va aduce, clar lucru, suferințe.

Năzuințele noastre, în majoritatea lor, sunt lipsite de moralitate, acestea fiind de fapt o exprimare a subconștientului. Ori aici, în subliminal, moralitatea nu este absentă.

Să iubești totul, în mod necondiționat, neîntrerupt, până la sacrificiul de sine – iată calea spre fericire!

… Atunci când corpul începe a se nărui. Acum, aici, iacă-tă!

Nu pot nega că acum, la 71 de ani, nu duc o viață oarecum trândavă; da, poate fi numită o trândăvie fizică, dar nu și spirituală, mentală. Această lenevie, mascată prin lecturi, intense ce-i drept, caut să o compensez prin activitatea din cea de-a doua parte a zilei: atunci când mă scufund în Natură.

Prin ambele preocupări încerc să îmi păzesc sufletul.

4 oct. 2021, luni: Fragilitatea lamentabilă a trupului; orice i-ai face, el rămâne iute-trecător, aproape iluzoriu; asta-i plămada! Bun, să-i ofer, în consecință, doar atât cât merită, nicidecum să nu mă las pradă voii lui și, mizând pe scurtimea existenței acestuia, să-i ofer porții duble, triple de răsfățuri capcane, conform principiului: – Doar o viață avem, deci să-l copleșim cu felurite alinturi. Nu asta nu, nicidecum! Orice i-ai face acestei plămădiri din lut, el piere iute – atât de grabnic încât pare că este iluzoriu. Să încerc, așadar, să-i ofer doar atât cât merită, nimic mai mult. Dar, oare cât merită cu adevărat?

Viața aceasta este, din păcate, o perpetuă acumulare de păcate; în fond, sensul adevărat al vieții ar fi distrugerea tuturor păcatelor care ne bântuie existența. Atât de puțin acord desăvârșirii mele sufletești: ajută-mă, Doamne!

Nepotul K. se află în vizită la noi. Este într-un soi de derută, are nevoie, clar lucru, de a se mărturisi, de a-și spune păsul, apoi să culeagă opinii privind modul de a gândi, de a acționa într-o asemenea ipostază ingrată precum cea a lui; omul acesta are nevoie de un sfat înțelept, se află în derută. Este o situație delicată și dramatică.

5 oct. 2021, marți: Cu Andreea zilnic la stomatolog. Fiindcă aș avea și eu niscaiva probleme dentare, încep și eu un tratament. Mă aflu,

privitor la acest tratament, în fața unei soluții tehnice care mă pune în dilemă. Va trebui să decid azi.

Încet-încet sufletul se eliberează din trup; oricum, numai este cât a fost: sufletul scapă în curând de întemnițare, pe măsură ce carcasa numită trup se tot depreciază văzând cu ochii.

Câțu ca un chițcan! Tare îmi displace acest personaj cocoțat la vârful guvernului. Poate dispare azi în neant, acolo de unde a și apărut.

O cloacă infectă politica românească, cu ai săi oameni, cu tot!

Toată viața omul se zbate să-și mențină trupul în formă, uitând mereu al său suflet care, de fapt, ar trebui să fie el în centrul preocupărilor sale, pe tot parcursul existenței. Oricum, cu fiecare zi care trece sufletul scapă, se eliberează de povara trupului de lut.

Experiment: penitența trupului, bucuria sufletului? Cert lucru: adeseori da. Viața înseamnă suflet, doar el este acela care dăinuie în eternitate, acolo de unde a și venit.

Trecutul meu, chiar dacă nu-l pot uita întrutotul, el practic nu mai este. În timp ce viitorul meu se împuținează, se termină și el. Atunci când voi fi terminat odată pentru totdeauna cu spațiul și timpul, voi fi cu adevărat liber: voi *exista*!

Deocamdată prin viața mă eliberez treptat de povara de plumb a spațiului și a timpului.

Eroare imensă: toată viața noastră căutăm a ne desăvârși trupește, ignorând ori lăsând pe plan secundar, terțiar chiar, desăvârșirea spirituală; or, aceasta din urmă, ar trebui să fie din prima și până în ultima clipă obiectivul nostru esențial, pe tot parcursul vieții pământești.

Câțu a picat! În sfârșit, cel puțin omul acesta nu mă mai enervează cu numele și cu înfățișarea sa; sper ca de-acum înainte să aud cât mai puțin despre acest personaj.

7 oct. 2021, joi: Știm cu toții că suntem aici, în această viață, doar pentru câteva clipe; cu toate acestea agonisim ca niște zevzeci, mereu nesătui, mereu râvnitori de toate cele – pieritoare, desigur. Câtă nerozie!

Totul este dictat de un instinct, evident cu mult mai intens decât cel sexual.

Nevoia omului de a se ruga către Acela care este și în mine și în toți. În tot acest talmeș-balmeș existențial, provocat în special de politicul mârșav și corupt, Biserica este ca și absentă.

8 oct. 2021, vineri: A., zilnic la stomatolog. Se pare că va reuși să i se repare dantura așa cum și-a propus, fapt care ne bucură pe toți.

Trecutul meu: se pierde tot mai mult în neant. În tot acest timp, viitorul mi se împuținează văzând cu ochii. Tot ce ar mai conta ar fi doar prezentul acesta, acum atât de tulbure, anevoios și încâlcit.

De făptuit de-acum încolo: a) să mă preocupe tot mai puțin condițiile exterioare în care îmi este dat să viețuiesc; b) să-mi îndrept toată energia către purificarea sufletului de multele-mi păcate acumulate – adică să încerc a mă desăvârși spiritual. Căci, în definitiv, pe mine mă pot schimba (cât de cât), dar schimbarea stărilor exterioare, sociale, eu nu am cum să le modific, fiind mult prea mic! Rămâne, așadar, lucrul cu sinele, dezbărarea de păcate, dar, înainte de toate: iubirea.

Eul corporal este de joasă speță, fiind grosier; în timp ce eul spiritual este de esență superioară, divină; de veridicitatea constatării de mai sus mă conving tot mai mult, pe zi ce trece.

În contextul afirmației conform căreia în fiecare om există Dumnezeu, suma spiritualității întregii omeniri o consider ca fiind însăși Inima lui Dumnezeu! Inima aceasta împărțită ori, mai bine zis, dăruită fiind, în mod egal, tuturor oamenilor.

Important: să nu judec pe nimeni, să nu ocăresc, să fiu îngăduitor cu toții. Da, fiindcă Dumnezeu se află în noi toți. (Năzuință nu chiar ușoară.)

– Dacă pe Dumnezeu Îl poți cunoaște în trei moduri (prin credință, rațiune și prin iubire), oare eu în ce mod încerc să-L cunosc? Gândindu-mă bine, conchid: folosindu-mă de toate cele trei modalitățile, luând din fiecare câte puțin.

Ne pregătim, familia, să mergem la un dejun la restaurantul Gerendaș. Este o frumoasă zi de toamnă în plină desfășurare.

9 oct. 2021, sâmbătă: A ști cum să trăiești, ce lucru mare. Eu unul în cei 71 de ani ai mei nu am putut să învăț cum anume se dobândește această uriașă, dar simplă, cred, știință.

Suntem aici, în spațiu și în timp, pentru limpezire, pentru desăvârșire, pentru dezbărarea de păcate. Dumnezeu, în prea marea-i iubire „a vrut să nu fie singurul care să aibă parte de binele veșnic și i-a făcut pe oameni.” Eu, nimicul, să pot fi în relație directă cu El, cu Dumnezeu, este de necrezut! Ba chiar mai mult de atât: El e în mine, iar eu sunt în El: e fenomenal! Și deosebit de liniștitor. Așadar, prin mine – mai bine zis *și prin mine* trăiește Dumnezeu! Suma vieții tuturor oamenilor este însăși viața lui Dumnezeu, El mereu „înfiripându-se” în fiecare dintre noi. Din nou mă gândesc la adevărul creștinesc conform căruia: în noi toți oamenii trăiește Dumnezeu, deci și în mine; tresar!

Seara. Discuții în familie, în prezența Andreei, despre probleme de succesiuni: subiect gingaș, născător de incomodități.

10 oct. 2021, duminică: Un mare neajuns al firii mele: neacceptarea unor lucruri pe care, oricum, nu le pot controla; or faptul acesta este sursa unor furii de care sunt stăpânit aproape în permanență. Așa cum nu pot accepta lucruri pe care nu le pot controla, tot așa nu sunt în stare să accept nici felul de a fi al unor persoane – faptul acesta este, de cele mai multe ori, născător de sentimente nefaste mie.

Rugăciunile pe care le rostim sunt spuse Dumnezeului din noi, iar sufletele noastre fiind părți ale Marelui Tot.

Citesc și meditez despre timp: – Cum o fi, oare, viața noastră eliberată de corsetul timpului și al spațiului? Un lucru este cert: doar această viață poate fi adevărată.

Una din multele-mi greșeli, păcate chiar, este faptul că nu pot să mă abțin să nu judec pe alții: cu gândul, cu vorba. Judec mai cu seamă acest popor român mult prea adesea laș, popor care admite jaful, înjosirea de către cohortele de hoți mascați în politicieni, aciuați la cârma acestei țări, iată, de mai bine de trei decenii.

71 de ani mi-au trebuit ca să simt și să mă conving că tot ce este material este iute pieritor: într-atât de grabnic pieritor încât ajungi să te întrebi: – Oare chiar a fost ceea azi nu mai este?! Cu adevărat există doar

imaterialul, spiritualul – el este cu adevărat, dăinuie veșnic. Omul, ființă naivă, superficială, acordă atenție nemeritată la tot ce este material, în felul acesta situându-se pe un făgaș greșit. În fond există cu adevărat, meritând toată atenția, doar ceea ce nu poate fi cunoscut cu cele cinci simțuri – neliniștitor de puține! – ale omului; doar Acela Este cu adevărat!

– Doamne, Ești în mine, știu, dar ajută-mă să pot fi și eu mereu cu Tine!

Despre lucruri grave (moarte, religie, filozofie), nu mi se pare nimerit a se scrie în versuri, mai cu seamă a se folosi și rime.

Andreea și Eva, Claudia și I. au plecat la Sighișoara intenționând să viziteze și Dracula-Daneș. Vremea este încă bună, plăcută: mă bucur de bucuria lor. Eu am preferat să rămân acasă; citesc, apoi, după-amiază, îmi propun să fac o plimbare pe malul întomnat al Târnavei-Mici.

11 oct. 2021, luni: Arșinel, actorul, la *Poezii și delicatețuri*, la emisiunea „actorașului" Dinescu. Arșinel, la 82 de ani, este vădit marcat că la această vârstă, după 60 de ani de actorie, este debarcat de la „Tănase", nefiind lăsat să-și *finalizeze* proiectele. Nesătul în toate cele Arșinel cel voios!

Aflarea menirii omului pe pământ este o irosire a timpului și energiei. Desigur, până la urmă rămâne sporirea în duh (desăvârșirea spirituală); cu alte cuvinte: lupta cu păcatul, precum și iubirea necondiționată a tot și a toate. Dincolo de aceste repere de atins, omul nu a putut încă să facă lumină în privința rostului său pe pământ. Dar putea-va oare vreodată să afle adevăratul lui rost în această lume?

Bătrânul. Apropiindu-se de capătul căii sale pământești, devine neliniștit de perspectiva nebulosului său viitor. Soluția ieșirii din impas: trăirea doar în prezent, cu orice preț, numai în prezent; ceea ce nu e tocmai ușor.

A reuși să ai conștiința că ești manifestarea lui Dumnezeu; să ai deci *conștiința principiului spiritualității*, că ești nu doar o persoană trupească –, înseamnă să ai un punct cert de echilibru, înseamnă să deții acel „punct fix" cu care poți, la o adică, să miști Universul!

Mi-au trebuit, iată, 71 de ani ca să-mi dau seama că am *totul* în mine, că nimic din ce se află în exterior nu este atât de important precum *fărâma divină* din mine; această fărâmă fiindu-mi dată ca să o salvez și să o sporesc întru veșnicie, știut fiind că toate cele săvârșite în lumea spirituală rămân indestructibile în eternitate, în timp ce realizările materiale sunt iute pieritoare.

12 oct. 2021, marți: Lumea aceasta, materială, o pricep tot mai anevoios; cât despre cea spirituală…

Iată-mă, așadar, un perpetuu nedumerit.

13 oct. 2021, miercuri: Se întoarce Andreea în America; azi, la ora 11, va pleca cu E. la Tg.-Mureș, iar de-acolo, împreună cu nepoatele C. și N. se vor îndrepta către Cluj.

Andreea își va continua drumul către „tărâmul îndepărtat" mâine, la ora opt, cu avionul, pe ruta: Cluj-Munchen (cu escală aici), apoi își va continua zborul către Boston, având sosirea preconizată la ora unu din noapte, ora României. Să ajungă înapoi, în America, cu bine!

A reuși să mă înalț până la punctul în care să mă pot vedea – ce lucru mare!

Animalicul din om devine tot mai preponderent; încotro ne îndreptăm?! Mersul lucrurilor în lume este tot mai neliniștitor.

Ora 11:15: Andreea pleacă cu Eva către Tg.-Mureș; de aici, după-amiază, se vor îndrepta către Cluj, apoi, cu avionul: peste țări și mări…

Timpul, această nălucă stând parcă încremenit, la început, în copilărie; apoi, la maturitate, parcă aleargă, iar mai târziu, la bătrânețe, zboară.

Liniște lăuntrică, dacă aș avea, m-aș declara mulțumit; problema este că eu însumi sunt un „zelos producător" de neliniști, într-atât de spornic cum nu s-a mai văzut.

La vârsta mea chiar dacă interiorizarea mea s-a accentuat, timpul alunecă repejor. Mă gândesc că dacă aș avea preocupări predominant exterioare timpul ar trece în zbor.

14 oct. 2021, joi: Ora 7:15 – Andreea îmi transmite, prin SMS că s-a îmbarcat în avion, la Cluj. În preajma orei opt va fi decolarea.

Occidentul și cultul banilor – molima care ne-a cuprins, iată și pe noi, esticii: rudimentarii!

Omul – ființa mereu nemulțumită, neîmpăcată cu ceea ce i-a fost dat spre binele lui. Așa încât mereu simte nevoia de a se zbate să dobândească și ceea ce nu i-a fost menit, să acapareze și cele ce, de foarte multe ori, nici nu-i sunt de folos, decât doar accidental.

Lumea, viața trece vertiginos cu mine prin mine; în tot acest timp, ființa mea devine tot mai șubredă, caricaturală chiar.

Citesc undeva afirmația conform căreia dacă tot ce este material tinde a se uni prin efectul gravitației, la fel și tot ce este spiritual este menit a se uni după *legea iubirii.* Așadar, *iubirea* pentru tot ce este spiritual e ca forța gravitației pentru cele materiale.

Este bizar faptul că omul, ființă superioară (?), nu poate, să cunoască alte ființe superioare, de aici, de pe pământ ori din univers – fiindu-i „interzis"; în schimb, toate ființele inferioare lui îi pot fi cunoscute, mai mult sau mai puțin, fără nicio piedică! De aici și marea infatuare a omului: acesta creându-se ființa superioară de pe pământ.

15 oct. 2021, vineri: Ora 4:10, ora României –Andreea ajunge cu bine la Boston!

Azi, la ora 13:15 am să încep un tratament dentar complex și de durată (câteva săptămâni). Cu alte cuvinte: nervi, răbdare și bani.

În chip evident, situația exterioară prezentă este o consecință a transformărilor lăuntrice, nefaste, ale oamenilor.

Lumea de azi se remarcă prin progres material, însă, în chip vădit, acest progres este lipsit de morală: oriunde te duci, oriunde privești – peisajul este întristător și neliniștitor. Astăzi progresul material este invers proporțional cu progresul moral. Suntem sufocați de dictatura banului, nu mai contează atenția, preocuparea față de semeni.

Orașul: reședința șmecherilor, a înșelătorilor, a hoților, corupților, a depravaților.

16 oct. 2021, sâmbătă: Se pare totuși, îmi place să cred, că adevărata viață se află în afara timpului și a spațiului.

Faptul că Andreea este „fugită în lume” se datorează cred și mie, din pricina modului eronat în care mi-am permis să o cresc, să o educ, adoptând un stil nu tocmai blând. Îmi reproșez că am folosit mult prea adesea interdicția, netolerându-i anumite încălcări ale dispozițiilor mele, acestea fiind urmate de măsuri de coerciție.

Fotografiile mele reprezentând preponderent peisaje, crâmpeie de natură, se vor a fi oglindiri de stări de suflet. În măsura în care reușesc să exprim, mai mult sau mai puțin, aceste dispoziții sufletești, prin imagini, cu ajutorul aparatului de fotografiat, zic eu că pozele cu pricina devin reușite.

Conform opiniei unor artiști peisajele în fotografie nu sunt artă. Eu aș zice că atunci când aceste imagini, fotografiile, sugerează și stări de suflet, ele se pot numi și poze artistice. Desigur, nu am pretenția că și în cazul fotografiilor mele, afirmația mea de mai sus ar fi valabilă; deși unele dintre fotografii se apropie mult de această năzuință.

Adevăratul credincios nu se întreabă ce este Dumnezeu, ci trăiește bucuria prezenței continue a Atotputernicului.

Tot ce scriu ar trebui să fie conceput simplu și limpede, să atragă și să emoționeze. Dacă nu îndeplinește acest criteriu minim, orice scris este zadarnic – nereușit.

17 oct. 2021, duminică: În România numărul hoților depășește cu mult numărul muncitorilor. Pe lângă faptul că realitatea aceasta este neliniștitoare și revoltătoare, claie peste grămadă este și cronică, fenomenul hoției fiind adânc înrădăcinat în gena acestui popor.

Se pare că în lume se vrea un singur păstor cu o singură turmă. De fapt, de multă vreme se vrea asta; acum, într-un viitor apropiat, după toate indiciile, se va înfăptui distrugerea îngrădirilor naționale; după asta vor urma alți pași.

Nimic în existența omului nu est cert; exceptând, desigur, moartea – dar fără să știm nimic sigur despre „lumea de dincolo”. Știm doar atât: că lumea de aici este și devine pe zi ce trece o mizerie tot mai mare.

Mă întreb tot mai adesea: de ce mă preocupă scrisul, această îndeletnicire în fond atât de deșartă, într-un fel, mie? Nu aflu decât un singur răspuns: eu scriu întrucât altceva mai bun, pentru sufletul meu, nu pot, nu mă pricep să fac.

Rugăciunea către Dumnezeu este întotdeauna interesată, căci omul vrea mai mult decât poate și, aproape întotdeauna, mai mult decât merită. Și-atunci, ființa aceasta, mereu tânjitoare de ceva, cere ajutor. Culmea este că în intimitatea lui el chiar crede că ar și merita să i se dea acea șansă divină de a deveni: bogat, frumos și nemuritor.

18 oct. 2021, luni: Vremea este umedă și neguroasă. Gazul arde de mama focului! În curând vor veni și facturile uriașe. Să vedem până unde merge nesațul, neobrăzarea.

I., câte neplăceri, pricini de proaste dispoziții, i-am tot pus în brațe; și, adeseori, perseverez în astfel de rele apucături.

După-amiază. Pe o vreme cu ceva mai bună decât înainte de amiază, ne aventurăm pe platoul Vadas Mező (Câmpul cu sălbăticiuni), cătun aflat deasupra de Corund. Peisajul tomnatic este copleșitor. Fotografiez câteva clișee, apoi, după ce ne plimbăm pe tăpșanul cu iarba încă verde, smălțuită cu frunze multicolore, vizităm gospodăria familiei P.J. El tocmai ară cu tractorul pământul pe care își cultivă an de an cartofii atât de necesari pentru hrana lor și a tot soiul de animale domestice. Intrând în ograda acestuia suntem întâmpinați mai întâi de câini, apoi de toate celelalte animale domestice posibile, începând cu găinile și terminând cu vacile și caii. (O cloșcă tocmai în zilele trecute a scos vreo 15 puișori, în ciuda anotimpului nepotrivit; aflați într-un compartiment al șurii, beneficiind de o temperatură potrivită, puii zburdă în voie, ciripind voioși, păziți de o cloșcă agitată de apariția noastră.)

După ce cumpărăm o găină, atent aleasă de I., revenim acasă. Seara, postez pe Facebook imaginile culese, în timp ce Ida are o misiune nu chiar pașnică vizavi de găina cumpărată.

19 oct. 2021, marți: Dacă totuși sensul vieții constă numai în viața însăși? Aceasta este o întrebare a lui Goethe, a cărei fundamentare îmi pare foarte plauzibilă. În ceea ce privește răspunsul, la această

chestiune, aş fi profund dezamăgit să fie doar atât menirea complicatei vieți a omului pe acest pământ. Îmi place să cred că totul în acest univers are un rost obiectiv, major, de nedezvăluit minții omenești. Urmează să vedem (!).

Trăind, alunecăm, mai mult sau mai puțin încet, către final; altă cale nu-i.

… De-ale mele: Mi-am zidit casă, mi-am făcut livadă și am sădit în ea tot soiul de pomi roditori; iar acum îmi este dat să văd că „toate-s deșarte și alergare după vânt."

„Și-atunci am urât viața, căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare: totul este deșertăciune și goană după vânt. " (Ecl. 2: 17).

Să-mi liniștesc sufletul, să întâlnesc pacea cu orice preț. Nu mai vreau să zac în dezgust și neliniști.

Tolstoi, la bătrânețe. Mai mereu nemulțumit de neîmplinirea lui spirituală, în pofida unei colosale reușite literare – pleacă, fuge în lume, în mod spectaculos și penibil, însoțit fiind de doi-trei apropiați, acuzând modul insuportabil în care se comporta, de la o vreme, consoarta lui: Sofia Tolstaia. Femeia aceasta i-a stat alături 48 de ani, aducându-i pe lume 12 copii, fiindu-i o soție devotată, dar care nu s-a putut împăca cu ideea soțului privind renunțarea la o bună parte a proprietății – literare și latifundiare – în favoarea celor sărmani.

Tolstoi moare pe drum, într-o mică gară (Astapovo) refuzând să se împace cu principiile dogmatice, precum nici cu tainele Bisericii pravoslavnice. Este înmormântat, fără ceremonial religios, în Poiana Zakaz, de lângă Iasnaia Poliana. Biserica rusă nu l-a putut ierta pentru ideile și atitudinea lui față de ea, nici până azi.

Tolstoi nu s-a putut niciodată resemna cu umilința de a muri. Această frământare a lui este dovedită de o seamă de scrieri, din perioada de bătrânețe, în care texte propune o serie de formule sociale și religioase, uneori bizare și exagerate.

20 oct. 2021, miercuri: Mă afund mereu în aceleași vechi obsesii; până când?

Șoselele României: majoritatea sunt foste ulițe transformate în drumuri naționale!

În tot ceea ce citesc caut încărcătura spirituală; dacă scrierea nu conține decât în foarte mică parte aceste „sclipiri sufletești”, lectura acesteia îmi devine foarte dificilă, anostă.

Nu, nicidecum nu lucrurile sunt cele care mă interesează, ci – hotărât lucru – ființele; pe ele le caut, le cumpănesc, le așez sufletul sub lupă, le încerc capacitatea de comuniune și de anduranță.

Mohorelile mele: sunt veritabile păcate; trebuie să mă eliberez cumva de ele.

Nicicând nu am fost un înflăcărat, mai mereu fiind doar un înăcrit; iar acum, trag consecințele.

Să-ți fie dat să trăiești sub un mare nor întunecat: sumbră postură!

Asist la scurgerea clipelor care, vai, trec pentru totdeauna. Timp: trecut-prezent-viitor, adică: nimic!

După-amiaza. Pe Valea Sebeș beneficiind de o splendidă zi de toamnă – lumină, culoare –, fotografiez crâmpeie de natură înveșmântate în nuanțe de o melancolie copleșitoare. Acasă descarc imaginile pe Facebook spre bucuria (melancolia?) privitorilor.

21 oct. 2021, joi: Din când în când, mă opresc din preocupările mele spre a-mi „privi” cu uimire și compasiune sufletul.

Iertarea și nejudecarea ar putea fi, poate, cheia unei vieți tihnite. De ce nu îmi sunt toate astea cu putință? De ce?

Caut acel „ceva” care este, probabil, adevărul și nu iluzia; căci până acum m-am nutrit mereu cu *iluzia.* Caut în cărți fel și fel, apoi chiar de se întâmplă să aflu câte ceva uit sau nu reușesc a le aplica în viața cotidiană. Mă rog lui Dumnezeu să mă ajute! După-amiază pe Valea Bucin, la confluența pârâului Creanga-Mare cu Creanga-Mică, aici luând naștere Târnava-Mică. Beneficiez de un decor autumnal superb: de poveste! Zona aceasta are, pentru mine, un miraj deosebit: probabil din cauza contopirii energiilor aduse de apele celor două pâraie izvorâte de pe versanți diferiți ai muntelui. Fotografiez, în ploaia de frunze galbene, ruginii, aurii, mai multe clișee cu nașterea râului Târnava-Mică. Ajuns acasă postez pe Facebook una dintre aceste imagini cu următorul comentariu*: Contopindu-mă cu Toamna curg laolaltă cu apa, cu frunzele – grăbiți fiind la întâlnirea cu Marea*.

22 oct. 2021, vineri: Lecturi din Evanghelie. Învierea nu este *trupească și nici personală*, așa se deduce din Matei 22: 29 – 32, Marcu 12: 24-27, Luca 20: 34-38, Matei 25: 31- 46 și Ioan 5: 28-29. În esență, apostolii afirmă:

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii." de aici înțeleg că Învierea se va petrece în spirit, numai și numai, nicidecum în trupul cel grabnic pieritor.

Seara cu I. la izvorul „Nadas" din localitate. De la o vreme am renunțat la a mai merge la izvorul din Bucin, întrucât acolo e îmbulzeală mare, chiar și noaptea. Aici, la Nadas, doar din când se întâmplă să mai vină câte un rătăcit cu un flacon-două și se duce, accesul auto nefiind posibil; izvorul din Bucin fiind la drumul mare, circulația autovehiculelor este necontenită, majoritatea trecătorilor se opresc pentru a se aproviziona din plin.

Acasă, la tv., apoi la calculator: transcriu aceste caiete la p.c.

23 oct. 2021, sâmbătă: Omul își cunoaște cu adevărat doar propriile-i necazuri, propriile-i dureri. Or, fiecare ins este, în fapt, neînchipuit de mare depozit de dureri fizice și sufletești – dureri de care nouă, celor din preajma lui, ne pasă îngrijorător de puțin.

Să îmbătrânești fără să știi pentru ce ai trăit, apoi fără să înțelegi nici pentru ce trebuie să mori – ce tristă soartă!

Seara. Făcându-mi plimbarea înaintea culcării îl întâlnesc pe D.A. (necunoscut) care, ieșind de la hotelul F. mă întreabă de urșii din Sovata; apoi după un scurt dialog, îi pomenesc că sunt silvicultor, îmi spune că mă însoțește, dacă îl accept, dorind și el a se plimba; așa încât înfiripăm degrabă un dialog… peripatetic care, până la urmă dură peste două ore. Convorbirea, pestriță, a fost agreabilă, reconfortantă chiar pentru mine. Omul afirmă că este medic militar-psihiatru pensionar (56 de ani, pensionar fiind deja de șapte ani). Se află împreună cu a lui consoartă, mai comodă, nedornică de plimbare, mai cu seamă noaptea. Îmi spune că șederea lor se termină mâine, urmând apoi să se înapoieze la Cluj.

24 oct. 2021, duminică: În viață mai totul este crud (neîndurător) și, cel mai adesea, stupid. În pofida acestei realități, atunci când nu îți

mai este cu putință a te îmbăta de viață – trezit fiind de multă vreme din beție –, înaintarea pe întortocheatele-i poteci rămâne deosebit de anevoioasă. Pentru a putea avansa nu îți mai rămâne altă soluție decât aceea a căutării, a găsirii amăgirii potrivite, pentru a te înșela, din nou, cu ea, iar și iar…

Pe zi ce trece ajung tot mai mult la concluzia că, orice face omul este numai și numai autoînșelare având un singur scop: acela de a putea merge înainte, de a-și putea continua traiul. Vine însă o vreme când *amăgirea* devine inutilă, ridicolă și chinuitoare. Din acest moment încep marile, chinuitoarele neliniști interminabile.

Dar rostul lumii și al meu, oare care o fi?! Ca răspuns oscilez între: *nu știu* și *niciunul*, înclinat fiind pentru prima variantă de răspuns.

„Căci unde este multă înțelepciune este și multă amărăciune, știut fiind că cel ce își sporește știința își înmulțește suferința.” (Ecl. 1:18) Incontestabil.

25 oct. 2021, luni: Să îți poți afla alinarea în viață: ce lucru mare! Totuși, nu pot crede că viața este un rău și o absurditate.

Este scris în Scriptură: „… toate atârnă de vreme și împrejurări, gustă viața cu nevasta, pe care o iubești, în tot timpul vieții tale deșarte, pe care ți-a dat-o Dumnezeu sub soare, în această vreme trecătoare; căci aceasta este partea în viață, în mijlocul trudei cu care te ostenești sub soare. Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților, în care mergi, nu mai există nici lucrare, nici chibzuință, nici știință, nici înțelepciune.” (Ecl.9: 9-10)

26 oct.2021, marți: Cum să te mai bucuri când, în cel mai bun caz, te întâmpină bătrânețea, apoi – pe cărarea ei – iute venind și Izbăvitoarea?

Bizarerie: rațiunea este rodul vieții, însă această rațiune neagă însăși viața!

(„Viața este un rău absurd, o farsă… Totu-i o deșertăciune.”)

27 oct. 2021, miercuri: Definirea credinței, după unii, este cunoașterea sensului vieții omenești, ceea ce îl determină, în definitiv, pe

om să nu se nimicească pe sine, căci a-L căuta pe Dumnezeu, acesta este adevărata menirea vieții, alta nu-i! Rostul vieții este acela de a ne mântui sufletul. Cum? Prin renunțarea la toate plăcerile vieții prin: *muncă, smerenie, umilință, suferință și milostivire.*

28 oct. 2021, joi: – A nu te întrista atunci când pățești ceva rău, doar atunci când faci ceva rău, iată înțelepciunea creștinului!

Păcatele pe care le săvârșim Îl alungă pe Dumnezeu, pe când suferințele ni-L apropie.

Împreună cu I. și cu E. vom merge la iluminare, la Sângeorgiu de Pădure, puțin mai devreme decât data prescrisă în calendar (1 noiembrie), dar mergem tocmai pentru a evita aglomerația specifică acelei zile.

Seara. Înapoindu-mă de la plimbare, în fața porții, la nici zece metri de mine, trec în șir indian, disciplinați, nouă mistreți; traversează strada, într-o ordine perfectă, după care se îndreaptă în fugă către centrul stațiunii unde au ca „misiune”: râmarea a tot ce a mai rămas nerâmat pe gazoanele stațiunii. I-am văzut, m-au văzut – nu s-au sinchisit; suntem amestecați tot mai mult și mai intim, cu jivinele.

29 oct. 2021, vineri: Singura speranță a omului rămâne ca salvarea (mântuirea) să ne vină de la cele *nevăzute*. Cât despre cele văzute, acestea au devenit prea obositoare, amăgitoare și găunoase.

Cioran: – *Citesc, citesc. Lectura este evaziunea mea, liniștea mea cotidiană, justificarea incapacității mele de a lucra, scuza pentru toate, vălul care îmi acoperă eșecurile și neputințele.* Doamne, acesta sunt eu!

Fidelitatea – masculină, feminină – este o poveste relativă și denotă, dacă ea există, o lipsă de curiozitate și de deschidere; cred.

Despre cele profesionale și cele sociale, intrate, iată, într-un con de umbră deja; nu am vrut nicicând să mă ridic la un nivel peste mediu; am vrut doar, întotdeauna, să mă remarc prin: precizie, claritate, concizie, seriozitate, corectitudine. Ce-am ajuns, ce am reușit? Se vede.

În fiecare zi în mine câte ceva se frânge, mereu, zi de zi; sunt, am ajuns, aproape o dărăpănătură. Ce a putut rămâne din ce a fost cândva? O caricatură reușită.

– Ce toamnă pură, senină, mirific colorată; mai că îmi vine a scrie: nemeritată!

30 oct. 2021, sâmbătă: Izolat în propriile-mi meandre sufletești, cât mai departe de forfota lumii – sunt sigur că mă aflu mai aproape de Dumnezeu. De fapt, în aceste vremuri, nici nu-ți vine să te prea avânți către mulțimi, către plecări spre alte repere, de agrement sau de altă natură.

Mă-ntreb și mă mir: de ce oare mi-a lipsit, dintotdeauna, pasiunea pentru jocuri? Nici chiar în copilărie nu eram răpit de vreun joc anume. Pe internet, deși îl am de 14 ani, încă nu am încercat nici măcar un singur joc: nu mă interesează! Să fie o deficiență spirituală: îmi lipsește spiritul ludic? Poate totuși șahul m-a atras, cândva, în copilărie. (Păstrez și acum șahul magnetic cumpărat de mama, prin anii 1963 –'64 cu piesele incomplete acum.) Da, poate acest joc m-a atras preț de câțiva ani, îmi pare că vreo trei-patru, după care am optat să-mi folosesc timpul pentru lectură decât să mi-l risipesc pe acest joc; mă simțeam împins mai mult de o sete spirituală, decât de nevoia minții de a se „bate" cu un adversar care, de cele mai multe ori, eram tot eu, căci jucam acest joc de unul singur. De fapt, pașii acestui joc mi i-am însușit tot de unul singur (deci, tot singur) dintr-un manual scris de un autor sovietic, carte împrumutată de la biblioteca școlii din Sângeorgiu.

În biserică, în alte vremuri. Cu mulțimea de chipuri ale oamenilor, apoi cu chipurile multe pictate în naos și pe catapeteasmă, aproape că îți este imposibil să te mai poți gândi la Dumnezeu; mie cel puțin mereu mi-a fost dificil a mă conecta cu predica preotului, cu „energia" celor aflați la sfânta slujbă, nicidecum nu am putut, până acum, să simt că mă aflu față în față cu El, cu Cel pentru care am venit la slujba din biserică.

Sângeorgiul, satul copilăriei mele: declarat oraș, bietul de el arată ca un sat în prag de ruină, năpădit de „alte naționalități" și de bătrâni. Ce jalnică priveliște!

Cusururile mele sunt multe. A mă tămădui de ele înseamnă să nu mai fiu eu, ci un cu totul altcineva cu care, poate, nu aș fi împăcat nici cu atât precum cu acesta, cel din prezent.

Sora-mea și cumnatul în vizită la noi, venind de la Sângeorgiu de Pădure unde au fost la luminație. Printre altele discutăm – în contradictoriu – și despre vaccinarea devenită aproape obligatorie (ei nu s-au vaccinat). După o vreme dialogul nostru ajunge să fie atât de înfocat încât ajungem aproape să ne încăierăm, fiecare argumentând cum crede și cum simte atitudinea sa față de vaccinare și, mai cu seamă, față de așa-zisă democrație care conferă, zice-se, libertate decizională fiecărui ins, conform cu ceea ce îi dictează propria-i conștiință. Pe scurt: sora-mea e contra vaccinare, eu sunt pentru – de unde și discordia, sper trecătoare, dintre noi.

31 oct. 2021, duminică: Încă și acum „fumeg" după confruntarea cu sora-mea privind libertățile în democrație; chiar și pe vreme de pandemie, situație în care cred eu că s-ar impune o linie directoare unică.

Concluzia mea: vremuri tulburi, anormale, copleșite de prea multă „ceață"(pandemică!), stare care dacă se perpetuează, poate să ducă, cred eu, la haos.

1 noi. 2021, luni: Zi frumoasă (încă!). Intens du-te-vino întru pomenirea morților: flori, lumânări și gânduri despre viață, despre moarte: eu, noi toți, semenii mei…

2 noi. 2021, marți: Lecturi, în limba maghiară, a unor texte tolstoiene din perioada de bătrânețe a marelui scriitor. Întotdeauna am avut dificultăți în priceperea subtilităților în limba maghiară; de altfel și acum.

Ieri am comandat, iarăși, o „căruță" de cărți scrise în maghiară, scrieri ale aceluiași Tolstoi, cărți care în limba română nu pot fi găsite, din păcate nefiind nici traduse în limba română.

3 noi. 2021, miercuri: Răsfoiesc caietele acestea de consemnări. Sunt deja scrise și transcrise, pe computer, peste 800 de pagini format A5, acestea constituind două volume de jurnal, fiecare având aproximativ câte 400 de pagini.

Ce vremuri! Presupunând că din clipa următoare am deveni cu toții nemuritori, condamnați fiind să trăim întru eternitate, în halul în care ne aflăm fiecare, în acest *coșmar real* în care ne mințim, ne furăm unii pe alții, ne sfâșiem între noi – am mai agrea noi oare eternitatea?

A ne schimba galaxia: cât de scurt și de bizar ne este sejurul aici și-acum! Și vine o vreme când ne vom îndrepta, pe rând, către o altă Cale Lactee.

Săvârșesc aceste consemnări, încercând în felul acesta să-mi conserv sănătatea și echilibrul sufletesc; în ce măsură reușesc: asta-i un alt mister.

Din teamă de adevăr omul se minte, adesea, pe el însuși.

În ceea ce privește furia, o stare de spirit frecvent prezentă în preajma sufletului meu, o consum cum pot. Și, sincer să fiu, nu întotdeauna în chip fericit.

În aceste caiete scriu doar cu creionul, din două pricini: din cauza poziției în care îndeobște scriu (cel mai adesea în pat), apoi pentru lejeritatea efectuării corecturilor cu ajutorul radierei. De o vreme încoace utilizez radiera „docilă" – un tip de gumă maleabilă, ca și cum ar fi plastilină; această radieră îmi este adesea și un obiect de joc: îl frământ între degete ca pe un aluat.

Tot mai nefericit și mai necinstit acest popor al meu. Dezamăgitor.

Nu pot citi scrieri care nu au o profundă încărcătură spirituală: de pildă majoritatea romanelor. Toate scrierile lipsite de profunzimi spirituale rămân pentru mine serbede.

Zi cu soare surâzător pe bolta sinilie. Am să merg și azi pe malul unui pârâu pentru ca să asist la spectacolul căderii ultimelor frunze – ruginii, arămii, aurii… – în apa cristalină, șuierătoare a pârâului de munte. Ce mai spectacol mă așteaptă!

4 noi. 2021, joi: Demn ar fi de mine ca la anii pe care îi port în cârcă să mă străduiesc să pricep, apoi să și aplic în viață învățăturile Sfintei Scripturi referitoare la: dragoste, supunere, umilință, jertfa de sine și – mai ales: răsplata cu bine pentru rău!

De reținut: a nu se căuta *răul*; dar dacă ni se întâmplă, a nu ne împotrivi. Neîmpotrivirea la rău este cheia întregii învățături a lui Hristos (*Predica de pe munte.*)

– Să dai totul răului și răilor, a nu te împotrivi acestora (Matei 5: 39).

5 noi. 2021, vineri: A fi creștin nu numai cu vorba, dar și cu fapta: lucru mare, lucru rar – lucru greu.

Câteodată sunt istovit de dorința năprasnică de a lucra ceva cu adevărat util omului. Apoi, încet, dorința se transformă în altceva, derizoriu: mult mai lesne realizabil.

Celui care mă judecă: – Nu mă judeca decât după ce te pui în locul meu: trup și suflet; atunci să te văd!

Cărțile mele, atâtea câte sunt – și așa cum sunt ele – nu mă ajută cu nimic decât atunci când le scriu prin aceste caiete și când le scriu pe computer: doar atât. Mai trist este că nici altora nu le pot fi de folos. Cu toate astea, iată că scriu: chiar despre zădărnicia (găunoșenie?) unei preocupări ale mele frecvente.

6 noi. 2021, sâmbătă: Atunci când Iisus se referă la popoare, El spune: – Pentru Dumnezeu toți sunt egali, *deasupra tuturor strălucește același soare, pentru toți cade aceeași ploaie* făcându-le bine la toți deopotrivă. Același lucru ar trebui să înțeleagă fiecare om.

Credința: să crezi în ceea ce nu vezi, în ceea ce nu se vede, adică: nu este ceea ce este, ci este ceea ce de fapt nu este!

7 noi. 2021, duminică: Mi-am „permis” ca în jurnalele acestea ale mele să fiu adeseori de o sinceritate totală. Asta, întrucât așa cum am presupus, oricum nu o să mă citească nimeni; presupunere care, iată, se (cam) adeveri.

– Un chin și trândăveala asta boșorogească!

8 noi. 2021, luni: Sila (câteodată) de a ieși din casă; cu toate astea trebuie să mă confrunt cu mediul social în care viețuiesc pentru a-mi putea continua existența; astăzi, de pildă, va trebui să aduc un sudor

pentru a-mi suda o ruptură la poartă, apoi va trebui să mă duc la stomatolog, după care voi merge la cumpărături, după care…

Bizar! Molima aceasta care bântuie prin omenire, în loc să ne apropie, mai degrabă ne dezbină în chip neliniștitor. Am ajuns ca fiecare să ne suspectăm pe fiecare, transformându-ne astfel existența într-o povară sufocantă.

Dacă ar fi să exprim într-un cuvânt tot ce simt, atunci expresia potrivită ar fi: *lehamite*. (Acum îmi aduc aminte că azi este ziua mea onomastică; iartă-mă, Doamne că simt ceea ce simt!) Toate sunt ca omul să sufere, să sufere – viața însăși având această (nobilă?) menire.

Consemnările mele succinte să fie oare indiciul unei neputințe, lene ori (și) a unei rigori?

Zi mohorâtă, răcoroasă, cu o ploaie deasă, cernită din înalturi. Înainte de amiază, reparăm poarta. Apoi, sunt anunțat telefonic că pentru tratamentul dentar va trebui să mă duc abia mâine, azi lipsind nu știu ce material.

Consider că marii scriitori (poeți) nu sunt (n-au fost) cu adevărat și în chip declarat, admiratori sinceri unul față de celălalt; așa cum nici prieteni cu adevărat, de nădejde, nu pot fi ei între ei – acest nobil sentiment fiind alterat de un altul, josnic, de vanitate, de rivalitate.

A fi creștin sincer – ajută. Păgânismul, în schimb, nu ajută, acesta contribuind cu prisos la „gonflarea” eului, ajungând să fii și mai găunos decât ești.

9 noi. 2021, marți: (Recitind *Predica de pe munte*): Viața și moartea omului ar trebui să servească de mântuire vieții tuturor, nicidecum doar fericirii personale: de aici derivă marea noastră eroare.

Tolstoi, la bătrânețe, obișnuia să ofere ajutoare bănești și sfaturi la cei nevoiași, înglodați pe cărările întortocheate ale vieții. Bizar este faptul că tocmai în acea perioadă a vieții sale scriitorul se afla într-un impas mai mare decât oricare dintre cei care îi solicitau sprijinul moral. Privitor la starea lui socială, implicit la situația materială, avuțiile pe care le deținea – rodul muncii a circa 300 de robi care îi roboteau pe moșiile sale –, toate astea constituiau pentru el, acum, la bătrânețe, o povară sufocantă de care, până la urmă, va căuta să se debaraseze prin încercarea

de abandonare a familiei și a avuțiilor. Părăsindu-și moșiile și căminul de la Iasnaia Poliana, Tolstoi încearcă în modul acesta să se desprindă și de prea multele neînțelegeri cu soția lui: discordii care s-au născut din noile principii de viață ale scriitorului.

De avut în vedere: să nu mă mai tulbur, să nu mă mai frământ; aceste precepte ar trebui să-mi fie mereu călăuze de vază atunci când neliniștile mele – născute de mintea-mi agitată – nasc mereu temeri, lăsând ca *viitorul* să-mi cotropească mintea. Nu vreau să-mi mai aud glasul care îmi șoptește în suflet gânduri de teamă, nu vreau ca pe acest gând să-l mai nutresc cu atenția mea!

10 noi. 2021, miercuri: Vecinătățile îmi sunt pricini de agitație, disconfort și de suferință. Cred că trebuia să fiu un viețuitor uitat dintr-un neștiut cătun pierdut într-o imensă sihăstrie silvestră.

Azi se pare că va fi o zi senină. Va trebui să merg după un sudor care să-mi confecționeze două suporturi pentru jardinierele de la ferestrele situate la etaj. Mă pregătesc să merg după el, apoi împreună vom cumpăra materialele necesare.

Observ că, de la o vreme, orice trebuie să fac îmi stârnește un imens disconfort. Adevărul este că în ultima vreme m-am obișnuit să nu fac mai nimic…

11 noi. 2021, joi: Firul roșu, călăuzitor, al Învățăturii lui Hristos: negarea vieții personale a omului.

– Menirea vieții omenești nu constă în fericirea personală, ci în *servirea tuturor, în umilirea în fața tuturor*.

Politicienii: trișori onești?! Nu: onești nicidecum.

Suferința ca o consecință a gândirii (multe).

Din pragul ușii camerei mele privesc peisajul de final de toamnă. E frig, însă bolta e foarte decisă: șoptește albastru îmbietor.

Rareș Bogdan – tipul parvenitului lacom de bani și de putere. Dezgustător ins! („Făcătura” lui Johannis?)

Mă văd într-o pădure, acum, toamna. Dintre toți arborii, acum deja despuiați, aleg unul; vin mai aproape de el, apoi din coroana caut o

ramură; iar de pe aceasta desprind singura frunză galbenă rămasă – pentru mine? – frunză pe care o iau cu mine.

Câteva june, răsărite din neguri politice, pripășite cu preponderență în „pâmpul"(PMP) al lui Băsescu; toate se remarcă prin tupeu, viclenie, dorință de parvenire. (Vezi I.C., o altă Elena Udrea: ediția a doua!). Politicienii? Ei sunt paraziții, catastrofa acestei lumi.

Despre suferințe. Dacă ești „ucenic al lui Iisus" tot nu ești scutit de suferință; căci viața însăși înseamnă a suferi. Dar ca adept, sincer, al Sfintei Scripturi, măcar știi *pentru ce* suferi, spre deosebire de „ucenicii școlii lumești"; aceștia suferă din greu, dar spre deosebire de primii, fără să știe pentru ce! Așadar, atât cei din prima categorie, cât și cei din cea de-a doua suferă crunt – altă cale nefiind: doar să suferi, de crezi, de nu crezi în Iisus: aceasta-i viața. Așa încât, povara necredinciosului este infinit mai grea și mai absurdă.

12 noi. 2021, vineri: Viața înseamnă boală (îmbolnăvire); așa că, la 71 de ani (și 45 de zile) eu, cel de acum, fizic și psihic, nu sunt – nu pot fi – altceva decât suma tuturor bolilor pe care le-am putut agonisi până în clipa de față.

13 noi. 2021, sâmbătă: Viața omului pe pământ înseamnă: boli, răni, morți, calomnii, invidii, tristeți, ură, dorințe viclene, griji neîncetate, atacuri nenumărate, răutăți repetate.

Darul lui Dumnezeu: Harul credinței! Ferice de cel care îl poate avea.

O singură ființă despre care pot afirma că îmi dăruiește: bunătate, cumpătare, manifestă responsabilitate și sinceritate în relația dintre noi. Acea ființă este *Ea*! Chiar dacă ar fi doar atât, eu îi sunt adânc recunoscător.

Omenirea toată este cuprinsă de o imensă insațietate de bani – fapt pentru care suportă o sumedenie de neajunsuri care, până la urmă, îi grăbesc pieirea.

Câteva soluții privind soluționarea problemelor căsniciei: 1) nesocotirea banilor, 2) dobândirea virtuților sufletești și 3) frica de Dumnezeu.

Consider că podoaba supremă a femeii este: buna cuviință și decența, calități tot mai rar întâlnite în aceste vremuri.

Nu starea materială excelentă, bogăția, trebuie să prevaleze la o femeie, ci: caracterul, cumințenia, blândețea și înțelepciunea.

Omul: zadarnică ființă trecătoare și muritoare, cu bogăția lui, cu tot!

Se pare că doar suferința poate face un suflet mai bun și mai înțelept; de aceea, oare, atâta chin pe seama bietului om? Omul – zidirea lui Dumnezeu – își este biserică sieși. Așa încât, zic Sfinții Părinți, nu este important unde și cum ne rugăm, căci Dumnezeu ne aude și-atunci când tăcem: – *Strigă la Dumnezeu cu gândul tău, fără să-ți miști buzele: fii sigur că vei fi auzit!*

14 noi. 2021, duminică: În bună parte, lecturile mele au drept scop să-mi alunge avalanșele de gânduri proprii – de care sunt mai mult decât sătul.

Uităm că menirea vieții omului nu este ca Dumnezeu să-l slujească, ci tocmai invers, anume: omul să-L slujească pe Dumnezeu. Așadar, atunci când ne înălțăm rugile către Domnul, pentru ca El să ne ajute, ruga noastră nu poate fi alta decât una singură: aceea de a ne înlesni misiunea de a-L servi.

Ca oameni pe acest pământ, dacă credem că rostul vieții noastre este acela de a fi fericiți, logica noastră ne va fi născătoare de multe și grele neajunsuri; căci scopul existenței noastre nu este – și nu poate fi – decât acela de a-L sluji pe Cel care ne-a trimis în această viață pământească în conformitate cu Sfânta Scriptură.

Uităm mereu, noi, oamenii, că nu putem exista fără ajutorul semenilor noștri. Acest ajutor poate să fie prin sfaturi înțelepte, încurajări și atenție reciprocă.

În anumite împrejurări un singur cuvânt, rostit în fața unei mulțimi, poate avea efect ucigător. De pildă, dacă cineva aflat într-o sală ticsită cu sute de oameni strigă: – Foc! Efectul acestui cuvânt poate stârni brusc ambuscade ucigătoare, mai nimicitoare decât însuși focul.

Atât bogăția, cât și sărăcia nu sunt altceva provocări dumnezeiești. Rămâne ca omul să știe să poarte atât povara sărăciei, dar, mai cu seamă, pe cea a bogăției.

Doamne, adesea mă gândesc că privit din Univers Pământul apare ca o sferă albastră; apoi, îndepărtându-ne de ea, aceasta devine tot mai mică și mai mică, până când dispare.

… Și pe această minusculă așa-zisă planetă mă aflu eu ori tu, frământându-ne, dându-ne importanți, cerându-ne „drepturile" la fericire, la bunăstare. Ce comedie, ce nonsens!

„De ce te mândrești, dar, omule? Coboară din înălțimile trufiei tale și *vezi-ți sărăcia*." Ești pământ și cenușă, umbră și fum, iarbă și floare a câmpului. Ce motiv are această mândrie?!" (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Da, astea suntem: pământ, cenușă, indiferent de rangul social pe care îl purtăm acum pentru un timp incredibil de scurt. Și, în fond, orice vei fi fost „pe toate le lași aici și pleci, pentru totdeauna, încărcat numai de păcate și de răutatea ta."

Suferințele pe care eu mi le-am provocat mie însumi sunt cele mai înfiorătoare.

Da: toate agoniselile omului rămân altora; în definitiv, el rămâne cu blestemele și păcatele!

<u>15 noi. 2021, luni:</u> Andreea împlinește azi 43 de ani: să aibă parte de sănătate, noroc și bucurii!

Azi, zi fără gaz; furnizarea acestuia este sistată, din pricini tehnice, în mai toată localitatea.

Afară, deși e senin și soare zâmbitor, e frig: un grad Celsius. Stau în pat încotoșmănat; citesc, apoi vorbesc la telefon. Ceva mai târziu am să merg în natură. (Ida este plecată la E. pentru a o ajuta la diverse lucrări exterioare: depozitarea florilor, curățenie în curte.)

Suferința: „căpușa" cea adânc înfiptă în sufletul, în mintea și în trupul omului; în definitiv, această molimă este mai prezentă decât orice altă stare care bântuie sufletul omului.

… Cu felul meu de a fi și de a percepe lumea, viața mi-o împovărez în ultimul hal. Frământările mele nu au sfârșit: le caut, le iau în brațe – le… cultiv!

16 noi. 2021, marți: Bietul om! În viața asta, de pe pământ, nu are cum să scape de tristeți, chinuri, ispite și supărări. Singurul lui scut este constituit – ori poate fi constituit – din: credință, nădejde și răbdare. Tristețea – un nor negru, gros, care acoperă sufletul nelăsându-l să fie luminat de razele rațiunii. Omul suferind are nevoie de: liniște și tăcere. (Iov 2: 11-13*: Cei trei prieteni vin la Iov și au șezut pe pământ lângă el șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună o vorbă, căci vedeau limpede cât de mare îi este durerea.)*

Izbânda adevărată poate fi obținută numai prin blândețe, nicidecum prin mânie.

Una din greșelile mele, pe care o săvârșesc cu regularitate este că aloc timp prea mult lecturii, încercând să „învăț" cât pot de mult. În felul acesta, gândirea mea nu este suficient de originală, lăsându-mă mult prea adesea influențat și impresionat, de gândirea altora, de ideile emanate de alții, cu care consimt și eu, trăindu-le, simțindu-le ca fiind *potrivite* minții și sufletului meu.

17 noi. 2021, miercuri: Vremurile acestea și felul meu de a fi: incompatibile, de neîmpăcat; epoca aceasta infectă înflorește, strălucește prin urâțenia ei; și în tot acest timp eu mă afund, zi de zi, clipă de clipă. Vai de lume, vai de om!

„Cel ce se smerește se va înălța." (Matei 23: 11-12). (Departe de omul zilelor noastre așa ceva!)

Mi-am conectat casa de marcat, pentru *bunul mers* al miniafacerii turistice; pentru această procedură a trebuit să fac un drum la o firmă de specialitate, tocmai la Odorhei. Așadar, timp și bani; și răbdare.

18 noi. 2021, joi: Nevoia mea de credință derivă din trebuința de liniște sufletească. Nu aș zice că în privința încercărilor mele de a mă iniția în tainele credinței ortodoxe aș fi novice, nu; sunt pe „cale" de multe decenii. Însă trebuie să recunosc că, pe acest făgaș, am parcurs o distanță îngrijorător de mică.

„… facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ." Dacă sufletul se reîntoarce la Tatăl, atunci este exclus ca ceva rău să mi se întâmple; și faptul acesta, nădejdea aceasta mă mai liniștește.

„Murim singuri.” (Pascal). Omul se află mereu în fața lui Dumnezeu – și asta este ceea ce contează, nicidecum că s-ar afla în fața omului nevolnic și ipocrit.

– A iubi în fiecare om acel ceva care este mereu identic în fiecare dintre noi: adică Dumnezeu. Cu toate că El este prezent în fiecare dintre noi, nu este deloc ușor să ajungi la o bună și lină comunicare cu El.

19 noi. 2021, vineri: Îmi pare rău că a afirma astăzi că societatea românească este coruptă în ultimul hal, mărturisirea aceasta este mult prea blândă față de realitatea vieții cotidiene. Asta i-a trebuit, atâta a așteptat românul: libertatea. Căci, deh, mai departe este treaba lui: bineștiută, binecunoscută.

A cunoaște multe nu înseamnă nicidecum înțelepciune; doar o *bună* și *dreaptă* folosire a cunoștințelor dobândite te poate apropia de calitatea de înțelept. A ști să *grupezi* cunoștințele dobândite, conform importanței și utilității acestora, apoi a le folosi acolo și atunci când trebuie – și cât trebuie! –, aceste însușiri îmbinate în chip armonios pot duce, într-adevăr, la înțelepciune.

Clar lucru: valoarea – sau nonvaloarea – unei opere artistice rezidă din *ce* spune artistul, *cum* o spune și, îndeosebi, *dacă toate astea îi vin din inimă și din suflet.*

Esențial: artistul, în opera lui de artă, să evidențieze doar ceea ce își cere cu tărie să fie exprimat, autorul nemaiputând îngădui să țină în „captivitate” înlăuntrul sufletului său *acel ceva* care își cere cu pasiune și intensitate dreptul la exteriorizare: la viață, la lumină. Dacă aceste criterii sunt îndeplinite, celelalte condiții (conținut, formă estetică…) aproape că vor veni de la sine.

20 noi. 2021, sâmbătă: Mă pregătesc să merg la Corund pentru vaccinul III. E o vreme urâtă, cu bolta acoperită pe toată întinderea ei; din când în când din înalturi cerne o ploaie cu stropi mărunți, dornici parcă de a se transforma în fulgi imaculați.

– A fi mai singur ca într-o raclă; sau, reformulând: singurătatea eternă a omului din raclă. Afirmația este, desigur, macabră, fiind însă „doldora” de realitate.

Lecturile mele din scrieri în limba maghiară decurge anevoios. Nu vreau să utilizez dicționarul pentru a nu întrerupe, atât de des, buchisirea. Oricum, prefer citirea scrierilor scurte, cu texte atractive, scrise de un autor preferat. Și am vreo șapte cărți de acest fel care așteaptă să fie citite; ce păcat că traducătorii, respectiv editorii, nu s-au sinchisit să le traducă în limba română.

Anumite stări ale mele mă îndeamnă la lecturi de texte patristice ori filocalice – scrieri care adeseori mă îndeamnă la rugăciune.

Ora 14: mă reîntorc de la Corund fără să reușesc să mă vaccinez; pricina: sâmbătă și duminică centrul de vaccinare are zile libere! Prin urmare, luni am să repet încercarea.

21 noi. 2021, duminică: A mă preocupa de direcția în care merge omenirea – ei, asta este o pălărie mult prea mare pentru mine. Pe mine să mă preocupe doar direcția în care merg eu! (Și ce păcat că acest obiectiv nu este numai și numai Dumnezeu!).

În conformitate cu o clasificare a lui Blaise Pascal există trei categorii de oameni: 1) oameni care Îl slujesc pe Dumnezeu, deoarece L-au găsit: aceștia sunt oameni inteligenți și fericiți;

2) oameni care Îl caută, pe Dumnezeu, fără să-L fi găsit încă: oamenii aceștia sunt inteligenți, dar (deocamdată) nefericiți;

3) cei care trăiesc fără a-L căuta pe Dumnezeu: acești oameni sunt lipsiți de inteligență sortiți fiind nefericirii.

Cu smerenie și umilință cutez a mă simți înrolat în cea de-a doua categorie: ce a veșnicilor căutători; deci, din păcate, prea puțin fericiți.

Da, am căutat mereu înțelepciunea, dar fără să fi avut nicicând bucuria de a o găsi. Oricum, căutările mele continuă, merg pe acest făgaș cât o fi să fie.

Ne zgârcim la toate, nimic din ce este al nostru (?) neadmițând să fie al altuia. Uităm însă că de fapt *nimic* nu ne aparține, totul fiind, până la urmă, al lui Dumnezeu. Așadar, noi ne zgârcim să dăm altora nu dintr-ale noastre, ci din ceea ce este al lui Dumnezeu.

Oboseala ca leac împotriva unei anume maladii. Terapia aceasta o practic mai cu seamă după-amiezile: este vorba de fugile mele în natură. De fapt și înainte de amiază mă obosesc stând ore în șir cu nasul în

cărți; apoi când vine seara, mă istovesc, noapte de noapte, stând ore bune la computer.

I. se reîntoarce de la slujba de duminică; vădit fericită îmi mărturisește că s-a rugat pentru sănătatea noastră, a familiei, precum și a ei, simțind că ruga ei a fost ascultată, primită.

Unde sunt, unde s-au scurs clipele[10] vieții mele de până acum. Căci acolo unde s-au scurs ele, într-acolo mă-ndrept și eu…

Mă întreb adeseori dacă activitățile mele de-acum: lectura și ieșirile în natură nu sunt oare doar stratageme cu care mă amăgesc că fac și eu ceva? Foarte posibil să fie așa.

22 noi. 2021, luni: Eul propriu (sufletul) oricărui om este identic cu eul lui Iisus, deci și cu eul lui Dumnezeu. Adâncindu-mă în acest eu profund al meu, aici mă pot întâlni – și uni! – cu Dumnezeu.

Azi voi merge din nou pentru a fi vaccinat. Va veni și I. pentru aceeași doză III.

Școala vieții ne dovedește că din eșecuri omul învață mai multe decât din reușite; așadar, din eșec în eșec te pomenești pe culmile succesului!

O sentință găsită într-o carte: – Nu permite ca între sufletul tău și Dumnezeu să se vâre un intermediar. Nimeni nu se poate situa mai aproape de Dumnezeu decât tu însuți!

23 noi. 2021, marți: Sufletul meu dornic de Adevăr și de Lumină. Căci viața sufletului fără lumină e ca viața materiei vii fără lumina soarelui.

Să crezi în realitatea sufletului, înseamnă să trăiești alături de Dumnezeu încercând să dobândești viața veșnică.

Natura și lectura – cele două repere care îmi nutresc și îmi înalță sufletul în viața pământeană.

A trăi calm și fericit având conștiința permanentei apropieri a pieirii proprii – unica soluție înțeleaptă care, deși nu este ușor de aplicat, trebuie încercat în viață.

---

[10] Am calculat numărul clipelor – al secundelor, de fapt – vieţii mele de până acum; rezultat: 2 243 721 600 de clipe (secunde).

Ceea ce este sănătatea pentru trup aceea este *bunătatea* pentru suflet, afirmă Înțeleptul.

Sufletul omului este parte din marele suflet dumnezeiesc. (Câtă încredere și câtă risipă din partea Creatorului către această ființă de cele mai multe ori nedemnă și superficială!). Cum îl întrebuințăm, depinde doar de om.

În lumea actuală dragostea de oameni se împuținează vertiginos, dovadă fiind și faptul că am ajuns, omenirea toată, în halul în care ne aflăm în prezent.

Mintea îmi joacă tot soiul de feste care îmi produc mari incomodități, însoțite de neliniști și frământări. Încerc să fac ordine în lăuntricul meu.

Adevăratele comori sunt cele spirituale; ele se pot oferi altora fără ca omul să piardă; din contră, tot dăruind, paradoxal te pomenești mai avut, mai bogat în ceea ce ai dăruit: înțelepciune, spre exemplu.

Orice i s-a întâmplat și se va întâmpla omenirii, mai întâi e gândul; evenimentul nu poate avea loc decât după ce niște minți le concep. Oare ceea ce ni se întâmplă în aceste vremuri, ce minte deșucheată le va fi conceput? Culmea, despre asta nu pomenește nimeni! Care este țara, care este laboratorul, cine sunt vinovații care au putut provoca dezastrul în care a se află omenire?! Cine?…

24 noi. 2021, miercuri: Pe măsură ce trec zilele, lunile, anii, mă conving tot mai mult că este deosebit de important să știu despre ce anume *nu este bine să gândesc*; acest aspect mi se pare mult mai important decât despre ce gândesc. Important! Să învăț să lupt nu contra evenimentelor, ci împotriva gândurilor care produc evenimentele.

Iubirea: sentimentul care leagă oamenii între ei și, apoi, pe toți cu Dumnezeu. Dragostea în sine te poate ferici. Ar fi necesar să las trecutul și prezentul neliniștitor, apoi să trăiesc mereu doar în umbra iubirii, de nimic altceva să nu îmi pese.

Ar fi cazul (timpul) să: nu mă mire, să nu mă enerveze, să nu mă mai consume toate cele ce mi se par absurde, ilogice și necinstite în viața de zi cu zi; mai cu seamă că oricum nu pot schimba în bine nimic nici măcar cu o fărâmă.

„Dintre toate soiurile de dobitoace cea mai rea e speța umană care îndeobște se cheamă *popor*. Omul devenit *popor* mai rar se întâmplă să-și păstreze umanismul." Egalitate perfectă este doar în cimitir, aici, în traiul cotidian, există doar inegalitate, hoțomănie, jaf, nedreptate.

Cu peste 2500 ani în urmă Pitagora susținea, pe bună dreptate, că un Senat de 100 de oameni este mult prea mult; și mare dreptate a avut! (Ce să mai zicem de efectivul de senatori ai României de acum?!). Tot Pitagora afirma că trebuie puțini legiuitori, dar înțelepți.

Pilda apei: mereu supusă (umilă), însă tocmai de aceea și foarte puternică. Ea, apa, întotdeauna se adună în depresiuni, dar izvorăște din înălțimi, apoi se adună în porțiuni goale; tot așa și Dumnezeu se adăpostește doar acolo unde eul este anihilat, caracterizat fiind doar prin umilință și smerenie.

Pentru a cuceri seninătatea, liniștea – poate și înțelepciunea – unui om îi trebuie foarte multă trudă. Eu mă zbat de o viață să-mi dobândesc măcar o relativă liniște și crâmpeie de seninătate; și, după 71 de ani, nu mă pot lăuda că mi-ar fi munca încununată de succes, de izbânzi. Oricum însă, continui să hălăduiesc pe această cale, conștient fiind că aceasta îmi este menirea.

Sunt întrutotul de-acord cu nimicnicia trupului, cu tot ce este material iute trecător. Dar sufletul: ce minunăție să ai, în sfârșit! un miez de sorginte dumnezeiască în tine. Aș vrea ca acest dar divin să-l pot cultiva undeva într-un loc mai presus, mai pur și mai senin decât biserica cu slujitorii ei; nu cu *biserica* nu sunt împăcat, ci doar cu slujitorii ei: nu pot, iată, de atâția ani pe care îi port în cârcă, nu catadicsesc a mă deschide sufletește în fața acestora. De aceea, prefer să mă reculeg în „biserica-mi lăuntrică", acolo unde mă aflu mereu doar eu cu mine însumi, dimpreună cu Dumnezeul din mine.

Seara, întâlnire subită cu un urs aflat în poarta Vilei V.! Ne-am speriat amândoi, se pare însă că el mai tare, deoarece a plecat în fugă – eu rămânând încremenit. După câteva clipe, revenindu-mi din sperietură, mi-am continuat promenada, de data aceasta mult mai prudent.

25 noi. 2021, joi: Recitesc o scurtă referință despre viața și învățăturile lui Budha. Remarc, abia acum, o similitudine aproape identică între Învățăturile lui Budha și cele ale lui Dumnezeu (Cele 10 porunci).

În vechime anumiți filozofi recomandau ca în școală să se predea mai puține materii, în schimb să se acorde atenție mai mare învățării anumitor stări de spirit. Interesant!

Se afirmă că omul care este trist nu poate fi decât cel mult mediocru; clar lucru: înțelepciunea nu poate duce casă bună cu depresia.

Trup și suflet: câte năpaste, câte suferințe au de îndurat! Desigur, greul îl duce sufletul – acum și pururea…

26 noi. 2021, vineri: Nimic nu-i mai cert pe lumea asta decât moartea, cea care pe toți ne ia, mai devreme sau mai târziu. Și, cu toate astea, a trăi ca și cum ea, moartea, nu ar exista, faptul acesta cum se numește: inconștiență, amăgire, neghiobie? Cu neputință îi este omului a-L închipui pe Dumnezeu; la fel cum nici Moartea nu o putem închipui.

Viața: incertitudine și deșertăciune – acesta este bilanțul unei existențe de 71 de ani, adică al vieții mele.

Ca plăcere rămasă încă în preajma sufletului meu este aceea de a citi o carte în tihnă, în primele ore ale dimineții, pe îndelete, în patul meu, în liniște (interioară și exterioară), odihnit și nederanjat de nimeni.

27 noi. 2021, sâmbătă: De ani de zile mă confrunt („mă-nfrupt”?) doar cu: încordări, măcinări de nervi, îngrijorări, nedumeriri, uimiri. Ce mai viață, ce mai trai!

Pe zi ce trece mă conving tot mai mult de zădărnicia tuturor lucrurilor, a tuturor faptelor. Atunci, la ce bun a le mai săvârși?! Constat, în chip incontestabil, că lumea se îndreaptă în mod rapid din rău în mai rău. Apoi, așa stând situația, cum să nu fie existența aceasta un nesecat izvor de întristare dacă totul este învăluit în incertitudine, unica noastră convingere fiindu-ne doar pieirea? În aceste împrejurări omului nu-i mai rămâne decât resemnarea, complacerea cu însușirea efemeră a tot ce ne înconjoară și, în fond, cu vremelnicia însăși a vieții. Pentru a-mi mai înlesni amăgirile utile acestui trai, să nu ignor că foarte folositoare ar fi introducerea variației în toate împrejurările vieții noastre.

Caracteristici ale existenței care ne-ar putea înfrumuseța trecerea noastră pe acest pământ: în primul rând efemeritatea, apoi neregularitatea, asimetria și incompletitudinea.

Mă întreb: cum ar fi oare să pot trăi măcar un an întreg într-o seninătate deplină? Nu mi-a fost dată această încântare decât, poate, în doze homeopatice.

Mă bate un gând: anume să scriu un tratat liric, de 10 volume, a câte 500 de pagini fiecare, despre rouă ca simbol al efemerității (!)

28 noi. 2021, duminică: „Libertatea și Legea: cele două fațete ale aceleiași monede." Ei, asta îmi place, dacă Legea este aplicată corect și continuu.

Tot secretul unei vieții împlinite: să crezi, sincer, în Dumnezeu, mai mult decât în realitatea vieții cotidiene. Doamne dă-mi harul!

În țara noastră sufocată de hoți, noi, poporul român, avem naivitatea de a ne încredința – de atâta amar de vreme – viețile noastre unor jecmănitori notorii. Apoi, ne mirăm, culmea, că aceștia își iau din avuția națională cât vor ei din banii smulși de la noi, iar din ceea ce rămâne ne aruncă și nouă. Așa ne trebuie.

29 noi. 2021, luni: Omul e în așa fel plămădit încât setea lui de cunoaștere să-i crească în fervoare pe măsură ce o astâmpără – asemenea sexului.

Rememorându-mi cariera silvică, abia acum realizez faptul că prin codrii fiind mai tot timpul, eram un soi de „împărat" al plantelor și animalelor de pe un anumit teritoriu forestier de câteva mii de hectare: de unde poate și infatuarea mea din acele timpuri!

Scrisul meu, atâta cât e și cum e, bietul de el, este un fel de remediu, un act cu caracter compensativ – o consolare, dar și o răzbunare (!) pentru niscaiva dureri și eșecuri care își cer chiar dacă nu anihilarea, măcar atenuarea lor.

Ceasurile mele îndelungate de lecturi sunt încercări disperate de căutare a unei liniști lăuntrice. De obicei, în locul *tihnei răsplătitoare* aflu alte și alte deznădejdi, unele cumplite și sfâșietoare și ele.

Uimire: de ani de zile tot ce fac nu este altceva decât o tentativă de evadare din realitatea, stupidă și banală, a cotidianului. Reușită? Relativă.

Vreme bizară: nici nu plouă, nici nu ninge – peste tot însă plutește sumbrul și banalul cotidian apăsător.

Deși viața omului înseamnă a te integra în existență în mod viu, în chip cât mai organic și mai fertil, cu toate acestea eu sunt unul dintre cei care au ales să înoate contra curentului, căutând – cu orice chip – evadarea din realitatea exterioară și din cea a haosului lăuntric.

Retrospectivă introspectivă: dacă în tinerețe m-am afundat în *nuri*, acum, la bătrânețe, iată-mă aproape sihăstrit, de bunăvoie, într-o cameră cu *murii*[11] tapetați cu mii de volume de cărți fel și fel, lăsându-mă răpit de vraja conținutului acestora pentru ca, mai apoi, din preaplinul sufletului meu să pritocesc pe hârtie esențe ale sufletului meu.

Înot aproape zilnic în rugina codrilor aparent resemnați; însă, la o privire mai atentă, constat exasperarea arborilor de năvala Toamnei cotropitoare, cea care pe fiecare frunză căzută a încrustat: *dezolare, dezolare, dezolare*… Întorc brusc o frunză: pe ea scrie *nădejde*; întorc alta: *nădejde, nădejde*… scrie pe ele; răpit de această descoperire, continui să le întorc pe rând, până când o rafală de vânt mi le răvășește pe toate.

Privesc în jur copleșit de dezolare; apoi, de speranță!…

30 noi. 2021, marți: De când mă știu mi-am tot cultivat spiritul pentru sine din dorința de a mă putea exprima, prin viu grai și în scris. În anii din urmă utilizez scrisul, acesta pentru a mă putea înțelege pe mine însumi în primul rând, apoi pentru a comunica și altora din preaplinul trăirilor mele.

Dacă cineva ar fi curios, interesat să îmi cunoască sufletul, nu ar trebui decât să vină să îmi deschidă ușile dulapurilor mele cu cărți. De aici s-ar revărsa, ca dintr-o clepsidră, fir cu fir, strop cu strop însuși sufletul meu. Deocamdată nimeni nu a avut această curiozitate…

Jurnalele mele: o dramă a sterilității, a neputinței proprii de a crea?

Rândurile acestea – o dovadă a faptului că exist; mai apoi, că am existat. Scriu nu din plictiseală, ci pentru a-mi exersa stilul, pentru a mă despovăra sufletește.

---

[11] Pereţii (termen învechit).

Ador pâraiele de munte deoarece aici curgerea apei are aceeași intensitate, același ritm ca și sângele din venele mele.

Cu toate că știu bine că totul este deșertăciune, cu toate acestea acționez, mă zbat, caut, iscodesc chiar uneori. Săvârșesc acestea, deși sunt convins că amăgiri sunt toate.

Argilă și sete de absolut: iată omul! Sfâșiat de „chemarea mută" a lutului și de cea a necuprinsului azur, prea șubredă fiind ca să reziste unei asemenea încercări, ființa firavă și efemeră se frânge.

Și azi, ca și în alte dimineți, m-am nutrit spiritual prin intense lecturi pe alese. Simt cum hrana sufletească îmi încălzește inima, bucurându-mă, satisfăcându-mă.

1 Dec. 2021, miercuri: Binele și Răul purced din aceeași tulpină – adică: sunt frați, zice-se; precum Cain și Abel sunt, aș spune eu.

Peste noapte a nins. În dimineața aceasta în prag mă întâmpină albul cel rece, însă mai pur decât orice din preajma mea.

2 dec. 2021, joi: Individualism, materialism, iată doar două tare de care suferă societatea noastră, oriunde ai privi.

„Ieșirea din impas ar trebui să fie schimbarea radicală a mentalității prin înfăptuirea numai a binelui, a frumosului, a armoniei, a respectului pentru viață și nicidecum a propovăduirii urii și a dezbinării." (D.C.- D.)

Dacă am acționa dezinteresați în favoarea altora, cu milă și înțelegere, cu siguranță viețile noastre ar derula altfel.

În fiecare zi caut să zdrobesc valurile de emoții negative care încearcă să-mi asedieze sufletul. Înaintez încet și anevoios pe această cale, însă merg înainte.

Atașamentul – marele nostru dușman: „bolovanul" nevăzut care se află legat de mâinile și picioarele omului. Ne cramponăm de iluzii, credem în lumea aceasta de suferință considerând-o reală și statornică.

Marea schimbare, în fond cea mai mare, din viața unui om: pierderea trupului fizic (numită și moarte). Această schimbare, în definitiv are loc în mod neîntrerupt la toate ființele vii; de aceea, poate, nu ar trebui ca acest proces să ni se pară atât de îngrozitor, deoarece a

deplânge pierderea a ceea ce din capul locului este sortit pieirii constituie o reacție cu totul neînțeleaptă.

Azi se pare că va fi o după-amiază cu soare jucăuș, ezitant. Atunci când nici un nor nu cutează a-l acoperi, observ că umbra mea mă proiectează pe mine!

<u>3 dec. 2021, vineri:</u> Pe zi ce trece înclin să cred tot mai mult în cele spirituale convingându-mă treptat, dar sigur, că cele materiale sunt părelnice și foarte iute pieritoare. Credința mea în cele nevăzute, devine tot mai vie și tot mai intensă. Adesea am impresia că viața omului are doar în secundar, din păcate, menirea de a sluji zidirii vieții spirituale, când de fapt ar trebuie ca acesta să fie scopul ei principal. Așadar, a nu se confunda nicicând și nicicum, sensul vieții ca fiind doar construcția „scheletului" (corpul). Acesta are doar menirea de a ajuta desăvârșirea spirituală a omului, după care devine de prisos, transformându-se chiar în piedică. Pe scurt: viața materială, primară și rudimentară, are ca doar un singur rost, acela de a ajuta la clădirea vieții spirituale; și atât.

Tot ce văd – indiferent ce ar putea fi acestea – toate sunt trecătoare, pieritoare: și cerul și pământul cu tot ce are pe el. Etern și măreț rămâne doar ceea ce nu poate fi nici văzut, nici auzit și nici atins!

– Eu nu sunt cel care este reprezentat prin persoana-i materială: vizibilă, tangibilă – sunt o entitate spirituală, o fărâmă din spiritul universal care guvernează lumea aceasta părelnică: lumea materială.

Sunt tot mai convins că doar scăpând de mentalitatea conform căreia lumea aceasta materială este *reală, unică și importantă,* doar atunci îmi voi înțelege și atinge adevărata-mi menire.

– Se zice că Dumnezeu a dat oamenilor hrana, iar diavolul – bucătarii. Prin urmare, utili și ei…

De ani de zile îmi ostenesc trupul mai mult prin munci intelectuale – cu substrat spiritual –, osteneala fizică fiindu-mi mai puțin la îndemână. Oricum, nu îmi mai obosesc trupul prin plăceri trupești.

Să(-mi) fie clar: niciodată, atunci când mă plâng, în aceste caiete, de cineva nu sunt cu nimic mai acătării decât ei; ba din contră.

4 dec. 2021, sâmbătă: Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mă conving de rolul major al muncii fizice și intelectuale, de folosul extraordinar în conservarea sănătății omului. Mecanizarea, robotizarea muncii sunt doar aparent benefice vieții omului – în fond aceste așa-zise înlesniri tehnice aducând mari neajunsuri existenței umane firești. Prin urmare, munca este salutară. Dezvoltarea exagerată, explozivă, a tehnicii, în ultimul secol, proliferarea școlilor superioare în detrimentul școlilor profesionale, din ultimele decenii, a dus la atragerea unor cohorte de tineri „studioși" care au ținut morțiș să aibă „studii superioare" doar de dragul de a avea patalama, aceștia practic fugind de muncă.

– Să ai mușchi impresionanți nu pentru a epata, nu pentru a intimida oamenii, ci pentru a le fi lor de ajutor; mușchii să se formeze prin muncă fizică susținută, în folosul semenilor, nu prin eforturi găunoase în sălile de fitness, eforturi menite timorării posibililor rivali.

Toleranța: o altfel de rugă?

Viața: suma faptelor – și a gândurilor – mele.

Înțelepciune: liniște sufletească; de asta îmi este dat să mă conving zi de zi.

De reținut:

1) A nu dramatiza necazurile prezente, gândindu-mă câte alte necazuri și mai grave mi se puteau întâmpla.

2) În decursul vieții de până acum câte multe alte gânduri chinuitoare, mai împovărătoare, poate, decât cele de-acum, m-au rănit. La majoritatea dintre aceste încercări din trecut acum mă gândesc cu seninătate, în totală liniște, fără să mă afecteze. Oare atunci, pe vremuri, de ce nu am putut să le văd în mod similar?

3) Ceea ce mă chinuie și mă amărăște acum nu este altceva decât o încercare prin intermediul căreia îmi întăresc puterea spirituală.

5 dec. 2021, duminică: Unii muncesc cu trudă, zi de zi – alții adună roadele muncii acestora. Științific faptul acesta se numește: *diviziunea muncii.*

Nimic mai rău decât să ai prea mult timp pentru a gândi la zădărnicia vieții. Forfota, mișunarea necontenită a oamenilor, mai cu seamă în ultimii ani, confirmă această afirmație. Cu toate că în aceste

vremuri nefaste, condițiile sunt potrivnice vânzolelii, cu toate acestea lumea nu se abține.

Aș fi deosebit de curios să pot vedea lumea aceasta peste… 1 000 de ani! Desigur, inclusiv: Sovata, Sângeorgiu, Tg.-Mureș, Odorhei ș.a. 3021, la cinci decembrie! Cred că poporul român are un rău genetic, care rău se poate manifesta în toată plenitudinea ei doar în mediul în care a luat naștere. De aceea și masivele, uriașele exoduri ale milioanelor de români pretutindeni pe glob: oriunde, numai acasă să nu mai fie. Odată schimbat meleagul, se pare că meteahna națională dispare sau, oricum, se diminuează considerabil.

6 dec. 2021, luni: Dumnezeu fiind o „ființă” spirituală, definirea Lui prin cuvinte este relativă și anevoioasă.

Înțelegerea mea – atâta câtă o fi – este dobândită prin truda mea lăuntrică desfășurată în singurătate.

– A fi cel mai vesel om trist. (Nu, nu eu sunt acela.)

Aici, în viață, Timpul este avuția mea, alături de Sănătate; prin urmare, ar trebui să le drămuiesc cu mai multă preocupare – dacă mai este timp!

Atât de frecvent și de profund cobor în mine încât mi se pare că am devenit captiv în mine însumi.

De multe ori mă detest; și cum să nu am asemenea sentiment dacă mai toată viața mea mi-am schilodit sufletul prin mijlocirea minții – drept pentru care îl consider pe acesta: Teroristul numărul 1 al meu.

7 dec. 2021, marți: Recomandări preluate dintr-un pateric:

„Fugi, taci, liniștește-te”. (Acestea sunt rădăcinile lipsei de păcat.)

„Să disprețuim trupul ca să mântuie sufletul nostru”(… căci cu cât înflorește trupul, pe atâta se veștejește sufletul.)

„Neaverea, nevoința și fuga de oameni (acestea sunt esențiale pentru o viață cumpătată.)”

„Acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin.” (adică viața în comuniune cu Dumnezeu.)

„Nu vorbi de rău pe nimeni.”

Să-ți poți închina întreaga-ți viață numai și numai desăvârșirii spirituale și să ai mereu în față speranța bucuriei – aceasta este singura modalitate de a nu trăi chinuit.

Soluția tolstoiană de a putea iubi vrăjmașul: să-L simți și să-L iubești pe Dumnezeu – Cel care se află și în tine și în el.

Omul este manifestarea lui Dumnezeu în: materie, spațiu și timp; această caracterizare a ființei omenești, găsită în scrierile lui Tolstoi, îmi pare a fi cea mai potrivită pentru a defini creatura dumnezeiască numită om.

Viața, până la urmă, nu este decât o imensă închisoare a condamnaților la moarte. Se *duc* unii, *vin* alții având mereu același verdict scris pe frunte.

8 dec. 2021, miercuri: De ceva vreme îmi pare că zborul timpului se accelerează.

Vrea să ningă, dar nu pot fulgii să treacă dincolo de starea de lapoviță; deocamdată.

Duc o viață de călugăr trapist; asta cel puțin din punctul de vedere al absenței discuțiilor din viața mea, dar și în rest traiul meu este cam de schimnic.

Mizeriile mele rămân doar ale mele; mă străduiesc să nu-i fac părtași pe cei din preajma mea: mi-ajunge mie necazul meu.

9 dec. 2021, joi: Încerc, toată dimineața, să descâlcesc tâlcul versetului 9 (Cap. 16) din Luca. Sunt pe făgaș, însă nu tocmai lămurit încă. Am să continui să lămuresc înțelesul acestei parabole.

La ora amiezii mă sună un fost coleg de breaslă, de la Ocol, pentru a mă anunța să merg să-mi ridic bradul de Crăciun de la sediul unității. Ajuns aici, constat că sunt printre ultimii întrucât oferta este sărăcăcioasă. Din cei vreo șapte pomi încerc să aleg unul mai acătării, după care dialogăm în curte, cu P.C., despre modul în care derulează activitatea silvică în vremurile actuale. Deduc din convorbire că situația este cu mult mai șubredă și anapoda decât cu un deceniu (și ceva) în urmă, atunci când am părăsit eu silvicultura.

În fond, mersul „treburilor silvice” le văd, le știu din drumurile mele silvestre aproape zilnice.

10 dec. 2021, vineri: Iată înțelesul parabolei apostolului Luca (Cap.16, versetele: 1-13): *– Să utilizăm lucrurile materiale „încredințate nouă” (ispravnicilor) doar pentru a promova interesele Părintelui nostru ceresc, folosindu-le semenilor noștri.*

Gândul îmi fuge la câteva denumiri de așezări omenești, aflate în proximitatea localității mele de obârșie, nume care desemnează fenomene ale naturii precum: Neaua, Roua, Viforoasa… Apoi, însăși comuna mea natală este evocatoarea Sfântului Gheorghe, purtând și un adaos sugestiv privind caracteristicile ei de odinioară: „… de pădure.”

Citesc mult – clar lucru; cu toate acestea sunt lipsit de înțelepciune; și ce-i mai trist – se pare că sunt și incapabil de ea.

11 dec. 2021, sâmbătă: Lecturi mele matinale – modalitate de evadare din realități interioare și exterioare ale mele.

Sumedenii de cărți în preajma mea – toate fiindu-mi, la o adică, posibile refugii spirituale cotidiene, fapt pentru care nu mă încumet să mă despart de nici un tom: în ele văzându-mi și simțindu-mi salvarea.

Scrisul meu – o „producție” fără nicio trebuință socială; îndeletnicirea aceasta constituie, pentru mine, un surogat de activitate (amăgitoare), o umplutură menită să-mi ofere senzația că mă aflu în treabă.

Între aventura cunoașterii și ignoranță eu o prefer, întotdeauna, pe cea dea doua. O prefer, însă mi se întâmplă frecvent să întârzii mult și la poarta cunoașterii. Îmi pare că neștiutorul se află mereu în pragul posibilei fericiri, cu toate astea alergăm după năluci.

Deși calendaristic suntem în plină iarnă, practic acest anotimp este, de ani buni, mult diminuat, redus chiar la tăcere. Iernile din anii din urmă, de mai bine de un deceniu, nu sunt decât cel mult toamne înăsprite.

Nicio stare sufletească a mea, de acum, nu este ivită din senin, fără vreo pricină bine înfiptă în sufletul meu; starea aceasta este o consecință a unor fapte petrecute cândva, odinioară – acțiuni care atunci, în toiul evenimentelor, nu au avut repercusiuni imediate, dar, iacătă, se manifestă în prezent.

În fața unor peisaje prea frumoase parcă mă simt vinovat că îndrăznesc să pășesc în ele cu cizmele. În chip de iertare a lipsei mele de

respect, le mângâi cu privirea; și după ce mă conving că acele crâmpeie de natură îmi acceptă căința, le îmbrățișez cu aparatul de fotografiat, luând cu mine imaginea lor pentru a le împărtăși cu alții.

12 dec. 2021, duminică: (Din lecturi): Dumnezeu există atâta timp cât Îl căutăm. A-L căuta pe El este ca și cum am încerca să scoatem apă cu sita. Atâta vreme cât sita se află în apă spre a o scoate, apa va fi în sită. Dacă scoatem sita din apă, aceasta rămâne goală. Atâta timp cât cu gândul și cu fapta Îl căutăm, El își manifestă prezența în noi; încetând căutarea – convinși fiind că L-am aflat – Dumnezeu nu ni se mai dezvăluie.

13 dec. 2021, luni: Lumea de azi, deosebit de tulburată, plină-i de puzderii de provocări fel și fel.

A fi bun, iubitor de oameni, să manifești compasiune (empatie): vorbe care nu prea văd să aibă acoperire în fapte în traiul actual.

„Calmul vieții”– starea aceasta îmi este, din păcate, foarte deficitară. De asemenea, neliniștitor de împuținate îmi sunt: răbdarea și toleranța. Pe scurt: să spun *nu* furiei, urii și lăcomiei, de orice fel, lăsând în schimb loc liber: bunătății, compasiunii și toleranței.

(Rândurile de mai sus le-am gândit și scris în aproximativ zece minute, dar ca să le aplic aievea cred că mi-ar trebui încă două vieți.)

Dacă principiile mai sus înșirate le-aș putea utiliza în viața-mi cotidiană așa cum îmi pun o pălărie pe cap, atunci 90% din dificultățile vieții mele mi-ar fi soluționate; și, în consecință, m-aș numi un înțelept!

Constatare: bogatul niciodată nu poate fi demn de respect. De el trebuie să te ferești și să-l compătimești. Tuturor avuților ar trebui să le fie rușine de toate câte au.

Pe Dumnezeu trebuie să-L căutăm numai și numai în noi înșine. Dacă aici nu-L găsim, degeaba ne mai mutăm căutările în exterior, căci doar în läuntricul nostru trebuie să-L găsim mai întâi, în sufletul nostru. Consider că de m-aș cunoaște profund și cu adevărat, aș fi cu mult mai aproape de Cel pe care Îl caut…

Pe boltă nori seci, de zile și nopți: nori neputincioși, dar îmbufnați și persistenți. Cu toate acestea, ei nu sunt în stare să zămislească nici ploi, nici fulgi: totul este gri, trist și întunecat.

Suferința ca rău necesar. Așadar, suferim căci fără ea desăvârșirea noastră spirituală nu este cu putință.

14 dec. 2021, marți: Curg, asupra-ne, facturi, fel și fel, cu sume mari de achitat, exagerate, absurde, bazate pe așa-zise *estimări* cantitative, tarifate în funcție de pofta hoților, a nesătuilor paraziți pe seama mulțimii lașe. Deși tâlhăria este evidentă, nu de azi, de ieri – ci, „iacătă", de peste trei decenii, cu toate astea lumea tace.

Umblu în localitate pentru a găsi un depanator tv. După ce cu greu găsesc unul, acesta mă anunță la telefon că e plecat la Tg.-Mureș, că se reîntoarce seara și că mă va suna după ce ajunge acasă. Alt depanator de televizoare nefiind în Sovata, aștept apelul.

– A te elibera de gânduri: ce lucru mare!

– Să nu ai nimic de pierdut, nicicând în viață: iată culmea avuției!

Uitat sunt printre ființe uitate; dar nu îmi pasă, ba din contră: mă bucur că lumea nu mă recunoaște (barbă, mască…), trec printre ei ca un străin, nepăsător (aparent.)

Și vremea asta care nu se decide: iarnă ori toamnă să fie!

(Este ora 20; nici pomeneală de telefon de la tehnicianul electronist.)

15 dec. 2021, miercuri: Ora opt. Cu I. la S.O. din localitate. Cu toate că este o oră matinală, nu mai e chip să găsești loc de parcare.

Aseară uitându-mă la tembelizor mai bine de o oră, ajung, iarăși, la amara concluzie că mai bine era dacă încercam să dorm. Este revoltător ca din peste 60 de canale să nu găsești măcar unul liniștitor pentru suflet și minte. Oriunde am butonat am dat doar de otrăvuri, de mizerii; toate posturile de televiziune, includ aici și pe cele străine, ne oferă cu vârf și îndesat puzderii de grosolănii, umor de prost-gust, șmecherie, incitare la ură, sexualitate de mahala; iată așadar rezultatul a trei decenii de îndobitocire.

Văd adesea la tv., dar și aievea, în preajma mea, femei care în virtutea unei anume libertăți actuale își asumă tot soiul de atribuții, potrivite bărbaților, uneori reușind să îndeplinească onorabil chiar anumite treburi obștești – desigur cu ajutorul bărbaților! –, aceste femei ajung să se trufească, copiind cu sârg comportamentul masculin; or, aceste aere infatuate, din partea *femeilor de succes* sunt caraghioase și total nepotrivite lor. Este interesant cât de mult se obișnuiesc cu această atitudine nepotrivită lor, lesne nărăvindu-se, considerându-se însemnate și folositoare foarte tocmai acolo unde nu le este locul.

– Să „cultivi” cerul precum agricultorul cultivă ogorul. Să-l „semeni” cu: bucurie, cu nădejde.

16 dec. 2021, joi: Tevatura încercării de a depana televizorul defect continuă. Neexistând un depanator în Sovata, ieri am ajuns în Praid, la un amic, electronist amator, acesta încercând să mă ajute să ies din impas. A lucrat omul, nici vorbă, dar se pare că modul în care a conceput rezolvarea defecțiunii nu a fost cel mai nimerit. Azi am vorbit cu electronistul din Tg.-Mureș care mi-a promis că sâmbătă va încerca vadă și să remedieze hiba. Dacă mai este cu putință, a mai adăugat omul.

Prea multele noastre *nevoi* ne bulversează viețile. Aici e problema: ne propunem să dobândim prea multe, dintre cele materiale, iute pieritoare, în schimb ignorăm cu osârdie dobândirile spirituale – cele eterne și esențiale.

„Pleoștirile” mele îmi evocă *fuzarioza* plantelor, beteșug frecvent aciuat în pepinierele silvice, la puieții de rășinoase mai cu seamă.

17 dec. 2021, vineri: Evanghelia, adică Vestea bună.

Simt tot mai accentuat un sentiment de respingere a vieții lumești și, în paralel, o dorință vie și curiozitate către viața lăuntrică. Pe acestea mi le satisfac prin lectură și meditări.

Urare: – Domnul Iisus și Îngerul Păzitor să te vadă mereu luminos, strălucitor! *Ei, cei din Cer, nu văd trupurile noastre grosiere, ci sufletele noastre așa cum sunt ele: luminoase – dacă în interiorul sufletului se află gânduri și sentimente sfinte; în schimb, dacă gândurile*

și sentimentele nu sunt tocmai curate, sufletul nu mai este luminos, ci întunecat, mohorât.(Din scrierile Sf. Teofan Zăvorâtul.)

Gând: Nerăbdător, pământul așteaptă alte și alte morminte; el vrea să i se restituie, negreșit, ceea ce a împrumutat – doar pentru câteva clipe – omului.

18 dec. 2021, sâmbătă: Condiția necesară ca o rugăciune să fie auzită și primită – spun Sfinții Părinți – este ca ea să vină din inimă. Personal cred că mare parte a lor de-acolo și vin.

Dacă această viață ne este dată pentru a ne pregăti pentru cea viitoare, atunci oare de ce totul este atât de drastic învăluit în negură și necunoscut (mister)?

Menirea omului în lume: să creadă sincer în Dumnezeu și să-i împlinească poruncile; așadar, credință și fapte conform voii lui Dumnezeu.

Umblatul cu televizorul defect în cârcă pe la depanatori continuă; azi l-am dus la unul mai „răsărit", însă cu o dezordine năucitoare în atelier – sper să nu fie și în cap. Urmează ca acesta să cerceteze cutia năzdrăvană și până mâine să-mi dea verdictul.

Sâmbătă fiind, lumea umblă după cumpărături ca într-un furnicar. Nesațul omului mi se pare că nu are limite. Am vrut să intru și eu într-o prăvălie pentru niscaiva cumpărături, însă îmbulzeala mi-a stârnit o senzație de lehamite, așa că am plecat.

– Să faci totul ca și cum le-ai face pentru Dumnezeu. Ce bine ar fi să știe, dar mai cu seamă să și aplice porunca aceasta tot omul, de la mic la mare.

19 dec. 2021, duminică: Peste noapte a nins, nu mult, doar o spoială de circa trei centimetri; taman bine: negrul e dispărut, cel puțin deocamdată.

Aștept „vești" de la depanatorul tv. Dacă după ce va scotoci prin măruntaiele cutiei năstrușnice acesta îmi va comunica că nu merită a mai fi reparat, mâine va trebui să cumpăr altul. De la o vreme mai toate aparatele electronice par a fi niște jucării neghioabe, făcute pentru neghiobi: se strică lesne, apoi nu mai pot fi reparate întrucât nu sunt meseriași; în consecință ești nevoit să cumperi altul – ca în lumea bună,

cu deosebirea că cel de-acolo își poate permite lesne să își procure alt aparat nou, pe când noi…

20 dec. 2021, luni: Dimineața este luminată de un strat consistent de omăt, de aproximativ 20 de centimetri, umed, taman bun de făcut om de zăpadă!

Citesc într-o scriere duhovnicească despre „Curățirea de sine.” Această înnoire și curățire (lăuntrică) a sinelui fiecare om și-o poate realiza, noi cu toții fiind înzestrați cu toate „instrumentele” necesare, trebuind doar ca să vrem, cu toată ființa noastră, ca această curățire să ni se întâmple. („ Îngerii nu vor veni să curețe și să vindece inima noastră, în schimb ne dau sfaturi, urmând ca noi să facem totul.”) Vreau, Doamne, ajută-mă și vindecă-mă!

21 dec. 2021, marți: În pofida faptului că viața ne este scurtă, cu toate astea ignorăm realitatea aceasta alegând să o trăim, în bună parte, în deșertăciune și superficialitate.

Înainte de amiază trec pe la atelierul de tinichigerie, unde se află mașina mea de ieri, pentru o remediere și protecție a aripilor (față, spate). Lucrarea se pare că se va încheia joi. A îmbătrânit mașina – 13 ani –, dimpreună cu proprietarul.

22 dec. 2021, miercuri: P., o fată nubilă atinsă de lingoare; trist.

A nins și în noaptea care a trecut, așa încât de Crăciun și de Revelion vom avea alb, curat – desigur dacă năbădăioasa vreme nu se va răzgândi transformând totul în moină și în noroi.

(Din lecturi): Dumnezeu este în noi toți, iar acolo unde este Dumnezeu există și mântuire; las totul în seama Lui.

23 dec. 2021, joi: Concluzii din lecturi:

– Patimile sunt pentru suflet precum este umezeala pentru lemnul de foc.

– Aducerea aminte de Dumnezeu este adevărata hrană a sufletului.

„Fiți treji, priveghează!” (I Petru 5:8): adică să nu admit să mi se furișeze în suflet nici măcar cea mai mică patimă. De asemenea,

trebuie să fiu treaz pentru ca să nu mi se strecoare în inimă nimic altceva decât numai Dumnezeu…

24 dec. 2021, vineri: În scrierile Sfinților Părinți atunci când se pomenește despre alungarea patimilor – ca activitate continuă și statornică prin care săvârșim răul – se arată că acest act este unul lung și anevoios. La fel de grea este și realizarea *trezviei*, adică paza minții de *cohortele de cotropitori.* Cutez să încerc și eu a le dobândi.

25 dec. 2021, sâmbătă: Crăciun cu moină.

Lumea nu reușește să se bucure, precum altădată, de importanța zilei de azi. În aceste zile chiar dacă se afișează o anume bucurie, oamenii sunt înăcriți de toate cele. Anul acesta la dejunul de Crăciun de la noi vom fi într-un cadru mai restrâns decât în anii precedenți, urmând să vină doar familia Evei.

Stările sufletești extreme și durabile, devin, fapt cert, surse de maladii; până și bucuria persistentă este, în definitiv, generatoare de uriașe inconveniente sufletești, darmite tristețile permanente! Ar fi trebuit să învăț până acum ca să nu fiu mohorât, descurajat, mâhnit – fiind contra firii a locui în astfel de stări nefaste. Lecția aceasta mi-am însușit-o vag, fapt pentru care trag ponoasele: și ce mai ponoase!

26 dec. 2021, duminică: Oricât am fi de singuri fizic, în definitiv nu suntem nicio clipă abandonați de suprema companie: *Dumnezeu și Îngerul Păzitor*. Prin urmare, putem vorbi doar de o singurătate exterioară, aparentă. În fond, pentru asemenea momente binefăcătoare ar trebui să ne bucurăm că nu suntem tulburați de prezențe fizice, exterioare, precum și de posibilitatea (șansa) de a putea sta de vorbă în chip liniștit cu Însuși Dumnezeul din noi, în prezența continuă a Îngerului nostru Păzitor.

27 dec. 2021, luni: Vifor de gânduri mă-mpresoară adesea, dar nu vreau să mă învoiesc cu ceea ce îmi șoptește vrăjmașul: am răbdare încă și mă apăr. Am să rabd dacă aceasta este voia lui Dumnezeu; însă adaug imediat: – Ajută-mă să pot răbda, Doamne! Căci știu, Doamne,

că tot ce îmi trimiți, înăuntrul meu și în afara mea, este pentru curățirea și mântuirea mea.

Iar m-am pricopsit cu un jurnal – în două volume! – cumpărat online, după îndelungi cumpăniri. Scrierea însumează 1208 de pagini, formatul cărții fiind: 4A0 (1582 mm x 2378 mm). Frunzărind cele două volume constat: însemnările sunt lipsite de profunzimi, neavând nici măcar consemnări anecdotice drept compensare. Mi-e teamă că iarăși am săvârșit o achiziție nepotrivită.

28 dec. 2021, marți: Mai mare decât puterea științei mi se pare a fi puterea credinței – fiindcă doar ea este cea care promovează iubirea prin care speranța devine un drum sigur al împlinirii întru Hristos.

A-ți pierde pacea înseamnă tulburare, împrăștiere, nemulțumire. Redobândirea ei, a păcii, înseamnă parcurgerea unei căi deosebit anevoioase.

Să înduri boala ca pe o pacoste care (paradoxal!) este spre binele tău, contribuind spre mântuirea ta.

Credința mea, atâta cât este, se află nu în mintea mea, ci în sufletul și în inima mea; prin ea, exprimată cu deosebire prin Rugăciunea lui Hristos, încerc să îndrăznesc să biruiesc orice ispită, orice necaz, orice mâhnire.

Cu deosebită spășire îmi amintesc de o epocă defunctă, de acele vremuri când trupul meu în loc să îmi fie o bună slugă, mi-a fost, dimpotrivă, un stăpân despotic, mereu îmbiindu-mă și amăgindu-mă în fel și chip; în tot acest timp eu, naivul, îl consideram ca fiindu-mi un aliat de nădejde.

29 dec. 2021, miercuri: „… Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!” (Marc 9: 23). Credința ne poate sălta dincolo de verbul *a avea*, *a ști*, chiar și de *a fi*…

Mă-ntreb adesea: – De ce îi este dat omului să refuze *suferința*, dar în schimb să accepte *răul*?! De ce? Realitatea este că la o existență atât scurtă îi este dată prea multă libertate!

„Onirism” și „gloriolă” – iată două expresii care m-au preocupat în chip intens noaptea trecută, în vis; într-atât de intens încât m-am și trezit.

– Bietul suflet, aflat în marea aceasta a deșertăciunii lumești, cât de mult trebuie să se zbată în toate zilele existenței sale pământene! Nu știe, bietul de el, în ce daraveră a intrat odată ivit în lumea asta trecătoare.

30 dec. 2021, miercuri: Mai tot timpul cu mine însumi, de ani de zile – mereu singur, doar eu cu obsesiile mele mai vechi sau mai noi; colac peste pupăză, peste toate se mai așterne și conștiința zădărniciei.

Scrierile fără „profunzimi”, cuprinzând în schimb multe umpluturi, detalii de cele mai multe ori neutile, anoste – asemenea „producții” literare nu m-au atras nicicând, cu atât mai mult în prezent, la bătrânețe; așa încât, dincolo de scurte eseuri, precum și fragmentare notații jurnaliere nici nu mă-ncumet a mai citi.

31 dec. 2021, vineri: Revelionarzi în casă. Așadar, zarvă cât încape, mai cu seamă că sunt și opt copii cu vârsta între patru și 12 ani.

Înainte de amiază, lecturi biblice. În sfârșit, descopăr la Matei 10:37 o formulare mai blândă decât la Luca 14:26 privitoare la cel care vrea să-L urmeze pe Iisus. Dacă Luca zice pur și în chip surprinzător: „ – Cine nu *urăște* pe… ”, Matei pentru aceeași idee formulează infinit mai simplu și mai convingător, mai puțin șocant decât Luca. Așadar, Matei spune: „ – Cine *iubește* pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, acela nu este vrednic de Mine…” Așa da!.

Tot din Matei 10:36 mai rețin: „Dușmanii omului vor fi casnici (apropiații) lui. (Gândul îmi fuge la Ceaușescu exterminat de Iliescu, Brucan, Stănculescu.)

Ispitele „de iad”– cele care asemenea unor nori negri stau amenințători deasupra capului, întunecând și apăsând greu sufletul, ne sunt date deoarece vrăjmașul vede că nevoințele noastre *se-apropie de țel* grăbindu-se să ne doboare cu o lovitură grea, lipsindu-ne în felul acesta de cununa duhovnicească.

În mare parte crucea aceasta ne este dată pentru a ne smeri și mai mult. Să fim însă siguri că Domnul ne va ajuta!

Fie că e un partid sau altul,
domnește o corupție generală,
cum se zice,
indiferent ce șleahtă e la putere.
(Corupție universală – J.R. Colombo)

[Caietul al treisprezecelea – continuare]

2022

1 ian. 2022, sâmbătă: Iată-ne în Noul An: 2022! Să fie într-un ceas bun!

În camere e liniște, după o noapte lungă cu bubuituri de petarde și focuri de artificii. Vremea este deosebit de mohorâtă, cu ploi intermitente. În curte, cinci săniuțe așteaptă în van sosirea omătului, spre regretul celor opt copii aciuați la noi de revelion.

Lectura, în cazul meu: pasiune sau viciu? Oricum, în fața ei nu mă pot împotrivi. A mă despărți (și) de această preocupare înseamnă a mă mutila sufletește. Este un viciu lăuntric și intrinsec, specific (și) ființei mele. În consecință, de tămăduire nici nu poate fi vorba; la drept vorbind nici nu aș vrea așa ceva. Pasiunea aceasta, împinsă la extreme, îmi umple viața aducându-mi bucurii mai mari ori mai mici, dimpreună cu frânturi de lumină – atât de necesare mergerii înainte.

2 ian. 2022, duminică: Cunoașterea prin *iubire* și *credință* – aceste două căi se reunesc în Persoana însăși a lui Iisus, întruparea lui Dumnezeu.

Este ora 14. Au plecat turiștii revelionarzi. Deteriorări produse de aceștia sunt puține: doar un suport de prosoape, precum și o priză, ambele smulse din perete.

În casă s-a așternut din nou liniștea...

E seară. Mă pregătesc să-mi fac plimbarea, aproximativ doi kilometri. Este înnorat fără să fie însă frig.

Gânduri născute din lecturi recente: – O fi oare „marea plecare" un eveniment chiar într-atât de înspăimântător încât să ne răvășească o viață întreagă ori poate doar conștiința noastră este mai rea decât faptul de a muri?

<u>3 ian. 2022, luni:</u> Dacă omul ar (putea) fi cu adevărat, sincer, devotat numai și numai lui Dumnezeu, uitând să trăiască pentru sine, doar pentru propria-i fericire – abia atunci ar putea trăi o viață lipsită de disperări și de tristeți.

Lectura insuflată poate avea loc atunci când eu, ca cititor, reușesc să mă ridic la nivelul celui care a scris un anume text, înțelegând ceea ce acesta a scris în starea lui de insuflare.

– Limbajul poetic este cel mai potrivit măreției lui Dumnezeu, afirmă un poet, preot ortodox. Singură poezia poate încerca să-L exprime grație limbajului ei *nelimitativ.*

Un proverb al lui Solomon de o profunzime zguduitoare, iată-l: „Omul poate îndura boala, dar duhul abătut cine-l va ridica?" (Pr. 18:14) Desigur, doar Iubirea, numai Dăruirea, numai Hristos.

– Iertarea adevărată nu poate să se întâmple decât atunci când eu însumi mă simt cel mai păcătos; așadar: smerenie și umilință.

Un cunoscut îmi spunea deunăzi: – Atunci când sunt disperat, de boală ori de alte necazuri, strig cu disperare, dar cu umilință și smerenie, către Atotputernicul:

– *Doamne Dumnezeule, Tu ești Singurul care mă poți mântui, ajută-mă!* Iar El mă ajută!

Ce naivitate: să-ți fie rușine a-ți mărturisi păcatele, în schimb să nu îți fie rușine a le săvârși!

<u>4 ian. 2022, marți:</u> Mă minunez eu de mine însumi cât de mult pot să iubesc tăcerea și nearătarea. Cu care dintre rudele mele oi fi semănând oare în privința aceasta? Cu cine, cu care?... Poate cu unchiul N., fratele mamei, morarul cel retras și mereu taciturn, mergând până aproape de muțenie. Tăcut, însă nu și îmbufnat! Acest unchi al meu, celibatar convins, vecin gard în gard cu părinții mei, a avut o existență ternă, liniară. Toată viața i-a constat din: morărit, apoi, acasă, din

cultivarea unei grădini, de câțiva ari, lot care i-a produs toate cele necesare traiului, ba chiar a mai și vândut (legume și porumb) din ceea ce i-a prisosit. A crescut mereu 15-20 de orătănii, mai cu seamă găini bune ouătoare, ouă pe care îi plăcea să le vândă unor vecine (mai ales vădane!) pentru câțiva bănuți pe care le chivernisea apoi cu o mare pasiune, nefiind nici băutor, nici fumător. Bietul om a trecut la cele veșnice în chip subit, secerat de un infarct, la vârsta de 70 de ani (1925 – 1995) având parte de o moarte frumoasă cum s-ar spune.

Ceea ce remarc cu un oarecare regret, tardiv oricum, este faptul că tot mai rar mi se întâmplă să văd lumea, lucrurile din preajma mea, cu ochi buni și curați, cu vederea nepătimașă.

Tânjesc după lecturi în care efectiv să-mi placă a mă cufunda. Această năzuință nu mi se prea întâmplă, de o vreme bună neaflând cartea care să mă răpească. Așa încât, pentru a mă consola, adeseori mă reîntorc la lectura unor scrieri ale unor autori de care m-am atașat; nu sunt mulți: doar doi și buni!

5 ian. 2022, miercuri: Lecturi din felurite jurnale ale unor autori cunoscuți; majoritatea acestora sunt scrise în câteva sute de pagini (400-500), unul dintre ele cuprinzând chiar peste 1000 de pagini (1028). Ce păcat însă: nu îmi spun mai nimic! Cu toate acestea, nu renunț la citirea acestora, chiar dacă pe alocuri mai iuțesc ritmul lecturii.

Mintea mea vrea să priceapă totul. Or, în definitiv viața nu necesită să pricepem chiar totul. Ea ne cere în schimb: să iubim în duh creștin pe alții, punând interesele celorlalți mai presus de cele ale noastre. Pe cât de simplu, pe atât de greu.

Zurbagiu – iată un cuvânt care mă definește în bună parte. Și dacă mi se întâmplă, adesea, să mai fiu și mâhnit, din caracteristicile persoanei mele nu mai lipsesc prea multe detalii.

6 ian. 2022, joi: Oare *tăcerea* este limbajul vieții viitoare – a celei veșnice? La drept vorbind tot mai adesea simt nevoia de a tăcea, de a închide ochii și a-mi astupa urechile („Căci cel ce știe a asculta tăcerea, totul îi va vorbi.”)

Constat, tot mai des, nu fără amărăciune, că, din păcate, trupu-mi este tot mai istovit de felurite cazne, nemulțumiri, supărări pricinuite nu de slujirea aproapelui, cât cel mai adesea de satisfacerea intereselor proprii.

Oare progresul tehnic nu este totuși un drum greșit? Amăgitorul drum pe care înaintează omenirea nu înseamnă autodistrugere? Tare mi-e teamă că lumea, așa cum arată azi, este *înșelătoria celui rău*, oamenii fiind, în număr tot mai mare, ademeniți de cele diavolești.

Arată-ne, Doamne, cum să scăpăm de vicleanul diavol care ne stăpânește chinuindu-ne de atâta amar de vreme! Învață-ne, Doamne, cum să facem pentru a ne curăța și a ne lumina! Coboară, Doamne, în inima noastră și curăță-ne de toate relele pe care călăuzit de diavol le-am putut săvârși. Căci ce putem face noi, biete suflete păcătoase, decât doar să Te chemăm neîncetat spre a ne ajuta – adică a ne mântui.

Puterea dumnezeiască versus slăbiciunea mea de om; mândria mea nu lasă loc lui Dumnezeu în sufletul meu. Smerindu-mă, las loc lui Dumnezeu și, în același timp, îmi recunosc, în chip spășit, slăbiciunea.

Zile cenușii, umede, mohorâte; nuanțele lor ni se strecoară în suflete.

A mă prezenta la medici pentru consulturi și analize constituie pentru mine cazne greu suportabile; așa încât aceste îndeletniciri le amân cât pot, cum pot.

„Visul efemer al vieții...” Înainte: veșnicie; după viață: se pare că iarăși veșnicie; în consecință, viața rămâne o mică – infimă ca durată – *deraiere*, după care reintră totul în *normal, în firesc.*

Sunt oare ceea ce gândesc ori sunt ceea ce este propria-mi fire, ființa mea profundă?

Moartea: sinceră, demnă, impunătoare – demnă de toată atenția.

Am mari îndoieli privind rolul benefic al civilizației: nu o pot accepta nici măcar ca fiind un rău necesar. Așa încât, omenirii nefiind nicio posibilitate de a opta pentru altceva pe durata *sejurului impus*, omul rămâne captiv pentru o vreme în această infernală junglă, altă cale, ocolitoare, nefiindu-i.

Toată viața mea m-am sârguit cu mult spor, ce-i drept, ca să-mi fac sânge rău pentru toate cele – iată-mi singura mare reușită! Este

adevărat, pentru această preocupare – încununată de izbânzi, precum am spus – am și beneficiat de un considerabil aport genetic venit din partea bunicului, apoi a mamei.

Tot mai mult mă conving că știința face parte din *inventarul* Satanei.

Sunt tot mai înclinat să cred în... *ceea ce nu văd*. Consider că „aici" se află („se ascunde"?) Adevărul.

7 ian. 2022, vineri: Tristețile vârstei, apoi umilințe cât pentru o uliță. Iar timpul zboară tot mai iute. Unde s-o fi grăbind?!

Tot mai multe temeri, neliniști, mirări, uimiri chiar; apoi, încă o noapte și încă o zi…

Tânjesc după o stare de perfectă liniște sufletească înfrățită cu o totală detașare de prea multele frământări zadarnice și prostești toate, izvodite de această lume aflată în vădit declin general.

… Ce nebunie e mândria! Tu, bulbucul, tu umbra, tu nimicul; cât despre suflet, el dacă este înveșmântat în smerenie și umilință are șansa de a se afla foarte aproape de Adevăr, de Cel de care s-a îndepărtat și față de care simte dintotdeauna imperioasa nevoie de a se apropia întru reîntregire.

8 ian. 2022, sâmbătă: Caut scrieri care gâlgâie de emoții; însă arareori mi se întâmplă să le și găsesc. Atunci când mi se întâmplă să dau de ele le savurez pe-ndelete. Adeseori mi se întâmplă să simt nevoia de a le reciti, fără să mă mai satur de ele.

Din lecturi. Nevoia vitală a omului de a ști că *există cineva* superior nouă, care ne poartă de grijă, mereu fiindu-ne milă de noi, în mod neîntrerupt alături în noi în truda pământeană. Iată așadar obârșia religiei.

Mai mereu retras în mine, caut liniștea cea izbăvitoare, dătătoare de putere. Uneori, pentru puțină vreme, îmi este dat să aflu această comoară pe care însă, din păcate, iute o pierd, mult prea grabnic.

Se pare că românii în loc de o istorie au preferat dintotdeauna să aibă numai un *destin.* Unul pe care îl și merită!

Pentru a te mântui trebuie să devii nebun în Hristos (1Cor. 4:10) ori prunc. (Mat. 18:3).

– *Puțin credinciosule, de ce te îndoiești?* Cutez această parodie cu directă referire la mine în prea multele-mi momente de neîncredere, de crudă și cruntă șovăială.

– Lecturile din scrierile Sfinților Părinți trebuie efectuate cu inima, nicidecum cu rațiunea cea seacă, aceasta nefiindu-ne, în acest context, de niciun folos.

9 ian. 2022, duminică: Adevărata fericire se află înlăuntrul nostru. Cel care o caută în altă parte se aseamănă leit cu păstorul care își caută iedul pe care tocmai îl ține subsuoară. De ce adunați bolovani, de ce zidiți înalte temple, de ce vă zdrobiți mereu dacă Dumnezeu se află în sufletul vostru?! (O idee extrasă dintr-o scriere hindusă.)

Mi se pare că cele ce ne sunt indisponibile nu ne este anevoios a le dobândi; iar cele ce ne sunt dificile a le deține, acelea ne sunt preponderent prisoselnice.

Din pricina spiritului de imitare, a competiției cu ceilalți, ajungem să nu mai putem pridi di cu cheltuielile. Un prim pas în eliminarea acestui neajuns existențial ar fi să nu-i mai copiem pe ceilalți, să nu vrem să avem ceea ce au ei, să nu vrem să facem precum aceștia.

Omul – biată ființă mereu grăbită, atentă la cele neesențiale, uită că în tot ce săvârșește îl are ca aliat (de nădejde!) pe Dumnezeu.

Frica de Atotputernicul să ne fie mai presus de frica morții.[12]

---

[12] „Într-o anume împrejurare împărăteasa romană își pierdu cele mai prețioase bijuterii. În consecință, a dat un anunț valabil pe tot cuprinsul imperiului că acela care va găsi bijuteriile şi i le va restitui în răstimp de 30 de zile va beneficia de o recompensă considerabilă, iar dacă găsitorul i le va aduce după termenul stabilit, acela va fi pedepsit cu moartea.
Rabinul Samuel a fost cel care găsi nestematele, însă acesta s-a prezentat la curte abia după trecerea celor 30 de zile.
– Ai fost plecat în vreo călătorie?, întrebă împărăteasa.
– Nu, am fost acasă, răspunse rabinul.
– Atunci poate nu ai știut de conţinutul anunțului?
– Ba am știut ce anume cuprinde, zise Samuel.

Mă-nșel oare dacă înclin să cred că, în calitate de ființe spirituale noi, oamenii, suntem creaturi totalmente libere și independente? În schimb, dacă ne privim doar ca ființe corporale (materiale) atunci, clar lucru, suntem – și vom rămâne robi ai acestor trupuri.

– Sufletul, ca parte a ființei noastre omenești, mi-l pot mai lesne pricepe dacă îl închipui eliberat de captivitatea-i trupească ridicându-se ușor către Slava Cerească. Ca ființă spirituală omul nu poate fi altfel înțeles decât ca fiind totalmente liber; în schimb, ca trup material, acesta numai liber nu se poate numi. De aici și dualitatea sfâșietoare a creaturii dumnezeiești care este omul.

Despre agnosticism, iar și iar…

Agnosticul neagă, parțial sau total, posibilitatea cunoașterii obiective a lumii, a esenței fenomenelor. Acesta nu neagă posibilitatea existenței lui Dumnezeu; pe când ateul, da.

Nereligiosul, de asemenea, nu neagă existența unui Dumnezeu, însă nu se simte identificat cu vreuna din religii.

Vocea omului divulgă multe din tainele lăuntricului acestuia – ea, vocea, fiind, în chip incontestabil, o expresie a tonusului general al grăitorului.

<u>10 ian. 2022, luni:</u> Adeseori mă întreb: oare nu sunt abia un biet agnostic, râvnitor de credință? Adică, nu cumva sunt un ins care, deși nu neagă existența lui Dumnezeu, entitatea supremă îi rămâne totuși mereu vag accesibilă? Cred în Tine, Doamne! Ajută, necredinței mele! Ajută Doamne ca să nu îmi fie calea către Tine nici anevoioasă, nici plină de spinii îndoielii!

Fără Tine, Doamne, nici pe mine însumi nu am cum a mă cunoaște. Știu, Doamne: a Te defini prin cuvinte este nepotrivit și, de fapt, imposibil.

– Atunci de ce nu te-ai prezentat cu bijuteriile înainte de expirarea celor 30 de zile?! Să știi că te așteaptă pedeapsa cu moartea! Samuel răspunse:
– Am vrut să vă arat că nu din cauza fricii de pedeapsa cu moartea vă restitui cele pierdute de excelența dumneavoastră, ci de teama pedepsei celui Atotputernic.
Împărăteasa îl iertă lăsându-l să plece.

Constat, din experiență proprie, că munca este mai aproape de obiectivul numit „fericire” decât trândăveala; da – cu mult mai aproape. Munca este necesară omului, la fel ca hrana. Însă este nevoie de o muncă pe care o agreezi, o muncă bine dozată, fără să îți depășească puterile, o activitate care să te acapareze, făcându-te să uiți de tine, de poverile și de îngrijorările tale, atrăgându-ți trupul și sufletul, fiind și leac pentru ele. Totul în așa fel, încât la finalul unei zile hrana și somnul să-ți devină benefice și liniștitoare.

Pe pat, alături de mine – sumedenii de cărți în care am sperat, pe care le-am dorit și care, încet-încet, citind din ele, încep a mă dezamăgi, a se distanța (rupe) de mine. Degeaba: nu reușesc să aflu nicio atracție în ceea ce cuprind ele; le citesc cu ochii, dar sufletul meu nu reușește să se deschidă la cele ce vor ele să-mi spună, uneori nici după 50-100 de pagini citite. Le mai dau totuși o șansă, mai lăsându-le în preajma mea, în zilele și nopțile mele, aici, pe pat; cine știe: poate sufletul meu se va îndura.

<u>11 ian. 2022, marți:</u> Anotimp zălud: deși e iarnă, dimineața zici că e toamnă; iar mai apoi, după-amiaza, parcă-i final de aprilie.

livadă-n ghenar –
albină înghețată
chiar pe urdiniș

<u>12 ian. 2022, miercuri:</u> Decrepitudini? Poate. Oricum, bătrânețe în toată „măreția” ei.

Împotmoliri în materie de lecturi. Nu mă „prinde” nicio carte, deși am în preajma mea puzderii. Caut, bâjbâi așteptând declicul.

Ierni blânde, lipsite de însăși esența lor: omătul. Ne obișnuim – ce altceva putem face?! – și cu acest anotimp dezgolit de albele-i odăjdii. În absența zăpezii tot ceea ce rămâne e o toamnă prelungă, încremenită, începând și ea a se resemna cu starea-i nudă, aproape indecentă.

A-ți iubi aproapele, mai treacă-meargă; însă a-ți iubi vecinul – asta-i deja prea de tot!

Jurnalul M.B.: frazeologii lipsite de minime profunzimi. Cum este posibil să „verși” atâtea cuvinte, în peste două mii de pagini, fără să

strecori în ele niciun dram de sentimente adânci, stări sufletești de mare intensitate?! La fel este și jurnalul lui B.S. Autorul primului jurnal pomenit este poet, iar cel de-al doilea arhimandrit; amândoi m-au dezamăgit, după ce pusesem atâtea speranțe în scrierile lor, scrieri care s-au dovedit a fi doar pălăvrăgeli găunoase, din punctul meu de vedere.

13 ian. 2022, joi: Sufletul: entitatea care nicicând nu piere. Trupul nostru este doar *instrumentul* care servește desăvârșirii noastre spirituale. (Dacă dispare unealta, după o mai lungă ori mai scurtă întrebuințare, asta nu înseamnă că se năruie ori s-a năruit și *lucrătorul.*)

Corpul omului este efemer doar în spațiu și timp; în afara acestora viața noastră continuă să existe, desigur sub o altă întruchipare, așa ne învață Sfinții Părinți.

Pentru ca să pot crede în nemurire am nevoie de *credință*, iar credința mea în viața eternă nu o pot concepe în afara entității nemuritoare din mine – adică, fără suflet, cu manifestarea lui esențială care este Iubirea.

Lumina călăuzitoare dacă nu se află în noi, atunci niciunde altundeva nu o putem afla. Mântuitorii noștri suntem doar noi.

Citesc totuși – cam în diagonală, ce-i drept – jurnalul lui B.M. Sunt exasperat de nimicurile interminabile relatate pe mii de pagini; nimic esențial, pătrunzător. Aș fi de-acord și cu palavrele, dar să fie puține!

Ce mai sunt eu azi? Un pensionar, adică unul dintre cei mulți nedoriți ai societății de azi.

De ani de zile mă tot pregătesc să citesc *Învierea* de L. Tolstoi. Acesta este singurul roman pe care simt că îl voi putea citi acum, în prag de senectute. L-am frunzărit de câteva ori și am simțit că mă fură. Speriat parcă, l-am pus deoparte, având mereu alte cărți care își așteptau rândul la lectură. Nădăjduiesc că va veni momentul în care voi fi pe deplin pregătit – *desțelenit* sufletește – pentru a-l citi pe îndelete. Cartea o am în bibliotecă de mai bine de 20 de ani – o țin ca pe o nestemată.

A fi neîmpăcat cu tine însuți, frământat, nițel și dezechilibrat sufletește, da: și eu, din toate câte puțin.

14 ian. 2022, vineri: Viața-i o continuă schimbare constând în deprecierea vieții corporale concomitent cu întărirea și sporirea vieții spirituale. A reuși să te resemnezi în fața năruirii corporale și a te bucura de progresele spirituale este semn de mare înțelepciune.

Constatare: Viața toată m-am străduit să acumulez cunoștințe diverse, îndeosebi din sfera spirituală, neașteptând ca pe acestea să le dobândesc mai târziu, adică la anii senectuții. Îndeletnicirea aceasta am practicat-o din plăcere simplă, naturală, nicidecum din dorință de epatare. Acum, la ora bilanțului, consider că preocuparea aceasta mi-a fost utilă și conformă cu firea mea iscoditoare. Ajuns la bătrânețe, mă felicit pentru faptul că am perseverat pe această cale a perfecționării spirituale, în mod neabătut, mereu interesându-mă mai mult de cele ale sufletului decât de lumea exterioară: cea trecătoare și amăgitoare. Nu contest, calea pe care am hălăduit a fost una de mijloc, fiind situat între cele materiale și spirituale, însă atent fiind ca mereu să fiu cu atenția concentrată pe cele ale sufletului.

Ținem cu dinții și cu ghearele la tot ceea ce chipurile ne-ar *aparține*, în această viață, uitând însă că în definitiv nici măcar noi înșine nu ne aparținem! Oare cum de putem fi într-atât de năuci?!

15 ian. 2022, sâmbătă: Egoul meu – marele meu inamic. De dușmanii mei din exterior m-am debarasat izolându-mă; iar acum, iată, trebuie să mă confrunt cu cel mai mare dintre inamicii posibili ai unui om: egoul. Pe vremuri îl consideram un aliat! (*Și tu, Brutus?*).

Nevoia de religie a omului este imperioasă, fără ea omenirea nu poate exista, ea fiindu-i colacul ei de salvare pe infinitul ocean al vieții. Nimic altceva nu poate răspunde, deocamdată, omului întrebării presante: – De ce trăiesc și care este relația mea cu infinitul lumii și cu viața veșnică? Știința, cu toată „măreția" ei, nu poate suplini religia, nefiind capabilă să răspundă la marile întrebări existențiale ale omului.

Cine sunt eu? Sunt un ilustru necunoscut, cel mai adesea un neînțeles; dar pentru toate acestea, nu îmi pare rău deloc.

Marginalii biblice: – Pe Dumnezeu trebuie să-L vezi nu cu ochii trupești, ci cu ochii inimii. A mă cunoaște pe mine înseamnă a-L

cunoaște pe Dumnezeu. A fi unit cu Dumnezeu înseamnă să devii de neînvins, ferit de tot ce înseamnă rău.

– Natura materială nu cunoaște răul; în schimb, orice om – care știe ce e rău și ce e bine – poate alege dintre cele două.

– Se pare că a trăi în chip normal, în sânul familiei, este mai ziditor decât a te refugia în sihăstrie (după un proverb hindus).

– Cătușele spiritului le va sfărâma el însuși, spiritul, atunci când se va fi dezvoltat suficient pentru a fi capabil de acest progres.

16 ian. 2022, duminică: De nu ar fi atâta alergare după plăceri, ar fi mai puțină tristețe și mai puțină frică în viața asta. Gândul, mârșavul, că în orice clipă poți capota – acesta este pricina neostoitei căutări a plăcerilor; conform lozincii, vechi și afumate: „O viață are omul, deci…”

Dumnezeu ne-a plămădit din dragoste pentru ca noi, la rându-ne, să fim cu dragoste: „cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea” noastră, apoi: „să-l iubim pe aproapele nostru” ca pe noi înșine. Or noi, ce am ajuns să facem?!

Ar fi de ajuns să iubim sincer, cu orice preț – chiar cu prețul suprem – pe oricine, pe orice. Simplu și magnific!

Evident lucru: omenirea astăzi nu iubește, doar se preface că iubește, în realitate iubindu-se doar pe sine însuși. Căci dacă ar iubi, repet: sincer, fie chiar și cu sacrificii maxime, pe toți: rude, prieteni, frați, părinți, dușmani – pe toți la fel, atunci viața noastră s-ar schimba radical, căpătând un alt sens, mai luminos.

Omul îi cercetează și îi judecă pe alții, pe el însuși ignorându-se din acest punct de vedere; așa suntem noi plămădiți: să privim și să vedem mai bine și mai lesne, în exterior, mai puțin și mai anevoios, în interior nostru. Așa încât, pe noi înșine ne intuim doar, văzându-ne doar parțial, pe când pe alții îi putem vedea complet, integral. Ceea ce întrezărim la ceilalți nu este întotdeauna imaginea veridică, nici cea justă. De aici provin, consider eu, multele derute ale omenirii.

Agitat, sensibil și sugestionabil cum sunt, mereu trebuie să am grijă ce vorbesc și ce făptuiesc, pentru a nu păcătui, a nu gafa.

Viața, existența noastră ne este împresurată de tot soiul de rele; acestea fiind de multe ori puzderii, valuri-valuri sunt mai greu de evitat. Puzderiile de rele răsar zi de zi, având o mobilitate și o dispersie impresionante. Așa încât lupta cu ele este anevoioasă, mai cu seamă că ar trebui să fie și neîncetată.

17 ian. 2022, luni: Scotocesc, de ani buni, în scrieri care tratează despre cele lăuntrice, mai cu seamă în cele filocalice și patristice; nu mă pot lăuda că aș fi realizat mari progrese, cu toate astea însă continui iscodirile prin astfel de scrieri, unele dintre ele producându-mi reale mulțumiri, chiar luminări.

Am ajuns să văd, în toate cele exterioare, numai ispite, apoi amăgiri – faptul acesta constituind încă un motiv de a mă simți mai bine preocupându-mă preponderent cu cele lăuntrice.

Această viață, materială, este doar o formă, repede trecătoare, de manifestare a vieții eterne: cea dinainte de naștere, apoi cea de după moartea trupului.

Din „jocurile" Creației:

– Strunele viorii sunt separate, deși vibrează la aceeași melodie: mereu *împreună*, dar fiecare separat, „devotate" fiind întotdeauna aceleași cauze. Așa încât: tu, el, eu… suntem corzile aceluiași instrument la care cântă Dumnezeu.

– Balonul de săpun: „sufletul" captiv în sfera irizată – aerul înveșmântat în „trupul" de săpun material, cel iute pieritor. Se sparge balonul: „sufletul" se reîntoarce la Marele Tot, iar materia, învelișul de săpun, revine pe pământ sub forma unui strop de apă; asta-i tot!

… Cineva se joacă oare cu noi: *firave balonașe de săpun*? Oricum, forma aceasta de întrupare materială este cea mai jalnică dintre toate manifestările posibile ale vieții.

18 ian. 2022, marți: A venit și omătul: albul cel a toate acoperitor.

La tv. Circ de dimineața până seara; acum, în legătură cu scumpirea gazelor și a curentului electric. Puzderii de „știutori" (Monici,

Barcalici…) vin la emisiunile tv pentru „luminarea” poporului cel mereu adormit.

Nu încetez a mă uimi, iar și iar, cum de este posibil ca să tolereze nația asta românească atâtea înșelăciuni și hoții crase?! Acum, în aceste timpuri, pricini de revoltă ar fi infinit mai multe și mai grave decât în ’89. Jecmănitorii nu știu însă cum și când să dea lovitura. Ne dau alimente, scumpe și nesănătoase, ne astupă gurile, ba chiar mai mult de atât – ne dau și bani, cu împrumutul, nu mulți, doar cât să nu murim de foame. În tot acest timp țara rămâne de izbeliște, iar poporul continuă să manifeste o atitudine tolerantă, nemulțumiții optând pentru abandonarea țării în loc să curme situația îngrijorătoare, de atâta vreme deja, care planează asupra țării. Îmi este cu neputință să pot pricepe atâta nepăsare, lașitate și lipsă de curaj în fața pârjolului și a pârjolitorilor autohtoni și străini.

De ce oare trebuie ca dezvoltarea materială să fie invers proporțională cu cea spirituală? Bine ar fi una să atragă, obligatoriu, pe cealaltă.

Regretăm, adesea, banii pierduți pentru te miri ce capricii ale noastre; însă, culmea, mai rar se întâmplă să ne pară rău de *timpul* risipit pentru activități găunoase, chiar nocive uneori; în schimb, atât de rar se întâmplă ca acești timpi prețioși să fie utilizați dezvoltării spirituale.

<u>19 ian. 2022, miercuri:</u> Lecturi pestrițe. Sufletul-mi îi vrea: pe Tolstoi (Jurnal, apoi: scrierile lui nonfictive din ultima parte a vieții.); urmează Cioran, cel din Caiete, Corespondențe, precum și interviurile sale. Așadar, iată-mă „înmlăștinat” în scrierile acestor doi autori deosebiți. Selectiv, mă interesează și anumite eseuri despre cei doi. Orice alte lecturi îmi sunt accidentale și prea puțin pasionante, acestea servindu-mi drept desert intelectual.

România ultimelor trei decenii: vorbărie multă, la tv. mai cu seamă, în schimb fapte (bune) sunt îngrijorător de puține. Trăim, de peste treizeci de ani, o epocă a hoțiilor, a minciunilor și înșelăciunilor, tolerând această stare de lucruri de atâta amar de vreme – incredibil!

Traiul meu se desfășoară într-o însingurare dorită, voită, râvnită; căutată, găsită și cultivată: cu plăcere și, adeseori, cu bucurie.

20 ian. 2022, joi: „Și totuși iubesc plopii, precum și toate peisajele din care omul este nemijlocit absent”. Așa și eu: doar că în loc de plop aș opta pentru mesteacăn.

(Acel „nemijlocit absent”: cât este de important de menționat! Fără această subliniere afirmația toată ar fi profund deficitară.)

Mizerabilii care ne conduc: niște panglicari, cu toții – fără nicio excepție –impostori și șarlatani, de la primul până la cel din urmă.

32 de ani de spoliere a țării – e prea mult totuși!

Convorbire telefonică cu E.C., fostă colegă de clasă la liceu. Îmi tot spune, după ce nu ne-am văzut de 50 de ani, cât de mult m-am schimbat, ca mentalitate, ca atitudine. Da, îi spun: nu mai sunt același, deși nu pot spune că aș fi altul.

21 ian. 2022, vineri: Nevoia de căință…

Caut să aflu toate căile Pocăinței întru nădejdea schimbării gândirii cu privire la păcat. Întru împlinirea acestei năzuințe este nevoie de: amărăciune multă; dar chiar dacă o dobândesc, aceasta nu este încă pocăință.

Pocăința: regretul, amărăciunea, schimbarea gândirii – sunt pași către înfăptuirea năzuinței, însă toate acestea nu își au rostul fără Credință.

22 ian. 2022, sâmbătă: Involuții fizice, poate și psihice; mă cumpănesc…

Iarnă splendidă. Strat de omăt: 35 de centimetri.

Unitățile de cazare cu prețuri foarte mari sunt luate cu asalt. Nu sunt bani?! Pandemia constituie vreo piedică? E vreo neliniște că rușii ne invadează, azi-mâine? Nu, nici una, nici alta – e minivacanță în România, cu prilejul Micii Uniri; de fapt, mai tot timpul e destindere și voie bună în aceste pensiuni și hoteluri : un fel de „je m'en fiche”, doar o viață are omul parcă e scris pe fruntea celor aici ancorați!

23 ian. 2022, duminică: Atunci când sufletul se contopește cu esența sa divină, în budism se numește Nirvana. În creștinism sufletul

se află tot timpul în contact cu Dumnezeu, dar – ce păcat! – omul conștientizează atât de rar, atât de greu această realitate.

Scrisul meu denotă o gândire sfărâmată, adesea chiar zdrobită – consemnările mele fiind cioburi de idei ivite pe calea pe care hălăduiesc.

24 ian. 2022, luni: Dor de trândăveală și de uitare. Afară – ger și omăt bogat. Deși e soare, totul e înghețat bocnă. În casă, cu toate că centrala termică înghite cu nesaț metri cubi de gaz (rusesc?), nu e nici pe departe o căldură care să-ți creeze un confort termic, mai cu seamă dacă stai și citești – așa cum fac eu în mai toate diminețile.

Constatare: am ceva de melc și de broască țestoasă în „regiunea ființei mele"; ba chiar și de arici! Ei bine, cu un astfel de specific al făpturii, nu prea ai ce nădăjdui.

25 ian. 2022, marți: Să poți avea darul – harul – de a vedea, ca-n palmă, în sufletul oamenilor, asta mai treacă-meargă; însă dacă am putea vedea, încontinuu, imaginile care derulează în mințile noastre, îmi pare că ar fi terifiant, de nesuportat.

… Ca om aș fi obligat (!) să fiu fericit. Dacă nu sunt, nu pot fi fericit – asta înseamnă că vina o port numai eu: probabil pentru că doar atâta minte pot să am.

O posibilă rugă: – Doamne, ajută-mă ca voia Ta să o împlinesc cu smerenie, umilință și dragoste, dar și cu bucurie.

Se pare că suferința și lipsa de speranță sunt o consecință a vieții însăși. Ca atare, trebuie să așteptăm până când una sau alta dintre ele va trece, ori până când chiar viața va lua sfârșit.

Omul – ființa care vrea să salveze lumea vrând să o elibereze; biată ființă: nici măcar pe sine nu se poate salva.

Filozofia – ca gând *lățit*, precum o balegă, zice un filozof…

26 ian. 2022, miercuri: Trupul și Duhul – două entități aflate mereu în contradicție; pricina? Trupul dorește mereu împotriva duhului, în timp ce Duhul năzuiește mai tot timpul împotriva trupului; și uite-așa derulează viața omului.

Niciodată în viață nu mi-a convenit competiția, m-am ferit de ea cât am putut. Totuși, de vreo 14 ani am parte de o competiție negativă ce-i drept: doresc să ocup, mereu, în toate, ultimul loc!

O definiție a temerii, a fricii: – Teama este credința în puterea dușmanului, în forța răului.

A fi izbăvit de ispite, de necazuri, de umilințe, de descurajare, de neliniște și de tot ceea ce tulbură inima omului, se va întâmpla atunci când acesta, omul, va fi capabil să își regrete (să se căiască) de viața pe care a dus-o, înnoindu-și mintea, ducând o viață demnă de Dumnezeu.

27 ian. 2022, joi: De o vreme prefer să citesc scrieri teologice, creștine, în locul unor scrieri filozofice care m-au pasionat ani în șir. M-am săturat de acele cărți care tot pun întrebări și caută ceea ce literatura creștină a găsit de mult.

Îmi propun să citesc lucrarea : *În lumina adevărului*, *Mesajul Graalului*, de Abd-ru-shin (Oskar Ernest Bernhardt); scrierea se compune din trei volume însumând peste 1000 de pagini. Tomurile se află în biblioteca mea de peste 25 de ani. Am încercat a le citi de vreo trei ori până acum, dar de fiecare dată am simțit, ca și acum, că prin citirea lor aș „săpa" la rădăcina întregului fundament creștin-ortodox pe care mi l-am făurit, întrucâtva, în peste 70 de ani. Așa încât, pun la o parte volumele pomenite. Poate într-un târziu cărțile acestea își vor găsi cititorul nimerit.

Dumnezeu dorește, citesc într-o scriere creștină, să-I aducem jertfa noastră – prin post, rugăciuni – în folosul propriei noastre mântuiri; jertfa cea mai însemnată, pe care o putem aduce lui Dumnezeu fiind chiar noi înșine, aceasta putând să o realizăm prin *ascultare*.

Vremuri tulburi, clasă politică de cea mai joasă speță. Dintre toți președinții care s-au perindat la cârma țării, după '90, cel mai antipatic îmi este Băsescu: omul acesta îmi este greu suportabil, fiind un bădăran, viclean, pervers și profitor, ca marinar. Ajuns președinte al republicii, lup de mare fiind, deci știutor a se orienta pe mări și oceane, nu a făcut altceva decât ceea ce trebuia să facă un „isteț" navigator: să se folosească de un *vânt prielnic.*

28 ian. 2022, vineri: Pentru repararea unei proteze dentare stomatologul îmi cere un preț exorbitant. Mă gândesc să caut un alt cabinet unde „meseriașul” să fie mai modest. Pentru a-l găsi nu îmi va fi tocmai ușor. Doamne, ce lume – lumea aceasta medicală: tocmai când ești la ananghie (durere, suferință), taman atunci se înghesuie să te ușureze de bani. Lumea medicală: o lume hrăpăreață, nesătulă.

Omul – o creatură atât de nepotrivită mai cu seamă acestor vremuri.

Din învățăturile unui călugăr: – *Rugăciunea* este una din cele două aripi care ne înalță către cer; cealaltă fiind *credința.*

Paralelă: Adam n-a încălcat decât o singură poruncă; urmarea acestei neascultări a fost că lumea toată a fost dată peste cap. Omul de astăzi încalcă în fiecare clipă toate poruncile, apoi ne mirăm că suntem acolo unde suntem.

Mare lucru ca răul să fie răsplătit cu binele; și totuși aceasta este soluția.

Pentru a răzbi în aceste vremuri, important este să nu mă gândesc prea mult la cele lumești, să nu vorbesc despre ele, să nu mă îngrijorez mai mult decât trebuie.

(*Cu cât roata atinge mai puțin pământul, cu atât se învârte și înaintează mai ușor!*).

29 ian. 2022, sâmbătă: Somn bunicel, ceea ce nu-i puțin lucru.

Afară totu-i alb. Nămeți imaculați acoperă o altă realitate: nu tocmai curată, nu tocmai liniștitoare. Deocamdată însă este relativă pace, în interior și în exterior; și asta este deosebit de bine, reconfortant.

Din lecturi. A fi *mântuit* înseamnă: să fii *copilul lui Dumnezeu*, a avea toate păcatele iertate – a primi darul *vieții veșnice.* (Viața veșnică o vom căpăta născându-ne din nou „din apă și din Duh” și nu din carne: Ioan 3:1 – 8).

Părerea altora despre mine o ascult, iau notă de ea, însă niciodată nu mi-a fost sursă călăuzitoare (spre știința lui P.P.!)

P. afirmă într-o scriere a lui că nimic nu este al nostru în afară de suflet. Dar cutez să afirm că nici chiar sufletul nu este al nostru, acesta fiind al Lui Dumnezeu.

De ce să ne mai ancorăm, în afară de suflet, în viața aceasta scurtă și bizară? A ne lega de bogății, modalitatea aceasta constituie o prea șubredă și părelnică soluție. Gloria este și mai amăgitoare nădejde, dimpreună cu a fi înalt demnitar. Conform opiniei lui P. „ancora” demnă de toată atenția rămâne singura *virtutea*: doar ea rămâne de neînfrânt de nicio furtună, de nici un cutremur; doar această calitate morală poate rezista tuturor vicisitudinilor, rămânând mereu de neclintit, orice altceva fiind întotdeauna nesigur și șubred.

30 ian. 2022, duminică: Obosit. Avântul meu vital este mult diminuat, poate chiar neliniștitor de mult; dar oricum, încă nu este stins. Retras în meandrele sufletului meu, în chilioara mea, duc o viață mult interiorizată – aproape contemplativă –, preocupat fiind să am o existență cât mai liniștită și simplă, apropiindu-mă zilnic cât mai mult de Natură. Simt o nevoie presantă de a-mi regăsi încrederea în sine, entuziasmul, atât de necesar, vieții. Caut să-i ofer cât mai mult sufletului, simplificând și înfrumusețând clipa care trece – toate în așa fel încât să mă pot regăsi pe mine însumi.

Trecerea timpului lasă, în mod inevitabil, amprente pe trup și – în cazul meu – mult prea multe și pe suflet. Pentru ca drumul să îmi fie suportabil, aleg, adesea, renunțarea.

Omului îi place să uite că moartea ne este, întotdeauna, atât de aproape. Ba chiar mai mult de atât: chiar vrea să uite că moare!

Viața, existența omului, constă mereu în speranța în clipa următoare.

Cioran în *Caiete*: „28 aug. 1967: Poate că nu sunt un spirit religios, dar numai un spirit religios mă poate înțelege…”

Omul acesta era religios, îmi este foarte clar; pentru mine acest *poate* înseamnă certitudine.

Fărâmă de lut ce suntem! Și, cu toate acestea, cât zbucium poate adăposti, de parcă doar pentru asta s-ar fi ivit în viață.

31 ian. 2022, luni: Tăceri, apoi goluri în gândire – le ascult abandonându-mă lor.

Dacă aş accepta cu seninătate tot ce mi se întâmplă, oare mi-ar fi mai bine?

… La început a fost Cuvântul; apoi, sigur, s-a născut tăcerea.

Viața mea curge asemenea apei pârâului, când mai vijelios, când mai tăcut, lin, cu ape nu întotdeauna chiar limpezi.

A nins din belșug în zilele trecute. Natura s-a înveșmântat toată în straie de sărbătoare. Am să merg și astăzi în pădure pentru a-i „răpi”– doar cu aparatul foto – câteva imagini hibernale. Mă voi scufunda în codrul înnămețit pentru a căuta și a împrumuta din forța lui misterioasă, în stare să-mi aducă seninătate.

Pădurea a devenit pentru mine biserica mea, iar arborii ei îmi sunt icoane. Adeseori, mă opresc îndelung în fața unei astfel de icoane bătrâne pentru a-i asculta povestirea. Știind a le asculta graiul, aflu de la ele multe și fermecătoare adevăruri.

Mi-am făcut – deja de multe decenii – din singurătate o companie; cu ea hălăduiesc ascultându-ne reciproc tăcerile grăitoare. De multe ori graiul cu ea îmi produce reale mici bucurii. De la ea am învățat, de pildă, să nu mă aștept la nimic deosebit, salutar ori măreț, pentru a nu fi nicicând dezamăgit; să apreciez mereu măruntul, așa-zisul *nimic*, întrucât lumea aceasta, a aparentului nesemnificativ, este mereu plină de surprize și de frumuseți nebănuite, capabile a ne lecui de ,,vânătăile” produse de iureșul vieții.

1 feb. 2022, marți: Incredibilă ușurătate: pierd aproape două ore pe telefon încercând să eliberez memoria smartphonului de fișiere inutile! Fiindcă mai mult bâjbâi, în această intenție a mea de a elibera memoria telefonului, până la urmă mă pomenesc și cu timpul pierdut, și cu treaba prost făcută; asta da îndeletnicire!

În definitiv, trăim pentru a suferi, a păți multe necazuri și a suporta multe, foarte multe greutăți și încercări. Chinurile de aici, din viața aceasta iute pieritoare, sunt menite, zice-se, întăririi caracterului nostru; răsplata pentru truda din această existență ne va fi în ceruri.

– Atât de rară-i seninătatea în lumea în care ne este dat să trăim; dar nu mă mir, afirm numai. Omenirea este înglodată în temeri și în felurite tensiuni, așa încât seninătății nu-i mai rămâne loc.

Încercările care ne vin din toate părțile sunt greu de suportat, efectele acestora fiind demoralizatoare. Singura cale de ieșire din această înfundătură rămâne doar Credința. Dă-mi, Doamne, harul cuvenit! Ajută, Doamne, sufletele noastre năpădite de prea multe rele!

Transcriu din Mahabharata: „Sufletul nu poate fi rănit de o spadă, focul nu îl poate mistui; apele nu îl pot scufunda și nici măcar furtunile nu îl pot spulbera.” Cu toate acestea, mintea cea nătângă adesea îl poate răvăși.

Îmi este necesar să umblu cât mai mult pentru a-mi găsi pacea, liniștea; zilnic mă scufund în Natură, de la ea îmi iau puterea necesară înaintei mergeri.

Doamne, e atâta Taină în jurul meu, iar eu sunt atât de neputincios în a descifra măcar câte ceva din aceste mari mistere!

În locul cunoașterii lumii exterioare, am ales, copil fiind încă, să-mi cunosc lăuntricul. Ajuns, iată, la bătrânețe pot spune că cel mai mare necunoscut pentru mine sunt eu însumi.

– Viața ca un licăr de eternitate; trebuie să *cred* că nu sunt singur, că în mod continuu există o lumină care îmi călăuzește calea.

– Râsul meu. După opinia unora este unul frumos; chiar dacă se întâmplă rar, el nu se manifestă numai prin buze, ci prin ochi și, îndeosebi, prin inimă; de aici și nota lui de frumusețe; poate…

2 febr. 2022, miercuri: Cum de nu poate pricepe omul că, în această viață, nimic, dar absolut nimic nu îi aparține cu adevărat: nici obiecte, nici alte bunuri, cu atât mai puțin persoane, știut fiind că fiecare este singur în fața eternității – și așa rămâne în veacul vecilor?!

Viața noastră pe pământ să fie, oare, doar un vis? Iar sfârșitul acestuia, al visului, o trezire într-o lume superioară, spirituală?

Disciplina și respectul – cât de mult lipsesc aceste calități la junimea de azi! Îngrijorător, alarmant de mult; să fim oare noi, cei în vârstă, vinovații?

Graiul dumnezeiesc este tăcerea. Însă nu orice tăcere, ci doar tăcerea grăitoare! Adică, prin fapte. Și ce poate fi mai grăitor decât Universul, decât Natura în care omul a fost așezat ca să trăiască într-un

anumit mod, ce-i drept, omul încălcând Legea. Acest magnific Univers este Dragostea însăși.

Până una-alta, îmi caut liniștea, pacea lăuntrică; totodată, îmi caut și speranța zdruncinată, prea zdruncinată pentru a o reconstrui.

– Să mă detașez de realitatea care mă înconjoară, păstrându-mi calmul și curăția inimii. Să nu îngădui ca *incertitudinile* și *temerile* să mă doboare. Nu, asta nu, niciodată!

Deocamdată, singurătatea îmi rămâne în continuare cea mai bună tovărășie: bună, rea – doar ea!

Omul, bietul de el, ca între cer și pământ, se află între Dumnezeu și lume – între timp și veșnicie; iar el nu își prea dă seama de această realitate.

„Lumea, cât este de amară și, cu toate astea, aproape toți o iubesc! Ce ar fi dacă ar fi dulce?"(T. din Z.).

– Să nu ne întinăm sufletele cu dragostea lumii acesteia, căci astfel se întunecă mintea și se stinge credința.

3 febr. 2022, joi: Se-aștern anii peste mine într-un ritm alert. Traiul meu este unul incolor, monoton chiar.

Zilnic citesc, cel mai adesea recitesc, neavând „încredere" în cărțile necitite până la această vârstă. Merg, așadar și pe acest făgaș, pe drumuri pe care le-am străbătut deja, pe căi care mi-au plăcut – și îmi plac și-acum – savurând, deci, repere cunoscute deja, dorite, îndrăgite.

Zilnic comit aceste notații din care, mai apoi, se nasc cărți – pe care mai nimeni nu le citește („născute moarte"), cărți fără nici un ecou în public; dar nu-mi pasă: eu le scriu deoarece îmi fac plăcere – și asta face toți banii!

Disprețul meu față de gloată în loc să se diminueze, odată cu trecerea anilor, acesta, din contră, se accentuează. Astfel, rămân în continuare robul cărților, al computerului, precum și al Naturii –, celei din urmă acordând timpul cuvenit, în funcție de anotimp, fără să-mi uit, firește, nici vârsta.

Televizorul: instrument malefic de manipulare mediatică; din punctul meu de vedere ar trebui interzisă „zbenguiala" năstrușnică a acestei drăcovenii.

Din Jurnalul lui W.K. (filozof, editor), despre Cioran:

„În ciuda pesimismului său, Cioran decide să i se facă o punte dentară în valoare de 5 000 de franci și care, probabil, va dăinui și după moartea sa. Refuză soluția mai ieftină, cu o durată de viață mai scurtă. Așadar, e totuși un optimist?”

Respectând „proporțiile”, în aceste zile mă aflu și eu exact în fața aceleași dileme, anume: punte ieftină sau punte scumpă (4 300 de lei)? Trebui-va să decid până la 15 februarie. În cazul meu, cred că varianta cea ieftină – încă nu-i știu prețul – o să fie cea potrivită.

Marele maestru, scrierea de paradoxuri și stări de spirit: Cioran. Doamne, cât de mult „sunt el” din punct de vedere sufletesc!

Lauda supremă a lui Cioran: *acesta înțelege*!. (El împarte oamenii în două categorii: cei care înțeleg și cei care nu înțeleg rostul și mersul vieții.)

Între America și Rusia, cred în viitorul celei de-a doua țări. Da, cred în puterea de a răzbi a Rusiei, deoarece poporul acesta a suferit și suferă, a avut eșecuri mai multe și mai mari decât țara de carton care este America cea infatuată: un conglomerat pestriț de oameni îngrijorător de superficiali.

4 febr. 2022, vineri: G. Călinescu despre E. Cioran în Istoria literaturii române: „Elev al lui N. Ionescu, E.C. continuă într-un fel de eseuri filozofice vaporoase ideile maestrului, în forma aforistică a lui Kierkegaard, neieșind din agnosticismul și pesimismul său fundamental.” În această monumentală lucrare de istorie a literaturii române, referințele lui G.C. la gânditorul Cioran sunt puține și foarte prudente.

Etape cruciale ale istoriei civilizației umane:

1. ridicarea pe verticală, din patru labe, pe două tălpi;
2. născocirea alfabetului și a cifrelor;
3. inventarea radiofoniei;
4. telefonia;
5. cinematografia;
6. televiziunea;
7. aselenizarea;
8. telefonia fără fir;

9. internetul…

Oare ce va mai urma?!

Că totul este ritm în Univers, ne poate dovedi cel mai lesne tic-tac-ul ceasornicului: un tic – o secundă, un tac: o altă secundă, 60 de tic-tac-uri – un minut, apoi se naște ora, ziua, anul, secolul, mileniul. Desigur, afirmația este valabilă pentru toate cele privite de aici, de pe Pământ către Univers.

5 febr. 2022, sâmbătă: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu."(Ps. 18:1), adică: o lucrare mare ne arată un mare ziditor.

Sfinții Părinți ne învață: – Dacă vrem ca inima și mintea noastră să se lumineze cu adevărata cunoaștere dumnezeiască, trebuie ca lumea să iasă din inima noastră, adică: pofta trupească, pofta ochilor, mândria lumească… Acestea toate ar trebui alungate din suflet. Astfel încât, cu cât va ieși mai mult lumea din suflet, cu atât se va lumina mai mult inima pentru mântuirea noastră și pentru proslăvirea numelui lui Dumnezeu. („Dumnezeu vede adâncul sufletului omenesc, știe intenția omului și țelul pentru care omul citește și săvârșește potrivit sfântului Său cuvânt…").

Nicicând nu trebuie ca omul să-și caute slava lui proprie, ci mereu doar slava lui Dumnezeu.

6 febr. 2022, duminică: Cohorte de lași – aproape cinci milioane de cetățeni români – au părăsit România în aproximativ 32 de ani așa-zis capitalism doldora de libertăți; au plecat invocând imposibilitatea de a trăi aici, în țara lor de baștină, plecând deoarece nimeni și nimic nu le-a stat în cale. S-au dus chipurile pentru a-și făuri un viitor mai bun în alte țări cu care nu au nimic în comun, decât doar goana nebună după parale, năuciți fiind de amăgitoarea strălucire a societăților capitaliste avansate (către neant!); societăți care însă în străfundul lor sunt putrede și infecte.

Aceste multe milioane de tineri dornici (lacomi?) de bani și de un trai în țări ademenitoare ca nivel de trai material, uită că locul lor era aici, în țara lor de obârșie. Aici ar fi trebuit, tocmai aceste cinci milioane, să-și făurească un prezent și un viitor mai bun, lor și copiilor lor: aici și nicidecum în țări străine. Rămași în țară ei ar fi trebuit, cu orice risc, să

elimine tarele acestui regim confiscat de mafioții cocoțați la cârma țării. Cei slabi fug, cei tari – foarte puțini, din păcate – rămân, neputincioși fiind însă în fața mulțimii mafiote.

Eu. Merg în această lume, plină de amărăciuni și decepții, precum pășește un albatros așezat pe puntea unei corăbii care străbate apele unei mări învolburate: mă târăsc, șchiopătez, fiind mereu împiedicat de propriile-mi aripi.

Nedumerirea lui Geo Bogza este – în parte – și nedumerirea mea:

„Dacă mi s-ar da prilejul să locuiesc în alt Univers, într-o lume cu mai puține înfățișări dureroase și reprobabile – cel mai mare reproș pe care aș avea a-l face lui Dumnezeu nu ar fi că se ascunde de noi, nici că trebuie să murim, ci că devenim cadavre, că nu a găsit pentru noi un sfârșit în afara legilor chimiei organice: să fi dispărut fără a mai trece prin stadiul putreziciunii, să ne fi prefăcut, prin însuși procesul morții, într-un fum ușor, într-o mireasmă sau un sunet.”

Da, chiar așa: – De ce nu un petic de nor cumulus, o aromă de lavandă ori un clinchet de clopoțel?!

Deși e iarnă, în urechi îmi sună foșnetul frunzelor de porumb dintr-o porumbiște a familiei noastre. Este miez de toamnă; tata și cu mine, cufundați în lanul cu porumbul copt, culegem roadele aurii ale unei toamne cu bolta sinilie. Parcă-l văd: el culege de pe două rânduri, eu doar de pe un singur rând, coșul lui este unul mare, al meu este mijlociu. Atunci când i se umple coșul, își scoate basca de pe cap și o pune pe ultima tulpină cu știuletele cules – reper pentru a ști unde și-a întrerupt culesul, după ce se va întoarce de la grămada de porumb de la marginea lanului unde își golește coșul.

Atunci când îmi umplu eu coșul, șapca mea poate să rămână liniștită pe cap: tata culege știuleții și de pe rândul meu, așa încât la întoarcere nu trebuie să-mi reperez șapca, ci doar pe tata.

Amintiri… De-atunci trecură mai bine de două decenii, tata plecat fiind de mult „departe”, eu mai întârziind nițel pe-aici…

România, ca să fie și mai servilă, mai credibilă ca devotament putredului Occident, și-a desființat serviciul militar obligatoriu taman atunci când trebuia să-și întărească și să modernizeze armata. Acum, în perioada actuală delicată, dă din colț în colț încercând să-și adune

voluntarii! Treabă anevoioasă și fără spor! Se nădăjduiește că, la o adică, ne va apăra NATO. Ți-ai găsit: nu te apără fiii țării, iar tu nădăjduiești că te vor salva străinii, yankeii!

7 febr. 2022, luni: Este obositor și enervant să tot vezi și să-auzi atâta admirație, fascinație pentru lumea americană. Până când această atitudine de-a dreptul prostească din partea noastră, a românilor?!

Despre mine, acum? Luciditate și amărăciune – cu carul, apoi, toate cele ce decurg de aici.

Zi de zi îmi caut acel colțișor de *cer albastru* în tot noianul acesta de cenușiu care mă invadează.

Pentru a putea merge mai departe pe calea vieții, unii recurg la: activități politice, alții la cele economice, la poezie, pictură, muzică, sport ori la plăcerea plimbărilor în natură. Am ales Natura. *Isteții* – politica.

Să ai Pacea lui Dumnezeu, acea Liniște: ce lucru mare!

Mă aflu, de ceva vreme, pe *celălalt* versant al vieții… Nu vreau să localizez în care punct anume: acesta doar Dumnezeu știe.

8 febr. 2022, marți: „După cum gospodarul bun păzește casa, o ține și o chivernisește, la fel și Dumnezeu, ca un stăpân, ține întreaga lume în mâna Sa atotputernică, o păzește și o cârmuiește.” Omul doar trebuie să aibă frică de Dumnezeu, să fie smerit, credincios și să aibă nădejde.

Am început astăzi un tratament stomatologic care, se pare, va dura și mă va ustura, ca preț. Însă nu am încotro: este o situație care nu mai suferă amânare. Pentru ca „distracția” să fie completă, sigur vor fi necesare lucrări (dentare) costisitoare și deloc plăcute.

Corpul nostru: materie compusă menită descompunerii; în opoziție cu acesta, sufletul – necompus – beneficiază de nemurire.

Șubredă și iute pieritoare este ființa omenească; neajunsul acesta este exploatat în chip dibaci de medicii de toate specialitățile.

Evreii și musulmanii – monoteiști – ne acuză, pe ortodocșii și catolicii, de politeism, arătându-ne că noi ne închinăm la mai mulți

dumnezei, respectiv: Dumnezeu, Iisus, Sfântul Duh și Maica Domnului. Rezultă, așadar, patru divinități. Dar…

9 febr. 2020, miercuri: Ieri, la stomatolog pentru o consultație. Pentru aproximativ șapte minute de privit în gură și rostit vorbe neînțelese, mă taxează cu 50 de lei. Ce vremuri, ce oameni!

O înțelepciune creștină ne învață să nu ne lipim inima de nimic din lumea aceasta; or noi, oamenii, suntem efectiv alipiți lumii acesteia uitând sau ignorând să ne concentrăm toată atenția și energia asupra celor sufletești – asupra celor nepieritoare. Dacă am în vedere ceea ce Sfânta Scriptură ne spune, atunci se pare că tot răul e spre bine. Necazurile ne sunt date, de către Ziditor, pentru a ne trezi spre pocăință.

„Sufletului evlavios îi este dat să guste din amarul lumii acesteia ca să nu-și uite patria cerească, ca să nu aibă lumea drept patrie, ci să-și îndrepte gândurile și să năzuiască spre locul unde nu sunt necazuri, nenorociri, nici durere și nici întristare.” (Sf. Tihon din Z.)

10 febr. 2022, joi: Ca pensionari mulți dintre noi – trebuie să recunoaștem – că nu suntem altceva decât niște făcători de excremente, umplutori de latrine...

Plăcerea și durerea – surori gemene. Nu există plăcere fără durere, ele nu pot fi separate, având aceeași bază. Alegi plăcerea? Află că în realitate ți-ai ales Suferința.

Viața a zburat: eu, tu, noi… încă mai sperăm să ne bucurăm de lucrurile pe care le-am dobândit cu foarte multă trudă, lucruri de care, până la urmă, se vor bucura alții.

Din lecturi: Turtureaua nu își înșală nicicând perechea, iar atunci când una dintre ele moare, cealaltă păstrează un celibat continuu. „Doliul” ei se manifestă prin faptul că: – nu se așează niciodată pe o ramură verde;

– nu mai bea nicicând apă limpede.

La polul opus: liliecii!

Vremurile de azi sunt foarte greu suportabile, mai cu seamă dacă ai și o sănătate deficitară, plăpândă.

În unele scrieri ale Sfinților Părinți găsesc menționarea faptului că iubirea lumii acesteia este întuneric, asemenea păcatului, Lumină fiind considerată doar: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Omul trebuie să meargă pe urmele lui Iisus, desigur nu cu picioarele, ci cu inimile. Cu alte cuvinte, să fim smeriți, răbdători, blânzi și mereu iubitori de oameni.

11 febr. 2021, vineri: Însemnările Mariei B. – un cazan de peltea insipidă, inodoră, incoloră. Citesc, mai mult în diagonală, volumul II (1945-1999). Alunec peste rânduri ca o patină pe gheață: nimic ca să mă prindă, să mă conecteze cu firul acestei lungi și anoste povești a unei vieți de poet totuși.

Iată cum își justifică autoarea valurile și izul acestor texte:

„Pentru ce notez toate astea? Există, în mine, un bovarism, al prozatorului nerealizat care adună fapte mărunte, gândind că poate îi vor folosi cândva, cine știe?"

Până una-alta, scormonesc în mormanul de „fapte mărunte" nădăjduind că, poate, voi găsi totuși „giuvaerul".

Ca să nu mai uit ce înseamnă filistinism asociez termenul cu B.B.: acesta aproape că întrunește toate criteriile termenului.

Viața își arată colții; claie peste grămadă, acum chiar în propria-mi cavitate bucală!

Trupul omului: un sac doldora de boli fel și fel; zici „om", zici boală – imposibil să poată fi altfel.

12 febr. 2022, sâmbătă: Scopul vieții, zice-se, ar trebui să fie: *eliberarea de nefericire*; ar trebui să fie…

În consecință, cel mai important lucru în viață este să fim fericiți – starea aceasta aducând cu sine și sănătatea, precum și atât de râvnita bunăstare materială.

Nonatașamentul este cheia fericirii, nu dorințe, nu aversiuni, ș.a.m.d. Știu, dar nu pot!

Totuși, care o fi, până la urmă, rostul (sensul) ținerii acestui jurnal? Mă-ntreb adesea, și-acum, ce pot spune? Fapt e că am devenit dependent de el: nu vreau, se pare, să se irosească clipele, zilele – toate

încâlcirile (problematica) vieții mele. Cu toate acestea: pentru cine, pentru ce?!

Admir la femeie pragul de suferință net superior decât cel al bărbatului; tot respectul față de ele și pentru această extraordinară calitate a lor.

<u>13 febr. 2022, duminică:</u> Obsesii, griji, neliniști pricinuite de vârstă, boli, personale și pandemii; colac peste pupăză mai mijește și un război la orizont, la granița cu România.

În rest, treburi mărunte, domestice, mereu identice în fiecare zi.

„Citesc”, în continuare, *Însemnările*… Mariei Banuș. Mai nimic profund, remarcabil, în sute de pagini, cele două volume având, în total, peste 1200 de pagini. Și asta necesită mare talent: să reușești să nu spui nimic în peste o mie de pagini scrise!

Mi-am cubat (!) biblioteca; rezultat: trei metri cubi de cărți.

Eu. Deși mă suport cu greu, cu toate acestea parcă mi-e milă de mine: Să vrei până la 11/ Să poți până la doi.

<u>14 febr. 2022, luni:</u> Terminologie creștină: *Aliluia* – Lăudat să fie Domnul!

Evanghelie – veste bună, plăcută, mângâietoare. (El, Iisus, este trimis de Tatăl ceresc pentru a-i mântui pe cei pierduți.)

Să ne-nchinăm, așadar, cu bucurie și recunoștință Celui care a venit să ne mântuiască, precum și Celui care a binevoit să-L trimită pe Acesta.

<u>15 febr. 2022, marți:</u> Zi „însemnată” în calendar: încep un tratament dentar ultracostisitor, deși stomatologul îmi spune că este cea mai ieftină variantă posibilă! – Fie, cert e că nu am încotro.

„Mulți își vor abandona casele lor și vor căra cu ei toate bunurile lor plecând să trăiască în alte părți.” (Jurnal, paragraful 1296b: Leonardo da Vinci). Iată o notație foarte actuală.

– Dorul zidului de fereastră…

16 febr. 2022, miercuri: Toată „dantura” (adică ce a mai rămas din ea) îmi este vraiște; aproximativ peste o săptămână, sper, voi avea lucrarea terminată. Important este că nu am avut și nu am dureri.

E plină lumea de oameni neserioși, superficiali, nepunctuali, cărora le pasă doar de atingerea propriului lor scop și atât. Un astfel de indolent este și I.G. cel care mă minte cu nerușinare de mai bine de o lună.

17 febr. 2022, joi: În negura vieții pământene, atât de chinuite, credința în Dumnezeu aduce lumină, speranță și dragoste, dând un alt rost existenței, aparent fără sens, de aici, de pe pământ.

În chip ciudat, deși păcatul naște în om frică, rușine, durere și întristare – cu toate acestea omul continuă să rămână un mare păcătos…

Din lecturi: În viața aceasta creștinul are parte de avalanșe de tristeți și supărări, de trudă multă, neîncetată; aici, în existența aceasta, nu este timp de odihnă, ci doar în lumea de dincolo.

Îmbătrânesc, nu: am îmbătrânit deja și, inevitabil, de multe ori, „înghițit fiind de ani”, ajung să fiu întrucâtva ridicol.

Lecturile mele – mai mult spirituale decât literare; caut, ca un scafandru, profunzimile (!)

– Dacă planeta Pământ, privită din Univers, nu este decât un punct, apoi, mărind distanța, nici măcar un punct, atunci de ce mai sufăr eu: un biet nimic, totalmente insignifiant și iute pieritor?!

18 febr. 2022, vineri: Omul este zidit pentru fericire veșnică, nu pentru „fericirea” părelnică și scurtă a celor pământești; căci toate cele pământești rămân pe pământ, spre a ne părăsi repede, dar cele cerești rămân nedespărțite de noi în veci.

De reținut: *smerenia* înalță, mândria te coboară (înjosește); smerenia îi face drepți pe cei păcătoși, iar mândria îi face păcătoși pe cei drepți.

Ce este al omului? – Doar neputința și păcatele; după care moartea. Sfânta Scriptură ne învață să nu iubim slava acestei lumi, să fugim de mândrie, să facem fapte bune, doar întru slava lui Dumnezeu: aici,

pe pământ, să semănăm pentru ca în viața veșnică să putem gusta din roadele trudelor noastre pământești.

Pacea și liniștea nu se află în interiorul nostru; dar nici în exteriorul nostru: Pacea și Liniștea se află doar în Dumnezeu, Cel care se află atât în interiorul, cât și în exteriorul nostru. (După o afirmație a lui Pascal).

A-L nega pe Dumnezeu echivalează cu tăgăduirea ființei tale proprii ca fiind una spirituală.

– Boala ca stare „firească" a omului, întrucât îi conferă acestuia condiții favorabile apropierii de cele dumnezeiești; ea, boala, ne învață să renunțăm cu seninătate la toate cele care în viață par a fi bune, mai cu seamă pentru bucuria simțurilor.

– Important! Să crezi că viața are un anume rost și, apoi, să te zbați să afli care anume este acela.

– Să-ți fie groază de bogății!

– Omul dacă ar iubi în chip sincer, dragostea lui ar inunda tot răul acestei lumi, înecându-l.

<u>19 febr. 2022, sâmbătă:</u> În viață nu vorbele, ci faptele contează; și, înainte de fapte, important este cu ce inimă și – mai cu seamă – cu ce țel face omul respectivele fapte. Căci multe fapte, aparent bune, sunt murdărite prin țelul lor rău.

Atunci când vrem a ne curăța fața, ne uităm în oglindă, apoi ștergem sau spălăm murdăria. Mai greu ne este însă a ne curăța propriul nostru suflet a cărui murdărie ne facem adesea că nu o vedem.

Omul smerit se socotește nevrednic de toate; cel care își recunoaște această nevrednicie, acela nu umblă după slavă, bogății și lauda lumii acesteia – nu va mai dori să adune averi, nu va mai dori belșug.

– Date fiind certitudinea morții și incertitudinea vremurilor actuale, ce rost mai pot avea oare atâtea frământări și neliniști din parte-mi?! Îmi este liniștitor să cred că sufletul meu va rămâne în cel mai minunat loc posibil, anume: în grija Domnului nostru atotputernic Dumnezeu, a lui Iisus Hristos, a Sfintei Fecioare Maria, precum și a Sfântului Arhanghel Mihail…

– Mă tot revolt împotriva lucrurilor care nu depind de mine. I. îmi reproșează, de peste patru decenii, că este absurdă atitudinea mea; cu toate acestea, deși știu că are perfectă dreptate, nu pot, nu sunt în stare, să mă pot abține să nu reacționez, cu uimire și revoltă, la atâtea hoțomănii și enormități cotidiene.

20 febr. 2022, duminică: Lumea aceasta strâmbă, cu oameni care au în minte gânduri de preamărire, de îmbogățire – cu orice chip –, de răzbunare pe dușmani, o lume preocupată de a-și petrece zilele mereu în desfătări, căutând mai tot timpul să își înșele aproapele doar pentru ca lor să le fie bine.

Nu destrăbălarea, mesele bogate, excursiile tot mai dese sunt calea ieșirii din impas – pe acest făgaș mergând te poți doar afunda.

„Ceea ce sunt organele pentru trup, la fel sunt gândurile pentru suflet.” (Sf. Tihon)

– Cel puternic ar trebui să ajute pe cel slab, nu să-l asuprească; el, puternicul, are menirea de a-l ajuta pe cel nevoiaș.

– Caut, cu zel, Împărăția Cerurilor din mine cu nădejdea că aflând-o, toate celelalte se vor întâmpla conform cu Voia Lui.

21 febr. 2022, luni: Din Învățăturile Sfinților Părinți:

– Omul iubitor de lume strânge comori, dar nu știe pentru cine le strânge.

– Tot ceea ce este trecător este mincinos: numai ceea ce e veșnic este adevărat.

… Călători vremelnici fiind, oare de ce alergăm după ce nu este al nostru, după toate cele ce în curând nu vor fi ale noastre, le vom părăsi?!

Zi de zi mă străduiesc să îmi transfer conștiința în *eul meu spiritual*; și, totodată, să-mi contopesc voința cu Voința Supremă a Creatorului.

Despre cum anume sunt eu, asta o știe cel mai bine Dumnezeu; ce lucru mare să fii detașat de toate!

22 febr. 2022, marți: Recitind Geneza: În capit. 4, versetul 17, apare ca din neant „nevasta" lui Cain, fără să se fi pomenit, până aici, nimic despre ea, fapt care lasă loc multor confuzii și speculații. Ușor cețoasă „cestiunea", până la cap. 5, versetul 4 – după care, datorită abundenței de ani de viață ai lui Cain (930), se ivesc puzderii de fii și fiice ai acestuia, ceea ce lămurește geneza omenirii. În chip bizar, nu se pomenește deloc de anii trăiți de Eva!

23 febr. 2022, miercuri: Zi de zi, ceas de ceas mă adâncesc tot mai mult în mine fără vreo putință de scăpare. Scăpare? Unde, oare, să-mi mai pot afla scăparea, eliberarea? În realitatea exterioară e o jale și mai neagră decât în cea lăuntrică, mai fetidă. Așa încât, îmi este de-ajuns sumbra-mi realitate interioară; aceasta, în definitiv, îmi este și mai la îndemână (!)

Îmi vine în minte o afirmație, citită sau auzită, nu mai știu exact: – A trăi nu este un lucru rău, ci a trăi rău este rău! Ce să spun!?

24 febr. 2022, joi: Astăzi, în zori, Rusia atacă Ucraina; se desface ghemul?

Ortodoxia mă învață: – Să fiu gata pentru orice, adică: orice mi s-ar întâmpla, să-l rabd nu numai fără cârtire, ci chiar mai mult de atât, să fiu și cu recunoștință; chiar dacă mi se ia averea, chiar dacă sunt lovit, aruncat în temniță, trimis în surghiun, chiar dacă sunt osândit la moarte – să nu mă răzbun, să rabd până la sfârșit, cu inima veselă, fără să protestez. Asta da răbdare, asta da caracter! „Iar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui." (Mat. 10:22)

„Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă în ceruri este. (Mat. 5:12)."

… În ceruri, deci nu pe pământ unde totul este iute trecător: și tristețea, și veselia, și osânda, și plata, și fericirea, și suferințele – toate trec în zbor. În ceruri: acolo toate sunt trainice, netrecătoare, aici Însuși Tatăl fericește, veselește, mângâie și liniștește.

25 febr. 2022, vineri: Război în Ucraina. În zorii acestei zile rușii au atacat, aerian și terestru, Kievul. Iad la granița României: „Se sparie gândul”!

Călător e omul pe pământ; și tot ce este pământesc pe pământ rămâne – doar sufletele noastre își continuă călătoria către obârșie.

Mintea mea: pasăre nerușinată. Ochi scotocitori și curioși, iar mintea zburdalnică. Să-mi curăț mintea de năluciri și gânduri păcătoase. Năzuința aceasta de înfăptuit prin rugăciuni și trezvie, adică mintea să fie mereu trează, neîmprăștiată, potrivnică gândurilor zburdalnice născătoare de imbolduri sleitoare pentru imaginație.

Corp și suflet – un cuplu nefericit.

Azi se pare că va fi o zi senină, nu prea răcoroasă. Am să merg să mă plimb pe Valea Bucin.

Seara. Convorbire, pe Skype, cu Andreea despre războiul de la granița României, despre viața ei americană, despre absurditățile ființei „înțelepte” numită om.

26 febr. 2022, sâmbătă: Tot mai mult înclin să cred în adevărul afirmației potrivit căreia funcția ochilor nu este aceea de a vedea, ci aceea de a plânge; și că pentru a vedea cu adevărat, trebuie să închidem ochii, aceasta fiind o condiție a extazului – a singurei viziuni revelatoare; mai cu seamă în aceste vremuri, *orbirea față de lume* și accesul interior la un anume fel de a vedea, în chip mistic, se impune: aceasta dovedindu-se a fi o viziune superioară și, totodată, salutară. Îmi este tot mai clar că ceea ce sunt, fizic, acela nu sunt cu adevărat eu, că tot ce am dobândit, în fond nu este al meu! Nu știu ce este bun și frumos în viața aceasta: poate doar faptul că poți constata, zi de zi, clipă de clipă, preponderența urâtului și a răului într-o lume tot mai bizară.

27 febr. 2022, duminică: Lectura, cea de toate zilele, pentru mine constituie o pasiune, o necesitate care îmi conferă în permanență două posibilități vitale, anume: de evadare din imediata realitate și, totodată, o continuă nevoie de exprimare, îndeosebi a lăuntricului meu mereu frământat. Din păcate, abia târziu, la aproximativ 50 de ani, am început să citesc autori, nu cărți, nimeni, nicicând neîndrumându-mă în

această privință – de unde și destule lacune de cultură pe care nu mai am cum să le recuperez.

Mă tot bântuie un gând: oare „văd" microorganismele lumea asta a noastră?! Dacă da: oare cât și cum?

28 febr. 2022, luni: Teroarea gândului că în vecinătatea țării noastre este război este sleitoare. Imaginile, veștile provenite din felurite surse (tv., internet) sunt mai mult decât neliniștitoare și descurajante. Pe cât posibil, evit să urmăresc evenimentele, optând să rămân un neinformat.

„Și cel mai mare păcătos este vrednic de iubit, întrucât este plămădit după chipul lui Dumnezeu." (Sf. Evagrie). Dar cum poate fi aplicată această afirmație la cei care în prezent ucid și distrug în țara vecină?!

– Ce lucru minunat: să ai mintea și inima în pace!

Adam, apoi Iisus: primul ne aduce pieirea, Cel de-al doilea ne răscumpără prin propriul Lui sacrificiu.

1 mart. 2022, marți: Este nevoie de speranță și de dragoste în această lume năucă, pentru ca totul să capete un rost, cât de cât – fie și provizoriu.

Tot ce face omul pe pământ e menit pieirii, uitării, stricăciunii; plecăm, apoi, definitiv de pe aceste locuri în care ne-am făurit castele de nisip de care – culmea! – ne-am și atașat cu atâta râvnă, îndrăgindu-le în chip naiv.

Imensa dorință de plăcere, de divertisment, rămâne pentru majoritatea oamenilor unica țintă a vieții lor. De o vreme, mai întâi pandemia, de curând războiul, le cam dă acestor doritori socotelile peste cap. cu toate aceste năpaste în preajma noastră, la sfârșiturile de săptămână valuri de oameni, cu deosebire tineri, iau cu asalt cele mai scumpe hoteluri ale stațiunii.

– Ia să-ncerc să fiu surd și mut la tot răul lumii acesteia: adică, să nu mai cârtesc, să nu mai crâcnesc! Să stau liniștit și să primesc totul ca fiind inevitabil.

Omul: o gânganie, un fir de praf purtat de vânturi nebune.

Lectura cotidiană, durând ore în șir – aceasta este singura-mi activitate pentru care mai am încă suficient interes și îndeajuns de multă energie. Acestei îndeletniciri îi consacru mai mult de jumătate din fiecare zi, de mai bine de opt ani.

Așadar, zilele mele se scurg alinate, împestrițate și ușor ameliorate de această veche și constantă activitate intelectuală a mea, preocupare datând încă din îndepărtata-mi copilărie sângeorzeană.

…Singura scăpare din această viață, cel puțin bizară, este: pieirea.

Citind sau scriind, misterul Cuvântului mă atrage irezistibil. Aceasta este salvarea mea, de acum, la bătrânețe!

2 mart. 2022, miercuri: Scribăraia în caietele acestea îmi face bine, mă liniștește – măcar în timpul, scurt, ce-i drept, când scriu; dar fie și atât, nu-i puțin lucru.

Duc o viață aproape sihastră, discretă, de mai bine de 14 ani. Năpădit de sumedenii de nemulțumiri și neplăceri, sufăr într-o relativă tăcere care, din păcate, nu este prezentă mereu și în mediul familial; desigur, asta numai și numai din vina mea.

Aș vrea să văd și eu creștinul care își iubește, sincer, dușmanul; dușmani sunt cu duiumul, iubitori de dușmani: am auzit că ar fi, dar nu i-am văzut încă. „Iubește-ți dușmanul…”, însă:… *urăște-ți: trupul, mama, tata, nevasta, copiii, frații, însăși viața ta.* (Luca 14:26); toate acestea sunt greu de priceput pentru o minte de biet muritor.

Bătrânețe = suferințe + amărăciuni…

Darul de a avea Harul Credinței în Dumnezeu, a certitudinii absolute în existența Lui – ei bine, acest har nu-l am. Dă-mi-l, Doamne! Ajută-mă să-mi pot crea un anume echilibru ca să pot crede. Ajută-mă să-mi pot înălța spiritul de la slovă la gânduri și sentimente elevate, pentru ca astfel să pot obține roadele rugăciunii și să nu rămân mereu doar la mișcarea naivă și zadarnică a buzelor.

Nu literatură beletristică doresc, asta nici nu am dorit nicicând. În schimb, m-a interesat, dintotdeauna, ca și acum: aflarea sensului vieții, rostul ei, izbăvirea de coșmarul existenței; de o vreme, mă preocupă chiar mântuirea, găsirea căii care să mă conducă înspre această țintă.

„… Între viață și moarte mai este și brâul de foc al suferinței: când își înfige gheara în carne, îngerul seninătății dispare și țipătul trupului se varsă în vaierul universal al existenței.” (E. Lovinescu)

3 mart. 2022, joi: Omul – bizar amestec de monstru și de homo sapiens, în doze inegale, prevalând, din păcate, nuanța sinistră. Adesea poți întâlni chiar exemplare de unică nuanță: omul monstru, fetid și înspăimântător, respingător, capabil de a provoca tragedii zguduitoare, precum în aceste vremuri. Acesta este, cel mai adesea, urmat de mulțimi de semeni devotați.

M-am însingurat și izolat, de ani buni deja, nemaiavând răbdare să-mi pierd timpul cu palavre. Îmi caut suport în credință – în muncă am doar infime nădejdi –, în scrieri religioase și, întrucâtva, în atitudini, comportări.

Câtă mânie și câtă violență ucigătoare în lumea aceasta! A-ți iubi vrăjmașul înseamnă, cred, a fi egalul lui Dumnezeu.

Cu certitudine, Cioran a fost credincios ezitant, parțial și ludic: deși cu așa ceva nu-i de jucat. Dacă omul acesta nu credea în nici un fel în Dumnezeu, atunci de ce s-a mai tot răfuit cu El, știut fiind că în situația în care nu crezi în existența a cineva sau ceva, atunci ignori chestiunea și treci mai departe.

Am lângă mine, de luni de zile, antologia, alcătuită de fratele scriitorului, Aurel: „Cioran despre Dumnezeu”. Tot ezit a o reciti – întâia oară am citit-o în 1997 – de teamă ca relectura să nu-mi răstoarne bruma de încredere (credință?) în Dumnezeu. Starea aceasta de încercare de apropiere de cele creștinești mi-am făurit-o, cu multă seriozitate și conștiinciozitate în ultimele două decenii prin lecturi de scrieri ortodoxe și prin studiul Bibliei.

Babilonia acestei lumi; oamenii nu se înțeleg între ei: vestul crezându-se mai deștept decât restul. Din această cauză, iată-ne într-o stare încordată, lumea temându-se de un război ucigător de oameni și planetă. Confuzia și haosul domnește pe pământ; și o foame prostească de autoritate și putere.

În toată tragi-comedia vieții, doar credința sinceră și totală, manifestată prin fapte corespunzătoare, doar ea ne mai poate susține în vijelii și grele încercări precum cele care se configurează în aceste zile.

4 mart. 2022, vineri: Aici, în lumea asta, totu-i pieritor, fragil și zadarnic. Doar credința creștină, adevărată, te poate scoate la liman, în așa fel încât finalul, atunci când ruina fizică te cuprinde, să nu ți se pară îngrozitor. Doamne, cât de nedesăvârșit sunt totuși în această privință! Mi-e teamă că credința mea este doar una mimată – și asta dintr-o necesitate de a mă agăța de ceva pentru a putea supraviețui.

Ce mai fac? Citesc câte o carte, mâzgălesc în aceste caiete, apoi, mă plimb prin locuri retrase, departe, cât mai departe de om. Dacă se întâmplă totuși să întâlnesc vreunul, plimbarea din acea zi îmi este ratată.

Ce ușurare! Să crezi sincer, cu devotament în Dumnezeu și să ai rugăciunea drept pivot de susținere absolută în viața aceasta plină de torente de neînțelesuri.

Mărginita-mi dăinuire: care oare i-o fi menirea?

Războiul – fratele geamăn al Morții: sabia lui Damocles sclipind deasupra capetelor oamenilor.

5 mart. 2022, sâmbătă: La piață. Ninge cu fulgi mari, rari și grăbiți. Lume nu prea multă, tăcută, debarasată de măști. De la o tejghea aud vânzătoarea discutând, cu unica-i cumpărătoare, despre situația din Ucraina; plec repede de aici, lăsând căpățâna de salată pe masă.

Nevoia mea, a ta… de Speranță, apoi de dragoste – pentru ca totul să poată căpăta o noimă, de care să se ancoreze omul, fie și pentru o vreme scurtă numai.

Doamne, câtă aptitudine pot să am pentru a mă chinui singur pentru te miri ce pricini! (– Important nu este să te vindeci de o boală, ci să reușești să conviețuiești cu ea, spune înțeleptul.)

Creștinismul înseamnă Dragoste nețărmurită, necondiționată, orientată mai cu seamă în direcțiile în care îndeobște majoritatea dintre noi ne manifestăm ura, disprețul și lipsa de empatie. Mintea omului este într-atât de limitată încât nu-L poate *cuprinde* pe Dumnezeu; și-atunci,

modesta făptură, afirmă, cu stupoare, că Dumnezeu nu există. Eu unul, de o bună vreme, caut cu nesaț, aproape că cerșesc, răspunsul la ce sunt eu și care este rostul hălăduirii mele pe pământ. Din când în când îmi este dat să aflu *câte ceva* – și atunci sufletul meu se bucură.

Îmi pare că mintea noastră complică Adevărul, care întotdeauna este simplu și la îndemână; omul însă Îl vede, dar nu-L recunoaște, drept pentru care rătăcește în viață mai tot timpul, mai nimic nu înțelege din toată a lui existență.

În lume dacă ar putea să existe dreptate, dragoste și libertate, viața omului, oricum scurtă, ar deveni cu siguranță mai luminoasă. L. nu crede în Dumnezeu, însă crede, cu vehemență, în… Viața de Apoi!

<u>6 mart. 2022, duminică:</u> Cărțile mele – ca niște ziduri încearcă să mă apere de vitregiile vremurilor prezente. Ce m-aș fi făcut fără ele în anumite circumstanțe ale vieții mele, precum și în aste vremuri coșmarești, văzute cu ochi-mi obosiți de atâta uimire și nedumerire?

În context cu ceea ce ni se întâmplă: – Se zice că furtuna este aceeași, doar bărcile în care ne aflăm sunt diferite. Navă mică, navă mare: același prăpăd ne pândește.

Știu, un jurnal ar trebui să fie asemenea unui confesor căruia îi dezvălui cu totală sinceritate și deplină încredere toate cele gândite și, mai ales, cele făptuite. Cum în cazul meu cele ce făptuiesc sunt din ce în ce mai puține, mai cu seamă firave, rămânând de „spovedit" doar ideile și stările mele de suflet, așternute pe hârtia cea albă și pură.

Și chiar dacă aceste așterneri pe hârtie vor rămâne doar simple exerciții de autocunoaștere, poate că în curând, răsfoindu-mi pagini cândva de mine scrise, acestea îmi vor îndulci și lumina inevitabilul gând al *plecării*…

Închid ochii. „Văd" morminte pe dealul copilăriei mele: locul unde se odihnesc părinții, bunicii, mătușile, unchii, vecinii, cunoscuți, apropiați; mormane de pământ, îmburuienate ori betonate – repere ale destinelor omenești, ale unor ființe pe care le-am iubit, cunoscut – ființe care au însemnat ceva în viața mea. Acum, movile de pământ pe un deal părăginit, uitat de oameni și de vremuri.

(Sfârșitul caietului al treisprezecelea)

[Caietul al paisprezecelea]

7 mart. 2022, luni: Încep ziua la dentist cu finalizarea – sper – a unei lucrări foarte dureroase, nu atât fizic cât material! Tarifele stomatologice sunt de-a dreptul imposibile, nefirești. Cum însă lucrările în cauză sunt necesare, nu ai cum să nu te supui „micului jaf” dublu-dureros.

Încerc de la nivelul meu modest să sondez Absolutul, dorind cu ardoare contopirea cu acesta. Desigur, este o zonă mult prea înaltă, anevoios accesibilă pentru cât pot eu; cu toate acestea, mă încumet, adeseori chiar cu îndârjire.

Mă gândesc, adesea, la desprinderea de cele materiale, de care iată-mă atașat cum nu se poate mai strâns. Cu alte cuvinte, încerc să mă rup de cele iute pieritoare și amăgitoare, optând pentru cele spirituale. E drept, încă nu am făcut pași concreți în această direcție, preocuparea mea persistă însă; de voi reuși, voi zbura, poate, mult mai lesne către ceea ce deocamdată mi se pare a fi o prăpastie.

8 Mart. 2022, marți: Ca biet om, nevrednic cugetător, iute trecător pe acest glob de glod, nu pot să nu cad, prea adesea, pradă îndoielilor – fapt care produce clătinări și înnegurări în privința certitudinii credinței mele creștine.

Cum pot să cred, neclintit și orbește în toate cele dacă în ultimele două milenii după reînvierea lui Iisus, jertfă menită să aducă fericirea pe pământ, toate merg din rău în mai rău, oamenii fiind în continuare lacomi, fățarnici, trăind în ură și în pofte ucigătoare, precum tocmai în aste zile la granița României?

(În consemnarea de ieri prin „absolut” am vrut să mă refer la: himerica fericire, pace, liniște și echilibrul în toate; m-am gândit, de asemenea, la aspirația dintotdeauna a omului de a dezlega misterul *venirii* și al *plecării* din lume, precum și la sumedeniile de taine care ne copleșesc și nedumeresc.)

– Cum să nu te miri de câte se întâmplă? Chiar sunt mereu uimit și nedumerit.

Deși mă strădui, deja de ani mulți, ca să-mi exprim trăirile, încă nici în prezent nu pot spune că am ajuns să-mi exteriorizez tot ceea ce mă preocupă, mă frământă, neliniștindu-mă: nu, nici măcar pe jumătate nu mi-am exprimat încă opiniile.

De Ziua femeii, invit „fetele"(I. și E.) la un dejun festiv, la un restaurant din localitate.

Gestul lui Democrit: suicidul; văzându-și neputințele, a decis că este mai bine să nu mai întârzie pe-aici…

În majoritatea cazurilor, atunci când vorbim de Credință, nu înseamnă să consider ceva neapărat ca fiind adevărat, ci ea, credința, ar trebui să însemne: – Sunt ferm decis pentru *asta*, îmi întemeiez existența numai și numai pe ea.

9 mart. 2022, miercuri: Menirea războiului, a morții violente, sălbatice? Doar Dumnezeu o știe, eu nu mai pricep nimic.

Totuși, prea multe orori bântuie lumea aceasta. De ce e îngăduit de Cel care are puterea *să nu îngăduie*?!

În context cu situația politică actuală, clar lucru: fără Facebook lumea ar fi mai puțin agitată, mult mai ponderată. Atunci, la ce bun această drăcovenie?! Fără această hazna, unde fiecare își varsă mizeriile sufletești, omul ar fi cu mult mai cumpătat și netulburat. În astfel de împrejurare, doar *răbdarea* (Doamne, dă-mi-o!) și nu vărsarea de sânge poate fi calea…

Gând: cred că între *Nimic* și *Pur* se poate pune semnul egalității; cu toate că una-i una, alta-i alta.

Bibliomania mea nu are pic de astâmpăr: nu pot să mă abțin să nu comand, pe net, în anumite „accese de trebuință" ale mele felurite scrieri. De multe ori căutarea acestora, pe net, îmi ia mult timp, activitatea aceasta devenind uneori de-a dreptul antrenantă: o găsesc, n-o găsesc; nu se află în librării, cartea căutată, trec la anticariatele online; apoi, odată găsită, lansez comanda, urmează apoi bucuria confirmării comenzii, după care vine emoția așteptării sosirii scrierii.

E un nărav, pasiune totuși, procedura aceasta îmi produce satisfacții; desigur: contra cost!

– Ororile și potrivniciile vremurilor nu au sfârșit: ele nu pot să încapă în imaginația omului.

Speranță: „Credința nu are nevoie de aprobarea rațiunii. Rațiunea nu ne oferă niciun punct de vedere *absolut*; dimpotrivă, la o mai adâncă pătrundere, te poate împinge la sinucidere; sau poate duce la catastrofă, în timp ce *credința* trăită fără abatere nu-l poate clătina pe om până la moarte și, poate, fiindcă omul este și spirit, va supraviețui în duh în veșnicie.” (A.A.)

<u>10 mart. 2022, joi:</u> Mărțișor geros. La tv. relatări despre războiul din Ucraina. Închid sonorul; apoi îmi închid și ochii: în imaginație îmi apare o poiană plină de flori sălbatice și de ierburi multe, fel și fel; nările îmi sunt inundate de miresmele florilor poienii. Deschid ochii: pe ecranul televizorului derulează imagini apocaliptice. Închid iute televizorul. Încerc desprinderea (detașarea) prin lectură, însă nu mă prinde nici aceasta. Din nou închid ochii. De data aceasta văd puzderii de candele aprinse cu flăcări tremurânde: sunt sufletele oamenilor tremurând sub amenințarea măcelului iscat de om. Încerc, apoi, să adorm, însă nu îmi este cu putință.

Oh, țara mea – glia în care zac străbunii mei se cutremură. Sus, pe bolta întunecată a nopții duruie neîncetat nevăzute avioane în zbor la mare înălțime: ucigașe de liniște și pace, precum și de vieți.

În căutările mele a lui Dumnezeu, mereu mi se întâmplă să intervină câte ceva care mă determină să fiu năpădit de îndoieli; nu mai departe decât războiul actual de la fruntariile țării. Cu toate acestea, tânjesc, cu osârdie, la puritate și adevăr ca repere esențiale pentru acum și în continuare.

<u>11 mart. 2022, vineri:</u> Cea mai evidentă dovadă a prostiei umane: faptul că oamenii se preocupă de ei înșiși ca și cum moartea, aici, pe pământ, nu ar exista. Orice dobândire în viața aceasta este relativă, pierdută fiind, în mod cert, pentru cel care a obținut bunul cu pricina pe moment.

… Și când te gândești că viața noastră „întru Dumnezeu” ar trebui să fie pe deplin fericită aici, pe pământ, în toate împrejurările ale

existenței și, cu toate acestea, nu e – atunci, *s-ar părea* că nefericirile noastre provin din slujirea învățăturilor lumești, nicidecum din slujirea învățăturilor lui Iisus! (Mă gândesc, în special, la Predica de pe munte.) Consecințele sunt inevitabile.

În viața lumească omul, chiar dacă este creștin, devotat trup și suflet slujirii lui Iisus, acesta, omul, este absorbit, inevitabil, de cele ale traiului – de unde și multele-i necazuri pe parcursul existenței sale lumești.

– Biserica este, până la urmă, o instituție umană administrativă; ca urmare, în mod inevitabil are metehnele ei…

– Febra rătăcirilor omului, legate de trecut-prezentul lui, mă neliniștește întrucâtva; dar cred totuși într-o Supremă iertare binefăcătoare.

12 mart. 2022, sâmbătă: Mai poate fi numită o lume creștină dacă, în pofida Legii Lui Hristos, judecă și condamnă, încercând în felul acesta, să înfrângă răul?! Căci, se știe, răul nu cu răul se poate nimici, ci doar cu ceva bun, frumos, măreț. Lumea aceasta este creștină mai mult doar în cuvinte; în fapte – și prin fapte – lumea își neagă mereu creștinătatea.

Este tot mai evident că „ …lumea aceasta nu este aceea pe care Dumnezeu a dat-o pentru bucuria oamenilor; lumea prezentă este organizată de oameni pentru pieirea lor, viața în acest context fiind un vis sălbatic, îngrozitor – delirul unui smintit –, din care este de-ajuns să te deștepți pentru ca niciodată să nu te mai întorci la el." (L.T.)

Sufletul meu nutrește aspirații ascetice pe care, acum, nu știu cum le-aș mai putea satisface, dată fiind vârsta înaintată, dimpreună cu șubrezirile inerente celor peste șapte decenii de existență.

– Cine poate spune unde este limita între dragostea sexuală și Dragoste?

Eu, în lecturile mele, caut să pătrund în viața lăuntrică, intimă a celui care scrie; și pentru ca să pot obține astfel de informații, doar consemnările jurnaliere, sincere, ale unui autor de astfel de scrieri îmi poate satisface curiozitatea, năzuința.

Evocarea, în lăuntricul nostru, a unor sentimente, deja trăite ori chiar trăindu-le în prezent, apoi redarea acestora prin Cuvânt, în așa fel

încât cele simțite de tine, ca autor, să poată fi trăite cel puțin la aceeași intensitate și de cei care te citesc: asta înseamnă plăcuta trudă scriitoricească.

13 mart. 2022, duminică: Gheață și apă – moarte și viață?

Din pricina războiului ucrainean oamenii din estul Europei pornesc masiv în pribegie: fug de iad încercând amânarea: căci oriunde ar ajunge pe pământ, tot o variantă de iad vor găsi, finalitatea, mai devreme ori mai târziu, fiind aceeași.

– Totuși, ce-ar fi dacă omul s-ar dumiri în sfârșit și ar accepta că „totul trebuie să fie așa precum este?”

14 mart. 2022, luni: Putin se-nvârte în preajma sarcofagelor Centralei nucleare de la Cernobâl: – Să înceapă, să nu înceapă „deshumarea”?

Spun, Sfinții Părinți, că tristețea nu este un lucru bun; însă în spatele mâhnirii, a durerii, întotdeauna se ascunde, spun ei, binecuvântarea lui Dumnezeu. Bine că măcar atât folos, zic eu, profanul.

Citesc zilnic, cu plăcere, încă, spre satisfacția mea, ore bune, umplându-mi cu această îndeletnicire bună parte a primei părți a fiecărei zi. Oricum însă, orele toate aleargă mereu către același abis.

Aseară m-a anunțat telefonic fostu-mi profesor și director de școală tehnică, G.M., că azi va trece pe la mine pentru a-mi dărui niște scrieri ale lui recent apărute la o editură reghineană. Cu el vor mai veni alte două persoane, necunoscute mie; așa că, în sfârșit: voi avea și eu musafiri!

La tv, mereu același spectacol: dezolant, scârbos și îngrozitor. Conducătorii celor două țări beligerante se fotografiază cu răniții lor aflați în spitale; zâmbesc cu toții fals, amar. Jalnic!

– Eternitatea care urma-va după „clipa cea repede”: asta da „timp”!

– Să faci din bici c…: specialitatea unora.

15 mart. 2022, marți: Azi la Odorhei pentru descâlcirea unor probleme bancare; fiind și Ziua Maghiarilor de Pretutindeni, în Centru

– mare adunare populară: oameni sobri, înveșmântați de sărbătoare, fanfară, preoți, cuvântări.

De fiecare dată când îi văd pe confrații mei maghiari în astfel de împrejurări festive, îi invidiez pentru două motive:

– Imnul lor național: superb, ca linie melodică și conținut (versuri). Muzica acestuia a fost compusă de Erkel Ferencz, iar autorul versurilor este Kölcsei Ferencz.

– Îi mai admir pentru sobrietatea lor, pentru bucuria pe care o manifestă fără zarvă, fericiți fiind că sunt împreună; coeziunea, profunzimea atitudinii participanților este evidentă, necontrafăcută, cuvântările le sunt pline de miez, de mândrie patriotică, impregnate de nostalgia Ardealului.

16 mart. 2022, miercuri: Banii (mizerabilii!), pe care majoritatea dintre noi îi agonisim într-o viață, sunt reprezentări evidente a ceea ce gândește și crede omul despre sine: durată de viețuire, nevoia de prestigiu (social, profesional); sunt, banii, repere materiale pe care omul le crede demne și binemeritate prin prea „cinstita-i ființă" excepțională, în această existență totalmente anapoda. Speranțe dramatice și puzderii de zădărnicii pe tot parcursul vieții bietei ființe îndeobște numite om.

Azi va trebui să merg din nou la Odorhei pentru a continua rezolvarea problemelor financiare pe care nu le-am putut rezolva ieri.

Închid ochii: – Departe-n copilărie, mă aflu pe o miriște vastă, la-nceput de gustar, în după-amiaza unei zile toride, undeva pe malul stâng al Târnavei-Mici. Sunt desculț, îmbrăcat doar cu un slip, după o repriză de scaldă răcoroasă în apa cristalină a Târnavei de-atunci. Pășesc precaut pe țepii proveniți din tulpinile de grâu de curând secerate. Neprietenoasă, miriștea îmi zdrelește și îmi zgârie picioarele deja sângerânde, cu toate astea merg mai departe. Soarele mă arde plăcut pe creștet, pe spate, pe pulpa picioarelor. Bolta e senină, din când în când câte o pasăre planează ici-colo, apoi dispare printre ramurile sălciilor bătrâne de pe malul râului. Eu, singur pe miriște, mă-ndrept spre nicăieri, torturat de puzderiile de țepi potrivnice sângerându-mi tălpile. Ca să-mi uit chinul acestei deplasări schingiuitoare, socotesc în gând: mai am încă peste o lună de vacanță, liberă și liniștită, zile de sfârșit de vară și început

de toamnă, cu preumblări pe dealurile cu podgorii și nuci, pruni și piersici aromate. Gândul acesta mă face să uit de durere, simțindu-mă liber și fericit!

17 mart. 2022, joi: Am întâlnit-o, ieri, la Odorhei, pe B.A. o fostă colegă de școală pe care nu am văzut-o de mai bine de 21 de ani. După un scurt dialog, purtat pe trotuar (era grăbită, nu avea timp să intre la o cofetărie) în bătaia unui vânt rece, șfichiuitor, primăvăratic totuși, ne punem întrebări banale, însoțite de răspunsuri tot atât de stereotipe, apoi urându-ne toate cele, ne luăm la revedere (fără pupic!). Ceea ce m-a șocat la revederea acestei ființe a fost aspectul nefiresc de neted și rigid al feței, ca și cum ar fi fost șlefuită de mâna lui Brâncuși. Interesantă înfățișare!

– În lumea aceasta putredă și tembelă, totul este *banul*, altceva nu mai există decât neîntrerupta goană după agonisiri materiale. Tot restul: cele sufletești, morale (creștine) sunt prefăcătorii, ipocrizii pe care, în realitate, nimeni nu dă doi bani.

Dețin un telefon, un Android versiunea 5.1.1 vechi de circa șase ani. În cei șase ani de funcționare acesta a ajuns un hârb, nu atât ca obiect (am avut grijă de el), ci ca utilitate, compatibilitate cu anumite aplicații elementare. Va trebui să-mi procur altul, desigur contra unei sume consistente, cheltuială care în momentul de față nu o pot săvârși.

Precum acest telefon depășit tehnic, uzat moral, taman așa mi se pare a fi și omul contemporan: incompatibil cu vremurile prezente. Ființa noastră se pare că a fost creată pentru alte timpuri, toată înzestrarea acesteia, dar mai cu seamă cea fizică, fiind un eșec al Naturii: cele cinci simțuri, de pildă, îi sunt caraghios de puține și de calitate mediocră – exact ca postura în care se află telefonul meu, îmbătrânit, șubrezit. În această împrejurare bietului om nu-i mai rămâne decât o singură nădejde, anume aceea de a-și îndrepta cu încredere privirile către Dumnezeu, pentru ca El să-l ajute să poată suporta multitudinea de necazuri și nevoi care stau să-l doboare.

Biet suflet de om: deși ar avea pace, încă, acesta tot nu poate să se bucure pe deplin, mai cu seamă din cauza tuturor neajunsurilor, durerilor și a năpastelor din jurul lui. Fiind și eu unul dintre ei, îmi caut

alinarea și încrederea într-o altă lume, știută, dar nevăzută – o lume mai presus de cele pământești.

Doamne, nu mă lăsa să deznădăjduiesc, ajută-mi sufletul să nu dispere, să nu pățească ceva!

18 mart. 2022, vineri: Din pricina încălcării Legii de către om, pământul a devenit loc blestemat (Gen. 3:17). Faptul acesta, anume că pământul este un tărâm blestemat, devine tot mai evident pe zi ce trece.

Jefuitorii care ne guvernează vor puterea pentru ca, mai apoi, să profite de ea în interes propriu, nicidecum pentru folosul poporului. Cum de îi mai rabdă pământul?!

– Deviza României, după Decembrie ’89: – Mircea, fă-te că lucrezi!

Din lecturi. Adrian Marino despre M. Dinescu: „… un ins gregar, agresiv, grobian, semianalfabet și bolovănos.” Găsesc că aceste calificative, atribuite poetului și revoluționarului, de către criticul și eseistul amintit, sunt concludente și nimerite.

Agresivitatea mea (uneori!): o formă de apărare; dar asta nu mă absolvă de faptul în sine.

19 mart. 2022, sâmbătă: Teroarea facturilor cu sume uriașe, incredibile, continuă. Prin sumele practicate, furnizori (?), alături de Guvernul României, ne sunt, nouă, populației cei mai mari inamici, jefuitori de cea mai joasă speță, veroși ordinari. Poporul, dacă nu ar fi atât de laș, încă azi ar trebui să le vină de hac. Jefuiții însă tac încremeniți, deocamdată de frica războiului care ne bate la ușă.

Citesc felurite scrieri despre M.D. cu, interviuri, opinii ale unor persoane cu care acesta a avut de-a face. Șmecheria, aviditatea față de bani, practicarea unor afaceri nu tocmai curate, răzbat prin toți porii acestui personaj. Cât despre poezie, la întrebarea :

– De ce ați abandonat poezia? M.D. răspunde cu deosebită fermitate: – Am încetat să mai scriu poezie fiindcă *simțeam că nu mai are rost.* Până în ’89 lumea stătea la coadă ca să cumpere o carte de versuri.

… Poezia ține totuși de o anumită vârstă. Și Rimbaud a fost genial între 17 – 19 ani, după care s-a apucat de negustorie.”

În altă ordine de idei. Și cele bune, ca și cele rele – toate de la Dumnezeu ne vin. Eu nu vreau nici bune, nici rele, doar tolerabile; dar simt că nu se mai poate: răul, urâtul intolerabilul ne sufocă, ne ucide.

Sufletul meu s-a cam săturat de acest trup sleit, neputincios, însă mereu dornic de câte ceva. În timp ce sufletul încearcă să mă ridice în sus, trupul mă trage mereu în jos, către ceea ce din care am fost plămădit, adică spre țărână. Adeseori se întâmplă ca acesta, trupul, să dea semne că ar dori să „colaboreze" cu sufletul și să se bucure de acele frumuseți care doar lui îi sunt dezvăluite, el, trupul, fiind din altă lume. Deși, trup și suflet, omul a fost creat pentru bucurie, prea multă durere și dezamăgire ne este dată.

Duhul deznădejdii ne trage, ne împinge; setea și foamea sufletului bine ar fi să fie ele mai presus cele ale trupului, dar – ce păcat! – nu este așa.

– Ajută-mă, Doamne, ca chemându-Te să nu mă mai tem de nimeni și de nimic, atunci când grele încercări se abat asupra sufletului și trupului meu. Cred că aceasta este unica mea dorință, speranță și salvare.

<u>20 mart. 2022, duminică:</u> Condiții pentru a fi (cât de cât) fericit: a) bună dispoziție, b) muncă, c) familie.

– Să fie, oare, materia o reflectare a nivelului spiritual? Să fie!

Citesc adesea scrieri creștine. Dar, din păcate, ajung doar ca plăcerea intelectuală a credinței să predomine, fără ca aceasta să ajungă să se transforme în iubire efectivă de oameni, de credință profundă, sinceră și de neclintit în Dumnezeu.

Repere esențiale ale vieții mi-ar trebui să fie: iubirea de semeni (nu o am) și munca (nu o prea am!).

Lumea aceasta, materială, este o lume aparentă, îndărătul ei, se afirmă în scrierile Sfinților Părinți, se află ascunsă lumea cea reală, eternă – o lume pe care doar prin rugăciuni o putem dobândi, ajungând să trăim în ea în veșnicie.

Chinurile vieții de aici, de pe pământ, sunt menite, spun Părinții, tocmai pentru ca noi să nu încetăm să dorim doar cerul. Viața aceasta, pământească, căznită, copleșită de boli și de munci istovitoare, are doar un singur scop: acela de a o câștiga pe cea viitoare.

Fericirea trebuie căutată în suflet, nu în himerele pământene. Și pentru ca să putem întâlni și trăi fericirea este nevoie de: curățirea sufletului și eliberarea minții de gânduri. Modalitate de înfăptuire: rugăciunea neîntreruptă. Cum să nu ne audă Dumnezeu de vreme ce este chiar în noi, în sufletul nostru – acesta fiind chiar El?!

21 mart. 2022, luni: (Gânduri izvodite din lecturi filocalice): – Ca să poată intra în iubirea lui Iisus, omul trebuie să se lepede de orice atașament, de ființe, de lucruri, spun Sfinții Părinți. Ce grea cerință! Aproape imposibilă pentru om.

Un lucru este cert și anume: Nevoia mea urgentă de pacea sfântă a lui Iisus, acea pace căreia, în neștiința mea, nu i-am dat atenția cuvenită, astfel născându-se anumite rătăciri ale mele.

Mâniile mele devastatoare: asemenea unor monștrii se reped asupra sufletului meu, aproape desfigurându-l. Ce stare coșmarească! Dă-mi, Doamne, blândețe, dragoste, răbdare continuă, pace, milă și înțelegere ca toate cele ce mi se întâmplă să le pot depăși cu bine și seninătate!

Dacă moartea este, în definitiv, o izbăvire, ea fiind aducătoarea de viață adevărată, veșnică – atunci, ea nu ar trebui să fie sperietoarea vieții noastre, din contră: ar trebui să o primim cu bucurie, ca pe ceva trimis de Dumnezeu. Cu toate astea, bietul om nu poate lesne a se desprinde de cele pământești, deoarece splendorile vieții veșnice îi sunt acoperite de imaginile „prezentate" de ochii lui trupești; abia în fața morții acele frumuseți, cele ale vieții veșnice, i se vor înfățișa.

Scopul vieții mele ar trebui să fie unul singur: *fericirea sufletului* meu. Dar în viața pământească și eu, (ca tot omul!) m-am zdrobit să obțin fericirea trupească, adică: confort, bunăstare, plăceri, îmbuibări…

Din cauza minții și a inimii, puzderii de gânduri rele ne împresoară traiul, precum niște demoni. Doar lepădarea acestor gânduri: de ură, de frică, de invidie – doar astfel putem scăpa de infernul din noi. Ajută-mă, Doamne, să mă pot lupta cu gândurile rele pentru ca în felul acesta să pot căpăta pacea lui Iisus; ajută-mă, Doamne, ca să pot rămâne numai cu gânduri curate și să Te pot slăvi.

Citesc o antologie de poeme (721 de pagini). Ajuns la pagina 129, încă nici un poem nu a reușit să mă „convingă”, să mă emoționeze. Continui totuși să o citesc, gândindu-mă și la suma pe care am dat-o ca să pot avea această carte (!)

22 mart. 2022, marți: În scrierea poetică, mai sus amintită, găsesc, iată, la pagina 167, o strofă care, în sfârșit, mi se potrivește ca o mănușă:

„Cu cât trece vremea,
îmi vine
tot mai puțin să râd.”

Da, eu sunt acela. Nimic înainte – și sunt deja la pagina 167! –, nimic după acest poem, constat asta la o trecere în revistă a poemelor din volumul cu pricina: o cărămidă. Dar, oricum, nu am să abandonez: vreau să văd, până la urmă, totuși „ce vrea să spună autorul”?

„Să fac bine oamenilor ” – singurul mod de a pune capăt răului care ne bântuie rămâne, din păcate, doar o afirmație lipsită în totalitate de fapte consistente, sincere, dezinteresate. Omul rămâne un animal foarte periculos, rău și perfid.

Viața ar trebui să fie, chiar putând fi, o bucurie nesfârșită, zice-se. Desigur, se exagerează, căci realitatea neagă acest precept.

Răul e în mine? Scoate-l, Doamne!

Idealul – steaua mea călăuzitoare – care o fi, unde o fi acel reper pe care eu nu-l (mai) am?

– Dumnezeule, unde-i dusă, rătăcită, liniștea mea?!

„Temelia nemuritoare” a vieții omului: desăvârșirea spirituală, în afara acestei preocupări zadarnice sunt toate celelalte, din cauza morții inevitabile.

Din 2008 încoace am cam părăsit oamenii. Ori ei pe mine? Cert este că faptul, realitatea aceasta nu este prea bună: nici moral și nici din punct de vedere creștinesc.

Cei mulți, cei care suferă zi de zi, oră de oră, ei sunt motorul acestei lumi, nicidecum îmbuibații, necinstiți, spoliatori.

Viața omului: o continuă fugă de sine; și în „competiția” aceasta eu mă număr printre cei codași, fiind, poate, chiar ultimul.

– *Cuvinte mincinoase*, dacă mai sunt și meșteșugite devin foarte periculoase. În astfel de cuvinte nu mai cred, doar în fapte.

Omul minte, fură, face sumedenii de prostii – toate astea într-un timp scurt; apoi „pleacă” ca și cum nimic grav nu ar fi făptuit.

Mă conving pe zi ce trece că viața fără credință nu are, nu poate avea sens.

Paradox: Viața omului în societate este un calvar: însă fericirea individului în afara colectivității este la fel de imposibilă precum viața unei plante smulse din pământ.

… Ca pe un pom primăvara, încep să-mi toaletez viața de tot ceea ce este pieritor, neesențial în existența-mi corporală rudimentară, căutând să rămână doar ceea ce este peren, nepieritor.

<u>23 mart. 2022, miercuri:</u> Doar credința în Dumnezeu poate să umple viața de sens. Știm, însă umblăm pe alte cărări.

Ce intervenție grosolană, ce mai ciopârțire revoltătoare: să își permită cineva să facă o selecție conform propriilor lui viziuni, gusturi, concepții, dintr-o scriere precum Jurnalul lui L. Tolstoi, ignorând tot restul consemnărilor pentru simplul fapt că le găsește ca fiind neimportante! Actul acesta – de așa-zisă „selecție” – este un veritabil masacru, un amestec de nepermis într-o operă a unui gigant al literaturii ruse.

Liniștea sufletească îmi este mai tot timpul răvășită de câte ceva, ceea ce este zdruncinător și epuizant. Cât despre liniștea fizică, exterioară, deocamdată este așa cum îmi place să fie!

Factori care au contribuit la distorsionarea credinței ortodoxe pravoslavnice a lui Tolstoi:

1) J.-J. Rousseau.

2) Francmasoneria.

3) Decembriștii.

4) Schopenhauer.

Totuși, fără credința în Dumnezeu lumea și viața umană sunt lipsite de sens.

24 mart. 2022, joi: Se dezmeticește, încet-încet, Primăvara. După-amiezile deretic prin curte și prin livadă.

Ar fi necesare câteva lucrări la care aș avea nevoie de: tâmplar, sudor, vopsitor pentru tratarea lemnului gardului, lăcătuș, instalator de apă, electrician… i-ai de unde nu-s!

25 mart. 2022, vineri: Tot citind jurnale de autori de scrieri beletristice sau filozofice, am ajuns să îndrăgesc nu atât opera, cât omul care scrie jurnalul. Este cazul scriitorilor: Tolstoi și Cioran; aceștia doi, mai cu seamă, m-au făcut ca prin jurnalele lor să mă atașez de ei în mod irevocabil.

Viața ne este dată spre a ne bucura – nu în dezmăț, ci în chip pur – de stele, de iarbă, de viețuitoare, de oameni. De om, Doamne, mie îmi este tare greu a mă bucura. Caracterul instabil, mereu schimbător, în funcție de interese, felul acesta de a fi mă disperă, mă dezamăgește. Din acest motiv m-am refugiat, de mult timp, încă din copilărie, în Natură, ajungând ca din această pasiune să îmi fac chiar o profesie.

De ani buni, peste 14, lucrez cu osârdie la propriu-mi suflet; nu știu unde mă situez pe această cale, dar cert lucru este că mă pasionează intens, acordând zilnic ore multe acestei preocupări; încerc astfel, zi de zi, să-mi desăvârșesc cât pot de mult spiritul.

Constatare: dacă lăuntric simt o sporire sufletească, o acumulare care îmi conferă interiorului un soi de lumină; în tot acest timp însă, exteriorul îmi devine tot mai părăginit.

Anumite gânduri neplăcute, sleitoare, neputându-le înlătura, nici uita – încerc a mă obișnui, a conviețui cu ele.

Totuși, nevoia de credință în ceva, în cineva e tot mai presantă. Și cine poate fi acel „cineva” dacă nu Dumnezeu?

26 mart. 2022, sâmbătă: Mediocritățile mele – în toate – îmi creează stări de disconfort neliniștitoare, mai cu seamă că sunt conștient că starea în sine (mediocră) nu mai am cum să o elimin; ca atare, mă aflu în fața unui zid de netrecut, nemairămânându-mi altceva de făcut decât să-mi tolerez situația deloc comodă. Ca remedii, în postura în care

îmi este dat a mă afla, trebui-va ori să uit ori să mă obișnuiesc cu ea; dar, vai, nu îmi este cu putință să aplic niciuna din soluții!

Aproape de capătul de drum, nu îmi rămâne altceva de făcut decât să constat că… strugurii sun acri!

Cu toate acestea, continui să mă perfecționez, dar fără a-mi mai dori perfecțiunea. Și pentru acest scop mi se pare că soluția cea mai favorabilă (mie) este aceea de a mă accepta așa cum sunt, căutând totuși să-mi îndrept acele greșeli care mai pot fi remediate – pentru a-mi fi mie bine, precum și celor din prejma mea.

Cum m-aș caracteriza acum? Iată: o fire dificilă, din cale afară de nervoasă, predispusă la trândăvie fizică. Dar oricum aș mai fi, drumul este ca și parcurs: de-acum zăresc *râpa.*

27 mart. 2022, duminică: Încerc să mă conving, spre a mă liniști, că în mine, oricum, este – și va rămâne – *ceva* neatins de timp și de moarte.

De ani buni deja, mă preocupă intens conținutul unui cuvânt: „arhicunoscut dar și inimaginabil de necunoscut: Dumnezeu.” Pe El îl caut în special în Cuvinte, dorind să aflu cauza și scopul acestei lumi, spre a mă dumiri dacă eu, atât de neînsemnat în acest Univers, pot să am ceva din El, ceva care să dăinuie cu adevărat, nesupus stricăciunii. Ei bine, aceste strădanii menite să aflu un *sprijin* care să îmi ofere o siguranță și să mă întărească în multele-mi slăbiciuni, liniștindu-mi temerile – toate astea simt că îmi fac bine! Nu-i puțin lucru. Căutarea adevărului și setea de cunoaștere nu mă părăsesc: o fi bine, o fi rău? Precum am spus, deocamdată îmi fac bine…

Dumnezeu: atemporal, atotputernic, nemărginit. Moise, profetul, vrând să-L vadă pe Dumnezeu, ceru să i se arate; răspunsul dumnezeiesc a fost că este imposibil să-I vadă cineva fața și acela să trăiască. Suflet cu suflet se poate vedea, însă materia să vadă sufletul – aceasta este cu neputință. Biblia dacă o luăm, Domnul îi spune lui Moise:„… Mă vei vedea pe dinapoi, dar Fața mea nu se poate vedea.” (Ex. 33:23) Mergând mai departe pe acest fir logic, oare ca omul râvnitor să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, ce anume ar trebui să facă? Conform Ex. 33:23, clar lucru: trebui-va să moară! Simțurile noastre, cele cinci, sunt

prea puține și prea slabe. Ce putem face: doar atâtea ne-au fost îngăduite, doar atâtea merităm – poate nici chiar pe acestea.

În definitiv, mi-ar rămâne o singură cale de cunoaștere a lui Dumnezeu, aceasta fiind: Credința! Pentru a o putea dobândi ar trebui să practic un alt mod de viață: un trai prin care să nu am nevoie de dovezi raționale, logice, axându-mă doar pe credința (încrederea) în Tată a fiului care sunt: prea puțin știutor și, în fond, nedemn de această calitate.

Mintea omului și văzul ar trebui „actualizate" pentru a-L putea percepe cu adevărat pe Dumnezeu: fără îndoieli și în mod clar. Gândul îmi fuge la telefonul meu, un android 5.1.1. telefon care, din păcate, nu poate accesa o aplicație, importantă pentru mine, fiindcă acest telefon nu poate fi updatat ca să fie în stare să „vadă" acea aplicație; mi s-a spus, de către un știutor, că pentru a putea avea această satisfacție va trebui să cumpăr alt telefon!

28 mart. 2022, luni: Privilegiul (!) de a putea fi pulbere și cenușă: oriunde, oricând, oricine.

Fără nicio adiere, iarba se-nfioară; s-o fi visând, o fi gândind la te miri ce primăveri de altădată, cu cerul mai senin decât în aste-vremuri, cu albastrul mai intens, nebrăzdat de dârele albe lăsate de avioane supersonice, de huruitul infernal de hipersonice nevăzute, apocaliptice.

Din păcate, strădaniile mele de a mă apropia de Dumnezeu nu reușesc să depășească stadiul de a *gândi* într-un anumit fel, în loc de a trăi, a adopta un mod de viață potrivit, plăcut lui Dumnezeu.

Lipsă de har, comoditate, absența perseverenței? Oare toate acestea nu ar trebui să vină de la sine: copleșindu-mă, învăluindu-mă?

Obișnuința ori frica ne ține legați de acest tărâm pământesc? Căci de multe ori „plecarea", desprinderea de viață ar fi soluția mai potrivită decât întârzierea pe-aici, atunci când mai nimic profund nu te mai ține legat de existența pământească.

Boala ca factor – poate prim – care ne pregătește pentru marea trecere. Așadar, această stare trebuie (ar trebui) privită ca fiind una din modalitățile cele mai potrivite pentru a ne desprinde de cele lumești.

– Trupul ca o carceră pentru un suflet exilat în fiecare dintre noi. Omul, bietul de el, nu poate (încă!) zări acest suflet; din această cauză,

entitatea aceasta este asemuită cu însuși corpul material în care este sufletul captiv. Cade, piere, trupul – sufletul își pierde și el forma corporală, rămânând doar una subtilă, entitate care – poate – poartă amprenta căpătată în starea de „exil”, după care se reunește cu Marele Tot.

29 mart. 2022, marți: Desprimăvărare înceată; ar fi necesare niscaiva lucrări prin ogradă, în livadă și-n casă – dar ioc lucrători: mai cu seamă zilieri. Dacă este vorba de meseriași, aceștia sunt foarte puțini, lucrând și foarte scump, invocând toate pretextele posibile. Vremuri!

Din lecturi: Sufletul omului este înzestrat cu trei însușiri care sunt de la Dumnezeu, fiind specifice și Lui; faptul acesta imprimă omului *chipul*[13] lui Dumnezeu. Aceste însușiri sunt: rațiunea, liberul arbitru și suveranitatea.

30 mart. 2022, miercuri: Ce am învățat, azi, din lectura scrierilor Sfinților Părinți? Iată: – Viața de aici, de pe pământ, e așa cum e: trudită, căznită tocmai pentru ca omul să dorească Cerul.

Aici, în viața lumească, adevărat fericire nu-i cu putință să o afli decât doar în propriu-ți suflet; desigur, pentru asta trebuie să ai sufletul deosebit de curat, iar pentru a înfăptui această năzuință trebuie să ai mintea eliberată de gândurile împovărătoare ale vieții. Rostul vieții trebuie să fie doar unul singur: acela de a lupta neîncetat numai și numai pentru fericirea sufletului – toate celelalte preocupări, chiar încununate de succes, amăgiri sunt.

Arma cu care se alungă gândurile rele: R.H.! fericirea adevărată este doar aceea care se dobândește prin această modalitate. Calea către obținerea perfectei liniști sufletești: lepădarea de atașamente față de ființe sau lucruri, acestea fiind întotdeauna sursele neliniștii celei mari ale sufletului omului.

Infernul din minte și din inimă se lichidează prin îndelungata rugăciune a inimii.

---

[13] Omul se aseamănă cu Dumnezeu doar la *chipul sufletesc*, nicidecum la chipul fizic, Dumnezeu având întrutotul doar chip spiritual.

... Abia acum, la senectute, mă dumiresc asupra lejerității cu care doi foști colegi de liceu puteau cu o surprinzătoare lejeritate ingurgita, pe nemestecate, pagini întregi de texte. Cu alte cuvinte, aceștia „toceau”! Încăpeau în ei șiruri de idei destul de bizare ale altora, căci ei înșiși nu aveau nicio idee: nici atunci, în tinerețe, nici acum, la bătrânețe.

Despre Tolstoi și romanul *Învierea*.

Tolstoi către un scriitor-oaspete:

— Mi-ați citit romanul Învierea?

C.:— Da.

T.:— Cum vi se pare?

C.:— Dumneavoastră nu scrieți romane proaste.

T.:— Dar mai bine puteam să-l scriu, nu?

C.:— Greșiți; eu apreciez teribil de mult romanul *Învierea*.

31 mart. 2022, joi: Vizită, deosebit de agreabilă, a fostului meu profesor M.G. de la Școala tehnică silvică din G. Cu acest prilej îmi aduce și două cărți ale lui, recent apărute (*Fructe de pădure* și *Ciuperci comestibile*). Rețin, contra cost, volumul despre fructe de pădure, cel cu ciupercile nefiindu-mi tentant.

Despre creștinism. Ideea de bază a creștinismului rezidă în (re)stabilirea, în chip personal și individual, a relației dintre Dumnezeu și om. Conform apostolului Matei (Cap. 6: 5 – 13) sporirea dragostei față de oameni se poate realiza numai prin rugăciune; și nu prin rugăciune colectivă, în temple (sinagogi) –, ci prin modalitatea oferită de către Hristos, anume: prin rugă retrasă, singuratică, prin care omul își întărește conștiința, rostul vieții proprii și dependența ei de singurul și Bunul Dumnezeu.

1 apr. 2022, vineri: Dumnezeu: acel Ceva Unic din care face parte fărâma mea de suflet.

Muzica: ruga mută[14]a sufletului.

---

[14] Mută: deoarece nu se exprimă prin cuvinte, ci prin sunete pure (după Shakespeare)

2 apr. 2022, sâmbătă: Teologia, conform opiniei unui prelat-poet, este mai mult cântec și poezie, *aceasta mai mult trăindu-se decât gândindu-se.*

Azi cu I. la piață; de data aceasta ea merge ca vânzătoare de ouă de ea încondeiate. Să-i fie cu dever!

Dintr-un poem: „Cum te vei fi simțind, Doamne, Dumnezeule,/ cerc cum ești,/ cu atâtea centre peste tot/ și circumferințe nicăieri?/ ” (Psalm, I.P.) Amețești numai la gândul acestei infinități.

Atunci când spusele cuiva te interesează cu adevărat, sufletul tău – ca ascultător – se alipește de cel al vorbitorului. Și-atunci, ce splendoare de dialog se poate naște!

Paradoxul Buddha: el a ieșit din lume fără a o fi părăsit: din prinț a optat să trăiască o viață de sannyasin[15].

3 apr. 2022, duminică: Ninge-n zori! Cântecul matinal al păsărilor parcă-i mai agitat.

Ce lucru mare: să nu fii atașat de posesiunile pământești!

Câtă iscusință, vicleană dibăcie, din partea satanei-șarpe: să spulbere omenirea prin însăși femeia cea aducătoare de viață (Eva)!

– Binele de azi trebuie să ne facă a ne căii, căci aceasta ne arată că ne puteam căii și mai înainte sau: „Binele de azi trebuie să ne trezească la căință pentru lipsa binelui de ieri.” (Marcu Ascetul); prin urmare, tot ce facem, pe lângă faptul că este nedesăvârșit, mai cuprinde și păcatul că este prea târziu!

4 apr. 2022, luni: La început, afirmă Sfinții Părinți, prin suflarea divină omului i-au fost date pe lângă suflet și Duhul dumnezeiesc; în felul acesta, sufletul și trupul fiind înzestrate cu însușiri supranaturale. Prin acest har trupul și sufletul putând fi perfect sănătoase, prin darurile primite la creație.

– Omul, la început: nemuritor și muritor. (Harul nemuririi i-a fost dat ca „arvună”; omul dacă ar fi respectat porunca „ar fi putut ajunge la

---

[15] Sannyasin: („renunţător“): = călugăr cerşetor, în brahmanism; aceştia formau o castă.

o desăvârșită unire cu Dumnezeu.” Însă greșita folosire, de către om, a liberului arbitru este sursa tuturor bolilor, a suferințelor și a morții.

Relele săvârșite de către om au lezat mai cu seamă sufletul acestuia – suflet care a devenit pătimitor; ajungând să cunoască întristarea și suferința, acesta s-a viciat. Afectat fiind sufletul, suferința s-a transmis și trupului.

5 apr. 2022, marți: Poporul acesta, al nostru, neunit și dezorientat, nu merită darurile date de către Dumnezeu. Ce-i drept și vremurile actuale sunt stupide și anapoda. Patria ne este înjosită chiar de către conducătorii ei. Intelectualii – câți or mai fi – și, mai cu seamă, mizerabilii politicieni hămesiți nu își înțeleg menirea, cu toții lăsându-se cumpărați, manevrați.

Copil fiind, mă mândream că sunt român, că trăiesc în această țară cu o Natură mirifică, cu un pământ care dă de toate. Ulterior, m-am convins că darurile primite sunt peste puterile lui de administrare. În plus, poporul acesta nu mai este capabil să se unească sub un același ideal, fiecare crezându-se mai deștept decât celălalt; și-n tot acest timp, țara se afundă.

Neamul acesta a devenit un neam de privitor la tv. și de asistați social. La tv. nu poți vedea decât hoți și mincinoși – asta ca să aibă nația de unde învăța! În fruntea țării politicienii se dovedesc a fi falși patrioți și lipsiți de credință în Dumnezeu. Aceștia trăiesc în desfrâu, în timp ce clasele de jos, năpăstuite, trăiesc jalnic, adesea luând ca model desfrânarea celor de la vârf.

În țara asta oare mai poate vedea cineva cu inima? Omul contemporan este lipsit de patrie, familie și neam, fiind un pribeag în lume, un veșnic rătăcit.

Zilele mele pot fi rezumate, precum lesne se vede, doar în gânduri, idei, lipsind aproape cu desăvârșire faptele.

Niciun om nu este scutit de nefericita moștenire, chiar dacă el personal nu ar păcătui, moștenire provenită de la natura căzută a lui Adam.

În consecință, cam degeaba toate pe-aici; poate dincolo…

6 apr. 2022, miercuri: Afirmația: „Încep să am o vârstă” ori: „Deja am și eu o vârstă… ” mă enervează mult. Spune-ți vârsta, omule, de ce atâta pudoare de ceva care, în fond, este de cele mai multe ori foarte evident?!

Încet-încet, mi se pare că: tot ce am avut de spus am… scris!

Nedumerire neliniștitoare: Deși există biblioteci despre păcatul adamic, tare ar fi bine de știut ce au făptuit ei doi, Adam și Eva, acolo în Eden, de a putut să iasă totul brambura pentru omenire, pentru totdeauna?! Este înnebunitor să constați că primii doi oameni – creați după chipul Tău – s-au dovedit a fi necorespunzători (neascultători, rebuturi) și cu toate acestea, zămislirea acestora să continue ajungând, iată la 7,5 miliarde?

Citind din Filocalie aflu: Omul avându-l ca prototip pe Adam, moștenește de la acesta, inevitabil, o fire păcătoasă. Însă el devine păcătos prin faptele proprii, care se adăugă faptei lui Adam.

Privesc conaționalii mei unguri și mă uimesc de solidaritatea lor atât de fermă în tot ce fac. În privința aceasta românii sunt hăt-departe, mult rămași în urmă. Noi nu putem, nu suntem în stare să ne alipim, precum nu pot doi magneți având același pol să se unească.

7 apr. 2022, joi: Nemulțumit sunt, Doamne, de propria-mi viață și de lumea aceasta dezamăgitoare, de neînțeles. În acest sens scrisul meu, șontâcăit, rămâne o năzuință de comunicare, adesea prea îndelung reprimată, de aceea, poate și explozivă uneori. Senzația că trăiesc într-o cușcă – de mine făurită, de mine dorită, bizar: tot mai mult dorită de mintea și de sufletul meu –, faptul acesta devine o realitate pe care o construiesc zi de zi, ceas de ceas.

8 apr. 2022, vineri: Un gând pios îndreptat către cel care a fost Emil Cioran. Dar… „să trecem mai departe!”

Maghiarii: o națiune ambițioasă și demnă, având o mândrie națională nu prin vorbe manifestată, ca noi, românii, ci prin fapte dese, sincere și cu adevărat benefice națiunii lor.

Citesc poeziile (poemele) lui P.I. Până acum am parcurs peste jumătate din producția lirică a acestui autor. Ei bine, sunt, pentru mine,

cele mai insipide poeme din câte am citit eu până acum. Deși volumul (antologie) mai cuprinde încă vreo 350 – 400 de poeme, în pofida faptului că încă nu m-au „convins”, mă voi încăpățâna nerenunțând la lectura acestei antologii foarte serbede.

Femeia se modelează prin bărbat, iar bărbatul, la rându-i, întrucâtva prin femeie.

Azi în România familiile, școlile, politicul (conducătorii) sunt grav atinse de stricăciuni iremediabile. Din păcate, prezentul și viitorul sunt timpi neliniștitori, tulburi, infecți. Familiile nu mai sunt în bună rânduială precum odinioară – și nici nu pot fi dacă societatea în sine este bulversată, bolnavă.

Fuga de sine denotă o teamă de judecata conștiinței. Modalitățile acestea de tămăduire nu rezolvă însă problema; cu toate acestea, lumea, oamenii fug, cei mai mulți încercând să-și înece frica în patima agonisirii de avuții. Dar frica nu piere; iar patima se întețește!

9 apr. 2022, sâmbătă: Urletele mele lăuntrice bat cu pumnii în poarta sufletului meu. Strâng din dinți și tac. Doar privirea mă dă de gol; precum și unele gânduri rostite.

Dimineața la piață. Lume pestriță, abătută: veselia s-a pierdut pe drum, pe drumul fiecăruia. Vânzătoare strigându-și marfa. Vechituri într-un colț al pieței; un negustor mă trage în taraba lui pentru a-mi oferi „pantaloni americani”! Mi-i arată: pantaloni verzi, purtați într-un alt secol. Plec repede de-acolo mulțumindu-i. Trec în revistă tarabele: legume, fructe, cereale; unelte, aparate, instrumente, lume puțină totuși – spre dezamăgirea negustorilor.

Întâlniri cu necunoscuți și cunoscuți, care nu mă recunosc, între timp devenind bărbos sadea. Pe unii îi salut, pe alții mă fac că nu-i văd. Vânzătorul de cartofi, la 2,50 lei/kg, îmi duce săculețul într-o fugă la mașină, bucuros că am cumpărat 10 kg. Peste tot mașini vechi ori mai noi – nu mai încapi de ele. În tot acest timp, apa învolburată a pârâului Sovata, curge paralel cu piața, grăbită fiind la întâlnirea cu marea.

Acasă. Reiau lecturile. După o vreme închid ochii: „văd” o cărare pierdută printre ierburi; poteca bătătorită, se vede pământul golaș de atâta umblet de felurite viețăți silvestre; pe ici-colo cărăruia este

străbătută de câte un rug de mur zburlit, cu frunzele verzi-roșiatice: să trec, să nu trec?!... Dintr-o tufă de măceș brusc un fazan se ridică-n zbor pe verticală; recunosc: el a avut prioritate!

Mult hulitele și nedoritele suferințe și boli au menirea de a contribui la progresul spiritual al omului, cât și la zidirea duhovnicească a acestuia.

Atunci când omul este unit cu Dumnezeu, prin rugăciune și viață virtuoasă, Satana (boala) neavând putere asupra sufletului său, aceasta caută să acționeze asupra trupului, precum și invers: demonul dacă vede că ai puterile fizice rezistente, continuă să te atace și să te slăbească prin zdruncinarea puterii duhului.

(Iov 1:12): „Dumnezeu a zis Satanei: iată, îți dau pe mână tot ce are (omul), numai asupra lui să nu întinzi mâna.” Și: (1 Cor. 10: 13): „ … Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea ca să o puteți răbda.”

Prin urmare, este deosebit de liniștitor să știi că, deși pune unele limite lucrării diavolești, nepermițând ca omul să fie ispitit peste puterile sale – Dumnezeu îl lasă totuși pe diavol să aducă astfel de rele celor duhovnicești ori fizice, căci El știe că cei ce vor reuși să le suporte întru El vor dobândi binefaceri sufletești pe care altfel, după voia lor nu le-ar putea cunoaște.

Akedia – sau accedia – este starea de descurajare a sufletului, pe care o generează starea de lenevie a trupului, însoțită de irascibilitate, teamă și întristare. Bătrânețea este asociată, cel mai adesea, de această patima, ca și cum nu i-ar ajunge vârstei tot soiul de necazuri trupești greu de suportat!

10 apr. 2022, duminică: Scop în viață: căutarea virtuții care să ne ducă la Dumnezeu.

Sănătatea: un echilibru parțial și provizoriu; este, în fapt, o boală care încă nu se arată. O sănătate care este folosită pentru a duce la păcat este o sănătate stupidă.

Boala („pedagogie dumnezeiască”)[16] este un rău doar atunci când ivită fiind în planul naturii fizice (a trupului), ajunge să dăuneze sufletului.

(Grigore de Nazianz: Să nu admirăm orice fel de sănătate și să nu detestăm orice fel de boală…)

– Boala, aducătoare de suferință, distruge iluziile de plenitudine și de autosuficiență născute de o stare de sănătate pe care omul o crede durabilă; boala smerește duhul, zdrobind orgoliul fundamental al omului sănătos. Știut fiind că Dumnezeu ne iubește mai mult decât toți medicii la un loc, nu ar trebui să ne neliniștim, nici să-I cerem socoteală de mijloacele pe care le folosește; fie că utilizează indulgența, fie că folosește asprimea „trebuie să ne lăsăm în voia Lui, căci indiferent de modalitatea folosită El lucrează întotdeauna pentru a ne mântui.”[17]

11 apr. 2022, luni: Răbdarea în durere întrece toate celelalte feluri de răbdări. De aceea, Sfinții Părinți consideră că suportarea bolii ne face desăvârșiți spiritual și ne întărește răbdarea.

Zi de zi îmi caut pacea și bucuria sufletească în Natură și în lecturi; activitatea aceasta este aparent monotonă, însă îmi este benefică, fiindu-mi deosebit de liniștitoare.

Roadele suferinței: răbdare, încercare, nădejde. În fond nu atât vindecarea este esențială, ci răbdarea contând nu atât voia mea (vindecarea), ci voia dumnezeiască. Boala trebuie înțeleasă și folosită spre a-L preamări pe Dumnezeu prin rugăciuni.

12 apr. 2022, marți: Omul – creație dumnezeiască; cu toate acestea el este imperfect! A, Păcatul: da! Dar Dumnezeu în măreția și perfecțiunea Lui nu putea să plămădească, oare, creaturi libere, dar care să nu păcătuiască?! Personal cred că libertatea totală a omului este un foarte mare rău. Dovada: faptul că noi, oamenii, suntem așa cum suntem. Făuritorul nedându-ne libertatea totală – liberul arbitru –, Răul cel mare, comis de om, putea fi prevenit. Dar dacă Răul cel cumplit s-a

---

[16] Ioan Gură de Aur

[17] Ibidem

comis totuși, Dumnezeu de ce permite ca acesta să continue, mereu și acum, dacă El, în imensa-I bunătate, l-ar putea atât de simplu curma?! De ce?! Or, poate, Dumnezeu avea nevoie (imperioasă!) de răul cel rău pentru ca, mai apoi, lumea să se perfecționeze? Apoi, în final omul „plecând din această lume rea", doar traversând existența telurică, cu toate păcatele ei, poate dobândi o altă viață eternă și bună?! Trebuie, oare, această experiență trăită într-o lume anevoioasă și perfidă, pentru că doar trecând prin ea omul poate să dobândească: curaj, milă, iertare? Să fie, oare, lumea aceasta una în care răul are menirea de a conduce, finalmente, la cele mai înalte virtuți posibile? Se pare că lumea perfectă, cea mult tânjită, poate să devină realitate doar prin traversarea acestei existențe bizare și imperfecte, cea în care abundă răul și urâtul.

Oricum, la desăvârșire se poate ajunge, afirmă Sfinții Părinți, doar prin multe suferințe, așa cum însuși Fiul lui Dumnezeu a suferit – ceea ce înseamnă că altă cale nu-i; nici chiar pentru Ziditor!

13 apr. 2022, miercuri: Descâlcesc, ore bune ale dimineții, noțiunea de *om complet* din punct de vedere creștinesc, anume trinitatea compusă din: duh, trup și suflet. Ajung, până la urmă, la a-mi imagina acest triptic, recurgând la felurite surse: cărți din biblioteca-mi proprie, precum și articole creștine de pe net.

Legi și paralegi… Legea în sine nu determină să urmeze automat supunerea. *Binele*, săvârșirea lui, este mai convingător decât biciuirea prin forța legii; omul astfel convins, prin binele făcut asupra lui, este mobilizat (motivat) ca el însuși să efectueze un anume lucru: cu plăcere și dăruire. Este adevărat, pentru ca lucrurile să decurgă în acest mod ar trebui ca omul să facă parte dintr-o lume perfectă, nu într-o lume rea. Omul liber și finit (cu durată de viață foarte limitată) ar avea multe de învățat, faptul acesta putându-se dobândi, în condiția dată a omului zilelor noastre, doar prin confruntarea cu multele rele ale vieții pământene.

14 apr. 2022, joi: „Este semănat trup firesc, dar este înviat un trup spiritual. Căci dacă este un trup fizic, atunci este și unul duhovnicesc. " (1 Cor. 15: 44).

Dumnezeu locuiește în duh, eul – în suflet, acesta fiind rezultatul acțiunii dintre duh și trup, simțurile fiind sălășluitoare în trup.

15 apr. 2022, vineri: Adevărata libertate este libertatea de a face binele, nicidecum aceea de a face răul. Din păcate, aceasta din urmă variantă – cea de a face răul – este practicată cel mai frecvent de mai toți oamenii, în mai toate împrejurările; rezultatele sunt elocvente.

„În cer libertatea va fi lipsită de robia facerii răului, un infinit bine anulând tot răul.” (N.G. Geisler)

Situația din U.: dovada crasă că omenirea învață, zadarnic, mereu aceleași lecții, mereu le uită, le calcă în picioare. Confruntarea a două forțe pentru un același loc, în același timp – iată: naște conflicte majore, tragice.

Răul: fără el perfecțiunea morală nu s-ar putea dobândi; răul rămâne un contrast pentru bine, fără prezența răului binele nu ar putea fi învățat și, mai ales, apreciat. Prezența plăcerii încurajează omul, pe când prezența durerii îl avertizează.

„Dumnezeu nu poate face ceva rău, dar El poate *permite* răul pentru a scoate binele din rău.”

Dumnezeu nu cauzează Răul, ci doar *îngăduie*, prin alegerea liberă de care dispune omul, ivirea urgiei, a năpastei.

16 apr. 2022, sâmbătă: Pornind de la o idee a lui E.A.: – Tare mi-e teamă că oamenii sunt buni (relativ buni) doar pentru că se tem de o pedeapsă și speră, pentru această bunătate simulată, într-o răsplată.

– Este anevoios să crezi că un om supraviețuiește morții sale fizice; absența comunicării spirituale dintre cel plecat și cel rămas, duh către duh, fiind cu desăvârșire absentă, imposibilă.

Tânjitor de liniște și de singurătate pot să afirm că le am: din păcate mai puțin liniștea lăuntrică.

17 apr. 2022, duminică: Paștele catolic. Ce păcat că nu se declară un singur paște pentru toți oamenii, pentru toate riturile. Ce stupizenie omenească!

Înainte de căderea omului în păcat, sufletul era guvernat de duh; după cădere, ne conduc: mintea, emoțiile, voința. Șubrezi „conducători”: și cei lăuntrici, și cei exteriori.

<u>18 apr. 2022, luni:</u> Cunoașterea omenească este posibilă numai prin intuiție, mintea ajutându-ne doar ca să „înțelegem”.

Multe se pot „repara” în viața noastră, însă niciodată nu se pot face neîntâmplate cele care s-au întâmplat deja. Pretutindeni unde se află omul acolo deja s-a ivit și păcatul. Urâtă realitate!

În inima omului, zic Sfinții Părinți, se întâlnesc cerul și pământul, aici este locul unde se confruntă îngerul și demonul.

Apostolul Ioan: Fără iubire de aproapele nici dragoste de Dumnezeu nu putem avea. Deci, rar e omul… Și eu, ca omul, iubesc cele pământești, împlinind anevoios și parțial, așa cum pot, poruncile lui Hristos. Cât despre iubirea de semeni: – Ajută-mă, Doamne!

<u>19 apr. 2022, marți:</u> Toată instrucția femeii este menită să atragă bărbații; chiar și atunci când, aparent, educația ei se face pentru independența-i materială.

… Mizerabilul ban care ne otrăvește viețile amăgindu-ne în toate felurile posibile.

Bogăția unora creează în mentalul lor falsa senzație că această stare este rezultatul muncii lor fizice ori științifice susținute, importante și mărețe –, mai cu seamă dacă agonisirile se întâmplă să fie proprietatea unei femei avide de bani. Cu o rară excepție, bogăția aceasta nu reprezintă nicidecum valoarea muncii, ci, pe de-a-ntregul, aceasta oglindește, cu fidelitate, putința de a exploata stările de slăbiciune, de neputință fizică ale semenilor aflați în impas – cazul medicilor – sau, pur și simplu, favoarea păcătoasă a unora de a se folosi, abuziv, de munca altora. Consecințe: în timp ce bogații putrezesc în lene și desfrâu, sărmanii suferă de foame, de lipsa dureroasă a celor trebuincioase traiului.

Boala: o formă de asceză și o cale spirituală; a te stăpâni în boală și a-I aduce lui Dumnezeu cântări și rugi de mulțumire…

(Lazăr: suferă cu răbdare boala, dimpreună cu sărăcia, aceste două calități fiindu-i îndeajuns ca să fie vrednic de mântuirea veșnică!)

Dacă sufletul poate primi cu mulțumire supărările provocate de boli, înseamnă că acesta – sufletul – este foarte aproape de neprihănire. Sfinții Părinți afirmă că unii dintre acești bolnavi mergând pe această cale de încercări și necazuri, ajung, la sfințenie: aceștia sunt sfinții pe car*e suferința i-a adus la biruință.* Totuși, aceste stări, de boală și suferință, nu trebuie nici dorite, nici căutate, întrucât ele îi răpesc omului multe puteri, tulburând-l cu norul descurajării. Este de înțeles că trebuie să preferăm sănătatea, dar avându-se în vedere neapărat ca această stare să fie trăită în Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

Cu cât este mai mare credința în rugăciune, cu atât împlinirea ei este mai rapidă și mai totală. Doamne ajută!

20 apr. 2022, miercuri: Să nu uit să scriu *o Istorie a foșnetului frunzelor în septembrie.*

– A nu mă sinchisi nici de laude, nici de eventuale defăimări; dar mă mai bagă oare cineva în seamă? Oricum, pentru orice eventualitate… Până una alta, aleg să mă las în grija bunătății și îndurării lui Dumnezeu.

Sănătatea și libertatea sunt cu adevărat prețioase abia atunci când nu le mai avem. Unii (mulți!) confundă libertatea cu a face ceea ce vor ei. Or felul acesta de libertate este doar o mare amăgire.

Un stareț român afirma: „Sufletul nespovedit este miroase foarte urât.” Afirmația aceasta poate fi foarte neliniștitoare pentru cel care nu a făcut încă pasul…

21 apr. 2022, joi: Eliberarea de patimi și viețuirea după virtuți prin împlinirea poruncilor, îndepărtarea de stricăciunea care este în lume prin pofte: trebuie să constituie o preocupare esențială pentru oricare creștin adevărat. De aceea, toată silința trebuie îndreptată către unirea credinței cu fapta și cu răbdarea; iar acestea se cer a fi împletite cu evlavia și, în final, cu dragostea de oameni.

Biet om: câte zdrobiri ale sufletului și trupului trebuie el să îndure în viața aceasta! Bolile trupului sunt pricinuite de păcate, de multe ori acestea nefiind nici măcar personale.

Omul: muritor după trup, nemuritor după suflet.

Din păcate, libertățile noastre sunt, dintotdeauna, mult prea rău folosite; urmarea: halul în care ne aflăm, ca oameni, ca omenire. Lumea noastră este atât de urâțită de goana după bani, după averi. Meteahna aceasta, având parcă mai pronunțate „specificități” românești decât în cazul altor nații, se pare că nu mai poate fi nicicum lecuită la români.

Românul, a ajuns rob acasă și rob la bogații lumii, la străini – un om aruncat de soartă.

Omul de azi nu cred că se poate numi un *om evoluat*: el este mai degrabă un om degradat; iar fenomenul de depreciere sufletească continuă vertiginos, noi toți hălăduind pe o cale totalmente greșită.

22 apr. 2022, vineri: Dimineața. Boltă cenușie. Aerul rece – întru-totul potrivnic pomilor dornici de înflorire.

Nevăzuți, dar neliniștitor de des auzite supersonice zburând către nord…

În așteptarea ploii, care nu mai vine, va trebui totuși să ud florile și arbuștii curții, în pofida scumpirii și a apei.

Sunt în căutare de doi-trei lucrători care să-mi curețe și să-mi vopsească gardul. După o scotocire de aproximativ două săptămâni, aflu doi ofertanți, unul mai scump decât altul. Banul, mizerabilul ban, dă lumea peste cap! Aș putea începe lucrarea, mi-am procurat și materialele, însă de mâine se pare că vremea va deveni ploioasă; fir-ar!...

23 apr. 2022, sâmbătă: Trufie și superficialitate – păcatele acestea le observ cel mai adesea în aceste vremuri; apoi, mânie, ură, agresivitate: printre aceste „jaloane” regăsindu-mă și eu.

Politicianul ar trebui (!) să fie un om cu caracter, de mare prestigiu, de mare demnitate: ia-l de unde nu-i! România, în ultimii 32 de ani nici pe departe nu a avut așa ceva – ba din contră! Abundă, în aceste vremuri, politicienii-marionete: majoritatea dintre ei aflându-se în slujba unor puteri străine.

Astăzi, nu e de ieșit, nici de privit; cerul este sumbru, cade o ploaie măruntă și rece. Așa încât, voi rămâne singur cu mine, în lumea mea lăuntrică.

Aș vrea, adesea, cu ale mele resturi adamice, să nu mai am nimic de a face cu lumea aceasta.

<u>24 apr. 2022, duminică:</u> Paștele. Mă sună sora-mea urându-mi toate cele.

Regina Carmen Sylva, a României într-o scrisoare expediată lui Tolstoi:

„… Cred că am venit cu toții din Cer pentru a învăța ceva pe care numai aici îl putem întâlni."

Variantă posibilă, zic eu…

Mizeria acestor vremuri: în cei 32 de ani miniștrii de toate felurile s-au perindat precum muștele la miere: s-au înfruptat, mizerabilii, lăsând mierea întinată de labele lor infecte. Din aceste roiuri nu le exclud, desigur, nici pe ele, cucoanele.

Redau mai jos o scenă, ultima, din viața lui Tolstoi:

„Astapovo, șapte noiembrie 1910. Sofia Tolstaia primește, în sfârșit, permisiunea de a-și vedea soțul muribund. Ea singură fusese obligată să tropăie în jurul gării, fără a putea intra în camera unde făceau poze o sumedenie de paparazzi. Se apropie de urechea contelui și îi spune că l-a iubit toată viața, că a fost unica ei iubire. Răspunsul: două suspine prelungi, iar Tolstoi moare. Sfârșitul unei căsnicii de 48 de ani."

Înclinația omului spre malefic pot fi anihilată prin iubire (bunătate, răbdare și caritate).

Un mai vechi nărav al meu: selectez sumedenii de pagini de pe net, cu tentă literară, științifică sau religioasă, texte pe care mai apoi le xeroxez, fiind vorba de sute și mii de pagini cu un conținut încâlcit și, adeseori, agramat, majoritatea acestora fiind traduse de Google. Faptul acesta, de a risipi atâta hârtie, cerneală, ș.a. se explică prin neputința mea de a citi texte mai lungi pe ecranul monitorului. De aceea, tipăresc respectivele pagini optând a le ține în mână și a le citi, pe-ndelete, în diminețile mele de lectură. Va trebui să mă dezbar de acest nărav costisitor și ineficient literar, întrucât sursa nu este întotdeauna una credibilă.

La o conferință de la Florența (1891), Tolstoi pledează pentru contopirea tuturor bisericilor creștine într-una singură, condusă de Papa

de la Roma. Această pledoarie a fost încă o pricină pentru ca mai târziu scriitorul să fie excomunicat de biserica ortodoxă.

25 apr. 2022, luni: Credința în Dumnezeu a omului simplu, ignorant, sărac îmi este credibilă; pentru acesta relația cu Dumnezeu este o condiție esențială a existenței lor. Pentru acest om, faptul de a crede în divinitate este în chip sincer indispensabil hălăduirii lui pe pământ. Am avut ocazia de a constata că sinceritatea credinciosului de acest fel este și mai deplină, mai convingătoare, dacă cel în cauză nu știe nici să scrie, nici să citească. Se pare că Dumnezeu își găsește mai mult loc într-un astfel de suflet simplu.

Fățărnicia omenească, deci și a mea, din aceste zile, precum și din toate cele câte au fost și or să mai fie, este jalnică, demnă de toată mila.

Scopul vieții fiecăruia este ca, pe lângă desăvârșirea spirituală proprie, să poată trăi în fericire, în acea fericire care se poate dobândi numai prin îndeplinirea voinței lui Dumnezeu. Dar asta înseamnă să renunți la toate plăcerile și ambițiile pământești și să trăiești doar pentru ceilalți. Ei, să văd care este acela? Este vreunul pe pământ care să îndeplinească condiția aceasta primordială, elementară, dar necesară?

26 apr. 2022, marți: Lecturi din scrierile unor autori ruși. În aceste vremuri tulburi, parcă este „indecent” să mai citești scrieri cu și despre autori clasici ruși; oricum, pasiunea pentru scrierile titanilor este irezistibilă, indiferent de vremuri.

Afară, vreme răcoroasă de primăvară. I. și É. se pregătesc pentru o minivacanță de șase zile la Budapesta. De la Tg.-Mureș vor călători cu avionul; acesta va decola la ora 17,30, urmând să aterizeze la aceeași oră, la Budapesta (o oră diferență de fus orar!).

27 apr. 2022, miercuri: Rusie, Maica Rusie, nu mă dezamăgi! Alege Pacea, nu războiul!

Minciunile și nedreptățile vieții ar trebui să ne determine să reconsiderăm viața, principiile ei. Cu toate astea, continuăm să înaintăm mereu pe aceeași cărare, cu privirile ațintite numai pe potecă, de teamă să nu călcăm în te miri ce gropi și să ne frângem gâtul; deși suntem ferm

convinși că hălăduim pe o cale greșită, pășim resemnați, uneori revoltați, nevrând să ne ridicăm capetele și să ne reorientăm pentru a găsi calea cea bună, cea adevărată.

28 apr. 2022, joi: Pentru frecventarea *sinceră* a Bisericii consider că trebuie să ai o pregătire duhovnicească substanțială; or, din superstiție, disperare sau pur și simplu formal, nu pot să particip la slujbele religioase.

Ca să-I fac cu adevărat loc lui Dumnezeu în sufletul meu, ar trebui să trudesc duhovnicește de o mie de ori mai mult decât o fac în prezent; mai cu seamă la capitolul: dragoste către semeni.

Seninătate, fericire; cum or fi oare aceste stări?!

Creștinismul are drept scop, afirmă Sfinții Părinți, îndumnezeirea omului. („Dumnezeu s-a făcut om pentru ca omul să devină dumnezeu.")

Puhoaie de stricăciuni, morale și sufletești, pătrunse în lume prin pofte, au împânzit lumea aceasta, acum mai mult decât oricând. Iisus a venit în lume pentru a-l vindeca pe om în întregime: adică trup și suflet.

Păcătoșenia omenirii căzute, în urma păcatului strămoșesc, se manifestă ca o stare de boală, de multe feluri și chipuri, molimă care a copleșit întreaga ființă a omului: „Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos…" (Is. 1:16)

La început omul a fost creat cu posibilitatea de a se realiza prin virtuțile sădite în însăși firea sa. Îndeplinirea acestor meniri implica participarea activă a omului la desăvârșirea acestei naturi. Porunca divină: *Creșteți și vă înmulțiți* este un îndemn al lui Dumnezeu în vederea punerii în practică a acestor virtuți duhovnicești cu care a fost omul înzestrat, îndemnul nefiind cu referire la sporirea numerică a oamenilor, așa cum se consideră îndeobște.

29 apr. 2022, vineri: Gândind, doar gândind la acele timpuri – ce vremuri! – când pacea domnea în toți și în toate, iar omul ducea o viață neîntristată, nedureroasă și fără griji. Acele vremuri pe când omul nu avea de ce a se teme de nicio boală, căci sănătos era la trup, iar inima îi era pe deplin liniștită; în el era o viață cumpănită, nerăzvrătită și lipsită

de întristare, conformă adevăratei sale naturi, adevăratei lui meniri. Pus fiind pe o cale dumnezeiască, omul s-a abătut (nițel!) de la scopul hărăzit prin însăși natura sa, în felul acesta pierzându-și și „asemănarea cu Dumnezeu."

Omul are înscrisă în ființa sa profundă natura dumnezeiască; nu există natură omenească pură: omul este om-dumnezeu – ori nu este deloc, așa ne spun Sfinții Părinți!

Virtutea, definită de Sfinții Părinți, este starea firească (sănătoasă) a sufletului cea după fire. O stare sănătoasă a sufletului îi este mai folositoare acestuia decât sănătatea pentru trup; căci „virtuțile sunt mai proprii sufletului decât trupului sănătatea." (Sf. Vasile cel Mare). Iar încununarea virtuților este *iubirea aproapelui.*

Omul își părăsește obârșia lăsându-se ispitit de singurul rău din rai: Satan. De-atunci, omul se află într-un „vagabondaj nestatornic și într-o neorânduială cumplită a sufletului și a trupului ca unul care s-a depărtat de bunăvoie, alegând povârnirea spre rău." Așadar, a ales ceea ce e rău și nu există – fiind minciună, în locul a ceea ce e bun și există: Dumnezeu.

30 apr. 2022, sâmbătă: Curățirea de patimi care mă-nchid în egoismul satisfacțiilor trecătoare, stare potrivnică orizontului vieții spirituale, mereu mai bogate și, până la urmă, veșnice – aceasta ar trebui să îmi fie preocuparea esențială. Faptul acesta mi se întâmplă întrucâtva, dar, din păcate, numai teoretic, anume prin lecturi. Înțelegerea principiilor, precum și modul acesta de viață, mi-ar fi suficient de limpezi, însă aplicarea lor în viața mea cotidiană îmi este, deocamdată, anevoioasă.

Scumpirea gazului a determinat o năpustire efectivă a localnicilor asupra pădurilor stațiunii ignorându-se rolul lor social, de protecție specială. Ce mare păcat acest jaf comis cu sprijinul așa-zișilor silvicultori de azi. Huruitul motoferăstrăului, undeva la 50 de metri de mine, de dimineață până seara, îmi seacă nervii.

Superficialitatea și degenerarea oamenilor, zădărnicia agitației lor, amăgirea cu internetul, cu automobilele alergând de colo-colo din zori până noaptea târziu, de cele mai multe ori fără un rost serios și necesar; apoi, slăbiciunea fizică și morală, tot mai evidente, depravarea

fiind una din țintele majorității deplasărilor – iată bunăstarea și civilizația omului secolului XXI.

„Căci fiind noi ai lui Dumnezeu prin fire, lepădarea de El ne-a făcut potrivnici firii.” (Sf. Irineu)

Căzuți suntem, cu toții, în toate relele, nenorocirile și necazurile; toate acestea au apărut prin păcat, fiind consecințe firești ale acestui act nepermis care a atras boala și suferința. Nu Dumnezeu este aducătorul, provocatorul acestei pedepse; aceasta este o urmare normală a încălcării poruncii. (Căruța trasă de un catâr nu are cum să înainteze dacă la un moment dat animalul în loc să tragă înainte căruța o împinge înapoi, către prăpastie.)

În urma săvârșirii păcatului ochii spirituali ai lui Adam se închid; în locul lor se deschid ochii cei trupești. Adam și Eva s-au văzut atunci că erau goi nu atât de haine, ci că s-au făcut *goi de vederea celor dumnezeiești*: s-a produs orbirea spirituală.

Între posibilitatea cunoașterii (vederii) spirituale și a celei trupești, omul (Adam) a ales „cunoașterea pătimașă a lucrurilor ce cad sub simțuri.” În locul cunoașterii dumnezeiești și duhovnicești omul a primit cunoașterea trupească. „Călcător de poruncă și uitând de Dumnezeu, omul își amestecă toată puterea înțelegătoare cu simțirea. De atunci, cugetul omului devine robit de această lume.” (Sf. Simeon Noul Teolog).

Uriașii puternici ai diavolului prin care toate celelalte patimi lucrează, viețuiesc și sălășluiesc în sufletul omului, sunt trei și anume: 1) poftele pătimașe, 2) uitarea de Dumnezeu și 3) trândăvia.

1 Mai 2022, duminică: Finalitatea acțiunilor noastre: satisfacerea patimilor.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „După cum cei care sunt în întuneric nu pot cunoaște natura lucrurilor, tot așa cei care viețuiesc în păcat nu văd limpede lucrurile, alergând după umbre deșarte, socotind că sunt adevărate.”

Patimile – viața păcătoasă – vatămă sănătatea minții făcând-o incapabilă cunoașterii spirituale. Sfinții Părinți pomenesc de *ieșirea minții din inimă* și răspândirea ei în afară într-o activitate în care „se risipește și se divizează”, în felul acesta omul fiind „scos din sine și în afara lui

Dumnezeu.” Se ajunge, astfel, la o permanentă răspândire, risipire și rătăcire a minții, opusă stării de liniște care caracterizează activitatea ei contemplativă. Așa încât, în loc ca gândurile să fie concentrate și unificate, acum devin tărcate și dezbinate, confuze și nestatornice, „târând în această mare dezordine și dezbinare întreaga ființă a omului.” Bietul om, cu mintea risipită de mulțimea gândurilor pe care ea însăși le naște, precum și de senzațiile pe care le primește, ajunge să fie o ființă divizată, dezorientată.

Așadar, mintea trebuie să ajungă înapoi în inimă, iar gândurile să redevină contemplative, nerătăcitoare, unite cu Dumnezeu.

Ușor de spus, greu de făcut, dar asta-i calea: alta nu-i.

La ora 11 se reîntoarce I. și É. din minivacanța lor budapestană. Totul a fost peste așteptări, spun ele. Mă bucur că s-au simțit bine, mă bucur și eu de bucuria lor.

„Răul există în Rai, în persoana Șarpelui, dar acesta nu atingea nici pe om, nici creația; diavolul însuși a fost creat *bun* de către Dumnezeu. Acesta însă, diavolul, prin voia proprie a căzut din starea sa dintâi, de arhanghel„ devenind rău.”(Sf. Ioan Damaschin)

Îți stă mintea în loc: toate sunt atât de greu de priceput, fie și de închipuit numai! Dar să încerc să cred, fără să mai cercetez.

Omul lăsându-se înșelat de Satan s-a înstrăinat ca și acela de Dumnezeu, devenind „făcător și lucrător al răului.” În acest fel, răul devine un fapt rezultat în urma colaborării dintre om și Satan.

Fără posibilitatea răului libertatea omului ar fi fost lezată, incompletă. Omul negându-L pe Dumnezeu nu poate cunoaște decât neantul. Sufletul omului a fost făcut ca să-L vadă pe Dumnezeu și apoi să fie luminat de El. Omul însă a preferat să aleagă cele pieritoare și întunericul.

<u>2 mai 2022, luni:</u> Duh și trup: se împotrivesc unul altuia, mereu, dintotdeauna.

În starea dintâi, cea originală, firească – adică: duhovnicească – omul nu cunoștea durerea. De-atunci, de la cădere, omul tot alergând după plăcere, în definitiv mereu îi este sortită durerea; ce-i drept, frumos

ambalată în plăcere. După care, inevitabil, vine durerea: cea fizică și morală.

„Întristarea sufletului este urmarea plăcerii simțurilor.”

(Maxim Mărturisitorul)

Biciuirile dese ale conștiinței nasc întristările din suflet. Obiectul dorinței și plăcerea care vine de la el niciodată nu sunt pe măsura așteptărilor; și este firesc să fie așa, căci dorința sădită în om a fost aceea de a-L dori pe Dumnezeu și de a se bucura de El. Prin cădere însă omul nu încetează „să fie însetat după infinit și absolut.” Capacitatea sa de a iubi și-a schimbat doar ținta, nu și natura, iubirea-i rămânând nemărginită în această lume finită, pieritoare; de unde și uriașa lui insatisfacție izvorâtă din neputința-i de a-și stinge nicicând dorința și a nu se putea bucura veșnic, de vreme ce iubirii lui nemărginite (de Dumnezeu) i-a fost interpusă iubirea celor pieritoare, mărginite. Căci nimic pe acest pământ nu poate sătura nesfârșitul dor al omului după nemărginire: toate fiind mult prea mici și cu mult mai prejos decât infinitul dor al omului inițial.

Plăcerile, amăgitoare, lasă în sufletul omului goluri dureroase și de nesatisfăcut, tocmai pentru că sufletul omului este însetat de desăvârșire.

Într-o lume de obiecte să-ți cauți fericirea: ce uriașă nesocotință! Aici, în această lume materială, nu este nici locul și nici momentul potrivit a ne căuta satisfacerea setei noastre de fericire. Așa încât, sortiți suntem să trăim într-o continuă stare de frustrare, întrucât orice dobândire a acestei vieți nu poate fi decât relativă și mărginită, devreme ce între năzuință și adevăr mereu se cască abisul. Golul acesta imens nu îl putem umple cu nimic decât doar cu prezența lui Dumnezeu în sufletele noastre. Nu este, nicidecum, soluția de ieșire din impas alergarea nebunească în căutarea de noi plăceri, aceasta însemnând, în definitiv, noi dureri: apăsătoare, sleitoare.

3 mai 2022, marți: Ieri am sădit florile în jardiniere și ghivece. Azi, dimineața – hop și… limacșii: mari, grași, negri, mucilaginoși, trasând dâre argintii pe unde se târăsc alene.

Ah, mâniile mele cele multe! Ele nu au fost folosite contra „șarpelui”, așa cum era firesc, ci mereu contra aproapelui. Am obosit.

Maxim Mărturisitorul: „Întunecat de patimi și amăgit de gânduri, omul nu mai recunoaște imediat binele; confundând binele și răul, cel mai adesea luând răul drept bine, iar binele drept rău, astfel el fiind supus în mod constant, în alegerile pe care le face, riscului de a se înșela.” Iată omul: rob al păcatului, subjugat de pofte și desfătări ale simțurilor către care s-a aplecat. Sclavi ai trupului, nu mai putem fi niciunul liberi fiind stăpâniți de legile acestuia, de tirania poftelor necurate, cele înrobitoare de suflete. Încătușați suntem, în consecință, de iubirea plăcerilor trupești și a tuturor patimilor amăgitoare. În această situație omului nu îi mai rămâne mare lucru din libertatea inițială. Patimile cele multe, aducătoare de păcate, i-au acaparat și întinat cu totul firea sa autentică, inițială, subjugându-l.

Stilul, pentru mine e chiar sufletul celui care scrie, dacă mă refer doar la arta scrierii; desigur, îmi pare că afirmația este valabilă și în cazul altor arte.

4 mai 2022, miercuri: Azi ar trebui să începem vopsirea gardului curții. Vremea fiind capricioasă, posomorâtă și, conform previziunilor meteo, așa va și rămâne mai bine de o săptămână, nu o să prea avem spor. Chiar în acest moment începe să plouă, așa încât lucrarea se amână. Urmează să vorbesc și cu meseriașul.

Tinerețe. Câtă amăgire naivă în virtutea unor avânturi specifice vârstei! Acum, la bătrânețe, totul este vraiște: uzat, șubred, nefuncțional. Și, ce este mai trist: nu mai încape amăgirea.

Libertate și sănătate! Cât sunt acestea de prețioase, atunci când le poți avea!

Trupul este instrument al sufletului; în relația sa cu creația materială notez spre aducere aminte cele opt patimi cu care Dumnezeu a fost atât de *darnic* și cu mine: lăcomia, curvia, iubirea de arginți, gândul tristeții, mânia, akedia (trândăvia), slava deșartă, mândria. Da, pe toate le am ori le-am avut, acum rămânând din fiecare în mod proporțional cu vârsta. Toate aceste patimi sunt aducătoare de suferințe sufletului, asemenea suferințelor produse în trup de către bolile fizice. Le simt.

„Turma” compusă din cele opt oi negre este păzită de ciobanul numit Filautia, adică: *iubirea egoistă de sine*. Despre acest indezirabil

cioban s-ar putea povesti multe; am să pomenesc doar câte ceva, simțite și trăite de mine.

Așadar, iubindu-se pe sine, acest cioban caută înainte de orice propria sa plăcere, pe care le poate dobândi prin mijlocirea „turmei sale de patimi." În loc să aibă în vedere folosul și binele celuilalt, omul acesta caută numai afirmarea de sine și propriile foloase. Cel mai adesea aproapele nu este pentru el decât un simplu mijloc de a obține plăcerea pe care și-o dorește cu ardoare.

Despre desfrânare. Sfântul Ioan Gură de Aur descrie în chip strălucit o anumită stare rezultată în urma alergării după împlinirea patimii sus pomenite. Rezum afirmațiile sfântului: – După împlinirea dorinței urmează o stare de neliniște, lăsându-i omului în suflet un gust amar, cu atât mai mult cu cât acesta se aștepta de la satisfacerea acestei pofte *o plăcere totală și, mai ales, netrecătoare.* În această circumstanță cel pătimaș trăiește un sentiment de mare frustrare, însoțit de teamă ori chiar de spaimă. În această ipostază el crede că singurul leac al acestei suferințe ar fi să regăsească plăcerea pierdută. Așa încât, deși abia împlinită, dorința renaște; și odată cu ea, revine și mulțimea de neliniști. Dezamăgirea pe care o resimte omul din pricina nepotrivirii dintre ceea ce aștepta de la plăcere și ceea ce oferă ea în realitate, devine tot mai mare.

Boala aceasta a plăcerii trupești – spune Grigore de Nyssa – nu este întrecută de nici o alta dintre patimile care zguduie gândurile oamenilor pătimași.

5 mai 2022, joi: „Nimeni nu poate sluji la doi domni" ca de exemplu: la Duhul Sfânt și la propriu-i trup ori: la Dumnezeu și la bani. Cu cât iubește omul mai mult banul și se arată mai nesățios de bogății, cu atât se depărtează de Dumnezeu; faptul este firesc, întrucât una exclude pe cealaltă.

Iubirea cea rea, de arginți face pe oameni să prețuiască mai mult materia decât pe Făcătorul materiei.

„Bogații și zgârciții sunt la fel de hoți." (I. Gură de Aur)

Starea nefirească în care a ajuns omenirea se explică prin patimile omenești și, mai cu seamă, din pricina lăcomiei și a zgârceniei. Iubirea

de bani și de alte agonisiri materiale constituie un soi de bulimie a sufletului.

… În tot acest timp, eu – trist sunt, Doamne; dar exist!

Scârba mea față de voi, „cei tari și cei mari” este imensă, infinită. Asta e tot ce pot să vă spun, e tot ce pot să vă fac… Din păcate, nu am ac de cojocul vostru. Vă urăsc? nu: dar a vă ierta nu pot. Doar asta este tot ce pot să vă spun, e tot ce pot să vă fac: să vă încriminez în acest jurnal pe care nimeni nu îl citește…

Reaua, incorecta noastră cugetare este pricina celor mai multe supărări și nefericiri, ele nefiind nicidecum în firea lucrurilor, de aici și nefericirile noastre. Pricinile dragostei de bani sunt în număr de trei, spune Sf. Maxim, anume: iubirea de plăceri, slava deșartă și necredința; cea din urmă este pivotul.

6 mai 2022, vineri: Întristările mele ar trebui să fie motivate doar de stările de păcat, în realitate însă nu se întâmplă așa. Remediul ar fi să pot disprețui toate cele pământești, dar aceasta este o năzuință încă greu de înfăptuit. Obârșia tristeților mele este pestriță și înnegurată. Adesea mă lupt, cum pot, cu negre gânduri învăluindu-mi mintea și suprimându-mi orice gând bun care m-ar putea întări; și, ce cel mai adesea, aflându-mi sufletul lipsit de acel scut –, lovituri năprasnice se revarsă asupra-i, rănindu-l.

7 mai 2022, sâmbătă: De ce am sădit păduri, de ce am scris niscaiva cărți? Fiindcă la un moment dat am vrut să pot spune:

– Am plecat, dar sunt prezent prin aceste cuvinte scrise, precum și în freamătul arborilor pe care i-am plantat.

Însingurările mele sunt deliberate, dorite, voite. Nu pot suporta ca nu știu cine să vină și să-mi răpească ori să-mi violeze timpul (… care mi s-a dat!).

8 mai 2022, duminică: Vreme frumoasă: cald, flori, verde, vesele triluri de păsări. La ora 11 o duc pe I. la biserică. Pe străzi șiruri de mașini curg încontinuu în toate direcțiile. Pe trotuare, ici-colo, cupluri, majoritatea în vârstă, merg grăbite și ele la slujba bisericească de

duminică: fără mașină, fără grija ei. Loc de parcare, imposibil să găsești, iar dacă vrei să te înscrii în trafic trebuie să aștepți minute în șir ca să ți se ivească prilejul să o poți face. Ce nebunie! Unde se îndreaptă lumea asta?!

Într-un astfel de context, învălmășit, înghesuit și grăbit, omul caută remedii pentru cele rele, încercând să iasă din starea din strâmtorare; fie și pentru simplul fapt de a putea uita, măcar pentru o vreme de starea jalnică în care se află. De cele mai multe ori „refugiile”, utilizate în acest scop, sunt pur și simplu desfrânări, necurății deplorabile. Bine ar fi ca „orice amărăciune, iuțime, mânie, strigare, clevetire, precum și alte răutăți să dispară din mijlocul vostru.” (Efes. 4:31).

Caut să nu mă las înrobit și doborât de supărare. Pe cât posibil, încerc să nu fiu morocănos, ranchiunos, pizmaș, nerăbdător.

Citesc despre *akedia*, aceasta însemnând: lene, plictis. Obârșia akediei este: lehamitea, urâtul, lâncezeala, descurajarea, somnolența –, pe unele dintre acestea le am și eu.

Rețin, din lecturi, câteva remarci ale Sf. Casian și ale lui Evagrie, cei doi pomenind de anumite stări care foarte adesea mă bântuie și pe mine: „Se poate întâmpla ca akedia să nască în sufletul stăpânit de ea un mare dezgust față de locul unde șade, pricinuindu-i motive ca să fie nemulțumit de el, fapt care îl determină mai apoi să creadă, în mod iluzoriu, că în altă parte i-ar fi mai bine. Această impresie îl face să tânjească după mereu alte locuri în care ar putea găsi mai ușor cele de trebuință.”

Cel mai adesea, stările acestea sunt însoțite de neliniște și dezgust. Remediul meu întru diminuarea acestei patimi: fuga zilnică în sânul Naturii, întru aflarea singurătății și a liniștii depline.

<u>9 mai 2022, luni:</u> „În țara tristă, plină de umor/în patria/ foarte ostenită. ”

Ostenit e totul pe-aici și cătrănit. Sleiți de furtișaguri, hoți plictisiți de naivitatea majorității –, alții, sătui de-atâtea absurdități tembele, decât să încerce să facă ordine în propria lor ogradă, preferă să lase totul baltă și să se cărăbănească în alte țări pentru a-și făuri un alt viitor (mai bun!).

În tot acest timp, țara se afundă, dispare încet-încet, cuprinsă de o mlaștină neagră-maronie, fetidă, în care vezi înotând spre nicăieri,

blazate epave umane, așteptând ca cineva să-i descopere, apoi să-i scoată pe uscat, să-i spele de mizerii și apoi să-i laude pentru „eroismul" lor.

Azi, Ziua Victoriei U.R.S.S. asupra Germaniei naziste – izbândă pe care Putin și-a propus a o celebra fastuos. Europa așteaptă cu sufletul la gură semne și semnale venite dinspre Moscova cu prilejul marii parade.

Sălbăticia acestor vremuri răzbate ca un ecou al cuvântului Sf. Iacov: „De unde vin războaiele și de unde se nasc certurile dintre voi? Nu oare de aici, din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre?!"

Pricini de mânii născătoare de conflicte: lăcomia materială (banii și alte bunuri materiale), precum și iubirea de sine exagerată. Mânia cea hâdă: sfâșie și sfârtecă întunecând sufletul; așa a fost dintotdeauna.

Fericiți sunt cei fără ambiții; cobor cu o treaptă și zic: nici chiar dorințe. Căci cei fără de astfel de preocupări dintr-o dată devin puternici și fericiți.

Omule, frate-om, iartă-mă, însă țin să îți reamintesc că suntem cu toții mici la suflet, egoiști, jalnici și murdari; și suntem așa în chip firesc, fără nici un efort: în chip natural.

Argumentele mele care mă determină să nu îmi doresc revederea cu nimeni pe care i-am cunoscut îndeaproape, persoane pe care nu le-am mai întâlnit de mai multe decenii:

– să nu ne stricăm imaginea pe care am păstrat-o despre noi;

– nu doresc să văd în ce hal au decăzut acestea, nici ca ele să constate halul în care eu am decăzut.

Mila de mine însumi o am și nu prea. Dacă se întâmplă să o am, aceasta este instinctivă, aflată mai mult sub auspiciul fricii de necunoscut; deși, la drept vorbind, nimic nu este – nu poate fi – mai îndreptățit decât acest simț de conservare a omului-animal.

Credinciosul, drept-credinciosul creștin-ortodox – sincer, nu fariseu! – nu *devine*, el *este*, „beneficiind" de un har divin (cadou!). Eu mă străduiesc să devin –, măcar să *devin*. Dacă această cale are, să zicem, un km, eu zic că am parcurs până acum vreo trei-patru metri; poate chiar cinci? Bine-i că măcar sunt pe cale.

10 mai 2022, marți: /„Da, apropierea, până la identificare,/dintre trăit și scris./Mai nou,/ne plac jurnalele, mai ales cele care/ sunt scrise direct cu sânge.”/ (Artă poetică – P.I.)

Suntem conduși de hoți, netrebnici, avizi de bani și de putere –, atât cei care ne diriguiesc în țară cât și cei care se află la cârma Europei. Două imense bande nesătule, trăitoare pe seama gloatelor năuce.

/„Furați, mâncați, îndopați-vă/beți până veți cădea toți/pe sub fuste și mese,/înmulțiți-vă, stăpâniți pământul,/dar acesta / nu este trupul, nu este/nici sângele meu/Nu,/nu și nu./ (Nu și nu, P.I.)

Biet om în al cărui suflet tot timpul se află cuibărită frica numai pentru că se lasă mereu înșelat de iluzoria realitate a lucrurilor și a plăcerilor lumești.

11 mai 2022, miercuri: Plimbându-mă pe malul Târnavei-Mici, îmi revin în memorie vechi imagini cu apa râului curgând peste snopii de cânepă, înfipți vara sub țăruși, lăsați la topit câteva săptămâni bune, apoi snopii scoși din apă și desfăcuți, cu tulpinile înșirate pe lângă gardurile prăfuite dinspre drum, aici, îndeobște, fiind mai mult soare. După un timp, tulpinile albe ajungeau la meliță pentru a fi zdrobite ca să rămână numai fuiorul –, acele fuioare trecute fiind apoi prin cuiele periei. După ce erau curățate (periate) de puzderii, fuioarele ajungeau să fie toarse de mâinile harnice și destoinice ale femeilor, în serile lungi de iarnă, cu depănare de povești și bancuri, de către bărbați întrecându-se în haz. Văd, apoi, peștele suveicii maronii, strălucitoare de atâta alunecare, împinsă de mâna bunicii, prin firele „harpei” orizontale, întru plămădirea pânzei. A fost odată…

Vremurile prezente: absurde, năucitoare de fāpturi, numite, îndeobște, oameni, ființe iute trecătoare, căutătoare de zâzanii, doar pentru a putea ucide și distruge, astfel dobândindu-și o existență și mai anevoioasă, mai absurdă, *pe acest pământ blestemat.*

12 mai 2022, joi: Sufletu-mi – mereu agitat, tulburat, frământat – nefiind ca „o mare calmă, cu oglinda netedă”, reflectă și el ceea ce poate „vedea”, percepe, în starea lui în care în care se află în acel moment –, adică imagini nu tocmai limpezi…

Evrica: – Dumnezeu este ascuns în spatele soarelui!

13 mai 2022, vineri: Cel care scrie este bine să fie un fin observator; pe lângă acest fapt însă „este bine să mai dețină și un *cazan de aur* al imaginației, precum și un *alambic* pentru a fierbe și a distila tot ce a văzut, tot ce a auzit. Cititorul trebuie să primească totul sub o formă de băutură spirituală mai tare.” (M.B./Scrieri)

– Sfânta Scriptură: o scriere unitară, deși este scrisă de-a lungul unei perioade de peste 1500 de ani. Ea este scrisă de peste 40 de autori, fiecare dintre ei trăind în contexte foarte diverse.

Vechiul Testament pregătește terenul, Evangheliile reprezintă înfăptuirea, faptele Apostolilor arată propovăduirea, Epistolele dau explicațiile, iar Apocalipsa este sfârșitul!

Eroul principal: Iisus!

14 mai 2022, sâmbătă: Pacostea numită mașini. De dimineață – la piața săptămânală. Nimeni nu mai vine pe jos; nici eu – toată lumea cu mașinile: hârburi sau limuzine, fiecare după putirință. Despre parcarea acestora, ce să mai povestesc! Nu mai încape om de om, suflet de suflet de mulți ce suntem!

Puțin mai târziu: fug încercând să mă desprind de toate cele pentru a mă scufunda în Natură.

15 mai 2022, duminică: Totuși, în ce măsură m-am putut eu desăvârși spiritual în viața aceasta? Doar Dumnezeu o poate ști, eu nicidecum.

Muritor după trup, nemuritor după suflet: omul.

Tolstoi, într-un dialog, din 1909, avut cu episcopul din Tula a reamintit acestuia: „Trupul meu să fie înhumat cât mai repede ca să nu emane mirosuri, iar faptul acesta să se petreacă fără niciun ceremonial religios.”

Adeseori îmi pun întrebarea: – Oare de ce își împovărează omul viața singur, vârându-se în jugul feluritelor patimi ostenitoare de trup și de suflet, mereu raportându-se la alții și nu la Dumnezeu?!

Averile: clar lucru omul este avid de averi; cei care o dobândesc devin neliniștiți să nu le piardă, finalmente ajungând nu stăpâni ai acestora, ci paznici și, mai ales, slugi la aceste false comori.

Referitor la păcatul lui Adam: omul moștenește nu păcatul, ci *firea căzută în robia păcatului.* În schimb însă, moartea o moștenim cu toții, fără nicio excepție.

16 mai 2022, luni: „... Domnul m-a trimis să-i vindec pe cei zdrobiți cu inima....” (Lc. 4:18)

În urma călcării poruncii de către Adam, diavolul s-a străduit să rănească și să întunece omul cel lăuntric, mintea care conduce și privește către Dumnezeu. De atunci ochii omului au privit către cele rele și către patimi, rămânând închiși față de bunurile cerești.

Biata țară românească! Cum să mai propășească dacă de mai bine de 32 de ani cei care o conduc nu au nici un prestigiu, nici chiar demnitate măcar, nefiind nici cultivați, lipsiți fiind și de caracter. Cei ajunși la cârma țării sunt: niște aventurieri, făcături găunoase, ahtiate de agonisiri și jafuri mascate. Marionete ale UE, acești nemernici, hoți, subminează țara ignorând cu tupeu și nepăsare starea jalnică a României. Prefăcându-se că servesc patria, acești șarlatani, deghizați în parlamentari, în fapt se autoservesc pe ei înșiși și pe cei străini.

17 mai 2022, marți: Mă bântuie o aprigă sete de lectură; în consecință, citesc zilnic din felurite scrieri, în funcție de ceea ce îmi „șoptește” sufletul că ar dori să-i ofer. Sunt multe cărți, mulți autori, asupra cărora întârzii din dorința de a le aprofunda gândirea, viziunea, stilul. Ore bune, de la începutul fiecărei zile, le consacru acestei îndeletniciri mult plăcute mie.

Cunosc persoane care frecventează biserica cu asiduitate; majoritatea acestora se duc din disperare (îndeosebi bătrânii), fie din obișnuință – așa au fost învățați de părinți –, iar alții: merg din superstiție. În tot acest timp eu, tot din obișnuință, nu mă prea înghesui la aceste oficieri de slujbe religioase. Încerc, în schimb, prin lecturi din scrierile Sfinților Părinți, să asimilez tot ceea ce sufletu-mi simte că îi folosește, că are nevoie, însă fără presiunea încorsetării tipicului bisericesc ortodox;

și nici ale altora. Știu, față de biserică păcătuiesc, dar nu sunt sigur dacă și față de Dumnezeu, Cel care îmi vede faptele, ce-i drept, nu întotdeauna chiar ortodoxe.

18 mai 2022, miercuri: Am îmbătrânit și sunt în derivă, în derivă sunt. Am uitat de unde am pornit și, mai cu seamă, unde vreau să ajung. Să ajung?! De ce? Mă tot întreb, degeaba însă; și-n tot acest timp, plutesc fără să știu de unde vin, fără să știu încotro mă-ndrept. Plutesc…, e ceață, sunt valuri; iar eu nu știu de ce mă aflu aici, mereu plutind în derivă.

Din lecturi. În sfârșit, azi „mi se deschid ochii": pricep, abia acum, c*ă Dumnezeu este unic*, dar ni S-a relevat în trei persoane: în Tatăl, în Fiul și în Sfântul Duh.

19 mai 2022, joi: Referitor la Trinitate, despre care afirmam ieri că am priceput-o; da, însă nu mi-o pot imagina (!). Trei într-unul: greu de închipuit pentru o minte de om.

Urmările căderii sunt de patru categorii: 1) relația dintre Dumnezeu și om a fost ruptă; 2) relația dintre om și aproapele său s-a înăsprit: Adam și Eva „certându-se."; 3) relația dintre om și natură a fost compromisă (Gen. 3:17 – 18); în plus: 4) omul a devenit înstrăinat de el însuși, copleșit fiind de un sentiment de gol și neîmplinire.

Moartea lui Iisus dovedește că nu există niciun alt mod de a se putea ajunge la Dumnezeu. Așa încât, Iisus a murit pentru ca omul să beneficieze de o relație rodnică cu Dumnezeu (II Cor. 5: 19;21).

Dumnezeu este dornic de iertare, însă necruțător față de păcate: motiv de bucurie și de îngrijorare pentru bietul om.

20 mai 2022, vineri: Omul de azi – copleșit de atâtea orgolii, de mândrii nemăsurate, de iubire de sine exagerată – nu mai poate avea loc de Dumnezeu în sufletul său; și-atunci, devine un jalnic măscărici mimând iubirea de Dumnezeu.

O biserică este cu atât mai puternică, afirmă părintele I.P., cu cât intră mai mulți oameni în ea. Vai, cât de puțini intră în unele din aceste sfinte lăcașuri!

Răbdarea și smerenia: cât de sărac sunt eu în aceste calități!

Pe malul unui pârâu: scot în căușul palmei un pumn de nisip mustind de apă. mintea mea parcurge drumul invers al acestor granule de piatră: nisip, pietre, bolovani, stânci, munți. Da, până și stâncile se duc, la fel și pietrele – apa le rostogolește, le tot poartă, le izbește, le micșorează făcându-le tot mai mici până când dispar. „Aici *răbdarea* pietrei întâlnește *nerăbdarea* apei.” Mai apoi, atunci când pârâul devenind mare sau ocean, apa devine, în sfârșit, răbdurie. Aici, liniștită fiind, din când în când se trezește în ea dorul de obârșii – de izvoarele din munți și-atunci, disperată, încearcă să se ridice în valuri uriașe, cu nădejdea, vană, de a ajunge iarăși la izvoare...

Răbdare măcar de-aș avea, aș putea afirma că nu am trecut zadarnic prin viață. Pe zi ce trece realizez cât de esențială este această calitate în tot ce mișcă pe acest pământ –; dar, din păcate, doar cele ce nu se mișcă posedă această nobilă și rară, însușire.

– Din lecturi: Dumnezeu te ceartă atunci când te iubește. Cutez să afirm că, cel mai adesea, te și… bate – desigur, tot din iubire: ca un bun părinte.

21 mai 2022, sâmbătă: Omul cât trăiește ignoră. Ori, mai degrabă, uită că pământul pe care îl calcă, îl scuipă, îl batjocorește în fel și chip – ei bine, acest pământ este parte din el, iar el, fiind la rându-i parte din el. Căci nu există adevăr mai evident al vieții decât acela că, într-o zi, fiecare om care se naște și trăiește va deveni o părticică din acest pământ mult prea aspru și pe nedrept umilit. Și, culmea, tocmai acest pământ din care cu toții suntem plămădiți, pământul care ne hrănește și ne rabdă, bucurându-ne cu frumusețile-i fruste, cel în care ne vom întoarce în chip inevitabil cu toții la finele existenței noastre pământene.

Existența-mi este, poate, mult prea retrasă, aproape ascetică, departe de tot ceea ce înseamnă zarva lumii, mereu optând pentru refugiul în Natură, departe de omul pervers. Fugind de gloată, în fond fug de mine însumi, cu mai mult sau mai puțin succes. Însă, importantă rămâne mișcarea!

Rezumatul existenței mele de până acum: timorări, necurății, zbucium (cu ghiotura), furii nepotolite, schimnicii autoimpuse.

22 mai 2022, duminică: Trepte de trăire în Hristos: oameni care caută, oameni care se îndoiesc și oameni trăitori în Hristos.

De obicei bogăția spirituală se naște acolo unde e sărăcie materială. Nu cred în niciun bogat care afișează iubire și trăire în Hristos, căci aceștia sunt aproape în totalitate falși.

„Zdrobirile sufletelor și cele ale trupurilor noastre" pot fi tămăduite prin Sfânta Taină a Maslului. Dar, spun Sfinții Părinți, fără voința omului Dumnezeu însuși nu face nimic – deși ar putea –, din respect față de liberul arbitru acordat omului.

Importanța credinței: Prin credință omului îi este dat să înțeleagă adevăratul sens al existenței sale, ajungând să scape de amăgirile și rătăcirile, de neliniștile și deznădejdile pricinuite de ele, în lumea aceasta stranie în care îi este dat să trăiască.

Credința nu lasă ca sufletul să fie copleșit de relele prezente, ușurând suferințele prin speranța în cele viitoare. (I.G. de Aur)

Credința naște în suflete speranța.

Monologurile mele cele multe și cele mute: rezultate ale interiorizării mele de când mă știu.

23 mai 2022, luni: Românul manifestă umilință, bunătate și multă, foarte multă naivitate. În plus – și multă lipsă de demnitate. Din această cauză, am ajuns cerșetori ai Europei și ai lumii întregi. În tot acest timp, politicienii țării se înfruptă cu sângele poporului.

Risipit e în lume poporul român; decât să facă „ordine" în propria-i ogradă, preferă să plece cât mai departe și să se facă „rob demn" în orice altă parte, nemulțumit de ceea ce are în patria-i natală. A pornit românul în cele patru zări cu nădejdea dobândirii unei bunăstări pe care, cu un „mic deranj", putea să o câștige și acasă.

Omul pricepe greu, cel mai adesea chiar nevrând să-nțeleagă că nu trăiește pentru sine, ci pentru cel de alături, pentru celălalt. De aici, din neacceptarea acestui adevăr, se iscă bună parte a inconvenientelor vieții noastre pământene trecătoare.

Însușirile pe care trebuie să le posede un monah: sărăcie, ascultare, castitate trupească și sufletească. Sufletul meu a tânjit mereu după aceste proprietăți. Și iată-mă unde am ajuns!

24 mai 2022, marți: Virtute versus patimă. Virtutea ține de însăși firea omului, pe când patimile sunt străine de om, ele vin din afară. (Patima este „rugina" sufletului, spune Sf. Maxim Mărturisitorul)

– Dacă virtuțile sunt sănătatea sufletului, patimile constituie bolile acestuia.

Ioan Scărarul: „… omul poate trece de la năravul său iubitor de plăceri la iubirea de Dumnezeu." Ce salt calitativ uriaș!

Umanismul de azi oferă nu speranță, ci disperare, dezamăgire și, adesea, lehamite.

– De nimicit toate aplecările către plăcerea simțurilor, căci toate acestea duc, obligatoriu, la patimi!

25 mai 2022, miercuri: Duh și trup, două entități incompatibile. („Trupul poftește împotriva duhului, iar duhul, împotriva trupului."– Gal. 5:17) Așadar, trup și duh: ce contradicție uriașă, ce incompatibilitate nefericită în cârca omului! Între ciocan și nicovală fiind, unde să se mai aciueze biata făptură omenească?!

Dintre patimi, lăcomia și desfrânarea sunt cele mai de temut, deoarece acestea sunt obârșia restului patimilor.

Sfinții Părinți spun că în șirul celor opt patimi (în ordine: lăcomia, desfrânarea, iubirea de arginți, mânia, tristețea, trândăvia, slava deșartă, mândria), primele șase sunt într-un fel înrudite, una izvorând din cealaltă. De aceea, pentru a pune capăt uneia trebuie să o curmi pe cea dinaintea ei. Îndeobște răpunerea primelor trei patimi atrage după sine căderea următoarelor cinci. La fel e și cu dobândirea virtuților, fiecare virtute fiind maica celei de-a doua." (Sf. Ioan Scărarul.)

Așadar, sporirea în virtute se face pas cu pas.

Cel mai adesea sunt singur ca un baubau; în fond, asta este alegerea mea: nu de a fi baubau, ci de a fi singur.

… Dacă nevoia de Dumnezeu este mai presantă atunci când ești în deznădejde – asta ar însemna că nevoia mea de El este de când mă știu.

26 mai 2022, joi: Viitorul omenirii nu poate fi văzut decât cu pesimism. Da, cu pesimism și deznădejde. Pandemii și arme nucleare, precum și mult tembelism. Inamicul vieții omului pe acest glob de glod este însuși omul, acel om al cărui spirit a ajuns să fie periculos de înrăit. În acest context unica direcție în care poate omul hălădui, nădăjduind în victoria vieții asupra morții nu poate fi alta decât viața în Iisus Hristos. Pe zi ce trece mă conving, tot mai mult, că tot ce rămâne omului după parcursul său terestru este speranța numită creștinism.

Păcat, boală, moarte. În faza „boală" omul are nevoie de cârja numită: creștinism; altă cale nu-i.

Ce uriașă gafă: în loc de bucuriile duhovnicești, hărăzite de Dumnezeu, omul a ales satisfacerea plăcerilor simțurilor. Ieșirea din impas ar fi ca să-și întoarcă puterea poftitoare de lucruri pământești și să o îndrepte din nou înspre Dumnezeu.

„Începutul rodirii este înflorirea, iar începutul făptuirii, înfrânarea." (Sf. Evagrie) În acest sens, stăpânirea puterii poftitoare prin tăierea poftei trupești, în primul rând, constituie pasul hotărâtor. Dominarea dorințelor pătimașe ale trupului și anume pe cele legate de hrană și sexualitate care, odată stăpânite, duc la curmarea desfrânării și a lăcomiei. Aceste cumpătări nu se mărginesc numai la cele legate de trup, abstinențele referindu-se desigur și la stăpânirea dorințelor pătimașe ale sufletului. Pentru a izbândi în această privință, importantă este abținerea de la gândurile stârnitoare de astfel de pofte – cumpătarea, în această privință, fiind o bună pază a trupului și sufletului.

… Dacă Dumnezeu a creat lumea, inclusiv omul – acesta din urmă, ca să nu se plictisească, o de-creează; cu succes!

27 mai 2022, vineri: Nimic nu poate face omul singur pentru a se mântui.

Cumpătarea: împotrivirea față de poftele trupului; asta neînsemnând respingerea lor, ci doar refuzul de a-ți iubi trupul în chip pătimaș.

Trupul, spun Sfinții Părinți, nu este ceva rău; rele sunt însă poftele pătimașe. Și cum orice plăcere trupească aduce cu sine, în mod inevitabil, păcatul este bine ca omul să se abțină de la orice astfel de plăceri ale simțurilor. Așadar, înfrânarea este împotrivire fățișă față de poftele trupului pentru ca astfel omul să se poată dedica cu prisosință lui Dumnezeu.

Un trup nesupus plăcerilor este un trup sănătos. Prin înfrânare sufletul cruță energia părții poftitoare a acestuia și o întoarce cu totul spre Dumnezeu, împiedicând-o astfel a se risipi. Această energie, poftitoare, nu poate, nu are cum să se miște în același timp spre realitățile duhovnicești și spre cele pământești. (Mat. 6:24; Lc. 16:13; Gal. 5:17) Cât de vădit este totul – nu am afirmat că ar fi simplu! – , cu toate astea omul alege întotdeauna răul, acel rău ambalat în chip plăcut, atrăgător – în realitate însă mereu amăgitor.

Înfrânarea, ce mare lucru! Ea este cea care vindecă patimile trupești, adică: lăcomia și desfrânarea. Înfrânarea este nimicirea păcatului, pieirea patimilor. Înfrânarea este vindecătoare a întregului suflet; ea întoarce dorința de la orientarea contrară firii la cea cuvenită acesteia și țelului ei firesc. Poftele pătimașe sunt boli pentru suflet; înfrânarea în schimb este capabilă de însănătoșire de orice boală. Prin înfrânare partea poftitoare a sufletului ajunge să-și împlinească rostul lui firesc, lucrând potrivit firii, adică aducându-ne, oferindu-ne curăția, neprihănirea. Înfrânarea este eliberatoare, ea fiind *doctor și putere.*

Iubire, răbdare și cumpătare: tridentul în fața căruia nici un dușman nu poate trece.

Ființa umană, consideră Cioran, este un *animal însemnat*, decăzut în om ca urmare a păcatului originar. Interesantă opinie!

28 mai 2022, sâmbătă: Iureșul zilelor, apoi al săptămânilor, lunilor…, în fond al vieții. De ce oare atâta grabă?!

– Mâniile mele înclină mai mult către patimă și slăbiciune; or, menirea lor ar trebui să fie alta: anume aceea de a sluji lecuirii de patimi.

(„Mânia este foarte folositoare pentru a trezi sufletul din lâncezeală, pentru a-i da vigoare” – Sf. Ioan Gură de Aur)

Prin păcat ne-am îndepărtat de Dumnezeu, de calea cea înțeleaptă, apropiindu-ne în schimb, de plăcerile acaparatoare ale simțurilor.

Dintr-o carte cu poeme, autor fiind un poet român de o oarecare faimă, după lectura a circa 150 de „producții" abia dacă pot reține trei repere (formulări) care mi-au atras atenția. Cu toate acestea însă, mă încăpățânez să merg până la capăt: nu voi abandona lectura.

Iată-i „sclipiciurile":

„… pământul așteaptă/alte și alte morminte…"

„ce muzică îmi doresc la înmormântare?/un concert de broaște atât"

Mi-e nițel silă de lumea aceasta mai mult decât bizară.

Dacă doi oameni care fac același lucru sunt virtualmente dușmani, atunci în Sovata, unde mai toată lumea se îndeletnicește, cu sârg, cu activitatea de cazare turistică – conform enunțului anterior ar însemna că mai toți viețuitorii localnici suntem inamici. Culmea: adevărul nu-i prea departe!

29 mai 2022, duminică: Conform unei opinii a lui Cioran, poți crede în Dumnezeu „dacă te menții la un nivel foarte înalt și foarte abstract al imaginației." Cutez să adaug că tot atât de aproape – poate chiar mai aproape – te poți situa de Dumnezeu și dacă nu ai pic de imaginație: posibil chiar mai aproape, mai lesne.

Anormalitatea lumii, a vremurilor în care trăim este tot mai evidentă. Urma-va reînnoirea (Apoc. 21:5) cu îndreptarea tuturor nedreptăților și îndepărtarea, pentru totdeauna, a răului cel hâd. Deocamdată, hălăduind în prezența vie a păcatului, căutăm orice prilej de autoamăgire prin intermediul aparentului bine: în fond, ne învârtim mereu într-un cerc vicios, afundându-ne tot mai mult într-o mlaștină fetidă, ucigătoare.

Omul: limitat și suferind, bântuit de noiane de tristeți; apoi, într-un final, este supus morții, descompunerii.

… Doar Dumnezeu poate ști motivele pentru care a îngăduit, și încă mai îngăduie, ca lucrurile să se petreacă în așa fel încât omul să nu priceapă mai nimic din toată existența sa.

<u>30 mai 2022, luni:</u> Ca om nu ai cum să fii fericit. Alcătuit fiindu-ți trupul din cel mai iute pieritor material posibil și, în pofida acestui fapt, tu: bulbuc de-o clipă, să fii tânjitor de perfecțiune, puritate și eternitate! O asemenea ființă – care este conștientă că în orice clipă poate muri și, cu toate acestea, să cuteze să aspire la veșnicie – nu poate fi decât tragică. În aceste circumstanțe rămâne doar fericirii viitoare când, redevenind spirit pur, își va putea realiza năzuința.

Suportarea urâtului – ca stare sufletească apăsătoare provocată de teamă, de singurătate, de lipsă de ocupație – se poate întrucâtva înfăptui (și) prin scris; ceea ce iată și fac.

Să fi trăit oare Dumnezeu sentimente similare înainte de Geneză?!

Pentru Cioran libertatea de a muri (sinuciderea) a constituit un fel de dumnezeu atot mântuitor; dar nici această soluție nu a fost utilizată de filozof decât doar teoretic.

Coridor către moarte, pentru Cioran viața este o continuă așteptare a sfârșitului, a expierii.

Tropăitul elefanților, care susțin Pământul, naște cutremur.

– Mereu cu capul în nori (cumulus), mustața și barba îmi deveniră și ele aidoma norilor: colilii, pufoase.

<u>31 mai 2022, marți:</u> Motorul omenirii: orgoliile și interesele; și iată unde am putut ajunge!

Haiku-ul: „pietricica care aruncată fiind în apă generează cercuri concentrice.” Nu, am abandonat aceste bijuterii lirice, nici măcar nu le-am neglijat: le port în suflet.

– Câteva gânduri care zăbovesc, de multă vreme, în mintea și în sufletul meu tulburându-mă, neliniștindu-mă.

„Începutul și rădăcina păcatelor pe care le facem sunt *gândurile rele*.” (Sf. Th. Studitul). Păcate trecute, vechi, păcate noi… păcate…

Clipe, unice, scurgându-se în neant. Clipa – celula Timpului; suma lor, a clipelor conștientizate, trăite, de mine constituie însăși ființa mea fizică.

1 iun. 2022, miercuri: Neliniști, frământări, adeseori chiar zbucium: viața.

Dintotdeauna m-a preocupat dorința de a dobândi o limbă (română) bogată și colorată. Cât oi fi reușit în toată această strădanie a mea, numai Dumnezeu o știe.

Instinctul de acumulare al omului: josnic, de neînțeles și atât de zadarnic.

2 iun. 2022, joi: Mult prea adesea îmi folosesc mintea mai mult pentru a-mi închipui pacoste posibile a mi se întâmpla, în loc să o folosesc pentru a-mi atenua belelele cotidiene.

Speranțe amăgitoare, faceți-mi zilele tolerabile pentru parcursul ce-l mai am de efectuat: purtați-mă pe căi măcar suportabile!

Tristețea ca nefericire continuă. Creștin fiind, crezând în moarte, apoi în înviere – atunci, în definitiv, de ce să nu cred în orice?! Ce rost mai au îndoielile?

3 iun. 2022, vineri: De dimineață, la Bălăușeri pentru a prelua contravaloarea competinței de lemn de foc pe anul curent. În această privință mă ajută un coleg de la O.S. Târnăveni.

Azi fiind zi de piață, aici, la Bălăușeri, e mare forfota în preajma fostei gări, locul pieței săptămânale. Lume multă, majoritatea fiind cu un ten mai închis la culoare. Mărfuri dubioase, preponderent la mâna a doua: Doamne, până și legumele și fructele!

La înapoiere, opresc la Sângeorgiu de Pădure: la cimitir, mai apoi pentru achitarea unei taxe parohiale la o creștin-ortodoxă din localitate. În centru, în fostul parc al orașului, lucrările de modernizare tenează de mai bine de doi ani. Azi, de pildă, lucrează ori mai degrabă se prefac că lucrează, trei oameni. În ritmul acesta lucrarea se va încheia, poate, în deceniul acesta.

– Bătrânețea: o fi astâmpărând, cumințind, domolind; însă cert lucru și tâmpește rău!

4 iun. 2022, sâmbătă: Adeseori smerenia, ca supunere prefăcută pentru a-i supune pe alții; este o „tehnică” prin care cineva se apleacă pentru a se înălța, utilizată cu brio în unele bresle.

– Caraghioslâcul aerelor pe care le adoptă fiecare în anumite profesii; cele mai ridicole sunt femeile, mai cu seamă „politicienele”.

Omul – animalul hrăpăreț a cărui îndeletnicire principală a vieții constă în agonisirea, atât de vană, de averi. Fără bani și fără averi („pământul meu”, „casa mea”, „mașina mea”, „femeia mea”…) cât de schimbată în bine ar deveni viața!

Esența putredă a vremurilor actuale își are obârșia tocmai în lăcomia fără de margini a omului de azi. Viermele putreziciunii: banul; el este schiloditorul numărul unu al sufletelor oamenilor, urmând apoi: adulterul și desfrâul, toate acestea deformând sufletele oamenilor, transformându-i adesea în monștrii. („Idealul unei vieți curate pentru un bărbat este *castitatea*, iar pentru o femeie – *fecioria.*”)

Patimile cele aducătoare de neliniști și false bucurii: ele sunt cauze ale împovărării sufletești, apoi ale bolii acestuia.

Trezvia – ca pază a minții, dobândită prin rugăciune menită să reteze, din fașă încă, orice gând vătămător pe care mintea l-ar putea aduce în suflet. Așadar, trezvie și luare-aminte.

Să poți ajunge la pacea desăvârșită, acea stare când nu numai mintea, ci toate puterile lăuntrice pot să rămână netulburate: ce minune! (Sfinții Părinți numesc această stare: *isihie*.)

Rosturile trezviei: a) ca mijloc de luptă împotriva gândurilor pătimașe și de curățire a inimii („paznic al inimii”), b) modalitate de a feri sufletul de orice gând sau imagine, astfel devenind un „paznic al minții”.

Rezumatul existenței omenești se limitează la o interogare stăruitoare:— La ce bun toate?! Așadar, atâtea milenii de existență și niciun răspuns ferm, de nădejde; mereu doar nedumeriri, ceață, presupuneri și nesiguranțe.

Credinciosul este, în definitiv, un favorizat de soartă: el nu își pune întrebări – el doar Crede! În momentul în care catadicsește să riște prima întrebare, îndată îl și așteaptă prăbușirea.

5 iun. 2022, duminică: Moleșeli bătrânești…

R.: Minte strâmbă; aș zice că e chiar nebun nițel: poate, însă nu-i prost deloc!

După vârsta de 60 de ani declinurile vin năvală, în cascadă chiar. Culmea, abia după vârsta aceasta începem a ne chivernisi sănătatea; în tinerețe, pentru a ne bucura de viață și a o exploata la maximum, rar e omul care se cruță. Acum, când trăim mai mult pentru dureri, culegem roadele năzbâtiilor de-atunci.

Babe cochete, întrucâtva atrăgătoare, poate, cândva, încearcă să mai stârnească, pe ici-colo, atenția unor masculi secătuiți, lehămisiți. Nimic mai ridicol și mai de compătimit decât întâlnirea celor doi, într-o disperată încercare de smulgere de la viață a ultimelor picuri de miere.

Blândețea unora. Unii oameni afișează o blândețe prefăcută, pentru ca să-și atingă te miri ce scopuri. Acești „falși" ar merita palme.

Bunătatea veritabilă: cât este ea de rară!

… În rest: abundență de nimicuri, de neesențial – mai cu seamă în scrieri. Pe Facebook unele persoane, destul de multe, mai cu seamă feminine, se autointitulează ca fiind scriitori: în fond niște iluștri anonimi!

6 iun. 2022, luni: Între minte și trup se cască falia: uriașa falie care tinde să devină tot mai întinsă, tot mai adâncă – până când…

Căci: „…fără osteneli și necazuri omul nu se poate nici curăța de vreo patimă, nici câștiga vreo virtute, nici nu poate trece de la starea de *creatură căzută* la cea de *făptură nouă.*"

„Virtutea fără necaz, fără de greutăți, nu se poate socoti a fi virtute; este vrednică de dispreț virtutea care este însoțită de tihnă." (Sf. Ioan Damaschin). Fiecare patimă este precum un neg ivit pe cea mai sensibilă parte a trupului. Eliminarea lui prin incizie comportă dureri aprige.

Rostul nevoinței trupești este acela de a pune capăt înrobirii sufletului de către trup; și, în felul acesta, să se restabilească domnia sufletului asupra trupului.

„Să mă port aspru cu trupul meu, să-l țin în stăpânire…" (Col. 9:27) Omul, prin cădere, s-a îndepărtat de cele duhovnicești,

apropiindu-se în schimb de cele ale simțurilor – primind astfel „momeala plăcerii”, ajungând chiar un rob al ei.

Iubirea sinelui stă înaintea tuturor patimilor; iar înaintea tuturor virtuților se află *disprețuirea odihnei*, a trândăviei. Rostul tămăduitor al ostenelilor – al greutăților și necazurilor – , pe care omul e bine „să le primească cu bucurie” (Isac Sirul), rolul lor, așadar, este hotărâtor la vindecarea de patimi, deoarece acestea se împotrivesc plăcerii trupului. Necazurile și primejdiile trupești omoară dulcea trândăvie, pe când tihna le nutrește, făcându-le să crească. Astfel, prin felurite nevoințe omul tinde să devină nesimțitor față de poftele trupești.

„Maica morții plăcerii – truda, osteneala, cu voie sau fără de voie. În acest scop, munca, veghea și postul rămân leacuri de nădejde pentru vindecarea patimilor sufletești.

– Istovitoarea tiranie a creierului: Teroristul numărul 1!

Trăim și murim pe un punct din Univers – un infim punct năstrușnic pe care aproximativ șapte miliarde de bizare creaturi, îndeobște numite oameni, se agită, forfotesc, se schingiuiesc, ba chiar se și ucid, crunt, între ei. Îndepărtându-ne de această mică bășică, dispare și ea în neant, cu toată zarva ei de prisos în tot acest misterios Univers.

7 iun. 2022, marți: „Cohorta gândurilor nestatornice” mereu în preajma-mi. De zdrobit „capul șarpelui”!

Osteneala, care smerește trupul, iar mai apoi, cu trupul se smerește și sufletul – asta ar fi calea, însă pentru mine a o urma în așa fel încât să îmi poată fi de folos, echivalează cu încercarea de a merge pe sârmă.

Biată făptură omenească: slabă și pieritoare!

Cel ce rabdă cu bucurie ostenelile și necazurile, acela poate frâna puternic gândurile.

A nu avea harul (darul?) Credinței: înseamnă a suferi precum doar un necredincios râvnitor către cele duhovnicești poate să sufere, lipsit fiind de orice punct de sprijin, rătăcit în lumea aceasta.

8 iun. 2022, miercuri: Asceza este menită stingerii patimilor trupești, nicidecum nimicirii trupului însuși. Nevoințele trupești au ca scop

înlesnirea vieții duhovnicești. Așa încât, între cele două părți – trup și suflet – ideal este să fie un permanent și un perfect echilibru.

Înfrânarea lăcomiei. Nu hrana trebuie disprețuită, ci poftele pătimașe care decurg din satisfacerea acestei patimi.

Bolile, ca înfrângeri greu de suportat, sunt generatoare de ură pentru cel aflat în această situație; să-l înțelegi pe omul bolnav și, pe cât posibil, să te ferești de el.

De ani buni, de fapt, de când mă știu, mă tot retrag din lume. Da, însă lumea nu prea vrea să se retragă din mine – așadar: dezechilibru…

Cu I. temperamental suntem poziționați la 180 de grade. Dar, spre șansa noastră, cred că este mai bine așa decât să avem temperamente identice.

Mă atrag, irezistibil, locurile izolate, părăsite, depopulate, precum cătunul B. de pildă. Adeseori, obișnuiam să merg să-l vizitez, fie și de două-trei ori pe an, până când, cu vreo trei ani în urmă, urcând în așezarea cu cele șapte case părăsite – unele încă mobilate, cu ușile vraiște și interiorul ca și cum proprietarul ar fi ieșit acum să dea de mâncare orătăniilor –, urcând deci în cătun, mare mi-a fost surpriza să găsesc întregul cuprins al așezării înconjurat de paznic-electric iar aria din interiorul împrejmuirii cotropit de porci mangalița. Preumblându-mă, în continuare, cu prudență, pe lângă gardul electric, am întâlnit urme noi și vechi de urși, precum și excremente ale acestora. Dată fiind această situație, am exclus cătunul din reperele mele de interes, lăsându-l în seama noilor săi „locuitori”.

Din recomandările Sfinților Părinți:

– Nu desfătării simțurilor, atunci când alegem ceea ce ne este de trebuință.

– Prin străpungerea inimii omul își plânge păcatele în fața lui Dumnezeu, rugându-se să fie izbăvit de patimile care îl terorizează.

„Ușa tuturor patimilor”: lăcomia; ea este izvor cu multe rele sufletești și trupești, în primul rând obârșia tuturor desfrânărilor.

– Ocolirea împrejurărilor care te pot duce la desfrânare: cea mai bună modalitate este retragerea în singurătate și în liniște.

– Atunci când este vorba de dorințe sexuale „vrăjmașul” atacă pe două căi, anume: pe cea trupească, dar, mai cu seamă, pe calea psihică.

Așa încât lupta nu este deloc ușoară, trebuind a fi purtată pe două fronturi.

9 iun. 2022, joi: Având un eu pronunțat (accentuat), nici măcar nu te poți gândi la Dumnezeu, darmite să-L mai și poți avea în tine! Așadar, Îl poți avea în tine doar atunci când în preajma ta, mai cu seamă în tine, creezi un gol, pentru ca, în felul acesta, să poată intra în tine Dumnezeu.

Tolstoi și Cioran – cei doi autori care îmi stârnesc atenția și curiozitatea în continuare. Ceea ce mă farmecă, în cazul celor doi, este nu atât opera lor, cât mai cu seamă omul cel de toate zilele; mai puțin romanele primului și aproape deloc scrierile celui de-al doilea, cu excepția *Caietelor* – operă scrisă la două mâini (Cioran și Simone), în chip evident; de fapt, de aici și provine caracterul captivant al notelor atât de pestrițe ale lui Cioran: ele fiind trecute, pe-ndelete, prin sufletul deosebit de sensibil al lui Simone.

Sfinții Părinți (I. Gură de Aur?): Dorința sexuală nu a făcut parte din firea originară a omului; aceasta este o consecință a căderii în păcat. La început, în rai domnea fecioria, Adam și Eva ducând o viață îngerească.

10 iun. 2022, vineri: Această lume bizară: sub o aparență de progres, în fond se tot distruge, fără încetare.

Rod al curăției creștine: liniștea și lipsa de tulburare a minții.

Milostenia combină dărnicia materială cu dăruirea sufletească. Ea hrănește, întărește și luminează sufletul, fiind pentru el izvor de bucurie duhovnicească.

11 iun. 2022, sâmbătă: Citind despre Caragiale: „Era un mucalit, iubitor de vin bun, bere savuroasă și femei frumoase.” Un bone-viveur, n’est pas?

Așteptându-mi turiștii, lectura îmi devine neatentă, superficială. Trebui-va să îmi caut, în astfel de împrejurări, alte îndeletniciri.

12 iun. 2022, duminică: Văzut și auzit pe Facebook: O bunică fericită lăudându-se cu un nepot care a terminat clasa a I-a, fiind declarat premiantul clasei. Filmulețul prezintă copilașul primind premiul, apoi la insistențele învățătoarei, premiantul ia cuvântul rostind următoarea propoziție, în uralele părinților și a elevilor: — Noi când terminăm clasa a întâia o să ajungem în clasa a doua! Într-un colț bunicuța cu ochii în lacrimi: — Deștept nepot, seamănă leit cu mine!

Tămăduirea tristeții: disprețuirea lucrurilor materiale (Evagrie: „Cel care se ferește de toate plăcerile lumești e o cetate de nepătruns pentru demonul tristeții!") Așadar, prima cauză este *evitarea plăcerilor*, iar a doua este: *mânia.*

Consemnările mele conțin mai mult idei decât fapte. În fond, oare ce fapte aș mai putea comite așa încât ele, bietele, să fie demne de a fi consemnate?!

13 iun. 2022, luni: Mă devorez fără încetare – metodic, sistematic.

Harul de a crede sincer ți-l poate da numai Dumnezeu; în acest sens a dori să-l ai este esențial: a dori din tot sufletul, din toată inima.

După-amiază voi face un drum la Sângeorgiu de Pădure pentru a mă întâlni cu unchiul Geo și cu familia vărului meu R.

Drumul la Sângeorgiu îl parcurg cu mașina mea. Nesuportând aerul condiționat, transpir intens.

Ajuns la vărul meu, stau împreună cu Geo și M., soția vărului meu, în plăcuta răcoare a unui foișor rustic agreabil, foarte bine amplasat deasupra livezii exemplar întreținută; taman sub foișor, ne asistă un superb exemplar ciobănesc german deosebit de cuminte. Tăifăsuiesc cu Geo, M. ocupată fiind cu treburile-i casnice, preț de aproximativ o oră. La cei 86 de ani ai lui Geo, acesta se ține încă bine. Urmează să se înapoieze acasă, la Timișoara, în aceste zile, după un sejur de mai bine de o lună la familia nepotului lui.

14 iun. 2022, marți: Felurile tristeților: „a) *tristețea ca patimă* (mâhnirea din pricina lipsei de desfătare trupească, a pierderii de bunuri materiale, a neîmplinirii plăcerii simțurilor…) și b) *tristețea virtuoasă*,

numită și tânguire, plâns sau străpungere a inimii, aceasta constând înainte de toate în mâhnirea omului de a se fi înstrăinat și de a se fi îndepărtat de El, de Dumnezeu, lipsindu-se în acest mod de bunătățile duhovnicești.”

Lumea de azi se laudă că e creștină, iubitoare și preamăritoare de Dumnezeu, însă ei au inima în „casa petrecerii”; având privirile ațintite mereu către acest aspect al vieții, energiile le sunt canalizate doar către această țintă, nu și către tristețile virtuoase, mai sus pomenite. Rezultatele acestui mod de a vedea viața sunt perfect vizibile. Întristările după cele vremelnice sunt neraționale, în schimb fericiți se pot considera cei care își plâng ticăloșiile căindu-se pentru păcatele lor, trecute și prezente.

„În afară de tristețea îngăduită întru căința mântuitoare…, orice altă tristețe trebuie dată afară din adâncul inimii noastre și alungată imediat.” (Sf. Ioan Casian)

Omul – pângăritorul universului; cât trăiește, această ființă își bate joc de tot ce îl împresoară, considerându-se a fi el cea mai meritorie ființă din univers.

După-amiezile zilelor mele mi le consacru scufundării în raiul de verdeață din împrejurimi, aceasta fiindu-mi una dintre puținele bucurii care mi-au mai putut rămâne.

Cândva, cu trei-patru decenii în urmă, am putut trăi entuziasme și pasiuni fel și fel. Acum, trăiesc dezamăgirile aferente acelor preocupări.

Cioran istorisește cum, în tinerețe, suferind de notoriile lui insomnii și-a pierdut toate rezervele de lirism (poezie). După acea etapă a vieții nu a mai putut să devină decât prozator, spune scriitorul.

15 iun. 2022, miercuri: Nu orice tristețe este nefastă, ci doar cea „după lume”; în schimb, aceea a căinței pentru multele noastre păcate fiindu-ne benefică.

Cel păcătos să se folosească de tristețe ca să-și curețe sufletul și să-l aducă la o stare mai bună. (I.G. de Aur)

Tristețea este bună atunci când am păcătuit, însă nu trebuie să ne întristăm deloc pentru un lucru al lumii acesteia, ci numai și numai

pentru păcat. Adevărul acesta ar trebui repetat zilnic de o mie de ori, pentru ca să nu se uite și pentru ca să se aplice.

Ajută-mă, Doamne, ca să pot schimba *scopul și obiectul* către care să se îndrepte această întristare: aceea a *fericitei întristări.*

„Străpungerea inimii să vină de la neîncetata amintire a păcatelor, a faptului că ești un păcătos!”

(Sfinții Părinți consideră că străpungerea inimii este un dar de la Dumnezeu, însă darul acesta se poate căpăta doar prin rugăciune multă. De bun folos, în acest scop, pot fi lectura psalmilor, precum și a Vieții Sfinților Părinți. De asemenea, însingurarea, sărăcia și liniștirea pot fi ele de mare folos în dobândirea lacrimilor.

La început, întristarea avea drept menire nimicirea și ștergerea păcatelor prin lacrimile vărsate. Doar acestea trebuie să fie și acum singurul rost al întristării. Deoarece virtuțile sunt împletite cu întristările, a te despărți de întristare înseamnă a te lipsi de virtute.

Dacă *tristețea păcătoasă* naște deznădejde, întristarea după Dumnezeu este întotdeauna însoțită de nădejde.

Scrisul meu, la nivel de „scriitor naiv”, precum și fugile mele în Natură – iată cele două activități care ocupându-mă, și preocupându-mă, reușesc, slavă Domnului, să-mi umple zilele, dându-mi impresia că prin ele viața mea capătă un sens.

– Omenirea, azi și dintotdeauna, năzuiește în van după pace și dragoste; se pare că aceste două repere rămân intangibile speciei numite „om”.

16 iun. 2022, joi: Lipsă îndelungată de ploaie; vegetația suferă.

Credința mea este încă insuficient de adâncă pentru a-mi nutri sufletul din plin cu iubirea lui Dumnezeu. Din păcate, rațiunea mă împinge să merg contra valului.

Cred, aproape că sunt convins, că marele hop, în a face pași însemnați pe calea credinței, constă în imposibilitatea de a-mi putea iubi aproapele ca pe Dumnezeu însuși. Și cum să-l pot iubi pe aproapele meu dacă nici chiar pe mine nu mă pot vedea cu ochi prea buni?! Și-atunci, Porunca cea mare (Mat. 22: 37-39) nu îmi mai este cu putință a o împlini.

Sfinții Părinți afirmă, pe bună dreptate, că patima lenei, a moleșelii, a plictisului, a lehamitei, într-un cuvânt: akedia, poate cuprinde toate puterile sufletului, afectând toate virtuțile pe care le deține omul, putându-le chiar nimici. Semnele akediei: neliniștea celui care este cuprins de ea, determinându-l să se mute dintr-un loc în altul fără a-și găsi astâmpărul, să tot caute întâlnirea cu alții pentru nevoi care i se par perfect îndreptățite, în fond acestea fiind doar pretexte servind plăsmuirii de pricini bine întemeiate, din punctul lui de vedere, motive pe care i le dictează imperios patima (viciul). A nu-ți părăsi sălașul, ci a rămâne față-n față cu toții vrăjmașii care dau năvală peste tine, a nu te feri de ei, ci a te confrunta, a te lupta cu acești inamici – aceasta este atitudinea potrivită. În cazul în care akedia se manifestă sub forma dorinței de a dormi, trebuie de asemenea să ne împotrivim, să nu ne lăsăm doborâți de somn, ci, din contră: se impune să-l alungăm, să-l înfruntăm. În toată această boală nu singurătatea este cauza ei, ci o stare sufletească alterată a cărei leac nu se află nicidecum în afara noastră, căci boala aceasta nu se poate tămădui nicidecum prin întâlnirea cu alții. Impresia că poți primi ajutor (energie) de la alții, este una eronată și deșartă. Leacul cel adevărat este: tăcerea, liniștea (interioară și exterioară), dimpreună cu singurătatea (isihia). Întâlnirile cu oamenii nu sunt tămăduitoare, pot fi cel mult doar odihnitoare pentru un timp, apoi se ridică împotriva ta cu și mai multă forță. Fericit cel ce rabdă acesta, rămânând în sălașul lui, afirmă Sfinții Părinți. Numai lupta de unul singur cu patima (suferința, cazna, chinul), numai ea poate fi salvatoare, căci numai în acest caz poate sufletul să iasă încercat și întărit.

– Ce a mai rămas din ce-am putut fi odată, cândva? Doar un împătimit cititor de cărți, devorator nesățios de scrieri fel și fel.

Devorator-nedevorator, fapt este că nimic nu servește la nimic; cu toate astea, trebuie mers înainte – atâta tot!

17 iun. 2022, vineri: Rădăcinile mâniei zac în: lăcomie, desfrânare și în iubirea de bani. Un leac foarte bun împotriva mâniei este milostenia; aceasta combinată cu iubirea, blândețea și răbdarea este leac sigur vindecării nebuneștii patimi a mâniei. („Cel ce a dobândit iubirea s-a înstrăinat de nebunia mâniei” – Ioan Scărarul)

Dar pentru alungarea mâniei trebuie să dispreţuim şi să învingem slava deşartă, adică: prea marea iubire de foloase materiale.

Ce mai fac? Consum şi mă consum – mai mult mă consum…

Europa – continent fără ţărani adevăraţi, autentici; la noi, în România, tot ce a mai rămas din această lume ţărănească este doar un simulacru: cântăreţii, dar mai cu seamă cântăreţele de muzică populară care abundă la emisiunile tv. În schimb, în sate, nici urmă de ţăran, lucrător al gliei. Asistaţi sociali: ăştia da!

– Regret tihna de dinaintea naşterii; cu atât mai mult cu cât „traiul" de după viaţa aceasta va fi unul „furtunos".

– Iubirea a *ceva,* cu atât mai mult iubirea de toate şi de toţi, justifică cel mai bine şi mai profund viaţa.

– Aceste caiete ale mele: depozitarele neliniştilor care mă cutreieră de atâtea decenii.

– Bătrânii: inutile poveri, plumbi legaţi la picioarele tineretului zburdalnic: încă atât de puţine ştiutor.

Încă nu am reuşit să-l savurez pe Bach; mereu îmi propun: să mă las pătruns de muzica marelui Cantor, dar se pare că mi-e greu să merg către el; aştept, aşadar, să vină el către mine, iar el nu vine! Aşa cum în literatură nu a „venit" nici Dostoievski, nici Proust, nici Kafka… Au venit în schimb: Tolstoi, Cioran, Basho (haiku-ul!). Încă îi mai aştept pe aceia care să mă răpească.

18 iun. 2022, sâmbătă: Sunt ferm convins că mâniile mele împotriva acestor vremuri cu ai lor oameni, atât de vârtos îndepărtaţi de natură, de adevăr – aşadar, sunt convins că încercările mele de izolare de ei nu pot fi mijlocul potrivit de tămăduire a mea, de vreme ce adevărata pricină a nemulţumirilor (mâniilor) mele zac înlăuntrul meu. Calea de ieşire din impas ar fi liniştea inimii mele mult prea adesea mânioase, înfuriate, să înfrâng deci mânia prin raţiune. („Începutul nemânierii este tăcerea buzelor în vremea tulburării inimii." – Sf. Ioan Scărarul); iar mai apoi, tăcerea buzelor trebui-va însoţită de tăcerea gândurilor.

„Cel care se aprinde iute, face multe prostii…" (Pilde 14:30). Aşa e, Doamne! În schimb blândeţea – care este izvor al liniştii, al odihnei

și al păcii lăuntrice – întărește sufletul, făcându-l puternic în fața ispitelor.

<u>19 iun. 2022, duminică:</u> Creștin, dar nu îndeajuns – mă căznesc să ajung, să devin, convins fiind că doar în această direcție se află un rost, o nădejde, un adevăr. Încercând să hălăduiesc pe această cale, până în prezent doar lecturile m-au putut convinge întrucâtva, mult mai puțin, însă prea puțin biserica.

În altă ordine de idei: autorlâcul – mândria de a avea cărți tipărite, faptul acesta nu mă mai interesează, nu mă mai bântuie. Am gustat această stare, nici acră, nici amară, poate dulceagă, la început. Lucru cert, această făptuire, de a fi autor de cărți, poate constitui un punct de sprijin în atât de des vădita nimicnicie a acestei vieți și lumi.

<u>20 iun. 2022, luni:</u> Omenirea azi: între infern și nimicire. Faza actuală: probabil Infernul.

Incompatibil cu viața lumească, modul de gândire și de trai al unor sfinți pare a fi stupid; însă a nu se uita: ei, sfinții, trăiesc o altă viață, au alte „unități de măsură."

În scrierea anumitor autori povestirea viselor pe lângă faptul că sunt teribil de plictisitoare, ele denotă și o crasă lipsă de inspirație. De pildă: M.C.

Viața castă – virgină – ar stinge iute specia; iar cea pe care o trăim, iată unde a putut să ducă omenirea. Care rămâne totuși calea?

– Totuși, o fi având lumea aceasta un sens?!

– Disperarea o fi pricina principală care mă împinge să scriu?

Citit nu știu pe unde: „Seara, copiii ruși stropeau cu apă cadavrele soldaților nemți găsiți morți în zăpadă și, dimineața, le foloseau trupurile înghețate drept sănii."

– A nu te putea bucura, având plumbi legați de suflet.

Posibilă urare: – Aș vrea să mă fi cunoscut așa cum eram înainte de a ne fi întâlnit, ca să-ți poți da seama cât de mult m-ai transformat.

– Blândețea este, cu siguranță, o sursă sigură de înțelepciune; desigur, nu și sursa mea. Sfinții Părinți au „supranumit" această virtute în felurite chipuri, ca de pildă: „maica iubirii", „propteaua răbdării", căci

alături de *blândețe* cel mai adesea se află și *răbdarea*. Iată două haruri: blândețea și răbdarea – calități cu care nu mă pot lăuda deloc. Cele două haruri sunt extinctoarele focului vâlvătăilor pârjolitoare ale mâniei. Cele două virtuți sunt *izvoare ale tuturor bunătăților,* dezlipirea (despărțirea) de bunurile materiale ne-ar putea tămădui de o sumedenie de temeri, neliniști, spaime și anxietăți. (Mat. 6: 31-34)

– Omul o singură frică ar trebui să aibă: frica (virtuoasă, mântuitoare) de Dumnezeu. Căci „frica de Dumnezeu este începutul vieții celei adevărate a omului." (Sf. Isaac Sirul)

21 iun. 2022, marți: „Frica (virtuoasă!) de Dumnezeu curăță de tot păcatul și de toată patima." (Avva Dorotei). Această frică îl întoarce pe om de la rău; ea îl curăță pe om de tot păcatul și de toată patima. Aceasta este frica de a nu fi despărțit sau înstrăinat de Dumnezeu. („Nu te temi de Dumnezeu, ci te temi să nu cazi din harul Lui."/Clement Alexandrinul) Acest fel de frică ține de iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu, atunci când nu-I mai faci voia de frica chinurilor, ci pentru că Îl iubești. Frica virtuoasă de Dumnezeu este condiția esențială începerii vieții virtuoase, devotate lui Dumnezeu.

22 iun. 2022, miercuri: Iviți suntem, noi, oamenii, aici, pe pământ, în viața aceasta, pentru a ne lupta cu ispitele, cu patimile și cu diavolii întru dobândirea vieții veșnice. Ne aflăm „în linia întâi"!

Cât este de amăgitoare slava lumii acesteia, doar moartea ne-o poate dovedi; alături de această slavă, lipsite sunt de preț, trecătoare, absolut toate lucrurile omenești după care ne istovim în toate zilele vieții noastre.

Viața: suma ticăloșiilor și a infirmităților noastre.

23 iun. 2022, joi: Zboară timpul, se duce vara – curând intrăm în Cuptor (!), deși ca temperaturi atmosferice deja suntem în plin cuptor.

Șubreziri fizice tot mai frecvente: amurgul existenței?

Începe năvala turistică, de la trap, la galop; de-acum preț de două luni ne vom confrunta cu tot ce înseamnă această „aventură". Ajută-ne, Doamne, să prididim!

Nu pot să mă abțin și să nu redau opinia lui Cioran despre „vecini”, căci tare mai simt împreună cu acest om; iată: „După cum ne învață experiența, nu există ființe mai odioase decât vecinii. A-i ști atât de apropiați în spațiu ne împiedică să respirăm și ne fac zilele și nopțile insuportabile. Degeaba, ceas de ceas, le plănuim în sinea noastră ruina – ei rămân unde sunt, groaznic de prezenți. Să-i suprimăm? Toate gândurile noastre ne cheamă să o facem; și când, în fine, ne decidem, o tresărire de lașitate pune stăpânire pe noi, exact înainte de faptă. Suntem astfel asasini virtuali ai celor ce trăiesc în preajma noastră. Și, fiindcă nu reușim să fim asasini în fapt, ne măcinăm și ne acrim; măcelari ratați?”

Nimic de adăugat – acesta este tabloul aproape perfect al vecinătății: acestea sunt sentimentele, desigur cu niște tușe îngroșate tocmai ca să redea cât mai clar până unde poate ajunge disconfortul vecinătății, în majoritatea cazurilor.

<u>24 iun. 2022, vineri:</u> Constatare: „Țopârlanul” (românesc) este progenitura rezultată în urma combinării dintre o țoapă (neaoșă) și un mârlan mioritic; și sunt puzderii, cohorte de astfel de descendenți – plină-i țara; și televizorul!

Dacă cel care nu vrea să cadă pradă slavei deșarte trebuie să facă în așa fel încât să rămână neștiut de oameni, în acest scop ajutat fiind și de alegerea unei condiții sociale de rând și de trai în singurătate, ei bine, atunci Emil Cioran a fost un astfel de râvnitor, mai cu seamă până în anii ’80.

„Dacă voiești să fii cunoscut de Dumnezeu, atunci trebuie să rămâi necunoscut de oameni.”/ Apoftegmă. Prin urmare, Cioran a făcut pași buni către Dumnezeu, îndeplinind „condiția”.

<u>25 iun. 2022, sâmbătă:</u> Dacă mintea omului este dată de Dumnezeu, înseamnă că numai cele făptuite fără minte sunt ale sale, adică ale omului: ceea ce explică multe fapte ale noastre nedemne de creaturi ale lui Dumnezeu.

Smerit este acela care nu se întristează nici nu se îndurerează la nedreptatea suferită de la altul. Rar e omul care să reacționeze altfel, foarte rar.

Părăsirea mâniei, pacea cu toți oamenii: caracteristici pe care nu le pot dobândi nicicum: să-i fac binele celui care îmi face răul – foarte greu de săvârșit.

Sfintele Sărbători – prilej de beții, de desfrânări, distracții care de care mai nepotrivite momentului. Nu mai departe sărbătoarea de ieri…

– Cele trei voturi (făgăduințe) principale pe care trebuie să le îndeplinească un călugăr: *ascultarea, fecioria și sărăcia de bunăvoie*, toate astea devin biete imitări ale rânduielilor vieții îngerești de către călugări.

Cu mintea de acum și cu vârsta adolescentului de liceu, cred că m-aș consacra vieții monahale, văzând un rost în însingurarea de cele pământești, pentru a putea vorbi mai mult cu Dumnezeu și cu îngerii.

Precum am mai pomenit ceva mai înainte, încerc timid, umil și cu emoție multă să mă apropii de un soi de „călugărie în alb”, însă cu aprofundări mai mult teoretice decât practice.

26 iun. 2022, duminică: Smerit este acela care se socoate pe sine cel mai de pe urmă și mai păcătos dintre toți (Sf. Ioan Scărarul); prin smerenie se ajunge la o stare de despuiere și goliciune lăuntrică, starea aceasta fiind tot una cu sărăcia duhovnicească, această stare fiind prima dintre Fericiri („Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor” / (Mat. 5:3)

Sfântul Ioan Sărarul consideră că smerenia este „simțirea sufletului zdrobit.”

27 iun. 2022, luni: Psalm: „Depărtează-te de rău și fă binele.” Cum, Doamne, cum – în această junglă de răutate și perversitate?! Cum să te îndepărtezi altfel, din acest potop de rele, decât „mutându-te”: unde?

„Bătrânii” mă-nvață să nu iau aminte la greșelile aproapelui, nici să nu-i judec, ci să-mi arăt doar iubirea față de toți, în orice împrejurare, socotindu-mă întotdeauna pe mine însumi cel mai păcătos și mai netrebnic, iar pe toți ceilalți, mai mari și mai buni decât mine. În continuare ei, „bătrânii”, mă sfătuiesc să îndur: disprețul celorlalți, ocara, batjocura

și orice fel de necinstire, ba chiar să le caut, întru dobândirea smeritei cugetări.

Polii existenței omenești: mândria și smerenia. Motivul căderii omului: mândria, ea fiind și temelia vieții păcătoase, izvor al tuturor păcatelor. În schimb, smerenia este lucrul împotriva mândriei, izvor nesecat de sănătate, psihică și fizică. Blândețe și smerenie: iată calea! Mândria ne-a „coborât”, smerenia ne poate urca. Și, mai cu seamă, ne poate vindeca, însănătoși, aducându-ne pe lângă tămăduirea fizică și sufletească și iertarea greșelilor, curățirea de păcate.

(„Cel smerit zace jos, iar cel ce zace jos, unde mai poate cădea?”/Sf. Varsanufie.

28 iun. 2022, marți: Uzură nervoasă maximă din pricina unor turiști năbădăioși, refractari și frustrați. Printre cei mulți se întâmplă să fie și unii „duși cu pluta”. Nu am încotro: trebuie să-i tolerez; ei se relaxează, iar eu îmi macin puținii nervi deja pe sponci.

Din lecturi: descopăr un termen nou, neștiut încă de mine. Este vorba de noțiunea „glafiră”, aceasta semnificând: delicat, fin, grațios, elegant; cuvântul acesta este foarte potrivit pentru un nume feminin, el având și o sonoritate plăcută.

… Egoismul satisfacțiilor mele trecătoare – zac în ele – îmi închid orizonturile mele spirituale. Să ies din starea aceasta, nu pot, deși încerc, cu pași mici încă, nehotărâți.

Smerenia mea? Nu o prea am; iată deci motivul esențial pentru care nu pot dobândi harul duhovnicesc.

Smerenia și *iubirea* sunt virtuțile care ne pot apropia cel mai mult de Dumnezeu.

29 iun. 2022, miercuri: De atâta secetă cad deja frunzele unor arbori – anini, sălcii – iubitori de umezeală multă.

Pe frunte-mi apar cute, părul îmi încărunți, barba mi-e albă ca neaua. Mâna încă nu îmi tremură. Nici pielea nu îmi mai lucește, nici ochii nu îmi mai strălucesc – semne de toamnă târzie a vieții.

Simt tot mai presant, mai alarmant zădărnicia vieții, a muncii, a frământărilor. Parcă ne-am fi născut pentru a tot încasa, neîncetat, semnele și zvonurile morții, până când...

Pe zi ce trece, toate cele ale acestei lumi sunt sortit pieirii, morții, împreună cu făuritorul acestora: omul. Țărâna se întoarce în țărână, apoi se preface în pulbere.

Această țară, România, în aste-vremuri, de fapt dintotdeauna, cu oamenii săi lași și lipsiți de exigență, față de sine și față de mediul lor de trai. Și ceea ce este mai dramatic, nu-i chip să găsești oameni onești. Caracterul acestei nații a fost oglindit, cu măiestrie, de I.L. Caragiale, în opera acestuia negăsindu-se un singur om cinstit; poate doar cetățeanul turmentat, însă și acesta fiind plin de vicii, nefericit și necultivat. Iată-mi patria!

30 iun. 2022, joi: În zori, cu I. la urgență. Vechile-i probleme o copleșiră iar; claie peste grămadă, problema reapare acum, în toiul sezonului turistic, având turiști în casă și programări efectuate până la finele lui august.

1 iul. 2022, vineri: Adu-mi (adu-ne) Doamne liniștea-n suflet și în preajmă!

Cât ar fi de importantă liniștea aceasta! Înfăptuirea ei nu este tocmai ușoară, însă diminuarea agitațiilor, a tensiunilor mele ar fi cu siguranță cu putință. Așadar, să lucrez la ea.

Slava deșartă (vanitatea), – ea constând în fala pentru foloasele materiale, cele care se văd, alături de fala pentru cele spirituale, cele care nu se văd – dimpreună cu mândria, care este culmea vanității, dacă aceste două patimi ajung să ne fie indiferente cu adevărat, abia atunci se poate afirma că am atins nepătimirea. Abia atunci se poate spune că am atins acea stare când, deși mai simți acele senzații pătimașe, însă nu le mai accepți.

Să poți ajunge să I te dăruiești lui Dumnezeu, poruncind mâniei, poftei lăcomiei (de bani), iubirii de plăceri! Acesta este un har divin, iar din partea omului – o mare înțelepciune.

– A fi mort pentru lume, înseamnă moartea omului față de patimi.

Omul – „stăpânul Creației”– este, în definitiv, o ființă precară și perversă. Eu unul, dau mai mult pe un arbore secular decât pe un gâgă vanitos; omul, făptura cea trufașă, nesupusă și infatuată, apare pe lume în *a șasea zi*, cu mult mai târziu deci decât celule vii capabile de fotosinteză.

<u>2 iul. 2022, sâmbătă:</u> „Nepătimirea înseamnă pentru om moartea față de lume, pentru a avea viață în Duh.” (Ioan Scărarul) Această stare înseamnă lipsă de simțire a lucrurilor din lume pentru a fi simțite cele duhovnicești. Nepătimirea eliberează duhurile deșarte ale acestei lumi, înlesnindu-i calea către Dumnezeu, prin ușurarea sufletului și prin pacea desăvârșită a minții. Când e pătimașă, mintea cutreieră, căutând să-și îndeplinească mulțimea poftelor.

„Și frunza ofilită o să cadă,/Și-apoi va ninge – fără de sfârșit.
(Tu și eu – N. Kuceak)

O punte între două anotimpuri, acoperită-ncet de o ninsoare infinită – o imagine picturală de o mare forță sugestivă.

<u>3 iul. 2022, duminică:</u> Oare pentru ce aș mai zăbovi în lumea aceasta buimacă, fățarnică și gălăgioasă?! Zău că nu știu.

Lecturile mele cotidiene – încercări de uitare de sine și de lume; încercări doar în parte reușite, căci detașarea totală nu mi-e nicicum cu putință.

<u>4 iul. 2022, luni:</u> În lumea de azi, ticăloșia și încercarea de a trăi în lux merg la braț, călcând fără milă pe inimi, pe suflete, fie și pe cadavre.

Întâia dovadă a dragostei de Dumnezeu este iubirea aproapelui. Or, în cazul meu, iubirea aproapelui îmi lipsește cu desăvârșire, clar lucru. Căci, lucru evident, în locul acestei iubiri și-a făcut prezența iubirea de sine (egoismul) și atașarea de cele lumești. Dar, cum să poți iubi această lume jalnică?! Dar, analizându-mă, nici măcar iubire nu aș spune că e, ci doar frica de a părăsi această lume – deși aceasta este

plină de toate rele posibile. Neîmpăcat cu lumea, nici cu propriu-mi trup, cu toate acestea nu mă pot desprinde de cele materiale.

Patimile mele cele multe mi-au orbit înțelegerea, priceperea a ceea ce este bun și util sufletului.

În rest, acreală, zbucium – mult – scepticism și noiane de anxietăți.

Ce mai rămâne când pentru mine totul va fi dispărut – chiar și eu? Simplu și concludent: rămâne totul, doar eu nu o să mai fiu. Și-atunci, de ce oare atâta frământare, atâtea neliniști?!

5 iul. 2022, marți: Iată că veni o vreme când dragostea trupească trebuie întoarsă (schimbată) în dragoste de Dumnezeu; de-acum, patimile și gândurile se cuvin a fi orientate preponderent către cele dumnezeiești. Pentru ca această schimbare să se producă, omul trebuie să-și mute tot dorul spre Dumnezeu, mereu înfrânându-se de la plăceri, spre a se îndeletnici doar cu cele dumnezeiești.

6 iul. 2022, miercuri: I. plecată cu É. la Odorhei pentru efectuarea unor analize medicale. (Cred că emoțiile mele, privind rezultatul investigațiilor, sunt mai mari decât cele ale I.)

Sunt unul dintre cei care își pierd lesne controlul de sine. Consecințele exterioare și cele lăuntrice, ale acestor manifestări, sunt, mie și celor din preajma mea, devastatoare. Deși întotdeauna post-factum, am crunte remușcări, – cu toate acestea nu reușesc să mă înfrânez.

Atunci când totul devine amărăciune ori chiar Amărăciune, rămâne doar tânjirea după Dumnezeu.

Sfântul Maxim mă învață că prin *iubire* să mă străduiesc să-mi tămăduiesc mâniile mele cele multe – căci dragostea este leacul izbăvitor de toate bolile sufletului. Dumnezeu fiind iubire, cel care iubește se face asemenea Lui.

Cunoașterea cu adevărat a sinelui și a aproapelui înseamnă cunoașterea lui Dumnezeu.

Zădărnicia nașterii, a trăirii și, apoi, zădărnicia morții: aparențe?

(Sfârșitul caietului al paisprezecelea)

[Caietul al cincisprezecelea]

7 iul. 2022, joi: I. – când binișor, când rău ori chiar foarte rău; lucru cert este că suferă. Este sub tratament.

Cu moralul meu șchiop, cel mai adesea prăbușit, îmi este foarte anevoios să o susțin. Dar fac ce pot, cum pot. Realitatea este că sunt foarte obosit, dar merg – mergem – înainte. În activitatea turistică ne mai ajută, ca să putem ieși din impas, É. și J., soția nepotului Idei.

8 iul. 2022, vineri: Dis de dimineață, alergături pentru a găsi un cosaș care să-mi tundă iarba din curte și din fața casei. După ce, într-un târziu, îl aflu, acesta efectuându-mi lucrarea, adun iarba cosită, apoi mătur curtea. În continuare, ud florile de la ferestre. Se anunță o zi senină, bună de ștrand pentru turiști.

Un gând persistent: – Totuși, la ce pune capăt moartea și la ce nu? Suprimă ea, oare, măcar amărăciunile celui care pleacă? A nu mă atașa de nimic înseamnă că devin mai puțin vulnerabil la cele multe ale acestei vieți? Oricum, a nu mă atașa de nimeni este imposibil; deci, suferința, iată, va avea oricând portițe de intrare.

Otrava urii – o știu, am gustat-o, mai bine mă lipseam de experiența aceasta.

– Să ajungi să-i pizmuiești pe morți din cauza unui prezent greu de dus…

– Să nu uit, să repet ori de câte ori este nevoie: nimic nu merită să sufăr în halul în care mă complac să sufăr eu, cel mai adesea pentru te miri ce.

Noaptea, la ora 11:45, cu I. din nou la spital, la urgență; acuză o stare de rău și dureri abdominale. Nici azi nu a mâncat mai nimic, e slăbită, epuizată.

După un consult la serviciul de gardă, este internată pentru câteva zile.

9 iul. 2022, sâmbătă: Totul, absolut totul este o vânzoleală, o tevatură fără sens.

Între pericol și disperare, cea de-a doua, disperarea, este mult sporită, încât cel care o înfruntă, ieșind învingător, poate fi considerat un veritabil erou. În privința aceasta, rezervele mele de energie sunt pe terminate.

Mă frământ pentru orice, mă zbucium chiar; atunci când nu am motive, le caut pentru a avea pricini care să mă macine.

– Demonii unei lumi fără credință sunt născătorii de obsesii, de asta m-au convins cele șape decenii de existență ale mele.

– A nu mai dori nimic, absolut nimic: ce senzație de ușurare, de degajare!

Scurte convorbiri telefonice cu I. Se simte ceva mai bine. Câteva zile va sta în spital, eu continuându-mi a-mi măcina nervii, de unul singur, cu mușterii cazați la noi.

10 iul. 2022, duminică: Barbara civilizație – rezultantă a minții bolnave a omenirii; ne autodistrugem, dorindu-ne tot soiul de comodități contrare legilor Naturii, chiar firii omenești însăși.

Toate cărțile descriu (prezintă) ceea ce au spus deja mulți alți înaintea lor. Atunci la ce bun oare a mai tipări o scriere care, sub o formă sau alta, a mai apărut deja, chiar de mai multe ori?!

Scrisul ca scrisul, el rămâne o bună modalitate de a se defula cel care simte această trebuință. Însă a multiplica, prin cărți, banalități de tot soiul, cred că este un atentat la sufletul posibilului cititor.

– Prin tot ce fac, încerc să-mi diminuez o *anumită* activitate a conștiinței. Aceste modalități sunt: lectura, ieșirea în natură. Totuși, cel mai bun remediu rămâne somnul; fie el și cârpit.

– Poezia: imagine și limbaj; le caut, încă.

11 iul. 2022, luni: Tot ceea ce e omenesc: lucruri, ființe…, lipsite sunt de sens. Atunci, de ce oare atâta agitație pentru nimic?!

Românul: nepăsător, neserios, superficial; prin urmare, motive suficiente ca să tot zacă în hazna.

– Ce este bucuria? Darmite fericirea? – Două năzăreli ale unei ființe numite om, mereu aflat între ciocan și nicovală, ființă care dispare în neantul din care a și apărut: fără să știe niciodată de ce a venit, nici de ce pleacă.

– Este posibilă, oare, viața omului fără agitație? Experiența mea de septuagenar mă determină să afirm ferm: nu! Viața fără agitație, stres, frământare – nu mai e viață ci altceva: poate un vis, o năzuință, o țintă oricum de neatins. Viața nu este nici bucurie, cu atât mai puțin fericire; în schimb, ea este o perpetuă boliciune ce se termină mereu, în mod inevitabil, în moarte.

– Să nu mă agit, să nu mă macin – dar oare este posibil așa ceva?!

– „Bătrânețe frumoasă”! Poftim?!

– Dorind să fiu *adevărat*, am ajuns să-i rănesc pe mulți; printre cei mulți mă includ și pe mine.

12 iul. 2022, marți: Generația actuală a României este revoltător de nepăsătoare, dovadă că am ajuns, ca națiune, acolo unde ne aflăm. Noi, românii, nu avem repere, nu avem modele neaoșe, iar faptul acesta îi determină pe cei tineri să le caute aiurea. Le caută, le și găsesc; însă, din păcate, selecția funcționează cel mai adesea defectuos, rudimentar, modelele alese fiind greșit alese, fapt care conduce la hălăduirea pe căi greșite, amăgitoare.

Din lecturi ale scrierilor Sfinților Părinți. Mânia a fost zidită în om pentru o slujire *bună*, anume spre a ne mânia împotriva pornirilor pătimașe ale sufletului. Așadar, mânia cea dreaptă este numai aceea care este îndreptată împotriva propriilor patimi. În ceea ce privește propriile-mi mânii, destul de frecvente, ele se îndreaptă spre toate direcțiile – chiar și înspre mine, dar nu îndeajuns.

În locul patimii din inimă trebuie sădită virtutea răbdării, cea izvorâtoare de blândețe și înțelegere.

– Cioran în ale sale scrieri nu este pe atât de pesimist pe cât, mai degrabă, dezamăgit de toate cele.

– Epuizarea „cărnii” prin exces produce istovirea, sărăcirea ei. Același efect îl poate avea și asceza, dar ea o săvârșește prin tăierea voii. Oricum, a te lupta cu „fiara” din tine nu este tocmai ușor.

„Nu țin la mare cinste pe cei care se lipsesc ușor de Păcatul originar. Mărturisesc că am apelat la el în toate împrejurările vieții și că, fără această idee, nu știu cum aș putea evita o permanentă stupoare.

(Fără ideea Păcatului originar, stupoarea ar fi singurul sentiment în fața a tot ce se întâmplă și ni se întâmplă. Această idee este un principiu explicativ de valoare universală, ce ne permite să înțelegem toate mizeriile care ne copleșesc și în special acelea care sunt legate de faptul de a fi om. Căci cine spune *om* acela spune *Păcat originar* întrupat, actual, mai viu ca niciodată. Un scandal inițial guvernează destinele noastre, inițial și inepuizabil…")

După un astfel de gând, de idee, se mai poate afirma că Cioran este un ateu?! Eu cred că nu.

<u>13 iul. 2022, miercuri:</u> Sufletul meu avid fiind de singurătate, pentru a-mi dobândi liniștea lăuntrică și cea exterioară, ar fi avut nevoie de un alt mod de viață. Acest mod de trai mi-ar fi asigurat detașarea de grijile lumii acesteia, scutindu-mă de patimi și atâtea pofte amăgitoare – deșarte toate și izgonitoare de liniște sufletească. Căci în viața aceasta, colcăind de provocări amăgitoare, nu atât de odihnă trupească are nevoie omul, cât mai degrabă de tihna duhovnicească; de această odihnă ar trebui să ne străduim a o dobândi, înaintea altor multe alte dobândiri prisoselnice, înșelătoare.

Lumea toată este sufocată de griji multe; de aceea, în viața asta trecătoare, ne este imposibil a ne găsi liniștea sufletească. Pentru a ne înfăptui năzuința, nouă, truditorilor, nu ne rămâne altă cale decât: fuga de lume și rugăciunea.

<u>14 iul. 2022, joi:</u> Aseară – la *Carul cu cărți de cinci lei* din fața restaurantului „București" din Sovata. Scotocesc mai bine de 45 de minute prin cărți vechi care, cu 35-50 de ani în urmă, vor fi bucurat te miri ce suflete aflate acum, poate, pe tărâmuri mai plăcute, mai reușite. În timp ce cotrobăii prin căruță, printre vechile cărți ajunse la dezonorantul car de „cinci lei", trag cu ochii la cei care se perindă pe lângă acest soi de anticariat. Majoritatea acestora nici măcar nu se uită către căruță, în timp ce o infimă parte a trecătorilor se opresc, se uită, fără să pună mâna

pe vreo carte. Cam 2-3 % se opresc, răsfoiesc curioși preț de câteva minute vechile cărți ale carului; apoi, 1% se întâmplă să și cumpere câte ceva. Biată carte, ce-ai putut ajunge: o vechitură de două parale!

Lumea de azi: o scenă a dezolării unde se perindă, în virtutea a cine știe cărui comandament, tineri indolenți, adulți deziluzionați și, poate, prea mulți bătrâni, majoritatea neajutorați. Ce spectacol jalnic!

– Biet om: după cădere sufletul i s-a îmbibat de patimi, iar trupul i-a devenit pieritor…

– Cel ce își dorește *liniștirea*, înainte de toate are nevoie de: credință, apoi de răbdare și de dragoste din toată inima, precum și de multă putere sufletească și nădejde.

– Curvia și trândăvia: două patimi grave, în atârnare una de alta – ele alcătuind un „cuplu” perfect.

15 iul. 2022, vineri: După o săptămână de spitalizare, I. se externează astăzi. Afirmă că starea ei este ameliorată. În fine, bine-i că e acasă. Are de urmat o dietă severă.

Dacă în România s-ar făuri legi temeinice și severe, pe care mai apoi toată lumea ar respecta-o, dacă s-ar reforma educația (învățământul) în așa mod încât la terminarea ciclului gimnazial și liceal cele învățate de elev i-ar putea cu adevărat folosi, practic, nu teoretic, apoi dacă s-ar instaura, cumva, onoarea, disciplina și seriozitatea, în toate activitățile – ei bine, atunci, poate, ne-ar fi mai bine tuturor.

16 iul. 2022, sâmbătă: Hristos lucrează cu minuni, în schimb Dumnezeu ne creează numai oportunități; se pare!

Mass-media: o sursă continuă de daruri; pe lângă astea, fiecare om mai are noian de suferințe și necazuri cu care trebuie să se confrunte pe parcursul vieții.

Azi în România: vulgarizată este cultura, la fel și limbajul.

Citesc poezia „Cioclii Apocalipsei” scrisă de M. Eminescu cu mai bine de 150 de ani în urmă, poezia aceasta fiind de o actualitate perfectă și azi – dovadă că în țara asta mai nimic nu se schimbă (în bine) secole de-a rândul. Jalnică realitate!

17 iul. 2022, duminică: Prea mă agit, măcinându-mi astfel puținii nervi; pricinile pentru care mă zdrobesc atât de mult sunt, în bună parte, reale, existente în chip vădit, aceste cauze fiind de mult în însăși ființa mea – constituindu-se parte integrantă a ei.

18 iul. 2022, luni: Tevatura turistică – tot mai obositoare. Să tot joci tontoroiul an de an, mai precis să devii, fie și pentru-cinci luni pe an numai, sluga tuturor celor care îți intră în ogradă și-n casă, postura aceasta devine așadar epuizantă.

Seninătatea mea: unde ai dispărut de atâta amar de vreme?!

Eu, nimicul, mă simt profund dezamăgit de ceea ce înseamnă patria mea, de tot ce este această lume debordând de atâtea crunte deșertăciuni și mari nedreptăți. Cu toate astea, mai mult târându-mă, merg (alunec?) înainte (?)

– Trezia veșnică, oare cum e posibilă? Contrapun acesteia somnul infinit, profund, continuu și etern.

– Eu: autor de scrieri neimportante, obscure – mereu trăitor în umbră, fără nicio influență în nicio direcție, un autor nul, ratat, dar mereu, încă, un cititor pătimaș, îndeletnicire care constituie pasiunea mea de o viață. Și ce mai sunt? Clar lucru, un solitar, prea puțin înțeles, un ins care regretă totuși faptul că nu e suficient de ignorant!

19 iulie 2022, marți: R. un tip foarte elevat; mai elevat decât el este doar… cerul! Desigur, crede doar el despre sine faptul acesta.

20 iul. 2022, miercuri: Lecturile mele mă ajută să mă înțeleg pe mine însumi sau, cu alte cuvinte: caut ca prin trăirile altora să mi le pot înțelege pe ale mele.

Ici-colo trupul meu începe să mă lase de izbeliște. Încerc să ignor faptul și merg mai departe.

Temperaturi atmosferice săptămâni și luni în șir, greu suportabile (32-36 de grade Celsius.) În plus, lipsă de precipitații consistente de luni de zile. Se uscă pomii, fructele se sfrijesc – pârjol!

21 iul. 2022, joi: Aseară la Sărățeni s-a petrecut o tragedie apocaliptică. Un bărbat intrând într-o fosă septică pentru a o curăța s-a asfixiat cu gazele emanate prin fermentarea dejecțiilor colectate în fosă. Încercând să-l salveze, un vecin îi veni în ajutor și moare și acesta sufocat. Fiica celei de-a doua victime, asistând și ea la tragedie, coboară și aceasta în cămin pentru a-și salva tatăl. Consecință: cade și ea victimă aceleași năpaste.

De necrezut! (Pe cea de-a doua persoană am cunoscut-o, fiindu-mi și amic – este vorba de primarul satului: S., B.Cs.)

22 iul. 2022, vineri: Ce altă dovadă mai edificatoare decât tragedia petrecută alaltăieri la Sărățeni ne trebuie, nouă, oamenilor, cum că viața toată este o sinistră farsă? Scriptura o numește: deșertăciune, nimicnicie, vanitate.

Înfiorător de concludent cazul, doldora de învățăminte.

Mâniile mele – vâlvătăi mistuitoare. Flăcările acestei manifestări sunt înșelătoare, spun Părinții, ele părând să mistuie din râvnă pentru dreptate, deși e bine de știut că prin mânie nimic nu poate fi rezolvat, doar prin intermediul dreptății lui Dumnezeu.

Lupta mea cu trupul, cu patimile și cu duhurile răutății – în fond un lanț de suferințe.

Însingurat în mine însumi, poate prea însingurat.

– Rugăciunea din casa Domnului este bine primită de Dumnezeu; dar cine se roagă acasă nu este cu nimic mai prejos decât cel dintâi.

Nu simt nicio dorință de a pleca undeva, doar în mirifica Natură, cea atât de crunt lovită de seceta năprasnică din aceste luni. Mi-e dor de a pleca doar acolo, în acele locuri unde este pace și liniște, acolo unde pot să-mi alung ori măcar să îmi diminuez orice frământare prisoselnică, lumească.

23 iul. 2022, sâmbătă: Îndeletnicirea noastră turistică ne îngăduie să avem un trai decent, asigurându-ne, până acum, un trai fără dificultăți materiale. Însă prețul acestui confort material este tot mai mare, fiindu-ne din ce în ce mai anevoios, pe măsura trecerii timpului, a ne îndeplini rolul de gazde agreabile care să ofere servicii ireproșabile.

– Cioran: fără patrie (apatrid) și fără Dumnezeu (ateu); cu toate astea L-a gândit (hărțuit?) mereu pe Dumnezeu, neuitându-L, neignorându-L.

– În definitiv, în viață nu ne rămâne altceva de făcut decât să tot savurăm amarul gust a tot ce, pe moment, ființează, pentru ca peste foarte puțin timp toate acestea să nu mai existe, să dispară discret ori, uneori, cu mare tam-tam.

Zile incredibil de toride: 40 de grade la umbră. Meteorologii ne „amenință" cu niscaiva furtuni, așa… ca să ne fie complet tacâmul.

24 iul. 2022, duminică: Acolo unde domină pacea și înțelegerea, dragostea și bunătatea, acolo trebuie să fie tare plăcut ca să trăiești!

Necumpătarea, îmbuibarea – plăceri vătămătoare, de scurtă durată, toate sunt izvoare, rădăcini, ale tuturor relelor. Iar omul, victimă ale acestora.

25 iul. 2022, luni: Elegiac? Da, sunt – în tot ce gândesc, în tot ce scriu.

– Dobândirea credinței: prin rugăciune și prin fapte bune.

Continuă vara toridă, terminatoare.

26 iul. 2022, marți: Mă gândesc la Tolstoi, cel neiertat nici până azi de către Biserica ortodoxă pravoslavnică pentru „vina" de a fi avut o anume opinie și atitudine față de dogmele și tainele credinței ortodoxe. Biserica rusă nu l-a iertat atunci, cu o sută de ani în urmă, dar să nu-l ierte nici acum, tocmai ea – biserica – , cea care reprezintă iubirea și iertarea pe pământ?!

Personal sunt convins că Dumnezeu l-a iertat pe marele scriitor încă pe-atunci, în anul 1901, privindu-l cu un zâmbet înțelegător, numai că omul-preot, reprezentant al Casei Domnului, nu i-a putut trece și nu îi poate trece cu vederea unui semăn o anume opinie, acesta rămânând chiar și peste un secol un spin în ochii Bisericii ortodoxe ruse.

27 iul. 2022, miercuri: Încrederea în posibilitatea făptuirii binelui îi aparține optimistului. Pe mine, unul, mă definește convingerea că

tot ce face omul e numai și numai brambureală și zădărnicie; aste se cheamă că aș fi un sceptic?

Neliniștile mele sufletești și patimile, foste și actuale, mi-au vătămat în chip vădit sănătatea. Și pentru că ajuns fiind în această stare eu sunt principalul vinovat, mă iert pe mine însumi.

– Cel care reușește să aibă o viață liniștită, acela este mereu străin de orice griji deșarte, în plus manifestând și atitudini de împăciuire către toți. Ce lucru mare, ce dar dumnezeiesc uriaș este această stare!

28 iul. 2022, joi: Anatemizarea lui Tolstoi s-a făcut pentru următoarele pricini: 1) respinge credința în Sfânta Treime; 2) neagă dogma lui Iisus ca mântuitor al omenirii; 3) neagă învierea din morți; 4) neagă nașterea din fecioară; 5) neagă judecata de apoi. La toate acestea se mai adaugă negarea tuturor Sfintelor taine ale Bisericii Ortodoxe…

29 iul. 2022, vineri: Tolstoi în *Răspunsul la Sinod*: „Faptul că am renunțat la biserica numită ortodoxă este foarte adevărat. Dar am renunțat la ea, nu pentru că m-am revoltat împotriva Domnului, ci dimpotrivă, doar pentru că vreau să-L slujesc cu toată puterea sufletului meu.” Este adevărat: voia să-L slujească pe Domnul, conform unor principii proprii, nicidecum nu conform preceptelor creștine. O fi mic păcatul, o fi mare? Fapt este că nici până azi scriitorul nu a fost reprimit în rândul creștinilor ruși.

30 iul. 2022, sâmbătă: Tipăresc de pe net tot feluri de texte, după o lectură fugitivă doar, fără să-mi dau seama că majoritatea acestora sunt traduceri efectuate de Google din te miri ce limbi. Rezultat: texte neinteligibile, tipărite degeaba, ilizibile – pierdere de timp și de bani (coli, tuș ș.c.l.) De fapt, tot internetul abundă, printre altele, de valuri de texte agramate, lumea toată având posibilitatea de a scrie tot ce-i coace capul; iar eu mă pretez a le copia pe vrafuri de hârtie pe care mai apoi le arunc în soba din foișor pentru a stârni focul. Le tot tipăresc pentru ca după aceea să constat că 80% din aceste tipărituri sunt găunoșenii, nulități iscate de… nulități. D-acum mă voi astâmpăra.

În biblioteca-mi – o sumedenie de cărți de care liniștit m-aș putea lipsi; însă ceva din mine nu mă lasă a mă despărți de ele; din contră: ori de câte ori am prilejul mai adaug alte și alte cărți bibliotecii mele, nerezistând tentațiilor atunci când mă aflu în fața tejghelei librăriilor.

Slăbirea „chingilor" cu 32 de ani în urmă, a dat naștere la monstruozitățile, individuale și sociale, de care avem parte acum. Hoții și șnapanii ne-au luat aerul, inimile și sufletele, dându-ne în schimb o falsă libertate, care de fapt este sclavie mascată.

Treptat-treptat, mă pomenesc abdicându-mă de la toate; de-acum, urmează doar a mă lepăda de mine însumi.

Gloria, reputația, notorietatea – niște tâmpenii ordinare.

Neliniștea, agitația lăuntrică, dacă e înnăscută, se pare că după un timp devine o necesitate. Starea aceasta este avidă de orice prilej care să o poată stimula, întețí.

– De la „aspru" la „prost-crescut": doar un milimetru!

– Citesc, încă mult. Cu ce folos? Poate pentru ca să mă apuc de scris, atunci când tot ce acumulez, prin lecturi, își cer dreptul la exteriorizare.

– Senzația de acreală, gândindu-mă la anii tinereții mele. Oare dacă junețea mea nu ar fi derulat așa cum s-a întâmplat să se desfășoare, viitorul meu, viața mea ar fi fost mai fericită, mai luminoasă? Cu siguranță, multe dintre reperele mele profesional-sentimentale ar fi devenit altele, mai mult sau mai puțin agreabile ființei mele.

– Doamne, câte tâmpenii, idioțenii se revarsă din Facebook și, în general, de pe net. Adeseori mă-ntreb: – Oare acesta să fie omul?! Mi se pare că realitatea e chiar mea rea, mai dezamăgitoare decât cea care se reflectă prin site.

– Aproape de acel reper când viața îți devine o corvoadă. Fac exerciții de resemnare.

E vară, încă e pace. Lumea toată pornită, cu mașini fel și fel, peste tot o mișunare perpetuă: alergare către ce?! Se pare că ținta este orice, fie și disconfort, numai să nu rămână omul cu sinele. Ce forfotă, ce cretinism! Și peste toate, oriunde ai privi: egoismul este rege.

31 iul. 2022, duminică: Lumea de azi, cea creștină, tăvălită prin pandemie, amenințată de războiul care bate la ușă, lumea aceasta în loc să încerce să trăiască o viață duhovnicească, aceștia își spun: – Ia mai dă-i încolo, hai să ne distrăm pe meleaguri exotice că în curând ne pierdem viața, să ne ghiftuim, să ne bronzăm, să ne pozăm arătând gloatei de pe Facebook unde ne dezmățăm, prezentând lumii invidioase unde sălășluim, ce mâncăm, pe unde ne lăfăim și, mai cu seamă, cu cine!

Această viață de răsfăț, egoistă, căzută, de paradă, nimic nu are cu adevărată viață de creștin, aș afirma eu, desigur cu multă umilință.

În copilăria și în tinerețea mea nu trăiam creștinește, nici părinții mei, aceștia fiind ortodocși nepracticanți. Acum, la bătrânețe, mă gândesc mult la cele ortodoxe, însă din păcate nu mă prea ostenesc să și trăiesc în conformitate cu preceptele ortodoxe.

– Boala ca umilire. Dovadă certă că nimeni nu s-a umilit îndeajuns este faptul că ne îmbolnăvim cu toții, mai mult sau mai puțin grav.

Notând prin aceste caiete câte ceva, îmi nutresc iluzia că fac ceva, că am o preocupare.

Dintotdeauna am avut în sufletul meu ceva de pustnic; caracteristica aceasta sufletească mi-a și îndreptat pașii către silvicultură, ramura în care am activat, mai apoi, o viață întreagă. Iată că acum, la bătrânețe, meseria a rămas undeva în urma mea, rătăcită pe o cărăruie de codru secular de fag, cu urși și cerbi, cu mistreți și căprioare, cu tril vesel de păsări din primăvară până-n toamnă.

În tot acest timp eu îmi continui drumul ce mi-a fost destinat, apropiindu-mă tot mai mult de *luminiș*.

1 aug. 2022, luni: Ascunsa-mi trudă de a exista, oglindită prin cuvinte risipite în corpul unor poeme sau în consemnări jurnaliere: iată-mi îndeletnicirea fără de care cu siguranță aș fi cu mult mai sărac sufletește.

2 aug. 2022, marți: Lume multă în Sovata, acum la început de gustar. Deși oamenii sunt în mod vădit obosiți și chinuiți de vremuri, încearcă fiecare în felul lui să uite toate cele și să se relaxeze. Până

una-alta, majoritatea se ghiftuiesc de te miri cum pot intra în burdihanele lor toate cele pe care ei le vâră.

Vremea este înnorată, vremurile-s tulburi. Omul este tot mai egoist și mai lacom. Lumea de azi a devenit una necruțătoare. Este greu, aproape imposibil, a i te împotrivi și corija.

– Să-ncerci să fugi de trup, pentru a te gândi apoi la moarte.

– Ah, „mâhniciunea" ca și molia!

Din lecturi. Se afirmă, de către Sfinții Părinți că Hristos atunci când vrea să atragă pe cineva mai aproape de El mai întâi revarsă potop de necazuri asupra acestuia, vrând în felul acesta ca cel năpăstuit să „moară" față de „vremelnicele bucurii și puteri." Hristos zice: – Biciul necazurilor este flamura iubirii mele!

3 aug. 2022, miercuri: Dimineață senină, dar foarte răcoroasă. După ploile din zilele trecute, deși soarele îmbie la ștrand, turiștii ezită totuși să aleagă lacurile stațiunii. S-ar duce la salină, dar aceasta este închisă pentru remedierea unor defecțiuni tehnice survenite cu două săptămâni în urmă.

... Nu am devenit pustnic, deoarece instinctiv mi-am dat seama că este mai comod să fiu sceptic și melancolic decât să mă izolez prin sihăstrii, în vreo peșteră pentru a-mi trăi viața acolo. Acum nu știu dacă am făcut alegerea cea mai bună.

Nu am încotro, trebuie să mă resemnez că timpul meu e pe terminate.

Părinții mei, ca de altfel toți răposații, mai întâi au murit, apoi, după trei zile, au *dispărut.* Ei, aici e aici! Să-ți dispară cele mai apropiate ființe ca și cum nici nu ar fi existat, rămânând doar cu amintirea despre ei, asta-i mai greu de îndurat.

Credința mea. Ea este mai degrabă o *nevoie de credință.* Aceasta apare asemenea unei revărsări sufletești calde, mângâietoare.

Oriunde aș privi, aici, pe pământ, văd doar precaritate, vremelnicie; doar Timpul universal intuiesc că ar fi peren, aidoma lui Dumnezeu.

A răbda multe necazuri și întristări, timp de mulți, ani este bine, afirmă Sfinții Părinți, deoarece aceste stări îți aduc pacea minții.

Știu, nu ar trebui să țin ori să adun în inimă mânie, împotriva semenilor mei; cu toate acestea mi se întâmplă prea adeseori.

De reținut: să rabd totul cu bucurie și bunăvoință.

Omul potopit de necazuri este sigur în grija lui Dumnezeu, spun Părinții. Vrei să te izbăvești de păcate? Așteaptă-te la altele mai mari.

4 aug. 2022, joi: Iubire, bucurie, liniște sufletească: ținte mult râvnite, dar atât de greu de atins în existența noastră sinuoasă.

Gândindu-mă despre:

– stângăciile mele în comunicare;

– singurătățile mele;

– sensul lumii; greu subiect, e prea de dimineață (ora: 8:35);

– omenirea toată este mult prea lacomă de plăceri.

Să fii trăitor într-o lume foarte confuză, perfidă și haotică – ce încercare!

– De-aș putea cultiva smerenia și dragostea, dedicându-mă rugăciuni neîncetate (Rugăciunea lui Hristos); ce colosală provocare, cu putință totuși a se înfăptui, acest mod de trai, chiar și de mine; această rugăciune necesită însă exerciții nu tocmai lesnicioase, precum și multă perseverență.

Multele „înlesniri” din viața noastră ne otrăvesc traiul: mecanizarea, robotizarea ș.a., alterându-ne ritmul firesc al vieții.

5 aug. 2022, vineri: Aminteam ieri că lumea toată fuge de osteneală; s-a ajuns până acolo încât oamenii se chinuiesc, apoi se îmbolnăvesc de prea multă comoditate.

– Ajută-mă, Doamne, să îmi *simplific* viața!

– Unde sunt, oare, oamenii simpli cu gândurile lor cele bune, așa precum erau cei de odinioară? Omul le-a complicat pe toate, devenind robul dorințelor sale nestăvilite.

Constatare: între Evanghelie, cea propovăduitoare a dragostei și rațiunea lumească, care este bazată pe interes, este un uriaș hău: o mare incompatibilitate.

– Lumea occidentală este avansată materialicește, în timp ce din punct de vedere duhovnicesc se află în pragul falimentului.

Din păcate, România este aservită, trup și suflet, acestei lumi occidentale putrede. Ce păcat: ne-am vândut sufletul pe materia putredă și găunoasă!

Romanele mă irită: îmi este cu neputință a citi vreo scriere de acest fel. Atâta umplutură care îndeobște se numește literatură, adică fantasmagorii, elucubrații de oameni nu întotdeauna stabili emoțional.

– Preotul: un profitor al păcatului originar;

Stările mele de autoteroare sunt tot mai frecvente și mai epuizante. Caut modalități de eschivare.

6 aug. 2022, sâmbătă: Cu 70 de ani în urmă eram un copil; acum, iată ce a putut să ajungă acel nevinovat prunc care, pe-atunci, abia făcea primii pași pe-acest pământ, învățând să rostească întâile cuvinte spre a-l însoți, mai apoi, o viață întreagă.

„Comunismul: o minciună; capitalismul – un neadevăr” (A.D.); și-n toată această tevatură eu nu mai pot pricepe nimic…

Îngrijorări pentru orice semnal (simptom) venit din interiorul corpului meu, de teamă ca trupul să nu mă trădeze.

– Tristețea perfidă a pisicilor: mieunatul lor „nostalgic”, privirea lor rugătoare, aproape de fiecare dată însoțită de frecarea corpului lor de gamba mea. Oricum, nu mă conving!

–A fi serios din fire, excesiv de sobru – un semn că ești rupt de realitate.

– Viața ca un dar; apoi, trăirea ei ca atare; ce-i drept, mai rar.

7 aug. 2022, duminică: Caracteristici de călugăr am, mă îndoiesc însă că aș putea ori că aș fi avut și vocație către monahism. Cred că aș fi fost mai degrabă un pătimaș sihastru.

– Între a face și a nu face nimic, optez pentru a nu face nimic; căci ce rost mai are, oare, să te preocupe să mai întreprinzi ceva dacă ai din capul locului „condamnarea” în buzunar?!

– A te îndoi în credință, înseamnă: neliniște, căutare; pe când cel care crede (sincer!) este propulsat dintr-o dată în alte sfere: superioare, senine, liniștitoare, stabile.

– Progresul? O capcană: el, așa-zisul progres, fiind de fapt un atentat la simplitate, unitate, echilibru și, nu în ultimul rând, sănătate.

– Criticul literar: grafoman, fără talent scriitoricesc, scotocind prin munca celui care asudă pe albul ogor al hârtiei.

8 aug. 2022, luni: Turiști care pleacă, turiști care vin. Când să te obișnuiești cu năbădăile unora, hop că trebuie să-i primești pe alții: cu alte apucături, cu alte așteptări.

…Și uite-așa trec zilele, săptămânile, lunile – apoi vara toată. Iar noi – I. și cu mine – devenim tot mai împovărați și mai șubreziți.

9 aug. 2022, marți: La piață. Forfotă, zăduf. Sunt uimit cât de hămesit se dovedește a fi omul, de cât de mult vâră în el, uitând că în afară de burdihan mai are și un suflet de nutrit.

Azi, la piață, mă cert cu precupeața de harbuji pentru că cerându-i să-mi spintece unul cam dolofănel – de fapt toți fiind uriași–, mă pomenesc cu vânzătoarea făcându-mi mofturi, reproșându-mi că trei-patru kg, cât ceream eu să îmi scoată din bostanul uriaș, este doar o felie, iar ea felii nu vinde! Remarca ei mă scoate din… pepeni și ca să nu erup, plec de la ea bombănind. Cert lucru, nu am să-i mai fiu client după ce i-am fost cumpărător constant mai bine de 20 de ani; e drept, pe-atunci eram mai tineri, iar harbujii mai puțin dolofani!

– Nevoia pe care o are viața de a se exprima, într-un fel sau altul; apoi, de a surprinde tot ceea ce este trecător, pieritor.

– Timpul ce îmi este dat îl trăiesc cum pot; din păcate, de cele mai multe ori în modul cel mai prost posibil. Fuga de sine, aceasta se pare că ar fi principala preocupare a omului de azi, anume: goana după plăceri (sexul, îmbuibarea, agonisirea de averi, călătoria…)

– Mă-nchid în resentimente ca urmare a poverilor pe care mi le produce viața – de cele mai multe ori, chiar eu însumi.

Caietele mele de consemnări sunt strigăte de nemulțumire ori chiar de disperare. Presiunea produsă de disperări mă determină să cutez să vorbesc de mine însumi în mai toate însemnările mele jurnaliere. Injustiția din lumea aceasta, ipocrizia și egoismul oamenilor mă disperă.

Ieșirile din impas le-aș putea săvârși prin resemnare, dar atitudinea aceasta îmi este cu neputință.

Vrajba mea cu realitatea. Viața mea curge când în risipire, când în confuzie.

– Atât de liberi ne naștem, apoi devenim robi înlănțuiți în griji și necazuri.

10 aug. 2022, miercuri: Epoca postmodernă, prin noile tehnologii de comunicare – telefonia mobilă, internet… – ciuntește drastic dorința unor oameni de a se mărturisi prin jurnal. Cu toate astea, a face consemnări de idei, de lecturi ori a purta un dialog lăuntric, cu sinele, este pentru unele persoane, printre care mă număr și eu, o bună posibilitate de a se defula.

11 aug. 2022, joi: „Culegere" de caractere umane; omul poate fi: pisălog, zgârie-brânză, zăpăcit, rău, necinstit, neomenos, mizerabil, escroc, profitor, crud, amoral, disprețuitor, calomniator, lingușitor, ipocrit, mincinos, nestatornic, brutal…și încă în multe alte feluri.

– Animalul de pradă: omul; cu alte cuvinte animalul omnivor care zâmbește, chiar și râde, înzestrat cu ceea ce îi face existența tragică, anume: conștiința. Să suferi, să îmbătrânești, să te îmbolnăvești, apoi să mori spre a te descompune trupește. Așadar, a te bucura de o viață înseamnă a-ți „savura" condiția de ființă efemeră, iute trecătoare.

12 aug. 2022, vineri: Să crezi că viitorul lumesc va fi mai bun – ce mare naivitate!

Aș dori să pătrund toate tainele ortodoxiei sub atenta îndrumare, povățuire, a unui călugăr dintr-o mănăstire îndepărtată de lume ori – mai degrabă – prin grija unui sihastru bătrân, trăitor de multe decenii prin codrii, uitați fiind și el, și pădurea. Unde o fi acel loc, cine o fi acel ascet? Doar Dumnezeu îl poate ști.

– Cineva despre sfârșitul unei zile de mai la Sovata: „Seară minunată, blândă, calmă, pe malul Lacului Ursu, cu un peisaj pierdut în adâncime, printre arborii ce ne înconjoară." (M.L.)

… Scriu pentru scurgerea senină a timpului, a timpului meu. Dar despre ce scriu și mai cu seamă cui? Scriu mai mult despre mine, consemnând idei, gânduri – toate rămânând necitite, poate pentru totdeauna.

Frunzărind scrieri ale lui M.L. m-am gândit că poate autorul acesta mă va „răpi”; n-a fost să fie!

Printre turiștii aciuați la noi, observ mulți adepți ai partidului „micișori și bericică.” Toți aceștia, fără excepție sunt, musai, jucători de table.

– O cauză a plecărilor masive din România este și teribila *lipsă de coeziune* a neamului acestuia.

Tot ce văd, tot ce îmi este dat ca să trăiesc în aceste vremuri îmi confirmă tot mai apăsat că națiunea română se află în plină decădere; și, ce-i mai rău, toate semnele indică nu o ieșire din această stare, ci o afundare iremediabilă în mlaștina fetidă.

– Susțin cu tărie… (am uitat ce!)

13 aug. 2022, sâmbătă: Neliniștile care ne devorează: ce trist spectacol, sfâșietor.

… Apoi citesc – iar și iar – dintr-o aprigă nevoie de meditație și de evadare din lumea reală, imediată. După care scriu dintr-o stringentă nevoie de spovedanie – atât de necesară regăsirii liniștii printr-o „subtilă decantare a stărilor sufletești.”

De ce oare orice gând care trece prin mine mă doare?

– Ce vor să fie sentimentele și cum se propagă ele, cu ce viteză?

Însingurarea nu este rea, pentru mine cel puțin, însă grea este lupta cu asaltul gândurilor rele care vin în valuri.

– Odihna trupească prea multă (trândăveala), îndestularea și slava deșartă strică toate agoniselile duhovnicești, afirmă Sfinții Părinți.

Toată zdrobirea omului pe pământ poate avea ca urmare dobândirea de bunuri materiale care, în definitiv, ne devin potrivnice, deoarece ne îndeamnă la păcat, grija lor se transformă în povară sleitoare, iar la plecare le părăsim – nimic neluând cu noi.

– Căutarea liniștii, aflarea ei, poate fi posibilă doar dacă îmi lepăd toate patimile, reducându-mi drastic năzuințele lumești.

Deviză ascetică: trupului acordă-i minimum, în schimb lucrează cu toată dăruirea pentru sporirea duhovnicească, având gândul mereu la moarte.

Mă tot bate gândul la a mă retrage în codru, însă vârsta mi-a devenit o piedică severă în calea acestei înfăptuiri. Așa încât, mă retrag totuși prin păduri, dar pentru durate scurte, de câteva ore numai, atunci când timpul îmi permite, pentru a savura frumusețea și liniștea Naturii.

În definitiv, mai importantă ar fi retragerea mentală, în sensul de a nu mă mai implica în nimic, doar lin să alunec la suprafața problemelor, fără a mă adânci în ele, îngrijindu-mi numai sufletul, ocrotindu-l, îmbogățindu-l. Căci tot dădăcind trupul ajungi să nu mai ai cum să-ți cultivi sufletul.

Flacăra acestor notații este asigurată, în mare parte, de melancoliile mele, căci de veselie nici nu poate fi vorba.

14 aug. 2022, duminică: Să-nveți verzi și uscate: la ce bun toate?! Cu mult mai bine ar fi să nu știi nimic. Oricum, sfârșitul este același. Ca „neștiutor" trecerea parcă este chiar mai lină!

Năravul meu de a tot comanda cărți pe net se pare că a nu are hotare. În definitiv, doar patima aceasta se pare că mi-a mai rămas.

Viața, afirmă Seneca, nu reține pe nimeni cu de-a sila. Așa este. Cu toate acestea foarte puțini se-ncumetă să plece, mai mult de frica necunoscutului, dar și de groaza întunericului veșnic.

– Liniște! Se-aud norii trecând.

Observ cu viu interes cum, cel puțin în cazul meu, dorința de a scrie este impulsionată de dorința de a citi; desigur și viceversa.

Greșelile mele într-ale vieții poartă denumirea de *experiențe.* Și sunt destule.

– Lumea în care trăim este foarte bolnavă. Bietul om, cum să mai poată fi sănătos într-o astfel de împrejurare, în astfel de vremuri!

Zici „român", zici „sceptic"; la asta se mai adaugă: multă mediocritate, cel mai adesea nulitate chiar.

– Cioran afirmă că stilul propriu al scrierilor sale nu-l interesează, nu îl preocupă, această grijă fiind specifică numai *făcătorilor* de literatură. Însă afirmația aceasta nu cred că ar fi sinceră. În continuare același

autor remarcă: doar gândul contează într-o scriere, mai puțină importanță are felul în care este formulat. Așa gândește, însă procedează taman invers.

Omul, aici pe pământ, se află închis în invizibila cușcă a timpului. Plecând de aici, ne eliberăm de îngrădirea timpului – cu alte cuvinte: trecem la cele veșnice.

A nu tânji după nimic, ci doar să-ți dorești să îți cunoști limitele, apoi să le accepți, având mereu în vedere că ești doar o ființă iute-iute trecătoare – iată un mod de trai înțelept. Sau, cu alte cuvinte: – Omule, acceptă-ți ruina!

15 aug. 2022, luni: România – țară fără trecut și fără viitor. În ceea ce privește prezentul ei, acesta e jalnic, de-a dreptul. Pe scurt – un popor nerealizat; deși teritorial ar fi avut șanse de a-și păstra unele teritorii, românești, (re)dobândite cu greu, posibilitatea aceasta a fost ratată, se pare că definitiv. De fiecare dată, când din trupul țării a fost mușcată câte o halcă, poporul acesta s-a complăcut să rămână mereu într-o stare de nepăsare revoltătoare, impardonabilă, adoptând o atitudine de supușenie și umilință. În perioadele de restriște poporul meu a fost utilizat drept paravan pentru alte neamuri mai „istețe". (În al Doilea Război Mondial, sute de mii de români au căzut luptând, cam fără rost, când împotriva rușilor, când împotriva nemților. Pe scurt: un popor folosit drept carne de tun!)

– Mă tot întreb, în sinea mea: Totuși, care o fi sensul Istoriei și viitorul omenirii? Cine poate știi?

– Urmele pașilor mei din Munții Gurghiului dăinuie, mai dăinuie încă…

16 aug. 2022, marți: Ceea ce mi-a reușit cu brio în viață este năzuința mea de a nu face parte din tagma oamenilor importanți; ei da, cu asta chiar că mă pot făli.

– Toate câte mi se întâmplă vin din voință dumnezeiască, din bunătatea Sa. Să nu uit faptul acesta nicio clipă, orice mi s-ar întâmpla. În orice împrejurare, mângâierea ne-o putem găsi doar în *credință*, nicidecum în raționamente.

– România: un popor sleit iremediabil.

– Oare și în lumea de dincolo am să fiu tot atât de ahtiat de singurătate?

Deocamdată pasiunea lecturii mă copleșește; și până când această pasiune va persista, nu-mi poate fi chiar așa de rău.

17 aug. 2022, miercuri: In extenso viitorul temporal, fizic, este cert: moartea, pentru toată lumea. Viitorul atemporal este cu chip spiritual, duhovnicesc, el este veșnic. Nădăjduiesc.

„Omul superior este întotdeauna fericit; în schimb, omul de nimic e trist. ” (Confucius) În ce mă privește, tare de nimic trebuie să fiu!

– Între Legile Naturii și Dumnezeu nu văd nicio diferență. Cum să mai poți vedea o altă entitate, diferită de Dumnezeu, atunci când îți imaginezi planeta suspendată în gol; ba chiar mai mult: întregul Univers!

– Banul, mârșavul ban, mizerabilul, tinde să înlocuiască și aerul, căci omenia a dislocat-o de mult.

Suferințele mele mi-au otrăvit viața; în schimb m-au ajutat și mă ajută să cunosc, să văd viața altfel.

O previziune a lui Cioran se „pliază” foarte mult pe zilele actuale, pe contextul geo-politic actual; iată-i afirmația: „Ca toate marile evenimente de pe pământ, *sfârșitul lumii va fi* opera unui ins *rudimentar*, a unui nebun mediocru ”

Afirmația aceasta parcă ar sugera o imagine în oglindă a situației pe muchie de cuțit a Europei zilelor noastre, în fond a întregii Europe care riscă să înainteze spre abis.

Furia? C’est moi! De ce? Pentru tot.

Luciditățile mele: plumbi legați la picioare.

Recitesc o carte favorită și, în același timp, aștept Fancurierul ca să-mi aducă un colet cuprinzând cărți creștine, comandate online în săptămâna trecută. Plăcerea lecturii prezente și perspectiva unei viitoare lecturi a cărților comandate – toate acestea îmi conferă o stare de bine.

De atâtea ori am încercat să citesc Filocaliile, însă de fiecare dată am reușit doar a le frunzări, de cele mai multe ori îndemnat spre citirea

lor, a Filocaliilor, de vreo altă lectură, insuficient de explicită care se cerea lămurită prin aceste surse creştine ample.

Imaginea, bună sau rea, despre mine, despre noi este neimportantă, de vreme ce oricum vom fi pentru vecie în afara oricărei imagini după ce vom pleca de-aici.

A., turist din Basarabia, mă întreabă în timp ce îi transport, pe el şi pe a lui consoartă la autocarul de Chişinău:

— Dom' Mihai, dar dumneavoastră în extrasezon cu ce vă ocupaţi?

Eu: — Plătesc facturi, A.!

A.:— Nimic altceva?!

Eu:— Nu ajunge?!

(…după care tăcere.)

Tot ce e profund e monoton.

Pentru a avea totul, trebuie să nu ai nimic.

18 aug. 2022, joi: Vreme umedă cu averse temporare; apoi, soare, cald. Înainte de amiază – convorbiri cu turiştii, după care deretişcări prin curte şi în casă.

Ora 13. Încerc să frunzăresc cărţile pe care le-am primit ieri. Mă bucur că am intrat în posesia acestora. Nădăjduiesc să mă pot cufunda în lectura lor, în condiţii mai liniştite ca în aceste zile de vară. Am să caut în ele idei şi învăţături care să fie pe gustul şi spre folosul meu.

19 aug. 2022, vineri: „Nu e rău să mori, rău e însă să mori rău.", spune Sf. Ioan Gură de Aur.

Conform credinţei ortodoxe, moartea nu este un rău absolut, aşa cum nici viaţa biologică nu este un bine absolut (care să trebuiască a fi prelungită cu orice preţ!) În schimb, răul absolut este moartea spirituală.

(„Răgazul dinaintea morţii este un timp de pocăinţă, de împăcare cu Dumnezeu şi cu semenii, de curăţire a minţii şi a inimii, timp de rugăciune fierbinte şi alipire puternică de Dumnezeu." – J- C.L.)

– Primii creştini au considerat lumea pământeană *o vale a plângerii*, izvor de ispite şi tărâm prielnic păcatului, un loc de care se cuvine a ne elibera ieşind cât mai degrabă din ea.

– Conform Sf. Scripturi dificultățile de aici, din această viață, ne sunt date ca încercări din care omul poate trage folos duhovnicesc, dar și pentru o relativizare a greutăților vieții acesteia întărită prin pronia dumnezeiască care se îngrijește să dea tuturor tot ce este mai bun.

Viața lumească: prilej de ispită și păcat, vreme de sporire duhovnicească și de împlinire a rostului fiecărui om conform planului (voii) lui Dumnezeu.

20 aug. 2022, sâmbătă: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă." (Mat. 119:6). Aici porunca Domnului se referă cu precădere la unirea dintre suflet și trup, însă obligația este mai vastă, cu mai multe trimiteri.

21 aug. 2022, duminică: Vreme și vremuri capricioase.

I. și eu – cu sănătatea în pioneze.

Vizită a colegului de școală tehnică, Ch. T. Nu ne-am văzut de taman 50 de ani. Să vezi și să nu crezi: câtă schimbare, net în defavoarea noastră, a amândurora, a putut săvârși Timpul asupra-ne.

22 aug. 2022, luni: Ceasuri, zile, luni și ani de ferecare în sine; motiv pentru care îmi este dat să văd doar un petic de lume – și aceea răsturnată. Pe lângă credință, nădejde și iubire, credinciosul trebuie să posede și foarte multă răbdare.

Viața înseamnă: necazuri, griji, nevoi, dureri. Leacul: răbdarea, nepătimirea și pacea.

A suferi și a îndura – iată ce este răbdarea; iar prin răbdare se va mântui sufletul cel zbuciumat.

Răbdarea liniștește și întărește sufletul („Nicio virtute nu este egală cu răbdarea, ea este mai cu seamă împărăteasa virtuților, temelia faptelor bune, limanul de neînlăturat, pacea în războaie, liniștea în furtună. Răbdarea te face mai tare ca diamantul, ea neputând fi biruită de nicio oaste, de nicio armă." – I. Gură de Aur)

Nevoie de răbdare este la tot pasul: pentru îndurarea neputințelor cărnii, a bolilor, a durerilor trupești. Slabi cum suntem, este imposibil

să biruim fără răbdare suferințele, întristările, ispitele care vin asupra noastră în avalanșă, mereu.

<u>23 aug. 2022, marți: </u>Boli și neputințe trupești – hărăzite toate spre zidire și înălțare sufletească.

Dar, să nu cârtesc, ci *să îndur cu răbdare* toate câte îmi sunt date a mi se mai întâmpla aici, în lumea aceasta.

Ceea ce deosebește pe cei drepți de cei păcătoși este purtarea lor la vreme de mare necaz: în timp ce păcătosul cârtește, înjură, blestemă, amenință, drept credinciosul îndură cu răbdare multă și speranță, încercarea.

<u>24 aug. 2022, miercuri: </u>Prin feluritele plăceri ne atașăm tot mai mult de lume și de sine, îndepărtându-ne în același timp de Dumnezeu. Toate aceste patimi își au izvorul în tendința omului de a fugi de multele suferințe ale vieții lumești.

„A lăsa Natura să lucreze.” nedând loc „încrâncenării terapeuticii” ca să lucreze; aceasta înseamnă să nu te împotrivești, prin metodele științei, legilor stricăciunii și a morții, ca urmare a căderii omului din rai.

<u>25 aug. 2022, joi: </u>„Nu voia mea, ci voia Ta să se împlinească…”

Cere omul venirea împărăției lui Dumnezeu, deși nimeni nu vrea să se despartă de robia pământească, cu toate că prezentul este jalnic și, evident lucru, viitorul fi va și mai și, atâta timp cât ne așteaptă, în chip inevitabil, „stricăciunea cărnii”, povara unui trup care începe a se destrăma este tot mai greu de dus.

Viața biologică nefiind un bine absolut, așa nici moartea biologică nu poate fi un rău total: esențial rămâne, în definitiv, perpetuarea vieții spirituale.

<u>26 aug. 2022, vineri: </u>Din lecturi: Deși creștinismul consideră că suferința trebuie asumată spiritual, atunci când este inevitabilă, cu toate acestea nu socoate că este un păcat să o evităm atunci când ne putem feri de ea – în esență, doar suferințele Mântuitorului fiind cu adevărat răscumpărătoare.

– Moartea ca o soluție la curmarea stării nenorocite a omului pe acest pământ.

27 aug. 2022, sâmbătă: Unii creștini consideră că suferința este unica și adevărata formă de unire cu Hristos; inițial suferința văzută fiind ca o pedeapsă pentru păcat, ulterior aceasta devine mijloc de izbăvire de păcate.

Suferința, conform preceptelor ortodoxe, rămâne legea de neocolit a existenței omenești căzute. Suferința în viață nu poate fi nicicum ocolită, nicicum desființată. Această încercare îi este de folos creștinului întru sporirea sa duhovnicească. Suferințele pot fi: 1) de bunăvoie (post, vegheri, osteneala muncii); ele rămân o bună cale de pregătire pentru 2) suferințele cele fără de voie, iscate de boli și neputințe.

În vremea suferinței omul trebuie să se ferească de: frică (de chinuri), de nerăbdare, descurajare, tristețe, amărăciune, mânie, deznădejde. Remedii: înstrăinarea de cele lumești, smerenia, răbdarea, nădejdea și credința în Dumnezeu. În această stare cea mai de preț rămâne: *rugăciunea!*

28 aug. 2022, duminică: Omul – ființa care își începe existența în trup; apoi, înveșnicindu-se, trece la o lume mai bună: la existența cerească eternă.

29 aug. 2022, luni: A lăsa ca după moarte trupul să se destrame încet, fără a se recurge la nimicirea lui este creștinește, deoarece în felul acesta elementele alcătuitoare ale corpului nu se pierd; în felul acesta ele se împrăștie în masa pământească întorcându-se la obârșii: la cele pământești.

(„Moartea nimicește doar ceea ce era oricum stricăcios în om…” – Sf. Ioan Gură de Aur)

30 aug. 2022, marți: Mă strecor din nou în toamnă: mai bătrân, mai obosit, mai nedumerit. Oare, la ce bun toate?!

– „Amintirea” pe care o păstrează sufletul despre întregul trup, chiar și a diferitelor mădulare, acestea rămânând în suflet precum o

pecete în ceară. Sufletul, afirmă Grigore de Nyssa, rămâne în elementele trupului și după despărțirea de acesta; rămânând în elementele acestuia chiar și după despărțirea de corp, fiind un soi de paznic peste ceea ce avea în grijă, nelăsând să se amestece cu alte elemente de același fel.

(Citind despre incinerare, mă gândesc la actorul N.S., o viață întreagă fiind un înfumurat și mândru, trufaș din cale-afară; la finele existenței, pentru a arăta lumii că este el acela care rămâne stăpân pe trupul lui, chiar și după moarte, în semn de trufie dispune ca să fie incinerat, după care cenușa să-i fie împrăștiată în felurite locuri. Și așa s-a întâmplat…)

Afirmația: „Pământ ești și-n pământ te vei întoarce” nu constituie o blamare, nici a pământului și nici a trupului, consider eu, de vreme ce Creatorul a găsit de cuviință că este bine ca omul să fie plămădit din pământ. Desigur, conform cu planul lui Dumnezeu *omul al doilea* – cel duhovnicesc – este din cer; căci, aici, pe pământ, încă, trupul acesta, perisabil, trebuie să se îmbrace în neputrezire.

„Cu adevărat deșertăciune sunt toate cele omenești!” Nimic mai adevărat pe lumea aceasta, în viața aceasta.

31 aug. 2022, miercuri: Potrivit rânduielii Bisericii Ortodoxe, grija și respectul față de trup, chiar și atunci când el este lipsit de viață, denotă profundul său respect pentru corpul material, grija de a-l păstra, iar nu de a-l distruge, înseamnă credința în înviere și așteptarea ei.

Azi au plecat toți turiștii pe care i-am avut cazați. Cu asta se cam termină miniafacerea noastră turistică, a familiei, pe acest an. Slavă Domnului, am răzbit și în această vară, I. și cu mine, ce-i drept nu fără niscaiva hopuri.

1 sept. 2022, joi: Dorul meu de singurătate, de locuri pustii, de acele locuri în care să poți trăi însingurat și retras, loc în care să-L slăvesc pe Dumnezeu neîncetat. Îmi doresc acel mediu, dar nu știu dacă fizic, la această vârstă, aș mai putea face față.

– A fi un penitent autentic, precum Cain, unul care prin blestemul Domnului era pedepsit și vindecat, de care oamenii nu aveau voie să se atingă: Domnul i-a zis: „Dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie

răzbunat de șapte ori. Și Domnul a hotărât un semn pentru Cain ca oricine îl va găsi să nu-l omoare."

<u>2 sept. 2022, vineri:</u> Această lume uimitor de superficială, materialistă până în străfundurile ei, fals spirituală – una zicând și cu totul alta făcând.

Din lecturi. Starea omului căzut. Dacă omul ar fi ținut porunca, legându-se de harul ce i-a fost dat prin suflarea divină, putea deveni nemuritor în chip negreșit. Nerespectând însă porunca, omul intră într-o mlaștină fetidă în care îi este dat să înoate până la noua venire a lui Iisus.

Bolile trupești privesc omul în întregime și implică zdrobitor și viața lui spirituală.

Actualitatea scrierilor Sfinților Părinți: citindu-i, învățăturile lor îmi stârnesc senzația că mă aflu în prezența unor oameni care vorbesc despre lucruri trăite cu adevărat, descriindu-mi experiențe trăite cu mintea și inima, nicidecum lucruri artificiale, abstracte.

Ceea ce mă captivează în scrierile lor este: profunda lor fire omenească și credința nestrămutată în Dumnezeu. Căci, nu-i așa, oamenii întâmpină lăuntric aceleași greutăți, dincolo de varietățile condițiilor sociale și a circumstanțelor istorice. Acum, ca și atunci, pe vremea viețuirii acestor Sfinți Părinți, aceleași sentimente umane au trebuit înfruntate, precum: tristeți, deznădejdi, neliniști, frici, mânii. Acești oameni duhovnicești au explorat adâncurile sufletului omenesc, oferindu-ne soluții creștinești ale unor astfel de probleme, precum cele anterior amintite.

– Virtuțile constituie starea de sănătate spirituală a omului. În schimb, căutarea plăcerii duce la patimi, fapt care ne lasă, îndeobște, pradă durerii și neliniștii.

Obiectivul esențial al creștinismului – mântuirea sufletului. Părinții spun că omul a fost creat de Dumnezeu într-o perfectă stare de sănătate fizică, psihică și spirituală. Prin faptul că omul s-a întors de la Dumnezeu i s-a creat posibilitate răului să intre în lume și să se dezvolte. La înviere abia, omul își va redobândi condiția sa din Rai, ajungând să nu mai cunoască *boala și suferința.*

Drumul invers – cel al întoarcerii omului la Dumnezeu, cu toată ființa sa, cu toate puterile sale, convertindu-se lăuntric total și definitiv, se numește *metanoia.*

Interesant de subliniat: chiar și după moarte, trupul continuă să aparțină unei persoane, păstrând cu această persoană o tainică legătură prin mijlocirea sufletului.

Lumea occidentală, cu care ne-am amestecat, devenind și noi asemenea lor; ba uneori chiar mai răi. Ce trist peisaj spiritual, ce stare neliniștitoare, cu oameni abjecți, mereu nesătui, mai hulpavi decât ultimul animal al unei jungle înfiorătoare.

Lipsiți de lumină, duhovnicească mai ales, înaintăm bezmetici în această junglă plină de capcane, neputând să vedem încotro ne îndreptăm, fiindu-ne mereu sortite mizeria și sărăcia.

3 sept. 2022, sâmbătă: Chipul (sufletesc) al omului este tot mai urâțit de păcate multe, pestrițe. Acesta își va recapătă… poate… frumusețea prin Învierea în viața veșnică.

Încerc descâlcirea „trinității” umane: omul = trup + suflet + duh. Teorii multe, încrucișate (hibridate). Se pare că în loc să mă dumiresc, mai rău mă încurc; continui însă scotocirile, „săpăturile”.

Afară – nori și ploaie măruntă, deasă, persistentă; răcoare și… toamnă!

– A fi mereu zbuciumat, deci: nefericit!

De ce oare sufletul meu este mereu tânjitor de singurătate absolută, hălăduitor într-o pădure îndepărtată, pe un mal de pârâu cu șuvoaie repezi, șuierătoare? Dornic aș fi a mă aciua într-un cuib ascetic, fără picior de om în preajmă, unde să citesc, de dimineață până seara, fără grija facturilor hoțești, fără alte prezențe decât cea a cadrului natural, a pârâului și a vietăților pădurii. De ce oare le-am dorit atât de mult dintotdeauna fără să le fi putut avea, nici măcar acum, atât de târziu în viață, decât doar pentru durate scurte. De ce?

Cu toate acestea, hălăduiesc în lumea aceasta a grabei și a prea puținei credințe sincere, nădăjduind totuși în pronia divină.

… Pe această măruntă planetă ivitu-m-am și eu pentru a-mi desăvârși sufletul din Sufletul Lui.

Eu – cu cărțile și singurătatea: alegerea mea, ce-i drept.

– În graba ei cea mare, lumea s-a înrăit cum nu se poate mai grav. Și ce-i mai periculos e faptul că înrăirea este neîncetată, progresivă.

Azi a fost înmormântat Gorbaciov: fără onoruri militare, fără participarea conducătorilor actuali ai Rusiei și nici ai Occidentului. Singur V. Orban a catadicsit să vină dintre cei vestici.

4 sept. 2022, duminică: Bucuria – rara pasăre de pe acest pământ. Degetele de la o mână sunt prea multe pentru a număra de câte ori mi-a fost dat să o aud cântând. Întâlnirile mele cu ea sunt mai mult decât rare; apare greu cântătoarea, apoi dispare la cel mai mic semn, atunci când simte că a poposit acolo unde nu-i este locul. După care, mai așteaptă să îți mai cânte: pot trece decenii și nu o mai vezi, nu o mai auzi. (Se pare că e specie pe cale de dispariție…)

– Viața omului: o fracțiune de secundă cosmică – asta este tot ce are el, omul, la dispoziție. În concluzie, probabilitatea de ratare este imensă.

– Păcatul este întotdeauna mai tentant pentru om decât sfințenia; de aceea și situarea în păcat mai tot timpul a acestuia în decursul existenței sale frământate.

„Lumina divină” – atât de necesară omului ca să priceapă ceva din lumea aceasta, lumina aceasta și mie dă-mi-o, Doamne, astăzi! Căci fără ea nu pot vedea decât mizeria și prea multa împovărare a acestei existențe.

Mirajul apelor pâraielor de munte îmi devine irezistibil, pe zi ce trece. Ajută-mă, Doamne, să mă pot apropia de ele cât mai des ori de câte ori mi-o doresc, cât mai mult timp.

– Cu cărțile, în singurătățile mele nu mai sunt totuși atât de singur în singurătate.

Refugiile mele silvestre, în măsura în care e posibil cât mai departe de lumea vremelniciilor, precum și de zarva ei – acestea sunt clipele mele de contopire cu Natura, cu Dumnezeu, ca într-o sfântă liturghie.

<u>5 sept. 2022, luni:</u> Dimineața, în zori, mă trezește scrâșnetul și zdrăngănitul unui buldozer mușcând aprig în solul pietros al terenului din șantierul de construcții a unei case din vecini. În răstimpuri, un motoferăstrău urlă înnebunitor, gelos parcă pentru că nu poate întrece la zarvă pe matahala de buldozer. Încolțit între cele două drăcovenii, îmi vine să urlu și eu!

Pervertirea României, în cei 33 de ani de așa-zis capitalism. Punând totul – sau aproape totul – pe seama „alinierii" țării cu vestul putred, hoții băștinași, precum și urmașii acestora, au jefuit țara până și de ultima ei vlagă. În tot acest timp încă, gloata tace mulțumită, pare-se, cu destinul și cu atitudinea de a nu face nimic.

Cioran într-un interviu: „… Eu L-am obosit pe Dumnezeu, nu El pe mine. Nu am vrut niciodată să-L servesc. Dacă aș fi făcut-o, mi-aș fi pierdut inițiativa și libertatea."

Scopul vieții sale, mărturisește filozoful, este să se desăvârșească în nefericire. Desigur, asta a tot afirmat toată viața lui, în schimb i-a plăcut să trăiască în totală libertate, la umbra unei femei, (și a Turnului Eiffel!), mai mult decât înțelegătoare, cea care muncea pentru amândoi – astfel el fiind scutit de corvoada unui loc de muncă.

Gândul îmi fuge la anii tinereții mele. Doamne, câtă naivitate, câtă inconștiență și timp irosit în goana după vânt!

Bizară pasiunea mea pentru Cioran. I-am citit mai toate scrierile, exceptând vreo două-trei. Printre cele necitite se află și Schimbarea la față a României. În schimb i-am citit de… patru ori, din doască-n doască, gata fiind să le citesc, din nou, filă cu filă, cu aceeași pasiune și curiozitate ca și întâia oară. Clar lucru, în această scriere se află contopit și sufletul Simonei Boué, consemnările din aceste *Caiete* fiind scrise la două mâini.

Cioran: – Românii sunt paraziții unor glorii vagi și desuete.

– (Din lene, comoditate sau lipsă de curaj) poporul român nu cutează să-nceapă să-și construiască istoria propriei sale identități.

Ambele afirmații de mai sus sunt încă valabile, de actualitate.

6 sept. 2022, marți: Când zic „om” mă gândesc cu dezamăgire la: nefericire, eșec, disperare, singurătate, suferință și moarte – aceasta ar fi rezumatul oricărei vieți.

Înainte de toate, omul trebuie să slujească lui Dumnezeu; astfel, slujindu-L pe El slujim și omul. Fără Dumnezeu (Iisus Hristos) totul pe pământ este (rămâne) sinistru și absurd.

– Poezia ca naștere de nouă făptură; în consecință, ea nu se poate întâmpla zilnic (I.A.)

Printre cei plecați prin alte țări, din alte zări, sunt foarte mulți neisprăviți care optează a se pierde prin alte neamuri decât să rămână în țara lor de obârșie văzându-și de rostul lor firesc. Se ignoră, de către cei care pleacă, părăsindu-și țara, că fiecăruia îi este dată o viață pe care să o viețuiască, să sufere, să rabde ori să-și scoată sabia și să lupte pentru o altă lume. Dar, în prezent, porțile fiind larg deschise, pleava se risipește la cea mai mică adiere.

7 sept. 2022, miercuri: Sporesc mizeriile acestei lumi, ale acestei vieți bizare, mizerii care tot cresc și se întind la nesfârșit, murdării pe care nimeni nu le mai poate stăvili.

Vremea este deja întomnată; bolta e mai mereu mohorâtă, cad ploi mărunte, intermitente.

Ne-au venit ultimii turiști ai acestui sezon, urmând să stea până vineri.

I. lucrează de zor cu conservările pentru la iarnă: zacusca, compoturi, murături; o ajut și eu cum pot, dar numai atunci când mă solicită.

8 sept. 2922, joi: Drăcușorul de Mihai Șora (106 ani) „zburdă” pe Facebook, dar și live mai acătării decât unul de 34-40 de ani. Se filmează – sau este filmat – îndeobște de juna-i soție: Luiza Palanciuc (47 de ani!) – în varii ipostaze cu multiple tâlcuri filozofice (că doar filozof este, nu?) în timp ce toți din generația lui sunt de mult oale și ulcele. Ce ți-e și cu viața asta!

De când mă știu am fost un ins tainic, aproape ascuns, interiorizat din cale afară. Acum, la bătrânețe, simt din plin că acest fel de a fi al meu a contribuit foarte mult ca să ajung mai aproape de „Cel nevăzut”.

9 sept. 2022, vineri: Mă obsedează traiul într-o colibă pe malul unui pârâu de munte; aici să-mi petrec timpul citind și contemplând Natura.

Trudesc, prin lectură, dorind să dobândesc o tot mai mare profunzime a vieții mele spirituale. Prin tot ce fac caut a mă izbăvi de păcat, de eul meu mereu nemulțumit și de dușmanul meu supranatural, adică de forța satanică a răului.

– Activitatea dezordonată a sufletului are putere de subjugare a minții și a voinței; așadar, atenție la giumbușlucurile sufletului!

Mă simt tot mai presat de o acută nevoie de propășire spirituală. De aceea, în ultima vreme lecturile se situează în zona acestor categorii de scrieri.

Șubrezirile mele trupești îmi conferă o mai intensă și mai deasă pătrundere interioară, fapt care aduce cu sine o mai frecventă punere sub lupă a sufletului. Astfel, caut cu asiduitate în toate trăirile mele să încerc să aflu, să determin tot ceea ce ține de lăuntricul meu.

„Orice creștin are de la botez un înger bun, care stă de-a dreapta și-l îndrumă mereu spre lucrul plăcut lui Dumnezeu, precum și de un înger rău (diavol) care îi dictează tot păcatul pe care omul îl are de săvârșit până în clipa morții. Viața noastră este o luptă continuă cu diavolul, cel care mereu ne ispitește, fie prin propriul nostru trup, fie prin cei din jurul nostru. Ele, ispitele, ne sunt necesare pentru că ne călesc în lupta cu păcatul pentru mântuirea noastră.”

Modalitatea prin care creștinul poate scăpa de pedeapsa veșnică este ca acesta să facă doar fapte bune, să se roage, să postească, să fie smerit, să se spovedească și să aibă multă răbdare!

10 sept. 2022, sâmbătă: La piață. Constat cu stupoare că două sute de lei în prezent au puterea a circa o sută de lei de anul trecut; și asta-i doar începutul.

11 sept. 2022, duminică: Afară-i înnorat. Privesc un nor plumburiu și mă-ntreb: – Oare de-aș porni acum spre codru, acest nor mohorât este cel care m-ar uda?

…Dar încă nu pornesc, așa că am să comit câteva haikuuri libere:

aripă
de libelulă
purtată
de vântul
rece
de toamnă

*

stejarul
uscat
își
întinde
ramurile
către
mine

*

liniște
exterioară
am
liniște
interioară
n-am
încerc
s-adorm

*

nicio
fărâmă
de nor
pe
boltă
singuri
suntem
amândoi

*

Încercând a-mi defini *sufletul*, conform unor lecturi, acesta ar fi rezultatul întâlnirii dintre *duh* și *trup*, duhul luând naștere imediat ce „suflarea de viață” a pătruns în trupul omului. Așadar: *suflarea de viață* + trup = *duh*; duh + trup = *suflet.*

*

pe
apa
râului
pălăria
acoperă
luna

12 sept. 2022, luni: Lectură despre omul ca ființă tripartită, adică: duh, trup și suflet. Scrierea nu este tocmai ușor de digerat, însă îmi place, n-o las, caut să o pricep cât mai mult și mai profund.

Între timp, caut instalator de apă și un topograf. Dacă topograful nu-i greu de aflat, în schimb instalator nu găsești nici cu lumânarea; mă gândesc la unul bun și serios.

Împreună cu I. culegem prunele din livadă. De pe cei câțiva pomi, care au reușit să rodească anul acesta, scăpând de ger, ploi și secetă, reușim să adunăm două găleți de prune. Din această recoltă, în chiar după-amiaza zilei de azi, facem magiun și gem. Îndeletnicirea aceasta ne ocupă toată după-amiaza, până seara aproape de ora 21.

13 sept. 2022, marți: Mi se pare că Charlie Chaplin afirma o anume preferință a lui, la care subscriu și eu pentru adevărul pe care îl emană; prin urmare, iată afirmația: *Îmi place mereu sa merg prin ploaie, așa nimeni nu poate observa că plâng.* Adaug însă o mențiune: Deși plânsul meu este lăuntric, cu toate acestea ploaia îmi place mult.

Dacă este cineva care sigur mă cunoaște bine și cu mare precizie, acela nu sunt eu, ci doar Duhul lui Dumnezeu care este în mine.

14 sept. 2022, miercuri: Încep notațiile pe ziua de azi cu Pilda lui Solomon (17:22): „O inimă veselă este un leac minunat, pe când un duh fără curaj usucă oasele.” Învață-mă, Doamne, cum să pot să mă

bucur măcar, nu să fiu vesel (fiindcă îmi pare că Ți-aș cere prea mult), doar să mă bucur din când în când, atât.

Zi de zi, înainte de amiază, îmi astâmpăr setea de cultură, de spiritualitate, de frumos, cufundându-mă în scrieri fel și fel – dragi mie –, asemenea unei albine (bondar doar, că-s mai leneș?!) care culege polenul din „florile” scrierilor acestei lumi; iar asta îi face bine sufletului și duhului meu – cu toate că sedentarismul matinal, practicat zi de zi, numai bine nu-i face trupului meu, simt asta. Încerc însă ca în după-amiezile fiecărei zile să compensez lipsa mea de mișcare de dinainte de amiază prin ieșiri în Natura atât de dragă mie.

15 sept. 2022, joi: Din lecturi. În condiții normale – înainte de căderea omului – duhul era stăpânul, sufletul era „administrator”, iar trupul era „slujitorul”. Utilitatea sufletului este foarte mare, dar cu condiția ca el să păstreze locul hărăzit: acela de „administrator”, lăsând ca duhul să conducă.

Ispitele lui Satan au în vedere mai întâi trupul, dar apoi pătrund în adâncul sufletului, ajungând în cele din urmă la duh.

Casa-mi părintească, vândută fiind în 2014, deși-i la doar 24 de km de Sovata, o pot vedea doar arareori, din goana mașinii; ca să mai intru în ea, în curte, prin odăi, nu cred că voi mai putea vreodată. Ea, casa, o consider „dusă” laolaltă cu părinții mei…

– Mă gândesc să-mi ard toate jurnalele; dar nici măcar ca cenușă ele nu ar avea vreo pondere.

– În drumurile mele silvestre am întâlnit și păduri în care nu am putut intra cu pălăria pe cap: aidoma ca într-o biserică.

Singurătatea – singura mea prietenă adevărată, cea care nicicând nu m-a dezamăgit.

16 sept. 2022, vineri: Recitindu-l pe Cioran mă identific lesne, cu satisfacție, cu acest autor. Am foarte multe în comun cu mentalitatea și temperamentul omului-Cioran.

Exceptând Natura – muntele, codrul, pâraiele –, în rest prea puțin mă mai interesează exteriorul din viața mea.

17 sept. 2022, sâmbătă: Azi am să chem un instalator pentru a-mi verifica toate robinetele și supapele de aerisire ale robinetelor din casă. Instalația fiind veche – are peste 26 de ani – unele piese au dat chix!

Melancoliile mele ori ale Toamnei sau amândouă, îmi creează stări neguroase. Sub cerul acoperit cu nori sumbrii, rafalele de ploi nu prea lungi răpesc primele frunze îngălbenite ale arborilor. Codrii se pregătesc să își schimbe veșmântul verde cu odăjdiile albe. Vor veni oare?

– A fi o inimă zdruncinată, un suflet zbuciumat, un duh frământat, o minte neastâmpărată: este greu de dus.

U.E. ne-a făcut ceea ce suntem, noi, est europenii în special, adică: săraci, robi, cu legi strâmbe, aplicate de oameni dubioși, unelte ale hoților, unii dintre ei chiar notorii, hoți care ne conduc.

Planeta aceasta – a condamnaților: după ce mori, te mai așteaptă Judecata, aici pe pământ, purtând, fiecare muritor, în buzunar citația de a ne înfățișa în justiția divină. Ce lume, ce viață!

România, acum, ca-ntotdeauna: ignorată, cu populația disprețuită, asuprită, exploatată, jefuită, batjocorită. În tot acest timp, poporul tace în modul cel mai laș posibil, având cei mai mari hoțomani puși, chiar de ei, în funcții publice.

Afară continuă să plouă mărunt dintr-o boltă tot mai plumburie, gata parcă a se prăbuși.

Instalatorul nu s-a ținut de cuvânt, nevenind la ora fixată. A întârziat circa vreo două ore, iar după ce, într-un târziu s-a sinchisit făcându-și apariția, s-a plimbat prin camere, dându-mi „indicații”, nereparând nimic, după care mi-a spus cu cât îi sunt dator. Fraier cum sunt, l-am plătit; apoi, toată ziua spumeg de mânie pentru gestul meu necugetat.

18 sept. 2022, duminică: Specificul omului căzut, caracteristica lui esențială este că acesta în permanență se află sub guvernarea trupului, umblând mereu conform dorințelor vieții lui sufletești, după pasiunile lui fizice. Un astfel de om este imposibil aibă cu adevărat o comuniune sinceră, reală, cu Dumnezeu.

Fără călăuzirea Duhului Sfânt, intelectul devine un dușman primejdios, fiindcă cel mai adesea acesta confundă *binele* cu *răul.*

Trupul și sufletul sunt fuzionate supuse fiind dorințelor și pasiunilor, trupul fizic (sufletesc) fiind sediul păcatelor. Acest trup din pământ fiind ne tot trage în jos, toate dorințele acestuia rezumându-se doar la păcate. Dorințele josnice ale trupului se exprimă prin suflet, iar forța acestor dorințe devine cel mai adesea copleșitoare. Însă planul lui Dumnezeu este ca duhul să aibă întâietate și să stăpânească peste suflet.

„Păcatul a ucis duhul", acesta producând independența sufletului. Astfel viața sufletească a devenit egoistă. Păcatul a pus stăpânire pe trup, în felul acesta „natura păcătoasă ajungând să stăpânească trupul."

Prin căderea omului moartea a intrat în lume victorioasă: a pătruns în duh, în suflet și în trupul tuturor.

– Trecătoarea plăcere a păcatului. Omul este sclavul patimilor, nevoilor, năravurilor și a felului de viețuire a acestei lumi.

19 sept. 2022, luni: La o temperatură de 17,4 grade, în casă, (în exterior: 7 grade), la ora 7:30 mă văd nevoit să pornesc centrala termică, deși mi-am propus să nu fac asta înainte de 1 octombrie.

Din lecturi: Duhul omului trebuie să fie înviat („reanimat"), deoarece se naște mort. Este vorba de *nașterea din nou* despre care vorbește și Iisus.

Noi, bieții oameni păcătoși, suntem dominați de suflet și de trup. Scopul nostru trebuie – ar trebui – să fie sporirea în duh pentru împlinirea pe deplin a mântuirii noastre.

Un haiku liber:

durata
vieții
omului
cât
durata
unei
averse

20 sept. 2022, marți: Din lecturi. Omul trebuia să fie (să devină) o ființă spirituală, nu una trupească (firească), așa cum a devenit după cădere, atunci când sufletul s-a împotrivit spiritului, căzând astfel în robia trupului și a patimilor acestuia. Iată-ne, așadar, cine suntem și unde ne situăm, anume: sub puterea „cărnii" – robi ai acesteia.

Afară-i frig (4 grade Celsius). Burnițează. Cumpăr fructe pentru mic-dejunurile mele din următoarele zile. Mai apoi, adun – spre ciuda unei veverițe rivale – nucile căzute peste noapte, bătute de vânt și de ploaie.

„Dacă nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor". Și nu la minte ne cere Iisus să fim ca pruncii, ci la răutate, adică să fim lipsiți de egoism, de ură, de lăcomie.

Dar oare unde-i omul cu asemenea calități?

21 sept. 2022, miercuri: Haiku… neîncorsetat:

frunze
peste
frunze
ploaie
peste
ploaie
departe-i
cântecul
cucului

Lumea mea lăuntrică nu este, nici n-a fost vreodată, una liniștită. Înlăuntrul meu este o continuă frământare, adesea fiind chiar crâncene lupte, cu răni și dureri prea puțin cunoscute de alții.

Omul: ființa mereu necăjită, mereu de plâns, veșnic oropsită.

– Firea omului este imposibil să poată fi schimbată, îmbunătățită, ameliorată. Dumnezeu, nici El nu încearcă să schimbe felul acesta de a fi al omului. În schimb, El îi dă omului o nouă viață, iar pe cea veche o dă morții.

22 sept. 2022, joi: Dimineața devreme – ca să nu mi-o ia alții înainte! – merg să adun nucile căzute în cursul nopții.

Azi nu am rivale, precum ieri: o veveriță roșcovană și o vecină șatenă. În câteva zile am adunat nucile proaspete, mai mult pentru a-mi evoca începuturile de toamnă de altădată.

După ce termin cu nucile, încep să ud florile: din curte și din jardinierele de le ferestre; încă se țin bine, în pofida vremii neprielnice: frig și lipsă de soare.

În continuare, lecturi.

Sunt supărat pentru că alaltăieri, căzând, mi s-a prăpădit telefonul în chip iremediabil; am pierdut o sumedenie de date culese de pe net în decurs de șase ani. Vreau să uit. Cert lucru, va trebui să cumpăr altul: a devenit indispensabil smartphonul, mai cu seamă în timpul verii.

– Omul Iisus: jertfă pentru păcate.

– Nimic bun nu locuiește în om, nimic.

Din lecturi. Omul poate ști dacă este „regenerat” (adică, „născut din nou” numai dacă crede, cu adevărat și Îl primește pe Iisus.

Atunci când firea veche domnea nestingherită, pentru că duhul era mort, păcatele puteau să vină în cascadă, întrucât omul neregenerat nu poate avea remușcări ori sentimente de păcătoșenie.

Deoarece simt că firea mea, cea veche, a început, încet, ce-i drept, să piardă teren, în timp ce viața-mi spirituală dobândește amploare, duhul meu se bucură.

23 sept. 2022, vineri: Se pare că Dumnezeu niciodată nu corectează, ci doar nimicește. Ucide, așadar, firea pământească spre a lăsa loc celor ale Duhului.

(„Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” – Rom. 8:17.)

Așadar, firea trebuie să moară, ea neputând fi nicidecum reparată – aceasta este singura cale stabilită de Dumnezeu. Prin urmare, „salvarea” noastră constă numai în moarte. Firea veche fiind totalmente întinată, aceasta este cu neputință de schimbat; nici chiar Duhul Sfânt nu o poate înfăptui; rămâne, prin urmare, o singură ieșire: moartea.

„Cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.” (Gal. 5:24.)

Este plăcut să te știi al lui Iisus, însă este mai mult decât anevoios a te răstigni cu firea, căci firea-i întotdeauna împotriva Duhului și Duhul împotriva firii (pământești) – cele două (fire și Duh) fiind entități potrivnice.

24 sept. 2022, sâmbătă: Dacă ar putea bietul om satisface măcar cerința cuprinsă în Corint. 3:5, multe din necazurile noastre copleșitoare din această viață pământească ar fi rezolvate; însă omul e prea slab. De aceea, el trebuie să aplice moartea Lui Hristos la orice mădular al său ispitit de pofte.

A muri, în cadrul morții lui Iisus, înseamnă omorârea tuturor faptelor rele ale trupului.

25 sept. 2022, duminică: Omul ar fi putut de la bun început să fie unit cu Dumnezeu și cu voia Sa; însă a optat să devină o persoană firească (trupească), nu una spirituală. Firea veche, cea carnală, a omului este imposibil de schimbat, de îmbunătățit.

Așa stând lucrurile, nici chiar Dumnezeu nu încearcă să schimbe firea omului, preferând să dea morții firea veche pentru ca, mai apoi, să-i dea omului o viață nouă: aceasta este mântuirea.

26 sept. 2022, luni: Și azi, dimineața devreme, ies ca să adun nucile de sub cei doi pomi. „Recolta” este tot mai puțină; desigur, nucii nefiind împrejmuiți vin, înainte și după mine, alți culegători. Azi am adunat aproximativ două buzunare de nuci în circa 40 de minute.

Firea (carnea), trupul pământesc al omului este condamnat la moarte prin sentință divină, așa încât „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” (Rom. 8:7) Fiindcă Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, înseamnă că suntem, prin Duh, nemuritori.

Firea nu poate coexista cu Dumnezeu, de aceea sentința este unică și de neevitat: moartea firii.

Se pare că orice faptă lăudabilă săvârșită doar cu forțe proprii nu pot atrage aprobarea lui Dumnezeu. Așadar, zadarnice sunt eforturile firii dacă faptele (bune), săvârșite de un sfânt sau de un păcătos, nu sunt izvorâte dintr-o *totală încredere în Duhul Sfânt.* Ele sunt acceptate doar dacă firea veche moare.

După-amiază, împreună cu I. și É., în Depresiunea Gheorghenilor, la Restaurantul Borzund, la o masă (festivă!) pe care o ofer eu cu prilejul aniversării mele. Ziua mea de naștere va fi, de fapt, abia poimâine, dar am optat pentru azi deoarece miercuri nu am fi avut timp.

Vremea – bunicică, decor minunat de început de toamnă, mâncare gustoasă.

27 sept. 2022, marți: Clar lucru: trăiesc înrobit de viața sufletului, dominat de emoții, intelect și voință, înlăuntrul meu alternând mereu intensitățile acestor componente. Deși acum știu că nu aceasta este calea izbăvirii, a mă debarasa de viața-mi sufletească, spre a mă dedica vieții spirituale, îmi este, deocamdată, greu.

28 sept. 2022, miercuri: Pe răbojul vieții mele încă o crestătură...

În viața omului păcatul a devenit natura ființei noastre, în timp ce sufletul devine însăși viața acestuia.

Păcatul este cel care declanșează faptele noastre, iar sufletul executantul acestuia. Iată caracteristica esențială a unui necredincios.

Viața noastră: o sumedenie de eșecuri presărate, din când în când, cu niscaiva biruințe.

– A fi astăzi milostiv, răbdător și gingaș constituie calități rar întâlnite la oameni. Spre bucuria mea, Dumnezeu mi-a dăruit o astfel de ființă feminină. Cu ea îmi duc traiul, iată de peste patru decenii. Pentru acest dar Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu mai întâi, apoi Idei – căci despre ea este, desigur, vorba.

29 sept. 2022, joi: Constatare: chiar dacă trupul păcatului s-a ofilit, „păcatul” propriu-zis nu a murit. Astfel că, eliberarea de păcat

constituie numai o mică parte din primul pas pe calea izbăvirii. Pe toată această cale, oare unde m-oi fi aflând și eu?!

Pierdut sau numai rătăcit oi fi și eu pe acest drum de calvar?

Unde-i omul cu interiorul cu adevărat curat și luminat?

… Cât de mult îl simt pe Cioran ca fiind înrudit sufletește cu mine!

<u>30 sept. 2022, vineri:</u> Ultima zi de Răpciune se anunță a fi mai frumoasă decât toate câte au fost în luna aceasta. Acum citesc. Ceva mai târziu mă voi cufunda în Natură timp de câteva ore.

<u>1 oct. 2022, sâmbătă:</u> În viață nu (atât) *cât* facem, ci (mai cu seamă) *pricina* pentru care facem contează.

„A împlini dorințele lui Dumnezeu înseamnă a face sufletul să capituleze. Ori de câte ori ascultăm de gândul lui Dumnezeu, ideile sufletului sunt înfrânte." (W.N.) Adică: atâta timp cât *viața eului* unui om nu este dată morții, Satana va avea întotdeauna o ușă larg deschisă pentru a acționa.

– Adevărata măsură a vieții noastre ne-o poate da doar pierderea, paguba, nicidecum câștigurile (materiale). De reținut: Bunurile noastre să fie desprinse de orice ține de lumea aceasta. Să dăm, fără milă morții tot ce este sufletesc în noi, „tot ce ține de viața noastră naturală (firească); aceste lucruri trebuie predate integral și cât mai repede morții pentru ca să nu mai depindem în niciun fel de această viață de care ne leagă sentimente, valori, convenții…" (W.N.)

(Atunci când citesc, creionul în mâna mea dreaptă este precum pioletul în mâna geologului căutător de minereuri rare: în el mă sprijin, cu el disec slovele cărții care ascund minereuri prețioase.)

<u>2 oct. 2022, duminică:</u> *Viața nouă* este aceea în care doar puterea Duhului Sfânt e cea care operează singură în toate resorturile sufletului, fără nici un amestec din partea vieții firești, naturale, aceasta trebuind să moară.

Sufletul nostru va putea fi cel adevărat, cel dat pentru veșnicie, doar dacă este supus morții și apoi reînviat, curățat fiind de cele vechi prin moarte.

Traiul meu decurge în izolare. O fi bună, n-o fi bună, acesta este adevărul. Bună ori rea – după unii se pare că ar fi foarte rea; claie peste grămadă, mai viețuiesc și în singurătate. Așa încât, cele două realități ale modului meu de existență plămădiră, iată, taman ceea ce sunt, ceea ce am ajuns să fiu. Se spune că izolarea ar fi ruperea nefirească de prezent: „… trăirea ca o stafie în trecut ori, ca un vis fără consistență, undeva în viitor."

Oamenii astăzi, ca și ieri și dintotdeauna, nu s-au înțeles și nu se înțeleg – ceea ce le grăbește pieirea. Lăcomia, pricina discordiei, precum și dorința de putere nu au margini. În consecință, pedeapsa se pare că bate la ușă.

Neliniștea și spaima domnesc acum pe pământ; și mai umblă vorba-n lume că omenirea de prin părțile acestea ale lumii ar fi creștină!

3 oct. 2022, luni: De câteva zile tot caut pe net un nou smartphone. În hățișul de pe net avalanșa de oferte devine năucitoare. Cred că, până la urmă, criteriul hotărâtor va trebui să-mi rămână suma pe care vreau să o aloc acestei năbădăi.

Omul avându-L pe Duhul Sfânt în el ar trebui să-I ofere Duhului posibilitatea ca să aibă o totală autonomie asupra sufletului.

– Precum străvechiul templu iudaic, locuința pământească a lui Dumnezeu, se compune din trei părți (pronaos, naos și catapeteasmă, așa și ființa omenească este alcătuită tot din trei părți, anume: duh, suflet și trup.

4 oct. 2022, marți: Frunzărind vechi agende telefonice și cărți de vizită, de-acum 15-20 de ani, constat, cu regret „plecarea dincolo" a foarte mulți cunoscuți și apropiați de-ai mei. Un gând pios tuturor acestora.

Încerc să am sufletul sub autoritatea Duhului Sfânt; și asta pentru a-l potoli de zbucium, de frământări. Las în voia Lui gânduri, ambiții, năzuințe. Iar dacă viața mea se află în grija lui Dumnezeu, atunci la ce

bun să mă mai îngrijorez?! Mă pierd în Tine, Dumnezeu, știu, mai am de lucru mult la: iubirea de sine, la căutarea intereselor proprii, la orgolii… Mă străduiesc să caut doar neprihănirea și împărăția lui Dumnezeu.

Din lecturi: O viață de propășire se naște nu din agonisiri, ci din toate abandonările sinelui; dar mai cu seamă din dragostea față de Dumnezeu. Averile noastre, ne spun Sfinții Părinți, se măsoară nu după cât de mult primim, ci după cât de mult dăm.

5 oct. 2022, miercuri: „Lucrul cu care se mândrește omul, în anii vieții lui nu este decât *trudă și durere,* căci trece iute, iar noi zburăm." (Ps. 90:10).

Dacă omul este surghiunit pe pământ, atunci a „dezerta" din acest supliciu, dorit de Dumnezeu, este o încălcare a planului dumnezeiesc.

Din lecturi:

„ Atunci când doresc să atrag la mine pe cineva, mai întâi revărs asupra lui necazuri: întâi îi străpung inima cu săgeți înmuiate în *pelinul întristării.*"

– Biciul nevăzut este flamura iubirii mele.

Atât Satan cât și omul, ambii sunt duhuri căzute, numai că omul are trup!

Moduri de operare: Lucrarea lui Dumnezeu începe întotdeauna din interiorul omului mergând spre exterior. Pe când lucrarea lui Satan este din exterior spre interior. (Din Filocalii).

6 oct. 2022, joi: Cumpărându-mi, în sfârșit, cu mare greutate, un nou smartphone, iarăși mă pomenesc în fața unor încâlciri de-a dreptul istovitoare. Așa încât trebuie să pornesc la drum, chiar azi, pentru a-mi activa, cumva, noul smartphone, taman la Odorhei, la Sovata nefiind cu putință activarea.

Omul: ființă bizară, bipolară – spirituală și materială –, aceste două entități îmbinându-se în cuprinsul ființei sale nu tocmai armonios. Din punctul meu de vedere: un soi de bici din… plastilină!

Ajuns acasă de la Odorhei, încerc instalarea aplicațiilor pe noul telefon, mai mult pe bâjbâite, ore în șir, până aproape de miezul nopții.

7 oct. 2022, vineri: Mi s-a anchilozat degetul inelar de la mâna stângă. De aproape o lună au apărut simptomele, dar am nădăjduit că e ceva benign; dar iată că nu a fost așa. M-am programat la un consult, la medicul de familie, pentru luni dimineața.

Pierd ore în șir reconstituind-mi vechea agendă telefonică; o parte dintre persoane deja sunt plecate dincolo, iar alții cu certitudine și-au schimbat deja numărul de telefon.

8 oct. 2022, sâmbătă: Cu noul telefon mă culc, cu el mă trezesc – și-mi pierd timpul cu el, timp atât de prețios. Și toate astea la 72 de ani! Târziu, prea târziu pentru astfel de îndeletniciri, acum când timpul e pe sponci.

9 oct. 2022, duminică: Zi de brumărel cu mult soare și culori pastelate ale frunzelor arborilor pregătindu-se de despuiere. Plimbarea de azi o fac pe Dealul Cireșel – singur, în liniștea pădurii de foioase pregătindu-se de somn…

10 oct. 2022, luni: Durerea și înțepenirea degetului inelar al mâinii stângi nu încetează, fapt care mă îngrijorează. Decid să mă prezint la medicul de familie. Acesta, după ce mă consultă, conchide că vor fi necesare analize de laborator. În consecință, mă programez pentru mâine la ora 7:30 în vederea recoltării probelor.

Altfel, o zi magnifică de toamnă multicoloră. Profit de vremea bună și mă refugiez pe Valea Bucin: mă preumblu pe malul râului fotografiind tot ce mi se pare mai întomnat.

11 oct. 2022, marți: La piață: scumpete mare! Apoi, la un magazin alimentar; aici prețurile cu nimic mai prejos decât cele de la piață.

Reîntors acasă, încerc să citesc, dar nu mă mai pot concentra.

Vremea este deosebit de frumoasă, așa că aleg să mă pierd pe cărări silvestre.

12 oct. 2022, miercuri: Duhul meu a rămas, se pare, în continuare, sub asuprirea sufletului sau a trupului.

Eliberarea duhului de orice tulburare provocată de suflet este o condiție esențială pentru ca omul să devină cu adevărat o ființă spirituală. *Om spiritual* este acela a cărui ființă este guvernată de duhul său. Tot ce aparține domeniului sufletesc este nu numai întinat, ci și întinător.

Să ajungi să simți și să crezi cu adevărat, în chip sincer și profund, că ești un singur Duh cu Dumnezeu: ce lucru mare, năucitor, copleșitor; și, adesea – deși ar trebui să fie întotdeauna! – liniștitor. Duhul lui Dumnezeu se revarsă peste duhul credinciosului (omului nou, regenerat) care este în lume, dar nu din lume.

Din lecturi: „Atunci când duhul nostru se unește intim cu duhul dătător de viață, este umplut cu această viață și nimic nu mai poate mărgini acea viață…" (W.N.)

Să fii curat, conform I Timotei 5:22, înseamnă un salt, o mutare întru cele divine, fără claustrare (așa cum procedez eu), fără renunțare la viața obișnuită, ci, din contră, o întrebuințare a tuturor darurilor oferite de Dumnezeu omului, cu rost și rânduială, cu înțelepciune și, mai ales, cu sfințenie.

13 oct. 2022, joi: Dimineață posomorâtă de brumărel. La piață cu I.; apoi la prăvălie, după care achitări de facturi cu sume consistente. Ajunși acasă, îmi continui lecturile matinale.

Anii mei de-acum, constituie o culme de unde, ca prin ceață, întrezăresc amurgul. Tot de-aici, privind îndărăt, rămân uimit de cât de în urmă a putut rămâne veselia zorilor și diminețile mele zglobii de odinioară. De-acum, chiar și aici, pe culme, întrezăresc doar pustiul, nori și umbre…

14 oct. 2022, vineri: În credință una este să înțeleagă mintea motivul adevărului divin – considerându-l vrednic de crezare – și cu totul altceva este să fii unit prin credință în faptul că Domnul Iisus a murit pentru noi, uniți fiind cu El în moartea Sa.

După-amiaza, la cules de mere în livadă. Fructe puține; păstrăm o mică parte, restul le voi da la o distilerie.

15 oct. 2022, sâmbătă: Vremurile prezente împovărate sunt de cascade de neomenie, de necinste și moralitate. Se tace cu încrâncenare, atunci când este vorba de probleme majore ale societății, fiecare văzându-și doar de interesele proprii, fără să le pese prea mult de gravitatea situației generale actuale a societății românești.

16 oct. 2022, duminică: „Nu există boli, numai bolnavi"– cât adevăr zace în această afirmație!

– Adevăr, dreptate, lumină: năzuințe vane toate…

Festivalul dovlecilor din Sovata (14 – 16 oct. '22): prea mult zgomot totuși pentru niște bostani! Cu toate acestea, lume foarte multă dornică, se pare, de zarvă, de îmbulzeală. Bubuitul amplificatoarelor cotropește stațiunea toată; urletele ale așa-zișilor cântăreți, apoi urletul de satisfacție al asistenței la capătul fiecărei piese muzicale.

... Și toată tevatura asta doar pentru niște dovleci!

17 oct. 2022, luni: Am obținut Buletinul de analiză medicală. Rezultatele sunt proporționale cu vârsta. Mâine sunt programat la medicul de familie care îmi va cerne rezultatele.

La un magazin mă întâlnesc cu M.Z., fost coleg de serviciu cu mine ani buni. Este un băiat din cale afară de modest, nostim și cult. Actualmente trăitor în Olanda, a venit acasă pentru câteva zile ca să culeagă strugurii. Cele câteva minute de dialog cu el au fost deosebit de plăcute, prezența lui evocându-mi vremuri apuse din pădurăria noastră.

Liniștea sufletească, alături de o sănătate bună: ce mari daruri dumnezeiești!

18 oct. 2022, marți: Cu peste patru decenii în urmă trudeam cu sârg pentru întărirea țării. Năzuiam la înfăptuirea unității din sânul societății, convinși fiind că lucrările, faptele noastre ne vor servi nu numai nouă, ci și urmașilor noștri care se vor mândri cu chipul unei țări independente; că, deși fiindu-ne greu, vom putea, în final, să ne bucurăm de roadele trudei noastre. Acum, după scurgerea acelor vremuri, suntem confruntați cu o realitate coșmarescă: cei pentru care am trudit au acaparat frâiele puterii jefuind, în cârdășie cu „Consiliul popular U.E.", tot

ceea ce s-a produs, cu multă trudă pentru un popor mereu obidit, jecmănit și îngenuncheat. Și, ceea ce doare cel mai mult este faptul – incredibil – că jaful se produce de către ai noștri, cu mult sânge rece, metodic și sistematic, acestora nepăsându-le de sărăcirea și umilirea propriilor lor părinți și bunici, care, lași, îi privesc, unii îngăduitori, alții cu lacrimi în ochi. Acum, pe lângă jaf, peste țară și peste lume, plutește miros de praf de pușcă stârnit de oameni în stare de demență, nesătui de putere și de bani.

19 oct. 2022, miercuri: Înconjurat de cărți în văgăuna mea, apoi pierdut pe coclauri pentru a „decupa" crâmpeie de peisaje din minunatele culori autumnale. Acestea sunt cele două repere cotidiene mult plăcute mie.

Mă gândesc adesea dacă printr-o minune toate aceste cărți, din biblioteca-mi proprie, ar începe să vorbească toate în același timp, ar rezulta o muzică corală cu peste trei mii de voci superbe.

– Tot ce ține de om, tot ce izvorăște din lucrările inițiate de om, toate sunt în zadar. Contează doar lucrarea lui Dumnezeu, afirmă Sfinții Părinți; bineînțeles, spun Părinții, Dumnezeu nu dorește niciodată să ne distrugă *personalitatea* – El dorește numai să gândim ceea ce gândește El, să gândim, apoi să procedăm conform voii Sale.

20 oct. 2022, joi: Tot ceea ce vine din adâncul nostru, vine de la Duhul Sfânt. Dacă însă o idee purcede de la minte ori de la emoțiile noastre, sigur nu este de la duh.

Eu; gândesc, deci sufăr. Dar dacă sufăr, înseamnă că n-ar trebui să gândesc?! Sau, poate, gândesc prost?

Situația din Ucraina: tulbură și înspăimântă lumea. Oamenii sunt porniți să se defuleze, să guste, iar și iar, până se mai poate, din plăcerile vieții.

De ani mulți deja, migrația (agitația) oamenilor a devenit o caracteristică a existenței omenirii; exod peste exod, pe mai toate continentele: Europa, Asia, America… orice, numai liniște să nu fie.

În aceste caiete ale mele nu am reușit să „scrijelesc" nimic frumos, încântător; consemnările care zac aici se vor a fi doar transpuneri

în cuvinte ale unor gânduri (zbateri?), frământări ale mele, un dialog doar cu mine însumi, din lipsa unui conlocutor. Desigur, deși sunt ample aceste însemnări, ele nu pot fi decât o fărâmă despre mine. Însă, oricum, ele constituie un crâmpei despre preocupările mele lăuntrice, cu deosebire.

21 oct. 2022, vineri: Zi de consulturi medicale la Spitalul din Sovata; așteptări, emoții, nervi. Apoi, după consult, mă pomenesc din nou cu o sumedenie de medicamente în brațe. Mă gândesc să le iau selectiv, renunțând la o parte din ele. În final, decid, cu o oarecare strângere de inimă, să le iau totuși pe toate, fie ce-o fi.

După-amiaza, pe o vreme splendidă purced la o plimbare, reconfortantă, pe malul pârâului Sebeș. Fotografiez și încerc să mă desprind de cele medicale – în final reușesc asta doar parțial.

22 oct. 2022, sâmbătă: Diferența între „suflet și „duh" constă în faptul că mintea *înțelege*, pe când duhul *cunoaște.*

Sfinții Părinți afirmă că nu prin minte Îl vom putea cunoaște pe Dumnezeu, ci numai prin *intuiție* (revelație). „Dumnezeu nu se explică pe sine prin intermediul rațiunii omului; omul niciodată neajungând să-L cunoască prin minte pe Dumnezeu, oricât ar fi el de inteligent."

În consecință, fără revelație (intuiție) nu putem vorbi de creștinism, deci de credință. Revelația poate avea loc doar prin intermediul intuiției. Prin urmare, revelația în duh este singura cale prin care poate fi cunoscut Dumnezeu.

Însemnările acestea ale mele sunt preponderent de natură spirituală, ele fiind tatonări matinale, după-amiezile fiindu-mi rezervate altor preocupări, de data aceasta ele fiind de natură practică. Deprinderea de a consemna în aceste caiete o am, iată, deja de 54 de ani. Îndeletnicirea aceasta a devenit obișnuință (manie?), apoi chiar necesitate.

Ce încerc eu aici, în aceste notații? Încerc a-mi transcrie idei, gânduri, sentimente care mă bântuie în acele clipe când le consemnez, precum și stări provocate prin faptul trăirii în diferite ipostaze ale vieții mele.

– Să caut pacea și împlinirea voii Domnului, nu a voii mele; aceasta este, cred, singura-mi cale spre mântuire.

23 oct. 2022, duminică: Cel care știe a se ruga acela nu mai este singur întrucât, afirmă sihaștrii, are tot timpul cu sine sfinții și îngerii.

Se consideră că cea mai ascetică religie ar fi taoismul. Aceasta practică postul, abstinența sexuală completă, sărăcia autoimpusă, privarea de somn și izolarea în sălbăticie. Față de unul din preceptele acestei religii am niscaiva afinități, dar nu le practic.

Vârsta, boala, moartea – inevitabile sunt toate ființei omenești.

Omul și rugăciunile sale. Majoritatea acestora, a rugăciunilor, se nasc din frică și prea multă lăcomie precum: banii, putere, prestigiu, sănătate.

Situația mondială este mai mult decât confuză: este de-a dreptul neliniștitoare. O putere obscură vrea să aducă lumea în haos.

Atât Iisus (Lc. 14:26), cât și Budha sunt necruțători când este vorba de ucenicii care vor să-i urmeze: amândoi învățătorii merg până acolo încât toți cei care doresc a-i urma sunt sfătuiți să-și „urască" părinții (Iisus) sau chiar să-i ucidă (Budha). Pe cei doi însă nu părinții fizici îi interesează, ci atașamentele față de ei, atașamente pe care le vor a fi curmate! Așa încât sfaturile celor doi învățători constituie doar un mesaj metaforic, nicidecum unul faptic.

În lume spiritualitatea este invers proporțională cu sexualitatea; așa încât lesne se poate vedea cât de duhovnicească este lumea actuală.

– Bărbatul și femeia: opuși, însă complementari; el: rațional, ea: intuitivă. (el – sufletul, ea – duhul?).

Umanitatea este obișnuită, prea obișnuită, cu nesinceritatea, cu neadevărul – deci cu minciuna; cred că dacă toți oamenii globului ar fi sinceri, totul s-ar nărui, căci sinceritatea, adevărul, de cele mai multe ori nu se poate tolera.

Am încercat, în tinerețe, să fac meditație, încetarea funcționării minții, altfel spus yoga. Prin aceste exerciții am căutat să obțin măcar câteva momente de dizolvare a eului. Nu, n-am reușit; apoi, m-am apucat de sex.

Citit undeva: „Reprimările vin pe ușa din spate și tocmai atunci când ești mai vulnerabil și mai nepregătit.”

Perfecțiunea este doar un ideal. Tocmai fiindcă imperfecțiunea predomină, din această pricină poate exista evoluția, creșterea. Chiar și Natura este imperfectă, motiv pentru care și ei este posibilă evoluția.

De multe ori privesc apa pârâului și mă întreb: ce fel de… GPS o fi având de este capabilă, întotdeauna, să întâlnească oceanul?

Dumnezeu este! El singurul este și fi va mereu.

24 oct. 2022, luni: Răbdarea mea este foarte limitată, ea fiind întotdeauna pe sponci, în cazul meu; de aici și multele-mi disconforturi, drept consecințe ale acestui fapt.

– Atâtea dorințe de împlinit în viață asta! Pentru ce, la ce bun, oare? Mai cu seamă că toate sunt pricinuitoare de suferințe.

Furia și lăcomia (jaful), atitudini atât de specifice omului cu energia sexuală reprimată.

„A-i retrage minții sprijinul”: ce lucru mare!; însă, din păcate, atât de dificil de înfăptuit.

Omul: cea mai vicleană ființă de pe pământ; aceasta mi se pare a fi definiția cea mai apropiată lui.

Mintea ca o închisoare. În schimb, expansiunea intuiției cred că este mai eficientă decât dependența oarbă doar de minte, în tot ce facem.

A învăța din greșeli este cea mai bună modalitate de a evolua; desigur, cu condiția să nu repeți aceeași greșeală.

În lumea mea interioară m-am străduit, de când mă știu, să rămân original, autentic, plăcându-mi mult să fiu eu însumi, cu orice preț.

25 oct. 2022, marți: Încerc – mă opintesc – să citesc Caietele lui Paul Valéry. Ce dezamăgire! Și când te gândești ce mari speranțe de plăceri estetice, ideatice îmi închipuisem că o să am prin lectura acestei scrieri: jurnal de poet faimos! Încă o dată îmi este dat a mă convinge că procurarea de cărți prin comerțul online nu este modalitatea cea mai bună. Deși, la drept vorbind, la felul cum arată cartea și având în vedere și notorietatea autorului, puteam lesne să pic în aceeași capcană chiar dacă găseam această carte într-o librărie fizică.

Concluzii în urma unor lecturi spirituale: În afară de umblarea după călăuzirea duhului, totul este în van.

Mintea omului poate gândi și concepe foarte multe lucruri, însă nu le poate *cunoaște*. Fără duhul regenerat al omului nu este nicio nădejde ca între Dumnezeu și om să se aștearnă vreo punte. Învierea duhului omului este posibilă doar prin duhul regenerat al lui.

„Umblarea după călăuzirea duhului nu trebuie să fie o chestiune de circumstanță, ci o experiență necurmată în viața omului.” (W.N.)

26 oct. 2022, miercuri: Apostolul Pavel afirmă faptul că mintea omului este inutilă în a cunoaște lucrurile dumnezeiești, știut fiind că oricât de elocventă ar fi rostirea naturală a omului, ea rămâne neputincioasă când este vorba de a transmite lucrurile lui Dumnezeu.

„Chiar un om regenerat, dacă va încerca să comunice cu Dumnezeu apelând la mintea și la simțurile sale, în loc să facă uz de *spiritul său înnoit,* va fi total neputincios în a percepe realitățile lui Dumnezeu.”

Omul ar înainta cu pași uriași, în umblarea spirituală, dacă funcțiile sufletului (voința – emoțiile – mintea) ar fi ținute pe planul doi, acolo unde le este locul.

Greșeala creștinului regenerat este că nu-i acordă locul cuvenit manifestării duhului, oferindu-i prilejul să se manifeste.

În consecință, trebuie făcut în așa fel încât duhul nostru să se dezvolte și să se manifeste în voie, în toată plenitudinea lui.

27 oct. 2022, joi: G.I. mi-a promis – pentru a cincea oară – că vine să ia merele culese. Trebuia să vină la ora 9, acum e ora 11… Cum poate fi posibilă atâta nepăsare și neseriozitate?!

Zădărnicia a tot și toate: omul construiește, creează, trudește – iscă apoi un război și distruge totul, chiar și pe el însuși, pe om.

Bizară creatură: omul! Dementă?

În privința politicii – fundamentul funcționării societății –, aceasta este, de la un capăt la altul: minciună și hoție!

Libertatea din aceste vremuri actuale, de fapt ar trebui să se numească: dezordine și superficialitate.

Citesc, mă străduiesc, să citesc volumul *Caiete* al lui Paul Valéry; merge greu: încâlcită și găunoasă scrierea!

Notează, autorul mai sus pomenit: „Într-un război modern, dacă cineva ucide pe altcineva, cu siguranță el își ucide clientul sau furnizorul.” (Ucraina de azi!)

28 oct. 2022, vineri: Conștiința este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, nicidecum al rațiunii, afirmă W.N. În consecință, spune același autor, creștinii trebuie să umble călăuziți de voia lui Dumnezeu, voie insuflată prin intuiție și nu prin rațiune.

– Ce lucru mare să poți avea conștiința neîmpovărată! Rar e omul…

Cred că:

1) Nu există bogății cinstite.

2) Adevărul este foarte prețios.

3) Nefericirea este direct proporțională cu gradul de cultură.

4) Viața: hățiș de vicii.

5) Cele cinci simțuri ale omului sunt doar o infimă parte dintr-un întreg ascuns (interzis?!).

6) În realitate, omul este ceea ce ascunde.

7) Egalitatea, de orice fel, între oameni, nu este cu putință.

8) Cugetul curat nu poate exista fără o mare credință sinceră, adevărată.

29 oct. 2022, sâmbătă: Lecturi întrerupte de magia noului meu smartphon. Mă străduiesc să-l cunosc cât mai amănunțit, să pot utiliza cât mai multe aplicații – are puzderii! –, ca și cum aceste „făcături” mi-ar fi vitale. Labirintice cum sunt, aplicațiile acestea, instalarea lor, a unora, mai mult mă încurcă în loc să mă ajute.

30 oct. 2022, duminică: Privind retrospectiv constat, cu părere de rău, că nimic din ceea ce după unii înseamnă înțelepciune nu am putut să aplic în viață. Poate doar accidental, fără să-mi impun modele, regimuri sau principii de viață. Pot chiar să afirm că am luat la cunoștință de existența acestor modalități, dar continuându-mi viața cum am

crezut eu că este bine: alimentându-mă așa cum am putut, bucurându-mă (moderat) de existență atunci când circumstanțele mi-au fost prielnice.

Din lecturi. Dacă pentru a se „activa” sufletul acesta necesită stimuli exteriori, duhul în schimb nu are nevoie de acest aport din afară, el putându-se activa din proprie inițiativă. Tot ce este de la duh ne parvine din adâncul nostru – adică, de la Dumnezeu – și ajunge la noi prin *intuiție* (revelație), nicidecum prin minte, emoții sau voință, adică prin suflet.

Satan, el este cel ce face a ne osândi noi pe noi înșine, doar pentru a ne face să suferim.

31 oct. 2022, luni: „Dușmanul care lovește cu întristări, jale, frământări, sfâșieri de inimă sau deznădejdi pentru a ne face să avem un duh otrăvit, întristat – acela este un duh rău; el se numește Satan. ”

1 noi. 2022, marți: Dintr-un copil introvertit, nervos, necomunicativ și prea devreme însingurat, iată-mă devenind un bătrân cu aceleași caracteristici ca și copilul de odinioară, cu precizarea că odată cu trecerea anilor însușirile amintite au ajuns să fie și mai accentuate decât odinioară; ceea ce era de așteptat.

2 noi. 2022, miercuri: Principiu spiritual: tot ce se obține prin duh trebuie păstrat și folosit de către minte.

„Ferice de cei săraci cu duhul, căci a lor este împărăția cerurilor” (Mat. 5:3). Cu alte cuvinte: să lepezi toate gândurile pătimașe, să ai mereu duhul golit pentru ca Dumnezeu să aibă unde intra, știut fiind că un duh bogat, plin, nu poate lăsa loc lui Dumnezeu, omul în cauză devenind un egocentrist. Duhul trebuie (ar trebui!) să fie liniștit, stăpânit, mereu în așa fel încât să nu se aprindă ușor.

„Duhul omului îl sprijină la boală, dar *duhul doborât de întristare* cine îl va ridica?” (Prov. 18:14).

Tăria de care are nevoie omul lăuntric ne-o poate dărui doar Duhul Sfânt.

În lupta împotriva vrăjmașului omul are nevoie de puterea *duhului* și nu de cea a sufletului. Creșterea puterii omului lăuntric este progresivă. Puterile dobândite în mod treptat trebuie să fie apte în orice împrejurare ca să poată face față oricărei încercări venite de la vrăjmaș.

3 noi. 2022, joi: Lecturile mele matinale sunt, în bună parte, recunosc, pricini de crasă și mascată trândăvie. Este adevărat, citesc, consistent, din felurite scrieri, nutrindu-mi astfel sufletul, intelectul – faptul este incontestabil. Dar, cu toate acestea, activitatea amintită rămâne o… dulce trândăvie. În definitiv, altceva mai important nici nu prea am de efectuat; și chiar dacă mi-aș găsi alte preocupări, pe majoritatea dintre ele nici nu le mai pot executa.

4 noi. 2022, vineri: Lecturi pestrițe, sacadate. Gânduri nămoloase, sleitoare.

5 noi. 2022, sâmbătă: Din lecturi: La omul cuprins de dragoste spirituală, adică față de Dumnezeu, nu de cea sufletească – binefacerea acesteia este întotdeauna neschimbătoare, în timp ce dragostea sufletească este oscilantă și mereu destinată doar propriei noastre delectări.

Pentru a putea auzi glasul *intuiției* omul trebuie să-și păstreze emoțiile într-o stare de calm și liniște. Dacă afecțiunea noastră nu este redusă la tăcere, inima noastră va fi tulburată, iar lucrarea duhului va fi, în consecință, întreruptă.

De reținut:

– tot ce izvorăște din suflet de obicei întinează duhul;

– toate afecțiunile sufletești ne duc la păcat întrucât ele ne apropie de lume;

– tot ce nu este de inspirație divină se va transforma în poftă, iar pofta va duce, inevitabil, la păcat;

– moartea față de afecțiunea naturală înseamnă moartea față de lume;

– a râvni ceva potrivit afecțiunii omenești înseamnă neruperea de viața eului;

– ținta vieții trebuie să fie lepădarea tuturor afecțiunilor (atașamentelor) pământești, cu excepția celor menite exclusiv lui Dumnezeu (Lc. 14:26);

– omul spiritual este un om transcendental, deoarece el umblă cu mult deasupra afecțiunilor omenești.

6 noi. 2022, duminică: În lecturile mele mă „sprijin” de creion ca omul nevolnic de baston; așa încât, fără creion nu mai sunt în stare să citesc, mintea mea având nevoie imperioasă de acest auxiliar care este creionul; cu ajutorul acestuia subliniez, consemnez, adnotez…

Eu: sunt suma dorințelor mele, în prezent tot mai vagi și mai puține; deci, tot mai mic!

Încrederea omului în Dumnezeu este, în cele mai multe cazuri, obstrucționată de neputința acestuia de a se lepăda de sine. Mă gândesc la: iubirea de sine, autocompătimirea, preamărirea… Omul, robit de iubirea plăcerilor de tot felul este, de asemenea, împiedicat să trăiască în exclusivitate pentru Dumnezeu.

Intenția lui Dumnezeu este de a nimici în om setea acestuia după orice alt lucru în afară de El însuși. (Ex. 20:5; Ex. 34:14; Deut. 4:24; Deut. 5:9; Deut. 6:15; Ios. 24:19; Na: 1:2.) Așadar, Dumnezeu este gelos și răzbunător. El ne vrea doar pentru El: devotați întrutotul numai Lui.

Orice faptă a omului trebuie să fie în concordanță cu voia Domnului și nu după voia proprie a omului; altfel fapta rămâne fără niciun preț înaintea Lui Dumnezeu.

– Să învățăm să primim fără număr suferința, durerea ori poziția adesea umilitoare în societate. Trebuie să moară orice urmă de slavă deșartă. Toate încercările venite asupra-ne urmăresc *răstignirea dorințelor* („Luați jugul Meu asupra voastră….” Mat. 11:29.)

Voia Lui Dumnezeu și vrerile sufletului nostru sunt întotdeauna incompatibile. Pentru ca să fim pe placul Domnului este necesar ca toate cele ce facem să fie potrivnice dorințelor noastre.

– A fi mulțumit cu ce îți dă Dumnezeu, chiar dacă „nu îți bagă în traistă”, face ca neastâmpărul omului să dispară; să fim, așadar, „blânzi și smeriți cu inima.”

– Să-mi plec capul la tot ce-i dulce sau amar, dacă îmi este dat, atunci când El găsește de cuviință să sufăr ori să mă bucur, în funcție de situație.

7 noi. 2022, luni: Azi, la Tg.- Mureș, de data aceasta însă cu maxi-taxi, găsind mai comodă această variantă de a mă deplasa.

După o absență de mai bine de cinci ani, regăsesc orașul ușor schimbat în rău: magazine, baruri, restaurante închise ori cu alte destinații date respectivelor săli.

Năvala mașinilor din centru a devenit, în acest răstimp și mai nebunească, îmbulzeala acestora îmi este greu suportabilă până și ochilor.

Întâlnind, întâmplător, câțiva vechi cunoscuți, care au activat ani buni la Sovata, îi revăd acum mult schimbați: îmbătrâniți, unul dintre aceștia, aproape de nerecunoscut având fața mult emaciată; celălalt amic, mereu fățarnic, nu se dezminte nici acum, prefăcându-se că nu mă vede: îl las în plata Domnului privind și eu în altă parte.

Vizitez câteva librării: prețurile cărților îmi par a fi exagerate, dar, cu toate acestea, îmi cumpăr *Jurnal esențial* de Monica Lovinescu.

Vremea fiind aproape văratică, mă plimb prin centrul orașului, bucurându-mă de vechile repere mult dragi sufletului meu: Catedrala Ortodoxă, Piața Teatrului, fostul magazin Luxor…

8 noi. 2022, marți: În zori, ieșind în curte pentru a deschide poarta, de printre nori mă-ntâmpină soarele. Plăcută întâlnire!

Mă simt înghițit de realitățile lăuntrice, dar și de cele din preajma mea; așa încât, cu toate strădaniile mele mă simt neputincios să mă refugiez în ficțiuni: nici să pot scrie în acest gen, dar nici să citesc astfel de cărți. Ori de câte ori încerc să hălăduiesc pe acest făgaș, alunec, cad.

Dintre toate încercările mele de a învăța Credința, cea mai la îndemână mi se pare lectura scrierilor patristice. Strop cu strop, de-a lungul a mai bine de două decenii de strădanii, simt că ceva-ceva am reușit să acumulez din puzderiile de învățături ale Sfinților Părinți. Trebuie să recunosc însă că, cu toate acestea, nu am reușit să devin un practicant întru-ale credinței mele ortodoxe.

Atunci când simt bucurie în căutările mele, în strădaniile pe care le fac pentru a mă apropia de cele dumnezeiești, sper că mă aflu pe calea sufletească de accedere către credință. Însă modalitatea aceasta, de scotociri prin scrieri, îmi pare că este insuficientă, de cele mai multe ori chiar greșită, considerând că doar prin aceste încercări nu am să pot nicicând să ajung la o viață spirituală adevărată; căci, se știe, simțămintele, stârnite de lecturi, rămân întotdeauna doar sufletești, întrucât omul *nevăzând* poate doar să înțeleagă, fără însă a putea niciodată și nicicum să și *cunoască* doar prin atât. Or *cunoașterea* aceasta poate avea loc doar într-un singur mod, anume: prin intuiție care, mai apoi, naște revelația.

Așadar, cel ce crede trebuie să aibă intuiția care apoi conduce, prin cunoaștere, la Dumnezeul în duhul său propriu.

9 noi. 2022, miercuri: A face din simțuri principiu fundamental de viață este o gravă eroare. Simțurile, emoțiile, dislocă intuiția. Emoțiile pot produce exaltarea, această stare fiind una înșelătoare, căci în asemenea stări omul (credinciosul) nu atât pe Dumnezeu îl iubește, ci sentimentul care îl face bucuros.

Telefonul (smartphonul) este o pacoste pentru tihna lecturilor mele. Ținându-l deschis, tot timpul sunt sub „tirul" unor mesaje, comentarii, apeluri sau alte găunoșenii. Aș putea ține închis aparatul, însă atunci de ce îl mai am?!

După o vârstă, tot mai frecvent ți se întâmplă să constați, cu amărăciune, fel de fel de diminuări în viață; printre altele, însăși viața apropiindu-se vertiginos de liman. Ce-ți rămâne de făcut? Doar să constați faptul, apoi să-ți continui parcursul sortit.

Ca să mă rup de realitățile care mă împresoară, zi de zi mă „abrutizez" citind și scriind ore în șir, cel mai adesea cinci-șase ore pe zi; în felul acesta, jumătate din zi se consumă pe aceste îndeletniciri, ce-i drept, plăcute mie.

Pe net, frumoasa, corecta limba română se „retrage" asediată fiind de valuri înspumate de vulgaritate. Biata limbă: milă mi-e de ea.

10 noi. 2022, joi: Pierd, da: pierd timpul, îmi macin nervii, cu cititul contoarelor de gaz, curent electric și apă, cu toate că nu este treaba

mea; mai apoi, la raportarea indexurilor, întâmpin probleme cu robotul, la consumul de curent electric. Unde sunt cititorii de contoare, de ce tace lumea?! De ce se lasă jecmănită și înjosită? Până când?

Vreme bună, încă; iar eu stau în casă încercând să citesc, fără să am spor însă, tulburat fiind de toate cele.

11 noi. 2022, vineri: E iarăși vineri! Săptămânile au devenit, prin iuțeala scurgerii lor, precum erau zilele odinioară.

„Căci în Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt ” (Rom. 14:17). Ba mai mult: „Roada duhului, dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Gal. 5:22-23)

Credința curată și indestructibilă de va putea da aceste roade, trebuie doar credință, apoi pacea și bucuria vor dăinui în duhul omului.

Creștinul adevărat – cel spiritual – ascultă de voia Lui Dumnezeu, mai ales atunci când este *lipsit de mângâierea, dragostea, ajutorul*, de prezența și bucuria Duhului.

12 noi. 2022, sâmbătă: Împreună cu un tâmplar reparăm acoperișurile celor două foișoare unde, în jurul hornurilor au survenit infiltrații.

Mai târziu, vremea fiind deosebit de frumoasă, răcoroasă însă, fug în Natură pentru câteva ore; se-ntunecă devreme, revin acasă pe întuneric.

13 noi. 2022, duminică: Pe Facebook am, până la această dată, 499 de așa-ziși prieteni. Prieteni?! Mă-ndoiesc. La o analiză sumară constat că excluzând membrii familie mele (3 persoane) și o soră, așadar patru persoane, ceilalți îmi sunt falși prieteni, majoritatea lor fiindu-mi necunoscuți ori dacă chiar cunoscuți fiind, aceștia îmi pot fi în loc de prieteni mai degrabă dușmani! Câtă falsă amăgire!

În definitiv, creștinește (biblic) dacă o iau, până și persoanele cunoscute, apropiate fiindu-mi, nici chiar ele nu pot fi întrutotul credibile,

de nădejde (vezi Mica 7: 5-6). În prieten nu este bine să te încrezi înainte de a-l pune la încercare.

Pocăința ca s*chimbare a minții.* Trudesc la ea, în mod individual, deja de multe decenii, semnele propășirii fiind însă foarte vagi și nespus de dispersate.

14 noi. 2022, luni: Achitări de facturi, apoi prin magazine. Scumpete oriunde te duci.

Vremea este frumoasă, însă continuă să fie răcoroasă.

Termostatul centralei termice ar trebui reprogramat conform anotimpului actual și, mai cu seamă, potrivit anotimpului care urmează. Caut meseriași, dar fără să reușesc să găsesc vreunul. Să-ncerc a-l programa eu, nu mă încumet de teama de a nu da peste cap centrala, după care să rămân totalmente fără încălzire.

Pentru a găsi un programator destoinic va trebui ca cel târziu mâine să încerc o căutare mai intensă; de nu voi găsi meseriașul la Sovata, atunci voi încerca la Praid, deși acolo nefiind gaz nu cred să găsesc vreunul. Lecturile mele sunt superficiale din varii motive, poate și din cauza alegerii nepotrivite a cărților de citit. O altă pricină este și faptul că de câțiva ani mai mult recitesc, necutezând să „atac” cărți pe care nu le-am citit încă; acestea nu mă prind, nu mă pot atașa…

15 noi. 2022, marți: Andreea împlinește, azi, 44 de ani, prilej cu care convorbim cu ea pe Skype. Să aibă parte de sănătate și bucurii!

Din lecturi: Sufletul este punctul de întâlnire dintre duh și trup.

Cât despre *duh* – poveste lungă.

Văd omenirea ca fiind moartă în păcatele și fărădelegile ei.

Da, așa o văd.

16 noi. 2022, miercuri: Am „scăpat” de tv, cel puțin în prima jumătate a zilelor, însă nu pot să mă descotorosesc de smartphon. Doamne, câte găunoșenii pe net: valuri-valuri de mizerii tărcate: revărsări infecte, fără nicio cenzură, opinii dintre cele mai deșănțate, gânduri, idei ale oricui, de oriunde, polilogii murdare, rău mirositoare, otrăvitoare.

Din lecturi: Credinciosul trebuie să dea curs revelației din intuiția sa, nu gândurilor izvodite din mintea sa; căci cel care ascultă de minte umblă după călăuzirea firii vechi – neregenerate –, în consecință, el se va rătăci. Mintea acestuia trebuie să-i fie doar *asistenta intuiției*.

17 noi. 2022, joi: Negură și ploaie măruntă, deasă. Lecturi cotidiene.

Cel mai adesea, gândurile mele mi se perindă în cap ca niște nori mânați de furia furtunii, arareori putându-mi asculta „interlocutorul" până la capăt.

Mă plimb în pădurea, mohorâtă și despuiată, din spatele casei; mai apoi, după înserare, printre hoteluri.

Caut calea izbăvirii…

18 noi. 2022, vineri: Încerc ca prin tot ce fac, prin tot ce gândesc, să mă călăuzesc mereu după duh, pentru ca astfel, să pot învinge cu desăvârșire *omul firesc* – adică: omul exterior („cel vechi").

19. noi. 2022, sâmbătă: Risipesc, pierd ore în șir, zi de zi, pentru te miri ce activități neimportante, superficiale; apoi, remușcări, regrete – dar timpul s-a dus, s-a scurs în chip iremediabil. Pentru a ieși din acest impas va trebui să-mi pun în uz voința, altă cale nu-i.

20 noi. 2022, duminică: Cele câteva *puncte de lumină* ale mele: A., I., lectura, Natura, scrisul, doar ele îmi asigură și îmi motivează mergerea înainte pe făgașul neguros și zdruncinat al vieții.

Tot mai împovărat sufletește, mă zbat să nu ajung un om frânt.

21 noi. 2022, luni: A avea mintea mereu înconjurată de pacea lui Dumnezeu – oare este cu putință? Poate dacă nu m-aș îndoi ar fi mai lesne posibil; așa însă…

O minte lipsită de pace este cu neputință să poată funcționa normal, lucru de înțeles.

Creștinește soluția ar fi să dau lui Dumnezeu toate gândurile mele de îngrijorare, de îndată ce au încolțit în mintea mea, pentru ca pacea

Lui să-mi domine și să-mi păzească inima și mintea. Mintea nu ar trebui să fie guvernată de emoții, ci ar trebui să se odihnească mereu în liniște în Dumnezeu, să lucreze prin credință.

22 noi. 2022, marți: Din lecturi: Dumnezeu nu a creat un Adam care să fie incapabil de a se răzvrăti ori de a fura, deoarece dacă ar fi procedat așa ar fi însemnat să creeze *un automat*. El doar a sfătuit, în definitiv, responsabilitatea de a asculta sau nu i-a aparținut omului, adică lui Adam.

„Interesant" ar fi fost dacă Adam nu ar fi ascultat-o pe Eva, ci doar pe Dumnezeu; în varianta aceasta oare cum ar fi evoluat omenirea?

– Nu ceea ce facem este esențial, ci de unde vine fapta respectivă, care anume este originea sa, adică dacă vine de la Dumnezeu ori de la noi, oamenii.

Fețele mântuirii: tăierea eului și unirea cu Dumnezeu. Adevărata măreție de caracter nu constă în cât avem, ci în cât am pierdut…

Omul aparținând domeniului natural (material) este diametral opus vieții lui Dumnezeu.

Biblia (Evanghelia) are drept scop să faciliteze unirea voinței noastre cu Dumnezeu. Nu atât mintea, nu atât emoțiile sunt ținta râvnită de Dumnezeu, prin săgeata mântuirii Sale, cât, mai ales, voința noastră, căci după ce a fost salvată voința noastră, restul toate vin de la sine.

… Mă doare-n … ani!

În '83 (patru octombrie) Cioran și Monica Lovinescu erau îngrijorați că Ceaușescu în delirul său va distruge țara. Ei bine, iată-mă martor – viu încă – privind adevărul că nu Ceaușescu a fost acela ci *cei patru* care au urmat după el; desigur, dimpreună cu un popor nedemn, lipsit de tărie de caracter și de mândrie națională.

23 noi. 2022, miercuri: Numitorul comun al tuturor păcatelor noastre este *principiul neascultării*. (Prin neascultarea lui Adam, pierim; în schimb, prin ascultarea lui Hristos suntem salvați!)

Așadar, nu voia mea, ci voia Ta!

Pentru ca omul să devină pe deplin unit cu Dumnezeu prin voință, El îngăduie să vină peste acesta foarte multe lucruri neplăcute; astfel, permite: întristarea, boala, suferința și multe alte poveri.

Oricum, „… nu voia mea, ci voia Ta să se înfăptuiască.” Și asta chiar dacă este vorba de dureri și suferințe. Căci iviți suntem pe pământ nu din voia noastră, ci din voia lui Dumnezeu.

… Timpul trece și mă petrece lăsându-și „conștiincios” amprenta.

Însetat sunt, tare însetat, de adevăr, de liniște și dreptate, însă vremurile sunt total potrivnice acestor năzuințe.

24 noi. 2022, joi: Socialism versus capitalism.

Deviza socialiștilor: „Proletari din toate țările, uniți-vă!”, iar sloganul monarhiei de la noi: „Nihil sine deo”.

În societatea socialistă conducătorii trăiau bine, desigur fără să afișeze un lux deosebit; în schimb în capitalism, clasa diriguitoare se impunea chiar prin luxul afișat, un lux strălucitor și debordant.

În nicio variantă de guvernare conducătorii nu s-au desconsiderat pe sine, căutând să trăiască în bunăstare și belșug: socialiștii, în chip mascat, capitaliștii în mod fățiș, fără jenă față de poporul oropsit, ignorând în mod grosolan lozinca „Nihil sine deo”. Așadar, amândouă regimurile sunt mincinoase, socialiștii parcă mai sinceri totuși față de popor și, în chip nemărturisit, față de Dumnezeu; pe când elita capitalismului, mereu s-a dovedit a fi, fățarnică și nesinceră, viețuind întotdeauna în lux și dezmăț, fără jenă, ca și cum huzurul li s-ar fi cuvenit, sfidând cu tupeu deviza pe care și-au afișat-o deasupra coroanei.

Din păcate însă, ambele regimuri au uitat, de fapt au ignorat, adevărul creștinesc elementar: anume acela de a nu purta de grijă eului în detrimentul semenilor.

Oricum, omul este și rămâne o ființă păcătoasă: prin tot ceea ce comite, prin tot ce gândește. În același timp păcătos este și prin ceea ce *omite*, în mod conștient, să facă pentru semeni: acel bine atât de așteptat de mulțimea de năpăstuiți.

(Păcatul omisiunii intenționate se mai numește *păcat negativ.*)

25 noi. 2022, vineri: Șubreziri tot mai vizibile, la mine și la I. Pe noptierele noastre se adună tot mai multe hapuri cu denumiri bizare, aceste mici drăcovenii constituind nădejdea, liniștea și calmul nostru.

26 noi. 2022, sâmbătă: Se afirmă că japonezii sunt atât de dezvoltați întrucât au un singur deștept din 10, pe când noi, românii, avem nouă deștepți din 10 și un singur prost, însă: japonezii îl pun pe cel deștept ca să-i conducă pe cei proști, pe când românii îl pun pe cel prost să-i conducă pe cei nouă deștepți.

De cele mai multe ori poetul este omul care abuzează de tristețe în viață și în scrisul lui.

Cioran, autorul meu preferat – cel din *Caiete, Convorbiri, Scrisori* –, el fiind pentru mine poetul care scrie în proză.

Să ai neșansa de a cădea din ignoranță în amăgire, din amăgire, din amărăciune în pasivitate, iar de aici… într-o boală incurabilă.

27 noi. 2022, duminică: Duhul Sfânt și duhurile rele: Duhul lui Dumnezeu *cere* cooperarea noastră, pe când duhurile rele caută să *stăpânească* direct omul. Unirea omului cu Dumnezeu este în duh, nu în trup, nici în suflet.

Răbdările mele sunt pe ducă, deși „Roada Duhului este îndelunga răbdare…" (Gal. 5:22-23). Așa stând lucrurile: „Omul care nu este stăpân pe sine este precum o cetate surpată și fără ziduri." (Pilde 25:28) Mă simt…

28 noi. 2022, luni: Privindu-mă-n oglindă: până și privirea îmi este îmbătrânită; ce să mai pomenesc de alte cruzimi ale sorții, asperități care și-au lăsat amprentele pe al meu corp și în suflet în mod incontestabil.

Haosul lumii întregi este tot mai evident. Cu toate acestea, omul în disperarea lui aleargă mereu, tot mai îndârjit, după agoniseli pieritoare, înșelătoare, ignorând în tot acest timp valorile spirituale, deși trece zi de zi, clipă de clipă, pe lângă ele razant, însă cu nepăsare.

Tot mai adesea mă gândesc a mă exprima prin scrieri de ficțiune; poate astfel adevărurile, altfel de nespus, odată scoase la lumină din sufletul meu m-ar elibera, descătușându-mă de puhoaie de poveri nicicând scoase la iveală din meandrele sufletului meu. Aceasta este una din intențiile-mi mereu amânate (prea mult!), până la această vârstă, iată, neliniștitor de înaintată.

Caut ca prin lecturile mele să explorez nu atât lumea exterioară, cât pe cea lăuntrică, încercând să mă afund în labirinturile subterane ale unei existențe singulare: sufletul meu.

Prin scris și prin lecturi caut a mă armoniza, năzuind împăcarea cu lumea aceasta de care, drept să spun, mă simt foarte rupt.

… Atunci când se vor termina toate iluziile urma-va *realitatea eternă.*

Citind niscaiva poezele constat, iar și iar, că, în bună parte aceste scrieri sunt „vagabondaje verbale”, precum și încercări, unele, de muzicalizare primară a gândirii călătoare, complexă și inexplicabilă spre *marea trecere*.

Înaintând în vârstă devin în chip tot mai evident, rob al unor deprinderi – altfel spus: rob al automatismelor bătrâneții.

De atâta luciditate, precum îmi este firea, nu am cum să mai fiu și optimist…

Fără să iubesc prea mult lumea actuală, nu am nici cum să o înțeleg; nu, fiindcă se știe: înțelegerea urmează iubirii.

Undeva o barcă albastră, legănată de valuri, așteaptă ca să trec apele tulburi, noroioase ale *fluviului cel mare.* În tot acest timp, până s-ajung la barca cea albastră, pentru a-mi face existența suportabilă, citesc tot ceea ce îmi place: citesc și scriu, scriu și citesc…

29 noi. 2022, marți: Zi însorită, în exterior; din păcate nu și în interior. Nu am nicio modalitate de ieșire din impas, această stare, neguroasă, devenindu-mi cotidiană, permanentizându-se, înrădăcinându-se profund în inimă și în suflet. Merg înainte (?), așa mi se pare, târâș-grăpiș, precum un melc năuc.

30 noi. 2022, miercuri: Păcatele firii sunt dăunătoare trupului, provocând pieirea acestuia; în această privință boala este o manifestare a puterii păcatului în trupurile noastre.

– Nenorocirilor, vă spun numai atât: vă iert căci sunteți pline de învățăminte!

1 Dec. 2022, joi: Zi sumbră, meteorologic. Sufletește, faptul că azi este Ziua națională a țării noastre, în afară de niște emisiuni de televiziune care nu m-au „convins”, altceva nimic de vază.

2 dec. 2022, vineri: Boala ca experiență comună tuturor oamenilor. Conform Bibliei între boală și păcat există o strânsă legătură, boala fiind o consecință a păcatului adamic, la care, desigur, se mai adaugă sumedeniile de alte păcate pe parcursul vieții fiecăruia dintre noi.

Cele două naturi ale ființei noastre – cea materială și spirituală – mai întâi au suferit din pricina căderii lui Adam; în urma acestui păcat fundamental omul (trup, suflet și duh) este mereu năpădit de boli.

Sfânta Scriptură ne spune că prin venirea lui Iisus păcatele omului au fost iertate, iar trupurile au fost vindecate, pentru păcatele omului Iisus pătimind pe cruce. Așadar, în egală măsură prin jertfa lui Iisus ne sunt iertate păcatele și, totodată, ne sunt tămăduite trupurile: El vindecă și iartă. Condiția: Credința! („Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.”. I Ioan 3:28)

„Păcatul și boala sunt intim întrețesute, asemenea sufletului și trupului; iertarea și vindecarea sunt complementare.” (W.N.)

... Dar Dumnezeu nu trebuie judecat logic,/ El trebuie acceptat și trăit.(M. Sorescu – Iov)

Și tot la M. Sorescu: „De ce dorințele au pălit,/ Ambițiile s-au stins,/ Simțurile dormitează…” (Moși, strămoși)

De ce?...

Dumnezeu *îngăduie* bolii să se abată asupra noastră ca să ne disciplineze și să ne curățească de greșelile noastre. (W.N.) Boala este o atenționare a lui Dumnezeu pentru a ne îndrepta privirea și a corija anumite păcate (fărădelegi, mândrie, iubire a lumii acesteia, încredere în noi înșine, lăcomie și orice acte de neascultare a Lui.

3 dec. 2022, sâmbătă: Boala ca disciplinare venită (primită) de la Dumnezeu. (Totuși, boala, răul, vine de la Satan, însă dozarea și durata acestora este îngăduită – sau nu! – numai de către Dumnezeu.)

Nedorite și urâte sunt de Dumnezeu: dorința și voința proprie a omului, precum și dragostea de sine a acestuia.

„Niciodată nu vom ști cu adevărat cât de mult, din cale-afară de mult!, ne iubim pe noi înșine, până nu cădem în vreo boală; deși se știe că Dumnezeu nu-Și găsește deloc plăcerea în dragostea noastră de sine.” (W.N.)

– A te bizui numai pe puterea lui Dumnezeu : ce leac colosal!

Trupul omului, sănătatea lui, nu trebuie să-i slujească sieși, în scopul satisfacerii dorințelor proprii, ci pentru a se devota, în exclusivitate și totalitate, numai Lui Dumnezeu.

4 dec. 2022, duminică: *Înțelegerea vieții înseamnă înțelegerea morții* (proverb zen). Bietul om: nu prea pricepe nici una, nici alta…

După-amiaza: pe malul pârâului J., în aval de satul pe care îl traversează; umblu pe cărări pe care nu am mai fost, iată, de peste 20 de ani. Urc, pe malul apei, până în satul I. Mă întâlnesc cu tineri, cu oameni mai în vârstă – majoritatea nu mă mai recunosc, cu toate că în urmă cu două decenii am fost prezent printre ei zi de zi, peste 33 de ani. Mă-ncearcă sentimente de melancolie și regret, aflând că, în acest răstimp, atâtea persoane cunoscute mie au trecut la cele veșnice fără ca eu să fi aflat de plecarea lor. Un gând pios pentru toți acești oameni…

5 dec. 2022, luni: Pe de o parte – banii și puterea; pe de altă parte: boala și moartea. Ei?...

6 dec. 2022, marți: Jurnalele mele – teritorii de domolire a haosului din sufletul meu, locul în care încerc mereu, de atâta vreme, să-mi exteriorizez neliniștile și emoțiile pentru ca, în felul acesta, să pot detensiona multele-mi stări tulburi și încordate, ivite mult prea adesea în existența mea.

7 dec. 2022, miercuri: – Dar tu drept cine te crezi? mă întreabă cu țâfnă un cunoscut.

– Un… *spudaxit*, îi răspund cu oarecare jenă și cu un zâmbet pe buze.

– Bine că recunoști, îmi spune cunoscutul, vădit satisfăcut că îmi recunosc „hiba”(!)

Bolile ca factori care ne învață lecția slăbiciunii, a neputinței omului. În orice boală leacul, remediul, se află în mâna lui Dumnezeu – doar în mâna, mila și înțelegerea Lui. Atunci, de ce oare mă frământ, mă zbucium, când mă văd atât de mic și de neputincios în fața acestor lovituri ale sorții, dacă Dumnezeu, tocmai El, a îngăduit să vină boala peste noi?!

Prin urmare, bolile ca „lecții”, ne sunt, drămuite de Dumnezeu pentru ca noi să învățăm ceea ce avem de învățat din aceste lecții.

Fiindcă unii oameni tânjesc după compasiune, dragoste și atenție, ajung să le fie frică să nu le părăsească boala, pentru a nu fi lipsiți de aceste alinturi ale vieții, răsfățuri de care fără aceste beteșuguri, mai mult sau mai puțin închipuite, nu ar mai putea beneficia.

În bolile noastre întrebarea care se pune nu este dacă Dumnezeu poate sau nu să vindece, ci dacă bolnavul *crede* în puterea tămăduitoare a Lui. („Doamne, Tu poți!”). În acest moment simt nevoia de a transcrie (parțial) versetele: 22; 23; 24 din Marcu 9:

(v.22): „…Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne!”

(v.23): „Iisus a răspuns: Tu zici : Dacă poți! Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!”

(v.24): „Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: – Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”

Câtă forță, ce mare infuzie de speranță emană din aceste versete!

Definiția credinței: Convingerea că Dumnezeu *poate*, *voiește* și că, *crezând* în acestea, Dumnezeu *ți-a și îndeplinit dorința*; ajungând cu adevărat în această etapă, putem spune, cu certitudine, că suntem credincioși, că suntem vindecați de orice boală.

Frecvent, nevoi și tristeți apăsătoare mă bântuie, cauzate, în bună parte, de multele orori ale vieții. Mă refugiez în cărți, apoi în Natură, vechile-mi locuri de alinare și adăpostire de „vreme rea” în această lume tulbure (e prea puțin spus!), crudă și exagerat de carnală de care aparțin.

8 dec. 2022, joi: Pe corp și în suflet, tot mai frecvent și mai evident, îmi apar semnele devastărilor aduse de ani.

Utilitatea/inutilitatea ținerii unui jurnal: în cazul meu, jurnalul *trebuie* ținut din considerente strict personale, fără să-mi arog pretenții literare – pur și simplu mi-a devenit o necesitate cotidiană.

Inapetență la lectură. Ore în șir sar de la o carte la alta, majoritatea acestora fiind deja citite deja cel puțin o dată. Însă cele mai multe dintre ele nu mă mai prind. Oboseala să fie cauza ori s-a schimbat ceva în fondul meu lăuntric?!

9 dec. 2022, vineri: Cei care nu vor mai apuca să moară, la a doua venire a lui Iisus, aceia vor fi *răpiți* fără să mai treacă prin moarte.

Pedeapsa cu adevărat eficientă este cea care se petrece în sufletul celui păcătos: anume aceea că celui în cauză îi scad capacitățile de a se mai putea bucura de cele ale vieții, nimic nemaiputându-i lumina sufletul cotropit de remușcări.

Țara noastră astăzi. Consider că este mai bine ca o turmă de oi să fie lăsată de izbeliște decât să fie păzită de haite hămesite de lupi. Aceasta este imaginea pe care *țărișoara* mea mi-o sugerează azi.

– Să fiu eu, oare, pricina suferințelor mele? Patimile și păcatele mele arată în chip vădit că ele sunt pricina principală a majorităților frământărilor mele.

Dumnezeu se află în Duh și în Adevăr, mai puțin în anumite locuri sau lucruri, cred.

Consider că adevărata credință trebuie „purificată" de tot ce poate fi văzut, de tot ce este material, deci perisabil. Doar în felul acesta îmi pot întări cu adevărat duhul care se află în mine.

– Ce bine ar fi ca știința să servească exclusiv consolidării Credinței și nu dobândirii de valori materiale.

10 dec. 2022, sâmbătă: Paul Celan a avut, mai tot timpul, o părere nu prea bună despre Cioran. Îl numea: „laș și mincinos".

Citind această opinie a lui P.C. despre Cioran, mă simt eu însumi lezat în pasiunea mea profundă, pe care mi-am făurit-o în ani de zile de lectură asiduă despre E.C.

A ne învinge pe noi înșine, aceasta este cea mai bună modalitate de a nu ne lăsa învinși de alții. (Gând izvodit dintr-o maximă orientală).

11 dec. 2022, duminică: Cioran, deși afirma că este ateu, adăuga, cel mai adesea, că poartă în sine „o dimensiune religioasă de nedefinit, dincolo de orice credință." (Prin testament cere să fie înmormântat cu respectarea ceremoniei religioase ortodoxe.)

G.R. consideră că Cioran dintr-un resentiment, „ca să se răzbune pe Dumnezeu", nu-I poate percepe misterul în chip continuu și intens. Conform opiniei lui G.R., Cioran este un credincios refulat, frustrat și chiar furios, câteodată, pe Dumnezeu.

Despre mine. Toată viața mea am trăit cum am vrut, dorindu-mi doar ceea ce am considerat că pot înfăptui și dobândi. Acest mod de viață mi-a întărit simțământul de libertate mai sus amintit.

Libertatea nu o putem dobândi de la alții, noi înșine trebuind să o câștigăm.

Am convingerea fermă că omenirea aleargă după dobândiri materiale, din păcate ignorându-și partea ei cea mai de preț: viața spirituală. Și ce este mai trist: faptul că majoritatea covârșitoare neagă această realitate atât de evidentă. Privim viețile spirituale ca pe o realitate posibilă. Spiritul nostru aflat mai tot timpul dosit (pitit) într-o „debara". Continuăm, așadar, a ne sacrifica viețile preponderent pentru cele materiale, într-un mod incontestabil, răpiți de această himeră care este materia, ignorându-ne în mod ne deliberat duhul nostru, cel care ar trebui să prevaleze în această scurtă existență materială.

12 dec. 2022, luni: Viața, bună sau mai puțin bună, este suportabilă în special datorită somnului.

Nașterea ca moarte a uneia din formele de existență, în timp ce moartea este o altă formă a existenței. Moartea fizică nu este altceva decât extincția tuturor simțurilor – o schimbare prin care, în sfârșit, se eliberează spiritul. Acel om care încă din această viață este profund spiritualizat, acela nu mai cunoaște moartea.

A trăi pentru altul înseamnă să trăiești intens pentru sine, aceasta semnificând fericirea; pe când a fi egoist este însăși nefericirea.

O zi? O frântură de eternitate.

Inenarabil! La prima vedere l-am bănuit că ar fi o expresie desemnând nearabilul (!) Când acolo, săpând prin dicționare, aflu că acest cuvânt semnifică: *ceea ce nu se poate povesti, extraordinar, uimitor*. Ăsta da cuvânt!

13 dec. 2022, marți: Zi geroasă cu o spoială de omăt. Azi, împreună cu I. ne-am aflat la Odorhei pentru niscaiva treburi de rezolvat, după care vizităm familia surorii mel; cu alte cuvinte, ziua de azi s-a derulat într-o plăcută ambianță familială.

14 dec. 2022, miercuri: Dacă oi fi având vreo calitate, aceasta este doar mulțumită Lui Dumnezeu; căci ale mele sunt doar defectele.

Suntem, noi, oamenii, robii trupului nostru: căldură, alimente ș.a. Cu deosebire căldura, asigurarea ei în mediul în care viețuim, a devenit, iată, un lux; să n-ajungă o pensie pentru plata căldurii pe o lună de iarnă, acum, în anul Domnului 2022! Ei bine, asta-i deja o absurditate, o anormalitate strigătoare la cer.

Cum este posibil să-ți vinzi: gaz, păduri, energie electrică, să închizi mine, fabrici și uzine la niște hoți, pentru ca mai apoi, aceștia să-ți dea cu țârâita, la prețuri exorbitante, combustibil și energie, de tine produse, cedate pe un preț de nimic, doar ca să poți intra într-o *anume uniune*, unde apoi să devii sclavul și bătaia de joc a majorității?!

Ajută-mă, Doamne, ca să pot pricepe rostul și sensul acestei vieți mult prea bizare!

Un om care crede cu adevărat în Dumnezeu, acela nu poate avea motive de neliniști, de temeri, de îngrijorări. Așadar, temerile, frământările, stările de spirit apăsătoare sunt dovezi cum nu se poate mai evidente că un astfel de om nu este un credincios adevărat: nu, atâta vreme cât se teme, se îndoiește, ezită.

În altă ordine de idei: Cioran, deși apatrid fiind o viață întreagă, trăind în Franța, la întrebarea unei americance, care îi lua un interviu, ce se simte că ar fi, C. îi răspunde: Roumain, voyons! (Român, cum altfel?!)

15 dec. 2022, joi: Conform lui W.N. omul spiritual se compune din: trup, suflet și duh. (Corpul este plin de suflet, sufletul este plin de duh, iar duhul este plin de Dumnezeu.)

Încercare de a citi jurnalele lui H.B., în limba maghiară. Începutul a fost bun, apoi notațiile fiind seci și foarte pestrițe, din alte sfere decât m-ar fi interesat, simt nevoia de a mă desprinde de această scriere. Citesc totuși volumul I al jurnalului, nu știu dacă voi mai recăpăta curiozitatea de a mai citi, fie și fugitiv, cel de-al doilea volum al acestui autor.

16 dec. 2022, vineri: Prin trup sunt legat de lumea exterioară, în felul acesta o pot influența sau pot fi influențat de aceasta. Prin duh, în schimb, sunt legat de lumea spirituală: de Duhul Lui Dumnezeu. În consecință, mă aflu între două lumi: cea materială și cea spirituală – aparținând amândurora, sufletul fiind *puterea centrală*, prin situarea lui între: duh și trup.

17 dec. 2022, sâmbătă: Dimineața – pierd peste o oră pentru a-mi deschide două conturi pe Microsoft, pe smartphone. După ce reușesc, în sfârșit, să îmi creez cele două conturi, rămân uimit că am putut avea atâta răbdare!

După căderea lui Adam. „Atunci Domnul a zis: Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă; totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.” (Gen. 6:3)

Puterea ascunsă înlăuntrul sufletului nostru: „… după căderea lui Adam, Dumnezeu nu i-a luat acestuia acea putere impresionantă pe care o posedase – această putere căzând și ea odată cu Adam, devenind prizoniera trupului lui.”(Activarea acesteia ar putea produce multe miracole în viețile noastre.)

18 dec. 2022, duminică: Viața sufletească, cea cu care ne naștem, este în carne, motiv pentru care viața aceasta este limitată, ea fiind sortită morții. La înviere însă primim o nouă viață, în Duh, o viață care durează în veșnicie. Atunci când este pusă în noi viața de înviere, moartea este pentru întotdeauna eliminată.

Până când nu este legată (anihilată) puterea sufletului nostru, Duhul nu poate să lucreze.

Crucea, pe care cu toții o știm, se compune dintr-o parte mai lungă, verticală, parte care întruchipează voia Lui Dumnezeu; cealaltă parte componentă, mai mică, orizontală, reprezintă voința omenească. Dacă reușești ca viața să ți-o suprapui peste voia divină, atunci întreaga povară a Crucii va dispare. Ideea aceasta mi se pare a fi deosebit de sugestivă.

19 dec. 2022, luni: Cea mai mare înțelepciune: să vrei tu însuți ceea ce vrea Dumnezeu pentru tine! (Contopirea brațului orizontal al Crucii cu cel vertical.)

Adevăratul înțelept este acela care este răbdător, îngăduitor, lipsit de ură și de frică. (Oi fi având eu măcar una din aceste calități?)

Tot ce este – poate fi – bun în mine nu poate fi altceva decât acea fărâmă de duh prin care Dumnezeu sălășluiește și în mine.

Dacă viețuirea mea este ușor ascetică, în lume fiind totuși, asta se datorează faptului că încă nu mi-am adunat suficientă putere lăuntrică. Continui totuși această viețuire străbătând lungi căi deșertice, imaginare desigur.

Uriașă și cvasigenerală eroare umană: omenirea își caută salvarea, adăpostul în lumea exterioară, în loc să se scoboare în mirifica-i lume lăuntrică, acolo unde răbdător îl așteaptă Dumnezeu. Numai aici – înlăuntrul meu – cred că îmi pot găsi acea putere cu ajutorul căreia să pot răzbate, în continuare, în lumea spinoasă a fiecărei zile.

Văd lumea aceasta ca și cum noi, oamenii, am fi legați spiritual cu tot ceea ce este viu: oameni, floră, faună; dar și cu lumea de dincolo, acea lume cu care „receptorii” noștri nu sunt, din păcate, tocmai compatibili.

Caut ceea ce mă unește pe mine de tine, omule. Și nu găsesc altceva mai consistent decât suferința – căci e multă, teribil de multă suferință în lume, în timp ce bucuriile sunt foarte puține; și iute trecătoare.

Vieții spirituale îi este necesară munca fizică; faptul acesta îmi este cu atât mai evident cu cât devin, iată, tot mai nevolnic, incapabil de a efectua astfel de munci.

Creștinește privind importanța muncii fizice, un Sfânt Părinte spune: – *Satan care pescuiește feluriți oameni, utilizează tot felul de momeli. Atunci când întâlnește trândavi, nici nu mai are nevoie de momeală, căci leneșul mușcă și cârligul gol*.

Un fapt cert: Cel care nu face nimic, face rău; în mintea trândavă își are sălașul preferat Satan. Noi, oamenii, nu ar trebui să uităm că, prin *decret divin* ne este sortită această menire: cea de a munci. (Gen. 3: 16 – 19).

Clar lucru: trândăvia este mare păcat, ea fiind o ușă mereu deschisă răului de care ne ferim toată viața: Satan.

Trândăvia, lenea corporală – o pricină de rușinoasă poluare morală.

20 dec. 2022, marți: Dorințele sunt pricini de tristețe și neplăceri; la dorință zero: o viață mai liniștită și – mai cu seamă – un trai liber. Consider că având doar foarte puține trebuințe, apropierea de Dumnezeu devine mai lesnicioasă: înaripată! Trăirea în belșug este mult prea împovărătoare spiritului (duhului) omului; acest mod de trai, opulent, fiind opus adevăratului sens al viețuirii.

21 dec. 2022, miercuri: Lecturi de haikuuri ale lui Basho, traduse în limba maghiară, cu deosebită acuratețe și fidelitate, de către orientalistul maghiar Terebess Gábor.

Prin Adam natura umană s-a molipsit de stricăciune, în timp ce prin Hristos omenirea și-a recăpătat tămăduirea. (Sf. Chiril al Alexandriei)

– Suferința ca armă împotriva păcatului, în timp ce moartea este nimicirea trupului efemer, *a stricăciunii și a morții*.

22 dec. 2022, joi: Sănătatea ca rău (!): vorbim de această situație atunci când îi slujește omului pentru a păcătui.

Mânia este considerată ca fiind o patimă foarte rea, deoarece ea sălbăticește sufletul. („Sufletul are două puteri iraționale: irascibilitatea și înclinarea către plăcerile simțurilor, așa-zisa *concupiscență*; aceste

stări sunt preponderent născătoare de mânii…”) O patimă însoțitoare a mâniei este și *mândria* cea stricătoare a blândeții.

Sfântul Ioan Gură de Aur: „Dacă sufletul este sănătos, atunci boala trupească nu-i poate produce nicio pagubă.”

Boala, suferința, face simțită – și vădită – slăbiciunea făpturii pământești a omului; ea scoate în evidență caracterul efemer al existenței omului, fragilitatea și relativitatea existenței sale.

Boala ca leac: Niciun leac nu-i mai nimerit pentru mândrie decât boala. „Dumnezeu *îngăduie* boala nu pentru a ne înjosi, ci pentru a ne face mai buni, mai înțelepți și deplini supuși voinței Sale.” (Ioan Gură de Aur); așa încât, de cele mai multe ori, boala trupului devine remediu (!) pentru tămăduirea sufletului.

– A-ți purta necazurile, precum și bolile trupești, cu răbdare și curaj, ca pe niște nevoințe prin care se urmărește atingerea aceluiași scop ca prin: post, veghe, ascultare și alte osteneli trupești.

– Munca, boala, moartea: încercări ale lui Dumnezeu de a ne disciplina?

23 dec. 2022, vineri: Tai câteva pagini ale unei cărți editate în… 1921! Ce plăcere, combinată cu uimire: oare cum de a putut scăpa necitită această carte fără să fie citită timp de 101 ani?! Mai cu seamă că nu e o carte de duzină…

Minții umane îi este intangibil Dumnezeu. El, omul, cel mult poate ști doar atât: că Dumnezeu *este*! Și fiindcă ne este imposibil să pătrundem în esența divină, cel mai bun lucru care ne rămâne de făcut este să-L slujim pe Dumnezeu ca și cum am ști cu certitudine că El este: oriunde, peste tot, oricând.

Apoi, alergăm după agremente care să ne ocupe golul nostru lăuntric.

24 dec. 2022, sâmbătă: Nașterea Supremă! Ivirea în lume a Celui care salvează omul dăruindu-i-se.

Afară: În loc să ningă, plouă; totul este învăluit în negură și veșted.

Sănătatea ca bunăstare fizică, mentală și socială – așadar, ea rămâne un ideal, o năzuință greu de atins ori, mai degrabă, pur și simplu intangibilă.

Omul secolului al XXI-lea este împresurat de știință și de roadele acesteia. Cu toate acestea, iată-ne unde ne aflăm! Tehnic, da – omenirea a avansat în mod incontestabil. Din păcate însă, din punct de vedere sufletesc/spiritual suntem într-un vădit regres. Fericirea către care tot tânjim, în loc să se apropie ea se tot îndepărtează. Ea este amenințată, grav, cu pieirea. Deși mereu dorită, acestui scop nu i se acordă atenția cuvenită, mereu sufocată fiind de excesul de mercantilism al vremurilor prezente.

25 Dec. 2022, duminică: Religia (credința) ca unic loc (mod) de refugiu din calea suferinței și a morții.

26 dec. 2022, luni: În aceste vremuri tulburi și bizare, prea abundă persoanele cu *feminitatea estompată.* Desigur, fiecare femeie… infern și paradis… își are explicația ei. Dar cert lucru: dorința lor de emancipare, combinată cu goana după bani, precum și imitarea bărbaților, în grai și atitudini, le-a adus în această postură nefavorabilă, contrară menirii lor firești, fapt care le conferă, cel mai adesea, posturi caraghioase, respingătoare chiar. Așa încât, majoritatea dintre ele își pierd de timpuriu vraja și puterea de seducție: eternul feminin! Bărbatul, în căutarea de liniște, echilibru și seninătate, perpetua-i năzuință, rămâne mereu dezamăgit pus fiind în fața acestei noi realități feminine.

A-i sluji și pe Dumnezeu și pe Mamona este cu neputință; așa încât, omul se situează cel mai adesea de partea lui M., acesta fiindu-i mai tentant, mai la îndemână – din păcate!

Fericirea este – constatăm – bucuria de a trăi cu Dumnezeu: clipă de clipă și, nicidecum, cu mulțimea de bani. Banul este pentru acum și aici, or Dumnezeu este pentru acum și pentru totdeauna. Ce uriașă deosebire! (Omul încotoșmănat se mișcă anevoios: exact așa îl văd eu pe cel bogat!)

Dacă omul ar fi suficient de înțelept și ar realiza ce pierde prin agonisirea de avuții, atunci iute ar renunța la aceste eforturi prisoselnice, preponderent păguboase.

A fi împăcat cu toate ipostazele vieții tale – iată calea înțelepciunii!

Pricini ale nemulțumirii mele față de mine însumi: mă enervează în egală măsură și ceea ce aș putea schimba și nu schimb, ca și ceea ce îmi este cu neputință ca să schimb…

Rugă: *Prin sfinții Tăi îngeri îndepărtează de la mine întristarea cea de la diavol!*

Posibil leac: cercetarea sinelui în liniște și răbdare, nu prin alergarea neîntreruptă către ceilalți.

… Răbdare și nădejde…

27 dec. 2022, marți: Adevărata credință este mereu însoțită de îndoială (*De nu m-aș îndoi nu aș crede*…)

– Corp sau conștiință? Consider că amândouă, dar cu deosebire conștiință.

Duhul nostru – prizonier în trupurile noastre – tinde mereu către *obârșie.* Eul fiecărui om este duhul său, nicidecum trupul.

Încercarea mea de a mă contopi cu propriu-mi spirit rămâne doar năzuință.

Dumnezeu fiind duh, deși este invizibil, El în schimb pe toate le vede, le știe; fărâma de duh, *împrumutată* de Creator nouă, nu se vede nici ea, însă el, duhul, este totul.

– Cele spirituale sunt stăpâne peste trup și peste suflet, nicidecum invers.

Iadul exterior, iadul interior: cumplit este ultimul!

Încerc să lucrez la curățirea și limpezirea gândurilor mele. Dacă voi progresa în această intenție a mea, probabil și faptele mele, câte or mai fi, se vor ameliora.

Încep a nu mă gândi la nimic la ceea ce consider eu ca fiind rău sau nepotrivit vieții mele. În această strădanie a mea, îmi vine în minte o parabolă a lui Luther. Conform acelei parabole nimeni nu poate

împiedica zborul păsărilor deasupra capetelor noastre, dar cu siguranță le putem interzice să-și clădească cuiburi pe ele.

Într-adevăr, stăpânirea gândurilor împovărătoare, împiedicarea acestora de a ne copleși viețile, constituie o mare victorie asupra răului, acest act fiind o dovadă de mare înțelepciune. Este bine de reținut: oaspetele nedorit nu trebuie tratat cu atenție, din contră el trebuie alungat imediat cum apare.

Să fim paznici fermi al gândurilor, al cuvintelor și al faptelor noastre!

… Viața se termină, existența însă nu.

Știu, dacă duhul meu va fi întrebat de „cineva” unde și-a găsit sălaș, acesta va răspunde: Iată, în dărăpănătura aceasta…

– Ca om, nu pot afla nicicând adevărata și marea cunoaștere. Ceea ce pot însă cu siguranță să înfăptuiesc este strădania de a mă apropia necontenit de ea.

În liceu aveam un profesor de istorie-filozofie: P.I.-C. Îmi aduc aminte că la o oră de istorie m-a întrebat, era prin ’66, dacă eu, M.B., consider că religia este compatibilă cu știința. Fără să ezit o clipă am răspuns: Da! Acest răspuns constituia pe-atunci un act de curaj, așa încât pe mulți dintre colegii mei de clasă i-a lăsat paf.

Acum, deși foarte târziu, după 56 de ani, adaug răspunsului meu de-atunci următoarele: Adevărata știință nu numai că nu este potrivnică religiei, ci chiar contribuie la pătrunderea ei, a religiei, în conștiință, fiindu-i antemergător, netezindu-i calea.[18]

28 dec. 2022, miercuri: Omul, nu-i de-ajuns că e ucigaș de animale, le mai și devoră. Ce animal crunt!

O minte teafără nu poate, nu are cum să explice absurditățile care pot duce la un război. Cum să argumentezi sumele exorbitante cheltuite pentru a produce nefericiri și mari suferințe oamenilor nevinovați?! Așa ceva nu poate fi posibil decât dacă distorsionezi conștiințele, dacă le corupi moralul.

[18] Între timp, profesorul P.I-.C. a optat să se mute în ceruri.

De ce, oare, trebuie să piară sute de mii, ba chiar milioane de oameni nevinovați, doar pentru absurdul fapt că doi-trei neghiobi, aflați, vremelnic, doar Dumnezeu știe cum, la cârma unor țări, nu-și mai încap în piele?!

Realitățile cotidiene îmi sunt mărturii crase că omenirea este departe de adevărata credință creștină.

– Atunci când omul rămâne cu sinele, abia atunci este cu Dumnezeu. Coborârea în sine, cotidiană, îmi este tot atât de necesară duhului precum îi este trebuitoare trupului hrana zilnică.

– Așa cum săracul nu poate fi lesne milostiv, tot așa nici bogatul nu poate fi sincer și profund religios.

Dintr-o scriere budistă: *Adevărata comoară este aceea pe care nici un hoț nu o poate răpi, aceea pe care nu o pierzi nici chiar după moarte.*

<u>29 dec. 2022, joi:</u> Adâncul neștiut al suferințelor, trudelor, al chinurilor, al bolilor. („… De cele ascunse ale mele curățește-mă" – Ps. 18:13)

Moartea izvorăște din păcat și este sursă de păcat; este izvor de păcat prin faptul că omul își adună averi, nădăjduind că prin astea se va putea pune la adăpost de sărăcie și, mai cu seamă: de boli. În felul acesta „se face iubitor de avuție, lacom și zgârcit. Își hrănește peste măsură trupul și-l alintă în tot felul ca să-l țină în putere, ajungând astfel lacom, desfrânat și iubitor de sine, de slavă deșartă."(după J-C.L.)

Păcatul strămoșesc stăpânește tiranic asupra tuturor prin frica de moarte, temere care îi împinge pe oameni la tot soiul de încercări, zadarnice, de ieșire din impas. Înfricoșat de moarte, omul se refugiază în plăcerile acestei vieți cu înșelătoarele-i bunătăți pământești, îngrijorându-se și revoltându-se adeseori împotriva morții care îl pândește, apoi îl înhață fără nicio șansă de scăpare.

Moartea a fost îngăduită de Dumnezeu pentru ca starea de păcătoșenie a omului să nu se înveșnicească.

Mens sana in corpore sano. Săli de fitness… După mine o minte sănătoasă este cu mult mai importantă decât corpul: mintea poate să

făurească un trup sănătos, pe când un trup aparent sănătos, nu înseamnă că deține, neapărat, o minte integră, teafără.

<u>30 dec. 2022, vineri:</u> Alinări. Moartea, spun Sfinții Părinți, a fost îngăduită de Dumnezeu doar pentru ca răul și starea de păcătoșenie a omului să nu se înveșnicească; apoi, spun tot ei, vine Hristos și nimicește moartea pentru ca starea de muritor a omului să nu fie fără de sfârșit, căci nu se cuvenea ca „răutatea șarpelui să biruiască voia lui Dumnezeu.” (Sf. I. de L.)

Dacă omul, fățarnicul, nu ar uita nicio clipă că Dumnezeu (cel din noi) este martor permanent al nostru, al tuturor, a tot ce facem, a tot ce gândim – atunci viața noastră ar avea, cu siguranță, un alt parcurs.

<u>31 dec. 2022, sâmbătă:</u> Dacă Dumnezeu este în mine, atunci străduindu-mă a mă cunoaște (mai) bine, în profunzime, înseamnă că, de fapt, stăruințele mele sunt menite a-L cunoaște de fapt pe El.

Poate din această cauză nu reușim, noi, oamenii, a ne cunoaște prea bine – și nici prea lesne –, nici măcar pe noi înșine.

Oricum, învăț să îmi duc crucea până la capăt, în tot acest timp străduindu-mă neîncetat să nu abandonez, nicio clipă, *să cred*.

Se scurg ultimele două ore ale acestui an. În loc să ne bucurăm că încă putem fi în liniște, afară pocnesc, bufnesc, bubuie insuportabilele petarde –, prilej de bucurie pentru unii…

(Sfârșitul caietului al cincisprezecelea)

CUPRINS

2020 (continuare) 7

2021 167

2022 353

Ceea ce sunt este o urmare a temperamentului, a chemării mele lăuntrice. Dacă mi se întâmplă ca în scrierile vreunui autor să mă pot regăsi, aceasta înseamnă că eu sunt el, că mă aflu, în sfârșit, în fața oglinzii pe care o căutam: oglinda cea magică! Tainică, deoarece prin oglindire scrisul lui mă ajută să-mi descopăr fizionomia lăuntrică – oglinda respectivului autor fiind-mi, așadar, cea mult căutată de mine. Atunci când un autor îmi place, deopotrivă omul și opera, sunt dispus să preiau masca propusă de acesta, cu o condiție: să mă convingă că preluarea acelei măști de către mine este nimerită și că astfel, prin intermediul ei, chipul meu lăuntric îmi va putea ieși mai bine în evidență.

Bilanț: m-am născut, şi am trăit, în această lume necurată și plină de răutăți. În preajma mea, tot ce mă împresoară este aducător de neliniște şi mari nedumeriri perpetue. Ce blestem: să nu poți avea parte, în viaţa aceasta iute trecătoare, decât cel mult de niscaiva clipe de răsfăț, nu şi de bucurii trainice, copleşitoare! Cât despre fericirile durabile, ce să mai vorbim? Ca să plac lumii, faptul acesta nu mi-a reuşit, eu neavând fariseismul cuvenit; aşa încât, în ochii semenilor mei par a fi cel puţin o fiinţă ciudată: distantă, mândră şi egoistă. Cu toată izolarea mea, nu reuşesc să aduc trupului şi, mai ales, sufletului, măcar câteva clipe trecătoare de reală pace şi bucurie. Se pare că roua mâhnirilor celor peste 70 de ani ai mei anevoie se mai zvântă; îmi caut cu neliniște, asemenea unui bondar rătăcit într-o cameră, calea de ieşire la lumină şi libertate.

(Mihail Bica)

ISBN 978-606-062-791-3